

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

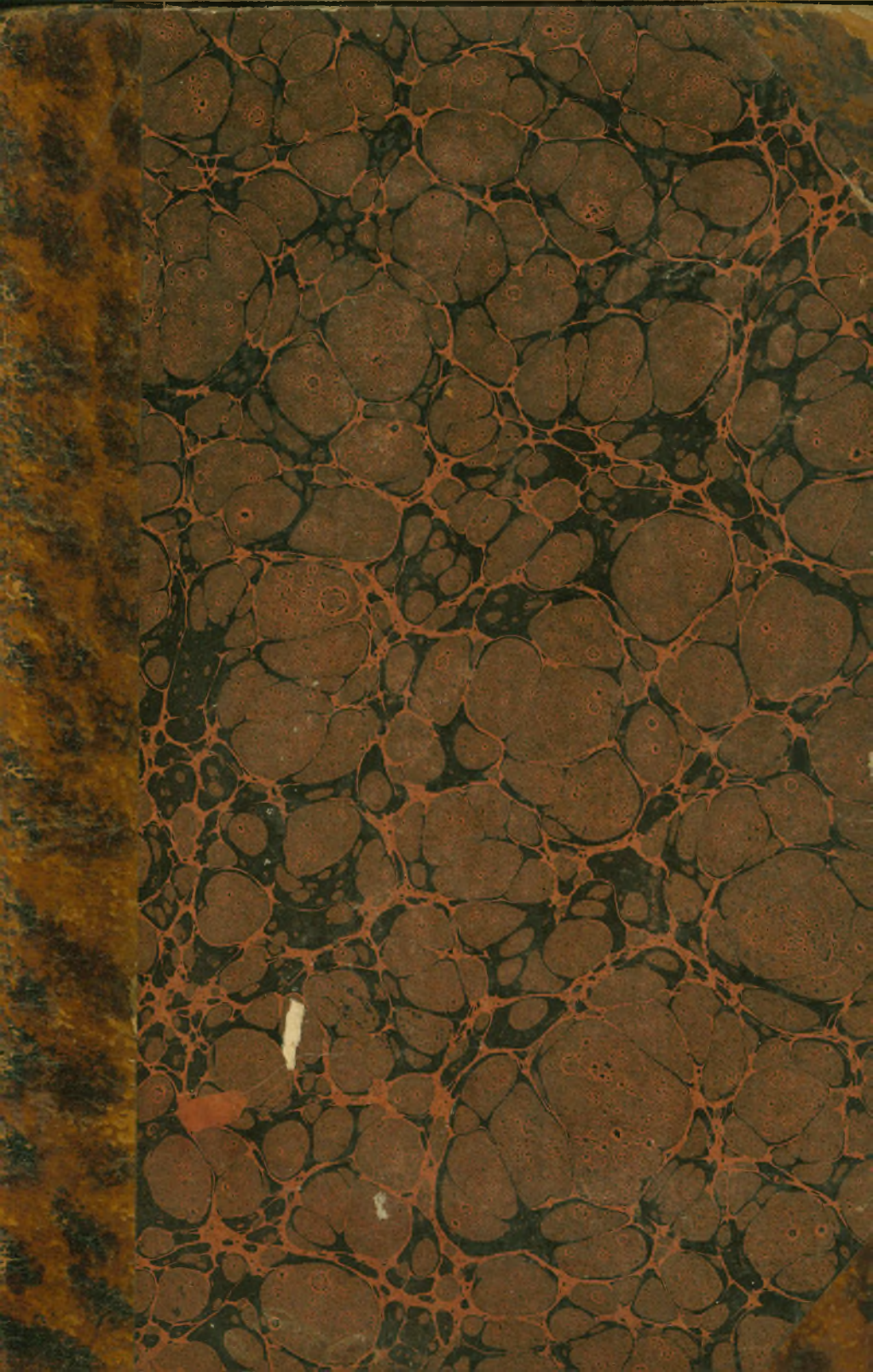
Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteretsaaet 1872.
(Sjette Aargang).

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldenbalske Boghandel (F. Høgel).

Fjeldsøe & Ganderup's Bogtrykkeri.

Navneregister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Aalborg Amt, Aamtsraadet for	414.	v. Buchwaldt, H. E., Overamts-	
" Byg og Omegns Sparekasse,		dommer, paa egne og Datters	
Directionen for	607.	Begne	687.
" Stift, Stiftsøvrigheden for	518.	Busch, H., Proprietair	250.
Karsleff, L., forhøvedende Kjøb-		" junior & Comp., Handelshuus	276.
mand	261.	Christensen, Anders, Aftægtsmand	584.
Kase, Jens Nielsen, Gaardeier	651.	" Peder, Gaardeier	214.
Albertsen, Ove Henrik, Huusmand	651.	" Peder, Tjenestekarl	208.
Andersdatter, Inger, Jacob Han-		" Poul, Huusmand	322.
sens Enke	71.	Erone, H. Chr., Skolelærer	690.
Andersen, Proprietair	387.	Dahl, N., Skreddermester	232.
" Jens, Tømmersvend	515.	Dahlstrøm, Kammerherre, Stifts-	
Andreasen, Bendt, Fæsteparcellist	378.	amtmand	518.
Arnesen, P. K. M., Justitsraad,		" " " Formand for	
Herredsfoged	104.	Aamtsraadet for Aalborg Amt	414.
Bang, Procurator	518.	van Deurs, Kammerherre	288.
Becker, E. S., Overanditeur, By-		de Dreher, Sophie, Dødsboet efter	687.
foged og Byffriider	261.	Engberg, Lauritz Frederik, Høfer	123.
Bengen, W., Sagførerfuldmægtig,		Gjølfsøen, Sveinbjørn, Pastor	580.
Cand. juris	687.	Fasting, Lauritz Gerhard, Stats-	
Borch, C. F. E., Cancelliraad,		raad, Herredsfoged og Skriver	107.
By- og Herredsfoged	619.	Federspiel, F., Albrygger	271.
Borring, Harald, Grosferer	276.	Fensmark, Th., Generalinde	378.
v. Briemen, Arnaud Nicolas Ju-		Finantsministeriet	71, 104, 327.
stinus Marie, Baron	196.	Finsen, Stiftsforvalter	648.
Brind=Seibelin, Proprietair, For-		Friis, Christian Begtrup, Sogne-	
mand for Sogneraadet for Selde		præst	154.
og Aasted Sogne	182.	From, Thøger	443.

	Pag.		Pag.
Generaldirectoratet for Skatte= væsenet	182, 185, 253.	Kraglund, Godsforvalter, som Berge for Olivia Margrethe og Otto Joachim Gindrup . . .	30.
Gindrup, Olivia Margrethe . . .	30.	Krogsh, Sæns, Kjøbmand	322.
„ Otto Joachim	30.	Kruse, Christen Jacobsen, Aæb= slager, Stiftesforvalteren i hans Enkes Fallitbo	548.
Hall, J. N. Th.	153.	Kruse, Johan, Consul	43.
Hamborg, Johannes, Gaardmand	402.	Lamb, James D., som foregiben Fuldmægtig for Robert W. Lamb	87.
Hansdatter, Mette Kirstine, Huus= mand Hans Pederzens Hustru, Intestatarvingerne efter	536.	Larsen, Hans, Gaardmand	670.
Hansen, Proprietair	584.	„ Mads, Lønner	253.
„ Christen, Gaardmand 170, 341.		Lauritzen, Procurator, som Manda= tarius for M. N. Mayer	271.
„ Hans Jacob, Gaardmand	611.	Lundsgaard, Exam. juris	214.
„ Hans Peder, Gaardmand	611.	Lykke, Kammerraad, Procurator	621.
„ Jacob	123.	Madsen, Anders eller Hans, Gaardeier	205.
„ Rasmus, Boelsmand	43.	„ Niels, Gaardeier	604.
Harboe, H. P., Sulferraffinabeur	663.	Mayer, M. N.	271.
Heggum & Hansen, Handelshuus	690.	Meyer, Sally, Slagter	217.
Heinemann, J., Hestehandler	390.	Middelfart Discontoinstitut	443.
Hoffmann, C.	327.	Mikkelsen, Lars, Gaardeier	619.
Holgerfen, Nic., Stræddermester	366.	Munch, J. P., Kjøbmand	203.
Holsten, Kammerherre, Stiftamt= mand, Baron	619.	Münter, F., kongelig Fuldmægtig og Kammerjunfer, Executor testamenti og Tilsynsvarger i Sophie de Dreyers Dødsbo	687.
Hoppe, Caroline, Enke efter Kammer= herre og Stiftamtmand Hoppe	420.	Møller, Sæbbelmager	236.
Hviid, Enke	390.	Nathansen, J., Hestehandler	390.
Høegh, N., Procurator	607.	Nielsdatter, Karen, afbød og lige= ledes afbøde Mand, Gaardmand Christen Nilansen, Fælledsboet efter dem	679.
Høyer eller Hoier, Gaardeier	205.	Nielsen, Christen, Lodsæier i de saakaldte fælleds Kalkgrave i Mønsted	322.
Jacobsen, Rasmus, Gaardfæster	387.	„ Christen, Smed	402.
Jagb, Capitain	621.	„ Jens Peder	679.
Jensen, Christen, Gaardeier. 170, 341.		„ Jens Peter, Gaardmand	414.
„ Morten, Huusmand	604.	„ Ole Raahauge, Exam. juris	562.
„ Niels, Huusmand	679.	„ Peder, Arvesæstegaardmand	648.
„ Peder, Huusmand	679.	„ Sophus, Brænderibestyrer	246.
Jerichau, P. N. & Christensen, Handelshuus, dets Fallitbo	443.		
Justitsministeriet	196.		
Kierkegaard, Biskop	518.		
Kjøbenhavns Magisttrat	205, 487.		
„ som Patronat for Helliggeistes Kirke i Kjøbenhavn	420.		
Rnudsen, M., Uldhandler	690.		
„ Peder, Gaardeier	50.		
Roesoed, H. F., Skipper	548.		

	Pag.
Milausen, Christen, afsød Gaardmand og tidligere afsøde Hustru Karen Nielsdatter, Fælledsboet efter dem	679.
Nordentoft, Anders Christian, Gaardmand	402.
Nørby, Peder Christian Madsen .	348.
Olesen, Jens, Lodseier i de saakaldte fælleds Kalkgrave i Mønsted	322.
Olsen, J., Høker	153.
„ Jens, Bærtskhuusholder . .	236.
Pedersen, Hans, Huuseier	536.
„ Hans Christian, Gaardeier .	50.
„ Jens Johansen, Tjenestekarl	250.
„ Jens Peder	679.
„ Morten, Gaardmand	670.
Petersen, P. C., Procurator . . .	548.
Pretto, Daniel, Doctor	87.
Pöhler, Chr. F., fhv. Kjøbmand	30.
„ Wilhelm, Kjøbmand	30.
Raffel, Albert, Kjøbmand	217.
Rasmussen, J., Dreiermester . . .	185.
„ Joh. F., Grosserer	246.
„ N., Kjøbmand og Bærtskhuusholder	107.
Rehmann, Ludvig, Grosserer . . .	153.
Riber, P., Kjøbmand	211, 527.
Ryhssahm, Herredsfoged i Løve Herred	679.
Rygaard, Søren	348.
Schmidt, E. L., Grosserer	548.
„ L. Procurator	66.
Schultz, Arrestforvarer	236.

	Pag.
Selde og Aasted Sogne, Sogneraadet for	132.
Sidenius, L., Prøveprocurator . .	66.
Stamstrup Pastorat, Sogneraadet for	238.
Skjelby og Sjedesby Sogne, Sogneraadet for	154.
Skov, N. P., Huusmand	191.
Sletten, Jens Hansen, Fisser . .	232.
Smith, Ludvig August, Justitsraad, Byfoged og Byfriver i Rødbby, Herredsfoged og Skriver i Fuglse Herred	562.
Stern, Moritz, Handelsfirma . . .	366.
Swendsen, M. C. C., Procurator	663.
Sølling, J. N., Premierlieutenant af Flaaden	487.
Sørensen, Mogens, Huusmand .	191.
Thomsen, Sagfører, som Mandatarus for Grosserer Joh. F. Rasmussen	246.
Thorup, O., Revisor	255.
Tvermoes, M.	443.
„Baabenbrødre, de danske“, Overbestyrelsen for	236, 600.
„Baabenbrødre, de danske i Odense og Omegn“, Bestyrelsen for . .	600.
Bei, Peder Jensen, Gaardsfæster	211, 527.
Bind, Enkefrue, Kammerherreinde	420.
Winsted, C., Particulier	255.
With, M. P., Procurator	515.
Zachariasson, Gudmundur, Bonde	580.
Ørsted, Peter Baldemar, forhenv. Grosserer	153.

Offentlige Sager.

	Pag.
Agerfshou, Enkefrue	694.
Ahrus, Carl Christian	505.
Andersdatter, Bobil Marie, Sorgen Hansens Hustru	472.

	Pag.
Andersdatter, Margrethe, Andersens Hustru	341.
Andersdatter, Ingrid	172.
Andersen, Brandeviinsb., hans Enke	74.

	Pag.		Pag.
Anderfen, Anders	223.	Bøse, Sorgen Larsen	456.
" Christine, kaldet Calum . . .	143.	Calum, see Anderfen.	
" Damianus Sophus	341.	Christensdatter, Bobil	114.
" Else Johanne, Weisbjergs		Christensen, Albrecht eller Albert	317.
Hustru	501.	" Ane Kirstine, født Holm . . .	25.
" Jacob Lauritz	268.	" Bendix	637.
" Jens	357.	" Bendt	344.
" Julius	293.	" Christen	593.
" Lauritz Peter Baldemar . . .	268.	" Christen Ivar Banting	21.
" Louise Dorthen, Hansens fra-		" Christian Peter	667.
separerede Hustru	507.	" Iver	462.
" Wilhelm Emil	127.	" Jacob Christian, kaldet Kro-	
" eller Andreasdatter, Karen		Jacob	193.
Marie	540.	" Johanne Margrethe	575.
Anderfsen, Nils	228.	" Juliane Marie, Jens Chri-	
Andreasdatter, see Anderfen.		stofferfens Hustru	96.
Andreasen, Søren	545.	" Maren	597.
" eller Andresen, Peter Balde-		" Niels	270, 462.
mar	21.	" eller Nielsen, Niels	509.
Andresen, see Andreasen.		" Niels, kaldet Sallingbo	
Bak, Hans Andreas	462.	Niels	73.
" Jens Christian	462.	" Sophie	177.
Balle, Abelbert Carl Conrad . . .	285.	Christian, Anders	291.
Barrott, Frances	491.	Christiansen, Hans	28.
Basfiansen, Mathias	373.	" Hans Peter	189.
Beck, Anna Sophie Frederikke . .	113.	" Martine Poulina Kirstine,	
Berg, Christian	159.	ogfaa kaldet Poulina Steffen-	
Bertelsen, Peter Madsen	428.	sen eller Poulina Nielsen . .	308.
Behr, Line Frederikke, Gaardmb.		" Niels	543.
Anders Christian Hansens Hustru	533.	" Peder	540.
Bloch eller Bloch, Johanne Marie,		Christofferfen, Hans	318.
Lynbechs fraskilte Hustru . . .	636.	Clausen, Peder	142.
Blücher, Peter Frederik	6.	Dahl, Mette Marie	103.
Bonnifsen, Jens Hansen	61.	Dame, see Hansen.	
Bork, Anders Madsen	48.	Damgaard, Peter	450.
Borup, Niels Rasmussen	539.	Dankwardt, Sorgen Frederik Carl	593.
Bohsen, Hans Peter	168.	Darre, Hans Christian	218.
Brind, Johan Heinrich	486.	Dreier, Mads Sørensen	462.
Broderfen, Christian Peter	632.	Egtved, Jens Jensen	386.
Brun, Katrine Andersen, Olsens		Enig, Andreas Hansen	53.
Hustru	136.	Eriksen, Rasmus Peter eller	
Bruun, Wilhelmine Marie, Jens		Rasmus, ogfaa kaldet Peter	
Andersens fraseparerede Hustru	529.	Kjøbenhavn	199.

	Pag.		Pag.
Ernst, Gustav Ludvig	355.	Hansen eller Hansdatter, Ane Marie, Jensens Enke	5.
Esbøll, Ane Margrethe Olave	281.	Harris, Johan Georg	559.
Feldthausen, Magdalene	286.	Hartung, Karen Marie	69.
Foged, Jens Jensen	399.	Hedegaard, Peder Jensen	77.
Frandsen, Jens	493.	Hedmann, Clarizette Conrabine, født Konnerup	125.
Frøis, Jacob Hansen	59.	Heins eller Hein, see Holm.	
Fælledhuus, Jens Madsen	46.	Henriksen, Maren, Dorfs Hustru	48.
Færch, Tobaksfabrikur	694.	„ Mette Marie, Otto Jensens Hustru	101.
Føns, Johannes Frederik	703.	Holm, Christian Emil, kaldet Heins eller Hein	453.
Gerhardt, Caroline Sophie	485.	Holmgaard, Henrik Nielsen	501.
Gronemann, Nicolai Vilhelm Julius	133.	Holst, Ane Margrethe	34.
Guldbrandt, see Mørk.		Hornemann, Vilchen Ludvig Blæbel	460.
Hammerich, Mads Madsen	149.	Hubert, Charles Leo, ogsaa kaldet Hansen	577.
Hansdatter, see Hansen.		Humle, Hans Peder Jensen	476.
„ Ane, Christiansens Enke	137.	Hoidal, Niels Christian	299.
„ Karen, ogsaa kaldet Karen Marie Hansen	429.	„ Regine Jensine, Hansens Hustru	112.
„ Nielsine, Sversens Hustru	89.	Ipsen, Sep Jørgen	633.
Hansen, see Hubert.		Ipsen, Karen eller Ibskødotter, Karne, Jens Peter Jensens Hustru	178.
„ Andreas Jacob, ogsaa kaldet Dame	591.	Jørgensen, Hans Simonsen Garte= meier eller Gattemeier	89.
„ Ane Marie	439.	Jacobsen, see Baldemar Jensen.	
„ Carl Frederik	703.	„ Antonio Nicolo Gasparo	146.
„ Christen, kaldet Skytte	295.	„ Christen Morten	675.
„ Christian	398, 439.	„ Christian Ludvig	554.
„ Christine	642.	„ Hans Christian	489.
„ Frederik Anton	531.	Johanne Henriette, Larsens Hustru	137.
„ Hans	135, 533.	Jensen, Anders	28.
„ Hans Bartholomæus	230.	„ Andreas Ferdinand	406.
„ Jørgen	439, 472.	„ Carl Christian	699.
„ Karen	331.	„ Christian	427.
„ Karen Johanne	94.	„ Hans	157, 555.
„ Karen Marie	429.	„ Hans Peder	637.
„ Lars Jørgen	227.	„ Jacob Vilhelm	552.
„ Morten Christian	629.	„ Jens Christian	574.
„ Nicolai	702.		
„ Niels Christian, kaldet Christian Berg	159.		
„ Ole	637.		
„ Petrine	370.		
„ Rasmus	503.		
„ Vilhelmine Marie	130.		

	Pag.		Pag.
Jensen, Jens Foged	399.	Larsen, Karen Sophie	407.
" Jens Mittel	37.	" Lars	181.
" Jens Peter	178.	" Margrethe Cathrine, Hal-	
" Sørgen, ogsaa kaldet Sørgen		bergs separerede Hustru . .	268.
Jensen Pedersen	496.	" Niels	151.
" Niels	37, 393, 494.	" Niels Christian	220.
" Niels Peder	540.	" eller Laursen, Carl Alfred	
" Ole	79.	Johannes	466.
" Otto	101.	" " " Marie Kirstine,	
" Peder	148, 475.	Bonnifsens Hustru	61.
" Peder Christian	545.	Lauridsen, Maren	130.
" Søren	333.	Laursen, see Larsen.	
" Søren Christian, kaldet		Lieber, Fjerthandler	434.
Sander	468.	Lindqvist, Johanne Cathrine, Han-	
Johansdatter, see Schmelzer.		sens Enke	507.
" Ane Margrethe, Sømand		Rippert eller Kern, Johanne Vil-	
Peter Petersens Enke	7.	helmine	413.
Johansen, Søren Christian	201.	Rjungberg, Gustav Valdemar . . .	295.
Jönsson, Christian	1.	Lundbæk, Andreas Nissen	354.
Jørgensen, Ane Hansine Marie .	54.	Lundsteen, Jacob Eggertsen	45.
" Christoffer	635.	Lyche, Thomas Thomsen	98.
" Ida Petrea Christine	351.	Maas eller Maes, August Gottlieb	230.
" Jens	477.	Madsen, Hans Christian	382.
" Niels	308.	" Mads Hansen	220.
" Peder	455.	" Ole Peter	305.
Kammersgaard, Hans Christian		" Rasmus	642.
Pedersen	589.	Maes, see Maas.	
Kausche, Olivia Betty	217.	Maienburg, Christen Pedersen . .	98.
Kern, see Rippert.		Marcusson, Ludvig	335.
Kjær, Axel Vilhelm	145.	Matthesen, Søren	87.
Kjøbenhavn, Peter, see Erikson.		Meyer, Johan Frederik	482.
Knudsen, Martin	479.	Mittelfsen, Harald Arnold Emil .	219.
Kofoed, Irene Frederikke	361.	" Peder Christian	117.
Krag, Christian Pedersen	162.	" eller Nielsen, Christian . . .	313.
Kro-Jacob, see Christensen.		Mogenssen, Anders	367.
Larsdatter, Ane Lisbeth	81.	" Henriette Amalie, Høngrens	
Larsen, Ane Margrethe, Krag's		Enke	129.
Hustru	162.	Mortensen, Christian Oluf	23.
" Axel Emil	571.	" Christoffer	436.
" Hans	493, 705.	" Jacob	82.
" Hans Peter	239.	Moslund, Ane Marie, født Nielsen	583.
" Jens	346, 407.	Mouritzen, Andreas	306.
" Jens eller Jens Peter	111.	" Christian eller Christian Lauritz	649.

	Pag.		Pag.
Møller, Marinus Laurentin . . .	482.	Olsen, Georg Peter	358.
Mørk, Christen Larsen, kaldet		" Jens Christian	374.
Guldbbrandt	646.	" Niels	674.
Nielsbatter, Margrethe Sophie,		" Peder	506.
Jens Nielsens Hustru . . .	62.	Otto, Wilhelm Nicolai Hermann	489.
" eller Nielsen, Ane Marie . .	616.	Paaste, Hans Hansen	295.
" " " Maren Kirstine	616.	Pallesbatter, Mette Cathrine, Peter	
Nielsen, see Nielsbatter.		Gillebrandts Enke	367.
" Alexander Christian	448.	Pedersbatter, Dorthé, Niels Chri-	
" Anders	396, 452.	stensen's Hustru	73.
" Ane Marie, Rasmus Nielsen		Pedersen, Anders, kaldet Rom	
Moslunds Hustru	583.	Anders	569.
" Christen	119, 382, 526.	" Anders Peder Juul	540.
" Christian Joseph	480.	" Christen	76.
" Else Marie, Hans Jensens		" Else Marie	93.
Hustru	157.	" Jacob Christian	501.
" Frands	151.	" Jens	181.
" Jens	62, 68, 331.	" Jens Ole	696.
" Johanne, Sorgen Hansens		" Johanne Kirstine	540.
Hustru	439.	" Sorgen	345.
" Johannes	369.	" Sorgen Jensen	496.
" Lars	409.	" Karen, Parcellist Christen	
" Lovise Caroline Petrea, og-		Nielsens Hustru	382.
saa kaldet Lovise Steffensen	308.	" Karen Kirstine, Jensens Hustru	58.
" Michael	352.	" Lars eller Kauf	462.
" Peder	200.	" Mette Marie	130.
" Peter Madsen, kaldet Peter		" Niels	364.
Damgaard	450.	" Søren	139.
" Pouline	308.	Petersen, Carl	674.
" Rasmus	431.	" Christian Julius	529.
" Rasmus, kaldet Østergaard	362.	" Frederik	122.
" Evend Peter	425.	Pip, Rasmus Christian Jensen .	41.
" Thomas	578.	Platz, Casper Hansen	98.
" eller Mikkelsen, Christian . .	313.	Poulsen, Anders Christian	291.
Numelin, Carl Arvid	542.	" Jens Peter	401.
Nyborg, David Christensen . . .	498.	" Lars	674.
Olafson, Jón	644.	Rasmusbatter, Charlotte	439.
" Jonas	84.	Rasmusen, Abalone Marie, Ind-	
Olesen, Thomas	56.	siddet Niels Jensens Hustru	452.
" eller Christensen, Niels . . .	509.	" Hans	114.
Olsen, Anders	470.	" Hans Henry Nicolaus	386.
" Christian	24.	" Henrik Wilhelm	300.
" Christian Valdemar	363.	" Jens Christian	167.

	Pag.		Pag.
Rasmussen, Peter	320.	Sørensen, Hans	501.
" Søren	13.	" Jens Rasmussen, kaldet	
Robian, Carl Einar	677, 678.	Bægter	173.
Rom Anders, see Pedersen.		" Lauris eller Laust	241.
Sabroe, Kjøbmand	552.	" Niels Bjødstrup Baldemar,	
Sallingbo Niels, see Christensen.		og saa kaldet Niels Jensen . . .	37.
Samuelsen, Jacobine, Nielsens Enke	19.	Tallado eller Tallada, Francisco	26,
Sander, see Jensen.			338.
Schmelzer eller Johansdatter,		Therkildsen, Dorteaa	394.
Margrethe Cathrine, Nielsens		Thomsen eller Thomasen, Niels .	462.
separerede Hustru	244.	" Peter	462.
Schytté, Kirstine, Fossums Enke	384.	Thorup, August	303.
Scholdberg, Claes Johan	125.	Thygesen, Kirsten	627.
Schott, Dorteaa Cathrine, Damms		Tingel eller Tengel, Carl Lauritz	188.
Enke	410.	Tved, Marie Cathrine Thomsen,	
Sepstrup, Christian Møller Petersen	458.	Matthesens Hustru	87.
Schytté, see Hansen.		Baldemarsen, Gustav Thorvald .	545.
Silphagen, Mathilde Wilhelmine		Veisbjerg, Knud Nielsen	501.
Margrethe, Eliasens fraskilte		Berner, Juliane Wilhelmine, Wahns	
Hustru	372.	fraskilte Hustru	473.
Smidt, Christian Ehrenfried Ana-		Billerslev, Ane Pedersdatter . . .	315.
stalius	23.	Bilsumsen, Carl Wilhelm	640.
Smith, Francisca	171.	Bolf, Andreas Sørensen	489.
Steffensen, Lovise	308.	Bægter, see Sørensen.	
" Pouline	308.	Walsøe, Carl Frig	164.
Stolzenbach, Julius Ferdinand .	703.	Willesen eller Willadsen, Peter .	513.
Swale, Rasmus Hansen	222.	Wolff, Carl Johannes, Overaudi-	
Swainsøn, Benedikt	629.	teur, Herredsfoged og Skriver	265.
Swendsen, Carl	3.	" eller Wulff, Johan Eddard	210.
Søndergaard, Lovise, Anders Ni-		Woller, Jens Christian Theodor	655.
sens Hustru	470.	" Marie eller Maren Sophie,	
Sørens datter, Johanne, Jens		født Jensen eller Frederiksen	655.
Nielsens Enke	333.	Wulff, see Wolff.	
Sørensén, Andreas	637.	Østergaard, see Nielsen.	

Forteegnelse

over de i Sagregistret benyttede Rubrikker.

Actionsordre.	Kjøb og Salg.
Afviisning.	Lottospil.
Alderstidshævd.	Løssagtighed.
Angivelse (falst).	Løsgænger.
Appel.	Mageskifte.
Arrest (civil).	Medicinalvæsen.
Arrest (criminel).	Meeneed og dermed beslagtede Forbrydelser.
Arv.	Næringsbrug (uberettiget).
Assurancefvig.	Omngængelse med Naturen.
Auction.	Omkostninger, Salairer m. m.
Bankhæftelse.	Pant.
Barnesødsel i Dølgemaal og Foster mord.	Pension.
Bedrageri.	Presseforseelser.
Betaling.	Procedure.
Beiseri.	Proclama.
Blodskam.	Dvafsalveri.
Brandstiftelse.	Ran.
Børns Udsættelse.	Rettens Pleie.
Caution.	Røveri og Trusser.
Contract.	Sag.
Domstolene.	Selvangivelse.
Drab.	Selveierbønde.
Dyrplageri.	Servitut.
Eed.	Skatter og Afgifter.
Eiendomsbyrde.	Skov.
Eiendomsret.	Stadsfæstelsesdomme.
Embedsmænd.	Stemplet Papiir.
Erstatning.	Straf.
Fallit.	Syn og Skjon.
Fallit (svigagtig).	Testament.
Falst.	Tiende.
Fattigvæsen.	Tilbageholdelsesret.
Fiskeri.	Tilregnelighed.
Fogedforretning.	Toldsvig.
Fosterfordrivelse.	Tyende.
Fuldmagt.	Tyveri.
Fæste.	Tørvestjær.
Gave.	Uagtjomhed.
Gift.	Udelivelsesdomme.
Gjentagelse (af Forbrydelser).	Udlægelse af Børnefader (urigtig).
Gjæld.	Udbandring.
Gravsted.	Uteerligt Forhold.
Handelsbøger.	Vandløb.
Hegn.	Beie.
Hittegods (uøblig Omgang med).	Berel.
Hæleri.	Bidner.
Hævd.	Bold.
Indiciebeviis.	Boldtagt.
Indirecte Tyvss og Hælerbeviis.	Urefornæmmer.
Interesentfkab.	Udelægelse af fremmed Eiendom.
Island.	

Sagregister.

Actionsordre.	Pag.
<p>En for uagtfont Drab tiltalt Bestindianer, der ved i Forbittrelse at kaste en Flaske efter en Anden havde rammet en Trebie og derved tilføjet denne et dødeligt Saar, anseet efter Frdn. 4de October 1833 § 29 navnlig sammes 2det Led, idet der efter Actionsordren ikke blev Spørgsmaal om at straffe ham for det concurrerende Forsøg paa en forfærlig Voldsbegjærning</p>	338.
Afviisning.	
<p>I et Tilfælde, hvor en Part ved Underretten var dømt til efter eget Valg at opfylde et af flere Alternativer, af hvilke et gif ud paa Betaling af 80 Rd., og hvor Modparten for Oberretten havde procederet til denne Doms Stadfæstelse, Sagen paa Grund af manglende summa appellabilis afviist fra Høiesteret, hvortil den af sidstnævnte Part var indanket</p>	211.
<p>En Sag afviist fra Høiesteret paa Grund af manglende summa appellabilis, forsaavidt den angik ulovlig Jagt.</p>	295.
<p>En Sag afviist for Høiesteret, forsaavidt Tilstalte derunder sigtedes for Politiordeben, da det Strafsansvar, hvorom der herfor kunde være Spørgsmaal, ikke vilde kunne udgjøre objectum appellabile</p>	335, 462.
<p>En Sag, under hvilken der for Dvaakalveri var idømt Straf af 1 Maanedes simpelt Fængsel, og som alene var appelleret til Høiesteret efter Domsfældtes Begjærning, afviist som manglende objectum appellabile</p>	677.
<p>Ikke fundet Anledning til at annullere en Dom, hvorved det var paalagt en Fæsteparcellist og efterfølgende Fæstere af Parcellen at udrede visse Bydser</p>	378.
<p>En Sag angaaende en Persons Forpligtelse til at svare Indkomstskat ikke ex officio afviist, da Sagen ikke dreiede sig om Skatteansættelsens Størrelse, men om den Paagjældendes Forpligtelse til overhovedet at betale den nævnte Skat</p>	487.

Alderstidshævd.

Pag.

Antaget, at den Omstændighed, at de Omboende i 40—50 Aar eller endog i et længere Tidsrum frit og uden Vederlag havde taget Gruus, som Hævet havde opkøbt paa en Jordstrækning, ikke gav Føie til at antage, at der havde dannet sig en saadan Retstilstand, at Alle og Enhver skulde have Ret til endog i et ikke nærmere begrændset Omfang at tage Gruus m. v. paa det omhandlede Sted 387.

Antaget, at Eieren af Rødsleth Hovedgaard og Gods ved fra Arilds Tid uden Indsigelse fra Afgiftsybernes Side at have oppebaaret Brokorn af Enhver, der holdt Heste i Vetsmark m. fl. Sogne, som Godtgjørelse for Bedligholdelsen af Lindholm Bro, havde erhvervet en reel Ret med Hensyn til denne Ydelse, der ikke kunde anses betinget af, at der ved Tinglæsning paalagdes de afgiftsybende Eiendomme nogen ndtrykkelig Forpligtelse i saa Henseende 414.

Angivelse (falsk).

I et Tilfælde, hvor en i Assurancevig skyldig Tiltalt, der samtidig med, at han af vedkommende Assurancesekskab havde forlangt erstattet en Deel Klædningsstykker som bortkomne ved en ham overgaaet Ildbrand, uagtet dette ikke var Tilfældet, havde i Henshold til en Bestemmelse i Assurancesekskabets Statuter anmeldt for Politiet, at Klæderne vare bortstjaaene under Branden, uden dog at henlede Mistanken paa nogen bestemt Person, ikke anseet nødvendigt at idømme Tiltalte særlig Straf efter Straffelovens § 224 13 (16).

En Tiltalt, der for at skjule for en Mand, af hvem han nød Understøttelse, at han havde bortstølet sin Fortjeneste, falskelig havde anmeldt for Politiet, at der paa en røverisk Maade var fravendt ham Penge m. m., og derved bevirket, at Politiet foretog en foreløbig Underfølgelse til Opdagelse af den foregionne Forbrydelse, anseet efter Straffelovens § 224 373.

En Tiltalt, der urigtigen havde anmeldt for Politiet, at hans Huusbond havde begaaet Tyveri, frifunden, da han ikke kunde antages at have handlet mod bedre Vidende 135.

Et Fruentimmer, der for at skaffe 2 Mandspersoner en Rejselse for deres mod hende ubviste uhoviste Forhold falskelig havde angivet dem som skyldige i Voldtægtsforsøg, men som ikke antoges at have havt nogen tydelig Forestilling om det Strafsansvar, hun vilde paadrage sig selv ved sin falske Forklaring, eller om den Straf, der vilde have rammet de Paagjældende, hvis de havde gjort sig skyldige i den Forbrydelse, hvorfor de sigtedes, dømt efter Straffelovens § 225. Intet særligt Ansvar paalagt Tiltalte for i Retten at have gjentaget den falske Sigelse 361.

Appel.

Antaget, at en Person ikke under et mod ham anlagt Injuriesøgemaal kunde godtgjøre Beretigelsen af nogle af ham mod en Underdommer be-

Pag.

træffende dennes Forhold som Skifteforvalter og Auctionsbirecteur fremsatte Anker, da disse maatte være gjorte til Gjenstand for Appel 562. En Overrettsdom i en Skiftesag, hvorved der var tilkjendt en Creditor Panteret til Præjudice for en anden Creditor, annulleret, forsaavidt Appelstævningen ikke i Henhold til Placat 20de Januar 1841 § 1 var forkyndt for Sidstnævnte 584.

See iøvrigt under Afvisning.

Arrest (civil).

Antaget, at en Foged, der havde forkastet en af en Gjældsarrestant paa Grund af, at der endnu ikke til ham var udbetalt Underholdningspenge, neblagt Paastand om Arrestens Relaxation, ikke ved denne sin Kjendelse havde gjort sig skyldig i nogen saadan Feiltagelse, der kunde medføre Erstatningsansvar for ham, navnlig da han fandtes at kunne være bragt til at antage, at han havde den Arresteredes Samtykke til at tage de af Requirenten samme Dag, som Arresten decreteredes, for et Tidrum af 4 Uger hos ham deponerede Underholdningspenge i Forvaring for Requisitus, saaledes at de til enhver Tid stode til dennes Raadighed 261.

Arrest (criminel).

En under et over Gieren af en afbrændt Gaard optaget Brandforhør affagt Fængslingskjendelse ophævet, da de foreliggende Dplysninger ikke fandtes at have kunnet begrunde Formodning om ulovligt Forhold fra den Arresteredes Side 619.

Arv.

Antaget, at der i en Persons Arv efter hans afdøde Moder vilde være at afforte en Gjældsforbring, som denne havde erhvervet paa Sønnen ved at indfrie en af hende for ham indgaaet Cautionsforpligtelse, uden at der hertil behøvedes nogen Dptegnelse fra Moderens Side 30.

Statueret, at de i Erectionsbrevet for det friherrelige Selbyske Forlobs for bemeldte Fideicommisses Tiltrædelse fastsatte Betingelser ikke vare opfyldte af nærmeste Succesor, og dennes Paastand om at kjendes berettiget til at tiltræde Besiddelsen derfor ikke tagen tilfølge 196.

Assurancesvig.

En Tilstalt, der under Erstatningsforretningen efter en ham overgaaet Ibebrand havde opgivet sit Tab for høit for derved at tilvende sig Fordeel, dømt for fuldbyrdet Forbrydelse efter Straffelovens § 259 218.

Straf fremdeles anvendt efter Straffelovens § 259 13.

Auction.

En Mand, der med Samtykke af Beboerne i en Landsby eller et Fleertal af disse havde bygget et Hus paa Byens Gadejord og senere ved en af Skifteretten i hans Separationsbo foranstaltet Auction havde ladet sig Huset tilslaae til Nedbrydelse i Henhold til Conditioner, hvorefter Sogneforstanderskabet skulde være berettiget til at nedrive

Pag.

- Huset og ryddeliggjøre Pladsen for Kjøberens Regning, hvis dette ikke inden en vis Frist besørgetes udført af denne, anseet uberettiget til at paastaae Voldsbøder og Erstatning af 2 Mænd, der efter Bemyndigelse af Beboernes Fleertal havde ladet Huset nedrive efter Fristens Udløb, da han ved under Auctionen at lade sig Huset tilflaae maatte ansees at have underkastet sig Conditionerne for Salget, og da de 2 Mænds Handling senere var godtjendt af Sogneforstanderflabet 402.
- En Erklæring, der under en Auction efter Hammerslaget var afgiven af den Høistbydende om, at hans Bud var gjort i Fællesskab med 2 Andre hver for en Tredepart, tillagt Gylldighed ligeoverfor Auctionsrequirerenten, hvis tilstedeværende Befuldmægtigede ikke havde gjort Indsigelse mod Erklæringen som for seent afgiven, og navnlig saaleses at Erklæringen ikke antoges at gaae ud paa en solidarisk Forpligtelse for de 3 Kjøbere 607.
- Bankhæftelse.**
- Sælgeren af en fast Eiendom, der af Kjøberen, som havde overtaget Eiendommen med alle de Byrder og Forpligtelser, med hvilke Sælgeren havde besiddet den, var sagsøgt til at foranstalte den paa Eiendommen hvilende Bankhæftelse udslettet af Pantebogen, da Bankhæftelsen ikke i Skjødet og Kjøbecontracten var regnet med blandt de Prioriteter, Kjøberen havde at tilsvare, frifunden, da Bankhæftelsen er en de faste Eiendomme ved Lovgivningen paalagt Behæftelse, som maa forudsættes at paahvile en Eiendom, indtil det Modfatte bevises 123.
- Barnesødsel i Dølgemaal og Fosterford.**
- Straffelovens § 192 anvendt paa et Fruentimmer, der havde dræbt sit uægte Barn strax efter Fødselen, uanseet at Aarsagen til Barnets Død ikke med Bestemthed kunde paavises af Sagens Dylksninger . . 410.
- En Tilstalt, der havde taget sit i Dølgemaal fødte uægte Barn af Dage ved efter Fødselen at lade det blive liggende mellem sine Been under Dynen, indtil det døde, dømt efter Straffelovens § 192 1ste Led . . 616.
- En udenfor Ægtefæls besvangret Tilstalt, der havde indfødt et af hende i Dølgemaal født Barn i et Skjort og henlagt det paa Gulvet samt, da hun, der efter at have været borte $\frac{1}{2}$ Time kom tilbage, saae, at det var dødt, nedgravet det i en Have, hvor det senere blev fundet, dømt efter Straffelovens § 194 34.
- Bedrageri.**
- En Tilstalt, som havde spaaet forskellige Personer i Kort, idet hun modtog den Betaling, som derfor tilbødes hende, som havde fravendt Flere Penge ved at foregive, at de vare Deeltagere med hende i Spil, Lotterier og paa fremmede Pramieobligationer, og navnlig at der var vundet betydelige Gevinster, hvis Udbetaling havde foranlediget af hende foretagne Reiser og andre Udgifter, som havde solgt Andele i

- en i 4 Qvartlodder deelt Classelotterisjeddél til flere end 4 Personer, som havde beholdt den paa Seddelen ved en Trækning saaldne Gewinnst efter kun at have betalt en af Deeltagerne i samme, og som havde fraløstet Folk betydelige Beløb under Foregivende af at ville indsatte dem i en Kjøbenhavnssk Bank, hvorefter hun i et af disse Tilfælde leverede Vedkommende fremmede Præmieobligationer, som hun foregav at være Actier i bemeldte Bank, dømt efter Straffelovens § 251 tildeels sammenholdt med § 255 og § 257 samt § 46 7.
- Straffelovens § 251 anvendt paa en Tiltalt, som under det fæste Foregivende af at eie en Gjenstand havde solgt denne og modtaget en Deel af Kjøbesummen, og som havde ladet sig fæste til en Mand og af denne modtaget Fæstepenge, uden at det var hans Hensigt at tiltræde Tjenesten. Samme Tiltalte fremdeles dømt efter bemeldte § cfr. § 46 for uden Hensigt at betale at have kjøbt nogle Varer af en Kræmmer, der imidlertid ikke vilde overlade Tiltalte Varerne, da han ikke kunde betale dem 77.
- En Tiltalt, der i en Andens Navn uden dennes Vidende og Billie havde skaffet sig udleveret Varer paa Credit, dømt efter Straffelovens § 251. Samme Tiltalte fremdeles ansæet efter denne § cfr. § 46 for Forsøg paa denne Forbrydelse 136.
- En Tiltalt, der uden Hensigt at betale havde havt Matteløgis og nydt Besværgning i en Kro, som han derefter havde forladt uden at erlægge, hvad han der var bleven skyldig, dømt efter Straffelovens § 251 . . 159.
- Straffelovens § 251 anvendt paa en Tiltalt, der ved at udgive sig for Eier af en nogle Dage iforveien funden og opløst Kaffet havde til-egnet sig den 352.
- Straffelovens § 251 sidste Led anvendt paa en Tiltalt, der havde stiftet Gjæld og taget Varer paa Credit i den Hensigt ikke at betale . . . 649.
- Straffelovens § 251 anvendt paa en Tiltalt, der havde givet en ham vitterlig værdiløs Haveudstillingsbillet i Betaling som en Seddel paa 25 preussiske Daler, som til Forskjellige havde solgt Hestekjød, idet han udgav det for Drekjøb, og som i en Kasse af Vax havde kjøbt Varer, som det var hans Agt ikke at betale 655.
- Straf fremdeles idømt efter Straffelovens § 251 94, 308, 313.
- En Tiltalt, der af en Tømmerhandler havde faaet det Hverv at sælge Træ fra hans Plads, indføre Salgene og modtage de indkomne Beløb, dømt efter Straffelovens § 252 for af disse Beløb at have til-egnet sig 5 Rd. og undladt at indføre dem 23.
- Straffelovens § 252 anvendt paa en Tiltalt, der i egennyttig Hensigt havde, deels forinden hun havde begjært sit og sin afdøde Mandes Bo taget under Skiftehandling, deels efterat saadan Begjæring af hende var indgiden, paa forskjellig Maade disponeret over Boet tilhørende Eiendele. En Medtaltalt dømt efter bemeldte § cfr. § 48 125.

- Straffelovens § 252 og § 253 anvendte paa en Tiltalt, som efter at have givet Pant i Alt, hvad han eiede eller maatte komme til at eie, havde for at forhindre sine Creditorer fra at falde ind paa ham udstedt en Proformapanteobligation, som derefter havde afhændet en stor Deel af sit Løssere, og som for at unddrage sine øvrige Effecter fra at blive ublagte havde flyttet dem til en Medtiltalt, med hvem han havde aftalt, at de skulde foregive, at denne havde modtaget nogle af dem som Betaling af Penge, Medtiltalte havde tilgode hos ham. Bemeldte Medtiltalte dømt efter Straffelovens § 252 cfr. § 47. En anden Medtiltalt, der ligeledes af førnævnte Tiltalte havde modtaget en Deel Gjenstande, hvis Værdi skulde afgaae i dennes Gjæld til ham, frifunden, da det fandtes betænkeligt at antage, at han, da han modtog Gjenstandene, havde været sig klart bevidst, at dette var ulovligt 98.
- En Bestyrer af et Tobaksudsalg, der uden Principalens Vidende og Billie af de i Udsalget indkomne Penge til eget Brug havde anvendt et Beløb, som han ikke kunde erstatte, frifunden, da han ikke kunde antages at have handlet i egentlig svigagtig Hensigt. 127.
- Tvende Hgtefæller dømt efter Straffelovens § 253 for at have solgt og paa anden Maade disponeret over ublagt Gods, hvorhos Hustruen ved under den efter Ublaget afholdte Auction at erklære, at Manden for at skaffe Føde til Familien havde maattet sælge af det Ublagte, forfættelig havde lagt Dølgemaal paa, at nogle af de ublagte Gjenstande fandtes i Huset, og derved tilfigtet at unddrage disse fra Auctionen 48.
- Straffelovens § 253 anvendt paa en Tiltalt, som Astenen før den over hans ublagte Effecter berammede Auction havde af disse bortført forskellige Gjenstande, og som kort Tid efter Udlægsforretningen havde i Forening med sin medtiltalte Hustru slagtet et til det Ublagte hørende Sviin, hvilket derefter forbrugtes i Huusholdningen. Hustruen ligeledes dømt efter bemeldte § 87.
- En Tiltalt, der havde pantsat forskellige Gjenstande, som hun havde modtaget deels tilleie eller tillaans deels for at vadste dem, dømt efter Straffelovens § 253 cfr. § 251 sidste Led. Samme Tiltalte endvidere dømt efter § 253 cfr. § 46 for Forsøg paa den nævnte Forbrydelse. Straffelovens § 253 cfr. § 47 2det Led anvendt paa en Medtiltalt, der som haandsaaet Pant for Laan, der af hende vare hdede førnævnte Tiltalte, af denne havde modtaget forskellige af de nævnte Gjenstande, uagtet hun vidste, at Sidstnævntes omhandlede Disposition over Gjenstandene var ulovlig 137.
- Straffelovens § 253 anvendt paa en Tiltalt, der havde pantsat nogle Meubler, som hun havde erholdt overladt af en Meubelhandler paa Billaar, at hun, først naar hun gennem den som Leiesum accorderede

- maanedlige Betaling havde erlagt den Sum, hvortil Meublernes Værbi i Contracten var ansat, fik Eiendomsret over dem 137.
- En Handelscontoirist, der var bemyndiget til at modtage og qvittere for de paa Contoiret indbetalte Beløb, hvilke han derefter skulde indføre i de vedkommende Bøger og aflevere til Principalen, og som af de saaledes indbetalte Penge svigagtig havde tilvendt sig et betydeligt Beløb, hvorhos han tillige havde forsøgt at skjule de begaaede Bedragerier ved falsk Bogføring, dømt efter Straffelovens § 253 146.
- En Tiltalt, der fra en Gaard, hvor han arbejdede, havde medtaget en Sæk og et Dækken for at beskytte sig mod Regnveir og i den Hensigt at tilbagelevere bemeldte Gjenstande, men som derefter havde beholdt og benyttet dem, anseet efter Straffelovens § 236 og Analogien af § 253 162.
- Tiltaltens Hustru, der i Forening med ham i længere Tid havde brugt Sækken og Dækket, skjønt hun vidste, hvorledes hendes Mand var kommen i Besiddelse af dem, anseet efter Straffelovens § 253 jfr. § 55 162.
- En Udsalgsbestyrer, der havde besvæget sin Huusbond ved at undlade at indføre solgte Varer i den Regnskabsbog, hvorefter han skulde aflægge Rigtighed til Huusbonden, anseet efter Straffelovens § 253 220.
- Straffelovens § 253 anvendt paa en Tiltalt, der havde tilvendt sig betydelige Pengebeløb, som i Løbet af et længere Tidrum havde været betroede ham til Indsættelse i Sparekasser 477.
- Straf fremdeles anvendt efter Straffelovens § 253 62, 77, 136, 189, 268, 313, 345, 372, 448, 627, 655, 699.
- Straffelovens § 255 anvendt paa en „flog Kone.“ Samme § cfr. § 51 anvendt paa 2 Mænd, af hvilke den ene havde tilladt sin Hustru at tage Syge i Cuur og modtaget de derved indkomne Penge, skjønt han ikke troede, at de Syge ved de af Hustruen anvendte overtroiske Midler kunde hjælpes, og af hvilke den anden havde samtykket i, at hans Hustru gav sig af med samme Virksomhed, og modtaget Indtægten deraf, uagtet han vel vidste, at det var Bedrageri 382.
- En Tiltalt, der havde søgt at curere Syge, som henvendte sig til ham, ved overtroiske Kunster og herfor modtaget Betaling, strifunden, da han maatte antages selv at have troet paa Kunsternes Virksomhed og saaledes ikke havde nogen bedrageriff Hensigt 456.
- Straffelovens § 255 anvendt for Bedrageri i Kortspil 674.
- Straffelovens § 256 anvendt paa en Tiltalt, der havde pantsat et en Anden tilhørende Uhr, som hun havde faaet i Hænde og uden Eierens Samtykke beholdt som Sikkerhed for en hende hos ham formentlig tilkommende Fordring af samme Størrelse som Uhrets Værbi 93.
- En Pige, der havde pantsat endeel hendes Kjæreste tilhørende Gjenstande uden hans Vidende eller Samtykke, idet hun efter sin Forklaring ikke troede, at han brød sig deraf, og meente, at hun kunde faae Leilig-

Fag.

- hed til at indløse dem igjen, og hvem Kjæresten ikke havde fordret draget til Ansvar herfor, anseet efter Straffelovens § 256 cfr. § 253 308.
- En Sæbbelmager, der af et større Stykke Volsker, som var ham leveret til Forsærdigelse af nogle Madratser, imod Eierens Vidende og Billie havde tilbageholdt et Stykke, hvilket han derefter havde ladet farve, anseet efter Straffelovens § 256, hvorefter intet Strafsansvar paa-lagdes ham med Hensyn til endel andre Kester af Løi, som vare ham leverede til Forarbejdelse, idet det ikke mod hans Benægtelse fandtes at være overbevist ham, at han havde villet tilegne sig disse Kester . . 531.
- En Tiltalt, der havde givet en Værtshuusholder en Raanejæddel paa en af ham pantsat Frakke til Sikkerhed for et Beløb, han var bleven skyldig for Fortæring, og som derefter uden bemeldte Værtshuusholders Vidende og Billie havde sat sig i Besiddelse af Frakken, der af denne var indløst, hvortil Tiltalte havde nægtet at have givet ham Til-læbelse, og som hang i dennes Boutik, hvorefter Tiltalte paany pantsatte Frakken, dømt efter Straffelovens § 257 24.
- En Skovfoged, der af nogle sædvede Ege, som efter Eierens Bestemmelse skulde føres til dennes Gaard for der at bruges, havde ladet et Træ hjemkjøre til sin Bolig, hvor han anvendte en Deel af det til at istandsætte en Sluse og Resten til Brændsel, dømt efter Straffelovens § 257, medens hans Forhold af Overretten alene var opfattet som en Selvraadighed, der ikke kunde paadrage ham Strafsansvar 139.
- En Tiltalt, der i Norge til en Normand havde solgt noget Hestekjød uden at omtale denne Egenstabs ved Kjødets, idet Kjøberens havde staaet i den Formening, at Kjødets var Drekjød, og ikke vilde have indladt sig paa Handelen, saafremt han havde vidst, at det var Hestekjød, dømt efter Straffelovens § 257 cfr. § 6. Et lignende Forhold med Hensyn til Overdragelse af Hestekjød ogsaa anseet efter Straffelovens § 257 498.
- Straf efter Straffelovens § 257 endvidere anvendt 189, 313.
- Betleri.**
- En Tiltalt, der havde betlet ved Foreviisning af et af ham i Genhold til en ham af en Anden overladt faldt Attest forfattet Bønsskrift, dømt efter Lov 3die Marts 1860 133.
- Et Fruentimmer, der, efterat Andre havde foranstaltet en Indsamling til Bedste for hende, selv var gaaet om til en stor Mængde Personer, for hvilke hun udgav sig for at være en Anden end den, for hvem Indsamlingen fandt Sted, og havde anmodet dem om Bidrag i oven-nævnte Diemed, idet hun bevidnede den Paagjældendes Verbigighed og Træng til Understøttelse og isørigt benyttede forskellige urigtige Fore-givender, dømt for Betleri 384.
- En Tiltalt dømt efter Lov 3die Marts 1860 § 3 for at have sendt sin Søn ud for at betle 452.

Straf for Betleri fremdeles idømt 77, 143, 145, 199, 244, 270,
285, 303, 306, 362, 476, 479, 507, 543, 627, 640.

Blodskam.

Straffelovens § 161 anvendt paa en Fader og Datter 407.

Brandstiftelse.

En 15aarig Tjenestepige, der havde sat Ild paa sin Huusbonds Huus, fordi hun var kjed af at tjene der og haabede, naar Huset brændte, at komme hjem til sin Bestefader, dømt efter Straffelovens § 281 cfr. § 37 394.

Straf anvendt efter Straffelovens § 281 cfr. § 52 13.

Børns Udsættelse.

En Tilfaldt, som efter at have henlagt sit 12 Dage gamle Barn paa en med et beplantet Dige indhegnet Plads, der stoder op til en temmelig besædet Bei, strax forlod Pladsen, hvor nogle Personer, som hørte dets Skrig, fandt det i en forkommen Tilstand, der imidlertid ved anvendt Pleie snart ganske fjernedes, dømt efter Straffelovens § 197 54.

Caution.

I et Tilfælde, hvor en Fordring af Creditor var anmeldt i et Fallitbo og derefter indfriet af Cautionisten, antaget, at dennes Regrestræv ifølge Niemedet med Proclamas Udsættelse ikke behøvede at være anmeldt i Boet for at bevare sin Retskraft 30.

Contract.

Spørgsmaalet, om Salget af en Eiendom kunde siges at være steet „ifølge Anvisning eller Medvirking af“ en Commissionair, besvaret benægtende 214.

Eieren af en fast Eiendom, der søgtes til at opfylde en om denne indgaaet Byttehandel og til under en Tvangsbøde at oprette en skriftlig Contract i Overensstemmelse med Handelen, men som benægtede, at det var kommet til en endelig Overenskomst om denne, frisuunden, da der om flere Handelen vedkommende Puncter ikke var truffet nogen- somhelst Aftale og end ikke havde været Enighed om Størrelsen af en Byttefum, som en af Parterne skulde udrede, eller om Waaden, hvor- paa denne skulde berigtiges, og da der navnlig manglede Beviis for, at Handelen var indgaaet paa de af Modparten paaberaabte Vilkaar 348.

Domstolene.

Antaget, at Bestemmelserne i Lov om Landcommunernes Styrelse af 6te Juli 1867 § 19 ikke ere til Hinder for, at Amtsraadet kan henwise til Domstolenes Afgjørelse et Spørgsmaal, der efter sin Natur er og af Amtsraadet er erkjendt at være et til saadan Afgjørelse egnet Retsspørgsmaal, selv om Spørgsmaalets Afgjørelse efter Lovgibningen tilkommer Amtsraadet 288.

Drab.

- En Tiltalt, der havde kastet sin tidligere Kjøreste i en Mergelgrav, saaat hun druknede, dømt efter Straffelovens § 186 589.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 188 for med en Jernskovel at have bibragt en Person et Slag i den ene Linding, der forårsagede dennes kort efter paafulgte Død 1.
- Straffelovens § 190 anvendt. Den Myrbedes medtilltalte Hustru dømt i Medfør af Straffelovens § 52 efter § 190 cfr. § 191 114.
- Straffelovens § 190 anvendt paa en Tiltalt, der efter en haard Kamp med sig selv havde dræbt sit udenfor Ægtefælskæde, 1 Aar gamle Barn 286.
- Endve Tiltalte dømte efter Straffelovens § 198 for at have givet en 16aarig ihjelig Person en halv Pot Brændevin at drikke, hvorved dennes Død bevirkedes 37.
- En for uagtsomt Drab tiltalt Vestindianer, der ved i Forbittrelse at kaste en Flaske efter en Anden havde ramt en Trede og derved tilføjet denne et dødeligt Saar, anset efter Frdn. 4de October 1833 § 29 navnlig sammes 2det Led, idet der efter Actionsordren ikke blev Spørgsmaal om at straffe ham for det concurrerende Forsøg paa en forsætlig Voldsbegjæring 338.

Dyrplageri.

- Straffelovens § 297 anvendt for Mishandling af en Kat 133.

Ged.

- En Sags Udfald gjort afhængigt af en Parts Ged, uanset at han havde været anset for bedrageligt Forhold med simpelt Fængsel i 8 Dage 390 (394).

Eiendomsbyrde.

- Statskassen som Eier af Bernstorff Gods i Genhold til et Arvefæstestjøde af 1767 paa Tranegaarden anset berettiget til Recognition ved en Udskjning af den nævnte Gaards Grund uden Hensyn til, at Recognitionen efter Skjødet skal betales „for Maalebrevs Udskedelse“ m. v., da Parcellisten eller hans Sælger ikke efter Skjødets Forfrift havde henvendt sig til Godsbestyrelsen angaaende Opmaalning og Maalebrev, men strax selv havde foranstaltet Udskjningen iværksat . . 327.
- Antaget, at Eieren af Nøbsleth Hovedgaard og Gods ved fra Arilds Tid uden Indsigelse fra Afgiftshydernes Side at have oppebaaret Brokorn af Enhver, der holdt Heste i Seismark m. fl. Sogne, som Godtgjørelse for Vedligeholdelsen af Lindholm Bro havde erhvervet en reel Ret med Hensyn til denne Ydelse, der ikke kunde anses betinget af, at der ved Tinglæsning paalagdes de afgiftshydende Eiendomme nogen udtrykkelig Forpligtelse i saa Henseende 414.

Eiendomsret.

- Et Areal anseet hævedt som Gaardsplads til en Kjøbstadeiendom, idet Høvedserhvervelsen efter Omstændighederne ikke antoges at være afbrudt ved Areallets kortvarige Afbenyttelse af en Leier af Naboieiendommen . . . 232.
- Spørgsmaal om Grændserne for et Areal, der ved Udskiftningen af Mønsted By var forbeholdt samtlige Lodseiere til fælleds Kalkdrift 322.
- En mellem den dyrkede Deel af en Fæstegaards Jorder og Havstøffen liggende Jordstrimmel, der ved Høivande tildeels overskylles af Havet, antaget at høre til Fæstegaarden, da Matriculfortet udviser, at den nævnte Gaard grændser til Havet, ligesom det har Formodningen imod sig, at der mellem den og Havet skulde henligge en Strætning, som var Ingens 387.
- Antaget, at et trods manglende Udskifningstilladelse tinglæst Stjæde paa en Deel af en fast Eiendom, hvilket Stjæde ikke var noteret paa det Sted i Panteregistret, hvor den nærmest forudgaaende Stjædning af den hele Eiendom var indført, ikke frembød nogen retlig Hindring for, at bemeldte Deel kunde indbefattes under en til Trebiedmand senere iværksat Overdragelse af hele Eiendommen 651.

Embedsmænd.

- Antaget, at en pensioneret Embedsmænd, i hvis Pension der ved hans Ansættelse i et nyt Embede efter Lov 24de Februar 1858 § 9 var afdraget Halvdelen af dette Embedes Gage, maatte, efterat en Deel af det ifølge Lov 26de Marts 1870 til Gagen hørende Lønningstillæg ved Lov 1ste Juli s. A. var gaaet over til at blive en Deel af Embedets faste Gage, lide en til denne Gageforhøielse svarende yderligere Afkortning i Pensionen 104.
- En for at høre foretaget Rettelser og Tilføielser i Retsprotocollen tiltalt Underdommer ikkun anseet for Overtrædelse af Bestemmelserne angaaende den Orden, der skal iagttages ved Retsprotocollers Førelse, med en Bøde efter Lovgivningens Analogi, da han maatte antages at have tilfigtet at bringe Protocollen i Overensstemmelse med det i Retten virkelig Passerede samt overhovedet ikke at have havt til Hensigt at foretage nogen saadan Forandring af Protocollens Indhold, som kunde medføre en anden Forstaaelse af samme 265.

Erstatning.

- En Mand, der med Samthkke af Beboerne i en Landsby eller et Fleertal af disse havde bygget et Huus paa Byens Gadejord og senere ved en af Skifteretten i hans Separationsbo foranstaltet Auktion havde ladet sig Huset tilslaae til Nedbrydelse i Henhold til Conditioner, hvorefter Sogneforstanderskabet skulde være berettiget til at nedrive Huset og ryddeliggjøre Pladsen for Kjøberens Regning, hvis dette ikke inden en vis Frist besørgeedes udført af denne, anseet uberettiget til at paaflaae Bødsbøder og Erstatning af 2 Mænd, der efter Be-

- myndigelse af Beboernes Fleertal havde ladet Huset nedrive efter Fristens Udløb, da han ved under Auktionen at lade sig Huset tilflaae maatte ansees at have underkastet sig Conditionerne for Salget, og da de 2 Mænds Handling senere var godkendt af Sogneforstanderskabet 402.
- En Mand, der søgtes til at betale Erstatning for en Bestadigelse, som var tilføjet en Sagsøgeren tilhørende Hest, medens den var overladt Indstævnte til Brug, frifunden, da det var uvidt, om Citanten ikke selv var Skyld i, at Hesten ikke var bleven helbredet, idet han havde afflaaet Indstævntes Tilbud om at beholde Hesten og lade en begyndt Dyrlægecur forfætte, og i 3 Maaneder havde ladet den være uden Tilsyn af Dyrlæge 527.
- En Mand tilpligtet at udrede Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for det Tab, der var forarsaget derved, at han med Flere havde tilkastet nogle Grøfter, som en Anden havde ladet grave paa sin Løb . . 611.
- En Tiltalt, der dømtes efter Straffelovens § 206 sidste Led for at have bibragt en Person et Slag i det ene Øie, saaat Synet med dette gik tabt, tilpligtet at udrede Erstatning til Sidstnævnte for Helbredelsesomkostninger samt med et efter Rettens Skjøn fastsat Beløb for Lidelser, Ulempe, Pyde og Bangjir 119.
- En Tiltalt tilpligtet at udrede Erstatning til en af ham overfalden Person for Helbredelsesomkostninger, Næringsstab og Lidelser 705.
- Fallit.**
- Statueret som en før den nye Concursskabs Straftræden gjældende Retsætning, at en før en Fallit fuldblyrdet Transaction ikke kunde omstødes, naar den var virkelig, om end Erhververen havde handlet med Bevidsthed om Debtors Insolvens 443.
- Antaget, at en Creditor, der havde konstateret, at han ad Executionens Vej ikke kunde erholde Dækning for sin Forbring, var berettiget til at forlange Debitor erklæret fallit, samt at Fallitbehandlingen ikke kunde betragtes som urettelig begyndt, fordi der ved den derefter foretagne Registrering ikke forefandtes Tilstrækkeligt til at dække en Pante-forbring, som angaves at have Prioritet i Boet fremfor Requirerens Forbring 690.
- Fallit (svigagtig).**
- En Tiltalt, der efter at være gaaet fallit havde læstet noget Boet tilhørende Brænde paa en Bogn for at forsikke det, men som var bleven forhindret heri ved en Politibetjents Tilsebeløst, dømt for fuldblyrdet Forbrydelse 157.
- En Wiinhandler, der i de nærmest foregaaende Aar, førend han gik fallit, havde afhændet Varer, han havde paa Creditoplæg, uden at berigtige Tolben, dømt i Medfør af Frdn. 1ste Februar 1797 § 75 Nr. 5 efter Straffelovens § 260, uden at det fandtes at kunne paadrage ham

- færligt Strafanfvar, at han for at skjule Afhændelsen havde foreviist
Toldvæsenet et værbiløst Fluidum, som han udgav for Viin 453.
- En gift Kone, der med sin Mand havde været enig i at forfikke enbeel
af deres Gods for at unddrage det fra deres eventuelle Fallitbo og
selv havde været virksom herved samt efter Falliterklæringen havde
disponeret paa ulovlig Maade over Godset, anseet efter Straffelovens
§ 260 jfr. §§ 54 og 261 533.
- En gift Kone, der med sin Mand's Vidende havde overtraadt Straffe-
lovens §§ 260 og 261 med Hensyn til deres fælles Fallitbo, dømt
efter de nævnte §§ 157.
- Straf isøvrigt idømt for Overtrædelse af Straffelovens § 260 og § 261 157.
- En Tiltalt, der, kort førend hans Broder gif fallit, af ham havde mod-
taget Løssøregjenstande og Penge deels til Sikkerhed for sit Tilgode-
havende hos Broderen, deels for at de kunde tjene til Underhold for
Broderens Familie, og selv havde været behjælpelig med at flytte enbeel
af Gjenstandene til sin Gaard, ligesom han ogsaa havde modtaget
Bederlag for den Hjælp, han havde lovet Broderen at yde dennes
Hustru og Børn, frifunden, idet han efter sin Forklaring ikke vidste,
at Broderen stod i Begreb med at opgive sit Bo, eller at denne
ved at bortføre sine Giendele tilsigtede at bebrage sine Creditorer . . . 533.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 262 2det Led for grove Uordener
i Henseende til Førelsen af hans Handelsbøger 458.

Falsk.

- En Tiltalt, der paa et af ham udfærdiget Gjældsbeviis falskelig havde paa-
tegnet en Mand's Navn som Cautionist og to Andres som Bitterlig-
hedsvidner, anseet efter Straffelovens §§ 268 og 270 200.
- En Tiltalt, der havde skrevet og ladet en Kjøbmand tilsiille falske Re-
quisitionsedler paa Varer, anseet efter Straffelovens § 268 308.
- Straffelovens § 268 jfr. §§ 47 og 37 anvendt paa en Pige, der efter
Anmodning af en Medtaltalt havde bragt falske Sedler til en Kjøb-
mand, hvorved Varer requireredes, og udtrykkelig havde hiist fra den
Person, hvis Navn falskelig var underskrevet paa Sedlerne, om at
faae de paa disse anførte Varer udleverede 308.
- Straf anvendt efter Straffelovens § 268 for Benyttelse af en falsk An-
viisning 448.
- Straffelovens § 268 anvendt med Hensyn til et falsk Cautionbeviis 699.
- Straffelovens § 274 cfr. § 269 2det Stykke anvendt paa Forfalskning
af Toldsedler 300.
- Straffelovens § 269 jfr. §§ 275 og 271 anvendt for Forfærdigelse og
Afhændelse af falske saakaldte Præmieobligationer 699.
- Straffelovens § 270 cfr. § 47 anvendt paa en Tiltalt, der havde be-
nyttet en hæng af en Anden overladt falsk Attest, der angaves at være
underskrevet af en Præst og gif ud paa, at en navngiven selsvigst

Fog.

- Skolelærer paa Grund af Lidsforholdene havde maattet forlade Haderslev og søgte om Plads 133.
- Forfalskning af en Skudsmaalsbog anset efter Straffel. § 274 jfr. § 270 178.
- En tiltalt Redacteur, som paa en Opfordring til en Retsbetjent om at lade offentlige Bekjendtgjørelser indrykke i Tiltaltes Blad uden de Paagjældendes Vidende og Billie havde skrevet endeel af sine Abonnenters Navne, stolende paa, at disse ønskede det, som Opfordringen gik ud paa, og som derefter havde aftrykt Opfordringen med de falfste Navne i Bladet og endelig affendt den til fornævnte Embedsmand, anset efter Straffelovens § 270 201.
- Straffelovens § 270 anvendt paa en Tiltalt, der havde forfattet et „Legitimation“ overskrevet og med en Byfogeds Underskrift forsynet Document, hvori Alle og Enhver opfordres til at lade Tiltalte uhindret færdes paa hans Rejse i visse Herreder, hvor han vilde søge Arbejde paa Landet 285.
- En Tiltalt, der havde forfalsket en Contrabog mellem sig og en Kjøbmand i sin Faveur, dømt i Henhold til Bestemmelserne i Straffelovens § 274 cfr. § 270. Hans medtiltalte Hustru dømt efter samme §§ cfr. § 47 2det Led 470.
- Tvende Tiltalte, af hvilke den ene ved Væteri havde benyttet et Bønkrift, hvorpaa var skrevet en af den anden udfærdiget og underskrevet anbefaling, der betegnedes som en Copi, dømt efter Straffel. § 270 507.

Fattigvæsen.

- En Tiltalt dømt for at have solgt et ham af Fattigvæsenet til Brug leveret Par Beenklæder 21.
- Statureret, at en af Dpholdsstedets Fattigvæsen ydet Understøttelse afbryder Erhvervelse af Forsørgelsesret, selv om den i Forordning 24de Januar 1844 § 11 omhandlede Anmeldelse til Forsørgelsescommunen forsømmes. En forhenværende Sogneraadsformand, der sagsgjættedes til Erstatning af en Forsørgelsesbyrde, som formeentes paaført en Commune ved en saadan Forsømmelse, i Henhold hertil straffunden 154.

Fiskeri.

- Bøder af 5 Rd. idømte i Analogi af Bestemmelserne i Mandat 26de Februar 1720 og Placat 10de Juli 1770 for Østersfiskeri i Riumfjorden og for Deelagtighed heri uden Hensyn til de tiltalte Fiskeres Forklaringer om tilfældigheden at have faaet Østerserne i deres Garn. Tvende for Meddeelagtighed i bemeldte ulovlige Østersfiskeri Tiltalte straffundne 501.

Fogedforretning.

- En Fogedforretning, hvorunder der var givet Udlæg i Requiriti Tilgodehavende for et Par Heste efter en over en Trediemand erhvervet Dom, ophævet under Betingelse af, at Requiritus edelig bekræfter

- Pag.
- alene som Commissionair for en Anden at have kjøbt de omhandlede Heste og derefter erhvervet den ommeldte Dom 390.
- I et Tilfælde, hvor der, efterat der var indgivet 2de Begjæringer henholdsvis om et Vos Overtagelse til Fallitbehandling og om Execution, mellem de Bedkommende var indgaaet en Overenskomst om, at det maatte blive staaende, som det var, til Dagen efter, saaledes at Requisitionerne fra begge Sider toges tilbage, antaget, at Forholdet maatte blive det samme, da Begjæringerne den næste Dag gjentoges, uden at de Paagjældende i Mellemtiden havde kunnet forenes om en fælles Optræden, idet et til Fordeel for Executionen erholdt Forspring maatte blive uden Betydning, og som Følge heraf den foretagne Executionforretning ophævet 443.
- En Fogedforretning, ved hvilken der var givet Udlæg for Dagmulcter for Ikke-Opsyldelsen af en Landvæsencommissionskjenbelse, ophævet, da det senere var godtgjort, at Kjenbelsen var oplyst inden Fogedforretningens Afholdelse 604.

Fosterfordrivelse.

- Et Fruentimmer, der flere Gange, naar hun antog at være frugtformelig, i den Hensigt at fordrive sit Foster havde indtaget et Fluidum og derved efter hendes eget Skjøn to Gange fremkaldt Aborter, alene dømt for Forsøg paa Fosterfordrivelse, idet man ikke kunde have nogen begrundet Mening, om det benyttede Middel havde foranlediget de angivne Aborter, eller om Tilstaltes i Birteligheden havde været svanger 410.

Fuldmagt.

- En Fogedforretning, hvorunder der var givet Udlæg i Reqvistiti Tilgodehavende for et Par Heste efter en over en Creditmand erhvervet Dom, ophævet under Betingelse af, at Reqvistitus edelig bekræfter alene som Commissionair for en Anden at have kjøbt de omhandlede Heste og derefter erhvervet den ommeldte Dom 390.
- Eieren af Sjærring Ss, der ved Forlig havde overgivet en Creditor bemeldte Eiendom som brugeligt Pant under Administration af 3 Mænd, af hvilke de 2 valgtes af Creditor og den 3die paa Eierens Begne, hvilken Administration skulde vedvare, indtil den paagjældende Gjæld var betalt eller Execution foretaget, saaledes at Regnskabet skulde aflægges og Overskuddet udbetales til Eieren i det førstnævnte, men til Udlægshaveren i det sidstnævnte Tilfælde, anset uberettiget til at forbre særligt Regnskab aflagt til sig af Administrationen eller at gjøre et umiddelbart Ansvar mod denne eller dens enkelte Medlemmer gjældende, efterat Administrationen var ophørt paa Grund af Forligets Execution 621.

Fæste.

Pag.

Et Fæstebrev, ifølge hvilket Fæsteren i aarlig Afgift af Jorden samt for de kongelige Skatter og andre Byrder, „som nu ere eller herefter maatte paalægges af det contribuabile Hartkorn“, hvilkte Jorddrotten stedse selv skulde udrede, havde at svare et vist Beløb, og i hvilket det tilfuges Fæsteren, at der ikke skal blive paalagt denne Jordlob større Afgift eller Byrde end den, som i dette Fæstebrev er bestemt, fortolket derhen, at Jorddrotten er pligtig til at bære ogsaa de communale Afgifter eller Byrder, der paalægges Hartkornet, navnlig og hvor kun en Deel af, hvad der i et vist Tidsmed skal udredes, tilveiebringes ved Paaligning paa Hartkornet . . . 378.

Gave.

I et Tilfælde, hvor en usuldbyrdet Livsgave paastodes udredet af et Dødsbo, antaget, at der alene havde været Spørgsmaal om en Gave, der skulde suldbyrdes ved Giverindens Død, saa at Afsøbes Villies tilkjendegivelse herom ved ikke at være givne i de befalede Testamentformer blev uden Betydning 687.

Gift.

En Kjøbmand mulcteret for Uforsigtighed ved Opbevaringen og Forhandlingen af chromsuurt Kali, hvilket Stof maa hensøres til de i Pl. 19de April 1843 § 7 omhandlede Gifter 552.

Handel med Gift straffet efter Forordning 1ste April 1796 § 1 482.

Gjentagelse (af Forbrydelse).

Domme, der i Bestindien vare overgaaede en Tiltalt for Overtrædelse af Tilhold, givne hende, medens hun var under 18 Aar, ikke tillagt Gjentagelsesvirkning 171.

En ældre Straffedom ikke tillagt Gjentagelsesvirkning paa Grund af Mangler ved Beviset 181.

I et Tilfælde, hvor det efter Indholdet af en af Amtsretten i Haderslev udstedt Extract i Forbindelse med Tiltaltens Forklaringer maatte antages, at hun ved en af Magistraten i den nævnte By i 1862 afsagt Dom havde været anset for 3die Gang forsvet, tildeels stort Tyveri, denne Dom tillagt Gjentagelsesvirkning, nægtet Acterne i Sagen ikke havde kunnet tilveiebringes 281.

Gæld.

En Mand, der sagsøgte til at betale et Beløb ifølge 4 af ham trasserede Bøxler, frifunden, da Bøxlerne vare præscriberede i Henshold til Frdn. 18de Mai 1825 § 73, og Gjælden ikke antoges at være noveret ved et af Erassenten før Præscriptiontidens Udløb udstedt Skadesløsbrev 66.

Et Forlig, der var tinglæst paa en fast Eiendoms Folium, antaget at bewirke Uraabighed med Hensyn til denne, uanset at det ikke tillige var læst ved Debtors Hjemting 203.

Et i urette Tid tinglæst Pantebrev antaget at maatte vige for et tidligere tinglæst Forlig af yngre Datum 203.

En Brænderibestyrer tilpligtet at betale sin Principal et Beløb, som han havde indbrømmet at have modtaget tilkaans af denne, da han imod Principalens Benægtelse ikke havde tilbeiebragt noget Beviis eller nogen til Eeds Paalag tilstrækkelig Formodning for, at Beløbet senere skulde være ham eftergivet som Equivalent for Sagetillæg . . . 246.

Gravsted.

I et Tilfælde, hvor en Person havde erhvervet Ret over et Gravcapel ved en af Kjøbenhavns Kirker og af Magistraten som Kirkens Patron havde faaet Begravelsesffjøde, hvorefter der hvert 20de Aar skulde betales Fornyhelsesafgift til Kirken, statueret, at Retten til Begravelsen var fortabt ved Undladelse af at betale denne Afgift, idet den Omstændighed, at der efter fornævnte Persons Testament til Kirkens Børge var indbetalt en Sum til Begravelsesstedets stadige Vedligeholdelse, ikke kunde medføre, at den ved Begravelsesffjødet foretagne Fornyelse kunde undlades 420.

I et Tilfælde, hvor der fundatsmæssig var paalagt Eieren af en Hovedgaard en Forpligtelse til at holde et Gravcapel i forsvarlig Stand, antaget, at, selv om Forpligtelsen ved Fundatsen var begrændset saaledes, at der ikke behøvede at anvendes mere end 15 Rd. aarlig dertil, maatte den nuværende Eier dog være pligtig til at udrede Udgifterne ved en efter Stiftsøvrighedens Foranstaltning foretagen Istandsættelse af Capellet, idet han ved i en Arrække at have ladet Capellet forfalde selv havde foranlediget, at Istandsættelsen havde medført en større Udgift, end der vilde have været nødvendig, naar det nævnte aarlige Beløb var blevet anvendt til Vedligeholdelsen 518.

Handelsbøger.

En Tilstalt dømt efter Straffelovens § 262 2det Led for grove Uordener i Henseende til Førelsen af hans Handelsbøger 458.

Hegn.

En Gaardeier kjendt pligtig til at opføre og vedligeholde Hegn paa sin Grund langs Bredden af Odense Aa, da det maatte ansees godtgjort, at Forpligtelsen til at sætte fornødent Hegn langs Aaen fra gammel Tid havde paahvilet Beboerne af den paagjældende By, samt da fornævnte Gaardeier og hans Formænd i det nærmeste Tidrum af ca. 50 Aar før Sagens Begyndelse havde holdt Hegn paa deres Aabred, medens intet Hegn havde været paa den modsatte Bred 50.

Hittegods (ulovlig Omgang med).

En Tilstalt, der havde tilvendt sig en Specie, efterat Eieren, som havde glemt den paa Bordet i et Lyshuus, hvor han havde været sammen med Tilstalte, havde forladt Lyshuset, dømt efter Straffelovens § 247 268. Et Fruentimmer anseet efter Straffelovens § 247 for at have undladt at oplyse og senere solgt 2 til 4 Rd. vurderede Guldmedaillons, hvilke

hun, da hun gjorde reent i et Bærelse, som Eieren tidligere havde be- boet, havde fundet i en Veste i den udseiede Halm	367.
En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 247 med Hensyn til et Par Sko, som to af hendes 4 og 2½ Aar gamle Børn havde fundet og leveret hende	583.
En vestindisk Tiltalt, der havde tilegnet sig og tildeels forbrugt 2 Hundredebalersedler, som hans 7 Aar gamle Søn havde fundet paa Gaden og afleveret til Faderen, dømt efter Forordning 11te April 1840 § 58 cfr. § 77	26.

Hæleri.

En Tiltalt, der havde brugt af det Brændsel, som hendes medtiltalte Mand hjembragte, skjøndt hun vidste, at det var stjaalet, idet hun ifølge sin Forklaring efter det hele Samliv ikke godt kunde undgaae at bruge af Brændet, dømt efter Straffelovens § 238 cfr. § 56	61.
; Tvende Tiltalte, der af en Person havde modtaget et halvt Risbund Smør, skjøndt de antog det for at være stjaalet, dømte efter Straffelovens § 238 cfr. § 46, da det ikke var oplyst, at Smørret var erhvervet ved Tyveri	73.
Straf for Hæleri fremdeles idømt	13, 19, 59, 73, 101, 162, 188, 217, 230, 241, 244, 268, 281, 306, 308, 358, 452, 472, 475, 591, 597.

Hævd.

En Gaardeier kjendte pligtig til at opføre og vedligeholde et Hegn paa sin Grund langs Bredden af Odense Aa, da det maatte ansees godt- gjort, at Forpligtelsen til at sætte fornødent Hegn langs Aaen fra gammel Tid havde paahvilet Beboerne af den paagjældende By, samt da fornævnte Gaardeier og hans Formænd i det nærmeste Tidrum af ca. 50 Aar før Sagens Begyndelse havde holdt Hegn paa deres Aabred, medens intet Hegn havde været paa den modsatte Bred . . .	50.
Et Areal anseet hævdet som Gaardsplads til en Kjøbstadeiendom, idet Hævdsærhvervelsen efter Omstændighederne ikke antoges at være afbrudt ved Arealets fortvarende Afbenyttelse af en Leier af Naboeiendommen 232.	

Indiciebeviis.

En Tiltalt dømt for Meddeeltighed i Brandstiftelse og for Hæleri efter Indicier	13.
En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 145 cfr. § 52 sidste Led efter Indicier	509.
En Tiltalt dømt for Tyveri efter Indicier	526.
En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for utærligt Forhold mod Pige- børn i en Alder af mellem 8 og 12 Aar navnlig i Henshold til de af bemeldte Børn afgivne Forklaringer om, hvorledes de i Tærum vare blevne behandlede af ham	667.

Indirecte Tyvs- og Hæleri beviis.

- En Tiltalts Besiddelse af en Kaabe beviist navnlig ved Vidnesbyrd af Personer, til hvilke hun havde pantsat den, og til hvilke Besiddelsen altsaa var gaaet over. 244.
- En for Tyveri eller Hæleri sigtet Tiltalt frifunden af Mangel paa Besiddelsesbeviis. 636.
- Eiendomsbeviis med Hensyn til et fra en Galanterivareboutik bortkommet nyt Strivetoil tilveiebragt ved Boutiksfolkenes edelige Forklaringer 164.
- Frifindelse tillagt en for Tyveri eller Hæleri Tiltalt, idet navnlig tilstrækkeligt Eiendomsbeviis manglede med Hensyn til nogle i Tiltaltets Besiddelse forefundne Bøger 473.
- Frifindelse tillagt nogle Tiltalte, der sigtedes for Tyveri af Fødevarer og Døelagtighed heri, idet det navnlig efter Bestaffenheden af de paagjældende Gjenstande og af de Kjendetegn, som opgaves af Vidnerne, fandtes betænkeligt at ansee et tilstrækkeligt Eiendomsbeviis at være tilveiebragt 540.
- Tilhjæmningseed med Hensyn til et fra en Galanterivareboutik bortkommet nyt Strivetoil afslagt deels af Eieren deels af en Fuldmægtig, der i hans Fraværelse forestod vedkommende Afdeling af Boutikken . . 164.
- En paaberaabt Hjemmel efter Omstændighederne forkastet og Tiltalte dømt som Tyv 164.
- En Tiltalt dømt som Tyv med Hensyn til et Par hans Halvbroder tilhørende Støvler, som Tiltalte foregav at have laant af denne . . 569.
- Straf idømt for Tyveri 164, 346.
- Straf idømt for Hæleri 59, 188, 217, 241, 244, 306, 591.

Interessentskab.

- Antaget, at Medlemmerne af Bestyrelsen for Vaabenbrødre-Afdelingen i Kallundborg efter Forholdets Natur og overensstemmende med det paagjældende Selskabs Love maatte være solidarisk ansvarlige for en i deres Bestyrelsestid forefunden Kasse-mangel hos en Mand, hvem de uden Hjemmel i Lovene havde overladt Kassens Forvaltning, og som derfor maatte antages at have fungeret som Kasserer paa deres Vegne 236.
- 3 et Tilfælde, hvor et Pengeinstitut ifølge dets Love bestyres af 3 ligestillede Directeurer, antaget, at den ene af disse, der ifølge en paa en Generalforsamling tagen Beslutning skulde fungere som ledende Directeur, medens de to andre Directeurer kun skulde være tilsynhavende, var berettiget til at anlægge Sag paa Institutets Vegne . . 443.
- Antaget, at Filialselskabet „de danske Vaabenbrødre i Odense og Omegn“ ved i flere Henseender at stille sig i Underordningsforhold til den kjøbenhavnste Centralforening ikke i Et og Alt havde underkastet sig dennes Love og navnlig ikke givet Afkald paa Raadigheden over de ved Filialet op samlede Midler 600.

Island.

En Paastand om en islandsk Kirkes Ret til at oppebære Tiende af en Hval, som var funden død paa Ijen i en Fjord, forkastet, da det ikke med Sikkerhed fandtes at kunne udledes af de paaberaabte Ord af Kirkens Malbager, at den ved samme hjemlede Tiendepligt skulde kunne gjøres gjældende ogsaa med Hensyn til Hvaler, der findes ude i Ijen under saadanne Omstændigheder, at de ikke have kunnet transporteres iland uden først at være parterede paa Fjndestedet og saaledes hverken kunne siges at være til Landet indbrevne eller indbugjerede . . 580.

Kjøb og Salg.

En af en Kjøber af et Parti Humle fremsat Paastand om, at Handelen var affluttet paa Billaar, at Prisen skulde være den, til hvilken han billigst kunde købe Humle af nogen anden Handlende, og at Handelen først endeligen skulde reguleres, naar Sælgerens Rejsende det næste Aar kom tilbage, tagen tilfølge, uden at det antoges at kunne komme i Betragtning, at Kjøberen ikke strax havde gjort Indvendinger imod de i en ham af Sælgeren sendt Factura beregnede høiere Priser 271.

En Handlende, der her i Landet havde leveret en anden Handlende et Parti Smør, hermetisk pakket i Bliskbaaser for at affikkes til Spanien, tilspigtet at tilbagebetale Sidstnævnte Beløbet for nogle Daaser, der af Modtageren i Barcellona i Henhold til en der foretagen Skjønsforretning vare kasserede som usælgelige, med Tillæg for Fragt, Told og Assurance 276.

Kjøberen af en fast Eiendom, der ikke overensstemmende med Kjøbecontracten havde betalt Renter af et Creditforeningslaan og derved foranlediget, at Creditforeningen lod Eiendommen forauktionere, dømt til at betale Sælgeren Resten af Kjøbesummen, uden at hans Forpligtelse betingedes af, at der gaves ham Skjøde, samt til at erstatte det ved Kjøbecontractens Misligholdelse bevirkede Tab, uden at den Omstændighed, at Sælgeren var bleven Høistbhvende paa Auktionen, fandtes at kunne medføre nogen Forandring eller Nedsættelse af Kjøberens Ansvar 663.

Lottospil.

En Bladudgiver, der uden særskilt Vederlag havde overladt sine Abonnenter Ret til at erholde en vis Andeel af den Gevinst, der maatte falde paa en bestemt, af ham indkjøbt Classelotterisjebdel, om hvis Nummer Abonnenterne underrettedes, dømt efter Lov 6te Marts 1869 § 3 2det Stykke 486.

Løssagtighed.

En Tiltalt, der havde havt legemlig Omgang med et findsvagt Fruentimmer, uden at denne dog fuldbyrdedes, dømt efter Straffelovens § 170 cfr. § 46 505.

- Straffelovens § 178 anvendt paa et Fruentimmer, der uanfæet et for hende og en Medtaltat forkyndt Entholdelsesdecret var vedblevet at samle med ham, men benægtede at have haft legemlig Dmgang med ham, og som bl. A. paaberaabte sig ikke at kunne ernære sig og Børn, naar Medtaltat ikke førte Huusholdning sammen med hende 315.
- I et Tilfælde, hvor en Amtmand havde paalagt en Herredsfoged at advare to Personer mod at forfætte deres forargelige Samliv, og hvor Herredsfogden i Genhold hertil skriftlig havde advaret de Paagjældende i Amtets Navn om at fjerne sig fra hinanden og at ophøre med at føre et forargeligt Samliv, denne Advarel anset tilstrækkelig efter Straffelovens § 178, og de Tiltalte dømt efter denne § 331.
- To Tiltalte, der efter at være advarede i Genhold til Straffelovens § 178 vare flygtede fra hinanden, straffede for Overtrædelse af den nævnte Advarel, idet Mandspersonen derefter stadig, næsten daglig, stundom flere Gange om Dagen var vedbleven at komme til det medtaltede Fruentimmer, der besørge hans Kost, og oftere havde haft legemlig Dmgang med hende i hendes Hjem og navnlig med hende avlet et Barn 529.
- Et Fruentimmer, som efter af Politiet at være bleven advaret om ikke at søge Erhverv ved Utugt eengang havde haft legemlig Dmgang med en Mandsperson og modtaget Betaling herfor, dømt efter Straffelovens § 180, da hendes Forklaring om ved den paagjældende Leilighed ikke at have forlangt Betaling eller vidst, at en saadan vilde blive ydet, ikke fandtes at kunne komme i Betragtning 113.
- En Bærtshuusholder, der imod et ham i Genhold til Straffelovens § 182 givet Tilhold havde haft en Dpvarningspige i sin Tjeneste, som ikke af Tiltalte var lønnet, men som tildeels havde sit Erhverv ved for Betaling at bedrive Utugt med Gjæsterne, anset efter bemeldte §, idet hans Benægtelse af at have haft Kundskab eller Formodning om Pigens Forhold ansaaes afbeviist 369.
- En Bærtshuusholder, der efter at have modtaget Advarel i Genhold til Straffelovens § 182 mod sin Benægtelse var overbeviist om at have tilstedet en hos ham tjenende Dpvarningspige at bedrive Utugt paa hans Bolig, navnlig forat han kunde have Fordeel deraf ved den derved bevirkede forøgede Søgning af Gjæster, dømt efter fornævnte § 450.
- Straf idømt en Bærtshuusholder og hans Hustru efter Analogien af Straffelovens § 182 ddet Led 341.
- Løsgænger.**
- Domme, der i Vestindien vare overgaaede et Fruentimmer for Overtrædelse af Løsgængeritilhold, givne hende inden det fyldte 15de Aar, ikke tillagt Gjentagelsesvirkning 171.
- En vestindisk Tiltalt dømt efter Anordning 18de August 1853 § 2 for Overtrædelse af et Tilhold 171.
- En Tiltalt, der havde streifet om i Landet og derefter uanfæet et ham

Pag.

meddeelt Tvangspas var afvegen fra Landeveien samt havde undladt at melde sig med Pasjet paa Bestemmelsesstedet, anseet skyldig i Løsgænger uden Hensyn til sit Angivende om, at han paa sine Vandringer stadig havde søgt og jevntlig havt Arbeide 646.

Straf for Løsgænger fremdeles idømt 5, 68, 77, 81, 133, 143, 145, 172, 199, 227, 270, 285, 293, 303, 305, 362, 363, 406, 413, 479, 485, 543, 552, 554, 575, 577, 640.

Magestifte.

Eieren af en fast Eiendom, der søgtes til at opfylde en om denne indgaaet Byttehandel og til under en Tvangsbøde at oprette en skriftlig Contract i Overensstemmelse med Handelen, men som benægtede, at det var kommet til en endelig Overenskomst om denne, frifunden, da der om flere Handelen vedkommende Puncter ikke var truffet nogen- somhelst Aftale og end ikke havde været Enighed om Størrelsen af en Byttefum, som en af Parterne skulde udrede, eller om Maaden, hvor- paa denne skulde berigtiges, og da der navnlig manglede Beviis for, at Handelen var indgaaet paa de af Modparten paabaarabte Vilkaar 348.

Medicinalvæsen.

Tvende Tiltalte, der havde Borgerkab som Fabrikanter af chemiske Syrer og Præparater, straffede efter Frdn. 4de December 1672 § 30 for at have udleveret Medicamenter efter Recepter, udstedte af Læger til Brug for Syge 482.

See isøvrigt under Gift og Røringbrug (uberrettiget).

Meeneed og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Tiltalt, der i Retten havde aflagt urigtig Forklaring om, at hans Hunsbond havde begaaet Tyveri, frifunden, da han ikke kunde antages at have handlet mod bedre Vidende 135.

Tvende for Meeneed Tiltalte frifundne af Mangel paa Beviis 89.

En Tiltalt, der havde søgt at paavirke en Anden til at afvige fra Sandheden, naar han skulde afgive Forklaring i Retten, dømt efter Straffelovens § 145 cfr. § 52 sidste Led, da Tiltalte havde erkjendt at have været vidende om, at den Paagjældende vilde blive ført som Vidne og som saadan komme til at beedige sin Forklaring 509.

En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 146 2det Led, idet hans dobbelte Stilling som Vidne og som Befuldmægtiget for den ene af Sagens Parter antoges at have influeret paa hans Vidnesbyrd 642.

Straf fremdeles anvendt efter Straffelovens § 146 tildeels sammenholdt med § 52 3, 13, 28, 41, 130, 193, 439, 616.

En Tiltalt, der, da han førtes som Vidne i en Sag, i Retten urigtigen havde erklæret, at han ikke tidligere havde været straffet, og derpaa med Gød bekræftet sin Vidneforklaring's Rigtighed, dømt efter Straffelovens § 143, da det ikke med Sikkerhed kunde antages, at han havde været sig tydeligt bevidst, at der med Hensyn til det ham forelagte

- Spørgsmaal angaaende hans eget tidligere Levnet paahvilede ham en ligesaa bindende Forpligtelse til at meddele sandfærdig Oplysning som ved Besvarelsen af Spørgsmaalene om Sagen selv, hvori han var kaldet til at vidne 62.
- En Tiltalt, der sigtedes for Deelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 155 med Hensyn til en formeentlig urigtig Attest om hans femaarige Ophold her i Landet, frifunden, idet hans Forklaring om at have handlet i god Tro fandtes ikke at kunne forkastes 228.
- Det af en Tiltalt uviste Forhold at forlyne et som „Copi“ betegnet Document med Paategning om dets Stempelart uden at have nogen Kundskab om, hvorvidt der eksisterede en til Documentet svarende Original, hvilket ikke var Tilfældet, antaget at maatte stilles ved Siden af det i Straffelovens § 155 ommeldte Forhold 355.
- Næringsbrug (uberettiget).**
- En for Overtrædelse af Frdn. 13de Febr. 1775 Siget frifunden, da der ikke mod hans Benægtelse var tilveiebragt Beviis for, at han havde villet afhænde nogen af de Varer, han paa sin Reise førte med sig, og som han paaberaabte sig kun at have medført for at forevise dem som Prover 335.
- En Kæbsflager, der sigtedes for at have overtraadt Næringslovgivningen ved paa et Heste- og Dvægmarked at forhandle Kæbsflagerarbeide, frifunden, da det ikke var oplyst, at han havde falsholdt andet Kæbsflagerarbeide end saadant, som havde Anvendelse ved Landbruget, hvilken Forhandling anfaaes hjemlet ved Næringslovens § 41 sammenholdt med Pl. 17de November 1825, hvilket sidstnævnte Lovbud antoges ikke at være sat ud af Kraft ved Næringslovens § 100 354.
- En Tiltalt, som ved Omforjel i Kjøbstæder og paa Landet havde ladet forhandle Fjer, som vare kjøbt ikke paa Landet men i Kjøbenhavn, anseet efter Frdn. 13de Februar 1775 § 4 og Pl. 27de November 1839 § 3 cfr. § 1, hvorimod der ikke paalagdes ham noget Ansvar med Hensyn til nogle Baller udenlandske Fjer, som Tiltalte havde ladet fortolde men endnu ikke omsført til Forhandling her i Landet 434.
- Antaget, at Næringslovens § 23 ikke indeholder Hjemmel for 2 Tiltalte til i Henhold til deres Borgerskab som Fabrikanter af chemiske Syrer og Præparater at forhandle præparerede Medicinalvarer, og de Tiltalte derfor ansæte med Straf efter Frdn. 4de December 1672 § 30 . . . 482.
- En Kjøbmand anseet efter Næringslovens § 75 for i smaa Partier at have forhandlet upræparerede Medicinalvarer 552.
- En Tiltalt, der til nogle Tjenestekarle havde folgt Brændeviin og Punschextract, som Karlene fortærede ved et paa Tiltaltes Gaardsplads staaende, med Bænke omgivet Bord, og hvortil Tiltalte laante dem et Glas, dømt for ulovlig Brændeviinsudskjænkning 578.
- Et Forklig i en Sag om ulovlig Brændeviinsudskjænkning tillagt Virk-

Pag.

- ning som Dom med Hensyn til Gjentagelsesvirkning, skjøndt det ikke var approberet af Amtet 578.
- En Tiltalt anseet efter Frdn. 27de September 1799 § 16 for at have trykt et Skrift i et af ham bestyret Bogtrykkeri paa Island, til hvis Benyttelse der ikke efter bemeldte Forordnings § 15 var erhvervet Igl. Bevilling 644.
- Omngængelse mod Naturen.**
- En Tiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 425.
- Omkostninger, Salairer m. m.**
- I et Tilfælde, hvor Justitsaction var anlagt mod en Tiltalt for Tyveri, men han alene dømtes efter Straffelovens § 235, villiget, at Actionsomkostningerne i begge de foregaaende Instanser ved Overrettsdommen vare paalagte det Offentlige, da det allerede af de Oplysninger, som forelaae ved Sagens Anlæg, maatte ansees tilstrækkelige til fremgaae, at Tiltaltets Forhold egnede sig til at henføres under fornævnte § . . 79.
- Pant.**
- Et i urette Tid tinglaast Pantebrev antaget at maatte vige for et tidligere tinglaast Forlig af yngre Datum 203.
- Oprykningsret nægtet en Pantecreditor i en fast Eiendom, da den til ham udstedte Obligation ikke indeholdt noget udtrykkeligt Tilfagn herom, og da det heller ikke med Bestemthed fremgik af Obligationens Indhold, at den kun skulde vige for den bestemte Fordring, som ved dens Udstedelse indstod i Pantet 548.
- Pension.**
- Antaget, at en pensioneret Embedsmand, i hvis Pension der ved hans Ansættelse i et nyt Embede efter Lov 24de Februar 1858 § 9 var afdraget Halvdelen af dette Embedes Gage, maatte, efterat en Deel af det ifølge Lov 26de Marts 1870 til Gagen hørende Lønningstillæg ved Lov 1ste Juli s. A. var gaaet over til at blive en Deel af Embedets faste Gage, lide en til denne Gageforholdelse svarende yderligere Afkortning i Pensionen 104.
- Presseforseelser.**
- Straf idømt efter Straffelovens § 156, uden at det fandtes at kunne komme i Betragtning, at de paagjældende Udbudelser vare uddragne af et Skrift af Søren Kierkegaard 633.
- Procedure.**
- En Sagfører, hvem det var overdraget at incassere en Obligation med Met til at gjøre sig betalt i dens Paalydende for alle sine Udlæg og Salair for „den Incassation“, dømt til at udlevere Obligationen til en Trebiemand, der havde erhvervet Udlæg i den, eftersom Sagføreren ikke uagtet Opfordring havde opgivet Beløbet af den Deel af sit Tilgodehavende hos Debitor, for hvilken han var berettiget til at erholde Dækning ved Obligationens Udlevering 515.

Proclama.

I et Tilfælde, hvor en Fordring af Creditor var anmeldt i et Fallitbo og derefter indfriet af Cautionisten, antaget, at dennes Regrestrav ifølge Liemebed med Proclamas Udstedelse ikke behøvede at være anmeldt i Boet for at bevare sin Retskraft 30.

Dvaffalveri.

Straf for Dvaffalveri idømt 678.

Kan.

Straffelovens § 237 anvendt paa en Tilstalt, der, efterat han havde indfundet sig i en Kjøbmands Boutik, hvor dennes 14aarige Søn var tilstede, og forlangt at see paa Tørklæder, havde, da Drengen havde foreviist ham og afklippet et Tørklæde, taget dette uden Drengens Tilladelse, og naaget han vidste, at Kjøbmanden ikke vilde have ladet ham faae det paa Credit, samt bortfjernet sig med det uden at betale det 117.

To Tilstalte, der efter fælles Overenskomst havde berøvet en drukken Mand hans Portemonnaie, idet en af dem trak den Haand, som den Drukne, der havde faaet en Auelse om deres Hensigt, havde stukket i den af sine Lommer, hvori Portemonnainen laa, for at holde paa den, ud af bemeldte Lomme, og derpaa bemægtigede sig Portemonnainen ved at tage den ud af Haanden paa ham, uden at han paa Grund af sin Tilstand var istand til at gjøre nogen egentlig Modstand, ansæte efter Straffelovens § 237 386.

Straf for Kan fremdeles idømt 696.

Rettens Pleie.

I et Tilfælde, hvor der i en Criminal- og Politiretsdom ikke var tilføjet nogen Executionsclausul, antaget, at denne Mangel blev afhjulpen ved Dommens Stadfæstelse af Høiesteret 21.

En islandsk Underdommer mulceteret paa Grund af nogle Udtryk, han havde ladet protocollere om en af Overretten assagt Kjendelse, hvorved yderligere Oplysninger i en Justits sag forlangtes 84.

En for at have foretaget Rettelser og Tilføielser i Retsprotocollen tilstalt Underdommer ifkun ansæet for Overtrædelse af Bestemmelserne angaaende den Orden, der skal iagttages ved Retsprotocollers Førelse, med en Bøde efter Lovgivningens Analogi, da han maatte antages at have tilfattet at bringe Protocollen i Overensstemmelse med det i Retten virkelig Passerede samt overhovedet ikke at have havt til Hensigt at foretage nogen saadan Forandring af Protocollens Indhold, som kunde medføre en anden Forstaaelse af samme 265.

Misbilliget, at en Underdommer havde ladet flere Besvæge aflegge Tilhjemlingseed til Koster, med Hensyn til hvilke der alt var tilveiebragt fuldstændigt Beviis for, at de vare frakomne deres Tiere paa ulovlig Maade 308 (313).

Pag.

En Tiltalt idømt en Bøde til Fattigkassen og en lige Bøde til Ju-
stitskassen for ved en Underret paa Island at have brugt det Udtryk
om Stævningen i en mod ham rettet offentlig Sag, at den var ulovlig
og gal 644.

Roveri og Trusler.

Evende Bildttvøe, der for at undgaae at blive anholdt havde truet deres
Forsølgere med at skyde dem, dømte efter Straffelovens § 210 . . . 295.

Straffelovens § 210 anvendt for med Vold at have tvunget en Med-
arbejder til at deeltage i en Arbejdsnedlæggelse 320.

En Skomagersvend, der, idet han tilligemed flere andre Svende gik om-
kring for at bevirke Arbejdsnedlæggelse, af en Skomagers Kone havde
forlangt opgivet de Svende, som arbejdede hos hendes Mand, paa en
Maade, der kunde bringe hende til at troe, at han vilde anvende
Tvang imod hende, og som tilligemed flere Svende var trængt ind i
en Skomagersvends Bærelse og paa en truende Maade havde forlangt af
denne, at han skulde nedlægge sit Arbejde, dømt efter Straffelovens
§ 210 cfr. § 46 466.

Straffelovens § 245 anvendt paa en Tiltalt, der gjentagne Gange havde
tilskrevet en Kone og forlangt Penge af hende, idet han blandt Andet
truede hende med, at det vilde blive galt for hende, dersom hun ikke
snart gav ham, hvad han forlangte, samt at det skulde opbages, at
hun spillede Kjæreste med de gifte Mænd, paa hvilken Maade han af-
pressede hende ialt 116 Rd. 308.

Sag.

I et Tilfælde, hvor et Pengeinstitut ifølge dets Love bestyredes af 3
ligeftillede Directeurer, antaget, at den ene af disse, der ifølge en paa
en Generalforsamling tagen Beslutning skulde fungere som ledende
Directeur, medens de to andre Directeurer kun skulde være tilshn-
havende, var berettiget til at anlægge Sag paa Institutets Begne . . 443.

Udtalt, at den, der anseer sin Ret krænket ved en mellem to andre Parter
stedsfunden Retsafgjættelse, kan appellere denne og i Appellinstansen
fremkomme med alt det til at begrunde sin Paastand Fornødne . . . 443.

Selvangivelse.

Selvangivelse ikke tagen i Betragtning til Straffens Nedfattelse, da den
Paagjældende i længere Tid havde været mistænkt for den paagjældende
Forbrydelse 159.

Selveierbonde.

Et af en Selveierbonde og hans Hustru i Overensstemmelse med For-
ordningerne 13de Mai 1769 og 22de November 1837 oprettet reciprokt
Testament anseet gyldigt, uanset at det ikke var tinglæst, og at ingen Afskrift
deraf var indført i Pantebogen. Bemeldte Testament anseet gjældende,
Kjændt Gaarden senere var solgt i Ægtefællernes levende Live, da de
citerede Forordninger ikke udtrykkelig indskrænte Selveierbondens Ret

til at gjøre Testament alene til Gaarden, og der ikke er Føie til at forlange, at de skulde oprette særskilt Testament efter de almindelige Forrifter over, hvad de iøvrigt maatte efterlade sig 536.

Servitut.

En Mand antaget forpligtet til ifølge Indholdet af det til ham udstedte Skjøde, efterat Nabogrunden var bleven bebygget, at udstede en Declaration om, at de paa hans Eiendom værende Gable ud imod Naboeiendommen maae benyttes som Fælledsgable mellem Eiendommene, hvorhos Modparten i Genhold til Proceduren ligeledes tilpligtedes at udstede saadan Declaration 255.

Skatter og Afgifter.

Antaget, at en Bestemoder er pligtig at svare 7 pCt. i Arveafgift af en hende efter hendes Dattersøn tilfalden Intestatarv, da Besteforaldre ikke kunne henføres under de i Forordningen 12te September 1792 § 1 nævnte Undtagelser, men maae henregnes til de i Lov 19de Februar 1861 § 2 Nr. 3 omtalte „fjernere Beslægte“ 71.

En Grundeier kjendt berettiget til af Statskassen at erholde tilbagebetalt, hvad han paa Grund af en i sin Tid indløben Feiltagelse med Hensyn til hans Eiendoms Opmaaling i en Række af Aar havde erlagt for meget i Bygningssagift 185.

Et Fæstebrev, ifølge hvilket Fæsteren i aarlig Afgift af Jorden samt for de kongelige Skatter og andre Byrder, „som nu ere eller herefter maatte paalægges af det contribuabile Hartkorn,“ hvilke Jorddrotten stedse selv skulde udrede, havde at svare et vist Beløb, og i hvilket det tilfuges Fæsteren, at der ikke skal blive paalagt denne Jorrlod større Afgift eller Byrder end den, som i dette Fæstebrev er bestemt, fortolket derhen, at Jorddrotten er pligtig at bære ogsaa de communale Afgifter eller Byrder, der paalægges Hartkornet, navnlig og hvor kun en Deel af, hvad der i et vist Tiemed skal udredes, tilveiebringes ved Paaligning paa Hartkornet 378.

Antaget, at en Søofficer, der saavel forinden hans Udcommando i Orlogstjeneste i forskjellige Togter som i Mellemtiden mellem disse, og efterat de vare endte, havde boet i Kjøbenhavn, maatte anses som Indboaner og hjemmehørende heri Staden, uden at han var ophørt at være dette, fordi han i nogen Tid havde udført sine Embedsforretninger under Fraværelse fra Kjøbenhavn, og at han derfor maatte være pligtig at udrede Indkomstskat til Kjøbenhavns Commune ogsaa for den Tid, i hvilken han havde været udcommanderet 487.

Skov.

Nogle for at have foretaget ulovlige Rydninger i en Skov tilstalte Personer frifundne allerede af den Grund, at de ryddede Arealer hvert for sig ikke udgjorde 1 Tønde Lande g. M. Nogle for samme Forhold sigtede tilstalte ligeledes frifundne, da der antoges at mangle fornøden

Pog.

Viisbed for, at der, da Forordningen 27de September 1805 emanerede, havde staaet Oberstov paa de paagjældende Arealer, og de Tilstalte ikke kunde antages at have paadraget sig Ansvar efter bemeldte Forordning ved at overtræde en mellem de daværende Besiddere og det Offentlige i sin Tid indgaaet Forening, hvorefter de ommeldte Skifter skulde fredes n. v., selv om denne Overenskomst maatte være bindende for de Tilstalte 637.

Stadsfæstelsesdomme 191, 366.

Stemplet Papiir.

Antaget, at der ikke udenfor de i Stempeloven af 19de Februar 1861 §§ 83 og 15 omhandlede og dermed analoge Tilfælde er givet de Myndigheder, som skulle paasee Stempelovens Overholdelse, Besøielse til for at afgjøre Stempelpligten for et Document, der antages at være oprettet, men som ikke er kommet flige Myndigheder i Hænde, enten at indfordre selve Documentet eller at forlange Oplysning om dets Indhold af Contrahenterne 182.

En Mand, der havde secundair Panteret i en Eiendom, i hvilken der ved 3 Forskrivninger var givet Pant, og som ved en over Eiendommen afholdt Auction havde ladet sig den udlægge som Høistbydende, hvorefter han indfriele Forskrivningerne og lod dem udslette af Pantebogen, tilpligtet som Bøde til Statskassen at betale det ved Documenternes Antagelse til Omstempning rejsolverede Stempelbeløb, da hans Modtagelse af dem fandies at have en saadan retlig Betydning, at han ikke kunde undgaae det Ansvar, som Frdn. 3die December 1828 § 44 knytter til Modtagelsen eller Ithandehavelsen af et Document, med Hensyn til hvilket Overtrædelse af Stempelovgivningen har fundet Sted 253.

Det af en Tilstalt ubviste Forhold, at forsyne et som „Copi“ betegnet Document med Paategning om dets Stempeltaxi uden at have nogen Kundskab om, hvorvidt der eksisterede en til Documentet svarende Original, hvilket ikke var Tilfældet, antaget at maatte stilles ved Siden af det i Straffelovens § 155 ommeldte Forhold 355.

Straf.

En Lugthuusfange for 2den Gang begaaet Hæleri dømt til efter udsaaet Straf at hensesættes til eet Aars Forbedringshuusarbejde . . . 306.

En benaadet Livsfange dømt til at behandles efter en over 10 Aar gammel Benaadningsresolution, indeholdende det sædvanlige Forbehold 646.

En Tilstalt dømt til at behandles efter en de sædvanlige Vilkaar indeholdende Løsladelsesresolution 188, 503.

En Tilstalt anseet med Tillægsstraf i Medfør af Straffelovens § 64, sammenholdt med §§ 228, 230 1ste Led og 232, jfr. tildeels § 51 436.

Tillægsstraf fremdeles idømt efter Straffelovens § 64 94, 133.

Syn og Skjøn.

Pag.

En i Barcellona foretagen Skjønforretning anseet gyldig, idet der under Ledelse af den danske Consul og med Tiltagelse af 2 Vidner var optaget en formelig Protocol over det Passerede, hvorhos Consulen havde tilføiet en udtrykkelig Bevidnelse om, at Forretningen i Et og Alt var foretagen paa behørig Maade 276.

Testament.

Et af en Selveierbonde og hans Hustru i Overensstemmelse med Forordningerne 13de Mai 1769 og 22de November 1837 oprettet reciprokt Testament anseet gyldigt, uanset at det ikke var tinglæst og, at ingen Afskrift deraf var indført i Pantebogen. Bemeldte Testament anseet gjældende, skjøndt Gaarden senere var solgt i Egtfællernes levende Live, da de citerede Forordninger ikke udtrykkelig indskrænke Selveierbondens Ret til at gjøre Testament alene til Gaarden, og der ikke er Føie til at forlange, at de skulde oprette særskilt Testament efter de almindelige Forrifter over, hvad de isvrigt maatte efterlade sig . . . 536.

Et mundtligt Testament, hvorom der af en Tredeemand var oprettet et Document, som i Vidners Overværelse var blevet forelæst for Testator og, umiddelbart førend det af Vidnerne underskrevet, af Testator var anerkjendt som hans sidste Villie, tillagt Gyldighed, uden at Fuldmyndighed eller Skrivkyndighed eller, at de selv strax skulle nedskrive Testators tilkjendegivne Villie, ansaaes som nødvendige Fordringer til Testamentsvidner 679.

Tiende.

En Paastand om en islandsk Kirkes Ret til at oppebære Tiende af en Hval, som var funden død paa Hsen i en Fjord, forkastet, da det ikke med Sikkerhed fandtes at kunne udledes af de paaberaabte Ord af Kirkens Malbager, at den ved samme hjemlede Tiendepligt skulde kunne gjøres gjældende ogsaa med Hensyn til Hvaler, der findes ude i Hsen under saadanne Omstændigheder, at de ikke have kunnet transporteres iland uden efter først at være parterede paa Findestedet og saaledes hverken kunne siges at være til Landet inddrevne eller indbugserede 580.

Tilbageholdelsesret.

En Sagfører, hvem det var overdraget at incassere en Obligation med Ret til at gjøre sig betalt i dens Paalydende for alle sine Udlæg og Salair for „den Incassation“, dømt til at udlevere Obligationen til en Tredeemand, der havde erhvervet Udlæg i den, efterfom Sagføreren ikke uagtet Opfordring havde opgivet Beløbet af den Deel af sit Tilgodehavende hos Debitor, for hvilken han var berettiget til at erholde Dækning ved Obligationens Udlevering 515.

Tilregnelighed.

Straffelovens § 39 anvendt paa Grund af Berufelse 468.
 Undersøgelse af Spørgsmaalet om en Tiltalts Tilregnelighed 84.

Toldsøig.

Pag.

En Vinhandler, der i de nærmest foregaaende Aar, førend han gik fallit, havde afhændet Varer, han havde paa Creditoplag, uden at berigtige Tolden, dømt i Medfør af Forordning 1ste Februar 1797 § 75 Nr. 5 efter Straffelovens § 260, uden at det fandtes at kunne paadrage ham særligt Strafsansvar, at han for at skjule Afhændelsen havde foreviist Toldvæsenet et værdiløst Fluidum, som han udgav for Vin 453.

Tjende.

En Mand, der havde været i en Grosserers Tjeneste som Brænderibestyrer, kjendt berettiget til den af ham paaftaaede Løn til den Dag, til hvilken han lovlig kunde være opsagt, da det, uagtet der ved hans Antagelse i Tjenesten Intet var vedtaget om dennes Varighed, efter Tjenesteforholdets Bestaaffenhed maatte antages at have været en Forudsætning mellem Parterne, at Tjenesten fra ingen af Siderne kunde opsiges med en kortere Frist end de i lignende Forhold sædvanlige 3 Maanedre 246.

En Brænderibestyrer, der uden derimod at gjøre nogen Indvending havde oplydt sin Principals Forlangende om, at han strax skulde forlade Tjenesten, ikke antaget derved at have renunceret paa nogen Deel af den ham rettelig tilkommende Løn, hvilken derfor tilkjendtes ham til den Dag, til hvilken han lovlig kunde være opsagt 246.

En Tjenestefarl ikke anseet berettiget til at forlade sin Tjeneste paa Grund af de Mangler, af hvilke Kosten til forskjellige Læber havde lidt . . . 250.

Tyveri.

En Tiltalt, der havde tilegnet sig og bortgivet en hans Stedsøn tilhørende Væst, ikke anseet skyldig i Tyveri, da hans Forklaring om hertil at have havt Stedsønnens Samtykke ikke fandtes at kunne forlastes, samt da det ikke var uantageligt, at Tiltalte efter det Forhold, som fandt Sted mellem ham og Stedsønnen, kunde have anseet sig berettiget til selv uden noget udtrykkeligt Samtykke at disponere som anført over Væsten, hvilken Disposition han ikke havde holdt hemmelig for Stedsønnen, der heller ikke havde beklaget sig derover 13 (17).

En Tiltalt, der havde tilegnet sig nogle Brændestykker, som af den Person, hvem det var overdraget at bortføre noget Brænde fra en Skov, var hentastet i en Grøft i Skoven for at danne en Dverfjærvel, frifunden, da Tiltalte maatte antages at have havt Føie til at antage, at bemeldte Brændestykker vare derlingberede af Bedkommende . . . 503.

En Handling, der havde Udseende af at være et Indbrudstyveri, ikke belagt med Straf, da den var foretagen paa Skramt 220.

Frisindelse endvidere tillagt en for Tyveri Tiltalt 13, 59, 540.

Tvende Tiltalte, af hvilke den ene af en Lømmehandler havde faaet det Hverv at sælge Træ fra hans Plads, dømt efter Straffelovens § 228 for at have fravendt Eieren en Deel af de paa Pladsen beroende Trævarer 23.

- En Tiltalt, der havde deeltaget i Tilegnelsen af nogle Vænder, som fra Gierens Grund vare gaaede over paa en Andens Mark, dømt som Thy, da Vænderne ikke ved at have forladt Gierens Mark antoges at være komne ud af dennes Besiddelse 25
- En Tiltalt, der hemmeligen havde sat sig i Besiddelse af en en Anden tilhørende Nattraie i den Hensigt at tilegne sig den, hvilket imidlertid ikke lykkedes ham, idet han blev anholdt umiddelbart efter at have bemægtiget sig Trøien, dømt for fuldbyrdet Tyveri 122.
- En Tiltalt dømt for Tyveri af en Sparekassebog m. v. 200.
- En Tiltalt dømt for Tyveri af et Pengebeløb uden Hensyn til, at hans Bevæggrund var at ville tage sig selv til Rette hos Bestjaalne, af hvem Tiltalte formeente sig besveget for et lige saa stort Beløb . . . 220.
- Thvstraf anvendt paa en Tiltalt, der havde tilvendt sig en Hjulbør, som Gieren havde ladet staae paa en Mark udenfor en Kjøbstad . . . 344.
- En Tiltalt, der, medens han som Kudst hos en Bognmand førte med en af dennes Bogne, hvorpaa førtes gammelt Jern tilhørende en Trebiemand, havde tilegnet sig noget af dette Jern, dømt som Thy 406.
- En Tiltalt, der, efter at have hjembragt til sin Bopæl en Aftægtsmand, som han havde til Forsørgelse i sit Huus, i en meget bestjænket Tilstand, af dennes Lomme havde udtaget et Pengebeløb og tilegnet sig det, anseet efter Straffelovens § 228 427.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 228 for svigagtigen til eget Brug at have tilvendt sig Pengebeløb derved, at han, naar han af sin Principal sendtes til Privatbanken med Penge, hvoriblandt Lutter paa 5 Rd. i Markstykker, oftere udtog en Mark af hver Lut, som han derpaa afleverede som indeholdende fulde 5 Rd. til Banken, hvor den modtoges uden Eftertælling 448.
- En Tiltalt, der havde pleiet et Fruentimmer under hendes sidste Sygdom og umiddelbart efter hendes Død havde tilvendt sig nogle Gjenstande, som vare i den Afvædes Besiddelse, dømt efter Straffelovens § 228 472.
- En Tiltalt, der havde tilvendt sig 2 under en Steenkiste paa Landeveien liggende Steenhamre, som Gieren den foregaaende Dag havde henlagt sammesteds, dømt for Tyveri 475.
- En Tiltalt, der havde paataget sig at staae nogle Bevæsenet tilhørende Steen, dømt som Thy for at have tilegnet sig nogle af disse Steen 493.
- Straffelovens § 228 tilbeels sammenholdt med § 37 anvendt paa en Handelskærling, som, navnlig medens hans Principal laa syg og maatte lade sin Boutiksforretning bestyre af Tiltalte, gjentagne Gange havde sjaalet Penge af Principalens Boutikskuffe 542.
- Straffelovens § 228 anvendt paa Tilegnelse af Fisk fra indsluttede Fiskebomme, som hverken have Afløb eller Tilløb 703.

	Pag.
Straf for simpelt Tyveri fremdeles idømt	5, 6, 19, 21, 45, 46, 53, 58, 61, 69, 81, 84, 94, 96, 101, 103, 111, 112, 129, 136, 143, 148, 159, 162, 164, 172, 177, 181, 193, 210, 227, 230, 239, 241, 268, 281, 293, 295, 299, 308, 345, 346, 351, 358, 364, 372, 398, 401, 409, 413, 436, 439, 448, 480, 485, 506, 526, 555, 559, 569, 571, 574, 575, 577, 583, 616, 627, 629, 635, 646, 696.

Forsøg paa Tyveri.

Straf anvendt for Forsøg paa Tyveri	293.
---	------

Deelagtighed i Tyveri.

En for Meddeelagtighed i Tyveri Sigtet frifunden af Mangel paa Beviis	230, 540.
---	-----------

Straffelovens § 228 jfr. §§ 47 og 37 anvendt paa en 15aarig Pige, der oftere havde været i Følge med en ældre Pige ved dennes Tyverier og i enkelte Tilfælde, naar Sidstnævnte var inde i Boutikker for at stjæle, vidende herom havde ventet udenfor	308.
---	------

Straffelovens § 47 fremdeles anvendt	103.
--	------

Straffelovens § 228 jfr. §§ 48 og 46 anvendt paa en Tiltalt, der paa Forepørgsel af en Anden, om han ikke vidste et Sted, hvor der kunde tages nogle Skjorter, havde givet denne Anviisning paa en Mand, hvis Kone vaskede for Folk, og hos hvem der derfor efter Tiltaltets Formening maatte kunne findes Skjorter, hvilken Anviisning dog ikke blev benyttet	401.
--	------

En Tiltalt efter sin Tilstaaelse dømt efter Straffelovens § 51 for Deelagtighed i et Tyveri, der efter hans Forklaring var udøvet af en anden ham ubekjendt Person	436.
--	------

Straffelovens § 51 anvendt paa en Tiltalt, der, da nogle Drengene indfandt sig hos ham og fortalte ham, at der stod en Robberpande i en Kjøbmands Gaard, samt spurgte ham, om han vilde købe den, havde, uagtet han kunde indsee, at det var Drengenes Hensigt at stjæle Panden, samtykket i at købe den, hvilket han, da de kort efter bragte ham den, ogsaa gjorde	593.
--	------

Straffelovens § 51 fremdeles anvendt	597.
--	------

Straffelovens § 52 anvendt	168, 455, 597, 703.
--------------------------------------	---------------------

Straffelovens § 54 anvendt	178, 268.
--------------------------------------	-----------

Ovægttyveri paa Marken.

Straffelovens § 229 anvendt paa Tyveri af Lam	428.
---	------

Straf fremdeles anvendt efter Straffelovens § 229 Nr. 1	46, 428, 627.
---	---------------

Kirke tyveri.

Et Tyveri, hvorunder der i en Kirke var stjaalet Penge af 2 Bøsser for de Fattiges Kasse, der henstode paa et paa en af Stolene tæt indenfor Kirledøren anbragt Brædt, ikke henført under Straffelovens § 229 Membr. 2	396.
--	------

Indbrudstyveri.

En Tiltalt, der havde begaaet Tyveri i et Huus, til hvilket han havde skaffet sig Afgang ved med en Stok at støde saaledes til Husets Vag-
dør, at den Svirvel, hvormed Døren indvendig fra var aflukket, gik
istykker, dømt for Indbrudstyveri 56.

Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led anvendt paa en Tyv, der havde
skaffet sig Afgang til Bestjaalnes Leilighed ved med et rask Tryk paa
den aflaaede Dør at aabne denne, hvilket lod sig gjøre, fordi Laasens
Nagle kun ubetydeligt gik ind i Stutblikket 351.

En Tiltalt, der havde tilvendt sig noget Uld fra en Stue, til hvilken
han havde banet sig Afgang ved fra et Skuur at krybe over et Lægte-
skillerum, der adskilte Sturet fra et Lokum, som ved en uafaaet Dør
stod i Forbindelse med Stuen, dømt efter Straffelovens § 229 Nr. 4 117.

Et Fruentimmer, der for at stjæle havde skaffet sig Afgang til sin
Naboerfkes Leilighed ved at krybe ind ad Skorstenen i sit eget Børelse
og stige over et Skillerum i Skorstenen ind i den Deel af samme, der
hørte til Bestjaalnes Leilighed, dømt som Indbrudsthyv 429.

Et Tyende, der i et Spisekammer, til hvilket hun havde skaffet sig Ud-
gang ved Hjælp af en falsk Nøgle, i 4 forskjellige Gange havde til-
vendt sig noget Syltetoi og Smør af Bærbi 12 h, dømt efter Straffe-
lovens § 229 Nr. 4 129.

En Tiltalt, der ved Indbrud i en Kjælder havde stjaalet Kartofler af
Bærbi 16 a 20 h, dømt efter Straffelovens § 229 Nr. 4 167.

En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led for Indbruds-
tyveri i Helsingørs Politikammer udøvet Natten efter, at han var
brudt ud af Byens Baretogtsfængsel 574.

En Tiltalt, der efter forgjæves at have forsøgt at begaae et Indbruds-
tyveri Dagen efter fik dette udført, dømt efter Straffelovens § 229
Nr. 4 1ste Led cfr. tilbeels § 46 571.

En Tiltalt, der havde tilvendt sig forskellige Gjenstande i et Badstuehus,
som stod i en uafaaet Forbindelse med Bestjaalnes Beboelsesleilighed,
og til hvilket han om Natten havde skaffet sig Afgang ved at oprykke
et Bindue og krybe ind igjennem dette, dømt efter Straffelovens
§ 229 Nr. 4 2det Led 148.

En bestindiff Tiltalt dømt efter Forordning 11te April 1840 § 12
2det Membrum 491.

Straf for Indbrudstyveri fremdeles idømt 177, 241, 291, 293, 436,
494, 555, 559, 571, 696, 702.

Tyveri af Børn.

Straf anvendt efter Straffelovens § 233 for et Barns Tyveri fra dets
Mormoder 452.

Straffelovens § 233 fremdeles anvendt 593.

Tyveri efter Straffelovens § 234.

- Straffelovens § 234 anvendt paa en Tiltalt, der havde affaaaret Kosteriis af Værði 24 ß af Birke træer, der vare opvogede af Stødene af ældre ryddede Træer, og blandt Andet affaaaret Toppene af og derved ødelagt 14 unge, ca. 3-4 Fod høie Birke træer, idet det i Dommen paaberaabes, at disse Birke vare virkelige Træer, som havde været istand til fremdeles at voge og udvikle sig, og at saavel deres Brændeværði som deres Nytte til Lø ikke var ringere end plante de Træers af samme Størrelse. Straf efter samme § fremdeles idømt for borttagelse af Nævlingeriis af samme Værði 318.
- Straffelovens § 234 anvendt paa Tyveri af en Bidie 455.
- Straf fremdeles idømt efter Straffelovens § 234 181, 222, 439.
- Tyveri efter Straffelovens § 235.
- Straf efter Straffelovens § 235 anvendt paa en Tiltalt, der af Træerne i en Skov havde affaaaret nogle til 6 ß vurderede Dviste 76.
- En Tiltalt, der havde tilvendt sig noget Affald fra en Saugemaskine af Værði høist 24 ß, dømt efter Straffelovens § 235 79.
- Den islandske Straffelovs § 237 anvendt paa en Tiltalt, der havde stjaalet 2 Potter Rug af Værði 8 ß fra et aflaaet Sidehuus, hvortil han havde banet sig Udgang ved en tilløst Kogle 84.
- En Tiltalt, der fra en Mark havde borttaget nogle Havreneg af Værði lidt over 3 Mk., dømt efter Straffelovens § 228 178.
- Plukning af en større Mængde Nævlingeriis i en Skov henført under Straffelovens § 235 178.
- En Tjenestekarl, der var sat under Tiltale „efter Straffelovens § 228 eller 235“, anset efter førstnævnte Paragraph for af Halerne paa sin Huusbonds af Tiltalte påsede Heste efterhaanden at have taget omirent 1½ Pbd. Haar af Værði 3 Mk. i den Hensigt at sælge dem, hvorved der var tilføiet den ene af Hestene en Værðiforringelse af 10 Rd. 317.
- Et Fruentimmer, der sigtedes for at have stjaalet Brænde til en Værði af 10 Rd., men kun havde tilstaaet at have taget i 2 Gange fra et Loft Kalkelovsbrænde og i 4 à 5 Gange fra et andet Gjemmested Pindebrænde, hvis Værði hun selv ansatte henholdsvis til 5 ß og 16 ß, dømt efter Straffelovens § 228, da hendes Handling efter de foreliggende Omstændigheder ganske havde Character af et almindeligt Tyveri, saa at Straffelovens § 235 uanset Gjenstandenes Ubethdelighed ikke fandtes at kunne komme til Anvendelse 370.
- En Tiltalts Forhold ved at borttage og sætte sig i Besiddelse af en Deel af de til et offentligt Broanlæg hørende Steu henført deels med Hensyn til den Broen tilføiede Bestadigelse under Straffelovens § 293 deels under samme Lovs § 235. 374.
- En Tiltalt, der i Løbet af 3 Aar fra Heder havde tilegnet sig en ikke ubethdelig Deel Lyng, som han derefter solgte paa forskjellige Steder

i Omegnen, uden at have haft Tilladelse til at borttage Lyngen af de paagjældende Eiere, dømt efter Straffelovens § 235, endstjændt det efter Sagens Oplysninger maatte antages, at det i lang Tid i Egnen havde været almindeligt, at Folk uden Tilladelse tog Lyng paa Heben, hvor de vilde 399.

Det af en Meierisse udoiste Forhold ved i Reglen daglig at tage Smør i Meierilocalet deels til Æget Brug deels til Brug for Gaardens 3 Tjenestepiger, hver Gang til et Par Stykker Brød for hver Pige, i det Hele omtrent et Par Ris pund, henført under Straffelovens § 235, idet den Omstændighed, at Tiltalte havde vidst, at hun gjorde sig skyldig i en Ulovlighed, og derfor paa forskjellig Maade havde søgt at skjule sit Forhold, ikke fandtes at udelukke Anvendelsen af denne § . . 642.

Brugsthyveri.

En Tiltalt, der fra en Gaard, hvor han arbejdede, havde medtaget en Sæt og et Dækken for at beskytte sig mod Regnveir og i den Hensigt at tilbagelevere disse Gjenstande, men som derefter havde beholdt og benyttet dem, anseet efter Straffelovens § 236 og Analogien af § 253 162.

Torvessjæf.

Undersøgelse af Omsatget af en Mands Net til Torvessjæf paa en under en Andens Gaard hørende Lod 611.

Undersøgelse af, om der tilkom en Gaardmand den af ham paafaaede Nytte og Brug af et paa en anden Mands Lod liggende Tørvemaal 670.

Uagtksomhed.

Tvende Tiltalte dømte efter Straffelovens § 198 for at have givet en 16-aarig sygelig Person en halv Pot Brændeviin at drikke, hvorved dennes Død bevirkedes 37.

Udblivelsesdomme 87, 153, 170, 217, 341.

Udlæggelse af Barnefader (urigtig).

Et Fruentimmer, som for den Jordemoder, der betjente hende under Fødselen, havde opgivet en urigtig Barnefader, ikke antaget at have paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 179, i hvilken det maa antages forudsat, at Udlæggelsen er skeet for den Kirkebetjent, for hvem Barnets Fødsel anmeldes, eller en anden offentlig Autoritet 407.

Udvandring.

En Udvandringsagent, der havde gjort Aftale med en medtaltt Svensker om, at denne, der ikke var forsynet med Fuldmagt i Henshold til Lov 1ste Mai 1868, i Sverrig skulde søge at bevæge Udvandrere til at lade sig indtegne paa Tiltaltets Contoir i Rjøbenhavn, hvorefter Medtaltte paa Contoi-ret afleverede de ham af Udvandrerne betalte Haandpenge og erholdt til Aflevering til Udvandrerne saakaldte Interimscontracter, frifunden allerede af den Grund, at det Forhold, hvori han havde indladt sig med den Medtaltte, for dennes Vedkommende maatte ansees usrafbart som udøvet udenfor den danske Lovgivnings Omraade 460.

Uteerligt Forhold.

- Frifindelse tillagt en for forsøgt Voldtægt eller ialfsald for uteerligt Forhold sigtet Tiltalt, der i den Hensigt at pleie legemlig Omgang med en Pige havde taget hendes Klæder op og berørt hendes Kjønnsdele, men paa Grund af hendes Modstand ikke havde faaet sin Villie med hende 28.
- En Tiltalt, der havde ført uanstændig Tale til tre 4, 6 og 6½ Aar gamle Pigebørn samt forsøgt at bedrive Utugt med dem og iøvrigt gjort sig skyldig i uteerligt Forhold mod dem, dømt efter Straffelovens § 173 cfr. § 46 og 176 149.
- Straffelovens § 176 jfr. §§ 174 og 185 anvendt for uteerligt Forhold mod 13—14 Aar gamle Pigebørn, men Straffen fastsat under Hensyn til, at disse maatte antages selv at have tildeels fremfaldt Tiltaltes strafbare Afserd og at have uden Modstand ladet sig behandle uteerligt 219.
- Straffelovens § 176 jfr. 173 anvendt for uteerligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar 539.
- En Tiltalt mod sin Benægtelse dømt for uteerligt Forhold mod Pigebørn i en Alder af mellem 8 og 12 Aar, navnlig i Henshold til de af bemeldte Børn afgivne Forklaringer om, hvorledes de i Genrum bare blevne behandlede af ham 667.

Bandsløb.

- En Tiltalt, der havde tilkøstet en Grøft langs den ene Side af hendes Mark, saaat Afløbet fra en Steenkiste under en offentlig Landevei standsedes, frifunden, da det ikke var beviist, at det Offentlige havde havt nogen Ret over bemeldte Grøft, og idet der ikke fandtes at kunne tillægges den Omstændighed alene, at Bandet fra ovennævnte Steenkiste i en Deel Aar, dog langt under Høvdstid havde flydt ud i Grøften, nogen afgjørende Betydning 74.
- Eieren af nogle til Gjentofte Sø stødende Jorder, ved hvis Medvirkning en Grøft var bleven saaledes uddybet, at Bandet derigjennem kunde ledes ud af Søen, og at det denne fra det omliggende Jordsmon tilskydende Vand kunde fødes hen til Jagersborg Sø, kjendt uberegtiget til at modsætte sig, at Kjøbenhavns Magistrat paa Stadens Vandvæfens Begne lod Grøften tilkaste 205.
- Antaget, at en Mand ved at opføre 2 Dæmninger havde efterkommet et ham ved en Vandvæfenscommissionskjendelse givet Paalæg om at træffe saadanne Foranstaltninger, at Bandet fra en Na ikke kunde føres gennem Grøften 604.

Veie.

- Eieren og Brugereren af en Eiendom, der tiltaltes for ved Opførelsen af et Plankeværk paa et til en Landveisgade i en Kjøbstad hørende Foroug at have overtraadt Forordning 13de December 1793 § 81, frifundne, da det ikke ansaaes beviist, at Veivæsenet havde nogen

Ret til det Areal, hvorpaa Planteværket var opført, og idet den Omstændighed, at Veiværket i sin Tid havde brolagt Pladsen, i og for sig ikke kunde medføre et andet Resultat 694.

Begel.

En Mand, der søgtes til at betale et Beløb ifølge 4 af ham transjerede Bexler, frifunden, da Bexlerne vare præsciberede i Henhold til Forordning 18de Mai 1825 § 73, og Gjælden ikke antoges at være overet ved et af Transjenten før Præscriptiontidens Udløb udstedt Stadesløsbrev 66.

Bidner.

En Part, der uder en mod ham af en Embedsmand anlagt Injuriefag vilde godtgjøre Sandheden af forskellige mod Sidstnævnte fremsatte Sigtelser, anset uberettiget til at forelægge Bidnerne flere Spørgsmaal angaaende hans Modparts Embedsførelse, som fandtes at mangle fornøden Bestemthed 562.

Vold.

1. Mod Embedsmænd osv.

Straffelovens § 100 anvendt paa en Tiltalt, der havde brugt Vold og Trusler om Vold mod en Sognefoged, navnlig ogsaa da Tiltalte paa Sognefogdens Mark overfaldt en af dennes Tjenestefarke, og Sognefogden da trak Tiltalte bort fra Karlen 82.

En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 100 for voldelig og opsættig Afærd mod en Politiasistent 142.

Straffelovens § 100 anvendt for Vold og Modstand mod en Politibetjent under Udøvelsen af dennes Bestilling 333.

Straffelovens § 100 cfr. § 98 1ste Led anvendt for Vold mod en Politifuldmægtig. Tvende Medtiltalte, der, efterat de ifølge Politiets Opfordring havde forladt Skjænkstuen i en Kro, havde sprængt Døren ind til Skjænkstuen, dømte efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 2det Led 462.

Straffelovens § 98 anvendt paa en Tiltalt, der paa en Jernbanestation var truffen sammen med nogle Sogneraadsmlemmer, af hvilke et bebreidede Tiltalte, at han ikke sørgede for sin Familie, og udfjældte ham, hvorefter Tiltalte voldelig overfaldt den Paagjældende og et af de andre Sogneraadsmlemmer 468.

En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 100 for voldsom Modstand mod Politiet 513.

Straffelovens § 100 jfr. § 98 anvendt for Opsættighed og Vold mod en Sognefoged 675.

2. Mod Private.

En Tiltalt, om hvem det var givet, at han havde angrebet en Anden, anset overbeviist om ved denne Leilighed at have tilføiet den Angrebne en Beskadigelse paa Diet, idet Tiltaltens Formodning om, at

- Bestabigelsen skulde hidrøre fra, at den Paagjældende under det Paaserebe havde stødt sig mod en Dørklinke, fandtes uantagelig, og idet den Angrebne ikke, inden han blev truffen med bestabiget Die sammen med Tiltalte, havde haft noget Sammenstød eller overhovedet været sammen med Andre end denne 431.
- En Tiltalt, om hvem det var oplyst, at han i sin 68-aarige Faders Stue havde brugt Mund imod denne og ikke paa Faderens berettigede Forlangende havde villet forlade Stuen, og som efter sin Forklaring for at afværge et Anfald af Faderen havde lagt Haanden mod hans Bryst og stødt ham fra sig, hvorved han faldt over mod en Luge til Dvøns Bøgside og stødte Bøghovedet, dømt efter Straffelovens §§ 201 og 304, da der ikke forelaa noget Datum for, at Tiltalte var i et Nødvareretsfælde ligeoverfor den gamle Mand 439.
- En Tiltalt anseet efter Straffelovens § 203 jfr. § 202 for Vold imod sin frugtommelige Hustru 223.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 202 og § 203 for at have mishandlet sin Hustru 496.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 203 for at have tilføjet en Person betydelige Contusioner i Ansigtet, navnlig Bestabigelsen af det ene Die og af Næsen, der vedvarende vilde komme til at lide af en Defiguration. En Medtiltalt frifunden af Mangel paa Beviis 151.
- Straffelovens § 203 endvidere anvendt 173, 333, 545, 705.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 206 sidste Led for med en Stof at have bibragt en Person et Slag i det ene Die, saaat Synet med dette gif tabt, da Bestabigelsen maatte antages at være tilføjet under et af Sidstnævnte foranlediget og begyndt Slagsmaal 119.
- Voldtægt.**
- En for forsøgt Voldtægt eller ialfald for uteerligt Forhold sigtet Tiltalt frifunden, da han havde haft Føie til at troe, at den paagjældende Pige var villig til at tilstede ham Samleie, samt da hans Angivende om, at han, da han mærkede, at hendes Modstand var alvorlig meent, vilde lade hende gaae, ikke fandtes at kunne forkastes 28.
- Straffelovens § 168 jfr. § 46 anvendt paa en Tiltalt, der under Anvendelse af Vold havde indbragt sit Lem i en Piges Kjønnsdele, men ophørt med Samleiet, førend han fik sin Kjønnsdrift tilfredsstillet, efter hans Forklaring fordi han syntes, at det var Synet længere at tvinge Pigen 357.
- To 16-aarige Tiltalte dømte henholdsvis efter Straffelovens § 168 cfr. 46 og efter de nævnte §§ cfr. §§ 47 og 49 489.

Vrefornærmelser.

1. Mod Embedsmand osv.

I et Tilfælde, hvor en for Overtrædelse af den islandske Straffelovs § 102 actioneret forhenværende Assessor i den islandske Landsoverret

- deels i en trykt Afhandling deels i en Bladartikel havde fremfat for- nærmelige Sigtelser mod bemeldte Ret eller dens enkelte Medlemmer, antaget, at der ikke forelaa nogen saadan personlig Tiltale, som for- nævnte § maatte antages at forudsætte, men at Tiltaltets Forhold efter ovennævnte Lovs § 225 alene kunde være Gjenstand for privat Paatale, og Tiltalte som Følge heraf strifunden for Justitiens Tiltale 629.
- En Tiltalt, der paa en Forhørsdommers Øttring til ham om, at han ved at benægte de mod ham fremkomne Forklaringer selv viste sig som en fræk Løgner, foruden at han allerede var en Rjæltring eller Skurk, havde svaret: „det maa den være, som siger det“, dømt efter Straffelovens § 101 cfr. § 102 13 (18).
- Straffelovens § 101 anvendt paa en Tiltalt, der havde brugt Skjælds- ord mod en Sognefoged, navnlig ogsaa da Tiltalte paa Sognefogdens Mark overfaldt en af dennes Tjenestekarle, og Sognefogden da traft Tiltalte bort fra Karlen 82.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 101 for fornærmelig Afsærd mod en Politiasistent og en Sognefoged 142.
- Straffelovens § 101 anvendt for Fornærmelser mod en Politibetjent under Udøvelsen af dennes Bestilling 333.
- En Tiltalt, der havde udfjældt en Vægter under Udførelsen af hans Bestilling, dømt efter Straffelovens § 101 450.
- En Tiltalt, der havde udfjældt en Politifuldmægtig, dømt efter Straffelovens § 101 462.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 101 for Fornærmelser mod en Forhørsdommer i Retten og paa Gaden 513.
- En Tiltalt dømt efter Straffelovens § 101 for til en Politiasistent under Udøvelsen af dennes Function at have refereret en af Tiltalte hørt Øttring om, at Politiasistenten ikke var bedre værd end at hænges paa en Lygtepæl 632.
- Straffelovens § 215 anvendt paa en Person, der i et Brev havde brugt fornærmelige Udladelser mod en Underdommer i Anledning af en af denne affagt Dom 107.
- En Person dømt efter Straffelovens § 215 for forskellige, af ham i An- dragender til vedkommende Amtmand og til Justitsministeriet frem- satte Fornærmelser mod en Underdommer, da de mod denne fremsatte Anfer, forjaabidt de angik hans Forhold som Skifteforvalter og Auctionsdirecteur, maatte være gjorte til Gjenstand for Appel, og de øvrige vare ubeviste 562.
2. Mod Private.
- En Person, der havde udtalt, at der i det af Formanden for et Sogne- raad aflagte Regnskab for Communens Midler manglede et Beløb til Indtægt, og at han formodede eller meente, at dette Beløb var For- mandens eget Stattebidrag, dømt efter Straffelovens § 217 43.

En Udblivelse om, at en Anden „sagde den største Usandhed“, ikke anseet strafbar eller mortificeret, idet den kun opfattedes som en i stærke Ord fremsat Indsigelse mod Rigtigheden af, hvad den Anden havde sagt, men ikke antoges at gaae ud paa at paastige Sidstnævnte en forfærlig Afvigelse fra Sandheden 648.

Odelæggelse af fremmed Eiendom.

En Tiltalts Forhold ved at borttage og sætte sig i Besiddelse af en Deel af de til et offentligt Broanlæg hørende Steen hensført deels med Hensyn til den Broen tilføiede Bestaabigelse under Straffelovens § 293 deels under samme Lovs § 235 374.

En Tiltalt, der havde slaaet en Bindueskrude itu med en Brosteen, dømt efter Straffelovens § 296 591.

Rettelser.

- §. 220 L. 7 f. n.: Efter „Gansen“ tilføies „Madjen“.
 - §. 230 L. 6 f. n.: Efter „Høiesteret“ tilføies „hver“.
 - §. 323 L. 14: Efter „Deviis“ tilføies „herfor“.
 - §. 413 L. 5: „Handlingen“ læs: „Handlinger“.
 - §. 666 L. 16: „uvidende“ læs: „vidende“.
-

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 1.

Den 22de Marts.

1872.

Første ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 7de Marts.

Nr. 73.

Advocat Klubien

contra

Christian Jónsson (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Drab.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Januar 1872:
„Arrestanten Christian Jónsson bør straffes med Forbedringshuss-
arbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og ber-
under Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Alberti og
Hvalfsøe med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd
efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
hvorved alene bemærkes, at Tiltalte ikke har turdet benægte, hvad
flere Deponenters Forklaringer nærmest gaae ud paa, at det var
ham, som, umiddelbart førend Angrebet skete, gav Anledning til,
at Svendsen kom hen imod ham, vil Dommen være at stadfæste,
dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde be-
stemmes til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar.

I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiestetret betales Tilstalte 20 Rb. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Christian Jønsen for Drab anlagte Sag er det beviist ved Arrestantens egen, med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse, at han den 19de October s. A. paa Stadens Bold har med en Jernskovl bibragt den da som Formand for et Hold af Arbeiderne ved bemeldte Bolde Gjennemstøring ansatte Per Svensson et Slag i venstre Linding, der, idet derved bewirkedes Brud af Lindingeben og andre Læsioner, forarsagede efter de obducerende Lægers Skjøn Per Svenssons den 22de næstefter paafulgte Død.

Anledningen til den ommeldte Boldshandling var efter Arrestantens Forklaring, der bestyres af det isvrigt Oplyste, at Afsøde, da Arbeiderne fornævnte Dag skulde til at holde Middag, uagtet han ikke var Formand for det Hold, hvortil Arrestanten hørte, gav dette Hold Ordre til at aflæse deres Børe, der vare fyldte, forinden de standsede med Arbeidet.

Over denne Jubblanding fra Afsødes Side i et Forhold, som maa antages at have været denne uvedkommende, blev Arrestanten forbitret, fjændt dog hverken han eller Medarbejdere toge noget Hensyn til Afsødes Ordre, og da Sidværende efter Arbeidets Gjenoptagelse kom hen til Arrestanten og ligeoverfor denne paataste den foresaldne Tilfidsættelse af hans Ordre, blev Arrestanten, der var noget ophidset af det Brændeviin, han havde nydt til sin Middagskost, uden dog i nogen Maade at være i utilregnelig Tilstand, og det uagtet Afsøde hverken dengang eller ved den tidligere Leilighed tilsalte ham i en ophidset Tone eller brugte Skjældsord, saa betagen af Hidsigthed, at han greb den Jernskovl, som han benyttede til sit Arbeide, og, idet han med begge Hænder tog fat om Skovlens Stæft, svang han den i en Bue mod Afsøde, saaledes at han uden oprindelig at have tænkt paa at ramme Afsøde et bestemt Sted dog, imedens Slaget blev ført, indsaae, at han maatte træffe enten Afsødes Hoved eller Hals.

Efter Arrestantens Forklaring, der ikke kan forkastes, vil han kun have havt til Hensigt at bibringe Afsøde et alvorligt Slag og hverken tilfattet at tilføie denne nogen egentlig Skade eller at paaføre ham Døden, og han vil ikke i Gjerningsøieblikket have tænkt paa, at Døden kunde blive en af hans Handling rimelig eller ikke usandsynlig Følge; men efter Bestaffenheden af det benyttede Redskab, der var en almindelig Jernskovl af Vægt $4\frac{1}{2}$ Pd., bestaaende af et 1 Alen 17 Tommer langt, foroven $1\frac{1}{2}$ Tomme og forneden $2\frac{1}{2}$ Tomme i Diameter tykt Træstæft, paaføremmet et Jernblad, 9 Tommer bredt og $12\frac{1}{2}$ Tommer langt, og den Maade, hvorpaa han anvendte dette mod Afsøde, maatte han kunne have indseet som rimeligt eller ei usandsynligt, at Døden kunde blive forarsaget ved Boldshandlingen.

I Medfør af det Foransførte vil Arrestanten, der har opgivet at være

31 Aar gammel, og som ikke sees at være tidligere straffet her i Landet, blive at dømmes efter Straffelovens § 188 efter Omstændighederne til Forbedrings-huusarbejde i 3 Aar."

Nr. 69.

Abvocat Levinfen
contra

Carl Svendsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have opfordret en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Hjerre Herreds Extrarets Dom af 11te October 1871: „Tiltalte Carl Peter Jacobsen bør for Actors Tiltale fri at være, og de Tiltalte Søren Mouritzen og Carl Svendsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Jacobsen vil derimod have at udrede de af hans Arrest flydende Omkostninger, medens Actionens øvrige Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Borch og Defensor, Procurator Busch 6 Rd. til hver, betales af samtlige Tiltalte Een for Alle og Alle for Een. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 27de December 1871: „De Tiltalte Søren Mouritzen og Carl Svendsen bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 2 Maaneber. I Henseende til den Tiltalte Carl Peter Jacobsen tillagte Frifindelse samt Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann betale samtlige Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 8 Rd. til hver. Det Ibømte at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Carl Svendsens Bedkommende ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Jørgen Mouritzen af Gramrode Mark for at have afgivet falsk Forklaring for Retten samt Skomager Carl Svendsen af Kleis Stov og Huusmand Carl Peter Jacobsen af Næsttrup Mark for at have opfordret dertil.

Under et Forhør, som den 17de Juli d. A. optoges til Oplysning om, hvorvidt Tiltalte Jacobsen samt Detaillist Jens Christensen Grav havde deltaget med Tiltalte Svendsen i Afholdelse af Danøs med Beværtning den 9de s. M., uagtet ifkun Svendsen havde erholdt Politiets Tilladelse dertil, forklarede Tiltalte Jacobsen bl. A., at Pengene for Billetterne ved Indgangen vare bleven modtagne af Tiltalte Mouritzen, som igjen havde leveret ham de fleste deraf, uden at han vidste hvormange, ligesom han heller ikke vidste, hvormange Mouritzen havde leveret til Svendsen, og da Mouritzen, der isvrigt efter Sagens Oplysninger i anden Anledning havde indfundet sig paa Tingstedet, umiddelbart derefter — som det maa antages efter Foranledning fra Jacobsens Side — afhørtes, afgav han den Forklaring, at Betalingen for Billetterne, hvilken han havde oppebaaret, ialt beløb sig til nogle og tredive Rigsdaler eller mindst 25 Rd., at han deraf havde leveret omtrent 10 Rd. til Svendsen men Resten til Jacobsen, hvorhos han, da Svendsen paa Foreholdelse heraf nægtebe at have modtaget Penge af ham, erklærebe, at han ikke bestemt huskede, om det var til Svendsen eller til Grav, at han leverede de Penge, som Jacobsen ikke fik. I et følgende Forhør forklarede Tiltalte Mouritzen endvidere, at det var Svendsen personligt, der havde bestilt ham til at modtage Billetterne, idet Svendsen nogle Dage isorveien i den Anledning var kommen hjem til ham, men paa Foreholdelse af, at det, eftersom Svendsen havde været syg, neppe havde været denne muligt at komme til ham, erkjendte han umiddelbart derefter, at denne sidste Forklaring var usand, og at det var Jacobsen, der havde leiet ham til at tage mod Billetterne, hvorimod han aldeles Intet havde høvt med Svendsen at gjøre, ligesom han i samme Forhør erkjendte, at hans tidligere Forklaring om, at han havde givet Svendsen 10 Rd. af de Penge, han modtog for Billetterne, ligeledes var usand, idet han havde leveret alle de saaledes-incasserede Penge, der, saavidt han erindrede, udgjorde 38 Rd., til Jacobsen. Tiltalte Mouritzen har isvrigt udsagt, at han alene afgav disse urigtige Forklaringer, fordi han blev opfordret dertil af Svendsen og Jacobsen, idet disse begge, medens han den 17de Juli d. A. opholdt sig i Tingstedets Venteskue, sagde til ham, at han i Forhøret skulde sige, at det var Svendsen, der havde bestilt ham til at tage mod Billetterne, og at Jacobsen senere sagde, at han ligeledes skulde sige, at han havde givet 10 Rd. af de incasserede Penge til Svendsen, men han vil isvrigt, da han afgav den usande Forklaring, aldeles ikke have tænkt, at den var af videre Betydning, eller paa at gavne eller skade Rogen dermed, hvorhos han har udsagt, at han ikke vilde have beebiget Forklaringen, hvis det var blevet forbudt, men at han haabede, at det ikke vilde komme saavidt, og efter Bevidnelse af Dommeren og Rettsvidnerne har Tiltalte ikke tilbudt Eed paa den usande Forklaring, ligesom han heller ikke, forinden

han afgav den, blev formanet til Sandhed. Ligeledes har Tiltalte Svendsen erkjendt, at han den 17de Juli d. A. i Tingstedets Benteftue har sagt til Mouritzen, at denne i Forhøret skulde sige, at det var Svendsen, der havde be-
 fult ham til at tage mod Billederne, idet det isvrigt efter hans Udsagn var
 efter Tilskyndelse af Jacobsen, at han saaledes opfordrede Mouritzen til at af-
 give den urigtige Forklaring.

For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte Mouritzen og Svendsen
 være at ansee, Mouritzen, der efter sin Forklaring er sødt i Aaret 1839 og
 med Undtagelse af, at han i Militairtjenesten er straffet arbitrært for Insubordi-
 nation, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, efter Straffelovens § 146, og
 Svendsen, der er sødt i Sverrig i Aaret 1834 og med Undtagelse af, at han har
 erlagt Bøde for ulovlig Udfjænkning, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet
 her i Landet, efter samme Lovbestemmelse cfr. Straffelovens § 52, og Straffen
 findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt
 Fængsel i 2 Maanedes for hver af dem"

Nr. 72.

Advocat Hindenburg

contra

Ane Marie Hansen eller Hansdatter, Jensens Enke

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Januar 1872:
 „Arrestantinden Ane Marie Hansen eller Hansdatter, Jensens
 Enke bør straffes med Forbebringshuusarbejde i 1 Aar samt ud-
 rede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor
 og Defensor, Procuratorerne Meher og Tvermøes med 5 Rd.
 til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde
 kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
 stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg
 og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
 til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Ane
 Marie Hansen eller Hansdatter, Jensens Enke, der er sødt den 19de
 Februar 1828 og tidligere blandt Andet straffet ved en inden den kongelige

Landsøver- samt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 10de December 1852 affagt Dom efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, ved denne Rets Dom af 3die Juli 1866 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage og 3 Gange for Løsgænger, senest ved en i sidstnævnte Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager den 17de Mai f. A. affagt Dom efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 30 Dage, er under nærværende, imod hende for Tyveri og Løsgænger anlagte Sag ved egen, med det iøvrigt Dphlyse fremmende Tilstaaelse overbevist at have den 30te November f. A. sjaalet en Chemise, en Trøje og en Varneshjorte, hvilke ialt til 1 Rd. 2 Mk. vurderede og deels Justitsraad Theodor Schulz deels dennes Vomsfru Dine Melgaard tilhørende Gjenstande hun tilvendte sig fra et Tørreløst ved at rælle sin ene Arm ind mellem de Træmmer, hvoraf Loftets Dør bestod, samt at have imod et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 16de September f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold undbraget sig fra Fattigvæsenets Forsorg ved afvigte 20de November uden Tillabelse at opgive sit Ophold paa Ladegaarden, hvor hun af Fattigvæsenet var anbragt, og derpaa flakke om her i Staden uden Erhverv, indtil hun den 30te næstefter blev anholdt af Politiet.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter Straffelovens § 230 1ste Led og efter § 1 i fornævnte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen under Tæt at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar."

Nr. 65.

Statsraad Bungen
contra

Peter Frederik Blücher (Defensor Henriksen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Januar 1872:
„Arrestanten Peter Frederik Blücher bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Delbancos og Veth med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bungen og

Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Peter Frederik Blücher, der er født den 21de Mai 1848 og senest anseet ved denne Rets Dom af 8de December 1868 efter Straffelovens § 230 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaælse overbevist at have afvigte 11te November under et Besøg hos Arbejdsmand Peter Nielsen frastjålet denne 5 Rb. i Penge, beroende i en aflaaet Commodestuffe, som Arrestanten aabnede med en falsk Nøgle, saa vil han nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Fredagen den 8de Marts.

Nr. 60.

Advocat Henriksen
contra

Ane Margrethe Johansdatter, Sømand Peter Petersens
Enke (Defensor Bunken),

der tiltales for Bedrageri, derunder ogsaa for ved Spaaen at have fravendt Andre Penge samt for Forsøg paa Bedrageri.

Salling Herreds Extrarets Dom af 6te Juli 1871: „Tiltalte Ane Margrethe Johansen, Sømand Peter Petersens Enke bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt betale i Erstatning til Meierste Maren Rasmussen 27 Rb., til Karen Nielsen af Gjerup 42 Rb. 3 Mk., til Ungkarl Christian Hansen af Vesteraaby 100 Rb., til Karen Andersen, Huusmand Lars Hansens Hustru, Jens, Marie og Maren Andersen, Alle af Strandby ialt 358 Rb., til Gaardmand Jens Nielsen af Strandby 68 Rb., til Detailhandler Rasmus Jensen af Espe 19 Rb., til Gaardmand Lars Pedersen af Espe paa egne og Børns Begne 69 Rb., til Ugift Karen Hansen af Lydingegaard 246 Rb., til Gaardmand Søren Jensen af Hundstrup 1000 Rb. og til Johanne Marie Larsdatter, Boelsmand Lars Andersens Enke af Haastrup Mark 2,290 Rb. og derhos ubrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Hoffmeyer 8 Rb. og til

Defensor, Procurator Groth Petersen 6 Rd. De idømte Erstatningssummer at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven."

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 21de November 1871: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Erstatninger, der ere tilkjendte Gaardmand Jens Nielsen af Strandby, Detailhandler Rasmus Jensen af Espe og Gaardmand Lars Pebersen af Espe, bortfalde under denne Sag, og at Erstatningen til Pigen Karen Hansen af Lydingegaard nedsettes til 176 Rd. og den til Boelsmand Lars Andersens Enke Johanne Marie Larsbatter til 2,280 Rd., samt at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, Procuratorerne Hoffmeyer og Petersen fastsættes til 15 Rd. 3 Salair til Procuratorerne Westrup og Christensen for Overretten betaler Tiltalte Ane Margrethe Johansen, Sømmand Peter Petersens Enke af Faaborg 15 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 18 Maanedes.

Thi kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maanedes. 3 Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Ane Margrethe Johansen, Sømmand Peter Petersens Enke af Faaborg, der er født den 13de December 1826 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, og som under nærværende, fra Salling Herreds Extraret hertil indankede Sag sigtes for Bedrageri — derunder ogsaa for ved Spaacen at have fravendt Andre Penge — samt for Forsøg paa Bedrageri, er ved egen, med det isøvrigt

Oplyste stemmende Tilfælde overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser i et meget betydeligt Omfang navnlig i Løbet af de sidste omtrent 4 Aar.

Da hun især blandt Landalmuen var bekendt for at spaae i Kort, indsaandt Mange sig hos hende i Faaborg og fik for en Betaling af fra 1 til 3 Rtl., som Tilstalte vel ikke forbrede men modtog, naar de tilbødes, forudsagt deres Skjæbne og, saavidt oplyst, steds en gunstig, navnlig for Rigdom, der skulde vindes ved Spil i Lotterier med Tilstalte, der har havt nogle Lodder i Classelotteriet og i Hamborger Stadslotteri samt freiburgske, rumæniske og mailandiske saakaldte Præmieobligationer, til hvis Indkjøb hun foregiver at have anvendt 3 à 400 Rb., og hvori hun lod dem være Deeltagere eller angav, at de skulde være Deeltagere. Herved fralokkede hun dem en Deel Penge, og senere fravendte hun ved falske Angivender om, at der var vundet store Gevinster paa sige Obligationer, som imidlertid kun kunde erholdes ved af hende foretagne Reiser til Kjøbenhavn, Lübeck eller Hamborg, dem endnu større Beløb. Endvidere har hun tilsvendt sig betydelige Summer ved at indbilde Folk, at der var en Bank i Kjøbenhavn, i hvilken hun selv var Medinteressent, der gav 25 pCt. af indskudte Capitaler, hvorved hun bevægede dem til at realisere Sparekassensbøger for betydelige Beløb, hvorefter hun, efter hvad der ialfald i eet Tilfælde er oplyst, leverede dem fremmede Præmieobligationer under Foregivende af, at det var Actier i bemeldte Bank. Hvad hun saaledes paa bedragerisk Maade erhvervede, forspode hun tildeels paa en letfinbig Maade og har af disse Pengesummer kun tilbagebetalt en forholdsvis meget ringe Deel, saaat der er fordret en Erstatning af over 4000 Rb.

Foruden at Tilstalte har erkjendt, at hun, der havde en Classelotteriseddel i Faaborg Byes Collection, der var deelt i 4 Dvartlodder, har solgt Lodder til flere Personer, end hun havde Lodder, samt, da der engang saaldt en Gevinst af 50 Rb. paa denne Seddel, har beholdt Gevinsten efter kun at have betalt en Deeltager, er hun overbevist en Mængde i Underretsbommen under Nr. 1—3, 5—8 og 11—14 incl. opregnede Bedragerier eller Forsøg paa saadanne, medens derimod de under Nr. 9—10 ansøgte Forhold ikke efter det foreliggende kunne med fuldkommen Sikkerhed characteriseres som Bedragerier, idet de væsentligt synes at opløse sig deels i Salg af Obligationer til Priser, der vistnok vare over den virkelige Værdi, deels i Forhvervelsen af Laan ved Hjælp af urigtige Foregivender, ligesom der af de under Nr. 4 hende imputerede Forhold kun foreligger et bedrageligt Forhold mod Ane Hansen men ikke imod Chr. Christensens Hustru Ane Johanne Hansen; endelig er det rettelig antaget, at det iommen under Nr. 15 ansøgte Forhold mod Værtshuusholder Niels Christensen i Odenje ikke indeholder noget Strafbart. For disse Forbrydelser vil Tilstalte være at ansee efter Straffelovens § 251 tildeels sammenholdt med §§ 46, 257 og 255 jfr. tildeels § 306 med en Straf, der passende findes at kunne fastsættes som i Underretsbommen til Forbedringhuusarbejde i 1 Aar. Hun vil derhos være pligtig at betale de Bedragne de dem ved Underretsbommen tilkjenbte Erstatningsbeløb, dog at de Rasmus Jensen

af Espe og Lars Pedersen af Espe tillagte Erstatninger ikke ville kunne tilkjendes under denne Sag, da Tiltalte efter det Ovenansførte ikke findes strafskyldig med Hensyn til det mod dem udsatte Forhold, og det Samme maa blive Tilfældet med det Tiltalte af Karen Hansen forstrakte Laan af 70 Rd., for hvilket hun ei heller ved Underrettsdommen er idømt Straf, hvorhos Lars Andersens Enke Johanne Marie Larsbatters Erstatning efter hendes Paastand ikkun sattes til 2,280 Rd., ligesom endelig den under Nr 8 tilkjendte Erstatning til Jens Nielsen af Strandby maa bortfalde under denne Sag, da den ei bestemt kan opgjøres.

Med disse Forandringer vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, dog at Salairerne til Underrettsfogederne bestemmes til 15 Rd., være at stadfæste."

3 Underrettsdommens Præmisser hedder det
„Det er saaledes oplyst og af Tiltalte vedgaaet:

1) at hun alt fra 1864 af har under Foregivende om, at de spillede sammen med Tiltalte i Clasfelotteriet, faaet udbetalt af Meierste paa Barnehoisgaarden Maren Rasmusen paa egne og hendes 13 Aar gamle Broders Begne ialt 27 Rd., udenat Tiltalte havde Sedler med de opgivne Nummere, saaat hun altsaa bedrog den Paagældende for Pengene, som denne har paastaet sig erstatte;

2) at hun for flere Aar siden bedrog Gaardmand Jacob Rasmusens Datter Maren Jacobsen af Millinge for en Gevinst i Clasfelotteriet paa 50 Rd., som denne havde vundet paa en Seddel, hun havde betalt for til Tiltalte, samt at Tiltalte senere forsøgte paa at overtale samme Pige til at udtage 300 Rd., hun havde i Sparekassen, og lade Tiltalte faae disse Penge under det falske Foregivende, at hun vilde indsette dem for hende i en Bank i Kjøbenhavn, der gav 25 pCt. aarlig Rente, hvad dog ikke lykkes Tiltalte, der saaledes her er skyldig i Bedrageri og i Forsøg derpaa. Besvægne har frataltet Erstatning;

3) at hun af Karen Nielsen af Gjerup i 1867 har ladet sig for Andeel i Sedler, angiventligt baade i Clasfelotteriet og i det Hamborgske Lotteri betale ialt 49 Rd. 3 Mk., hvoraf Tiltalte kun anvendte hoist 7 Rd. til det opgivne Niemed men forbrugte Resten. Hun er saaledes ogsaa her skyldig i Bedrageri og vil have at erstatte Besvægne, som paastaet, 42 Rd. 3 Mk.;

4) at hun i 1865 har besvæget Huusmand af Vesterhøisinge Chr. Christensens Hustru Ane Johanne Hansen og Pigen Ane Hansen, hiin for 4 Rd. og denne for 14 Rd. ved at indbilde dem, at de havde Andeel i Clasfelotterisedler hos hende; men da det opdages, at Tiltalte havde opgivet falske Nummere for dem, maatte hun forsige sig med dem ved at betale den Første de 4 Rd. og den Sidste 10 Rd. tilbage, idet Erstatning isvrigt frataldtes. Tiltalte er altsaa her skyldig i Bedrageri.

5) at hun for omtrent 2 Aar siden fik Dreier Jacob Jensen af Vester-aaby, der hos hende skulde have Andeel i en Præmieobligation, under det

falste Foregivende, at en Gevinst paa 100,000 Rb. eller mindst paa 50,000 Rb. var falden eller kunde snart ventes, til at betale sig 25 Rb. foruden 1 Rb., Mandens Kone havde betalt; men de 25 Rb. betalte Tilstalte senere tilbage, idet hun frygtede for Ubehageligheder, idet J. Jensen forlangte en Obligation for Pengene tingløst. Erstatning er isørigt strafalden. Et Vebtrageri foreligger saaledes ogsaa her, idet Tilstaltes Foregivende om at have taget Feil med Hensyn til Gevinsten formeentlig ikke kan komme i Betragtning;

6) at hun under falkt Foregivende om at have vundet 8000 Mk. Courant paa en Præmieobligation har saadet Ungkarl Christian Hansen, der 1864—68 angiventlig havde Lotteriandele hos hende, til at udbetale hende ialt 100 Rb., som han har paaftaaet sig erstatte. Tilstalte er formeentlig ogsaa herved overført bedrageligt Forhold;

7) at hun i Tidsløbet fra 1867 af i forskjellige Gange under falkte Foregivender om paa hendes Præmieobligationer falden Gevinst og om ikke at kunne hæve samme af Mangel paa Penge til nødvendige Reiser og Omkostninger har forlebet Huusmand Lars Hansens Hustru Karen Andersen, dennes Broder Jens og Søstre Marie og Maren Andersen, alle af Strandby til at betale hende henholdsvis 145 Rb., 133 Rb., 45 Rb. og 85 Rb. eller ialt 408 Rb., hvorpaa Tilstalte imidlertid har betalt 50 Rb., saadet det tilbageblivende Beløb er 358 Rb., der er paaftaaet erstattet, hvilken Forbring, da Tilstalte ogsaa her maa anses styldig i Vebtrageri, findes at maatte tages tilfølg, ialtsald imod at Tilstalte erhoder de af hende de Besvogne til Sikkerhed leverede saakaldte Præmieobligationer, hvis Værdi formeentlig er tvivlsom, tilbageleverede;

8) at hun har gjort sig styldig i et lignende Forhold imod Gaardmand Jens Nielsen af Strandby, af hvem hun har ladet sig udbetale 52 Rb. foruden 16 Rb. af Reiseomkostninger for en lignende Præmieobligation, og hvorfor Gaardmand J. Nielsen har paaftaaet Erstatning;

9) at hun paa lignende Maade har erholdt af Detailhandler Rasmus Jensen 29 Rb., hvorpaa dog 10 Rb. ere tilbagebetalte, og hvilke 19 Rb. ere paaftaaede erstatte mod Ublevering af den derfor erholtte Præmieobligation paa 20 Francs;

10) at hun paa lignende Maade har i 1866 forlebet Gaardmand Lars Pedersen af Espe deels til at betale hende forskellige Beløb, som han ikke nærmere kan opgive, som Lotteriindskud deels 20 Rb. for en Præmieobligation paa 45 Francs og deels hans Søn til at laane hende 50 Rb. efter Foregivende til Rejsendgifter i Anledning af falden eller falker Gevinst, hvorhos hans Datter i lignende Viemed betalte Tilstalte 12 Rb. og hans Tjenestepige 12 Rb. Paa de 50 Rb. betalte Tilstalte senere 25 Rb. tilbage og forærede Sønnen en Obligation paa 15 Francs. Erstatning er paaftaaet;

11) at hun for et Par Aar siden har udstedt et lignende Forhold imod Gaardmand Anders Madsen af Snarup, hvem hun ved falkt Foregivende om at have vundet 12,000 Rb. fik til at betale hende til Udgifter for at kunne hæve Gevinsten 150 Rb., som han dog ved Paatrængenhed senere har saadet tilbage paa 22 Rb. nær, med Hensyn til hvilke han ingen Paastand gjør over Tilstalte;

12) at hun i 1869 ved lignende falske Foregivender bl. A. om at have vundet først 47 preussiske Daler og derpaa 300 Rb. har fralokket Pigen Karen Hansen af Lybtingegaard under Løfte om Andeel i Gevinsten ialt 176 Rb., hvoriblandt 50 Rb. opgaves at være til at betale af Tiltaltes Mand efterladt Gjæld, og for hvilke 50 Rb. Tiltalte har udfærdiget Panteobligation. Forsaauidt derimod angaaer et af samme Karen Hansen i Januar d. A. Tiltalte forskaffet Laan af 70 Rb., da findes Strafsansvar ikke at kunne paahvile Tiltalte, der ikke directe har foranlediget det ved nye falske Angivelser, hvorimod hun, hvem Pengene ere komne tilgode, og da Laanet dog er forneret under Paavirkning af hendes tidligere falske Foregivender, vil være pligtig at erstatte Karen Hansen Beløbet tilligemed de ovenmelbte 176 Rb., selvselgeligen forsaauidt ikke Dækning for nogen Deel deraf alt er præsteret;

13) at hun i Løbet af 1870 og iaar paa samme Maade har fralokket Gaardmand Søren Jensen af Hundstrup i forskellige Gange ialt 12 à 1300 Rb., hvorpaa hun dog paa Mandens indtrængende Forestillinger, ibet hans Kaar ere smaae, har af sit sidste Bytte tilbagebetalt ham 250 Rb., saaledes at hans Tab bliver rigeligt 1000 Rb., og har hun navnlig stiftet denne Mand ved vitterligt urigtige Foregivender pr. Telegram om større Gevinst af 75,000 Francs og om 9000 til hans Anpart, samtidigt hvormed hun forsøgte nye Pengedupresninger. Tiltalte er altsaa her skyldig i bedrageligt Forhold og til Erstatning;

14) at hun ved det tidligere ommelbte falske Foregiveinde om en Bank i Kjøbenhavn, der gav 25 pCt. i aarlig Rente, i December f. A. i 2 Gange med 8 Dages Mellemrum har forstaaet at forlokke Boelsmand Lars Andersens Enke Johanne Marie Larsdatter af Haastrup Mark til til Indfættelse deri at overgive hende først en Sparekassabog paa 1,100 Rb. og dernæst 3 do. paa henholdsvis 700 Rb., 200 Rb. og 200 Rb., de sidste tilhørende Entens Ørn, hvis Beløb 2,200 Rb. med Renter ca. 10 Rb. Tiltalte hævede og foruden endnu 80 Rb., hun fik Enken til endvidere contant at levere hende under Paaskud af, at hun behøvede disse til med Indfættelsen i Banken forbundne Udgifter, i Løbet af nogle faa Uger bortbødlede paa den letsærbigste Maade. Efter at have faaet de første 1,100 Rb. leverede Tiltalte derhos Enken 9 Stykker forskellige Præmieobligationer, om hvilke hun foregav, at de vare Actier i den opgivne Bank for de deri indsatte Penge. Tiltalte vil ligeledes for dette forartebe Bedrageri være at anses ligesom og at tilpligte til Erstatning, i hvilken Henseende saavel ved dette som ved foregaaende Tilfælde bemærkes, at naar det ikke i Forhøret hedder, at Besvegne paastod tillige Erstatning, er dette fket ved en incuria, eftersom Erstatningspaastand i Birkeligheden er fremfat; og endeligen

15) at hun vel har paastaet ikke at være bleven Bærtshusholder Niels Christiansen i Odense, til hvem hun ogsaa har afhændet en Præmieobligation, Noget skyldig, hvorimod han meget mere skylder hende 4 Rb. for samme Obligation; men Tiltalte sees ogsaa til denne Mand at have angivet,

at hun havde bundet 75,000 Francs, sjaendt det ikke er hende overført dermed at have forbundet nogen særlig svigagtig Hensigt, ligesom hun har paastaet ogsaa herved selv at have været i Wildfarelse.....“

Tirsdagen den 12te Martz.

Nr. 62.

Advocat Klubien
contra

Søren Rasmussen (Defensor Brod),

der tiltales for Meddeeltighed i Brandstiftelse og i falsk Forklaring for Retten, for Assurancevig, falsk Anmeldelse for Politiet, Tyveri, Hæleri og for at have fornærmet Dommeren paa Dommerstædet.

Amager Virks Extrarets Dom af 14de August 1871: „Arresterne Hans Madsen og Søren Rasmussen samt Tiltalte Johanne Margrethe Jensbatter, Arrestanten Søren Rasmussens Hustru bør straffes, de tvende Førstnævnte med Tugthuusarbejde, Madsen i 4, Rasmussen i 8 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. 3 Erstatning betale Arrestanterne Een for Begge og Begge for Een til Landbygningernes Brandforsikring 2,716 Rd. 32 $\frac{1}{2}$, til Brandforsikrings-selskabet „Danmark“ 2,855 Rd. 32 $\frac{1}{2}$, til det almindelige Brandassurancecompagni for Varer og Effecter 117 Rd. og til Tjenestekarl Jacob Nielsen Møller 60 Rd., endvidere til Forpagter paa Holmegaard Carl Friis 66 Rd., Gaardmand Christoffer Rasmussen i Holmeolstrup 11 Rd. og Gaardmand Ole Pedersen i Sjolte 20 Rd., dog saalebes at Tiltalte Johanne Margrethe Jensbatter, Arrestanten Søren Rasmussens Hustru in solidum med dem deltaget i Udredelsen af de 3de sidstnævnte Erstatningsbeløb. Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor og Defensor, Procuratorerne N. P. Møller og Cancelliraad Bloedross 20 Rd. til hver, udreder Arrestanten Hans Madsen med $\frac{2}{5}$, hvoraf dog in solidum med ham tilsvares af Arrestanten Søren Rasmussen $\frac{1}{8}$ og af Tiltalte Johanne Margrethe Jensbatter, Arrestanten Søren Rasmussens Hustru $\frac{3}{8}$, Arrestanten Søren Rasmussen med $\frac{2}{5}$, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af bemeldte hans Hustru det Halve, og Tiltalte Johanne Margrethe Jens-

batter, Arrestanten Søren Rasmusens Hustru med $\frac{1}{5}$, hvoraf dog Arrestanten Søren Rasmussen ligeledes in solidum med hende erlægger det Halve. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærb efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de November 1871: „Arrestanten Søren Rasmussen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 6 Aar men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at den Arrestanten paalagte Deeltagelse i Ubredelse af Erstatningen til Forpagter Friis og Gaardmand Christoffer Rasmussen bortfalder. I Salarium til Procuratorerne Robe og Cancelliraad d'Auchamp for Overretten betaler Arrestanten 15 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde, der i det Væsentlige billiges, vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 8 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 8 Aar. I Salarium til Advocaterne Klubien og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Amager Birk's Etræret hertil indankede Sag, der for Underretten tillige angik 2 Medtiltalte, tiltales Arrestanten Søren Rasmussen for Meddeeltagelse i Brandstiftelse og i falsk Forklaring for Retten, Assurancefog, falsk Anmeldelse for Politiet, Tyveri, Svæleri og Fornærmelser mod Dommeren paa Dommerfædet.

Sigtelsen for Meddeeltagelse i Brandstiftelse gaaer ud paa, at Arrestanten skal have formaaet den for Underretten Medtiltalte Hans Madsen til at paafætte en Ratten mellem den 2den og 3die Januar 1868 i Skræbder-

wester Davidsens Enkes Gaard i Sundbyvester, i hvilken Gaard Arrestanten dengang havde Bolig, opkonnen Ild, hvorved en fraatøkket Lønge med 2 ligeledes fraatøkkede Tilbygninger af Gaarden nedbrændte, medens Gaardens øvrige Bygninger reddedes.

Arrestanten har nu vel vedholdende nægtet at have gjort sig skyldig heri, men Overretten maa med den indankede Dom være enig i, at der uanset denne Arrestantens Benægtelse maa antages tilveiebragt et tilstrækkeligt Indiciebeviis til at dømme ham.

Foruden Medtaltale Hans Madsens bestemte og detaillerede Sigtelse, ved hvilken han paafagde sig selv Skyld for Ildspaaøttelsen, og som isørrigt heelt igjennem bærer Troværdighedens og Sandhynlighedens Præg, fremhæves i denne Henseende:

at det er beviist blandt Andet ved Arrestantens egen Erkjendelse, efterat han først havde søgt at lægge Dølgemaal derpaa, at Hans Madsen har besøgt ham Dagen før Ildbranden og i længere Tid været sammen med ham;

at det ved de af Skolelærer Willemoes og dennes Hustru afgivne beedige Forklaringer, sammenholdte med Arrestantens Husfrues og Stedsøns Tilstaaelser maa anses tilstrækkeligt beviist, at Arrestanten efter Ildbranden har søgt at skjule Hans Madsens Tilstedeværelse paa hans Bolig til den angivne Tid;

at det er beviist, at Arrestanten Dagen efter Ildbranden har sendt Hans Madsen endel Klædningsstykker til Foræring, udenat Arrestanten hertil har kunnet anføre nogen antagelig Grund, naar denne Gave ikke skulde betragtes som en yderligere Godtgjørelse for den af Hans Madsen foretagne Ildspaaøttelse foruden de 10 Rd., som Arrestanten efter Hans Madsens Forklaring havde lovet denne;

at det er beviist navnlig ved de af Hans Madsens Hustru, Søn og Datter afgivne beedige Forklaringer, at Hans Madsen ved Hjemkomsten fra Kjøbenhavn, efterat Ildbranden havde fundet Sted, har medbragt endel Penge, der efter Hans Madsens Forklaring var Resten, ca. 9 Rd. af de ham af Arrestanten givne 10 Rd., samt at der i Hans Madsens Hjem har beroet en Lommebog, hvori Pengene efter Hans Madsens Forklaring laae, da Arrestanten under Ildbranden gav ham, der opholdt sig paa Landveien, dem med Paalæg om strax at forløbe sig hjem, og at Arrestanten efter først at have nægtet det senere har erkjendt, at denne Lommebog har været i hans Besiddelse umiddelbart før Ildbranden, udenat han har kunnet angive anden Grund til, at den var kommen i Hans Madsens Besiddelse, end at denne under Ildbranden skulde have frafsaalet ham Bogen med Pengene;

at Hans Madsen efter det Dplyste ikke kan antages at have høvt nogenfømhelst anden Interesse i Ildspaaøttelsen end den ham af Arrestanten efter hans Forklaring herfor lovede Betsønning af 10 Rd., medens derimod Arrestanten, som har høvt sine Eiendele høit asfurerede, ved sit Forhold efter Branden, idet han efter sin egen Tilstaaelse har gjort sig skyldig i Assurancevisig, har viist, at han har villet drage ulovlig Fordeel af Branden. Hertil

kan spies, at Arrestanten efter flere Vibners Forklaringer til dem har brugt Yttringer, hvorved han deels ligefrem har erkjendt sig skyldig i Ildspaafattelsen deels antydet, at han ialfsald vilde Beskrive om, hvorledes Ilden var opkommen, samt at Arrestanten med Hensyn til denne Deel af Sagen i det Hele har gjort sig skyldig i tilbageholdende, vallende og usande Forklaringer.

Efter Sagens Oplysninger maa det vel antages, at Karlen Jacob Niilsen Møllers Liv har været udsat for aabenbar Fare ved den stedfundne Ildbrand; men mod Arrestantens Benægtelse kan det dog ikke ansees tilstrækkeligt beviist, at han har vidst, hvor Karlen havde Natteleie, ligesom det heller ikke isvrigt kan ansees tilstrækkeligt godtgjort, at det Sted, hvor Hans Madsen antændte Ilden, og hvorved den blev saa farlig for Karlen, netop var det ham af Arrestanten paaviste.

Foraaavibt Arrestanten dernæst er tiltalt for Meddeeltighed i falsk Forklaring for Retten, maa det mod Arrestantens Benægtelse ved Skolelærer Villemoes's og hennes Hustrues beebigede Forklaringer i Forbindelse med Arrestantens Hustrues og Stedsøns Tilsvaerter ansees tilstrækkeligt beviist, at Arrestanten har paalagt bemeldte sin Hustru og Stedsøn, naar de kom i Forhør efter Ildbranden, at afgive usandskærbige og tilbageholdende Forklaringer, hvilket de ogsaa have gjort, idet de navnlig som Følge af dette Paalæg have skjult, at Hans Madsen havde besøgt Arrestanten Dagen før Ildbranden, og forklaret, at Arrestanten denne Dag paa Grund af et Ildbeholdende var gaaet iseng i Mørkningen, skjøndt dette ikke var Tilfældet.

I Assurancevisig og falsk Anmeldelse for Politiet har Arrestanten efter sin egen, med det isvrigt Dplyste stemmende Tilsvaerter gjort sig skyldig, idet han efter den ovennævnte Ildbrand har forlangt og erholdt erstattet af vedkommende Assuranceelskab en Deel af sine egne, Hustrues og Stedsøns til en Værdi af 101 Rd. 3 Mk. opgivne Klædningsstykker som bortkomne ved Ildbranden, naagt dette ikke var Tilfældet, da han selv i Forening med sin Hustru efter Branden deels havde forskuffet dem deels sendt dem som en Foræring til Nebtiltalte Hans Madsen, og samtidigt hermed anmeldte han i Henhold til en Bestemmelse i Assuranceelskabets Statuter for Politiet, at Klæderne vare bortstjaalne under Ildbranden, men uden dog at henlede Mistanken paa nogen bestemt Person. Efter den Forbindelse, hvori denne falske Anmeldelse for Politiet staaer med den af Arrestanten begaaede Assurancevisig, findes det imidlertid ikke nødvendigt, saaledes som skeet i den indankede Dom, derfor at ansee Arrestanten med særlig Straf efter Straffelovens § 224.

(Sattes i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 2.

Den 30te Marts.

1872.

Forste ordinaire Session.

Tirsdagen den 12te Marts.

Nr. 62.

Advocat Klubien

contra

Søren Rasmussen (see forrige Nr.).

Forsaauidt Arrestanten er sigtet for Tyveri, er han ved Underrettsdommen, der alene er appelleret efter hans Begjæring, funden skyldig hert med Hensyn til en hans Stedsøn tilhørende Vest, der var blandt de Klæder, han brag efter Branden tilfillebe Medtistalte Hans Nabsen, samt med Hensyn til 2 af Sidstnævnte begaaede Tyverier af 6 Faar og 2 Grise, hvori Arrestanten efter Hans Nabsens Forklaring skal have deltaget.

Til den trusne Disposition over Vesten har Arrestanten imidlertid paaberaabt at have høvt Stedsønnens Samtykke, og vel har denne edeligen benægtet dette, men ligesom denne Sed, efter hvad der under Sagen er oplyst om, at Stedsønnen har gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten — om han end paa Grund af særlige Omstændigheder ikke er bleven tiltalt herfor — ikke kan komme i Betragtning til at sælbe Arrestanten som Tyv, saaledes findes det heller ikke uantageligt, at Arrestanten efter det Forhold, som fandt Sted mellem ham og Stedsønnen, kan have anseet sig berettiget til selv uden noget udtrykkeligt Samtykke fra Stedsønnen at disponere som stet over Vesten, og da han heller ikke har holdt denne Disposition hemmelig for Stedsønnen, der ikke sees at have beklaget sig berover, findes Arrestanten ikke ved dette Forhold at have paadraget sig noget Strafansvar.

Svad dernæst Tyverierne af de 6 Faar og 2 Grise angaaer, er der vel ved de af Hans Nabsen, Arrestantens Hustru og Stedsøn — hvilke 2 Sidste iøvrigt efter deres egen Tilstaaelse med Hensyn til disse Tyverier have gjort sig skyldige i efterfølgende Meddeeltighed — afgivne Forklaringer og de svæ-
rige under Sagen fremkomne Oplysninger tiloeibragt en stærk Formodning

for, at Arrestanten har deeltaget med Hans Nabsen i Tyverierne; men mod Arrestantens vedholdende Benægtelse findes der dog ikke at være tilvejebragt noget tilstrækkeligt Bewiis til at sælbe ham.

Arrestanten vil saaledes, forsaavidt han er sigtet for Tyveri, være at frifinde for Actors Tilstale, og som Følge heraf vil den ham ved Underrettsdommen paalagte Deeltagelse i Udbredelse af Erstatningen til Forpagter Friis og Gaardmand Christoffer Rasmussen bortfalde.

Med Hensyn til Sigteffen for Hæleri har Arrestanten vedgaaet at have affjøbt Medtistakte Hans Nabsen 2 til 20 Rb. vurderede Faar, som denne Tilstakte efter sin med det isvrigt Oplyste stemmende Tilsaaelse i November 1869 har frafsjaalet Gaardmand Ole Pedersen i Sjølste. Efter Hans Nabsens Forklaring opgav han for Arrestanten, at han havde sjaalet Faarene fra en Bonde, hvilket stemmer med, hvad Arrestantens Hustru og Stedsøn have forklaret, at Arrestanten senere har erkjendt for dem, og da Arrestantens Foregivende at have været i god Tro, da han kjøbte Faarene, derhos er i Strid saavel med den Maade, hvorpaa han efter sin egen Forklaring vil have berigtiget Kjøbesummen, nemlig ved Liquidation for den første Deel af denne i en Gjaeld, hvori Hans Nabsen skal have sjaalet til ham, som med, hvad Arrestanten i Forhøret den 3die Juli d. A. selv har erkjendt, nemlig at han af Hans Nabsens egen Mund vidste, at denne flere Gange havde sjaalet Faar paa Marken, maa det billiges, at Arrestanten for dette Forhold ved Underrettsdommen er anseet skyldig i Hæleri.

Naar Arrestanten endelig er tiltalt for Fornærmelser mod Dommeren paa Dommersædet, er det ved Retsvidnerne Rothbergs og Hansens beredgede Forklaringer godtgjort, at Arrestanten i Forhøret den 22de December 1870, da den ordinaire Underdommer, efterat Arrestanten paa Forehold af ham om at sige Sandhed havde yttret, at alle de i Sagen afgivne Forklaringer ikke vare Andet end Pøgn, havde bemærket, at Arrestanten ved saaledes at benægte alle de Andres, deriblandt hans Hustrus og Søns Forklaringer selv viste sig som en fræk Løgner, foruden at han allerede var en Kjeltring (eller Skurk), svarede: „det maa den være, som siger det“, og paa Forehold derom angav som Grund til denne fornærmelige Udbudelse mod Dommeren, at denne havde sagt, at Arrestanten vilde blive dømt under nærværende Sag. Den ordinaire Underdommer veg derpaa efter en den 24de s. M. affagt Kjenndelse sit Sæde, hvorefter Sagens videre Behandling og Paadømmelse er flett af en Sættedommer.

Ved Fastsættelsen af Arrestantens Straf efter Straffelovens § 101 for det af ham saaledes ubviste fornærmelige Forhold mod Dommeren vil der imidlertid tillige være at tage Hensyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 102, da Dommeren ved de af ham mod Arrestanten brugte Yttringer selv har givet Anledning til Gjerningen.

Efter alt det Anførte vil Arrestanten, der er født den 28de September 1823 og tidligere 3 Gange straffet for Tyveri, senest isølge Høiesterets Dom af 18de Februar 1861 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars

Forbebringshuusarbeide, foruden at han ved Nestved Kjøbstads Extrarets Dom af 10de Mai 1854 alene er frifunden for videre Tiltale for Tyveri eller ubjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, nu være at ansee efter Straffelovens § 281 cfr. § 52, § 146 cfr. § 52, § 259, § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri og § 101 cfr. § 102, og findes Straffen i det Hele passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbeide i 6 Aar, hvorimod han, forsaavidt han er tiltalt for Tyveri, vil være at frifinde for Actors Tiltale.

Overensstemmende hermed vil Underretsbommen, der foruden efter de ovennævnte Paragrapher dog med Undtagelse af § 102 tillige har dømt Arrestanten efter §§ 224 og 232 og bestemt Straffen til Tugthuusarbeide i 8 Aar, være at forandre, hvad Straffen angaaer, hvorimod den, forsaavidt paaanlet er, vil være at stadfæste i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger, dog at den Arrestanten paalagte Deeltagelse i Udbedelse af Erstatningen til Forpagter Friis og Gaardmand Christoffer Rasmussen bortfalder."

Nr. 70.

Statsraad Bungen

contra

Jacobine Samuelsen, Nielsens Enke (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Januar 1872:
„Arrestantinden Jacobine eller Jacobine Samuelsen, Nielsens Enke bør straffes med Tugthuusarbeide i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nothe og Mundt med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den inbankede Dom givne factiske Fremstilling og med Bemærkning, at Tiltalte ved Højesteretsdom af 10de Januar 1870 er dømt for 2den Gang begaaet Tyveri, vil hun nu være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231, hvormed bliver at sammenholde § 238, da de tidligere Straffedomme medføre, at de hende nu overbeviste Tyverier ogsaa maae tilregnes hende som 5te Gang begaaet Hæleri. Hendes Straf findes at kunne bestemmes saaledes, som i Dommen fastsat, til 2 Aars Tugthuusarbeide, og Dommen vil saaledes, idet dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, kunne stadfæstes.

Chi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser heber det: „Arrestantinden Jakobine eller Jacobine Samuelson, Nielsens Enke, der er født den 21de December 1820 og senest ved Høiesteretsdom af 10de Januar 1870 anseet i Henhold til Straffelovens § 241 sidste Stykke efter sammes § 238 som for 4de Gang begaaet Hæleri eller som for 2den Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Lovs § 230 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder, er under nærværende, mod hende for Tyveri onlagte Sag ved egen med det isvrigt Dylfste stemmende Tilfæaaelse overbevist at have afvigte 7de December om Formiddagen hemmeligen sat sig i Besiddelse af en Karen Nielsbatter, Arbeidsmand Jensen's separerede Husfru tilhørende, i dennes da af Arrestantinden som hendes Leier i Fælledstak med hende benyttede Værelse hængende, til 2 Rd. vurderet Raabe, som hun derefter pantsatte, samt at have den paafølgende Dags Morgen, efterat hun, som havde forladt sit fornavnte Logis, havde den forudgaaede Nat havt Ophold i Logisshuset „Norden“, ved sin Bortgang derfra hemmeligen medtaget et paa den af hende benyttede Seng liggende, Gjæstgiver Peter Nielsen tilhørende, til 1 Rd. vurderet Pagen, hvilket hun ogsaa pantsatte.

Disse Eiendomsindgreb vil Arrestantinden, som efter at have forbrugt de Penge, hun havde tilveiebragt ved Pantsætningen af de ovenomhandlede Koster, indfaabt sig paa Kjøbenhavns Politis Hovedstation sidsnævnte Dags Eftermiddag i en beruset Tilstand og frivilligen angav sig skyldig i Tyveri, have udført for at blive indbømt i en Straffeanstalt, foretrukende Livet i en saadan for det, hun maa søre udenfor samme; men efter Omstændighederne, der ikke bestyrke dette hendes Foregivende, findes der ikke at kunne tages Hensyn til samme ligesaalidt som til hendes Selvaangivelse, der først fandt Sted, efterat ovenomtalte Jensen's separerede Husfru havde gjort Anmeldelse til Politiet om Tyveriet fra hende og sigtet Arrestantinden som den Skyldige, og Arrestantinden, der saaledes maa ansees overbevist at have gjort sig skyldig i Tyveri, vil altsaa nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 som for 3die Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af sammes § 241 sidste Stykke efter § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 2 Aar.“

Nr. 77. Advocat Levinfen (ved Henrichfen)

contra

Christen Ivar Banting Christensen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Forvanskning af de ham af Fattigvæsenet til Brug
leverede Klædningsstykke.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Februar 1872:
„Arrestanten Christen Ivar Banting Christensen bør straffes med
Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60
Dage samt tilsvare denne Sags Omkostninger.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
billiger Højesteret det derved antagne Resultat. Vel er der i Dom-
men ikke tilføjet nogen Executionsclausul, men denne Mangel vil
afhjælpes ved Dommens Stadsfæstelse af Højesteret.

Thi kjenbes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og
Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten
Christen Ivar Banting Christensen, der er langt over criminel Lov-
alder og senest ved denne Rets Dom af 18de Juli f. A. anseet i Medfør af
Plan 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Placat 19de December 1832 og Placat 9de
October 1833 § 2 efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Lø-
gængeri og Bettleri med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejds-
anstalt i 48 Dage, ved egen af det iøvrigt Dplyste beskrevede Tilfælde er
overbevist at have den 24de f. M. af de ham af Fattigvæsenet til Brug
leverede Beklædningsgjenstande solgt et Par til 5 Mk. vurdere de Beenklæder,
vil han paany være at ansee efter de ovennævnte Lovbestemmelser efter Omstændig-
hederne med lige Arbejde i 60 Dage.“

Nr. 67.

Advocat Henrichfen

contra

Peter Baldemar Andreasen eller **Andresen**

(Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Januar 1872:
 „Tiltalte Peter Valdemar Andreasen eller Andresen bør straffes
 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede
 denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og
 Defensor, Procuratorerne Mundt og Salomonsen med 5 Rd. til
 hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
 stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og
 Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende,
 mod Tiltalte Peter Valdemar Andreasen eller Andresen for Tyveri an-
 lagte Sag er det bevist ved hans egen af det isvrigt Oplyste beskryede Til-
 staelse, at han afvige 10de November under et Ophold i Bærtshuusholder
 Johan Carl Fangel's Bærtshuus har hemmeligen sat sig i Besiddelse uden
 Jøhans Vidende og Billie af et Samme tilhørende, til 3 Rd. vurderet Par
 Støvler, hvori skal have været Giltfaaler af Værdi 2 M., og efter at have
 bragt dem bort fra det omhandlede Bærtshuus beholdt dem indtil den 17de
 næstefter, da han under den mod ham paabegyndte Undersøgelse, der ligger til
 Grund for denne Sag, for Politiet erkjendte at have dem og paaviste, at de
 beroede i det Sted, hvor han dengang havde Arbejde, og da intet Hensyn
 kan tages til Tiltaltes i Strid med, hvad der i saa Henseende er oplyst, værende
 aldeles ubestrykede Foregivender, at han tog Støvlerne i Fuldstab uden at være
 sig Hensigten med denne Handling bevidst og efter at være bleven adru strax
 satte det Forsæt at tilbagelevere dem til deres Eier og kun forhindrede fra
 sammes Udførselse, som han for ikke at miste Credit hos Fongel uden at op-
 give Forsættet havde opfat, indtil han kunde betale, hvad han skyldte denne,
 derved, at han blev anholdt af Politiet, saa vil han, der er sødt den 24de Mai
 1845 og foruden at være straffet 2 Gange for Tyveri under criminel Lovvalber
 er ved denne Rets Dom af 9de Juli 1870 anseet efter Straffelovens § 100
 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu blive at dømmes efter
 bemeldte Lovs § 228 efter Omstændighederne til Fængsel paa Bånd og Brød
 i 3 Gange 5 Dage.“

Onsdagen den 13de Marts.

Nr. 68.

Advocat Nellemann

contra

Christian Oluf Mortensen og Christian Ehrenfried Anastalius Smidt (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri og Førstnævnte derhos for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Januar 1872: „De Tiltalte Christian Oluf Mortensen og Christian Ehrenfried Anastalius Smidt bør straffes med Fængsel paa Band og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Førstnævnte vil have at tilsvare Sagens Omkostninger, dog saaledes at Sidstnævnte beres in solidum med ham tilsvare $\frac{2}{3}$. At efterkommes under Afseer efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Christian Ehrenfried Anastalius Smidt findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Ihi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Christian Ehrenfried Anastalius Smidt bestemmes til 3 Gange 5 Dage. Advocaterne Nellemann og Brod tillægges i Salarium for Højesteret hver 10 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, imod Tiltalte Christian Oluf Mortensen, der er født den 26de November 1853, og Tiltalte Christian Ehrenfried Anastalius Smidt, der er født den 19de Mai 1826, og af hvilke Ingen er funden forhen straffet, anlagte Sag er det ved deres egne af det iøvrigt Oplyste beskrevne Tilstaaelser beviist, at de i Løbet af en Maanedstid indtil Slutningen af November Maaned f. A. have i forskellige Gange efter foregaaende Overenskomst og i Forening fraaaget Lommerhandler S. B. Wulff en Deel Trævarer af Bærbi omtrent 10 Rd., og at Tiltalte Mortensen, der af Wulff havde faaet det Hverv at

selge Træ fra hans Plads, indføre Salgene og modtage de indkomne Bølsb, har i samme Tidrum i forskellige Gange af disse tilegnet sig 5 Rb. og unblabt at indføre dem. De Tiltalte ville som Følge heraf være at ansee efter Straffeloven, Mortensen efter §§ 228 og 252 jfr. tildeels § 37 og Smidt efter § 228, efter Omstændighederne med Fængsel paa Band og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage."

Nr. 79.

Advocat Hansen
contra

Christian Olsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Ran eller bedrageligt Forhold.

Helsingør Rådstads Extrarets Dom af 16de December 1871: „Arrestanten, Arbeidsmand Christian Olsen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 4 Rb. og til Defensor, Procurator Rnoy 3 Rb. At efterkommes under Absærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 6te Februar 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Herforth og Cancelliraad d'Auchamp for Overretten betaler Tiltalte, Arbeidsmand Christian Olsen 5 Rb. til hver. At efterkommes under Absærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Helsingør Rådstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arbeidsmand Christian Olsen for Ran eller bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at Tiltalte, der havde givet Bærtshusholder Hansen en Laanejæddel paa en af Tiltalte for 8 Mk. pantsat Frakke til Sikkerhed for 2 Mk. 4 Sk, som han var bleven Hansen skyldig for Fortæring, en Dag i November

Maaned f. A. egenmægtig og uden Hansens Vidende og Bille har sat sig i Besiddelse af Frakken, der af Hansen, da Tiltalte udeblev med Betalingen, var indløst — hvortil Tiltalte isøvrigt nægter at have givet ham Tilladelse — og hang paa en Bæg i Hansens Boutik, hvorefter Tiltalte paany pantsatte Frakken for 1 Rd., som han har forbrugt uden at betale Hansen. For det ovennævnte Forhold, der ikke kan henføres under Ran, da ikke Hansen men Tiltalte var Eier af Frakken, er Tiltalte, der er født i 1844 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom retteligen anset efter Straffelovens § 257, og da den valgte Straf af 4 Dages Fængsel paa Bånd og Brød findes passende, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 66.

Advocat Hansen
contra

Ane Kirstine Christensen, født **Holm** (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri.

Narhøus Rådsheds Extrarets Dom af 9de November 1871:
„De Tiltalte Anders Simonsen, Ane Kirstine Christensen, født Holm og Sophus Christian Daugaard, alle af Narhøus bør at henfættes i Fængsel paa Bånd og Brød henholdsvis i 3 Gange 5, 2 Gange 5 og 5 Dage; saa udrede de og Een for Alle og Alle for Een samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Brendstrup 5 Rd. og Defensor, Procurator Møller 4 Rd. Alt efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 27de December 1871:
„Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Dverretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville 5 Rd. til hver. Alt efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansørte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad

Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik Arbeidsmand Anders Simonsen og Gartnerlærling Sophus Christian Daugaard, men som for dets Vedkommende ikke er indanket for Overretten — tiltales Konen Ane Kirstine Christensen, født Holm for Tyveri.

Med Tiltaltes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun den 20de September d. A. om Formiddagen, som det maa antages Kl. 8—9, da hun paa Gartner Thomsens Mark i Nærheden af Aarhus, hvor hun tilligemed den ovennævnte, i 1ste Instants medtiltalte A. Simonsen havde Arbejde, blev opmærksom paa en Høl Wender, der gik paa Marken, og fik Lyft til en af dem, blev enig med bemeldte A. Simonsen om, at denne skulde fange og dræbe nogle af Wenderne, af hvilke hun da skulde have een, samt at hun, som det maa antages, efterat Simonsen allerede havde fanget og dræbt een And, ifølge Aftale med Simonsen hentebe den ligeledes i 1ste Instants medtiltalte S. Chr. Daugaard fra Gartner Thomsens Have, hvorefter Simonsen, der nu ved Daugaards Hjælp fangede og dræbte 3 andre Wender, kort efter fortalte hende, at de havde fanget og dræbt nogle Wender, uden dog at sige hvormange. De 4 Andekroppe, der af Simonsen og Daugaard vare skjulte under nogle Træer, bleve dog kort efter fundne af Eierens, Hestehandler S. Hansen, fra hvis Mark Wenderne vare gaaede over paa Gartner Thomsens Mark, og mod at erholde Andekroppene, der ere vurdere til 3 Rb. 2 Mk., udleverebe, har han frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Da Wenderne ikke ved fra Eierens Mark at gaae over paa en anden Mark kunne antees at være komne ud af Eierens Besiddelse, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1829 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, i Genhold til Straffelovens § 54 for sit ommeldte Forhold være at anses efter samme Lovs § 228, og da Straffen ved Underretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Nr. 74. Advocat Levinfen (ved Nellesmann)

contra

Francisco Talabo eller **Tallada** (Defensor Bunzen),
der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

St. Thomæ Politirets Dom af 5te October 1871: „Francisco Talabo hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 48 Timer og afholder Omkostningerne ved sin Arrest og Straffens Execution. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Den bestindiffte Landsøverrets Dom af 15de November 1871: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Gange 48 Timer og saaledes, at Tiltalte udreder samtlige af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocat Levinfen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 8 bestindiffte Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Det er under nærværende, fra St. Thomæ Politiret indankede Sag ved Tiltalte Berishusholder Francisco Talab's eller Talaba's med hvad isvrigt er fremkommet stemmende Tilfaaelse godtgjort, at han, da hans 7 Aar gamle Søn den 2den October d. A. paa Gaden udenfor St. Thomæ Banks Locale havde fundet 2 Hundrebedalersedler og afleveret dem til Faberen, har tilegnet sig disse Sedler, der samme Morgen vare tabte af en Betjent hos Handelshuset Hurzig & Comp., byttet dem og forbrugt endeel af Pengene til Indkjøb. Af Pengene ere, idet de af Tiltalte gjorde Kjøb for Størstedelen gif tilbage, Doll. 192. 76 cts. komne tilfæde og udleverede Hurzig & Comp., der forsvrigt have frafaldet Erstatning.

For det ovennævnte Forhold vil Tiltalte, der er født paa Puertorico, er 42 Aar gammel og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet heri Landet, være at ansee efter Frdn. 11te April 1840 § 58 cfr. § 77, idet intet Hensyn vil kunne tages til hans Anbringende om, at han var ubejkenet med den Omstændighed, at Pittegods skulde fremlyses, og stod i den For-
mening, at han var berettiget til at bruge Pengene; og findes Straffen, der i den indankede Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 48 Timer, efter Omstændighederne at burde fastsættes til lige Fængsel i 5 Gange 48 Timer.“

Torsdagen den 14de Marts.

Nr. 61.

Advocat Hansen

contra

Hans Christiansen og Anders Jensen (Defensor Klubien), der tiltales, Førstnævnte for forsøgt Voldtægt eller ialfald for uteerligt Forhold og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten samt for at have forledet Andre til at afgive urigtig Forklaring for Retten.

Leire Herreds Extrarets Dom af 7de September 1871: „De Tiltalte, Arbeidsmændene Hans Christiansen og Anders Jensen, begge af St. Jørgensbjerg bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte Jensen i 3 Gange 5 Dage. Derhos bør de Een for Begge og Begge for Een betale Sagens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Procurator Hude 8 Rd. og Defensor, Procurator Wallø 6 Rd. At efterkommes under Absærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de November 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Rasmussen og Christensen betale de Tiltalte Hans Christiansen og Anders Jensen in solidum 8 Rd. til hver. At efterkommes under Absærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter de fremkomne Dphsninger havde Hans Christiansen, som af ham angivet, Spøe til at antage, at den paagjældende Pige var villig til ved den i den indankede Dom ommeldte Feilighed at tilstede ham Samleie med sig, og navnlig berettigede hendes egen Opsørsel ham til ikke at ansee hendes Modstand under Forberedelserne hertil som alvorligt meent; hans Angivende om, at han, da han mærkede, at dette var Tilfældet, vilde lade hende gaae, findes derhos ikke at kunne forkastes. Som en Følge heraf vil Tiltalte ikke kunne anses skyldig i forsøgt Voldtægt, og efter samtlige foreliggende Omstændigheder vil hans Absærb mod hende heller ikke kunne betragtes som et strafbart uteerligt Forhold. Denne Tiltalte bliver derfor at frifinde, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at deeltage i Ubreddelsen af Actionens Omkostninger.

For det af Anders Jensen udbviste, i Dommen fremstillede Forhold vil han være at dømme efter Straffelovens § 146 tildeels sammenholdt med § 52, og hans Straf efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage.

Actionens Omkostninger ville de Tiltalte have at udrede hver med Halvdelen.

Thi kjendes for Ret:

Hans Christiansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Anders Jensen bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder indbefatte de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ommeldte Salarier samt i Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Høiesteret 20 Rd. til hver, udrede de Tiltalte hver med Halvdelen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants inden Leire Herreds Extraret den 7de September sidsleden paakjendte og derafra til Overretten indankede Sag, hvorunder de Tiltalte Hans Christiansen og Anders Jensen tiltales, den Første for forsøgt Boldtægt eller ialfald utæerligt Forhold, den Sidste for falsk Forklaring for Retten samt for at have forledet Andre til at afgive urigtig Forklaring for Retten, er det, hvad Tiltalte Christiansen angaaer, af denne forklaret, at han, der ligesom det paagjældende Fruentimmer samt nogle flere Natten efter det i Koesliibe den 12te Mai d. A. afholdte Marked havde opholdt sig i Møllehustroen, om Morgen den 13de ds., da hun vilde begive sig hjem, fulgte med hende ud ad Holbek-Landveien, og at han, efterat hun, skjøndt først dertil uvillig, havde sat sig ned ved Siden af ham i Weigrøsten, lagde sin Arm om hendes Hals for at kysse hende samt tvende Gange, uagtet hun stred imod, i den Hensigt at pleie legemlig Umgang med hende tog hendes Klæder op og berørte hendes Kjønsdele men ikke sit sin Willie med hende, da hun med Kraft satte sig derimod. Mod Tiltaltes Benægtelse er der ikke tilveiebragt Beviis for, at han har foretaget sig videre med den omhandlede Pige, end hans Tilfaaelse indeholder, saaat denne — uden Hensyn til Pigenes Sigtelse imod ham for at have gjort sig skyldig i et egentligt Boldtægtsforsøg — maa lægges til Grund ved Bestemmelsen af hans Straffskyld. Han vil derfor ikke kunne anses for Boldtægtsforsøg men, saaledes som ogsaa statueret er ved den indankede Dom, for utæerligt Forhold efter Straffelovens § 176, og findes Straffen

for ham, der er født den 14de Mai 1837 og ikke tidligere er straffet eller tiltalt, passende bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

Med Hensyn til Tiltalte Jensen er det ved hans med, hvad der isvrigt er fremkommet, stemmende Tilfælde oplyst, at han, der listede sig bag efter Tiltalte Christiansen, da denne med den ommeldte Pige gik ud ad Landeveien og efter at have hørt hendes Raaben kom til dem og senere selv formaaede Pigen til at anmelde det Pasferebe, hvorved han selvølgelig maatte blive opgiven som Vidne, har i flere Forhør afgivet falsk Forklaring navnlig betræffende de Omstændigheder, hvorunder Pigen kom til at sælges med Christiansen, ligesom han endvidere formaaede saavel hende som en anden Pige til at afgive urigtige Forklaringer for Retten. For dette Forhold vil denne Tiltalte, der er født den 28de Mai 1843 og ikke tidligere er straffet eller tiltalt, være at ansee efter Straffelovens § 146 og § 51 cfr. § 48 og § 146, og vil den ved den indanlede Dom valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød efter Omstændighederne være at billige.

Efter alt Ovenstaaende bliver bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, i det Hele at stadfæste."

Mandagen den 18de Marts.

Nr. 12. Kjøbmand **Wilhelm Pöhler** og
 Godsforvalter **Kraglund** som Værge for de umyndige **Olivia**
Margrethe Sindrup og **Otto Joachim Sindrup**
 (Advocat Henrichsen)
 contra

forhenværende Kjøbmand **Chr. F. Pöhler**
 (Advocat Kelleman efter Ordre),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at lide Afkortning i Arven efter hans afdøde Moder for Beløbet af en af hende for ham indfriet Cautionsforpligtelse.

Røbbj Kjøbstads Stifterets Decision af 18de October 1869:
 „I den C. F. Pöhler i nærværende Bo tilfaldne Arv vil blive at liquidere et Beløb af 2,000 Rd. som hans Gjæld til Boet, imod at han samtidig ekstraderes den under Skiftet registrerede, af ham til hans afdøde Moder, Enkemadam J. M. Pöhler den 21de Juni 1858 udstedte Panteobligation for et lige Beløb. Fremdeles vil C. F. Pöhler mod ligeledes at ekstraderes det paa den fremlagte Skifteattest under Nr. 3 anførte Beviis blive at liquidere i sin Arv et Beløb af 350 Rd. atter som Gjæld til Boet. Derimod

vil den af C. F. Pøhlers Medarvinger neblagte Paaftand om en yderligere Liquidation af 2,440 Rd. som Erstatning for en indfriet Caution med Renter i Førstnævntes Arv paa nærværende Skifte ei kunne tages tilfølg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de April 1871: „Skiftedecisionen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten hæves. Der tillægges Procurator Casse i Salair 15 Rd., der udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Ved at indfri den i den indkøbte Dom ommeldte Caution maa Indstævntes Moder efter Forholdets Bestaaffenhed og de Høiesteret forelagte Oplysninger antages at have erhvervet en Gjældsfordring paa Indstævnte, og denne Fordring findes ikke allerede før Indfrielsen at kunne være præcluberet ved, at hun ingen Anmeldelse havde gjort i hans Fallitbo. I denne Henseende bemærkes, at hele den Fordring, for hvilken hun havde caveret, og hvoraf hendes fornævnte Fordring nærmest maa betragtes som en Deel, var anmeldt af den oprindelige Creditor, og at der ikke kunde være Tale om i Indstævntes Fallitbo at give Udlæg for samme til nogen Anden end bemeldte Creditor, ligesom det overhovedet ikke kunde have nogen retlig Interesse for Doet at erfare, hvorvidt Indstævntes Moder, der intet Krav kunde gjøre gjældenbe i Doet, i sin Tid vilde søge Regres hos Indstævnte i Tilfælde af, at hun efter Doets Slutning maatte blive opfordret og være istand til at indfri sin Cautionforpligtelse. Under saadanne Omstændigheder kan det ikke ansees begrundet i Siemebet med Proclamas Udstedelse, at Anmeldelse i Fallitboet fra Cautionistens Side skulde finde Sted. Iøvrigt tale de Høiesteret forelagte Oplysninger endog for, at Indstævnte efter Cautionens Indfrielse har anerkjendt sin desfra hidrørende Gjæld til Moderen, og denne kan ikke, som af Indstævnte formeent, antages senere at have frasaldet sit Krav.

Efter det Foransførte, og ibet der, som i Overretsdommen rettelig antaget, ikke behøvedes nogen Optegnelse fra Indstævntes Moders Side, forat den paagjældenbe Fordring kunde komme til Afkortning i hans Arv efter hende, vil han ikke kunne undgaae saadan

Afløstning ikke blot for de i Dommen ommeldte 2,350 Rb., om hvilke der ikke er nogen Tvist, men endvidere for de omspurgte 2,440 Rb., hvorved endnu særligt bemærkes, at det er stemmende med de foreliggende Oplysninger og Proceduren, at det herunder indbefattede Rentebeløb af 440 Rb. medtages. Af de nævnte 2,440 Rb. vil der efter Citanternes Paastand være at beregne Renter fra den 10de Martz 1869, indtil Repartition finder Sted. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

I Indstævntes Arv efter hans Moder bør foruden de i Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom nævnte 2,350 Rb. endvidere afløstes 2,440 Rb. med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra den 10de Martz 1869, indtil Repartition finder Sted. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betaler Indstævnte 1 Rb.

(Den inbankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de inbankede Domes Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 Sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (H. Høgel).
Kjeldise & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 3.

Den 5te April.

1872.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 18de Marts.

Nr. 12. Kjøbmand Wilhelm Pøhler og
Godsforvalter Kraglund som Bærge for de umyndige Olivia
Margrethe Gindrup og Otto Joachim Gindrup
contra

forhenværende Kjøbmand Chr. F. Pøhler (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citauterne, Kjøbmand Wilhelm Pøhler og Godsforvalter Kraglund som Bærge for de umyndige Olivia Margrethe Gindrup og Otto Joachim Gindrup, som i Forening med nogle andre Arvinger paa Skiftet efter afsøde Enke Johanne Margrethe Pøhler, sødt Hovmand havde neblagt Paastand om, at der i den Indskævnte, forhenværende Kjøbmand Chr. F. Pøhler i bemeldte Do tilfaldne Arv skulde liquideres deels et Beløb af 2,350 Rd. ifølge 2 af Indskævnte til hans Moder, Arveladerinden udslebte Gjelbsbeviser deels 2,440 Rd. som Erstatning for en af Arveladerinden indfriet Caution for Indskævnte med Renter heraf 4 pCt. p. a. fra den 10de Marts 1869, indtil Betaling skeer, paaftaae under nærværende Sag den af Rødby Kjøbstads Skifteret den 18de October 1869 affagte Decision, ved hvilken deres Paastand om Liquidation af de 2,350 Rd. er tagen tilfølg, medens den, forsaavidt de 2,440 Rd. angaaer, er forkastet, deels skabsfæstet deels forandret overeensstemmende med deres foranstørte Paastand og Indskævnte paalagt at udrede Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indskævnte, der har erholdt Bevilling til fri Proces, har derimod ved sin bestillede Sagsfører, Procurator Casse paaftaaet Decisionen skabsfæstet og Citauterne tilpligtede at betale Sagens Omkostninger, derunder Salair til Procurator Casse.

Indskævntes Paastand er for det Første støttet paa, at Arveladerindens Indfrielse af den af hende for ham indgaaede Caution maa ansees som en

Forskræning, der er ydet til hans Betsærds Befordring, og da hun ikke har efterladt nogen Optegnelse, hvoraf det kunde sees, at det var hendes Villie, at Betsøbet skulde komme til Afkortning i hans Arv, kunde saadan Afkortning ikke i Genhold til Forordning 21de Mai 1845 § 10 finde Sted. Men da det er utvivlsomt, at Arveladerinden ved Cautionens Indfrielse har faaet et gyldigt Krav paa Indskævnte, og da det ikke er nødvendigt, forat en saadan Gældsfordring skal kunne komme til Afdrag i Arv, at der foreligger en Optegnelse, kan Indskævnte ikke af denne Grund fritages for Afdrag. Indskævnte har dernæst gjort gjældende, at Fordringen for Cautionens Indfrielse ialfsald maa ansees for præcluseret, da den ikke i sin Tid er anmeldt i Indskævntes Fallitbo i Genhold til det udstedte Proclama, og at den besaarsag ikke kan komme til Liquidation i Arven. Det skjønnes nu heller ikke rettere, end at der maa gives Indskævnte Medhold i, at den Omstændighed, at Hovedcreditor havde anmeldt Fordringen i Fallitboet, ikke i og for sig kunde være tilstrækkelig til at holde Cautionistens eventuelle Regreskrav i Kraft, og at Cautionisten, naar han ikke støtter sin Ret paa en Transport fra Hovedcreditor, men som in casu paa Cautionens Indfrielse, burde have anmeldt denne eventuelle Fordring i Fallitboet, og at Fordringen besaarsag er præcluseret.

Om nu en præcluseret Fordring kan anvendes til Liquidation, hvilket har været omtvistet under Proceduren, er det ikke nødvendigt her at afgjøre; thi Indskævnte gjør ingen Fordring gjældende mod Boet; han er Medeier af Boet og paaftaaer Part i samme, og medens han vel maatte finde sig i at tage Udbydelse for sin Arv i en retskraftig Fordring paa ham selv, maa det derimod ansees uberettiget at fordrø, at han skulde tage saadant i en Fordring, som Arveladerinden ikke selv kunde have gjort gjældende imod ham paa Grund af dens manglende Retskraft. Som Følge heraf maa det billiges, at den indsendte Decision har forkastet Titanernes Paastrand om Liquidation af de 2,440 Rd., og den vil derfor være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at hæve, og der tillægges Procurator Casse, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salair 15 Rd., der udredes af det Offentlige."

Tirsdagen den 19de Marts.

Nr. 63.

Advocat Hindenburg
contra

Anne Margrethe Holst (Defensor Levinfen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 192 eller § 194.

Nørre Thystrup Herreds Extrarets Dom af 11te October 1871: „Arrestantinden Anne Margrethe Holst bør hensættes til Forbedringshønsarbejde i 2 Aar. Saa udredes hun ogsaa alle af Sagen og Tiltalen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til

Anklageren, Sagsfører Kralund 5 Rd. og til Forsvareren, Sagsfører Dahl 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 11te December 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nedelmann og Procurator Fasting betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

En efter den indankede Doms Affigelse af det kongelige Sundhedscollegium afgiven Erklæring gaaer ud paa, at den foretagne Obductionsforretning ikke viser, at Barnet har levet og aandet efter Fødselen, og at det alene med Sikkerhed kan siges, at Mandbrættet ikke kan være kommet fuldstændigt i Gang. Medens det herefter ikke kan ansees beviist, at Barnet har været levende født, er det paa den anden Side ikke oplyst, at Døden er indtraadt før Fødselen, og det maa derfor i Henhold til det i Dommen iøvrigt Anførte billiges, at Tiltaltes Forhold er henført under Straffelovens § 194. Straffen findes imidlertid efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde. Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Hinzenburg og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Anne Margrethe Holst for Overtrædelse af Straffelovens § 192 eller § 194.

Den af Tiltalte afgivne Tilståelse, der i det Væsentlige stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, gaaer ud paa, at hun, der den 1ste November 1869 kom i Tjeneste som Huusholberste paa en Gaard i Øbstrog og her blev kjæreste med en sammesteds tjenende Karl, flere Gange indtil den 1ste Mai d. N. havde legemlig Dmgang med bemeldte Karl, hvorved hun blev frugt-

sommelig. Efter hvad hun har paaftaaet, aabenbarede hun dette for sin Kjæreste — der imidlertid har benægtet at have været vidende herom — og fik af ham Løfte om, at han, inden hun skulde søde, hvilket hun ventede at ville finde Sted i den sidste Halvdeel af Juli Maaned d. A., vilde afhente hende, idet han havde til Hensigt at købe et Sted. Da hendes Kjæreste imidlertid efter den 1ste Mai d. A. at have forladt sin Tjeneste i Øbstkrog ikkun een Gang, nemlig kort efterat han var bortreist, skrev til hende, soandt efterhaanden hendes Haab om, at han vilde opfylde sit Løfte, og der opstod da den Tanke hos hende, at hun, hvis hun ikke blev afhentet af sin Kjæreste, vilde søde ubemærket og i Dølgemaal og, hvis Barnet maatte komme dødt til Verden, holde Fødselen skjult, forat den hele Sag kunde blive bragt i Forglemmelse, medens hun derimod, hvis Barnet viste sig at være levende, vilde gjøre Fødselen bekjendt. Denne Tanke bevægede hende da til at forblive i sin Tjeneste paa Gaarden, hvor der efter Sagens Oplysninger foruden hende kun boede to Tjenestekarle, der havde deres Ratteteleie langt fra hendes Kammer, og hvor der saaledes ikke var nogen Hjælp for hende at vente under Fødselen, samt til at nægte at meddele sin Moder — for hvem hun paa Modereus Spørgsmaal desangaaende havde vedgaaet at være frugtlesselig — Oplysning om, naar hun ventede sin Redkomst, ligesom hun, da vedkommende Jordemoder en Dag, som det maa antages, i Begyndelsen af Juli Maaned d. A. kom til hende og fik hende til at tilstaae sin Frugtlesselighed, foregav for Jordemoderen, at hun ikke skulde søde for det Første.

En Morgens i Slutningen af Juli Maaned d. A. mærkede Tiltalte, efterat hun Matten forud havde følt Smerter i Maven og Ryggen, udenat hun, der ikke tidligere havde født Børn, vidste, hvad disse Smerter betød, Kl. omtrent 5, inden hun endnu var kommen op af Sengen, Fødselsveer eller, som hun har udtrykt sig, „saadanne underlige Fornemmelser“; da hun imidlertid endnu ikke var paa det Reue med sig selv om, at hun nu skulde søde, stod hun op af Sengen, men inden hun endnu havde faaet alle sine Klæder paa, fødte hun siddende paa en Stol et Barn, der falbt ned paa Gulvet imellem hendes Been, hvorved Navlestrengen briste. Uden nærmere at undersøge, hvorvidt Barnet, der hverken skreg eller, saavidt Tiltalte bemærkede, bevægede sig eller brog Ande, var levende eller ikke, tog hun, der, som hun har udtrykt sig, var saa benaet og forvirret, at hun foreløbig kun tænkte paa at skjule Fødselen, Barnet op fra Gulvet, søgte det ind i et Skjort, saaledes at dette gik saavel over Barnets Hoved som over dets Been, og lagde det saaledes indfødt ned paa Gulvet, hvorefter hun aftørrede det Blod, der ved Fødselen var kommet paa Gulvet, og derpaa gik ud i Kjøkkenet og lavede Døvre til Fokkene, hvormed der hengik en halv Timestid. Da hun igjen kom ind i sit Kammer, tog hun Barnet ud af Skjortet og saae da, at Barnet var en Dreng, og at det da var dødt, hvorefter hun lagde det i Senghalmen under sine Sengklæder, men senere op paa Dagen, medens de to Tjenestekarle sov til Middag, tog hun atter Barnet frem, søgte det ind i et Stykke Linned og nedgravede det under et Træ i et Hjørne af Haven, hvor det ved Undersøgelsens

Begyndelse i nærværende Sag den 14de September d. A. efter Tilstalets Baaivisning blev fundet i stærkt forraabnet Tilstand.

Tilstalte har benægtet, at hun, da hun, som meldt, umiddelbart efter Fødselen indfødte Barnet i sit Skjørt, har snøret til om Barnets Hoved eller Hals, eller at hun overhovedet har foretaget nogen Handling, sigtende til at dræbe Barnet, saafremt det maatte være i Live, og skjøndt hun har erkjendt, at hun, der, som meldt, ønskede at skjule Fødselen, af den Grund ogsaa ønskede, at Barnet, hvis det var levende, maatte gaae bort, har hun dog ligeledes benægtet at have foretaget den ommeldte Indfødning, forat dette Dødsfald skulde gaae i Døphylse, eller at have gjort sig nogen Tanke om, at Barnet derved vilde blive kvalt, idet hun ved denne Leilighed alene vil have tænkt paa, at hun for at skjule Fødselen ikke turde tøve længere med at gaae ud i Skjøllenet og lave Døvre, og at Barnet i den Tid, der vilde medgaae hertil, ikke skulde ligge nøgent.

Ifølge det af vedkommende Physicus og Districtslægen, der den 17de September d. A. obducerede Barnets Liig, afgivne, under Sagen fremlagte visum reportum har denne Obduction kun givet faa faste Holdepuncter til Bestemmelsen af Barnets Tilstand ved og kort efter Fødselen, idet den efter Lægernes Formening kun i een væsentlig Henseende har talt tydeligt, nemlig for, at Barnet har levet og aanded om end kun kort og ufuldstændigt; isøvrigt gaaer Lægernes Erklæring ud paa, at det ikke lod sig bevise, at Barnet havde været fuldbaarent, skjøndt Lægerne holde sig overbeviste om, at dette havde været Tilfældet, og at der ikke havde viist sig saadanne Phænomener, hvoraf man bestemt kunde slutte sig til Dødsaarjagen, og navnlig ikke Tegne til udvortes Bold, men at det dog ikke turde benægtes, at saadan Bold kunde have været anvendt.

Idet nu Tilstalets Benægtelse af at have foretaget nogen Handling, sigtende til at dræbe det ommeldte Barn eller at have, da hun indfødte det i sit Skjørt, gjort sig nogen Tanke om, at det derved kunde blive kvalt, ikke vil kunne forkastes, bliver der ikke Spørgsmaal om Anvendelse af Straffelovens § 192, hvorimod Tilstalte, der er født i Aaret 1842 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for det af hende vedgaaede Forhold vil være at ansee efter bemeldte Lovs § 194 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 64.

Advocat Hindenburg
contra

Niels Bjødstrup Valdemar Sørensen, ogsaa kaldet
Niels Jensen og **Jens Mikkel Jensen** (Def. Klubien),
der tiltales for ved Uagtsomhed at have bevirket en Andens Død.

Karhuus Kjøbstads Extrarets Dom af 2den October 1871: „De Tiltalte, Handelsbetjent Niels Jensen eller rettere Niels Bjødstrup Valdemar Sørensen og Tjenestekarl Jens Mikkel Jensen bør at henfattes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 3 Uger og Sidstnævnte i 14 Dage; saa udrede de og Een for Begge og Begge for Een alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretssagsfører Høegh-Guldberg og Defensor, Procurator Møller 5 Rd. til hver. At efterkommes under Af-færd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 18de December 1871: „De Tiltalte Niels Bjødstrup Valdemar Sørensen, ogsaa kaldet Niels Jensen og Jens Mikkel Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være, dog saaledes at de Een for Begge og Begge for Een udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Sjaacsen og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Af-færd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, og idet bemærkes, at det efter de foreliggende Oplysninger, deriblandt en efter Dommens Udførelse af det kongelige Sundhedscollegium afgiven Erklæring maa ansees utvivlsomt, at Marius Larsens Død er bevirket ved Misdelen af den ham givne halve Pot Brændevin, maa det antages, at begge de Tiltalte — af hvilke Jens Mikkel Jensen efter det Oplyste maa betragtes som medansvarlig i, at Marius Larsen nød den sidste Rest af Brændevinen — have gjort sig skyldige i et Forhold, som henhører under Straffelovens § 198. Deres Straf findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage for hver. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Niels Bjødstrup Valdemar Sørensen, ogsaa kaldet Niels Jensen og Jens Mikkel Jensen bør henfattes i simpelt Fængsel hver i 14 Dage. I Henseende

til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een 20 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Handelsbetjent Niels Bjødstrup Baldemar Sørensen, ogsaa kaldet Niels Jensen og Tjenestekarl Søs Mikkel Jensen for ved Uagtksomhed at have bevirket en Andens Død.

Ifølge de af de Tiltalte afgivne Forklaringer, der i det Væsentlige stemme med Sagens øvrige Oplysninger, indfandt den 16aarige Marius Larsen, der maa antages at have været noget hengiven til Drik, sig den 6te Juli d. A. om Eftermiddagen i den Gaard i Aarhus, hvori de Tiltaltes Huusbond, Kjøbmand Bisby boede, og hvor han jevnlig havde sin Gang, og da han der traf Tiltalte Søs Mikkel Jensen og den i Gaarden indkvarterede Soldat Christen Petersen, anmodede han dem om 4 f til en Pøgl Brændeviin, hvilket imidlertid, naaget Anmodningen flere Gange gjentoges, blev nægtet, idet dog Tiltalte Søs Mikkel Jensen, som han har paafaaet i Spøg, tilfældt lovede Marius Larsen, at denne, hvis han vilde komme igjen om Aftenen, skulde faae $\frac{1}{2}$ Pot Brændeviin. Marius Larsen gik da bort, men kom igjen tilbage om Aftenen omtrent Kl. 7 og affordrede Tiltalte Søs Mikkel Jensen og Chr. Petersen, der tilligemed Soldat Søs Axlens paa den Tid opholdt sig i Gaardens Stald, den lovede halve Pot Brændeviin, og efterat dette først var blevet affaaet, og Tiltalte og de to Soldater derpaa vare gaaede ind i Karlekammeret, fulgte af Marius Larsen, bleve Tiltalte og Petersen enige om for at blive frie for Marius Larsen, der vedblev at plage dem, at lade ham faae $\frac{1}{2}$ Pot Brændeviin. Efterat Brændevinen, hvortil Tiltalte Søs Mikkel Jensen gjorde Udlaget, derpaa var bleven hentet i Kjøbmand Bisby's Boutik af Axlens og leveret Marius Larsen, der havde bragt sin Mellemvad med, gav Drengen sig stor til at drikke af Flasken, og da de 3 Andre nu ikke længere vilde have ham inde hos sig, beordrede de ham at gaae ud i Forskuen udenfor Kammeret, hvilket Drengen ogsaa gjorde. Kort efter lukkede Axlens Døren op ud til Forskuen og saae da, at Marius Larsen igjen var isærd med at drikke af Flasken, hvorfor denne, som det maa antages, paa Foranledning af Tiltalte Søs Mikkel Jensen blev taget fra Drengen, der da havde drukket omtrent de 3 Fjerdedele af dens Indhold men desuagtet vedblev at bede dem enten at lade ham faae Flasken tilbage eller at give ham en halv Flaske baiertsk Al.

Tiltalte Niels Bjødstrup Baldemar Sørensen, der om Eftermiddagen havde faaet Meddelelse om det Marius Larsen givne Løfte om $\frac{1}{2}$ Pot Brændeviin, og som var tilfæde i Boutikken, da Axlens hentede Brændevinen, ind-

sandt sig kort Tid, efterat Flasken var frataget Marius Larsen, i Karlekammeret for efter Ordre af Kjøbmand Bisby, der ved at spørge bemeldte Tilstalte havde faaet at vide, at den af Agtelsen hentede Brændeviin var bestemt til Marius Larsen, at forebygge, at Marius Larsen skulde faae en saadan Mængde Brændeviin at drikke; men isædetsfor, da han var bleven bekendt med, hvor meget Drengen havde drukket, at efterkomme denne Ordre, gav han Marius Larsen, der strax ved hans Ankomst til Kammeret var begyndt at bede ham om at maatte faae Flasken eller ogsaa en halv Flaske bairersk Al, Tilladelse til at drikke Resten af Brændevinen, naar han saa strax efter vilde begive sig til sit Hjem, og da Drengen lovede dette, fik han Flasken og tømte den, hvorefter han uden tilfyneladende at være beruset forlod Kammeret og gik til sit Hjem, der laa ligeoverfor Kjøbmand Bisby's Gaard. Efter den af Marius Larsens Moder afgivne Forklaring mærkede ei heller hun noget til, at bemeldte hendes Søn, der kom hjem omtrent Kl. 8 $\frac{1}{2}$, om Aftenen, da feilede Noget, men, som det maa antages, kort efter blev Drengen bevidstløs og ude af Stand til at holde Hovedet opreist, hvorfor han blev bragt i Seng, og skjøndt Stadslægen den følgende Formiddag, da der endnu ingen Bedring var indtraadt i Drengens Tilstand, blev tilkaldt og bragte flere Midler til Anvendelse, døde Marius Larsen dog samme Dags Eftermiddag Kl. 6 à 6 $\frac{1}{2}$, uden forinden at være vaagnet til Bevidsthed.

Begge de Tilstalte have iøvrigt udsagt, at de ikke gjorde sig nogen Tante om, at Nybelsen af det ovennævnte Quantum Brændeviin kunde have farlige Følger for Marius Larsen, hvorhos Tilstalte Jens Mikkel Jensen har tilføjet, at det ikke havde været hans Mening, at Marius Larsen skulde drikke af den indkjøbte Brændeviin, og at han ei heller havde troet, at Drengen kunde eller vilde gjøre det, og Tilstalte Niels Sørensen har påaastaet, at det ikke var af Raadighed, at han tillod Drengen at drikke Resten af Brændevinen, men alene for at faae Drengen til at gaae hjem, og at han ikke havde tænkt paa, at der gaves andre Midler til at fjerne Drengen.

I en den 12te Juli d. A. afgiven Erklæring har Stadslægen ytret, at han, da han den 7de s. M. omtrent Kl. 11 om Formiddagen indsendt sig hos Marius Larsen, fandt denne liggende i en comatos Tilstand, uimodtagelig for ydre Indtryk og ude af Stand til at synke samt med fremstynnet Aandebæret, ledsaget af Kallen fra Luftrøret, og at han, der betragtede denne meget faretruende Tilstand som begrundet i en ved den nydte Brændeviin fremkaldt Blodtilstrømning til Hjernen, anvendte nogle nærmere opgivne Midler, men at Drengen uden at være kommen til Bevidsthed hensov henad Aften. Iøvrigt gaaer Erklæringen tillige ud paa, at Muligheden af, at tidligere tilkaldt Lægehjælp kunde have afendt Drengens Død, neppe lod sig nægte, saafremt Lægebehandlingens strax kunde have tilveiebragt Udtømmelse af det Nydte, samt at det ikke med Sikkerhed lod sig bevare, om det dødelige Udsald kunde antages at ville være fremkommet efter det af Marius Larsen først nydte mindre Quantum Brændeviin, omtrent 1 $\frac{1}{2}$ Pægl eller var betinget af den påfølgende Nydelse af Resten af den halve Pot Brændeviin, og i en den

20de September d. A. afgiven yderligere Erklæring har den samme Læge udtalt, at han saavel ifølge den hele Character af de Sygdomstilfælde, hvoraf han den 7de Juli d. A. fandt Marius Larsen lidende, og hvilke gik umiddelbart over i Døden, som ifølge disses Fremkomst saa kort, efterat Drengen havde drukket $\frac{1}{2}$ Pot Brændeviin, maatte antage, at det var Brændevinen, som havde fremkaldt denne Tilstand og berigjennem Døden, men tillige at Marius Larsens magre, blege og svage Legemsbestaffenhed og en sandsynlig endnu tilstedeværende sygelig Disposition, der omtrent et Aar i Forveien havde givet sig tilkjende ved en Paroxysme af Nyrasteen, havde svækket hans Modstandsevne og bidraget til, at han bukkede under for Virkningen af det nybte Quantum Brændeviin, som et kraftigere Individ af samme Alder mulig vilde være kommet skadesløs fra.

Om det nu end trods de foreliggende Oplysninger om den sygelige Disposition, hvoraf Marius Larsen ifølge Lægens Erklæring maa antages at have lidt, og uanset at ingen Obduction har fundet Sted, kunde ansees tilstrækkelig gobtgjort, at hans Død er bevirket ved Nybelsen af den ommeldte halve Pot Brændeviin, vil der dog ikke kunne paalægges de Tiltalte noget Strafsansvar efter Straffelovens § 198; thi ligesom der, forsaavidt angaaer Tiltalte Jens Mikkel Jensen, der, som meldt, efterat Marius Larsen havde nybt omtrent $1\frac{1}{2}$ Pægl Brændeviin, foranklebigede, at Flaften med den resterende halve Pægl blev tagen fra ham, ikke findes at kunne paalægges ham noget Ansvar for Nybelsen af bemeldte sidste halve Pægl, og der herefter, idet der mangler Føie til at antage, at Nybelsen af de nævnte $1\frac{1}{2}$ Pægle Brændeviin alene vilde have kunnet medføre Døden, ikke for hans Vedkommende kan blive Spørgsmaal om Straf, saaledes mangler der, forsaavidt angaaer Tiltalte Sørensen, tilstrækkelig Føie til at statuere, at han, der tidligere gjentagne Gange havde seet Marius Larsen beruset, ogsaa ved den ommeldte Leilighed erfarede, at Marius Larsen havde drukket omtrent $1\frac{1}{2}$ Pægl Brændeviin, udenat han kunde skjønnes deraf at være bleven beruset, har maattet indsee, at han ved at tillade Marius Larsen at drikke den sidste halve Pægl udsatte dennes Liv for nogen Fare.

De Tiltalte vilde som Følge heraf være at frifinde for Actors Tiltale, efter Omstændigheberne dog med Forpligtelse til in solidum at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 83.

Advocat Klubien

contra

Rasmus Christian Jensen Pip (Defensor Bungen),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Rougsø med flere Herreders Extrarets Dom af 7de November 1871: „Tiltalte Rasmus Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bør derhos ud-

rebe Actionsomkostningerne, derunder i Salair til Actor, Procurator Jacobh 4 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Bredstrup 3 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Januar 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen betaler Tiltale 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Rasmus Christian Jensen Pip for falsk Forklaring for Retten.

Under en criminel Undersøgelse i Anledning af en Ildbrand, der den 18de August f. A. om Morgenen omtrent Kl. 5 begyndte i Stuehuset i den Tiltaltes daværende Huusbond tilhørende Gaard i Termestrup, og hvorved denne tilligemed en anden nærliggende Gaard aldeles nedbrændte, har Tiltalte først under Eeds Tilbud afgivet en Forklaring, der gaar ud paa, at han, da han bemeldte Morgen efter at have været i Marken kom tilbage til sin Huusbonds Gaard, traf denne og en Arbeidsmand udenfor Gaarden i Begreb med at gjøre en Høstvogn istand, og at hans Huusbond nogen Tid derefter gik ind for at hente en Langvogn, som han kort efter kom tilbage med og efter sit Sigende havde hentet i Vognporten, ligesom Tiltalte ogsaa erklærede aldeles ingen Mening at have om, hvorledes Ildbranden var opstaaet, hvorhos han endvidere benægtede, at han — som af 2 Vidner hver for sit Vedkommende forklaret — skulde den Dag, da Ildbranden fandt Sted, have hylret til dem, at han vel ikke vidste, hvorledes Ildbranden var opstaaet, men at hans Huusbond kort før Ildens Opkomst havde været oppe paa Stuehønsloftet, hvor Ilden efter Sagens Oplysninger maa antages at være opstaaet, for at hente en Langvogn.

Senere har Tiltalte imidlertid vedgaaet, at han ved den ommeldte Leilighed saar, at hans Huusbond efter at være kommen ud af Vognporten gik uden at have Noget i Hænderne ind i Stuehuset, hvorfra han efter saa

Minutters Forløb igjen kom ud, hørende den ommeldte Langvogn, ligesom Tiltalte ogsaa har vedgaaet, at han ialfald til det ene af de ommeldte Vidner har hittet, at hans Huusbond kort før Ildens Opkomst havde hentet Langvognen fra Stuehuusloftet, hvorhos Tiltalte efter først at have nægtet, at det var forsætligt, at han saaledes havde forvansket eller skjult Sandheden, og at han i sine Forklaringer var bleven paavirket af Andre, nærmere har forklaret, at det ene af de ovenommeldte Vidner — hvad dette imidlertid har benægtet — havde sagt til ham, at han, naar han kom i Retten, ikke maatte forklare, at han, som meldt, havde seet sin Huusbond komme ud af Stuehuset med Langvognen, idet der derved vilde reises Mistanke imod denne, og derimod raadede ham til i Retten at forklare, at hans Huusbond havde hentet Langvognen i Vognporten.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i 1842 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 146, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes tilliges, være at stadfæste."

Torsdagen den 21de Marts.

Nr. 7. Consul **Johan Kruuse** (Sagsfører Levison)

contra

Boelsmand **Rasmus Hansen** (Advocat Klubien),
betræffende Injurier.

Salling Herreds Politirets Dom af 19de September 1870:
„De ovenangførte, af Indklagebe, Sogneraadsmlem, Boelsmand Rasmus Hansen om formeentlige Urigtigheber i det af Klageren, Godsseier, Consul Kruuse som Formand for Gjesteled Sogneraad aflagte Communeregnstab for 1868 brugte Udtalelser bør være døde og magtesløse, saa at de ikke komme Klageren til Skade paa Hære, gode Navn og Rygte, hvorhos Indklagebe for sit Forhold i saa Henseende bør bøde 20 Rd. til Statskassen eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensesættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. Saa bør Indklagebe og betale Klageren i Procesomkostninger 8 Rd. Det Idømte at udredes og Dommen i det Hele at efterkommes inden 3de Solemærker efter dens lovlige Forhændelse under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Januar 1871: „Citanten, Boelsmand Rasmus Hansen af Gjesteled Sogn

bør for Tiltale af Indstævnte, Consul J. Kruse til Nordstov i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves for begge Retter."

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Høiesteret ved kongelig Ordre af 26de April f. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paaftjendelse, uanseet at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter de foreliggende, tilbeels efter den indankede Doms Af-
sigelse tilveiebragte Oplysninger maa det ansees godtgjort, at Indstævnte ved den i Dommen omhandlede Leilighed har udtalt, at der i Citantens for Gjestelev Commune aflagte Regnskab for 1868 manglede 60 Rd. til Indtægt, og at han formodebe eller meente, at det manglende Beløb var Citantens eget Skattebidrag efter Formue og Leilighed. Da denne Udtalelse, hvis Grundløshed under Sagen er givet, efter samtlige Sagens Omstændigheder maa tilregnes Indstævnte som en fornærmelig Sigelse, vil den efter den derom nedlagte Paaftand, som ved Politiretsdommen steet, være at kjende døds og magtesløs, hvorhos det maa have sit Forblivende ved den Indstævnte ved bemeldte Dom i Henhold til Straffelovens § 217 idømte Mulct af 20 Rd., der tilfalde Statskassen, og den i Mangel af Betaling substituerede Fængselsstraf. Politiretsdommen, ved hvilken Indstævnte rettelig er idømt Sagens Omkostninger for Politiretten, vil derfor med en Tilføjning om Fristen for Bødens Udredelse kunne stadfæstes. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse fastsættes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Efterat nærværende, ved Salling Herreds Politiret anlagte Sag, hvorunder Indstævnte, Consul S. Kruuse til Nordbov paaftod Citanten, Boelsmand Rasmus Hansen af Gjeslev Sogn anseet med en klækelig Bøde af mindst 100 Rd. eller nogen Tids Fængsel for ved usande og ærekrænkende Udtalelser om Indstævnte at have foranlediget det Rygte, at denne som Formand for Gjeslev Sogneraad skulde have aflagt urigtigt Regnskab for Communens Midler 1868 og navnlig af disse Midler paa uredelig Maade forholbt ca. 60 Rd., hvilke Beskyldninger han derhos paaftod mortificerede ligesom og Citanten idømt Sagens Omkostninger stadesløst, ved Politiretens Dom af 19de September sidstleden var paa kjendt derhen, at de af Citanten om formeentlige Urigtigheder i det ommeldte, af Indstævnte aflagte Regnskab brugte Udtalelser kjendtes bøde og magtesløse, og Citanten idømtes en Bøde af 20 Rd. til Statskassen og tilpligtedes at erstatte Indstævnte Processens Omkostninger med 8 Rd., har Citanten efter Stævning af 24de s. M. bragt Sagen ind for Overretten, hvor han har paaftaaet sig frifunden og Indstævnte paalagt at erstatte sig Søgsmaalets Omkostninger i begge Instanser. Da nu Indstævnte, skjøndt lovligen varflet hverken er mødt eller har ladet møde, vil der i Medfør af L. 1—4—30 og Frdn. af 3die Juni 1796 § 2 være at give Dom efter de fremslagte Breve og Beviisligheder navnlig Underretsacten.

Følge denne maa det nu vel anses oplyst, at Citanten, der var en af Revisorerne af Communens Regnskab for 1868, har den 23de October 1869 ved en Leilighed, hvor flere vare samlede, udtalt, at der i Regnskabet manglede 60 Rd. til Indtægt, idet han havde tilspøiet en Formodning om, at det manglende Bølsø var Indstævntes eget Skattebidrag. Men da det ikke kan statures, at der i de brugte Ytringer usdøvendig ligger nogen Fornærmelse eller Beskyldning mod Indstævnte for mod bedre Vidende at have unbladt at optage de 60 Rd. i Regnskabet, hvad Citanten ogsaa benægter at have tilfigtet, idet Ytringerne ogsaa omfattede det Tilfælde, at de 60 Rd. ved en Forglemmelse ikke ere ansførte, og han ikke kan være ansvarlig for, hvad Andre mulig herom maatte have ytret, findes hans Paastand om Frifindelse at maatte gives Medhold.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter.“

Nr. 80.

Advocat Henrichsen

contra

Jacob Eggertsen Lundsteen (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 5te Januar 1872: „Tilfalte Jacob Eggertsen Lundsteen bør straffes med 12 Rottingslag og tilsvare Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Bloctross 5 Rd. og til De-

fenfor; Procurator R. E. Jørgensen 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Februar 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne S. Jacobsen og Justitsraad Nøregaard betaler Tiltalte Jacob Eggertsen Lundsteen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hebbet det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavn Amts nordre Virks Extraret hertil Retten indankede og imod Tiltalte Jacob Eggertsen Lundsteen for Thyveri anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han, da han den 11te December f. A. havde indfundet sig i Slagter Schneiders Slagterhuus ved Frederiksbundsvøien og der ikke havde fundet Rogen tilstede, har tilegnet sig et sammesteds heuliggende og til 1 Rd. 64 f. vurderet Kalvestind, som han derefter folgte, men som atter er kommet tilstede og tilbageleveret Eierne.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født den 11te Januar 1855 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228 cfr. § 37 og § 21, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af 12 Rottingslag findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom være at fastsætte."

Nr. 82.

Advocat Hindenburg

contra

Jens Madfen Fælledhuus (Advocat Brock ved Hansen),
der tiltales for Thyveri.

Stodborg Vandfuld Herrebers Extrarets Dom af 31te August 1871: Jens Madfen Fælledhuus af Gudum bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes

Actionens Omkostninger, berunder Salair til Actor, Procurator Sjørgensen 50 Rd. og Defensor, Procurator Hjort 30 Rd. udredes saaledes, at Jens Fælledhuus udreder $\frac{2}{64}$ De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forthjndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Januar 1872: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte Jens Madsen Fælledhuus og Actionens Omkostninger for Oberretten, berunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Møller 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instans tillige angik 26 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket til Oberretten, tiltales Jens Madsen Fælledhuus for Tyveri.

Det er i saa Henseende ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han en Aften i October Maaned 1869 har tilvænt sig en Gaardmand Niels Skjød Christensen af Stampen i Fousing Sogn tilhørende, til 5 Rd. vurderet Bødder, som stod tøvet paa bemeldte Gaardmands Mark, og som han samme Aften slagtede, hvorefter han og hans Børn fortærede Kjødet. Paa samme Maade er det godtgjort, at han i Foraaret for 3 Aar siden i Klosterheden har taget et Stykke gammel Bjelle, tilhørende Gaardmand Jens Laurzen og ved samme Tid et Stykke Mosetræ, tilhørende Middel Jensen af Serup, hvilke Træstykker, der ere vurderede til 8 f Stykket, han derefter brugte til Brændsel, samt at han oftere har tilvænt sig smaa Dvante Kartofler, vurderede til 24 f Skjeppen deels hos dem, for hvem han tog Kartofler op, deels hos Andre. Ingen af de Bestjaalne har gjort Krav paa Erstatning

For sit isvrigt ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i 1827 og

ikke forhen har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 229 1ste Led og § 228 med en Straf, der i Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber, og da bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes villiges, vil den, forsaavidt paaanfet er, være at slaaafse."

Nr. 81.

Statsraad Bungen
contra

Anders Madsen Bork og dennes Hustru **Maren Henriksen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for bebrågerist Forhold.

Øster og Vester Herrebers Extrarets Dom af 14de October 1871: „De Tiltalte Anders Madsen Bork og Hustru Maren Henriksen bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Derhos bør de Een for Begge og Begge for Een udrede alle af denne Sag og Dommens Fuldbhirdelse lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Poulsen og Smith 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 27de December 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaulede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

(Den indaulede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 4.

Den 12te April.

1872.

Forste ordinaire Session.

Torsdagen den 21de Marts.

Nr. 81.

Statsraad Bunken
contra

Anders Madsen Vork og dennes Hustru Maren Henriksen
(see forrige Nr.).

I den indkomne Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag tiltales Anders Madsen Vork og hans Hustru Maren Henriksen for bedragerisk Forhold.

Efterat Kjøbmand Bastrup i Varde den 25de Januar 1870 ifølge et med Tiltalte Anders Madsen Vork indgaaet Forlig havde laabt foretage Udlæg hos ham for Forligets Paalydende 30 Rd. med Renter og Omkostninger blandt Andet i en Ko og i en Dragliste, der vurderedes henholdsviis til 20 Rd. og 10 Rd., samt nogle andre de Tiltalte tilhørende Løssoregjenstande, der bleve ansatte til en Værdi af ialt 14 Rd., blev der efter Kjøbmand Bastrups Requisition den 26de Mai 1871 under Tiltalte Anders Madsen Vorks Fraværelse paa hans Bolig afholdt en Auctionsforretning, under hvilken imidlertid Tiltalte Maren Henriksen erklærede, at hendes Mand for at skaffe Føde til sig og Familie havde maattet sælge af det Udlagte, saaledes at der af samme ilkun var tilfede en Kalkelovn og et Vord, der under Udlægsforretningen vare vurderede tilsammen til 5 Rd., og som derpaa ved Auctionen bortsolgtes for ialt 1 Rd. 3 f.

Under den i den Aledning anstillede Undersøgelse er det ved de Tiltaltes egne Tilfæaelfer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at de et Par Maanedes, efterat Udlæget var skeet, have slagtet den ovenommeldte Ko, hvoraf Huden blev solgt og Kjødet brugt i deres Huusholdning, og ligesom Tiltalte Anders Madsen Vork har vedgaaet endvidere at have a det Udlagte bortsolgt navnlig en Kobbersjedel for 4 Rd. og $\frac{1}{2}$ Lønde Rug

samt et Kar for $\frac{1}{2}$ Skjeppe Rug og $\frac{1}{2}$ Skjeppe Byg, saaledes har ogsaa Tilstalte Maren Henriksen særligt vedgaaet, at hun ved under Auktionsforretningen at afgive den ovennævnte Erklæring forsættelig har lagt Dølgemaal paa, at navnlig den ovennævnte Dragliste og nogle Kar, hvort der ogsaa var gjort Udlæg, fandtes i Huset, og derved tilfjættet at unddrage samme fra Auktionen.

Tilstalte Anders Madsen Bork har isvrigt anbragt, at han blev fristet til, som fleet, at disponere over det Ublagte, fordi hans Hustru og Børn manglede det Fornødne til Livets Ophold, og det fremgaaer derhos af Sagens Oplysninger, at Kjøbmand Wastrup har af ham modtaget 27 Rd. og derefter qvitteret for hele sit ommeldte Tilgodehavende.

For deres ommeldte Forhold ere de Tilstalte, der ere fødte, Anders Madsen Bork i 1839 og Maren Henriksen i 1836, og af hvilke Ingen sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen ansete med Straf efter Straffelovens § 253, og da Straffen findes passende bestemt for hver især til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste."

Onsdagen den 27de Martz.

Nr. 2. Gaardeier **Hans Christian Pedersen**
(Advocat Henriksen)

contra

Gaardeier **Peder Knudsen** (Advocat Hindenburg),
betræffende Appellantens Forpligtelse til at opføre og vedligeholde Hegn langs Bredden af Odense Aa.

Odense Herreds Politirets Dom af 26de August 1860:
„Indklagede, Gaardeier Hans Chr. Pedersen af Bellinge bør for Klagerens, Gaardeier Peder Knudsen af Fangel hans Tiltale i i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Januar 1870: „Indstævnte, Gaardeier Hans Christian Pedersen af Bellinge bør opføre og vedligeholde lovligt Hegn paa sin Grund langs Odense Aa saa langt, hans Grund mod Aaen strækker sig ligeoverfor den Citanten, Gaardeier Peder Knudsen af Fangel tilhørende Grund, overalt hvor Hegn paa Grund af Aaens ringe Dybde er fornødent. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanten ikke for Høiesteret har fastholdt den af ham tidligere fremsatte, i den indbante Dom berørte Indsigelse mod Indstævntes Legitimation til Sagen.

Det fremgaaer af den i Dommen nævnte Politiretsdom af 25de September 1806 i Forbindelse med de Oplysninger, der fremkom under Forhandlingerne i Maret 1804 for en Landvæsen=commission, at Forpligtelsen til at sætte fornødent Hegn langs Odense Aa, forsaavidt denne danner Grændsen mellem Bellinge og Fangel Byer, paa en længere Strækning, derunder ogsaa den, hvor Citantens Grund støder til Aaen, fra gammel Tid har paa-
hoilet Bellinge Bymænd. Ligesom denne Forpligtelse ved Udstiftningen, der foregik i Slutningen af forrige Aarhundrede, maa for sidstnævnte Stræknings Vedkommende antages at være gaaet over paa Besidterne af Citantens Gaard, saaledes maa det ogsaa ved de Høiesteret forelagte Vidneforklaringer ansees godtgjort, at Citanten og hans Formænd i det nærmeste Tidsrum af ca. 50 Aar før nærværende Sags Begyndelse have holdt Hegn paa deres Aabred, medens intet Hegn har været paa den modsatte Bred; og selv om det ved de af Citanten efter Overrettsdommens Afviselse førte Vidners Forklaringer skulde kunne ansees beviist, at Hegnene i de senere Aar kun tilbeels have været holdte vedlige, maa dette dog blive uden Indflydelse paa Hegnsforpligtelsens Omfang ligeoverfor hvad der, som anført, er ophyst om dens Tilværelse fra gammel Tid. Som Følge heraf maa Høiesteret billige det i Overrettsdommen antagne Resultat, der rettelig gaaer ud paa, at den omhandlede Forpligtelse skal opfyldes overalt, hvor Hegn paa Grund af Aaens ringe Dybde er fornødent, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger ligeledes tiltrædes, vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger

for Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betaler Titanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Nærværende Sag imellem Titanten, Gaardeier Peder Knudsen af Fangel og Indskævnte Hans Christian Pedersen af Bellinge, hvis Marker afstilles ved Ddense Na, angaaer Spørgsmaalet, om der ifølge særlig Ablomst paahviler Indskævnte Byrden af at holde Hegn langs Aabredden paa hans Grund ogsaa i Titantens Interesse, og er Sagen i Overeensstemmelse med Lov om Hegn af 6te Marts 1869 § 17 af Titanten indbragt for Ddense Herreds Politiret, ved hvis Dom af 26de August s. A. Indskævnte er bleven frifunden for Titantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Titanten ved Stævning af 20de September næstefter paaanført her til Retten, hvor han i Overeensstemmelse med sin Procedure for Underretten har nedlagt Paastand om, at Indskævnte kjendes pligtig til at opføre og vedligeholde lovligt Hegn paa sin Grund langs Ddense Na saa langt, hans Grund imod Naen strækker sig ligeoverfor Titantens, og overalt, hvor Hegn formedelst Naens ringe Dybde er fornødent, hvorhos han har paaastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger hos Indskævnte i begge Instanser.

Indskævnte har, skjøndt han findes lovlig skævnet, hverken mødt eller labet møde her for Retten, hvor Sagen derfor i Medfør af L. 1—4—30 sfr. Frdn. 3die Juni 1796 § 2 vil være at paadømme efter den af Titanten fremslagte Underretsact m. m.

Det sees af Sagens Acter, at i Begyndelsen af Aarhundredet har et Spørgsmaal, om Fangel Bymænd, der hidtil havde hegned langs i Naen fra Mulorns Hælle til Svensstrup Kohave, vare pligtige til ogsaa at reise halvt Hegn fra Pænemæe til bemeldte Hælle, været Gjenstand for retlig Afgjørelse af Ddense Herreds Politiret, der i denne Henseende frifandt ovennævnte Bymænd for Tiltale af flere Selveiere og Forbrugere i Bellinge m. fl. Sogne, og er det in confesso i nærværende Sag, at den nærværende Besidder af Indskævntes Eiendom deltog i Sagen. Politirettens Dom af 25de September 1806 blev appelleret til Overpolitiretten, hvor den 4de December s. A. blev indgaaet Forlig imellem Parterne, saaledes at Appellanterne „srafaldt Appellation og vedbandt sig den paaante Underretsdom, udenat derpaa videre maa tales,“ ligesom Fangel Bymænd hermed vare tilfredse og erklærede, at de „ikke heller nogenstinde videre ville paaante Dommen eller hvad der udenfor samme af denne Sag dependeres.“ Det er i denne Dom antaget oplyst ved Tingsvidne og gamle Beviser navnlig toende Forlig af 1667, at der paahvilede Bymændene i Bellinge en Forpligtelse til at hegne for deres egen Aabred i den ommeldte Strækning.

Det fremgaaer fremdeles af det under nærværende Sag optagne Tingsvidne, at der fra 1824 til Foraaret 1869 af Indskævnte saavel som af hans 2

Formænd i Gaardens Besiddelse har været reist og vedligeholdt Riis- eller Lægtehegn paa den til Gaarden hørende Bred af Odense Aa, udenat dette har været Tilfældet paa den modsatte Aabred.

Forfaauidt nu Citanten har formeent, at hans Paastand allerebe paa Grund af den ovennævnte Dom og Forslig af 1806 maatte ansees tilstrækkelig besøiet, da kan der vel ikke gives ham Nebhold deri, efter som denne Dom ikke directe gif ud paa at statuere en Forpligtelse for de Bellinge Mænd, om den end i sine Præmisses forudsatte den. Men derimod skjønnes det ikke rettere, end at Citantens Paastand er begrundet i Alderstidshævd. Som nys bemærket har nemlig Tilstanden fra 1824 til 1869 factist været overeensstemmende med hans Paastand, og det er ikke blot ikke bevist, at den nogensinde har været en anden, men det fremgaaer af det Foreliggende bestemt, at den til forskjellige tidligere Tidspuncter har været netop den samme. Og at denne Tilstand ikke, som af Indstævnte paaflaet, alene har været i sidstnævnte Gaards Interesse men netop ifølge en opinio obligationis fra dennes Eiers Side og som en Anerkjendelse af en Ret for Fangel Hymænd, maa, efter hvad der i den ovennævnte Dom af 1806 er oplyst om de tidligere Forhold, afgjort have Formodningen for sig, hvorhos endnu maa bemærkes, at det ikke fra Indstævntes Side er asfereret, at de grundede Steber eller der, hvor Hegn paa Grund af Aaens ringe Dybde er fornsødent, nu skulde ligge anderledes end tidligere. Da der endelig heller ikke kan være nogen rimelig Tvivl om Citantens Legitimation til Sagen, vil den af ham nedlagte Paastand være at tage tilfølgelge, dog at Processens Omkostninger for begge Retter ophæves."

Nr. 78.

Advocat Nellemann

contra

Andreas Hansen Enig (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de Februar 1872:
„Arrestanten Andreas Hansen Enig bør straffes med Forbedrings-
huusarbejde i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og
derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Juel og
Raasløff med 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb
efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankebe Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann

og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Andreas Hansen Enig, der er født den 29de Juli 1844 og tidligere, foruden at være straffet for Bedrageri ved denne Rets Dom af 13de November 1869 efter Analogien af Straffelovens § 253 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, blandt Andet er dømt 2 Gange for Tyveri, senest ved Høiesterets Dom af 27de Januar forrige Aar deels efter fornævnte Lovs § 230 1ste Led deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Veltteri til Forbedringshunsarbejde i 8 Maanedes, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dphyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have fra i Slutningen af August Maaned indtil 1ste September forrige Aar begaaet 7 forfjellige Tyverier her i Staden, ved hvilke han paa Steder, hvortil han havde ubindret Afgang, tilvendte sig en Deel Klædningsstykker og nogle andre Gjenstande til en Værdi i det Hele omtrent 21 Rd.

Han vil saaledes nu blive at ansee efter Straffelovens § 231 1ste Led efter Omstændighederne med Forbedringshunsarbejde i 2 Aar.“

Nr. 87.

Advocat Hindenburg
contra

Ane Hansine Marie Jørgensen (Defensor Hansens),
der tiltales for at have udsat sit spæde Barn.

Risøbenhavn's Amts søndre Birks Extrarets Dom af 10de Januar 1872: „Arrestantinden Ane Hansine Marie Jørgensen bør hensættes til Arbejde i Forbedringshuset i 1 Aar. Saa bør hun og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Møller med 6 Rd. og til Defensor, Procurator Diechmann med 5 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stabsrettens Dom af 27de Februar 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne ved Overretten Alberti og Seibelin betaler Arrestantinden Ane Hansine Marie Jørgensen 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Til- talte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, imod Arrestantinden Ane Hansine Marie Sorgenen for at have udsat sit ipæde Barn anlagte og fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilskaaelse bevist, at hun har gjort sig skyldig i den ommeldte Forbrydelse, hvis nærmere Omstændigheder ere følgende:

Arrestantinden -- der er ngift men to Gange tidligere, i 1866 og 1868 har sødt Barn, af hvilke det ene lever -- fødte den 8de October s. A. paa Fødselsstiftelsen et Drengsbarn. Hun havde henvendt sig til Barnefaberen, der tjente paa en Gaard i Byland, om Hjælp til at faae Barnet anbragt i Pleie fra Stiftelsen, hvilket var skeet med hendes i 1866 fødte Barn, og da hun intet Svar fik, forlod hun Stiftelsen den 20de s. M. med den Hensigt at bringe Barnet til hendes Broder i Aalsgaard ved Hellebæk for at bede ham om at tage det i Pleie. Først gif hun til Hestkjøbsgaarden ved Virlersød, hvor hun havde tjent umiddelbart, førend hun kom ind paa Fødselsstiftelsen, og hvor hun havde nogen Løn tilgode. Efter at have overnattet paa denne Gaard -- hvor hun viste Barnet til flere og omtalte sin Hensigt at bringe det til Broderen i Aalsgaard -- gif hun om Formiddagen til Virlersød Station for at tage med Jernbanetoget til Helsingør, men kom for sigdig og besluttede, da Toget til Kjøbenhavn netop stoppede, at tage med dette her til Staden, udenat hun har kunnet gjøre Rede for, hvad der beveegede hende til denne forandrede Beslutning. Kloken lidt over 2 Eftermiddag ankom hun til Kjøbenhavn og gif med Barnet omkring paa Nørrebro og Vesterbro uden at tænke paa at gaae nogetsteds ind, ibet hun efter sin Forklaring var i en ned- trykt Stemning og Ljød af hele Verden, og først under denne Ombanken opstod Tanken hos hende om at sætte Barnet ud. Medens hun en Timestid over- veiede denne Tanke, var hun naaet ud til Frederiksberg, hvor hun gif ned ad Lampeveien, hvor hun ikke tidligere havde været, ligesom hun i det Hele ikke var godt kjendt med Veiene paa Frederiksberg, og ind paa en til samme stødende Steenplads; der satte hun sig med Barnet, som hun gav Mælk og Brød samt en frisk Sut, hvorefter hun, der paany havde tænkt over, hvad hun havde i Sinde, lagde det ned paa Jorden og forlod strax Pladsen; dog vendte hun fra Ol. Kongevei tilbage for at see, om der kom Noget, der kunde op- dage Barnet, og vil hun efter sin Forklaring -- hvis Rigtighed imidlertid ikke har kunnet nærmere oplyses -- have bemærket 3 Damer, der fra Falkoner- alleen dreiede ind paa Lampeveien, hvorefter hun vendte om og gif her til Staden.

Den omhandlede Steenplads ligger omtrent 100 Alen fra Falkoner-alleen men, som anført, umiddelbart op til Lampeveien, der vel kun er lidet bebygget men temmelig befærdet, da Frederiksberg Fattighuus og Hospital ligge ved den, og omtrent 12 Alen fra Lampeveiens Gangsti, men Pladsen er indbegnet med et 2 Alen høit beplantet Dige, saaat man ikke fra Veien kunde see Barnet, der var henlagt henved 2 Alen Nst for Indtjørsejen.

Arrestantinden har forskiftret, at hun ikke gjorde sig nogen Tanke om, at Barnet ikke kunde sees fra Veien og kunde ligge og døe, men blot tænkte, at der nok vilde komme Nogen gaaende, som blev opmærksom paa Barnet. Det bemærkes derhos, at det endnu var lyst, og at Veiret var ret godt.

Barnet var iført Skjorte, Navlebind, Ervie af Sirts, foret med grovt Lærred, Blee og svøbt i et Stykke uldent Løi, en 2½ Alen lang Klædesliste og et opprættat Erme af Sirts, foruden at Arrestantinden havde bundet eller lagt et gammelt Lørklæde omkring det. Det blev fundet omtrent Kl. 4½, Eftermiddag derved, at dets Skrig hørtes, og i en af Kulde forkommen Tilstand, saaat de Personer, der fandt det, have sluttet, at det har henligget paa Pladsen omtrent en Time, medens Arrestantinden har formeent, at Klokken var omtrent 4, da hun forlod Pladsen; men ved strax anvendt omhyggelig Pleie bedredes dets Tilstand snart, og efter vedkommende Læges Erklæring befinder det sig nu fuldkommen vel.

For dette sit Forhold er Arrestantinden, der er født den 4de Januar 1839 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, rettelig anset ved Underrettsdommen efter Straffelovens § 197, og da Straffen skjønes passende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer bisalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at fadsæse.“

Nr. 88.

Advocat Nellesmann

contra

Thomas Olesen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 13de Januar 1872: „Arrestanten Thomas Olesen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber. Saa vil Arrestanten endvidere have at udrede samtlige Actionens Omkostninger, deriblandt de ved hans Anhølbelse og Arrest foranledigede samt i Salair til Actor, Procurator Valeur og Defensor, Procurator Brass 4 Rd. til hver, ligesom han i Erstatning til Sidsel Marie Pedersdatter, Madsens Enke vil have at udrede 9 f. Den idømte Erstatning at udredes

inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Februar 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defenser for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Nettelmann betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og isøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nettelmann og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

3 den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Thomas Olsen for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 23de October f. A. paa en Tid, da Kauf Rytters Enke Sidse Marie Pedersdatter var fraværende fra det af hende beboede Huus i Sneiberg, har skaffet sig Udgang til dette ved med en saakaldet Muurmesterstol, der var 2 Tommer bred og 1 Tomme tyk, at fiske saaledes til Husets Bagdør, at den Svirvel, hvormed Døren indvendig fra var aflukket, gik islykker, og efterat han derpaa havde faaet en Dør, der fra det Rum, der fandtes umiddelbart indensfor Bagdøren, førte ind til Kjøkkenet, og som var aflukket med en indvendig anbragt Haspe, aabnet — hvilket stete paa den Maade, at han løste Døren saaledes, at der derved fremkom en Aabning, gennem hvilken han med en Greb, der fandtes i det nævnte Rum, løste Haspen af — gif han gennem Kjøkkenet ind i Dagligstuen, hvor han af en Borbustuffe ubtog en Kni af Bærdi 2 Mk., som han efter sit Udsagn senere folgte for 8 f til en Person, der imidlertid har leveret den tilbage til Beskjaalne, ligesom Arrestanten ogsaa foruden nogle Svoolstikker tilbødte sig noget Forvepsulver, en Sørbefugle og lidt Sukker, for hvilke Gjenstande Beskjaalne har paastaet sig tilkjendt i Erstatning 9 f.

Arrestanten, der er født den 15de Januar 1852, er tidligere — foruden at være straffet 2 Gange for Forbrydelse, begaaede, inden han skldte sit 18de Aar, nemlig først for Tyveri med 15 Rottingslag og derefter for Attentat paa Boldtægt med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar — ifølge Hammerum Herreds Extrarets Dom af 12de November 1870 anset efter Straffelovens §§ 228 og

229 Nr. 4 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar; han er derfor nu for sit ovennævnte Forhold ved Underretsbommen retteligen anseet efter bemeldte Lovs § 230 2det Led med en Straf, der findes passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning til Sibsel Marie Pedersdatter samt om Actionens Omkostninger billiges, vil derfor være at stadfæste."

Onsdagen den 3die April.

Nr. 75.

Statsraad Bungen

contra

Karen Kirstine Pedersen, Ssensens Hustru (Def. Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de Januar 1872:
„Tiltalte Karen Kirstine Pedersen, Ssensens Hustru bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt tilsvare Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger tydeligere tale for, at Tiltalte ikke i Gjerningens Dieblig har befundet sig i en utilregnelig Tilstand, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „Da Tiltalte Karen Kirstine Pedersen, Ssensens Hustru, der er født den 28de Februar 1835 og ikke funden tidligere straffet, ved egen af det isvrigt Oplyste bekyrtebe Tilstaaelse er overbevist at have den 11te d. M. forstjaalet Manufacturhandler Christian Kold en til 1 Rb. vurderet Palle Udgarn, vil hun være at ansee efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage.“

Nr. 76.

Advocat Brock
contra

Jacob Hansen Friis (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Andst og Slaus Herreders Extraræts Dom af 30te November 1871: „Arrestanten Jacob Hansen Friis bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Action flydende Omkostninger og deriblandt i Salairer til de befalede Sagsførere, Cancelliraaderne Dahl og Kralund henholdsvis 8 Rd. og 6 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 22de Januar 1872: „Underretsbommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Brock og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Jacob Hansen Friis for Tyveri eller Hæleri.

Den 15de Januar f. A. blev der hos Gaardmand Nicolai Christensen i Søfletten i Hjarup Sogn staaet endeel Klædningsstykker og 8 Sølsbistekker ialt af en Værdi af 72 Rd., for hvilket Tyveri en Person ved Navn Knud Jespersen blev mistænkt, og denne har ogsaa efter at være bleven anholdt i Hertugdømmet Slesvig for nogle af ham der begaaede Tyverier tilstaaet at have begaaet Tyveriet i Forening med Tiltalte og er herfor ved Andst og Slaus Herreders Extraræts Dom af 2den August f. A. anseet med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, under hvilken Sag Tiltalte derimod ikke blev inddragen, da han paa den Tid var under retslig Forsøgning for flere af ham i Hertugdømmet Slesvig begaaede Tyverier og derfor først senere er udeleveret.

Den af Knud Jespersen afgivne Forklaring gaaer ud paa, at han og Tiltalte, der er hans Svoger, efter Aftale den 15de Januar f. A. begavede dem til Vestjæalnes Gaard, hvor de ankom Kl. mellem 9 og 10 om Aftenen; da de bemærkede, at Vestjæalne og hans Hustru vare i Stalden, og Døren til Huset stod aaben, gik de ind i Værelserne, hvor Knud Jespersen indtog Sølvstæerne af en uafsaaset Piedestal, medens Tiltalte fra et Klædeskab borttog Klædningsstykkerne, hvorefter de med de sjæalne Koffer begavede dem til Tiltaltes Huus i Diernæs, hvor Sølvstæerne bleve deelte saaledes, at Knud Jespersen fik 3 og Tiltalte 5, medens Klæderne inbtill videre foreblev hos Tiltalte.

Af de sjæalne Gjenstande ere i Tiltaltes Bolig i Diernæs forefundne deels Dele af en Badmels Overfrakke og en sort Klædeskaabe deels de 5 Sølvstæer, hvilke sidste laac indsvøbte i en Klud paa Postet i Straataaget, og paa en Gaard ved Høptrup, hvor han tjente, en Klædes Underfrakke og et Par Buckskins Beenklæder, ligesom Tiltalte ved sin Anholdelse var iført en graa Underfrakke, der ligeledes henhører til de sjæalne Klædningsstykker.

Tiltalte har imidlertid benægtet at have gjort sig skyldig i det omhandlede Tyveri, ligesom han har angivet ikke at vide nogen Væsted om de i hans Bolig i Diernæs forefundne Gjenstande, da han kun sjeldent kom hjem, samt paastaet paa lovlig Maade at være kommen i Besiddelse af de paa ovennævnte Gaard ved Høptrup forefundne Klædningsstykker, og der findes ikke tilveiebragt aldeles tilstrækkeligt Beviis til at ansee ham skyldig i Tyveriet eller til at paalægge ham Ansvar for de paa ovennævnte Steder fundne Koffer.

Derimod har Vestjæalne, Gaardmand Christensen ved Bibner godtgjort sin Eiendomsret til den graae Underfrakke, som Tiltalte ved sin Anholdelse var iført, og aflagt Tilhjemlingsseed med Hensyn til samme, og da der efter Sagens Oplysninger ikke vil kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes isvrigt vællende Forklaring om den Maade, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af bemeldte Frakke, vil han efter Bestemmelsen i Lovens 6—17—10 og 11 jfr. Fdgn. 8de September 1841 § 6 være at ansee for Hæleri med Hensyn til denne. Tiltalte er født i 1841 og forhen straffet ifølge Overrettens Dom af 5te Marts 1866 for Indbrudstyveri i Henhold til Fdgn. 11te April 1840 § 12 med Forbedringshuusarbejde i 6 Aar og senere gjentagne Gange i Hertugdømmet Slesvig ligeledes for Tyveri.

For det af ham nu udviste Forhold vil han herefter være at ansee efter Straffelovens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Slags Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den ansøgte Forhøielse af Straffetiden være at stadfæste."

Nr. 90.

Advocat Nellesmann

contra

Jens Hansen Bonnifsen og dennes Hustru **Marie Kirstine Larsen** eller **Larsen** (Defensor Hindenburg), der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Nørre Thystrup Herreds Extrarets Dom af 21de December 1871: „Jens Hansen Bonnifsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og hans Hustru Marie Kirstine Larsen eller Larsen i lige Fængsel i 2 Dage. Saa udrede de ogsaa Een for Begge og Begge for Een i Erstatning til Gaardeier N. Petersen Gelger i Heils 2 Rd. og betale paa lige Maade denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Anklageren, Sagfører Kralund 5 Rd. og til Forsvareren, Sagfører Dahl 4 Rd. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Februar 1872: „Tiltalte Marie Kirstine Larsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. Isøvrigt bør Underretskdommen ved Magt at stande. I Salair til Acter og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Nellesmann betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Hindenburg for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Jens Hansen Bonnifsen for Tyveri og hans Hustru Marie Kirstine Larsen for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved Tilstaale Sæns Hansen Bonniffens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han i de sidste 3 Aar, han har boet i Heils, har, naar undtages 2 Pæns Løv og nogle Træstubbe, iøvrigt ved Tyveri erhvervet sig alt det Brændsel, han i bemeldte Tid har haft Brug for, idet han i fremmede nærliggende Skove — foruden sammefæds uden Tilladelse at indsamle trøffede nedfaldne Grene og Kvæ — jevntlig har deels tilegnet sig godt sælbt Træ deels selv sælbt og hjembragt nogle Smaa-træer, af hvilke han særlig har vedgaaet at have i en Skov, der tilhørte Gaardmand Andreas Petersen Geltzer i Heils, tilegnet sig 5 à 6 Støkker, som af Tilstaale ere ansatte til en Værdi af ialt 2 Rd.; dette Beløb har bemeldte Beskjaalne paastaact sig tilskendt, hvorimod der iøvrigt ikke under Sagen er Spørgsmaal om Erstatning.

Tilstaale Marie Kirsiine Larsen har vedgaaet, at hun, skjøndt hun vidste, at det Brændsel, som hendes Mand som meldt bragte hjem, var stjaalet, dog har i Huusholdningen brugt af samme, men hun har derhos tilføjet, at hun oftere har hebet ham om at lade være at stjæle Brændsel, samt at hun ikke syntes, at hun skulde melde ham, og at hun efter det hele Samliv ikke godt kunde undgaae at bruge det stjaalne Brænde.

For deres ommeldte Forhold ville de Tilstaale — der begge ere fødte i 1836, og af hvilke Sæns Hansen Bonniffen tidligere er i Hertugdømmet Slesvig i første Halvjaar 1862 anseet for ringe Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens Marie Kirsiine Larsen ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — nu være at ansee, Sæns Hansen Bonniffen for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 med en Straf, der ved Underretsbdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Marie Kirsiine Larsen efter samme Lovs § 238 cfr. § 56 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Dage, og Underretsbdommen, hvorved hendes Straf er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Dage, vil derfor for saavidt være at forandre, hvorimod bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning til Gaardmand Andreas Petersen Geltzer samt om Actionens Omkostninger tilliges, iøvrigt vil være at stadfæste.“

Torsdagen den 4de April.

Nr. 92.

Advocat Levinsen

contra

Jens Nielsen og dennes Hustru **Margrethe Sophie Nielsdatter** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for at have afgivet falsk Forklaring for Retten og Sidstnævnte tillige for Bedrageri.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 17de April 1871: „Indsidder Jens Nielsen og Hustru Margrethe Sophie Nielsdatter af Ellingelung bør hver især hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udrede de og Een for Begge og Begge for Een alle af Sagen flydende Omkostninger og deri Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Clausen og Lunøe med 5 Rd. til hver. Under Afmærk efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Februar 1872: „Tiltalte, Indsidder Jens Nielsen af Ellingelung bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Tiltalte, hans Hustru Margrethe Sophie Nielsdatter bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage og i Erstatning til Huusmand Niels Andersen udrede 4 Mk. men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sørensen og Nielsen bør de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een udrede 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Højesterets Dom.

For Tiltalte Margrethe Sophie Nielsdatters Vedkommende vil den indankede Dom, forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, i Henhold til de i Dommen under denne Deel af Sagen anførte Grunde være at stadfæste.

Hvad angaaer Tiltalte Jens Nielsen, da findes det efter de foreliggende Oplysninger ikke med Sikkerhed at kunne antages, at Tiltalte har været sig tydelig bevidst, at der med Hensyn til det ham forelagte Spørgsmaal angaaende hans eget tidligere Levnet paahvilede ham en ligesaa bindende Forpligtelse til at meddele sandfærdig Oplysning som ved Besvarelsen af Spørgsmaalene om Sagen selv, hvori han var kaldet til at vidne. Tiltaltes Straf findes derfor, som i Birketingsdommen skeet, i Henhold til Straffelovens § 148 at kunne bestemmes til Fængsel paa Band

og Brød i 4 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at tilsvare Actionens Omkostninger efter Dommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Jens Nielsen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Dragsholm Birks Extraret hertil indantebe Sag actioneres de Tiltalte, Indsibber Jens Nielsen og Hustru Margrethe Sophie Nielsdatter af Ellingehjng for at have afgivet falsk Forklaring i Retten og Sidsmænte tillige for Bedrageri.

Under en mellem Mads Olsen og Niels Christensen ved Dragsholm Birkeeting verserende Rets sag angaaende Erstatning for en bortkjørt Mødding bleve de Tiltalte den 11te November 1870 førte som Vidner i Retten, og ved denne Leilighed erklærede Jens Nielsen, at han ikke tidligere havde været straffet, og Margrethe Sophie Nielsdatter, at hun hverken havde været tiltalt eller straffet, hvorefter de med deres Eed bekræftede Rigtigheden af de afgivne Udsagn. Men det er senere oplyst, at Tiltalte Jens Nielsen har været anset som følger: ved Dragsholm Birks Politirets Dom af 18de Juni 1835 med Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 60 Dage for Væleri, ved samme Birks Extrarets Dom af 16de Marts 1837 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage for Tyveri, Løsgængereri og Væleri, ved Høiesterets Dom af 21de Juni 1839 med samme Straf for Løsgængereri og ved Høiesterets Dom af 3die September 1840 med samme Straf for Bedrageri og ulovlig Omgang med Pittegoods m. v. Ligeledes er det oplyst, at Tiltalte Margrethe Sophie Nielsdatter ved Igl. Rescript af 3die September 1853 er diceret Fængsel paa Band og Brød i 7 Dage for qualificeret Leiermaal og ved Igl. Rescript af 16de August 1858 lige Straf for samme Forseelse, samt at hun ved nærværende Rets Dom af 31te August 1858 er anset med Fængsel paa Band og Brød i 2 Dage for urigtig Udsæggelse af Barneføder. Samtlige Straffe have de Tiltalte udsaaet.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 5.

Den 19de April.

1872.

Forste ordinaire Session.

Torsdagen den 4de April.

Nr. 92.

Advocat Lebinsen

contra

Zens Nielsen og Hustru Margrethe Sophie Nielsbatter

(see forrige Nr.).

Svad nu først Tiltalte Zens Nielsen angaaer, da har han vel stadig paastaet, at han i det Dieblif, han afgav Forklaringen, ikke erindrede, at han havde været straffet, men dette Foregivende kan ikke anses for rigtigt, navnlig paa Grund af de flere Straffe, Tiltalte har været idømt. Da denne Tiltalte nu heller ikke kan have været i nogen Tvivl om, at den af ham afslagne Sed havde Hensyn ogsaa til den af ham om det heromhandlede Punct afgivne Forklaring, idet det af de Dødsstrafninger, der ere fremkomne under et ifølge Overrettens Kendelse optaget Reassumtionsforhør, fremgaaer, at bemeldte Forklaring er givet som Svar paa et Spørgsmaal, der efter særlig Begjæring af den ene Parts Sagfører af Dommeren rettedes til Vidnet, efterat det havde begyndt at afgive Forklaring om Sagen, vil denne Tiltalte, der er født i Aaret 1818, være at anses efter Straffelovens § 145 med en Straf, der findes at kunne sættes til Forbedringshumsarbejde i 2 Aar.

Tiltalte Margrethe Sophie Nielsbatter har til sin Undskyldning anført
.....
Denne Tiltalte findes derfor at maatte frifindes, forsaavidt angaaer Sigtelsen for falsk Forklaring i Retten.

Derimod er det ved hendes egen Tilstaaelse og det isøvrigt Dødsstrafning tilstrækkeligt godtgjort, at hun for nogle Aar siden har pantsat 1 Pd. Uld, der af Humsmand Niels Andersens Hustru var leveret hende til Spinding, og senere solgt det til Panthaveren. For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1816, være at anses efter Straffelovens § 253 med en Straf, der passende

findes at kunne fastsættes til 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvorhos hun i Erstatning til Huusmand Niels Anversen bør udrede 4 Mk., hvortil han har vurderet Udten.

I Overensstemmelse med det Anførte vil Underrettens Dom, ved hvilken de Tilstalte henholdsvis efter Straffelovens § 148 og efter §§ 148 og 253 ere ansete hver især med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, være at forandre. Derimod vil den i Henseende til Actionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte de Tilstalte, være at stadfæste."

Fredagen den 5te April.

Nr. 11. Prøveprocurator **L. Sidenius** (Advocat Hansen)
contra

Procurator **L. Schmidt** (Advocat Henrichsen efter Drbre),
betræffende Indstævntes Forpligtelse til at betale Citanten 2300 Rd.
ifølge 4 af ham trasserede Bexler samt et af ham udstedt
Stadessløsbrev.

Middelfart Rådsheds Gjæsterets Dom af 7de September 1869:
„Indstævnte, Procurator L. Schmidt i Middelfart bør for Ci-
tantens, Prøveprocurator i Fredericia L. Sidenius's Tiltale i
nærværende Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Februar
1871: „Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Processens
Omkostninger for Overretten ophæves."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger
ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det deri antagne,
vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for
Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Processens Omkostninger
for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler
Citanten 5 Rd. Advocat Henrichsen tillægges i
Salarium for Højesteret 60 Rd., som udredes af
det Offentlige.

I den indkøbte Doms Præmisser hebdet det: „I en ved Middelfart Kjøbskabs Gjøsteret af Citanten, Prøveprocurator L. Eidenius i Fredericia anlagt Sag — under hvilken han ifølge 4 af Indskævnte, Procurator L. Schmidt i Middelfart trasfereede Bøxler med Forsaldsbøge henholdsvis af 30te December 1857, 10de, 13de og 21de Mai 1858 samt Skadesløsbrev til Middelfart Disconto-Institut af 20de Marts 1860, tinglyst den 26de s. M. med Transport af 15de Juni 1869 søgte Indskævnte til Betaling af 2,300 Rb. med Bøxlerenter 6 pCt. aarlig fra 1ste Januar 1868, til hvilken Dag Indskævnte skulde have betalt Renter til bemeldte Institut, til Stævningens Dato den 14de Juni 1869 og derefter 7 pCt., indtil Betaling skeer, tilligemed Sagens Omkostninger skadesløst — er Indskævnte frifunden for Citantens Tiltale og Procursens Omkostninger ophævede ved Gjøsterettens den 7de September 1869 affagte Dom.

Bed Stævning af 19de October næstefter har Citanten indbragt denne Sag her for Retten, hvor han har paastaet Dommen forandret i Overensstemmelse med hans for Underretten nedlagte Paastand, der subsidiairt gik ud paa, at Sagens Udfald gjordes afhængigt af, at Indskævnte med Sed bekræftede sin Venægtelse af at have betalt Renter til Disconto-Institutet lige til den 1ste Januar 1868, samt denne paalagt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst, hvorimod Indskævnte har paastaet Underrettsdommen stadfæstet og sig hos Citanten tillagt Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

De ommeldte Bøxler, der ifølge Bestemmelsen i Forordningen 18de Mai 1825 § 73 maatte være præscriberede, ere efter Citantens Formening holdte i Kraft foruden ved den af ham paaberaabte Rentebetaling ved Indskævntes Skadesløsbrev til Middelfart Disconto-Institut af 20de Marts 1860, der, da Indskævnte ved samme har forbundet sig til paa Anfordring at betale den endnu paa Bøxlerne skyldige Sum 2,300 Rb. med Renter fra Udskedelsedagen, maatte antages at indeholde en ny og selvstændig Aertjendelse fra hans Side af at være Institutet den nævnte Sum skyldig, hvilken Forpligtelse yderligere sikkes ved den i Skadesløsbrevet derefter nærmere omhandlede Panteret.

Denne Opfattelse af Skadesløsbrevets Betydning skjønnes dog ikke at kunne gives Medhold hverken efter det almindelige Begreb af et saadant Document eller efter det foreliggende Documents særlige Indhold, idet Indskævnte netop erklærer at have udstedt det, fordi han som Trassent af Bøxlerne, der efter at være protesterede vare i Disconto-Institutets Besiddelse, var pligtig at garantere og sikkre samme deres Beløb, hvorved han altsaa ligefrem refererer sig til Bøxlerne som Skyldsaarsag og i Forbindelse hermed til fuldkommen Sikkerhed og Betyggelse for Beløbet med paaløbende Renter giver Disconto-Institutet uden Prioritets Panteret i et ham efter Kjøbecontract tilhørende Landsted paa Strillinge Mark, ligesom og Slutningsbestemmelsen — hvori Indskævnte deels underkaster sig den hurtige Retssørgsøgning efter Frdn. 25de Januar 1828 deels forbeholder sig sin Ret imod Acceptanten af Bøxlerne — udtrykkelig henviser til disse som „Hoveddocumentet til dette Skadesløsbrev.“

Den ved Skadesløsbrevet flete Anerkjendelse af Regelgjælden kunde derhos saae meget mindre være til Hindre for, at denne i Henhold til Frdn. 1825 § 73 misfede sin Gyldighed, som Skadesløsbrevet er udstedt inden de i bemeldte § ommeldte 5 Aars Udløb.

Forsaauidt Citanten med Bederpartens Samtykke for Overretten har fremlagt en Udskrift af Bends Herreds Panteprotocol, der viser, at der den 31te Marts 1869 imellem Indstævnte og en Trediemand er om det ovenommedte Landsted oprettet en Kjøbecontract, efter hvilken Kjøberen afgjør og berigtiger Kjøbesummen blandt Andet ved at overtage og tilsvare 2den Prioritets Pantegejæld 2,300 Rd., bemærkes, at Citanten savner Besøielse til i dette ham uveblommende Document at lægge i den nævnte Henseende en anden Betydning end den af Indstævnte angivne, at det var en Afstale imellem Contrahenterne at anvende disse 2,300 Rd., naar Indstævntes Mellemværende med Middelfart Disconto-Institut blev ordnet ved Skadesløsbrevets Udsettelse af Pantebogen, til at dække de senere Prioriteter.

Den af Citanten paaberaabte Rentebetaling lige til 1ste Januar 1868 er ikke imod Indstævntes Benægtelse beviist, og allerede af den Grund vil Citantens subsidiaire Paastrand ikke kunne tages tilfølg, hvorimod — udenat det bliver fornsøent at gaae ind paa, hvad Indstævnte forsvrigt har ansørt for sin Frifindelse — Underrettsdommen vil være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at ophæve."

Nr. 96.

Advocat Levinson
contra

Jens Nielsen (Defensor Klubien),

der tiltales for Løsgængeri.

Mariager Kjøbstads Politirets Dom af 29de Januar 1872: „Arrestanten Jens Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Februar 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Reckelmann betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kendes for Ret:

Randsverretens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinson og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tilstalte Jens Nielsen, der under nærværende Sag tiltales for Løsgængereri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfælde tilstrækkeligt godtgjort, at han har overtraadt et ham til Kongss m. fl. Herreders Politiprotocol den 25de November f. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold om ikke at forlade Arbeidsanstalten ved Mariager, hvor han samme Dag blev indlagt, uden Tilladelse af Anstaltens Bestyrelse, idet han nemlig den 15de Januar d. A. hemmelig er bortgaaet fra bemeldte Arbeidsanstalt og har begivet sig paa Bei til Randers. Han blev imidlertid samme Dag anholdt, inden han naaede denne By, og har udsagt, at det havde været hans Hensigt at henvende sig til Amtet med Klage over Kosten m. v. paa Anstalten.

For sit ommeldte Forhold er Tilstalte — der er født i Aaret 1840 og tidligere gjentagne Gange har været straffet for Bedrageri, Løsgængereri og Belleri tildeels med Straf af offentligt Arbejde samt senere ved Kongss m. fl. Herreders Extrarets Dom af 7de August f. A. er anseet efter Straffelovens § 228 og Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage — ved Politiretsdommen rettelig anseet efter Lov 3die Marts 1860 § 1, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, og det ved bemeldte Dom ligeledes rettelig er paa- lagt ham at udrede Sagens Omkostninger, vil den saaledes være at stadfæste.“

Nr. 85.

Advocat Henriksen

contra

Karen Marie Hartung (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 11te December 1871: „Tilstalte Karen Marie Hartung bør hensettes i Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Hun bør derhos udrede alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Plectros 5 Rd.

og Defensor, Procurator Jørgensen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Februar 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Justitsraad Petersen og Hvalfsø betaler Tiltalte Karen Marie Hartung 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Heinrichsen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Karen Marie Hartung, der er født den 28de Februar 1835 og ikke er funden tidligere straffet, tiltales under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Exiraret hertil indankede Sag for Tyveri, i hvilken Forbrydelse hun ved egen med det isørigt Oplyste stemmende Tilskaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig, idet hun i Tidrummet fra December Maaned 1870 til næstfølgende Juni Maaned i mange forskjellige Gange har frastjaalet Ritmester Brocksdorff, i hvis Huus hun gif tilhaande, en betydelig Deel Pinned og Dækketsi, som hun udtog af uafsaafede Etage i Huset og senere tildeels pantsatte for at benytte de herved indboundne Penge til at leve for. Af de stjaalne Kostre, der maae antages at have havt en Værdi af omtrent 25 Rd., er en Deel til Værdi 14 Rd. 4 Mk. kommen tilskede og ubleveret Bestjaalne, der isørigt har frasaldet Krav paa Erstatning.

Da Tiltalte ved den indankede Dom herfor rettelig er anseet efter Straffelovens § 228, og den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, ligesom ogsaa Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste."

Mandagen den 8de April.

Nr. 10. **Jacob Hansens Enke Inger
Andersdatter** (Advocat Hansen efter Ordre)
contra

Finantsministeriet paa Statskassens Begne
(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bungen),
betræffende Beregningen af Arveafgift af en Citantinden efter
hendes Dattersøn tilfalden Arv.

Frederiksborg Birketings Dom af 28de October 1869:
„Indstævnte, Jacob Hansens Enke Inger Andersdatter af Uvelse
bør til Statskassen at betale 6 pCt. af den hende efter hendes
afstode Dattersøn Nicolai Anders Jacob Willumsen tilfaldne Arv
600 Rd. med 36 Rd. foruden den af hende alt erlagte 1 pCt.
samt Renter af Beløbet à 5 pCt. p. a. fra den 1ste April d. A.,
indtil Betaling sker. Søgsmaalets Omkostninger hæves. Der
tillægges den constituerede Kammeradvocat et Salair af 8 Rd.,
der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage
fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te De-
cember 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Pro-
cessens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at
udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Føreløbig bemærkes, at Høiesteret ved kongelig Ordre er be-
myndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, nanseet
at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henhold til de i den indankede Dom ansøgte Grunde, ved
hvilke intet Bøfsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste.
Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændig-
hederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Processens Omkostninger for
Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler
Citantinden 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Spørgsmaalet i nærværende Sag gaar ud paa, om Citantinden, Jacob Hansens Enke Inger Andersdatter af Uvelse af den hende efter hendes Dattersøn tilfaldne Jntestatarv 600 Rd. skal svare til Statsklassen i Arveafgift 7 pCt., eller om hendes Forpligtelse i saa Henseende er fuldbestgjort ved den af hende alt erlagte 1 pCt.; og da det første Alternativ har faaet Medhold ved den inden Hillerød Bys og Frederiksborg Districts Virketings Ret den 28de October s. A. assagte Dom, hvorved Citantinden er dømt til at betale de resterende 6 pCt. af Arven med 36 Rd. tilligemed 5 pCt. Renter p. a. fra 1ste April s. A., til Betaling skeer, har hun efter medbrødt fri Proces ved sin bestfattede Sagsfører, Procurator Berggreen indanket Sagen her for Retten, hvor hun har gjentaget sin i 1ste Instans nedlagte Frisindelsespaastand, medens det indførte Ministerium ved den constituerede Kammeradvocat procederer til Underrettsdommens Stadsfæstelse.

Overretten skjønner nu ei heller rettere, end at det maa have sit Forblivende ved Underrettsdommen. Det er nemlig vel saa, at Bedsteforældre ikke speciaticim ere nævnte under de 3 i Loven af 19de Februar 1861 § 2 opførte Classer, og det kan ei heller nægtes, at Lovgivningen sundom ved at nævne „Forældre“ maa antages at sigte til den hele Ascendens, saaat herefter Bedsteforældre maatte henføres under Lovens 1ste Klasse; men efter de tydelige Ord i Frdn. 12te September 1792 § 1 ville Bedsteforældre ikke kunne optages under de der specielt nævnte Undtagelser, og med Hensyn til det Spørgsmaal, som her i Sagen foreligger, findes denne Forordning ikke at være forandret ved Loven af 19de Februar 1861, idet denne Lov ikke har til Hensigt at udvide de i Frdn. 12te September 1792 § 1 ommeldte Undtagelser, men kun maa antages at gaae ud paa at forhøje eller forandre Arveafgiftsprocenterne. Bedsteforældre findes herefter at maatte henregnes til de i Lovens § 2 Nr. 3 omtalte „sjærnere Beslagte“, hvilket de i Virkeligheden ogsaa ere ligesoverfor de forud under Nr. 2 nævnte, naar der er Tale om Arv paa Grund af Slægtstaf, hvilket netop er Tilfældet med Loven af 19de Februar 1861.

Efter det saaledes Anførte vil Underrettsdommen, der findes retteligen at have hævet Processens Omkostninger i 1ste Instans og at have tillagt den constituerede Kammeradvocat 8 Rd. i Salair af det Offentlige, blive at stadfæste.

Processens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil efter Sagens Udsald Citantindens befalede Sagsfører, hvis Sagsførelse har været lovlig, intet Salair kunne tillægges. Ifølge Bestemmelserne i Placat af 10de November 1843 § 3 cfr. § 1 vil ei heller Salair her i Sagen blive at tilkjende den constituerede Kammeradvocat.“

Nr. 89.

Advocat Klubien
contra

Niels Christensen, kaldet **Sallingbo Niels** og dennes
Hustru **Dorthe Pedersdatter** (Defensor Brod),
der tiltales for Hæleri.

Rindborg Virks Extrarets Dom af 13de November 1871:
„Arrestanten Jens Peter Johannessen bør hensættes til Forbedrings-
huusarbejde i 4 Aar, og de Tiltalte Niels Christian Christensen,
kaldet Stads Christian, Niels Christensen, kaldet Sallingbo Niels
og Dorthe Pedersdatter bør hensættes i Fængsel paa Band og
Brød hver især i 5 Dage. Arrestanten saavel som de Tiltalte
have derhos at udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkost-
ninger, derunder Salair til Actor, Procurator Braff 15 Rd. og
til Defensor, Procurator Lücksen 10 Rd., saaledes at Arrestanten
afholder alle af hans Arrest flydende Omkostninger og ¹⁵/₁₈
af Actionsomkostningerne og af disse Tiltalte Niels Christensen
¹/₁₈ og Tiltalte Niels Christensen og Dorthe Pedersdatter Een
for Begge og Begge for Een ²/₁₈. I Erstatning betaler Arre-
stanten endvidere til Landbhgningernes almindelige Brandforsikring
389 Rd. og til Hjørring og Aalborg Amters Brandforsikrings-
selskab 186 Rd. 2 Mk. Den idømte Erstatning at udrede inden
8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det
Hele at efterkommes under Afværk efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 5te Februar 1872: „Under-
retsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa
udrede de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een Actionens
Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og
Defensor sammesteds, Procuratorerne Morville og Fasting 8 Rd.
til hver. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Klubien og Brod for
Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og
Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmiejer hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik 2 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Niels Christensen med Tilnavn Sallingbo og hans Hustru Dorthe Pedersdatter for Hæleri.

Ved de Tiltaltes egne Tilførelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godgjort, at de isjor foraar have for 2 Mk. afkjøbt den i 1ste Instants medtiltalte Jens Peter Johannesen et Par Rommefies Beenklæder, naaget de vidste, at disse vare sjaalne, ved hvilken Leilighed Tiltalte Dorthe Pedersdatter tillige af Johannesen fik 2 Tørklæder, der efter hendes Formening ligeledes vare sjaalne, samt at de tidligere engang have af Samme modtaget 1 Rd., som Johannesen, efter hvad de formodede, ei heller var kommen i Besiddelse af paa forlig Maade, hvorhos de Tiltalte endvidere have vedgaaet, at de for 2 à 3 Aar siden af en Person, der kaldes Thies-Anders, og som senere er bleven dømt til Tugthuusarbejde, have modtaget omtrent 1/2 Pispund Smør, skøndt de antog Smørret for at være sjaalet, hvilket det dog ikke er oplyst at have været.

De Tiltalte, af hvilke Niels Christensen er født i Aaret 1818 og Dorthe Pedersdatter i Aaret 1825, og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, ville for deres ovennævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 238 tildeels sammenholdt med § 46, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder for hver af dem ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage.

Bemærkede Dom, ved hvis Bestemmelser i Hensende til Actionens Omkostninger i 1ste Instants for de Tiltaltes Vedkommende det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanlet.“

Tirsdagen den 9de April.

Nr. 84.

Advocat Brod
contra

Brændeviinsbrænder **Andersens** Enke (Defensor Klubien), der tiltales for Overtrædelse af Veianordningens Bestemmelse derved, at hun har tilkøbt en bestaaende Grøft, der afledede Vandet fra en offentlig Landevei.

Odense Rådshads Politirets Dom af 3die October 1871: „Tiltalte, Brændeviinsbrænder Andersens Enke hører til de Fattiges Kasse i Odense 5 Rd. og bør derhos under en Bøde af 3 Mk. til samme Kasse for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig, atter i den tidligere Dohde opkøste den af hende tilkøbte, herunder Sagen omhandlede Grøft. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Januar 1872: „Tiltalte, Brændeviinsbrænder Andersens Enke i Odense bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lange og Delbanco tillægges i Salair hver 5 Rd., som udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Høiesteret ved kongelig Ordre er be- myndiget til at tage nærværende Sag under Paafjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte befindes at udgjøre summa appel- labilis, og i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Brod og Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Brændeviinsbrænder Andersens Enke af bemeldte Kjøbstad tiltalt, fordi hun formeentlig uberettiget har tilføjet Grøsten langs den nordre Side af hendes Mark, Kirkekløften kaldet, saaat Afløbet fra Steenkisten under Albanilandeveien udenfor Odense for Enden af Albanigaden er standset.

Den den 3die October sidstleden affagte Politiretsdom gaar ud fra, at det ikke under denne Sag, i hvilken Tiltalte har vedgaaet den ommeldte Til- løfning, kan undersøges og afgjøres, om Veivæsenet, som af hende formeent, er pligtigt at affede Vandet fra Veien i en anden Retning end hidtil over hendes Mark, og er Tiltalte derefter under Paaberaabelse af Frdn. 13de De- cember 1793 § 81 anset med en Bøde af 5 Rd. til de Fattiges Kasse i Odense samt tilpligtet under en Dogmulct af 3 Mk. at sætte Grøsten i dens tidligere Stand.

Overretten kan dog ikke tiltræde det Resultat, hvortil den indankede Dom er kommen, da det ikke imod Tiltaltes Benægtelse her under Sagen er bevist, at det Offentlige har havt nogen Ret over Grøsten qvæstionis, i hvilken Henseende bemærkes, at ligesom det Offentlige ikke sees at have anlagt denne, der heller ikke skal være opført paa Regulativet over de mindre Vandløb, saa- ledes har det Offentlige heller intet Tilsyn havt med den, og den Omstændighed alene, at Vandet fra Steenkisten under Albanigaden i endeel Aar, dog langt under Høvdstid, har flydt ud i den heromhandlede Grøst, kan ikke tillægges nogen afgjørende Betydning.

Tiltalte vil derfor være at frifinde, hvorhos det Actor og Defensor for Overretten tilkomende Salair, der bestemmes til 5 Rd. for hver, efter Omstændighederne bliver at udrede af det Offentlige."

Nr. 71.

Advocat Hansen
contra

Christen Pedersen (Defensor Brod),

der tiltales for Skothveri.

Sors Birts Politirets Dom af 25de November 1871: „Tiltalte, Fattiglem Christen Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage, betale i Erstatning til Sors Academies Skovvæsen 6 ß og erstatte alle af denne Sag løvligt flydende Omkostninger. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker fra denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Januar 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Seibelin og Salomonsen betaler Tiltalte Christen Pedersen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Christen Pedersen, der er født den 19de Februar 1826, og som oftere har været straffet for Tyveri blandt Andet ifølge Slagelse Kjøbstads Exrrets Dom af 28de November 1868 efter Straffelovens § 231. samt i Aaret 1870 treude Gange har været dømt efter Straffelovens § 235 for Skothveri, den ene Gang tillige for Bold imod Skobbetjentene efter Lovens § 100, er under nærværende,

fra Sors Birts Politiret hertil indankebe Sag ved egen Tilskaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt overbevist en Dag i September Maaned 1870 at være antruffen i Sors Academies Skov med nogle til 6 f vurberebe Dvise, som han havde skaaet af Trærne og bestemt at bruge til Kosteriis.

For dette Forhold, der af Academiets Forsibestyrrelse — hvem Forhøret tilfillebes den 3die November 1870, og fra hvem det modtoges tilbage den 10de October 1871 — er forlangt gjort til Gjenstand for offentlig Paataale, findes Tiltalte ved den indankebe Politiretsdom af 25de November 1871 retteligen at være anseet efter Straffelovens § 235, og da den valgte Straf af 2 Dages simpelt Fængsel efter Omstændighederne skjønes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatning og Sagsomkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 91.

Advocat Hansen
contra**Peder Jensen Hedegaard** (Defensor Brod),

der tiltales for Bedrageri, Løsgængeri og Betleri.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 31te Januar 1872: „Arrestanten Peder Jensen Hedegaard bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder. Saa bør han og udrede i Erstatning til Graves Frandsens Karl Anders Laurfen i Ribe 1 Rd. samt udrede samtlige af Sagen og hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Ferslev 5 Rd. og Defensor, Procurator Hostrup 4 Rd., hvorhos han efter udstaaet Straf bør føres ud af Landet. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Februar 1872: „Arrestanten Peder Jensen Hedegaard bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og berunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Lands overrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Arrestanten Peder Jensen Hedegaard, der er født i Slesvig i 1852 og efter 3 Gange tidligere at være straffet for Bedrageri er ved Ribe Herreds Ertrorets Dom af 17de April 1871 for Tyveri, Bedrageri, Løsgænger og Væleri anseet med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri, Løsgænger og Væleri, og ifølge Justitsministeriets i Henhold til Straffelovens § 6 afgivne Resolution omfatter Actionen navnlig ogsaa et af Tilstalte i Hertugdømmet Slesvig begaaet Bedrageri.

Med Arrestantens egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaelse er det tilstrækkeligen godtgjort, at han, der efter at have udstaaet den ovennævnte, ham sidst idømte Straf den 20de October f. A. over Lübeck var hjemsendt til Slesvig, derefter, indtil han Ratten mellem den 11te og 12te December f. A. blev anholdt i Ribe, har brevet arbejdsløs omkring og fornemmelig ernæret sig ved Væleri, idet han vel efter sin Forklaring har spurgt om Arbejde, men udenat det kan antages virkelig at have været hans Hensigt at erholde saadant. Arrestanten har derhos under denne Omstaaelse gjort sig skyldig i følgende Bedragerier:

I Roager i Hertugdømmet Slesvig, hvor Arrestanten var til Dands hos Rasmus Henriksen, laante han af denne en Frakke af Værdi 5 Rd. og gik derefter bort med den og folgte den senere til en Karl i Ribe, fra hvem den er bragt tilstede og uleveret til Rasmus Henriksen, der har frasødt Krav paa Erstatning, hvorimod bemeldte Karl har vaaakaet sig en Erstatning af 1 Rd. 2 Mk. tilsendt hos Arrestanten, men denne Erstatningspaaand vil ikke kunne tages tilfølg under nærværende Sag.

Endvidere har Arrestanten, der af Christian Friis i Lustruplund havde faaet Anviisning paa en Tjeneste hos Hans Jensen i Lange, til bemeldte Friis folgt et Faar, sem han angav at have staaende paa Ribe Mark, men udenat han eiede et saadant, for en Pibe af Værdi 5 Mk., en Specie og 4 Mk., som Chr. Friis skulde have for sin Uleilighed med at anviise ham Tjenesten, og paa denne Handel modtog Arrestanten Piben, som han senere folgte. Arrestanten lod sig derefter fæste til Hans Jensen og modtog 1 Mk. i Fæste penge, hvorhos han af Hans Jensens Hustru laante 3 Mk. og et Par Støvler, men udenat det var hans Mening at tiltræde Tjenesten eller at tilbagelevere de laante 3 Mk. eller Støvlerne. Støvlerne ere bragte tilstede og

udleverede Hans Sensen, og Erstatning er isørigt fratalsden saavel af denne som af Ehr. Friis.

Fremdeles har Arrestanten til Hans Peder Bernhard i Lustrup under det falske Føregibende af at eie et Lam solgt dette for 3 Rd. 3 Mk., paa hvilken Sum han contant modtog 2 Mk. 8 ß og desuden en Pibe af et Par Marks Værdi, hvorhos H. P. Bernhard skulde betale 1 Mk. for ham til en Trebiemand, hvorimod Resten af Pengene skulde blive staaende til Maibag. Erstatning er fratalsden.

Endelig er det gøtgjort, at Arrestanten har affjøbt en Udkrammer Varer til Beløb af 54 Rd., idet det var hans Hensigt ikke at betale for Varerne, naar han havde saadet dem; men da det viste sig, at Tiltalte ikke kunde betale, vilde Krammeren ikke overlade ham Varerne.

Med Udsvælsen af de ommeldte Bedragerier gav Arrestanten sig i Reglen falske Navne, ligesom han ogsaa isørigt fremsøgte opdigtede Fortællinger om sine personlige Forhold.

For sit Forhold i de ovenansførte Henseender vil Arrestanten være at ansee efter Straffelovens §§ 251 og 253 tildeels sammenholdte med § 46 samt efter L. 3die Marts 1860 § 5, og findes hans Straf efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar."

Nr. 98.

Advocat Brod

contra

Ole Jensen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Kjerteminde Kjøbstads Exrærets Dom af 22de Januar 1872: „Tiltalte Ole Jensen, Dagleier i Kjerteminde bør til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage at hensættes og at udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Borch 6 Rd. og til Defensor, Procurator Kramer 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Marts 1872: „Tiltalte, Dagleier Ole Jensen af Kjerteminde bør hensættes til simpelt Fængsel i 4 Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten udredes af det Offentlige. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Delbanco og Alberti betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indante Dom anførte Grunde, og idet derhos med Hensyn til, at det i Dommen er bestemt, at Actionens Omkostninger, hvorunder Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, blive at udrede af det Offentlige, bemærkes, at det allerede af de Oplysninger, som forelaae ved Sagens Anlæg, maatte ansees tilstrækkeligen at fremgaae, at det Tiltalte overbeviste, i Dommen fremsillede Forhold egne sig til at hensøres under Straffelovens § 235, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjerteminde Rjøbstaabs Extraret hertil indante Sag sigtes Tiltalte, Dagleier Ole Jensen af Kjerteminde, der er født den 14de April 1847 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, for Tyveri.

Bed egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse er Tiltalte overbevist, da han den 22de December sidstleden begav sig paa Arbeide hos Hjul- og Karethmager Gregersen i Kjerteminde, at have medbragt en Sæl i den Hensigt at afljøre Gregersen, hvad han tidligere havde gjort, noget Brændsel, men at han, da det blev for seent paa Aftenen, opgav Handelen, men besluttede, hvad han derefter udførte, i Gregersens uafslaaede Vaghuus, hvor Gregersens Saugemaskine stod, at tilvende sig noget af Affaldet fra Maskinen.

Værdien af det tagne Brændsel har ikke været at oplyse, idet Gregersen antager, at den ikke udgjorde over 24 ß, medens Tiltalte har ansat den til 8 ß eller muligen i det Høieste til 1 Mk.

Da dette Tiltaltes Forhold, som Gregersen har forbret paatalt, maa hensøres under Straffelovens § 235, findes Tiltaltes Straf at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage.“

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 6.

Den 27de April.

1872.

Forste ordinaire Session.

Fredagen den 12te April.

Nr. 106.

Advocat Klubien

contra

Ane Lisbeth Larsdatter (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Vægængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Marts 1872:
„Arrestantinden Ane Lisbeth Larsdatter bør straffes med For-
bedringehusarbejde i 18 Maaneder samt udrede denne Actions
Omfostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Pro-
curatorerne Hesticher og Juel med 5 Rd. til hver. At estier-
kommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og
Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den inbankede Doms Premieser hedder det: „Arrestantinden Ane
Lisbeth Larsdatter, der er født den 17de Mai 1845 og tidligere anseet
ved denne Rets Domme af 24de December 1864, 11te April 1865 og 23de
Marts 1869 efter Forordning 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd

og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter samme Forordnings § 13 med Forbebringshuusarbeide i 1 Aar og efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 1ste Led som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbebringshuusarbeide i 8 Maaned, er under nærværende, mod hende for Tyveri og Løsgænger i anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilskaaelse overbevist at have i December Maaned f. A., medens hun var ombord i Dampskibet „Bidar“, frastjaalet sammes Styrmand Jørgen Christian Bøje et Tørklæde, en Parapluie, et Par Handsker og et Par Muffebiser i det Hele af Værdi 1 Rd. 5 Mk. 12 f, beroende i Beskjaalnes Røgt i det ommeldte Dampskib, i hvilken Arrestantinden havde hans Tilbælselse til at opholde sig under Reisen, samt at have mod et hende til Kjøbenhavn's Politiproto-col over mistænkelige Personer den 13de December f. A. under sædvanlig Straffetrufel givet Tilhold toget Ophold heri Staden fra 1ste Januar d. A., indtil hun Ratten mellem den 4de og 5te Februar næstefter blev anholdt af Politiet, uden derom at have gjort nogen Anmeldelse til den omhandlede Protocol.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at bømme beels efter fornærnte Lovs § 231 1ste Led eller efter § 238 jfr. § 241 2det Led sem for 4de Gang begaaet Hæleri beels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri, og findes Straffen under Cet at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbeide i 18 Maaned.

Nr. 104.

Advocat Nellesmann

contra

Jacob Mortensen (Defensor Lebinsen),

der tiltales for at have brugt Trusler og Skjældsord mod en Sognefoged under Udførelsen af dennes Bestilling.

Frijsenborg Faurstov Birks Exirarets Dem af 14de November 1871: „Tiltalte, Smedesvend Jacob Mortensen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Friis 5 Rd. og Defensor, Cancelliraad Zielian 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dem af 19de Februar 1872: „Underretsbemmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Levin-
sen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærbørende Sag tiltales Emedesvend Jacob Mortensen for at have brugt Trusler og Skjældsord mod en Sognefoged under Udsørelsen af dennes Bestilling.

Efter den af Sognefoged Niels Jensen af Volbby afgivne edelige For-
klaring kom Tiltalte den 29de August s. A. om Aftenen omtrent Kl. 7 ind
paa hans Mark, hvor han arbejdede med sine Folk, og gif hen til hans Karl
Jens Pedersen, hvem han overfaldt med Slog og kastede til Jorden. Da
Niels Jensen saae dette, løb han over og traal Tiltalte bort fra J. Pedersen, i
hvilken Anledning Tiltalte begyndte at udfjælde ham med en Mængde
Skjældsord, saasom Hæjtring, Pjalt, Flab, yttrede, at han nok engang skulde
træffe Jensen, og stødte denne for Brystet, ligesom Tiltalte ogsaa truede Jensen
med Steen og kastede endog en Steen efter ham uden dog at ramme ham. Da
Jensen senere paa Aftenen forsynet med sit Skilt som Sognefoged begav sig
til Volbby for at anholde Tiltalte og traf denne paa Vrien, viste han Tiltalte
Skiltet og tilkjendegav denne, at han skulde anholdes, hvortil Tiltalte da
yttrede, at han vilde „overbegjøre“ Sognefogden og Skiltet. Efter at Tiltalte
derpaa havde fundet Leilighed til at undvige, indfandt han sig samme Aften
omtrent Kl. 10 ved Niels Jensens Gaard, og da Sognefogden med flere Til-
stedeværende gif ud, truede Tiltalte med at hante Enhver, der kom i hans
Nærhed, rakte Tunge af Niels Jensen, kaldte ham en Stodderkonge og truede
med, naar han blot kunde blive ene med Jensen, at skulle „lave en høn Dreng
af ham.“

Tiltalte har forklaret, at han indseer, at han ved den omfoklarede
Leilighed paa forskjellig Maade fornærmede Sognefogden, hvem han kjendte
som saadan, men at han, da han var noget svirende, ei saa nøie kan erindre
de enkelte Omstændigheder ved Saamenstødet med Sognefogden, idet han
navnlig kun vil kunne mindes, at han paa forskjellig Maade udfjældte denne
paa Marken, at han undveg, da han blev efterføgt, og at han senere blev
antruffen udenfor Sognefogdens Hus.

Medens det heretter ikke vil kunne ansees tilstrækkeligt beviist, at Tiltalte,
da Sognefogden vilde anholde ham, har brugt de af denne omfoklarede
Ytringer, er derimod Rigtigheden af Sognefogdens Forklaring om Tiltaltes
øvrige Forhold tilstrækkeligt godtgjort ved flere under Sagen afgivne edelige
Bidneforklaringer, ligesom det tillige maa ansees tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte

ikke var beruset eller ialfald kun i ringe Grad. Tiltalte, der er født i 1845 og — naar undtages, at han i Militærtjenesten er straffet for disciplinære Forseelser — ikke forhen har været tiltalt eller straffet, vil saaledes for det ham overbeviste Forhold være at ansee efter Straffelovens §§ 100 og 101 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 8 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil sølgelig være at stadfæste."

Nr. 105.

Advocat Levinsen

contra

Jonas Olafsson (Defensor Henrichsen ved Nellemann),
der tiltales for Tyveri.

Mangarvalla Sæfsels Extrarets Dom af 24de Februar 1871:
„Tiltalte, Fattiglem Jonas Olafsson paa Butra bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være; Actionens Omkostninger, hvoriblandt 2 Rb. i Salair til Tiltaltes Defensor, Repstyrer Magnus Arnason paa Vatnsdal udredes af det Offentlige.“

Den islandste Landsoverrets Dom af 4de September 1871:
„Tiltalte Jonas Olafsson bør at straffes med 27 Slag Riis og være undergIVEN Politiets særdeles Tilsyn i 8 Maaneder. Saa betaler han og alle af Actionen mod ham lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Páll Melsted og Søn Gudmundson 6 Rb. til hver. Underdommeren, Sæfselemænd H. E. Jønsen erlægger for sine Udtalelser om Overretten en Bøde af 10 Rb., som tilfalder vedkommende Fattigkasse. Det Idømte at erlægge inden 8 Uger fra Dommens Forkyndelse og denne at fuldbyrde under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udøvede, i den indankede Dom ommeldte Tyveri af 2 Potter Rug af Bærbi 8 $\frac{1}{2}$ fra et aflaaet Sidehuus, hvortil han banede sig Udgang ved en tillistet Nøgle, vil han ifølge dette Forholds Bestaffenhed være at ansee efter Loven af 25de Juni 1869 § 237 og for de øvrige af ham begaaede Tyverier efter samme Lovs § 230, og Straffen findes i Henshold til de

nævnte Paragrapher cfr. § 307 at kunne bestemmes til 15 Slag Riis. I Henseende til Actionens Omkostninger og den Underdommeren tilfundne Mulct vil Dommen være at stadfæste, hvorhos Tiltalte i Salair til Defensor ved Underretten vil have at udrede 2 Rd.

Thi kjendes for Ret:

Jonas Olafsson bør straffes med 15 Slag Riis. I Henseende til Actionens Omkostninger og den Underdommeren tilfundne Mulct bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte bør i Salarium til Repstyrer Magnus Arnason udrede 2 Rd. Saa betaler han og i Salarium til Advocaterne Levinson og Henriksen for Høiesteret 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I den foreliggende Sag er Fattiglem Jonas Olafsson, 50 Aar gammel og aldrig forben dømt eller tiltalt for nogen Lovovertrædelse bleven overbevist om, at han afvigte Sommer fra sin Huusbond og Madmoder paa Butra i Fjeldskild har Hjaalet 2 Potter Rug og 1½, à 2 Pund Smør af 2 laasede Kister, af hvilke den ene befandt sig i Kjøkkenet der i Huset, men den anden i et tilaalet Sidesuus. Han banede sig Udgang til Kisterne og Huset med de rigtige Nøgler, som han bemægtigede sig paa en Hylde eller et Bord i Vadsuen, da Alle vare gaaede i Seng og sov, og begit saa ovenansførte Tyveri, som han i Begyndelsen nægtede men senere vedgik. Ligeledes er han bleven overbevist om at have taget to Par gamle Reeb fra sin Huusbond ud af en ulaalet Smedie ved Huset, hvilke han bragte et andet Sted hen til Opbevaring i den Hensigt senere at sælge dem, dersom det skulde blive muligt, og skutteligen er det under Sagens Undersøgelse kommet frem, at Tiltalte i Sommeren 1868 fra Bonden Johan Jonsen paa Valstræta hemmeligen af en ulaalet Smedie har taget en Lee, som han bragte med sig hjem og brugte som sin Eiendom. Disse Gjenstande ere tilsammen vurderede til 1 Rd. 28 ß og ere tilbageleverede med Undtagelse af Leen, som er vurderet til 32 ß, og som Gieren ikke har forlangt tilbageleveret. Tiltalte hør til sit Forivar ansørt, at han har lidt Sult og Hunger, og at dette hør drevet ham til at stjæle de Ting, som han tog fra sin Huusbond; thi han havde ogsaa havt i Sinde at skaffe sig Mad for Rebene og tillige troet at have Rebene tilgode hos sin Huusbond; thi han havde, da han kom til ham, bragt med, hvad der svarede til 3 Par Reeb, som var tilfaldet hans Huusbond, udenat han havde givet ham Erstatning herfor; han havde saa-

lebes ikke tilegnet sig Rebene i nogen tyvagtig Hensigt, og det Somme havde været Tilfældet med Leen; thi han havde staaet i den Formening, at han havde Leen tilgode hos Johan, hvem han havde givet Materiale til Leen, og som havde lovet at lave den til ham, men enten ikke opfyldt sit Løfte eller givet ham en daarlig Le, som han ikke havde kunnet have nogen Nytte af, og er der i saa Henseende nogen Sandsynlighed for Rigtigheden af hans Forklaring.

Underdommeren har nu formeent, at Tiltalte paa Grund af sine ringe Forstandsevner ikke kan være ansvarlig for sine Handlinger, og har derfor fuldstændig frifundet ham for Actors Tiltalte og ladet det Offentlige udrede Actionens Omkostninger, men Landsoverretten kan ikke bifalde denne Underdommerens Opfattelse; thi ligesom den ikke har nogen tilstrækkelig Støtte i de Attester om Tiltalte, som findes i Acten, saaledes tyder Tiltaltes Optræden i de Handlinger, som denne Sag er opstaaet af, paa ingen Maade paa en Taabe eller en Sindsforvirret, som ikke kan bære Ansvar for sine Handlinger. Han tillister sig saaledes Nøglerne ved Nattetide og lægger dem, efterat han har brugt dem for at komme ind i Huset og Kisterne, atter paa deres Plads; Rebene bringer han i Forvaring et andet Sted og gererer sig i det Hele taget saaledes, som enhver anden Tyv vilde have gjort i hans Sted. Hans Handling maa derfor anses for strafbar som saadan.

Naar Tiltaltes Straffskyld skal fastsættes, vil hans Forbrydelse, forsaavidt angaaer Tyveriet af Kornet og Smørret, ligesom være at subsumere under § 231 Nr. 4 i Straffeloven af 25de Juni 1869, og synes den Straf, som Tiltalte har paadraget sig ved sin Forbrydelse — deri indbefattet Straffen for Tyveriet af Rebene og Leen — efter Sagens Omstændigheder passende at kunne ansættes til 27 Slag Riis; saa bør han og at være undergivet Politiets særdeles Tilsyn i 8 Maaneder ligesom at betale de af Actionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor og Defensor ved Landsoverretten 6 Rd. til hver. Det tilbømte Defensionssalair ved Underretten approberes.

Med Hensyn til Sagens Drift ved Underretten bemærkes, at den, fra den begyndte og indtil den kom til Amtet, har været omtrent 8 Maaneder, men der findes dog ikke at være tilstrækkelig Anledning til at lade denne Forhaling af Sagen geraade Dommeren til Ansvar. Paa den anden Side kan Overretten ikke forbigaae de Udtryk, som Underdommeren i Forhøret den 1ste August har protocolleret om Overrettens Kjendelse af 3die Juli næstforhen, forsaavidt Underdommeren paa den ene Side paastraaer, at de yderligere Oplysninger, som fordrebes i bemeldte Kjendelse, deels have foreligget tydeligt og urokkelige klart i de foreløbige Forhør deels have været af den Natur, at ethvert fornuftigt Menneske havde kunnet se sig selv, og paa den anden Side lader sig forlyde med, at Overrettens Kjendelse havde kunnet medføre, at Tiltalte geraadede i Modsigelse med sig selv. Disse Underdommerens usømmelige Udtalelser om Overretten, som desuden ere fuldstændigt umotiverede og ufandtne — thi Acten udviser, at der manglede tilstrækkelige Oplysninger til, at der kunde dømmes om Tiltaltes Straffskyld baade med Hensyn til Laasen for det Huus,

Begge og Begge for Een bør udrede alle af denne Sag og Dommens Fuldbyrkelse lovligt sthørende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Smith og Defensor, Sagsfører Hærd 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Februar 1872: „I Henseende til de idømte Straffe bør Underretskdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 4 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Saaesen 5 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Søren Matthesen, hvorhos Tiltalte Marie Cathrine Thomsen Eved in solidum med ham udreder $\frac{1}{3}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Henrichsen og Bræd tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag tiltales Søren Matthesen og dennes Hustru Marie Cathrine Thomsen Eved for bedragerisk Forhold.

Ved Tiltalte Søren Matthesens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han under en den 29de April f. A. efter Begjæring af Kjøbmand P. Thomsen af Barde til Fuldførelse af en Forbring paa 534 Rd. 4 Mt. 2 ß med Renter og Omkostninger hos ham foretagen Ublægsforretning har i den Hensigt at faae et i hans Dagligstue staaende Klædestab, der efter Tiltaltes Opgivende havde en Værdi af 10 Rd., samt en ham ligeledes tilhørende Kiste af Værdi 3 Rd. undtagne fra Ublæget urigtig opgivet for Fogden, at Klædestabet tilhørte hans Kones Søster, og at samtlige Kister, som fandtes i Huset, tilhørte hans Ejenestefolk, hvilket havde tilfølg, at der ikke blev gjort Ublæg i disse Gjenstande, samt at han Aftenen før den til den 11te Mai f. A. berammede Auction over det Ublagte har af dette bortført et Skjeppemaal og en Bismer af Værdi tilsammen 1 Rd. 1 Mt. samt nogle — som det maa antages mindre betydelige — Gjenstande, hvis

Bærdi ikke er oplyst under Sagen. Paa somme Maade er det godtgjort, at Tiltalte kort Tid, efterat Udlagsforretningen var foretagen, har i Forening med sin medtiltalte Hustru Marie Cathrine Thomsen Tved slagtet et til 7 Rb. 8 Mk. burderet Sviin, der henhørte til det Udlagte, og som de maae antages senere at have forbrugt i deres Husholdning.

Medtiltalte Marie Cathrine Thomsen Tved har tilføjet, at hun har været enig med sin Mand i at slagte det ommeldte Sviin, og at hun derefter i Forening med ham har udført dette. Under Sagen er der ikke Spørgsmaal om Erstatning, men efter Opgivende af Kjøbmand Thomsens Sagfører vil Thomsen komme til at lide et Tab, der ikke nøiagtigt kunde opgives, fordi den endelige Afregning med Hensyn til Realisationen af de Tiltaltes faste og løse Eiendomme endnu ikke var foregaaet, men vilde komme til at udgjøre omtrent 200 Rb.

De Tiltalte, af hvilke Søren Matthesen er født i Aaret 1834 og Marie Cathrine Thomsen Tved i Aaret 1844, og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, ville for deres ovennævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 253 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød for Søren Matthesen i 8 Dage og for Tiltalte Marie Cathrine Thomsen Tved i 5 Dage, og bemeldte Dom vil derfor for saavidt være at stadfæste."

Nr. 103.

Advocat Hindenburg
contra

Hans Simonfen Gartemeier eller Gattemeier Iversen og dennes Hustru **Nielsine Hansdatter** (Def. Klubien), der tiltales for Meeneed.

Norvang Tørrild Herredets Extrarets Dom af 22de December 1871: „Arrestanterne Hans Simonfen Gartemeier Iversen og Hustru Nielsine Hansdatter bør hver især at henfættes til Forbringeshuusarbeide i 2 Aar og udrede de med denne Sag lovligt forbundne Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Warum 6 Rb. og til Defensor, Cancelliraad Borch 5 Rb. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 11te Marts 1872: „De Tiltalte Hans Simonfen Gattemeier Iversen og Nielsine Hansdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være, dog saaledes at de Een for Vegge og Vegge for Een udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad

Møller og Justitsraad Neckelmann 8 Rd. til hver. Det Bømte at efterkommes under Afjærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Hans Simonsen Gattemeier Sverfen og Hustru Nielsine Hansdatter for Meeneb.

Under en privat Politifag, som Lars Persøn af Tellinge Mort i September Maaned f. A. havde anlagt mod de Tiltalte i Anledning af voldeligt Forhold m. m., som de Ratten mellem den 31te August og 1ste September f. A. skulde have udviist mod ham i hans Bopæl, afgav Vidnet Hans Conrad Hansen den edelige Forklaring, at der den 31te August f. A. om Aftenen, da han og Lars Persøn, der boede i samme Stue, vare tilfængs, blev banket paa, samt at de Tiltalte, efterat Lars Persøn i bar Stjorte var sprungen op af Sengen for at lukke op, kom ind i Stuen, hvorefter Tiltalte Hans Simonsen Gattemeier Sverfen, idet han sagde til Lars Persøn, som igjen var gaaet ifæng, at denne ikke mere skulde harpe Gruns for ham, holdt sin Inytede Næve for Lars Persøns Ansigt, og da Lars Persøn nu sprang ud af Sengen og sagde til de Tiltalte, at disse skulde forlade hans Huus, rev en af de Tiltalte Lars Persøns Stjorte itu, medens Tiltalte Nielsine Hansdatter sparkede ham med sine Træsko, hvorhos de Tiltalte, idet de derefter forløbe Huset, kastede Steen ind gennem Døren, hvor Lars Persøn stod. Da de Tiltalte nanset denne Vidneforklaring vedbleve deres tidligere Anbragte — der gik ud paa, at Tiltalte Nielsine Hansdatter slet ikke havde været inde i Huset den ommeldte Aften, hvorhos Tiltalte H. S. O. Sverfen endvidere havde udsagt, at han vel om Aftenen Kl. 8—9 havde været inde hos Lars Persøn, der kom ham imøde i Forstuen, og hvis Dør ikke var tilsluttet, men at han efter at have sagt til Lars Persøn, at denne ikke mere skulde harpe Gruns for ham, igjen gik bort uden at sige nogen Bøld mod Lars Persøn — og ingen yderligere Oplysninger tilveiebragtes, blev Sagens Udfald ved den den 21de September f. A. affagte Politiretsdom gjort afhængigt af de Tiltaltes Eed, saaledes at de frisandtes, saafremt de edeligt bekræftede, Tiltalte H. S. O. Sverfen, at han ikke Ratten mellem den 31te August og 1ste September f. A. omtrent Kl. 12 havde været inde i Lars Persøns Sengelammer og under en Strøm af

Skjældsord holdt sin knyttede Næve for Lars Persøns Ansigt og truet ham med Bryglet samt berester i Forening med sin Hustru flaaet ham i Hovedet og paa Bryglet og revet hans Skjorte itu, og Tiltalte Nielsine Hansbatter, at hun ikke Natten mellem den 31te August og 1ste September f. A. omtrent Kl. 12 havde været inde i Lars Persøns Huus og faaledes ei heller i Forening med sin Mand flaaet Lars Persøn i Hovedet og paa Bryglet, revet hans Skjorte itu og sparket ham med sine Træsko, hvorimod de Tiltalte, saafremt de faaledes foreskrevne Eder ikke aflagdes, bleve idømte, H. S. G. Jørfsen en Bøde af 12 Rd. til Statskassen eller i Mangel af sammes fulde Betaling simpelt Fængsel i 6 Dage og Nielsine Hansbatter en Bøde af 8 Rd. til Statskassen eller i Mangel af sammes fulde Betaling simpelt Fængsel i 4 Dage. Den 19de October f. A. mødte derefter de Tiltalte i Politiretten og begjærede sig i Henhold til en udtagen Edbesthævning stedebe til Eed, hvorefter de i Lars Persøns Nærværelse, og efterat den befalede Advokat mod Meeneed var oplæst for dem, aflagde de dem ved Politiretsdommen paalagte Eder.

Under den mod de Tiltalte derefter indlebede Undersøgelse har nu ikke blot fornavnte Hans Conrad Hansen vedflaaet den foransførte, af ham edeligt afgivne Vidneforklaring, idet han særligt i Henhold til den af ham aflagte Eed har gjentaget, at begge de Tiltalte den 31te August f. A., saavidt han troer, Kl. 12 vare inde i Lars Persøns Stue, men Lars Persøns Hustru Conrabine Sørensen, der er Tiltalte Nielsine Hansbatters Moder, har ligeledes edeligen forklaret, at hun den 31te August f. A. om Aftenen var gaaet tilfængs med sin Mand i samme Stue, hvor Hans Conrad Hansen laa, at hendes Mand, da der noget efter blev banket paa Gadedøren, som var lukket, sprang ud af Sengen og lukkede op, hvorpaa han igjen gik iseng, at begge de Tiltalte nu kom ind i Stuen, hvor H. S. G. Jørfsen yttrede til Lars Persøn, at denne ikke mere skulde harpe Oruus, hvorpaa han holdt sin knyttede Næve for Lars Persøns Ansigt, at en af de Tiltalte, da Lars Persøn nu sprang ud af Sengen og søgte, at de skulde gaae bort, rev hans Skjorte itu, hvorhos Tiltalte Nielsine Hansbatter med sine Træsko sparkede efter Lars Persøn, samt at der, efterat de Tiltalte vare gaaede udenfor, kom Steen ind af den aabne Stuedør, hvilke hun ikke kan antage andet end at være faldne af de Tiltalte, og hun har særligt tilføjet, at Tiltalte H. S. G. Jørfsen Natten mellem den 31te August og 1ste September f. A. omtrent Kl. 12 var inde i Lars Persøns Sengeskammer, ligesom at Tiltalte Nielsine Hansbatter til samme Tid var inde i Lars Persøns Huus. Saavel Hans Conrad Hansen som Conrabine Sørensen have derhos under et efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør tilføjet, at H. S. G. Jørfsen ved den ommeldte Leilighed brugte Skjældsord mod Lars Persøn. To andre Vidner have endelig edeligt udtalt, at Tiltalte Nielsine Hansbatter engang i Begyndelsen af October Maaned f. A. i deres Paahør har yttret, at den Forklaring, Hans Conrad Hansen havde afgivet under Politisagen, var overeensstemmende med Sandheden, samt at han ingen falsk Eed havde aflagt, og vel har Tiltalte Nielsine Hansbatter, hvis Forklaring med Hensyn hertil fra Begyndelsen af

gik ud paa, at hun ikke bestemt erindrede at have yttret sig paa denne Maade, senere under det efter Overrettens Kjendelse optagne Forhør erklæret, at den paaagjældende Ytring af hende alene gik ud paa, at „Hans“ havde sagt Sandhed, hvorved hun vil have sigtet ikke til Vidnet Hans Conrad Hansen men til sin Mand, Tiltalte Hans S. G. Iversen; men efter Vidnernes Forklaring maa det nærmest antages, at Ytringerne ere falske, forinden hendes Mand havde aflagt Eed, og medens det ene af de to ommeldte Vidner ikke har kunnet blive yderligere afhørt, har derhos det andet Vidne nærmere forklaret, at Tiltalte Nielsine Hansdatter brugte Ordene „Hans Conrad“, hvorved alene kunde sigtes til Hans Conrad Hansen, ligesom endelig et tredje Vidne edeligt har udsagt, at Tiltalte Nielsine Hansdatter engang i Efteraaret f. A., da Hans Conrad Hansen havde aflagt Eed i Sagen, sagde til Vidnet, at Hans havde forklaret rigtigt i deres Sag, samt at han var et godt Vidne, og vel har dette sidste Vidne ikke kunnet bestemt erindre, om Tiltalte brugte Benævnelsen „Hans Conrad“ eller blot „Hans“, men det Hele gjorde dog efter Vidnets Udsagn det Indtryk, at Tiltalte sigtede til Hans Conrad Hansen og ikke til sin Mand. Begge de Tiltalte have imidlertid vedholdende benægtet at have aflagt falsk Eed samt fastholdt, at, hvad de tidligere havde anbragt, var overensstemmende med Sandheden, idet Tiltalte S. G. Iversen paa Foreholdelse af de iøvrigt afgivne Vidneforklaringer særligen har udsagt, at han den 11te August f. A. omtrent Kl. 9 om Aftenen var i Lars Persøns Forstue, hvor han meddeelte Lars Persøn, at denne ikke mere skulde harpe Gruus, men at han ikke har været i Lars Persøns Sengelammer og der brugt Skjældsord mod Lars Persøn og truet ham, samt at Tiltalte Nielsine Hansdatter ved denne Leilighed stod udenfor og ikke kom ind i Lars Persøns Huus og navnlig ikke i hans Sengelammer, og Tiltalte Nielsine Hansdatter har ligeledes under Foreholdelse af Vidnernes Forklaringer benægtet, at hun den 11te August f. A. om Aftenen eller den derpaa følgende Nat har været inde i Lars Persøns Huus, men at hun stod udenfor, da hendes Mand var inde i Lars Persøns Forstue for at sige, at denne ikke skulde komme og harpe Gruus.

Vel har nu Lars Persøn under det efter Overrettens Kjendelse optagne yderligere Forhør edeligen stadfæstet Nødværigheden af Indholdet af den af ham, som meldt, i sin Tid indgivne Politiretsklage, der i alt Væsentligt stemmer med de af Hans Conrad Hansen og Conrachine Sørensen afgivne Forklaringer, men det findes dog imod begaaede de Tiltaltes samstemmende Benægtelse betænkeligt ved de foransførte Oplysninger at ansee et fuldt tilstrækkeligt Beviis tilveiebragt for, at de Tiltalte ved edeligt at fratægge sig at have udbiist det Forhold, hvorfor de af Lars Persøn ere blevne sagsøgte ved Politiretten, have gjort sig skyldige i Meeneed, og de ville derfor være at frifinde for Actors Tiltale efter Sagens Omstændigheder dog med Forpligtelse til Eed for Begge og Begge for Eed at udrede Actionens Omkostninger.“

Mandagen den 22de April.

Nr. 95.

Advocat Hindenburg

contra

Else Marie Pedersen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Pantfætning af fremmed Gods.

Stads Herreds Extrarets Dom af 22de December 1871: „Tiltalte Else Marie Pedersen, Jens Chr. Jensens Hustru af Esbjerg bør paa egen Bekostning hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage samt udrede Salair til Actor, Procurator Poulsen og Defensor, Procurator Smith med 4 Rd. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkybdelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Februar 1872: „Tiltalte Else Marie Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiste Fremstilling og med Bemærkning, at det Tiltalte overbeviste Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 256, samt idet derhos tilføies, at de Dplysninger, som ere fremkomne under et efter Overrettsdommens Affigelse optaget Forhør, hderligere bestyrke Rigtigheden af det antagne Resultat, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Under denne Sag tiltales Else Marie Pedersen, Jens Christian Jensens Hustru i Esbjerg for Pantfætning af fremmed Gods.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Dplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun den 27de October f. A. har til en Bager pantfæt for 8 Rugbrød af Værdi 2 Rd. et Ole Frederiksen i Esbjerg tilhørende Uhr, som Ole Frederiksen, da han Aftenen iforveien opholdt sig i hendes Huus,

havde foreviist en tilfedevarende Arbeidsmand, og som Tiltalte ved den Keilig-
hed havde faaet ihænde men nægtet at tilbageleve, forinden Ole Frederiksen
havde betalt hende 2 Rd., som hun efter sit Anbringende har tilgode hos denne
for Nattelegis. Uhret er under Sagen bragt tilfede og vurderet til 2 Rd.
samt ubleveret Ole Frederiksen.

Vel har nu Ole Frederiksen ikke villet erkende, at han skylder Tiltalte
Noget, men efter Sagens Omstændigheder i det Hele findes der dog ikke til-
strækkelig Høie til at forlæste Tiltaltes Forklaring om, at hun formener at have
det ommeldte Beløb tilgode hos Ole Frederiksen, og Tiltalte, der er født i
Aaret 1841 og tidligere ved Overrettens Dom af 27de Februar f. A. er an-
seet efter Straffelovens § 256 med simpelt Fængsel i 8 Dage, vil saaledes nu
for det af hende udviste Forhold være at ansee efter samme Lovs § 257, og
Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til
simpelt Fængsel i 8 Dage."

Nr. 86.

Advocat Hansen
contra

Karen Johanne Hansen (Defensor Revinsen),

der tiltales for Bedrageri og Tyveri.

Raskov Kjøbstads Extrarets Dom af 9de October 1871:
„Tiltalte Tjenestepige Karen Johanne Hansdatter bør hensesættes
til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale
7 Rd. 5 Mk. i Erstatning til Conditorste Frøken Marie Inel
heraf Bhen. Saa bør Tiltalte og udrede samtlige af nærværende
Sag lovligt skyldende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor,
Procurator Barsoeb 6 Rd. og til Defensor, Procurator Henrich-
sen 5 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter
Dommens lovlige Forkyndelse og det Hele at efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Februar
1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair
til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Simonsen
og Justitsraad Nyegaard betaler Tiltalte Karen Johanne Hansen
8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger
efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele
at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, hvorved alene bemærkes, at der for det Tiltalte overbeviste, i November Maaned 1870 forøvede Tyveri af et Par Støveler bliver at idømme hende Tillægsstraf efter Straffelovens § 64 jfr. § 228, men at det dog findes at kunne have sit Forblivende ved den i bemeldte Dom fastsatte Straf, vil Dommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Fræmisser hedder det: „Under nærværende, fra Nollstov Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Karen Johanne Hansen tiltales for Bedrageri og Tyveri, er det ved hendes med det isvrigt fremkomne stemmende Tilsvaarske oplyst, at hun ved fæstteligen at foregive at være sendt af forskellige navngivne Personer har til forskellige Tider i forrige Aar faaet ndleveret: hos Conditorfken Marie Juel Rager og Sullermondler til et Pælsb af 7 Rd. 5 Mk., hos Buntmager Cohn 3 Huer af Værdi 3 Rd., hos Kjøbmand Christian Hansen 2 Par franske Træsko til en Værdi af 2 Rd. 4 Mk. samt hos Huusmandskenen Margrethe Grønb en halv Snees Væg af Værdi 10 §, over hvilke samtlige Gjenstande hun derefter har disponeret. Paa samme Maade er det gædtgjort, at Tiltalte, da hun i Mai Maaned f. A. forlod sin Tjeneste hos Gaardmand Peder Torsen i Solkehave, har frastjaalet sin Modmoder et til 24 § vurderet Forklæde, og endelig maa det uagtet hendes Benægtelse deraf ansees tilstrækkeligt godgjort, at hun ved Tyveri har tilvænt sig et Pigen Adolphine Sørensen tilhørende Par Støveler, der ere tilbageleverede Eierinden, som har frastaldet Krav paa Erstatning for Forringelsen

For de af Tiltalte, der er født den 29de August 1841, forøvede Tyverier og Bedragerier vil hun, der tidligere er straffet isølge Hollands Kørreherreds Extrarets Dom af 7de April 1866 i Henhold til Frdn. 11te April 1840 §§ 41 og 43 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og ved nærværende Rets Domme af 26de November 1867 og 14de Februar 1871

respective efter Straffelovens § 146 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og efter dens §§ 228 og 247 med samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter Straffelovens § 230 for 2den Gang begaaet Tyveri og efter § 251 for Bedrageri, og skjønnes Straffen ved den indtænkte, den 9de October fidsleden assagte Underrettsdom passende fastsat til 6 Gange 5 Dags Fængsel paa Bånd og Brød. Da nu ogsaa dens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger og Tiltaltes Erstatningsansvar, i hvilken Henseende bemærkes, at kun Conditorkken Marie Snel har gjort Krav paa Erstatning, maa billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 110.

Advocat Hansen

contra

Juliane Marie Christensen, Zens Christoffersens Hustru
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Hillerølev Hundborg Herredets Extrarets Dom af 9de Marts 1872: „Arrestantinden Juliane Marie Christensen, Arbeidsmand Zens Christoffersens Hustru af Tilsted bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber. Hun ubreder derhos samtlige de ved hendes Arrest og denne Action foranlebigede Udgifter og berunder Salarium til Actor, Procurator Esmann og til Defensor, Kammerraad og Procurator Lykke 4 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 2den April 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indtænkte Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Hansen og Nellemann
for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indtænkte Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 7.

Den 3die Mai.

1872.

Forste ordinaire Sæksion.

Mandagen den 22de April.

Nr. 110.

Advocat Hansen

contra

Juliane Marie Christensen, Jens Christoffersens Hustru

(see forrige Nr.).

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Om Juliane Marie Christensen, Arbejdsmand Jens Christoffersens Hustru, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtjort, at hun, da hun den 6te Februar d. A. havde indbudet sig hos Gaardmand Christen Jensen af Tilsted for at ligge Halm, har tilvundet sig et bemeldte Gaardmand tilhørende og til 9 Mk. vurderet uldent Tørklæde, som henlaa paa et Bord i Dagligstuen, hvilket Tørklæde er bragt tilstede under Sagen og maa antages at være udleveret til Bestjaalnes Hustru, som har frasødt Krav paa yderligere Erstatning.

Tiltalte, der er født i Aaret 1835 og foruden at være straffet deels for Hoer og deels for Brandsiftelse og Bettleri tidligere 2 Gange er straffet for Tyveri, senest ifølge Overrettens Dom af 1ste April 1867 efter Straffelovens § 230 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, er for det af hende nu udfiste Forhold ved Underrettsdommen rettelig anseet efter Straffelovens § 231 1ste Akr., og da Straffen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, og bemeldte Doms Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Tiltalsdagen den 23de April.

Nr. 93.

Advocat Henriksen
contra

- 1) **Christen Pedersen Maienberg,** 2) **Thomas Thomsen Lyche** og 3) **Casper Hansen Plaz**
(Defensor Nellemann),

der tiltales, Forstnævnte for Bedrageri og de to Sidstnævnte for Meddeelagtighed i denne Forbrydelse.

Stads Herreds Extrarets Dom af 11te December 1871: „Christen Pedersen Maienberg og Thomas Thomsen Lyche bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 3 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 5 Dage, Casper Hansen Plaz bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage. Saa udrede de Tiltalte hver for sig samtlige af deres Arrest og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger. Salair til Actor, Procurator Smith 10 Rd. og Defensor, Procurator Poulsen 8 Rd. udredes af de Tiltalte Maienberg med $\frac{2}{3}$, af Lyche og Plaz in solidum med $\frac{1}{3}$. At efterkommes inden 15 Dage fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landesoverrets Dom af 12te Februar 1872: „Tiltalte Casper Hansen Plaz bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Christen Pedersen Maienberg og Thomas Thomsen Lyche bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 4 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, berunder i Salair til Actor for Underretten 8 Rd., til Defensor sammesteds 6 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nekkelmann og Procurator Morville 8 Rd. til hver udredes af Tiltalte Christen Pedersen Maienberg, hvorhos de Tiltalte Thomas Thomsen Lyche og Casper Hansen Plaz in solidum med ham udrede hver $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at der ikke for Tiltalte Thomas Thomsen Lyches Vedkommende findes at være Anvendelse for Straffelovens

§ 253, og ibet derhos tilføies, at Tiltalte Christen Pedersen Maienborg ifølge de Høiesteret forelagte Oplysninger maa antages ved Salget af sin faste Eiendom nu at have dækket sin tingløse Gjæld, vil Overrettsdommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne bestemmes for Maienborg til 2 Gange 5 Dage og for Lyche til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Randsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Christen Pedersen Maienborg til 2 Gange 5 Dage og for Thomas Thomsen Lyche til 5 Dage. Advocaterne Heinrichsen og Kellemann tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Saa tiltales Huusmand Christen Pedersen Maienborg for Bedrageri og Gaardmændene Thomas Thomsen Lyche og Casper Hansen Plag for Medbeilaglighed i denne Forbrudelse.

Ved Tiltalte Christen Pedersen Maienborgs egen Tilnaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han — der ifjor Sommer var i meget fortrøstet Vengomskaendighed, idet han nemlig foruden en Sum stor til Rest 1,625 Rd., som han ved Kjøbet af en Eiendom i Torrup var bleven Gaardeier Johannes Jacobsen af Sønderstorv Mark skuldig, og for hvilket Beløb han ved en den 18de Juni 1867 udstedt og den 25de s. M. tingløst Obligation havde givet Jacobsen 1te Prioritets Panteret i bemeldte Eiendom med Tilbehør, Jordernes Sæd, Avl og Afgrøde m. v. saavel som i sin Besætning, Ind- og Udbo og overhovedet i Alt, hvad han eiede eller maatte komme til at eie, efterhaanden var kommen i en temmelig betydelig Gjæld — har for at forbinde sine Creditorer, som han var ude af Stand til at fuldbetjære, fra at falde ind paa ham, den 7de Juli s. A. udstedt en Proformaobligation, som han den 11te s. M. lod tingløse, og hvori han erklærede for modtaget Kaan at være bleven sin Broder Valentin Johansen Maienborg, der efter Sagens Oplysninger dengang Antet havde tilgode hos Tiltalte, 475 Rd. skuldig og til Sikkerhed for dette Beløb med Renter og Omkostninger pantgjort med Prioritet næstefter 1,625 Rd. sin ovennævnte Eiendom i Torrup med murr- og nagel- faste Ting, Sæd, Avl og Afgrøde samt sin Besætning, Ud- og Indbo. Tiltalte har derefter — for Størstedelen dog til Dækning af to af sine Creditorer —

afhændet en stor Deel af sin Aol, Besætning og øvrige Eiendele, og endelig har han for at unddrage Resten af sine Eiendele fra at blive ublagte flyttet disse til sin Svogers, Medtilltalte Thomas Thomsen Lynges Gaard i Tøbol. Forinden Tilltalte førte sine Eiendele derhen, havde han aftalt med Medtilltalte Lyng, at de skulde foregive, at Lyng havde havt Penge tilgode hos Tilltalte og som Betaling havde modtaget nogle af de til hans Gaard bragte Gjenstande og deriblandt navnlig en Hest, som Tilltalte iøvrigt senere folgte for 65 Rd., et Læs Boghvede og et Læs Bøg, hvilket havde tilfølgte, at der ved en den 30te September f. A. efter Begjæring af Johannes Jacobsen hos Tilltalte feretagen Arrestforretning ikkun foruden den faste Eiebom, der blev vurderet til 1600 Rd., blev paaviist Høvden som Tilltalte tilhørende en Bøgn og nogle Senklæder af Værdi ialt 42 Rd. Tilltalte har nu vel udfagt, at han, da han underskrev den ovenfor ommeldte Obligation til Johannes Jacobsen, ikke lagde Mærke til, at der ved samme tillige blev givet Pant i hans Besætning, Ind- og Udbo samt i alle hans daværende og fremtidige Eiendele; men da Obligationen blev oplæst for ham, forinden han underskrev den, og han desuden har erkjendt, at han i August Maaned f. A. i et Brev fra Jacobsen fik Meddelelse om, at denne ved Obligationen havde faaet Pant i Alt, hvad Tilltalte eiede, vil der intet videre Hensyn kunne tages til dette Anbringende.

Paa samme Maade er det for Tilltalte Thomas Thomsen Lynges Vedkommende godtgjort, at han for at forhindre Maienborgs Creditorer fra at gjøre Udlæg i dennes Eiendele har tilladt Maienborg at flytte disse til Tilltaltes Gaard, hvormed han derefter selv var behjælpelig, og at han har truffet den ovenfor ommeldte Aftale med Maienborg, uagtet det af dennes Meddelelser var ham klart, at Maienborg ikke kunde dække sine Creditorer, og at disse derfor maatte lide Tab ved, at de paaagjældende Gjenstande bleve holdte ude fra Maienborgs Bo, ligesom han ogsaa har vedgaaet, at han antog, at Johannes Jacobsen havde Pant i Maienborgs Aol, hvormed han vil have været ubekjendt med, at ogsaa Maienborgs øvrige Eiendele vare pantsatte.

Hvad endelig angaaer Tilltalte Casper Harsen Blag, da er det paa samme Maade godtgjort, at han, forinden Maienborg flyttede sine Eiendele til Tøbol, har af denne som Vederlag for et Tilgorehavende af omtrent 64 Rd., hvis Størrelse dog dengang ikke var dem nøiagtigt bekjendt, idet det tilveels afhang af en først senere modtagen Ovgjørelse fra en Trediemand, modtaget endel Halm, Hø og Havre, 2 Grise og nogle andre Gjenstande, hvilket Alt blev ansat til en Værdi af 75 Rd., der skulde afgaae i Maienborgs Gjæld til Tilltalte. Vel har nu Tilltalte ifølge den fremlagte Forbørsudskrift først vedgaaet, at han, der vidste, at Johannes Jacobsen havde Pant for sit Tilgorehavende i Maienborgs Aol og Udbo, og som skjønnede, at det var ulovligt af Maienborg at sælge sine Eiendele, først ingen Lyst havde til at modtage de ommeldte Gjenstande, men at han, da Maienborg sagde, at han, hvis Tilltalte ikke visde købe dem, vilde sælge dem til Andre, hellere vilde indgaae paa Handelen end tabe sine Penge; men under et senere Forbør har Tilltalte udfagt, at det maatte beroe paa en Misforstaaelse, naar det i det tidligere For-

hør var tilført, at han virste, at Jacobsen havde Pant i Maienborgs Ael og Urbo, og at han skjønnede, at det var ulovligt af Maienborg at sælge sine Gientele, idet det alene havde været hans Mening at forklare, at han formodede, at der som sædvanlig ved Panteobligationer i faste Eiendomme var givet saadant Pant, samt at han den Dag, da det paagjældende Forbør blev optaget, skjønnede, at Maienborg havde gjort sig skyldig i Ulovlighed ved at sælge de ommeldte Gjenstande, og efter hvad der isørigt under Sagen er fremkommet, findes det betænkeligt at statuere, at han, da han modtog de ommeldte Gjenstande af Maienborg, har været sig klart bevidst, at dette var ulovligt. Som Følge heraf vil Tiltalte være at frifinde for Actørs Tiltale efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger.

Derimod ville de Tiltalte Christen Pedersen Maienborg og Thomas Thomsen Lyche, der ere sødte henholdsvis i 1836 og 1838 og ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, for deres ovennævnte Forhold være at ansee, Christen Pedersen Maienborg efter Straffelovens §§ 252 og 253 og Thomas Thomsen Lyche efter samme Lovs §§ 252 og 253 cfr. § 47, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for den Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og for den Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage.“

Nr. 100.

Abbeccat Brod

contra

Otto Jensen og dennes Hustru **Wette Marie Henriksen**
(Defensor Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Langelands Herreders Exrærets Dom af 30te November 1871: „De Tiltalte, Indsidder Otto Jensen og Hustru Wette Marie Henriksen af Tressøbølle bør at hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5 og i 5 Dage og in solidum udrede denne Actions Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schandorff og Ethrup hver 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Februar 1872: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne ved Overretten Berggreen og Engberg betale de Tiltalte, Indsidder Otto Jensen af Tressøbølle og Hustru Wette Marie Henriksen Een for Vegge og Vegge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indbante Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Randsver-, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Nellemann for Højesteret betale de Tilstalte Een for Vegge og Vegge for Een 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „I nærværende, imod de Tilstalte, Indsiddet Otto Jensen af Treesebølle og Hustru Mette Marie Henriksen henholdsvis for Tyveri og Hæleri anlagte og fra Langelands Herreders Extraret heriil indbante Sag er Tilstalte Otto Jensen ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilskaaelse overbevist om at have hos Gaardmand i Treesebølle Erik Hansen, hvor han havde arbejdet og saaledes kjendte Localiteterne, forskellige Aftener i October s. A. sjaalet i 5 Gange 9 Skpr. Hvede, 4 Skpr. Bvg og 3 Hender, hvilke Tyverier han udførte ved at gaae igjennem uafslaaede Døre til Gaardens Loer, hvor Kornet laa, og til Vognporten og Hønselhuset, hvor han tog paa første Sted en And og paa det andet 2 Hender. Paa samme Maade er det beviist, at Tilstalte Mette Marie Henriksen efter at være bleven vidende om Tyverierne har lagt Dølgemaal paa en Deel af den sjaalne Hvede, brugt Penge, som vare indkomne ved Salget af en anden Deel af Hveden, og været med at fortære Henderne.

Af Kosterne, der tilsammen havde en Værdi af 16 Rd., har Besjaaelses Enke faaet tilbage 3 Skpr. Hvede, og forøvrigt har hun frasalbet Krav paa Erstatning.

For deres Forhold ere de Tilstalte, af hvilke Otto Jensen er Skønnet at være, som af ham opgivet, i en Alder af 25 Aar, og Mette Marie Henriksen efter fremlagt Døbefebdel er født den 24de April 1834, og af hvem ingen findes tidligere tiltalt eller straffet, rettelig ved Underrettsdommen ansete, den Fornævnte efter Straffelovens § 228 og den Sidnævnte efter samme Lovs § 238, og da den valgte Straf af henholdsvis 4 Gange 5 og 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød Skønnes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse angaaende Actionens Omkostninger, beiblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salsarer, ligeledes billiges, i det Hele være at fastsætte.“

Nr. 101.

Advocat Hansen
contra**Mette Marie Dahl** (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Lembvig Kjøbstads Extrarets Dom af 23de October 1871:

„
 De Tiltalte Nr. 2 Mette Marie Dahl bør straffes med
 Fængsel paa sædvanlig Fangekost . . . i 60 Dage.
 Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator
 Sjørgensen og Defensor, Procurator Hjort 30 Rd. til hver, ud-
 redes saaledes, at de Tiltalte Nr. 1 Else Kirstine Christensen og
 Nr. 11 Jens Chr. Mogensen in solidum betale ³/₁₂, Tiltalte
 Nr. 2 Mette Marie Dahl ¹/₁₂
 De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne
 Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes
 under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 26de Februar 1872:

„Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at
 stånde, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 120 Dage.
 Saa udreder Tiltalte Mette Marie Dahl og Actionens Omkost-
 ninger for Overretten, derunder i Salair til Actor og Defensor
 sammesteds, Procuratorerne Fasting og Saaacsen 8 Rd. til hver.
 At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Spiefterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger
 Spiefteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede
 Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:
 Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stånde.
 3 Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad
 Bunken for Spiefteret betaler Tiltalte 10 Rd.
 til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag —
 der i 1ste Instants tillige angik 11 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende
 Sagen imidlertid ikke er indanket til Overretten — tiltales Mette Marie
 Dahl for Tyveri.“

Det maa i saa Henseende ved hendes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkeligt godtgjort, at hun i de sidste 7 & 8 Aar om Løverdagen paa Torvet i Lemvig, paa Markedsdage og enkelte Gange paa Auctioner jevntlig har taget Penge ud af Pommen paa Fruentimmer, udenat hun vil kunne angive, hvormeget hun paa denne Maade ialt har tilvendt sig, ligesom hun undertiden har modtaget Andeel i, hvad den for Underretten medtiltalte Else Kirstine Christensen eller Dørken, med hvem Tiltalte undertiden ved saadanne Leiligheder fulgtes, paa samme Maade har tilvendt sig, samt at hun undertiden paa Markedsdage i Lemvig og Høstebro har fra Boutikkerne tilvendt sig flere Gjenstande saasom en Kaffet, et Par Sto, et lille Speil og 2 smaa Skilderier, hvilke Gjenstande hun har solgt. Paa samme Maade er det godtgjort, at hun for omtrent 6 Aar siden i Forening med et andet Fruentimmer og en Mandsperson fra et naasaaet Kammer i Oddefunds Fjergaard har tilvendt sig en til 4 Rd. vurderet Fruentimmerkjole, tilhørende Sidjel Marie Andreasen, som har frataget Erstatning, endvidere i Forening med ovennævnte Ehe Kirstine Dørken og den ligeledes for Underretten medtiltalte Ane Marie Jacobsen, V. Fjergensens Hustru fra nu afdøde Kjøbmand Jespersens Boutik i Lemvig 3 Pd. Tvist, vurderet til 3 Rd. samt for nogle Aar siden i Forening med fornævnte A. M. Jacobsen fra Kjøbmand Belgaardss Boutik i Lemvig 4 Tullerener, vurderede til 2 Mk., hvilke under Sagen ere udeleverede til Besjaaelse, som isvrigt har frataget Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født den 17de Juni 1811 og forhen er straffet ifølge Kgl. Rescript af 11te Mai 1855 for qualificeret Leiermaal med 28 Dages Fængsel og ifølge Overrettens Dom af 21de Marts 1859 for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at ansee efter Strofelovens § 228 tildeels sammenholdt med § 47 cfr. endvidere § 23 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 120 Dage, og Underretsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Slags Fængsel i 60 Dage, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende billiges, vil saaledes, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste med den anførte Forhøielse af Straffetiden."

Onsdagen den 24de April.

Nr. 26. Justitsraad, Herredsfoged **P. A. W. Urnesen**
(Advocat Brød)

contra

Finantsministeriet

(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bungen),
betræffende Appellantens Bønningsforhold.

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Dec- tober 1871: „Indstævnte, Finantministeren bør for Citantens, Justitsraad, Herredsfoged P. R. M. Arnesens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Som forhenværende Herredsfoged i Augustenborg Herred oppebar Citanten, Justitsraad, Herredsfoged P. R. M. Arnesen en Pension af 1,267 Rd. 53 f, da han for nogle Aar siden blev ansat i sit nuhavende Embede som Herredsfoged og Skriver i Østerflakkebjerg Herred. Dette Embede var dengang lønnet med en fast Gage af 2000 Rd., hvorfor hans Pension i Medfør af Lov 24de Februar 1858 § 9 blev formindsket med et Beløb lig Halvdelen af denne Gage, altsaa nedfat til 267 Rd. 53 f. Foruden den nævnte faste Gage af 2000 Rd. nød Citanten derhos Sædtillæg, hvilket imidlertid ved Lov 26de Marts f. A. converteredes til et Pønningstillæg af 216 Rd., saaat han altsaa nu oppebar i Pension 267 Rd. 53 f, i Gage 2000 Rd. og i Pønningstillæg 216 Rd. eller ialt 2,483 Rd. 53 f. Da Embedet ved den nye Pønningsslov for Retstjeneste af 1ste Juli f. A. § 4 Tavle D blev fast normeret til 2,200 Rd., nedfattes Pønningstillæget i Henhold til Lov 26de Marts f. A. § 10 1ste Stykke til 16 Rd., ligesom den ovennævnte Pensionsrest i Medfør af Lov 24de Februar 1858 § 9 formindskedes med 100 Rd., nemlig med Halvdelen af de 200 Rd., hvormed Embedets faste Løn var bleven forhøiet, saaat Citantens Indtægter nu kun blive 2,383 Rd. 53 f.

Med Hensyn til den saaledes fra 1ste Juli f. A. flete Formindskelse af 100 Rd. i hans Indtægter har han efter Stævning af 6te Marts d. A. i nærværende Sag paastaet Indstævnte, Finantministeren kjendt pligtig til at betale ham 75 Rd., som er det tilbageholdte Beløb fra Juli f. A. til Marts d. A., samt til fremdeles fra 1ste April d. A. at regne, og indtil hans person-

lige Tillæg ifølge Loven bortfalde enten i det Hele eller for en saadan Deel, at de ikke udgjøre 100 Rd. aarlig, at betale ham 8 Rd. 2 Mk. maanedlig, eller med andre Ord sig kjendt berettiget til, indtil Forandring i Lovgivningen indtræder, at oppebære af personlige Tillæg 283 Rd. 53 $\frac{1}{2}$ aarlig; saa har Citanten ogsaa paastaet Indskævnte tilpligtet at erstatte ham Sagens Omkostninger Skadesløst.

For Indskævnte har den konstituerede Kammeradvocat givet Møde og procederet til Griffindelse samt paastaet Citanten paalagt Sagens Skadesløse Omkostninger, derunder Salair til sig.

Til Støtte for sine Paastande har Citanten blandt Andet anført, at, da Staten ved at forhøje Sagen for hans nuhavende Embede fra 2000 Rd. til 2,200 Rd. har erkjendt, at den Embedet hidtil tillagte Løn var utilstrækkelig, kan det ikke antages, at Lovgiveren samtidig hermed skulde ville formindske den med 100 Rd., Noget, som, hvis Indskævntes Opsættelse var rigtig, i Virkeligheden vilde blive Tilfældet. Den ved Lønningstloven af 1ste Juli f. A. fæste Sagesforhøielse af 200 Rd. mener Citanten dog ikke at kunne benyttes baade til af det iftedetfor Sædtillægget traadte Fixum af 216 Rd. at borttage de 200 Rd. og til af Pensionærresten 267 Rd. 53 $\frac{1}{2}$ at borttage 100 Rd. Hertil mener Citanten, at der heller ikke findes Hjemmel i de gjældende Love, ligesom han overbøvedet anseer Staten uberettiget til at unddrage ham nogen Deel af den Indtægt, der ved Embedets Tiltrædelse var tilsagt ham, og som da var ialt 2,483 Rd. 53 $\frac{1}{2}$ men nu kun vilde blive 2,383 Rd. 53 $\frac{1}{2}$.

Overretten skjønner dog ikke bedre, end at det er en ligefrem Consequens af de gjældende Lovbestemmelser navnlig Pensionstloven af 24de Februar 1858 § 9 samt Lønningstloven af 1ste Juli f. A., at, da 200 Rd. af Lønningstillægget (216 Rd.) gik over til at blive en Deel af Embedets faste Gage, maatte dette faae samme Indflydelse paa forholdsvis at forringe Citantens Pension, som Embedets tidligere Gage 2000 Rd. i sin Tid havde haadt, saaat altsaa Halvdelen af dette Beløb o: 100 Rd. maatte decourteres i Pensionærresten, udenat den Omstændighed, at Citantens Indtægter saaledes effective blive 100 Rd. mindre, end de vare, da han overtog Embedet, herimod kan tillægges nogen afsjærende Betydning, hvorved det desuden maa erindres, at Pensionstloven, som bevirker dette Resultat, allerede var gjældende, da Citanten tiltraadte sit Embede, og at den fæste Forandring af Lønningstillægget, forsaavidt 200 Rd. af samme angaaer, til en integrerende Deel af Embedets faste Gage paa den anden Side medfører den Fordeel for ham, at den eventuelle Pension af Embedet beregnes af 2,200 Rd. iftedetfor tidligere kun af 2000 Rd.

Indskævnte vil i Medfør af det Ovenstaaende være at frifinde, medens Sagsmaalets Omkostninger efter Omstændighederne blive at opheve."

Mandagen den 29de April.

Nr. 21. Etatsraad, Herredsfoged og Skriver **Lauris Gerhard Fasting** (Advocat Levinfen efter Ordre)

contra

Kjøbmand og Børtshuusholder **N. Rasmussen**

(Etatsraad Bunken efter Ordre),

betræffende skriftlige Injurier.

Raskov Bytings Dom af 13de Juni 1870: „Indstævnte, Kjøbmand og Børtshuusholder N. Rasmussen i Raskov bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maanedes samt til Vedkommende erlægge Rettens Gebyr, Stribersalarium og Godtgjørelse for det stemplede Papir, som, saafremt Sagen ikke havde været beneficeret fra Citantens, Herredsfoged i Hollands sønder Herred, Etatsraad Fasting's Side, skulde have været erlagt og forbrugt, samt endelig paa lige Maade 5 Rd. i Salair til Citantens bestilte Sagsfører, Procurator Barfred. Saa bør og de under Sagen paaklagede Ytringer døde og magtesløse at være, saaat de ikke lemme Citanten til Skade paa Hre, gode Navn og Rygte. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de April 1871: „Det ved Underretten den 16de Mai f. A. Passerede saavel som den senere i Sagen brugte Behandling og affagte Dom bør ufterrettelig at være. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Høiesterets Dom.

For Høiesteret er det opløst, at der af Amtet i Henhold til en under 14de Mai 1870 af Underdommeren indgiven Begjæring under 18de f. M. er meddeelt Ratihabition paa, at Fuldmægtig Kranker den 16de f. M. har beklædt Retten i vedkommende ordinaire Dommers Forsald, og at denne Ratihabition er tinglæst den 23de f. M. samt fremlagt i Retten ved nærværende Sags Foretagelse der den 30te næstefter, hvorom dog den Overretten forelagte Underretsact Intet indeholdt.

Den af Overretten paaberaabte Grund for Annullation af den ved Underretten affagte Dom og en Deel af den sammesteds

brugte Behandling bortfalder saaledes, og de for Høiesteret endvidere til Støtte for en saadan Annullation i Forbindelse med Hjemviikning paaberaabte Grunde kunne allerede efter Proceduren i de foregaaende Instantser ikke komme i Betragtning.

Som Følge heraf, og da Høiesteret ved kongeligt Rescript af 27de October f. A. er bemyndiget til at paafjende Sagen i Realiteten, saafremt der ikke maatte findes Grund til at stadfæste den stete Annullation, vil Sagens Realitet nu være at paadømme.

I Henhold til den i Byttingsdommen givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder maa Høiesteret antage, at den i Demmen nævnte Skrivelse af 10de Marts 1870 indeholder fornærmelige Udladelser mod Citanten, der maae paadrage Indstævnte Ansvar efter Straffelovens § 215, og hans Straf findes at kunne bestemmes til en Mulct af 200 Rd. eller i Mangel af sammes fulde Betaling til simpelt Fængsel i 60 Dage. Det vil derhos have sit Forblivende ved den i Byttingsdommen givne Mortification, ligesom ogsaa denne Doms Bestemmelser angaaende Processens Omkostninger og Procurator Warsøeds Salair billiges. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Citantens befaledede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salair, der bestemmes til 60 Rd., at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Statskassen bøde 200 Rd. eller i Mangel af Mulctens fulde Betaling inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse henfættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. I Henseende til Mortificationen og Processens Omkostninger samt det Procurator Warsøed tilkjendte Salarium bør Byttingsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rd. Advocat Levinsen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Raskov Bøttings Dom af 13de Juni f. A. er Citanten, Kjøbmand og Værtshuusholder N. Rasmussen i Raskov for nogle om Indstævnte, Etatsraad, Herredsfoged Fasting fremførte skriftlige Injurier dømt til at benævtes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for benægtede Sager, derunder Salair til Indstævntes for Underretten bestilte Sagsfører, Procurator Parfoed.

Denne Sag har Citanten, efterat en af ham tidligere iværksat Paaanke er bleven afskift ved denne Rets Dom af 21de November f. A., ifølge Stævning af 17de December næstefter paany indbragt her for Retten, hvor han principaliter har paasoet Underrettens Dom og Behandling kjendt uettersrettelig, medens han in subsidium procederer til Fristuldselse.

Da Indstævnte, skjøndt han befindes lovlig varflet, hverken har mødt eller har ladet møde her for Retten, vil Sagen i Medfør af Lovens 1-4-30 cfr. Frdn. 3die Juni 1796 § 2 være at paakjende efter de fremlagte Breve og Beviiisligheder navnlig Underretsacten.

Af denne fremgaaer det, at Underretten den 16de Mai f. A. er bleven sat og holdt, som det hedder, af Fuldmægtig Kranker som Dommer og Skriver i Forventning af Stiftamtets Constitution, udenat imidlertid en saadan Constitution, som Citanten har benægtet at være meddeelt, senere er produceret. Da det nu herefter maa statures, at Retten paa den nævnte Dag har været beklædt af en incompetent Person, maa det samme Retsdag Paafærede saavel som den senere i Sagen brugte Behandling og affagte Dom ex officio blive at annullere.

Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at opbære.“

I Undervetsdommens Præmisser hedder det: „Ved en inden Lollands sønder Herreds Ret under 1ste December 1859 affagt Dom blev Gaardmand Hans Christian Frederiksen i Knuppethke dømt til at tilbagelevere Kjøbmand, nu Værtshuusholder i Raskov N. Rasmussen et ifølge fremlagt specificeret Regning modtaget Quantum Foder eller i Erstatning for samme betale 5 Rd. med Renter 5 pCt. p. a fra den 15de Juli f. A., indtil Betaling stedfaadt, men forørrigt friiunden for Kjøbmand Rasmussens Tiltale i bemeldte Sag. Af denne Dom sendte Demhaber, nævnte Kjøbmand og Værtshuusholder N. Rasmussen under 10de Marts d. A. Stævningssmanden for Cappel Sogn, Gaardeier i Vesternæs S. J. Blat til Forkyndelse for Hans Christian Frederiksen en Udskrift ledsaget af en Skrivelse, hvori der blandt Andet forekommer følgende Paasus:

„Hvem der altsaa er saadan en Kjaltring, der passer at stubbe Dpgjorselsen af sit Regnskab udover 1 Aar, kan godt slippe fri for at betale, især naar de kan faae en eller anden Dommer til at holde med dem (og der gives jo adskillige smukt udseende Dommere, som ere nogle flere Røtere)“.

og i hvilken en Efterkrift ender med disse Ord: „Du behøver ikke at bølge dette Brev.“

Da Dommeren i bemeldte Sag, Herredsfoged, Etatsraad Fasting antager, at der ved de nævnte Ptringer maa være sigtet til ham som den, der holdt med Kjæltringer, har han efter foregaaende Forligsprøve og efter at have erhvervet beneficium processus gratuiti til Sags Anlæg i første Instants ved sin befalede Sagsfører, Procurator Barfoed søgt nævnte Kjobmand og Bærts-huusholder N. Rosmussen til Straf og Undkjælbelse efter Straffeloven af 10de Februar 1866 for bemeldte imod ham som Dommer brugte, høft injurierende og fornærmelige Udtalelser og navnlig paastaet ham anseet efter Lovens § 216 jfr. § 215 og § 101 enten med simpelt Fængsel ikke under 6 Maaneder eller med en klækelig Bøde ikke under 200 Rd., idet han har bemærket, at Beflydningerne ere gjorte i Anledning af hans (Citantens) Udførelse af sit Embede, og at der nærmest er tilsigtet en Offentlighed og Udbreddelse af disse i hans egen Jurisdiction. Saa har Citanten og paastaet de nævnte Udtalelser mortificerede i Henhold til Lovens § 218 og Indstævnte dømt til at betale Sagens stadesløse Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salair til Procurator Barfoed.

Efterat Indstævnte i sin Replik til Citantens Deductionsindlæg havde bemærket, at der under Sagen ikke var fremkommet Noget til Begrundelse eller Beskyttelse af Søgemaalet og de gjorte Paastande, samt paa Grund af baade reelle og formelle Feil ved Sagens Anlæg og Førelse begjært Sagen afviist og sig tillagt Kost og Tæring, og han in subsidium havde paastaet sig frisuuden for Citantens Tital og denne multeret for usødlig Trætte og idømt Sagens Omkostninger, samt efterat Citanten derpaa havde indladt Sagen med Benægtelse af Indstævntes Anbragte og Protest imod Sagens Afviisning, har Indstævnte begjært Ansland i 3 Uger for at faae Leilighed til at forsvare sig. Men da der, som af Citanten bemærket, ikke, efterat Indstævnte har havt Ansland til at imødegaae hans Deductionsindlæg, er fremkommet noget Nyt, som Indstævnte maatte have Ret til at imødegaae, vil den af ham begjærede Ansland ikke kunne indbrømmes ham imod Citantens Protest, hoorimod der vil være at give Dom i Sagen. Da der nu efter den Forbindelse, hvori de paastagede Udtalelser staae med Begjæringen om Dommens Forkyndelse, fornuftigvis ikke kan være sigtet til nogen Anden end til den Dommer, der havde affagt Dom i Sagen, in oasu Citanten, vil Indstævnte i Henhold til Straffelovens § 215 jfr. § 101 være at ansee med Straf, der, naar henses til de paastagede Ptringers Bestaffenhed og Citantens Silling, findes pæfende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. De paastagede Ptringer ville derhos være at mortificere, og vil Indstævnte have at udrede til Vedkommende Rettens Gebyr, Skriverarsalarium og Godtjærelse for det stemplede Papir, som, saafremt Sagen ikke fra Citantens Side havde været beneficeret, skulde have været erlagt og forbrugt. Saa bør og Indstævnte i Salair til Citantens befalede Sagsfører, Procurator Barfoed udrede 5 Rd., der i Mangel af Betaling vilde være at udrede af det Offentlige.“

Tirsdagen den 30te April.

Nr. 114.

Advocat Nellemann
contra**Jens Larsen**, ogsaa kaldet **Jens Peter Larsen**
(Defensor Hansen ved Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te April 1872: „Tiltalte Jens Larsen, ogsaa kaldet Jens Peter Larsen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede denne Actiøns Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Konge og Ralko med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Tiltalte Jens Larsen, ogsaa kaldet Jens Peter Larsen, der er født den 12te September 1817 og tidligere anseet ved denne Rets Domme af 19de August 1845, 19de October 1869 og 8de April 1871 efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, Straffelovens §§ 251 og 252 og samme Lovs § 228 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5, 6 Gange 5 og 2 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestrakte Tiltalæsse overbeviist at have i indværende Aar sjaalet i et aabentskaende Skuur i den Eiendom, hvor han selv havde Bopæl, i 4 à 6 Gange en Deel deels til-dannede deels utildannede Egeflaver henholdsvis af Værdi 6 fl og 3 fl Stykker, efter hvad han har antaget, ialt 50 til 60 Stykker, tilhørende Bødkermeister Johan Peter Long.

Som Følge heraf vil Tiltalte nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 230 1ste Led efter Omstændighederne til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage.“

Nr. 109.

Advocat Henriksen

contra

Regine Jensen, kaldet Hoidal, Hansens Hustru
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Marts 1872:
„Arrestantinden Regine Jensen, kaldet Hoidal, Hansens Hustru
bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede denne
Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor,
Procuratorerne Engberg og Simonsen med 5 Rd. til hver. At
efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henseld til de i den indankede Dom anførte Grunde
fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og
Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden
Regine Jensen, kaldet Hoidal, Hansens Hustru, der er født den 31te
October 1841 og feneft ved Høiesterets Dom af 23de Juni 1869 anset efter
Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter samme
Lovs § 253 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, under nærværende, mod
hende for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isorigt Oplyste stemmende
Tilskaaelse overbevist at have afvigte 6te Januar frostjaalet Marie Conradine
Hansen en til 1 Rd. 3 Mt. vurderet Fruentimmerklokke, som hun tilvendte sig
paa et Sted, hvortil hun havde uhindret Adgang, saa vil hun nu blive at
dømme efter fornævnte Lovs § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter
Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 2 Aar.“

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 8.

Den 17de Mai.

1872.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 30te April.

Nr. 111.

Advocat Hindenburg
contra

Anna Sophie Frederikke Beck (Defensor Brock),
der tiltales for Overtrædelse af almindelig borgerlig Straffelovs
§ 180.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Marts 1872:
„Tiltalte Anna Sophie Frederikke Beck bød for Actors Tiltale i
denne Sag fri at være, dog saaledes at hun udreder Actionens
Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor,
Procuratorerne Westrup og Christensen med 5 Rd. til hver. At
efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom omhandlede
Forhold vil hun, da den af hende til hendes oprindelige Tilstaaelse
senere søiede Forklaring om, at hun ved den paagjældende Veilighed
ikke havde forlangt Betaling eller vidste, at en saadan vilde blive
hbet, ikke findes at kunne komme i Betragtning, være at ansæe
efter Straffelovens § 180, og Straffen vil efter Omstændighederne
kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage.
I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at
stadfæste.

XVI. Kargang.

Chi kjendes for Ret:

Anna Sophie Frederikke Beck bør henfattes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Anna Sophie Frederikke Beck, der er sødt den 23de Januar 1850 og ikke funden forhen straffet, for Overtrædelse af Straffelovens § 180 anlagte Sag er det kun ved hendes egen Tilstaaelse beviist, at hun efter den 8de November 1870, paa hvilken Dag hun af Kjøbenhavns Politi blev advaret om ikke at søge Erhverv ved Utugt, eengang har pleiet legemlig Umgang med Mandfolk under Omstændigheder, hvorefter der kunde blive Spørgsmaal om at bringe fornævnte Lovbud i Anvendelse, og da hendes Forklaring om dette enestaaende Tilfælde, at hun hverken forlangte nogen Betaling af Mandspersonen, med hvem hun havde Samleie, eller vidste, at en saadan vilde blive hende ydet, men kun behødt en Rigebaser, som hun sandt efterladt af Mandspersonen, og end ikke vilde have gjort dette men leveret ham den tilbage, hvis hun havde kjendt ham, ikke findes at kunne forlæstes, og hun, naar denne Forklaring lægges til Grund for Sagens Afgjørelse, ikke kan anses som den, der har søgt Erhverv ved Utugt, saa vil hun blive at frifinde for Actors Tiltale, medens hun dog maa blive at tilpligte at udrede denne Actions Omkostninger.“

Mandagen den 6te Mai.

Nr. 94.

Advocat Klubien

contra

Hans Rasmussen (Defensor Henrichsen) og **Bobil Christensdatter** (Defensor Hansen),

der tiltales, Førstnævnte for Mord og Sidstnævnte for Tilfældelse og Medvirkning hertil.

Musse Herreds Extrarets Dom af 21de October 1871: „Arrestanten Hans Rasmussen og Arrestantinden Bobil Christensdatter, Enke efter Gaardeier Lars Hansen Nymand, Vegge af Rødsted bør straffes paa Livet, hvorhos de in solidum bør ud-

rede samtlige af deres Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, berunder Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Müller 10 Rd. og til Defensorerne, Kammerassessor, Procurator Blæsberg og Procurator Koefoed 8 Rd. til hver foruden Diæter til de 2de Førstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Februar 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Christensen, Bloch og Casse for Overretten betale Arrestanten Hans Rasmussen og Arrestantinden Bobil Christensbatter, Gaarbeier Lars Hansen Nymands Enke af Nadsleb in solidum 10 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien, Henriksen og Hansen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Musse Herreds Extraret paakjendte Sag tiltales Arrestanten Hans Rasmussen for Mord og Arrestantinden Bobil Christensbatter, Gaarbeier Lars Hansen Nymands Enke af Nadsleb for Tilstyndelse og Medvirkning dertil, og ere de ved egen Tilstaaelse, der er bestyrket ved de isvrigt fremkomne Oplysninger, overbeviste at have gjort sig skyldige derti.

Efter de af dem afgivne Tilstaaelser har Arrestanten, der i 5 Aar havde været i Tjeneste hos Gaarbeier Lars Nymand, der var gift med Arrestantinden, i flere Aar jevnlig pleiet legemlig Omgang med hende; og efterat hun tidligere ofte havde talt om at ville ægte ham, naar hendes Mand, der var svagelig, døde, udtalte hun kort efter afvigte Paaste, da hun var bleven frugtommelig, sin Beklagelse for ham over, at hendes Mand havde erklæret ikke at ville vedkjende sig BARNET, og yttrede, at hun vilde tage Livet af sig, hvortil han svarede, at det saa var bedre at slaae Manden ihjel, hvori hun da strax samtykkede. De aftalte derefter, at dette skulde udføres 2den Pintsebag, da der var Skovbat i Fyrrevænget, hvortil Lars Nymand vilde, fordi han pleiede at gaae tidligere

hjem end de Andre. Ved denne Leilighed blev Gjerningen dog ikke udført, i hvilken Anledning Arrestanten har forklaret, at han betænkte sig og ikke kunde beqvemme sig til at gjøre det, og foregav for Arrestantinden, at Lars Nymand var gaaet for tidligt hjem, medens Arrestantinden har forklaret, at hun havde anmodet Lars Nymand om at komme tidligere hjem end sædvanligt, fordi hun endnu engang vilde forsøge at faae ham til at erkjende BARNET, hvilket han imidlertid ikke vilde. De aftalte derefter, at Drabet skulde udføres, naar der næste Gang blev Leilighed dertil, og da de erfarede, at Lars Nymand vilde gaae til Høvedal i Kørket den 9de Juli, bleve de enige om at udføre det. Det blev aftalt, at Arrestantinden om Aftenen skulde lukke en Dør til Stalden, der førte ud til Marken, op for at foranledige, at Lars Nymand, naar han faae den aaben, skulde gaae ind ad den, og at Arrestanten skulde være i Stalden og der slaae ham ihjel, forat det kunde faae Udsende af, at han var slaaet ihjel af en der staaende 2 Mars Hingst. Arrestanten udsøgte om Eftermiddagen en Vognkøp, hvormed han vilde udføre Drabet, der syntes ham bedst stillet dertil, og affjar de skarpe Kanter, den havde, forat de Saar, den bibragte, saa meget som muligt skulde see ud som foraarjagede af en ubestøet Hestehov, og henlagde den i en Krypbe ved Siden af Hingsten. Om Aftenen forlod han Ballen noget før Midnat, til hvilken Tid han ventede at Lars Nymand vilde gaae hjem, og fandt ved sin Hjemkomst, at begge Staldbørene, saavel den til Marken som den til Gaarden, stode aabne, hvorefter han tog Plads i Stalden for at vente paa Lars Nymand, der ogsaa noget efter kom hjem og gik ind igjennem Staldbøren, men Arrestanten betænkte sig et Dieblif, hvorved Lars Nymand kom igjennem Stalden ud i Gaarden. Arrestanten antog nu Leiligheden for taht og beslattede at vente til en anden Gang men blev staaende, da han hørte Lars Nymand i Gaarden kalde paa Arrestantinden, der havde sat en indvendig Krog for Indgangs døren for at forhindre Manden fra at løbe ind, idet han vilde see, hvad der vilde skee, og navnlig om Arrestantinden vilde faae ham til at gaae tilbage til Stalden. Han hørte da, at Lars Nymand, efterat Arrestantinden havde lukket Døren op, yttrede, at han vilde hen og lukke Staldbørene, og at Arrestantinden raabede ham dertil.

Da Lars Nymand derpaa atter kom ind i Stalden og vilde lukke den ydre Dør, bibragte Arrestanten ham med Vognkøppen et Slag i Panden, saaat Lars Nymand, idet han udstødte et dæmpet Strig, faldt næsegruns, og derefter flere tunge Slag i Baghovedet, indtil han var død.

Da det Sted, hvor Lars Nymand faldt, var for langt fra Hingstens Baas, smøgede han Grimen af Hingsten, forat det kunde see ud, som om den havde dræbt Lars Nymand, medens den gik løs. Han kastede Vognkøppen ind i et Stykke Sæd og begav sig igjen til Ballen.

Arrestantinden har forklaret, at hun efter at have lukket Døren op for Manden og raadet ham til at udføre sin Beslutning at gaae hen at lukke Staldbørene traadte nogle Skridt ud i Gaarden, men da hun hørte det første Slag og Lars Nymands Strig, løb hun ind igjen og gik i Seng, hvor hun forblev, indtil Folkene, da de kom hjem fra Ballen og fandt den Dræbte, gjorde Ansfrig.

Efter den foretagne Obductionsforretning have vedkommende Stifts-physicus og Districtslæge erklæret, at Lars Nymands Død utvivlsomt er bevirket ved de ham bibragte Læsioner, navnlig en i Baghovedet, der ved Brud paa Hjernefalten og Trykket af det under Hjernebinderne ustraadte Blod maa antages at have standset Hjernens Functioner, og at Læsionerne formeentlig ere bibragte med et stumpt og tungt Redskab, der maa være ført med voldsom Kraft.

Under et Reasumptionsforhør i Anledning af, at Arrestantinden i Møse Herreds Extraret havde udtalt, at hun havde paataget sig mere Skyld, end hun virkelig har, har hun forklaret, at det er urigtigt, naar hun tidligere har sagt, at hun havde givet sit Samtykke til, at Arrestanten slog hendes Mand ihjel, hvilket hun erklærede aldrig at have givet, ligesom hun har paa-
staaet, at der aldeles ingen Samtale har været mellem dem derom, og at hun paa alle mulige Maader har søgt at forhindre, at Arrestanten begik Mordet, i hvilken Henseende hun dog kun har kunnet opgive, at hun bevægede sin Mand til at komme tidligere hjem fra Ballet i Fyrrevænget. Arrestanten har i den Anledning forklaret, at dette for saavidt er rigtigt, som hun i den første Samtale, de havde besangaaende, da han erklærede at ville slaa Manden ihjel, svarede, at det var ikke værdt, og at hun saaledes vidste, at han vilde slaa ham ihjel, og Intet har gjort for at hindre det, men at hun ikke vidste, naar han vilde udføre Gjerningen.

Da disse Forklaringer imidlertid staae i fuldstændig Strid med de tidligere afgivne Tilstaaelser og Forklaringer, hvis Rigtighed er bestyrket saavel ved deres indre Sammenhæng som ved de iøvrigt oplyste Omstændigheder, findes der i Medfør af L. 1—15—1 ikke at kunne tages noget Hensyn til de anførte Tilbagekaldelser.

Som Følge heraf bliver Arrestanten, der er født den 23de Marts 1847 og ikke findes tidligere straffet, at ansee efter Straffelovens § 190, og Arrestantinden, der er født den 22de Marts 1846 og heller ikke er straffet tidligere, i Medfør af Straffelovens § 52 efter § 190 cfr. § 191, Begge med Pivstraf, og da den paaanførte Dom er kommen til samme Resultat, og dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den blive at stabsætte.“

Tirsdagen den 7de Mai.

Nr. 118.

Advocat Heinrichsen
contra

Peder Christian Mikkelsen (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Ran.

Herre Herreds Extrarets Dom af 10de Februar 1872:
„Arrestanten Peder Christian Mikkelsen bør hensesættes til For-

bebringshuusarbeide i 3 Aar og Arrestantinden Marie Kirstine Eliasbatter til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 30 Dage, hvorhos de in solidum bør udrede Actionens Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Busch 6 Rb. og til Defensor, Procurator Borch 5 Rb. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 25de Marts 1872: „I Henseende til den Tiltalte Marie Kirstine Eliasbatter, Mikkels Frandsens Enke idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Arrestanten Peder Christian Mikkelsen bør hensesættes til Forbebringshuusarbeide i 18 Maaneder. Saa udrede de Tiltalte og enhver for sit Vedkommende de af Actionen flydende Omkostninger og derunder hver Halvbelen af de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt af Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Fasting, som bestemmes til 8 Rb. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Foraaabidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse for Peder Christian Mikkelsens Vedkommende, og i Henshold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, foraaabidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Christian Mikkelsen for Tyveri, Besdrageri og Rau Det er ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han den 9de November f. A. i Mørkningen begav sig hen til sin Nabo Stomager Schmidts Huus i Barritskovsby, hvor han afvigte Efteraar havde arbeidet, i den Hensigt at stjæle Uld, hvoraf han vidste, at der henlaa endeel i en Ybersue i Huset, fra hvilken en uafsaaset Dør førte til et Lokum, som atter ved Lægter var afsluttet fra et aabent Skur. Han banede sig nu Afgang til bemelte Ybersue, idet han fra Skuret krøb igjennem en en Nabuing, der omtrent i Mandshøide var ovenover det omtalte Lægteskillerum,

ind i Lokummet og derfra gik videre ind i Ybersluen, hvor han af en paa en Seng henliggende Pose tilvendte sig 1 $\frac{1}{4}$ Pbd. Uld. Efter Besjaaelses Forklaring savnedes, da Tyberiet den 11te s. M. blev opdaget, Posen med al den Uld, der havde været deri, omtrent 4 Pbd., men det er ikke mod Arrestantens Benægtelse oplyst, at han har tilvendt sig mere end af ham vedgaaet. Han begav sig derpaa bort ad samme Vej, ad hvilken han var kommen, hvorefter han samme Aften folgte den sjaalve Uld, som er bragt tilskebe under Sagen og efter at være vurderet til 3 Mk. 12 s. ubleveret Besjaaelse. Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten en Dag i Sommeren s. A. indsendt sig i Detailist Søren Rasmusens Boutik i Barrikskovsby, hvor dennes 14aarige Søn Niels Sørensen var alene tilskebe, og efterat denne paa Arrestantens Forlangende om at see paa Tørklæder havde foreviist ham et Tørklæde af Værdi 2 Mk., og da Arrestanten sagde, at han vilde betale det contant, havde afslippet Tørklædet, tog Arrestanten det uden Niels Sørensens Tilladelse, og uagtet han vidste, at Søren Rasmussen ikke vilde have labet ham faae det paa Credit, og bortfjerne sig med det uden at betale det, idet han paa Forlangende af Niels Sørensen, der fulgte efter ham ud af Boutikken, nægtede at tilbagelevere det. Senere har Arrestanten vel, da han havde hørt, at Søren Rasmussen var vred paa ham, indfundet sig hos Rasmussen og lovet denne at betale Tørklædet, uden dog at have opfyldt dette Løfte

Arrestanten, der er sødt i Aaret 1838 og 2 Gange tidligere har været straffet for Tyveri, senest ifølge Hjerre Herreds Extrarets Dom af 17de August 1870 efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Stykke jfr. § 47 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, vil for sit ovennævnte Forhold være at ansee efter samme Lovs § 231 jfr. § 229 Nr. 4 og § 237 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedere.“

Nr. 107.

Statsraad Bungen

contra

Christen Nielsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbefadigelse.

Nøvvang Tørrild Herreds Extrarets Dom af 10de November 1871: „Tiltalte Christen Nielsen af Skovsønde bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter uvillige, inden Retten udmeldte Mænds Skjøn udrede Erstatning til Chr. Godt for Lægeløn og Medicin, dog at saadan Erstatning ikke overstiger 42 Rd., samt for Videlser, Ulempe, Lybe og Banziir, idet han maa ansees for ustiftet til i det tilbørlige Omfang at kunne udrette sine daglige Syssler, hvorhos Tiltalte vil have at

ubrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Wadum 8 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Ancherfen 6 Rd. Den idømte Erstatning at ubrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 4de Marts 1872: „Tiltalte Christen Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder samt betale i Erstatning til Christian Godt af Østerby 92 Rd. Saa ubreder han og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten 6 Rd. til den Første og 5 Rd. til den Sidste samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Under denne Sag tiltales Aftægtsmand Christen Nielsen for Vold paa Person og Legemsbestaabigelse.

Efter Sagens Dplysninger havde der den 26de October 1870 om Aftenen været flere Personer, hvoriblandt Tiltalte og Christian Godt af Østerby, samlede hos Morten Christensen i Østerby, ved hvilken Leilighed der imellem bemeldte Chr. Godt og Tiltalte, som begge vare noget beskaanede, opstod et Mundhuggeri, der foranlebigede, at Christian Godt lastede Tiltalte omkuld og stæbte ham henad Gulvet i Frakken, som derved stal være bleven rovet itu. Efterat Tiltalte derpaa havde forladt Huset, fulgte Chr. Godt efter ham for at gaae hjem, men da han var kommen udenfor Huset, blev han — efter sin Forklaring — uden nogen dertil fra hans Side givne Anledning overfaldet af Tiltalte og med en Stof kibragt et Slag i det høire Die, der har havt tilfølge, at Spinet med dette Die isølge de fremkomne Lægeerfæringer maas antoges at være gaaet tabt.

Tiltalte, der under en af Chr. Godt i den Anledning imod ham anlagt privat Politifag — under hvilken han iøvrigt aldeles benægtede at have slaaet Klageren — havde indgaaet et Retsforlig, hvorved han forpligtede sig til at betale Chr. Godt en Erstatning af ialt 105 Rd. 1 Mk. 3 S, har under de derefter optagne Forhør erkjendt at have ved den paagjældende Leilighed slaaet Chr. Godt med sin Stof, og skjønt Tiltalte ikke vil vide, hvor han traf ham, og ikke ved det indgaaede Forlig vil have erkjendt, at have slaaet ham i Diet, er der dog efter Sagens samtlige Oplysninger ingen Føie til at tvivle om, at han derved har bibragt Chr. Godt den i de fremkomne Lægeerklæringer ommeldte Beskadigelse af det høire Dæ; men ligesom Tiltalte derhos har forklaret, at han ved at slaae Chr. Godt med sin Stof ikke tænkte paa, hvilke Følger dette kunde have, saaledes har han paaflaaet, at, da han var kommen udenfor Morten Christensens Huus, kom Chr. Godt efter ham og yppede Klammeri med ham samt kastede ham flere Gange omkuld, inden Tiltalte slog ham med sin Stof, og vel har Chr. Godt bestemt benægtet at have udenfor Huset yppet Klammeri med Tiltalte eller taget fat i ham før, efterat han havde faaet Slaget i Diet, men efter hvad der i det Hele foreligger, og ibet to ved den paagjældende Leilighed tilstedeværende Vidner — af hvilke dog under den ovenommede Politifag det ene edelig havde forklaret, at Tiltalte, udenat Vidnet kjendte nogen Anledning dertil, gav Chr. Godt nogle Slag med sin Stof, medens det andet forklarede, at det ifkun hørte, at der falbt Stofkeslag — under Forhørene have erklæret, at de saae, at Chr. Godt udenfor Morten Christensens Huus begyndte Klammeri med Tiltalte og renbte ind paa ham, hvorefter de kom i Haandgemæng sammen, samt at Tiltalte først gjorde Brug af sin Stof, efterat han to Gange var slaaet til Jorden af Chr. Godt, findes der dog ved Forholdets Besømmelse at maatte gaaes ud fra, at Beskadigelsen er tilspiet under et af Chr. Godt foranlediget og paabegyndt Slagsmaal, og Tiltalte, der er født i Mæret 1823 og ikke sees tibliger at have været tiltalt eller straffet, vil saaledes for sit ovenommede Forhold være at ansee efter Straffelovens § 206 sidste Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder skjønnes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneeder.

I Henhold til den i saa Henseende nedlagte Paastand vil Tiltalte have at betale Chr. Godt i Erstatning for Helbredsbesudgifter 42 Rd. samt for Lidelser m. v. et Beløb, der efter Omstændighederne skjønnes at kunne bestemmes til 50 Rd.“

Nr. 121.

Advocat Nellemann
contra**Frederik Petersen** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de April 1872:
„Arrestanten Frederik Petersen bør straffes med Forbedringshuus-
arbejde i 8 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger
og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne
Gottschalk og Maag med 5 Rbd. til hver. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocat Nellemann og
Statsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte
10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten
Frederik Petersen, der er født den 25de November 1843 og senest ved
denne Rets Dom af 14de Mai 1867 anseet efter Straffelovens § 230 1ste
Led med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nærværende,
mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isvrigt Oplyste
stemmende Tilstaaelse overbevist at have aflagte 26de Februar hemmeligen sat
sig i Besiddelse af en til 4 Mk. vurderet, Byhub Lars Jensen tilhørende, af
denne, medens han arbejdede i et Gaardsrum, ophængt Nattrøje i den Hensigt
at tilegne sig samme, hvilket imidlertid ikke lykkedes ham, idet han blev an-
holdt umiddelbart efter at have bemægtiget sig den, saa vil Arrestanten, hvis
ovenommelte Forhold maa blive at tilregne ham som fuldbyrdet Tyveri, nu
være at dømmes efter fornævnte Lovs § 231 1ste Led efter Omstændighederne
til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder.“

Onsdagen den 8de Mai.

Nr. 9. Høker **Laurig Frederik Engberg**
(Advocat Nellesmann efter Ordre)
contra

Jacob Hansen (Advocat Hindenburg efter Ordre),
betræffende Udskættelse af Pantebogen af den paa Eiendommen
Matr.-Nr. 151, 152 og 153 i Slagelse hvilende Bantkhæftelse.

Slagelse Byttings Dom af 11te October 1869: „Indstævnte
Jacob Hansen bør under en daglig Mulct af 1 Rd. til Stedets
Fattigkæsse at foranstalte den efter Panteobligation af 11te De-
cember 1835, tinglæst ved Slagelse Byttings Ret den 8de August
1836, paa Bygningerne Matr.-Nr. 151, 152 og 153 i bemeldte
Kjøbstad hvilende Bantkhæftelse udskattet af Pantebogen, og bør
han derhos til Citanten Laurig Frederik Engberg at betale Sagens
Omkostninger med 5 Rd. 4 Mk. 15 ø. At efterkommes inden
15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse under Afserb
efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Sep-
tember 1870: „Citanten Jacob Hansen af Slagelse bør for Til-
tale af Indstævnte Laurig Frederik Engberg sammesteds i denne
Sag fri at være. Processens Omkostninger i begge Instanser
ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
maa Høiesteret billige det deri antagne Resultat. Vel har Ci-
tanten for Høiesteret paaberaabt, at den omhandlede Bantkhæftelse
i Aaret 1835 er bleven indfriet ved Kæmmerkassens Foranstaltning,
at den først i 1869, efterat Citanten havde faaet Skjøde, er af
Byraadet bleven tiltransporteret Indstævnte, og at Retten til
saadan Transport maatte henhøre til de i Citantens Skjøde
nævnte Herligheder og Rettigheder, der skulde følge med den solgte
Eiendom; men de foreliggende Dplysninger om Sammenhængen
med Bantkhæftelsens Indfrielse ere høist ufuldstændige, og der
mangler tilstrækkelig Føie til at antage, at Retten til at erholde
Bantkhæftelsen cederet maatte uden udtrykkelig Vedtagelse deraf
følge med Eiendomsretten til den paagjældende Gaard, uanset at

Byraadet har betragtet dem, der i December Termin 1861 havde Afkomst paa de Kjøbstadeiendomme, hvis Bankhæstelser i sin Tid ved Communalbestyrelsens Foranstaltning vare indfrieede, som be-
rettigede til at erholde Bankhæstelsesobligationerne cederede og i
Fenhold hertil havde givet Indstævnte Transport paa den om-
handlede Obligation.

Følge det Anførte vil Overrettsdommen være at stadfæste
Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Sagens Om-
stændigheder at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagsfører for
Høiesteret tilkommende Salair, der bestemmes til 60 Rd., at ud-
rede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Processens Omkostninger
for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler
Citanten 1 Rd. Advocat Hindenburg tillægges i
Salarium for Høiesteret 60 Rd., som utredes af
det Offentlige.

I den inbaufede Doms Præmisser hedder det: „Citanten Jacob
Hansen af Slagelse, der ved Skjøde af 26de Juni 1867, tinglæst den 23de
December f. A. og en samme forudgaaende Kjøbecontract af 14de Juli 1866,
tinglæst den 22de f. M. har solgt Gaarden Matr.-Nr. 151, 152 og 153 i
Slagelse med tilhørende Grundtagtlob Nr. 149 til Indstævnte Lauritz
Frederik Engberg sammesteds, paaanfer under nærværende Sag en inden
Slagelse Byting den 11te October f. A. affagt Dom, ved hvilken han efter
Indstævntes Paaastand er tilpligtet under en daglig Mulct af 1 Rd. at foranstalte
den efter Panteobligation af 11te December 1835, tinglæst den 8de August 1836,
paa den nævnte Eiendom hvilende Bankhæstelse udflettet af Pantebogen samt
at betale Sagens Omkostninger med 5 Rd. 4 Mk. 15 s, idet han paaftaaer
den forandret saaledes, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, og at Ind-
stævnte tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger for begge Instanfter
stadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, medens Indstævnte har paaftaaet Under-
rettsdommen stabsløst og sig tilkjendt Appellens Omkostninger stadesløst.

Underrettsdommen er støttet paa, at Skjødet og Kjøbecontracten vise, at
Bankhæstelsen ikke er beregnet med blandt de Prioriteter, som Indstævnte havde
at tilsvare, og at Bankhæstelsen grunder sig paa en udfærdiget Panteobligation,
som det har staaet i Citantens Magt at erholde udflettet af Pantebogen, efterat
han den 4de Marts f. A. havde faaet den tiltransporteret af Slagelse Byraad,
der havde erhvervet Eiendomsdom derpaa, idet derhos Bankhæstelsen ikke i

Skjødet er nævnt som en Byrde paa Eiendommen, som Indskævnte havde at overtage.

Citanten har imidlertid med Føie herimod gjort gjældende, at Bankhæftelsen ikke er nogen contractmæssig Pantegjæld men en de faste Eiendomme umiddelbart ved Lovgivningens Bydende paalagt Behæftelse med Prioritet endog fremfor kongelige Skatter, og som nyder en siltiende legal Panteret, der gaaer forud for alt contractmæssigt Pant og maa forudsættes at hvile paa Eiendommen, indtil det Mobsatte godtgjøres, i hvilken Henseende bemærkes, at Bankhæftelsen endnu henaaer uudslettet og sølgelig endnu hviler paa Eiendommen, udenat Forholdet forandres derved, at Obligation er udsedt for Hæftelsen, da denne ikke slettes derved.

Da nu Indskævnte ifølge Kjøbecontracten og Skjødet har overtaget Eiendommen med alle de Herligheder og Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed og hvorunder Citanten har besiddet den, og paataget sig fra den 1ste April 1866 at udrede og tilsvare alle Byrder og Præstationer af hvad Navn nævnes kan, ingen undtagen, findes det ved Underrettsdommen antagne Resultat ikke at kunne billiges, hvormod Citanten vil blive at frifinde for Indskævntes Tiltale i nærværende Sag.

Sagens Omkostninger i begge Instanser findes efter Omstændighederne at burde ophæves."

Fredagen den 10de Mai.

Nr. 97.

Statsraad Bunken
contra

Clarizette Conradine Hedmann født **Konnerup** og
Elaes Johan Schøldberg (Defensor Klubien),
der tiltales, Førstnævnte for Overtrædelse af almindelig borgerlig
Straffelovs § 260 eventuelt § 252 og Sidstnævnte for Med-
deelagtighed i dette Forhold.

Odense Kjøbstads Exrærets Dom af 13de November 1871:
„Tiltalte Clarizette Conradine Hedmann, født Konnerup og
Skreddersvend Elaes Johan Schøldberg bør hensættes, Førstnævnte
i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Sidst-
nævnte i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder førstnævnte
Tiltalte ogsaa alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger,
derunder i Salair til Procuratorerne Kramer og Cloos 8 Rd. til
hver, dog saaledes at Medtiltalte Schøldberg heraf in solidum
med hende tilsvares 1/4. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Februar
1872: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til

Procuratorerne Leth og Raas for Overretten betale de Tiltalte Clarizette Conrachine, født Konnerup, Skræbdermester Hedmanns Enke og Skræbbersvend Claes Johan Schølbberg i det for Underretten bestemte Forhold 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indaukede Dom givne factiske Fremstilling findes det de Tiltalte overbeviste Forhold at maatte henføres under Straffelovens § 252, hvormed for Claes Johan Schølbbergs Vedkommende vil være at jevnføre § 48, og Straffen bliver efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Band og Brød for Clarizette Conrachine Hedmann i 3 Gange 5 Dage og for Schølbberg i 3 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Clarizette Conrachine Hedmann og Claes Johan Schølbberg bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage og den Sidste i 3 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Etatsraad Bunken og Advocat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., som udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indaukede Doms Premisser hedder det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte Clarizette Conrachine, født Konnerup, Skræbdermester i Odense Hedmanns Enke i egennyttig Hensigt har, deels forinden hun havde begjært sit og afsøde Mandts Bo taget under Skiftebehandling, deels efterat saadan Begjæring af hende var indgivet, paa forfjellig Maade disponeret over Boet tilhørende Giendele af Bærbi henved 520 Rd., samt at Tiltalte, Skræbbersvend Claes Johan Schølbberg har været hende behjælpelig med at unddrage en Deel Varer fra Registreringen, ligesom han og efter Boets Omgivelse til Skiftebehandling har af hende

mottaget et Stykke Piquet, som han vidste tilhørte Boet. De Tiltalte, der ere sødte respective i Aarene 1848 og 1839 og ikke findes forhen straffede, ere herfor ved Dønske Byttings Dom af 13de November 1871 retteligen ansete, Tiltalte Hedemann efter Straffelovens § 252 cfr. § 260 og Tiltalte Scholdberg efter sidstnævnte Straffebestemmelse cfr. § 48, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage for Førstnævnte og simpelt Fængsel i 14 Dage for Sidstnævnte findes passende, ligesom og Dømmens øvrige Bestemmelser billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Mandagen den 13de Mai.

Nr. 113.

Statsraad Bungen
contra

Wilhelm Emil Andersen (Defensor Henriksen),
der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Marts 1872:
„Tiltalte Wilhelm Emil Andersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han ubreder denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lange og Jacobsen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes Frisindelse efter de foreliggende Oplysninger ikke vil kunne støttes paa den i den indankede Dom paaberaabte Bestemmelse i Straffelovens § 254 sidste Led, og idet Højesteret forøvrigt i det Væsentlige tiltræder de i Dommen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Wilhelm Emil Andersen, der er sødt den 22de November 1841 og ikke findes forhen straffet, for Bedrageri anlagte Sag er det bevist ved hans egen Tilstaaelse, at han, medens han i Tidsrummet fra October Maaned 1870 indtil August Maaned f. A. var Bestyrer af et Tobaksudsalg paa Store Kjøbmagergade Nr. 21 for Tobaksfabrikant Lars Rasmussen Høy, har uden bennes

Vibende og Villie af de i dette Udsalg indkomne Penge til eget Brug anvendt 138 Rb. 3 Mk. 7 ß, som han ikke har været istand til at erstatte.

At Tiltalte ved dette Forbrug af ham betroede Penge har ligeoverfor Fabrikant Høy handlet i nogen egentlig svigagtig Hensigt, kan imidlertid mod hans Benægtelse ikke antages. Foruden at nemlig det Oplyste viser, at Tiltalte, hvis Forklaring, at han har anvendt den omhandlede Pengesum til sin og Families Underhold, har Sandsynligheden i høi Grad for sig, idet han for sin Tjeneste hos Fabrikant Høy foruden fri Bolig kun havde en maanedlig Løn af 20 Rb. og under visse Eventualiteter en Dvotabeel af Omsætningen, der i den første Maaned kun udgjorde nogle faa Rigsbaler, men senere Intet, hvoraf han skulde ernære sig selv, sin Hustru og sin Moder, ikke kan siges at have lagt Dølgemaal paa sit uberettigede Forbrug af Fabrikant Høy tilhørende Penge, da han ved de Opgjørelser, som mellem denne og ham gjordes ved hvert Dvortals Slutning foruden sidste Gang den 31te Juli f. A., strax vedgik, hvorfra de Underballancer, der viste sig, hidrørte, saaledes maatte de Omstændigheder, at Fabrikant Høy, uagtet der allerede ved den første Opgjørelse var en Underballance af 18 Rb. 3 Mk. 12 ß og senere hver Gang mindre eller større Underballancer, dog lod Tiltalte blive i sin Stilling, og at Tiltalte i sin Tante Wilhelmine Hansen, Brændeviinsbrænder Wouffels Enke havde en vederbøstlig Cautionist, for hvem han ansaae det vitteligt, at han ikke kunde leve af den Løn, han fik, og som han meente vilde opfylde sin Cautionforpligtelse, indeholde ffjellig Grund for Tiltalte til at forudsætte, deels at Fabrikant Høy fandt sig i at betragte de Betsøb, som han maatte bruge udover sin Løn, som et Laan eller Forstød, deels at denne ialfsld vilde faae Dækning hos Cautionisten og saaledes ikke ved Tiltalte komme til at lide Tab, udenat Tiltaltes heraf følgende rettlige Stilling kan med Hensyn til Spørgsmaalet om hans Handlings Strafbarhed komme til at undergaae nogen Forandring, fordi Fabrikant Høy muligens paa Grund af hans egen Tilfsdbestættelse af Wilkaaret for Cautionforpligtelsens Bestaaen dog kommer til at lide Tabet.

Dertil kommer desuden, at det fortiden, hvorvel fornævnte Wouffels Enke for Retten har erklæret, at hun ansaae sig løst fra sin Cautionforpligtelse, og har nægtet at erstatte de heromhandlede Tab, medmindre hun dømmes dertil, men i saa Fald ikke vil paastaae Tiltalte straffet, dog staaer uafgjort, om Fabrikant Høy virkeligen har tabt sin Ret mod hende, og saaledes uafgjort, om det i Straffelovens § 254 sidste Led omhandlede Tilfsælde, hvori Strafsansvaret bortfalder, ikke maa siges at være tilfede.

Tiltalte findes derfor at maatte frifindes for Actors Tiltale, hvoraf følger, at den af Fabrikant Høy nedlagte Paastand om Erstatning hos Tiltalte af 138 Rb. 3 Mk. 7 ß ikke i denne Sag kan komme under Paakjendelse, medens dog Tiltalte ffjønnes at maatte paalægges at ubrede denne Actions Omkostninger."

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 9.

Den 24de Mai.

1872.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 13de Mai.

Nr. 123.

Advocat Henriksen

contra

Henriette Amalie Mogensen, Kengrens Enke

(Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de April 1872: „Arrestantinden Henriette Amalie Mogensen, Kengrens Enke bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nissen og Møller med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinfen for Høiestretet betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbandede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Henriette Amalie Mogensen, Kengreens Enke, der er født den 12te Mai 1843 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have frastjaalet Vezelmægler Marcus Lazarus Melchior, hvem hun har tjent fra 1ste Mai forrige Aar, indtil hun afsigte 26de Februar anholdtes under denne Sag, i Slutningen af forrige Aar i 4 forskjellige Gange Pengebeløb af ialt 3 Rd. 1 Mk., som hun tilvendte sig i en aflaaet Skuffe i et Skrivebord, hvilken hun aabnede med en dertil hørende Nøgle efter at have udtaget den af et aflaaet Stab, som hun oplukkede med en falsk Nøgle, den 22de Februar dette Aar en svensk Tibalersjeddel, som hun tog i fornævnte Skuffe, hvilken hun ved denne Leilighed vil have fundet aabenstaaende, og i Slutningen af sin Ejenesetid hos Bestjaalne i 3 forskjellige Gange Syltetsi, som hun har ansat til en Værbi af i det Hele 6 f, og eengang noget Smør, hvis Værbi hun ogsaa har angivet til 6 f, hvilke Fødemibler hun alle tilvendte sig i et til Bestjaalnes Leilighed i Vadsstuestræde Nr. 13 hørende Spisekammer, hvortil hun for at begaae Tyverierne skaffede sig Afgang ved at aabne dets aflaaede Dør med en falsk Nøgle. Arrestantinden vil have faaet Anviisning paa at begaae de ovennævnte Tyverier af den hos Bestjaalne før hende tjenende Pige, men denne hendes Paaastand, hvis Rigtighed bemeldte Pige har benægtet, er i ingen Henseende bestyrket. Som Følge af det foransætte vil Arrestantinden blive at dømmes efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshumsarbejde i 8 Maaneber.“

Nr. 115.

Advocat Levinson

contra :

1) **Mette Marie Pedersen**, 2) **Maren Lauridsen** og 3) **Wilhelmine Marie Hansen** (Defensor Klubien), der tiltales, Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten og de to Sidstnævnte for foregaaende Meddeeltighed i denne Forbrydelse.

Stads Herreds Extrarets Dom af 27de Juni 1871: „Mette Marie Pedersen bør paa egen Bekostning hensættes i simpelt Fængsel i 21 Dage, Maren Lauridsen og Wilhelmine Marie Hansen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød henholdsvis 5 og i 6 Dage samt betale de af deres Anholdelse og Straffens Execution lovlige flydende Omkostninger. Saa udrede samtlige de Tiltalte Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Poulsen 7 Rd., Defensor, Procurator Smith 5 Rd., hver med $\frac{1}{2}$. Det Ibømte at udredes og isvrigt at efterkommes

inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse under Afmærk efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Januar 1872: „De Tiltalte Mette Marie Pedersen, Maren Lauridsen og Wilhelmine Marie Hansen bør hensættes, Forsknævnte i simpelt Fængsel i 14 Dage og de to Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og Gen for Alle og Alle for Gen Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rd., til Defensor sammesteds 5 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Klubien for Højesteret betale de Tiltalte Gen for Alle og Alle for Gen 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Mette Marie Pedersen for falsk Forklaring for Retten og Maren Lauridsen samt Wilhelmine Marie Hansen for foregaaende Meddeeltighed i denne Forbrydelse.

Under en mellem Tiltalte Wilhelmine Marie Hansen og Gaardmand Christen Andersen for Politiretten verserende Tyendefag — under hvilken bemeldte Tiltalte gjorde gjældende, at, da hun 2den Juledag 1870 efter at have været hjemme hos sine Forældre om Aftenen kom tilbage til Chr. Andersens Gaard, hvor hun tjente, vare Dørene aflukkede, saaat hun ikke kunde komme ind, hvorefter man senere havde vægret sig ved at modtage hende i Ejendommen, medens derimod Huusbonden gav en anden Fremstilling af, hvad der var foregaaet den paagjældende Aften — fremstod Tiltalte Mette Marie Pedersen den 21de Marts f. V. som Vidne og forklarede efter at være forberedt til Eedsafleggelse og formanet til Sandhed, at hun den ommeldte Aften havde fulgt Tiltalte Wilhelmine Marie Hansen hjem til Chr. Andersens, og at Wilhelmine da havde banket paa Vinduet, udenat der blev svaret indendra, eller at Rogen rørte sig derinde, skjøndt der blev tændt Lys, hvorpaa begge de Tiltalte vare gaaede hjem til Wilhelmines Forældre. Efterat Forklaringen derpaa var oplæst,

erklærede Tilstalte Mette Marie Pedersen imidlertid, at hun var bleven overtalt af Vilhelmine og dennes Moder og Stiffader til at forklare, at hun den ommeldte Aften havde været med Vilhelmine ved Chr. Andersens Gaard, uagtet dette var Usandhed, og Tilstalte Vilhelmine Marie Hansen indbrømmede derefter ogsaa, at Mette Marie ikke var med hende den ommeldte Aften, men at hun havde sagt til Mette Marie, at denne godt kunde vidne, at Vilhelmine ikke kunde blive indsladt hos Chr. Andersens den paagjældende Aften, da dette var sandt.

Under den derefter indlebede Undersøgelse har Tilstalte Mette Marie Pedersen vedblivende udsagt, at de Medtilstalte Vilhelmine Marie Hansen og dennes Moder Maren Lauridsen have forledet hende til at afgive den ommeldte urigtige Forklaring, og at navnlig den Sidstnævnte allerede i Januar Maaned f. A. havde talt til hende om, at hun godt kunde følge med Vilhelmine i Retten og forklare, at hun havde været med Vilhelmine den paagjældende Aften, da hun ikke vilde komme til at gjøre Eed paa en saadan Omstændighed.

Ligesom derhos Tilstalte Vilhelmine Marie Hansen under Forhørene har erkjendt at have søgt at formaae Mette Marie Pedersen til i Retten at forklare, at hun den ommeldte Aften havde fulgt Vilhelmine til Chr. Andersens Gaard, og navnlig efter at have saaet Mette med sig ind til sin Sagsfører og til for ham at fremsætte den ommeldte Usandhed aumodet hende om at møde godvillig og aflægge Forklaring i Retten med Tilsiende, at hun ellers vilde blive stævnet som Vidne, saaledes har ogsaa Tilstalte Maren Lauridsen tilsaaet, at hun og Datteren havde været lige gode om at overtale Mette Marie til at forklare om sit Følgestab med Vilhelmine, og navnlig havde Maren Lauridsen, da Mette Marie havde sagt, at hun paa et andet Sted havde fortalt at have været med Vilhelmine ved Chr. Andersens Gaard 2den Julebøgs Aften, udtrykkelig opfordret hende til i Retten at gjentage denne Forklaring, som hun vidste var usandsfærdig, samt yttret, at Mette godt kunde forklare saaledes, da hun ikke vilde komme til at gjøre Eed paa, at hun havde været med En paa en Dei. Ved dette Forhold vil Tilstalte Maren Lauridsen iøvrigt ikke have tilfigtet at hjælpe Vilhelmine i hendes Sag med Chr. Andersen, men kun at forebygge, at hendes to uconfirmerede Børn, der den paagjældende Aften havde ledsaget Vilhelmine, skulde komme i Forhør og derved i Friselselse til at lyve for Vilhelmines Skyld.

Efter det Anførte vil Tilstalte Mette Marie Pedersen være at ansæe efter Straffelovens § 146 sidste Led, og de Tilstalte Maren Lauridsen — til hvis senere Tilbagekaldelse af den af hende afgivne Tilksaelse der i Henhold til L. 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages — samt Vilhelmine Marie Hansen efter den citerede § 146 cfr. § 52, og skjønnes Straffene efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes for Mette Marie Pedersen, der er født i Aaret 1844 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, til simpelt Fængsel i 14 Dage, og for Maren Lauridsen og Vilhelmine Marie Hansen, der ere fødte henholdsvis i 1818 og 1852 og heller ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver.“

Tirsdagen den 14de Mai.

Nr. 119.

Advocat Klubien

contra

Nicolai Vilhelm Julius Gronemann (Def. Hindenburg),
der tiltales for Falsk eller Deelagtighed i Falsk, bedrageligt For-
hold, Dyrplageri, Løsgængereri og Betleri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 15de Januar 1872:
„Arrestanten Nicolai Vilhelm Julius Gronemann bør straffes
med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder og udrede alle af
denne Action lovlige flyvende Omkostninger, derunder i Salair til
Procuratorerne, Kammerassessor Jespersen og Cloos 6 Rd. til
hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te April
1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair
til Procuratorerne ved Overretten Westrup og Suel betaler
Arrestanten Nicolai Vilhelm Julius Gronemann 8 Rd. til hver.
At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det Højesteret bemærker, at Tiltalte ved Forfærdigelsen af
det i den inbankede Dom omhandlede Bønsskrift ikke kan antages
at have gjort sig skyldig i Falsk, hvormod hans Forhold i denne
Henseende alene vil kunne betragtes som et skjæpende Moment
ved det af ham begaaede Betleri, vil han for de af ham ud-
sæede, i Dommen fremstillede Lovovertrædelser være at ansee efter
Straffelovens § 270 cfr. § 47, efter § 297, hvormed § 64 bliver
at sammenholde, og efter Lov 3die Marts 1860 § 1 i For-
bindelse med § 5. Straffen findes passende at kunne bestemmes
til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder, og da Dommen har
dette Resultat, ligesom dens Bestemmelser om Actionens Omkost-
ninger tiltrædes, vil den kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne
Klubien og Hindenburg for Højesteret betaler Til-
talte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Nicolai Wilhelm Julius Gronemann tiltales for Falsk eller Deefagtig-
 hed deri, bedrageligt Forhold, Dyrplageri, Løsgængeri og Betleri, maa det ved hans egen med det isvrigt Fremkomne stemmende Tilfæælde, udenat Henfyn kan tages til hans senere delvise Tilbageladelser, ansees oplyst, at han efter at have affonet en ham ved Randers Politivets Dom af 27de September s. A. idømt Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød og derpaa at være indlagt paa Fattiggården i bemeldte Kjøbstad den 18de October absenterede sig herfra og gjennem Jylland, Fyen og Sjælland begav sig til Kjøbenhavn, hvor han den 10de November blev anholdt. Da han nu ikke, dengang han forlod Randers, var i Besiddelse af Penge og ikke har kunnet godtgjøre paa denne Reise at have havt nogen Fortjeneste eller søgt lovligt Erhverv, vil han ikke kunne undgaae Straf for Løsgængeri.

Spad de øvrige Arrestanten paasigtede Forbrydelser angaaer — med Undtagelse af Dyrplageri — har han forklaret, at han i Fredericia traf sammen med en Person, der foreviste ham en Attest, som angaves at være understrevet af en Præst i Saderslev og gif ud paa, at en deri navngivne Lærer paa Grund af Tidsforholdene havde maattet forlade Saderslev og nu søgte en Plads. I Henhold til denne Attest stal bemeldte Person, om hvis Navn Arrestanten ikke vil have spurgt, have anmodet ham om at forfatte et Bønnskrift, hvori foruden de i Attesten nævnte Omstændigheder tillige skulde ansøres, at Foreviseren havde 3 eller 4 Børn og i sin betrængte Forfatning henvendte sig til „den ædle Godgjørenhed“ om Hjælp. Arrestanten kunde efter hans egen Forklaring tydelig mærke, at den ommeldte Person vilde bruge Bønnskriftet i bedragerisk Diemed, og holdt sig efter hans Raade at være paa forviset om, at han ei var nogen fordreven slesvigsk Lærer eller havde det i Attesten, som Personuen derhos angav at have saaat skreven for 2 Rd. af en Ubejendt i Kolbing, anførte Navn. Ikke bestomindre forfattede han Bønnskriftet og understrev dette med samme Navn, som Attesten løb paa, hvorhos det efter hans Forklaring blev aftalt, at de skulde følges ad gjennem Fyen og Sjælland og søge Understøttelse ved Hjælp af de omhandlede Papirer, og skulde Arrestanten for sin Uleilighed have fri Reise og Fortæring. I Odense har derefter Arrestanten ved Forevisning af Bønnskriftet og Attesten, som han foregav at være skreven af Pastor Johansen sammesteds, søgt Hjælp hos Raadmand Hansen, hos hvem han udgav sig for fordreven slesvigsk Skolelærer, uden dog at erholde Noget, hvorimod han efter samme Fremgangsmaade paa Høllusgårds Mølle erholdt 1 Rd. Det oftnævnte Bønnskrift og Attesten ere isvrigt ikke under Sagen komne tilstede, idet den omhandlede unavngivne Person, der efter Arrestantens Forklaring stiles fra ham i Korsør, skal have beholdt bemeldte Papirer.

Med Henfyn til det Arrestanten imputerede Dyrplageri er det oplyst, at han, under sit Ophold i Odense i Sommeren 1870 engang har taget en Kat mellem sine Knæ og slaaet den med knyttet Haand i Hovedet, saaat Blodet

sprang ud af dens Øren, Næse og Mund, med hvilken Mishandling han vedblev, indtil Dyret af en Lilstebekommen blev revet fra ham.

Efter hvad der saaledes foreligger, maa Overretten med Dommeren i 1ste Instants ansee Arrestanten overbevist om de Forbrydelser, hvorfor han er tiltalt, og maa det derfor billiges, at han, der er født den 6te Juli 1836 og -- foruden oftere at være straffet i Militaeretaten for Disciplinairforseelser -- er idømt ved Børglum Herreds Politirets Dom af 30te Januar 1869 for Bøtteri 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, ved Faaborg Politirets Dom af 2den Juli s. A. for Bøtteri 8 Dages simpelt Fængsel, ved Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 4de December s. A. for Tyveri, Falsk og Bøtteri 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, ved Amtsbortob Birks Extrarets Dom af 28de November 1870 for bedragerisk Forhold, Falsk, Løsgænger og Bøtteri 8 Maanedes Forbedringshuusarbejde samt ved Randers ovennævnte Politirets Dom af 27de September s. A. for Bøtteri 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, nu ved den indaankede, den 15de Januar sidstleden affagte Underrettsdom er anseet efter Straffelovens § 270 cfr. §§ 275 og 47 og § 297 samt Lov 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5, og da den valgte Straf af 18 Maanedes Forbedringshuusarbejde efter Omstændighederne findes passende, og Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste."

Nr. 108.

Advocat Broch

contra

Hans Hansen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for falsk Anmeldelse og falsk Forklaring for Retten.

Lunde og Skam Herreders Extrarets Dom af 27de December 1871: „Tiltalte, Ungkarl Hans Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage saa og være pligtig at betale alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Kramer og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Borch med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Marts 1872: „Tiltalte Hans Hansen af Uggerølev bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Simonsen og Westrup for Overretten betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover-, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Tiltalte Hans Hausen af Uggerslev, der er født i Aaret 1853 og ikke findes forhen straffet, actioneres under nærværende Sag for falsk Anmeldelse og falsk Forklaring for Retten med Hensyn til, at han har anmeldt for Politiet, at hans daværende Huusbond havde i Langesø Skov fra noget en anden Mand tilhørende flovet Træ sjaalet en Gran, samt at bemeldte Huusbond havde deels selv sjaalet Riis paa en anden Mands Hegn deels beordret Tiltalte til at sjaale Riis, hvilken Anmeldelse han senere har gjentaget for Retten, hvor han navnlig vedblivende har udsagt, at han vidste, at Granen tilhørte anden Mand.

Det maa nu vel ansees tilstrækkeligt oplyst, at denne Anmeldelse er urigtig i de væsentlige Puncter, og at saadanne Data ei heller have foreligget Tiltalte, at han derefter har kunnet have tilstrækkelig Føie til at betegne det af ham Omforklarede som Noget, han vidste, men der findes dog paa den anden Side ei heller at foreligge tilstrækkelige Data til at statuere, at Tiltalte ikke i god Tro men imod eget bedre Vidende har handlet, som skeet er, og han, der ved Lunde og Slam Herredstings Dom af 27de December f. A. er anset efter Straffelovens § 146 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, vil derfor blive at frifinde for Actors Tiltale, hvorimod Dommen i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Tiltalte, vil være at sabsætte.“

Nr. 117.

Advocat Brock

contra

Katrine Andersen Brun, Olsens Hustru (Def. Levinsen), der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Forsøg paa Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te April 1872: „Tiltalte Katrine Andersen Brun, Olsens Hustru bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrebe denne Actions Omkostninger og berunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonsen og Lehmann med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Levinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Katrine Andersen Brun, Olsens Hustru, der er født den 9de Marts 1842 og ved denne Retts Dom af 4de October 1870 anseet efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende, imod hende for Tyveri, Bedrageri og Forsøg paa den sidstnævnte Forbrydelse anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i forrige Aar uden de Vedkommendes Vidende og Billie pantsat en Dyne og en Pude sammen af Værdi 5 Rd. 2 Mk., som hun havde leiet af Smedesvend Jørgensens Hustru Kirsten Nielsbatter, og et Par Lagen, vurderet til 1 Rd. 3 Mk., som hun havde leiet af Christine Johanne, Fernhandler Andersens Hustru, og at have i indværende Aar frafjælet Tilfjærer Martin Conrad Halvorsen en Etkorte og et Par Strømper, hvilke i det Hele til 1 Rd. vurderede Klædningsstykker hun tog i Besjælnes af hende leiede Værelse, samt deels uden Halvorsens Vidende og Billie pantsat en ham tilhørende, til 2 Mk. vurderet Vest, som hun havde i Forvaring for ham, deels uden Capitain, forhenværende Stræddermester Frederik Gerhardt Reuters Vidende og Billie i hans Navn skaffet sig udleveret paa Credit af Klædehandler Lauritz Christian Nielsen 2³/₄ Alen Bockskin af Værdi 4 Rd. 4 Mk. Alen, som hun derefter pantsatte, og forsøgt paa at faae endvidere hos samme paa Credit 2¹/₂ Alen Dyffel af Værdi 4 Rd. Alen, hvilket imidlertid mislykkedes, forbi Klædehandler Nielsen gjenkjenbte hende som den, der havde bedraget ham som ommeldt, og anholbt hende.

Som Følge heraf vil Tiltalte nu blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 228, § 251 jfr. tildeels § 46 og § 253 efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.“

Onsdagen den 15de Mai.

Nr. 99.

Statsraad Bungen

contra

Johanne Henriette Jacobsen, Larsens Hustru og **Ane Hansdatter**, Christiansens Enke (Defensor Levinfen), der tiltales, Forsnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for Deeltagighed i samme Forbrydelse.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Marts 1872:
 „Arrestantinden Johanne Henriette Jacobsen, Larsens Hustru og
 Tilstalte Ane Hansdatter, Christiansens Enke bør straffes, den
 Førstnævnte med Tugthuusarbejde i 3 Aar og den Sidstnævnte
 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør og Arre-
 stantinden udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair
 til Actor og Defensor, Procuratorerne H. H. Nyegaard og Justits-
 raad Petersen med 10 Rd. til hver, dog saaledes at Tilstalte
 deraf in solidum med hende tilsvare 1/15. At efterkommes under
 Afspærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indaafte Dom ansørte Grunde
 kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
 stande. Statsraad Bungen og Advocat Levinsen
 tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd.,
 der udredes af de Tilstalte paa den med Hensyn
 til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indaafte Doms Præmisser, hedder det: „Under nærværende, mod
 Arrestantinden Johanne Henriette Jacobsen, Larsens Hustru for Bes-
 drageri og mod Tilstalte Ane Hansdatter, Christiansens Enke for Deel-
 agtighed i denne Forbrydelse anlagte Sag er Arrestantinden ved egen med det
 iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i forrige Aar uden
 de Vedkommendes Vidende og Billie pantsat nogle Sengklæder og en stor Deel
 Klæbningsstykker og Linneb, i det Hele af Værdi omtrent 110 Rd. og forsøgt
 at pantsætte en til 3 Rd. vurderet Raabe, hvilke Gjenstande hun af 16 for-
 skjellige Personer havde modtaget deels tilleie eller tillaans deels for at vafte
 dem. Hun maa derhos ogsaa ansees overbevist at have paa samme Maade
 ulovligen disponeret over nogle til 22 Rd. 5 Mk. vurderede Meubler, som
 hun i October Maaned f. A. erholdt hos Meubelhandler Wilhelm Larsen, hvem
 hun kun har betalt 8 Rd. af den for samme betingede Betaling 30 Rd., idet
 hendes ubestyrkede Paastand, at dette Forhold, uanset at hun havde under-
 skrevet en betæffende samme oprettet Leiecontract, dog i Virkeligheden var et
 Kjøb paa Afbetaling, saaledes at Meublerne strax bleve hendes uindskrænkede
 Eiendom, ikke findes at kunne tillægges nogen Betydning ligeoverfor den om-
 handlede Contract og bemeldte Meubelhandler Larsens beedigede Forklaring,
 hvorefter Arrestantinden, hvorvel Forholdet, den oprettede Contract uagtet, var

bet, at hun blev Eier af Meublerne, naar hun gjennem den i Contracten som Leiesum anførte maanedlige Betaling havde erlagt den Sum, hvortil Meublernes Værdi i Contracten var ansat, dog først fik Eieudomsret over samme, naar dette Villkaar var opfyldt.

Derimod kan det med Hensyn til nogle af Arrestantinden pantsatte, til 4 Rd. 12 ß vurderede Gjenstande, som vore hende leverede af Balsborg Schmidt Lund, Bryggerkarl Larsens Enke til Badstning, ikke ansees beviist, at hun har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, idet hendes Paastrand, at denne Pantsætning skete med Samtykke af bemeldte Larsens Enke, efter Omstændighederne ikke kan fortales.

Svad Tiltalte angaaer, saa er det beviist ved hendes egen med Arrestantindens i saa Henseende afgivne Forklaring overeensstemmende Tilsaelsse, at hun af Arrestantinden har modtaget som haandsaaet Pant for denne ydede Laan nogle ialt til 23 Rd. 12 ß vurderede Gjenstande, som henhørte til de ovenommeldte, hvorover Arrestantinden ulovligen disponerede ved Pantsætning, naaget hun forinden vidste, at dette Sidste var Tilsælbet.

I Medfør af det Foransførte ville Arrestantinden og Tiltalte, af hvilke den Førstnævnte, der har opgivet at være 44 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet at stemme med hendes Udseende, er tidligere straffet ved Høiesteretsdom af 9de Mai 1865 efter Forordningen 11te April 1840 § 43 og § 66 3die Stykke jfr. § 60 med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar og ved denne Rets Domme af 18de November 1865 og 3die Juli 1869 i Medfør af den nævnte Forordnings § 79 efter sammes § 13 jfr. §§ 43 og 50 og efter Straffelovens § 253 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes og i 2 Aar, og Sidstnævnte, som er født den 15de November 1822, ikke er funden forhen straffet, blive at dømme efter sidstnævnte Lovs § 253 jfr. for Arrestantindens Bedkommende § 251 sidste Led, tilbeets § 46 og for Tiltaltes Bedkommende § 47 2det Led, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestantinden til Tugthuusarbejde i 3 Aar og for Tiltalte til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage.“

Onsdagen den 22de Mai.

Nr. 120.

Advocat Hansen
contra

Søren Pedersen (Defensor Klubien),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Bordingborg søndre Virks Politivets Dom af 6te November 1871: „Tiltalte, Skovfoged Søren Pedersen af Hjerremarken bør straffes med 8 Dages simpelt Fængsel samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 22de Marts 1872: „Tiltalte, Skovfoged Søren Pedersen af Bjerremarken bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Politiretsdommen ved Magt at stande, og betaler Tiltalte derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Steinthal og Kalko 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i de indankede Domme omhandlede Forhold findes efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder at maatte tilregnes ham som en strafbar Mislighed, hvorfor han ikke vil kunne undgaae at ansees efter Straffelovens § 257, og Straffen bliver i Mefør heraf at bestemme til simpelt Fængsel i 8 Dage. Da Politiretsdommen har dette Resultat, vil den, forsaavidt Straffen angaaer, være at stadfæste. I Henseende til Sagens Omkostninger vil det have sit Forblivende ved den indankede Doms Bestemmelse.

Ihi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Politiretten Dommen iøvrigt Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det Forhold, som har foranlediget nærværende, fra Bordingborg søndre Virts Politivet hertil Retten indankede og imod Tiltalte, Skovfoged Søren Pedersen af Bjerremarken i Henhold til Straffelovens § 257 for bedrageligt Forhold anlagte Sag, er efter det under Sagen Oplyste følgende:

Efterat der i Efteraaret 1870 var sælbt flere Ege i den Hofjægermester Ruchwald til Øbjerggaard tilhørende Storkov i Bjerremarken, betydede Eieren Tiltalte, der er Skovfoged i bemeldte Skov, at Egene skulde bringes til Øbjerggaard, hvor Eieren vilde bruge dem, men desuagtet lod Tiltalte en af Egene, hvis Værdi af Eieren er opgivet til 2 Rd., medens Tiltalte kun har villet erkjende, at den havde en Værdi af 3 Mk., 2ben Paastedag s. A. kjøre hjem til sin Bolig, hvor han vilde benytte Træet til Styd over Løen, men da han senere saae, at det Træ, der laa der, endnu var brugeligt, benyttede han

endeel af Egen til at islandsætte en Sluse paa den Løb, der var overladt ham til Brug af Højsjægermester Buchwald, og brændte Resten.

Tiltalte har vel paaberaabt sig, at Eieren havde givet ham en almindelig Tilladelse til at føre saadanne Træer, som bleve beffabige ved Fæltsingen af andre Træer, hjem til sit Huusbrug, men endog affeet fra, at Eieren har benægtet at have givet Tiltalte en saadan Tilladelse, maa det tværtimod ansees givet, at Egen ikke var beffabiget. Naar imidlertid hensees til, at Eieren i Forbindelse hermed har erklæret, at Tiltalte, naar han havde anmodet ham derom, lettelligen vilde have faaet et Stykke Ege til Slusen, samt at han i det Hele aldrig har nægtet Tiltalte nogen billig Anmodning om at benytte et bestemt paavist Træ, findes Tiltaltes Forhold ved netop at tilegne sig et Træ, med Hensyn til hvilket Eieren havde taget en anden Bestemmelse, suarere at have Characteren af Egenraadighed eller en mobvillig Tilbedættelse af Eierenes Befaling om at bringe Træet til Øbjerggaard end af Hæng til at tilegne sig fremmed Eiendom, hvilket ogsaa synes at stemme med Eierenes Opfattelse af Forholdet, forsaavidt denne under Sagen har erklæret, at han ikke ønskede at neblægge nogen bestemt Paastand paa, at Tiltalte skulde straffes „fordi han har brudt et Tilbedsforhold.“ I Betragtning heraf findes Tiltalte ikke at burde paalægges noget Strafsansvar efter den imod ham reiste Tiltale, for hvilken han saaledes vil blive at frifinde.

I Overensstemmelse hermed vil Underretsbdommen, ved hvilken Tiltalte under Paaberaabelse af Straffelovens § 257 er anset med simpelt Fængsel i 8 Dage, være at forandre, hvorimod Dommen, forsaavidt angaaer Omkostningerne, der retteligen findes paalagte Tiltalte, vil være at stabsætte.“

I Underretsbdommens Præmisses hedder det: „Følge Præsens Amts Ordre af 6te October d. A. tiltales Skovfoged Søren Pedersen af Bjerremarken under denne Politisag for mislig Omgang med Skoveffecter, og er det i saa Henseende, efterat der af Eieren af Bjerremarken, Højsjægermester Buchwald til Øbjerggaard var gjort Anmeldelse til Politiet om, at han havde Tiltalte mistænkt for at have tilvænt sig en i den nævnte Skov sælbt rank Ege, 7—8 Alen lang og 7—8 Tommer bred, ved Tiltaltes egen Tilkaælfelse og det isvrigt Oplyste tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, nægtet Højsjægermester Buchwald havde paalagt ham at foranstalte Egen hjemkjørt til Øbjerggaard, hvor den skulde bruges til Stakit, og nægtet Højsjægermesteren ikke havde givet Tiltalte nogen almindelig Tilladelse til at tage Træ i Stoven til Huus- og Markreparationer, har ladet sin Søn kjøre Egen til Skovfogedhuset, hvor Tiltalte efter sin egen Forklaring har benyttet omtrent Halvdelen af den i dens tykkeste Ende til Brændsel, medens han vil have anvendt Resten til en Sluse paa den ham til Brug overladte Jordløb ved Bjerremarken, hvor den dog ikke er gjenkjendt af Eieren eller andre Bedkommende. Efter Angivelse af Eieren, der har fratalsdet Erstatning, skulde Egen have en Værdi af omtrent 2 Rd. og

deraf Kobenden, som Tiltalte vil have brændt, 1 Rd. 2 Mk., medens Tiltalte paaftaaer, at Egen kun ialt havde en Værdi af ca. 48 ff.

For sit anførte svigagtige Forhold vil Tiltalte, der er født den 19de October 1812 og ikke tidligere findes undergivet Tiltale eller Straf, i særlig Betragtning af, at han derved har gjort Brud paa det i hans Stilling som Skovfoged nødvendige Tillidsforhold ligeoverfor Eieren, og at han gjentagende ligeoverfor denne havde benægtet at have tilvendt sig Egen, være at ansee efter § 257 i Straffeloven, og findes Straffen passende at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage."

Nr. 131.

Advocat Levinsen

contra

Peder Clausen (Defensor Hansen),

der tiltales for Opsætighed og Fornærmelser mod Politiet.

Baag Herreds Extrarets Dom af 30te December 1871: „Tiltalte, Huusmand Peder Clausen af Haarbth Mark bør hen-sættes i Fængsel paa Band og Brød i 2. Gang 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Gormsen 8 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Borch 6 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de April 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salairerne for Actor og Defensor for Underretten, Procuratorerne Gormsen og Cancelliraad Borch bestemmes til 5 Rd. for hver. I Salarium til Procuratorerne Hvalfsø og Schack for Overretten betaler Tiltalte, Huusmand Peder Clausen af Haarbth Mark 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende, fra Baag Herreds Extraret her for Retten indankede Sag actioneres Tilstalte, Hunsmand Peder Clausen af Haarby Mark for Opsætsighed og Fornærmelser imod Politiet, og maa det i saa Henseende ved Politiasistent Sørensen og Sognesoged Ulegaards edelige Forklaringer, der besyftes ved det isvrigt Oplyste, ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tilstalte, da de nævnte 2 Personer den 12te October f. A. havde indfundet sig hos ham i Anledning af et Gaaretyveri, hvorfor han var mistænkt, og Politiasistenten havde tilfjendbegivet ham, at han maatte følge med dem til Afsens, paa en fløende og heftig Maade nægte at efterkomme denne Befaling, samt at han, da Assistenten derpaa greb ham fat i Kraven og gjentog Befalingen, tog fat i dennes Frakke og stræbte at rive sig løs, ligesom han, da Assistenten nu kaldte Sognesogden til Hjælp, teede sig som en Rasende, sled og vred sig til alle Sider og raabte til Sønnen, der var inde i Huset, at denne skulde komme ud for at hjælpe ham, da de vilde myrde ham. Uagtet Assistenten, som maatte give Slip paa Tilstalte, derefter gjentagne Gange i Kongens og Lovens Navn opfordrede ham til at adlyde, vedblev han dog sin Vægning, idet han bandte og ubfskjældte Politiet og erklærede, at han med Magt vilde modsætte sig Befalingen, saaat den tilsigtede Anhøvelse maatte opgives.

For dette Forhold findes Tilstalte, der er søbt i Aaret 1817 og tidligere ved nærværende Rets Dom af 3die Januar 1860 for fornærmelig og gjensidig Opsætsel mod en Sognesoged under en Udpantningsforretning er anset med 4 Dages Fængsel paa Band og Brød samt under 25de September 1870 har erlagt en Bøde af 2 Rd. for at have solgt undervægtigt Smør paa Torvet i Odense, rettelig ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens §§ 100 og 101, og da den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød efter Omstændighederne synes passende, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, dog at Salairer for Actor og Defensor for Underretten findes at burde nedsættes fra henholdsvis 8 og 6 Rd. til 5 Rd. for hver, vil bemeldte Dom med denne Forandring være at stadfæste.“

Nr. 130.

Advocat Klubien

contra

Christine, kaldet **Andersen** eller **Calum** (Def. Levinsen), der tiltales for Tyveri, Løsgængeri og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de April 1872: „Arrestantinden Christine, kaldet Andersen eller Calum bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes samt ubrede denne Actions Omkostninger og berunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Ralko og Herforth med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Revinsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indbantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Christine, kaldet Andersen eller Calum, der er født den 23de December 1832 og tidligere blandt Andet ostere dømt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860, senest ved denne Rets Dom af 26de August f. A. til Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 60 Dage samt ved samme Rets Dom af 30te October 1869 efter Straffelovens § 230 1ste Led til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneber, er under nærværende, mod hende for Tyveri, Løsgængeri og Bøtteri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i afvigte Februar Maaned paa 2 forskjellige Steder, hvori hun var gaaet ind for at betle og det ene Sted ogsaa betlede, i Kjøkkener, som vare aabenstaaende, hjaalet en til 2 M. vurderet Kasserolle, tilhørende Christine Sørensen, og et Skaal og et Ret, tilsammen af Værdi 1 Rb. 1 Mk., som tilhørte Ane Sophie Hansen, samt at have overtraadt et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 14de December f. A. under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold ved den 12te Februar d. A. i den Hensigt at undbrage sig fra Fattigvæsenets Forjorg at have forladt det hende af samme anviste Opholdssted Ladegaarden, hvortil hun ikke var vendt tilbage, da hun den 10de f. M. paa Gaden anholdtes af Politiet.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 1ste Led og efter § 1 jfr. § 5 i fornævnte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen at kunne under Et bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber.“

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 10.

Den 7de Juni.

1872.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 22de Mai.

Nr. 132.

Advocat Hindenburg
contra

Axel Vilhelm Kjær (Defensor Bunken),

der tiltales for Løsgænger og Væleri.

Vjerge Lafum Herreders Politirets Dom af 14de Marts 1872: „Arrestanten, Smedesvend Axel Vilhelm Kjær af Odense Fattiggaard bør hensættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage samt udrede alle med Sagen lobligen forbundne Omkostninger. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de April 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Hedscher og Konge betaler Arrestanten Axel Vilhelm Kjær 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Statsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Bjerge Aafum Herredens Politivet her til Retten indantebe og imod Arrestanten Axel Vilhelm Rjar for Løsgænger og Vetteri anlagte Sag maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isøvrigt Ophyste ansees tilstrækkelig godtgjort, at han efter den 24de Februar d. A. at være bleven afleveret til Odense Fattiggaard samme Dags Aften uden Tilladelse forlod Fattiggaarden og derefter brev omkring ernærende sig af Vetteri, indtil han den 5te Marts blev anholdt.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født den 20de September 1822 og tidligere har været domfældt 12 Gange, nemlig for volbeligt Overfald paa sin Hustru, Bedrageri, Tyveri tildeels forbundet med Indbrud, Løsgænger, Vetteri samt Overtrædelse af Frdg. 10de December 1828 og blandt Andet navnlig ifølge Hæfesteretsdom 7de Marts 1864 for Tyveri tildeels forbundet med Indbrud været anset med Forbedringshuusarbejde i 6 Aar samt efter den Tid for Vetteri været straffet med 3 Dages simpelt Fængsel ifølge Aalborgs Kjøbstads Politivets Dom af 10de September 1870 og for Løsgænger og Vetteri ifølge Høstebro Kjøbstads Politivets Dom af 25de October f. A. og Baag Herreds Politivets Dom af 10de November f. A. været anset med henholdsvis 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 90 Dages Arbejde i Odense Evangsarbeidsanstalt, ved den indantebe Dom er anset efter Lov 3die Marts 1860, og da Straffen i Medfør af bemeldte Lovs § 1 cfr. § 5 findes passende bestemt til Arbejde i Odense Evangsarbeidsanstalt i 120 Dage, ligesom han retteligen findes paalagt at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Torsdagen den 23de Mai.

Nr. 122.

Advocat Hindenburg
contra

Antonio Nicolo Gasparo Jacobsen

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politivettens Dom af 12te Marts 1872: „Arrestanten Antonio Nicolo Gasparo Jacobsen bør straffes med 8 Maanedes Forbedringshuusarbejde. Saa bør han og i Erstatning til Grosserer Henrik Anker Nordenberg Cappelen her af Staden betale 3,674 Rb. samt udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kjenbes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Arrestanten Antonio Nicolo Gasparo Jacobsen, der er født den 2den November 1850 og ikke funden tidligere straffet, er ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i Bedrageri, idet han, der var ansat paa Grosserer Henrik Møller Nordenberg Cappelens Contoir, og som var bemyndiget til at modtage og quittere for Beløb, der indbetalt paa Contoiret, hvilke Beløb han derefter skulde indføre i de vedkommende Bøger og aflevere til Cappelen, har af de saaledes til ham paa Cappelens Begne betalte Beløb siden Mai Maaned forrige Aar svigagtig tilvendt sig 3,674 Rd. 10 ð, hvilket Beløb han har forbrugt til egen Fordeel. Af det Beløb, han saaledes har tilvendt sig, har han indført 3,030 Rd. 93 ð i vedkommende Hovedbog som betalt og deraf 1,166 Rd. 67 ð tillige i vedkommende Rassebog paa det Sted i denne, hvor den paagjældende Betaling oprindeligt skulde have været indført, men først efterat Rassebogen var bleven revideret for det Tidrum, i hvilket de paagjældende Indbetalinger havde fundet Sted, og han har erkjendt, at det havde været hans Hensigt paa denne Maade at indføre samtlige de besvagne Beløb i vedkommende Bøger for derved at skjule de af ham begaaede Bedragerier.

For det Forhold, hvori Arrestanten saaledes har gjort sig skyldig, vil han være at ansee efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder.

Han vil derhos i Overensstemmelse med den berom nedlagte Paastand have at udrede i Erstatning til fornævnte Grosserer Cappelen 3,674 Rd. samt blive at tilpligte at udrede denne Sags Omkostninger.“

Mandagen den 27de Mai.

Nr. 127.

Statsraad Bungen

contra

Peder Jensen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Amager Birls Extrarets Dom af 24de Februar 1872: „Arrestanten Peder Jensen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Jørgensen og Defensor, Procurator N. P. Møller 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de April 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne M. Møller og Nissen betaler Arrestanten Peder Jensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansøgte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 6 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Amager Birls Extraret her for Retten indankede, imod Arrestanten Peder Jensen for Tyveri anlagte Sag maa det, forsaavidt Sagen efter den flete Indstævning foreligger Overretten til Paakjendelse, ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste ansees tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten Natten imellem den 23de og 24de Januar d. A. hos forskjellige Beboere i Sundbyvester har forøvet tre Tyverier, samt at de to af disse, hvorved han fravendte Skomager Lander noget Fodtøj til Værdi 11 Rd. og Kunstbreier Nielsen forskellige Varer af Værdi ca. 13 Rd., bleve udførte paa den Maade, at han med en Folsbekniv

flar Splinter af Binduesrammerne i Nærheden af Kuberne, skal Kniven ind i de berøvede tilveiebragte Labninger og derefter knat Kuberne, hvorpaa han ved at vække Armen ind igjennem Binduerne tilvendte sig de ommeldte Gjenstande, der stode opstillede i Binduerne til Salg. Det tredie Tyveri hos Tøimagermester Møller forøvede Arrestanten ved at oprykke et Bindue i et Bastehuus, der stod i uafsaaset Forbindelse med Beboelsessteiligheden, hvorpaa han igjennem Binduet trøb ind i Badstuehuset og tilvendte sig nogle der til Tørring ophængte Klædningsstykker af Værdi 2 Rd. 2 Mk.

Arrestanten, der er født i Aaret 1829, har tidligere været straffet ifølge Amager Birks Extrarets Domme af 9de November 1850 og 17de Mai 1851 for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri henholdsvis med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt ifølge samme Rets Dom af 26de April 1853 og nærværende Rets Domme af 10de Februar 1857 og 15de September 1863 som for 3die, 4de og 5te Gang begaaet Hæleri henholdsvis med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar og Lugthuusarbejde i 6 og 8 Aar, hvorved bemærkes, at han ved Dommen af 1857 blandt Andet ogsaa var anseet skyldig i Tyveri, samt at denne Dom, da Straffen efter samme først var udstaaet i Februar Maaned 1863, ogsaa for saavidt maa tillægges Gjentagelsesvirkning. Arrestanten vil saaledes for de ovenmeldte Tyverier, af hvilke det hos Tøimagermester Møller forøvede hører under Straffelovens § 229 Nr. 4 2det Punctum, være at ansees efter Straffelovens § 232 og § 238 cfr. § 241 med Straf for 4de Gang begaaet Tyveri og som for 6te Gang begaaet Hæleri. Da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat, samt da den i Dommen valgte Straf af 8 Aars Lugthuusarbejde findes passende, ligesom dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stabsætte."

Nr. 133.

Advocat Mellemann

contra

Mads Madsen Hammerich (Defensor Brod),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens 16de Capitel navnlig §§ 173 og 176.

Hjerge Nasum Herredets Extrarets Dom af 3die Februar 1872: „Arrestanten, Skomagervend Mads Madsen Hammerich, seneft af Hundslev bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, saa bør han udrede alle med denne Sag lovligen forbundne Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator F. F. Hansen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Kramer 4 Rd. samt i Erstatning til Indsidder Søren Johansen af Hundslev 44 f. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne

Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de April 1872: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Seidelin og Salomonsen betaler Arrestanten Mads Madsen Hammerich 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Aar.

Chi kendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra Bjerge Aasum Herredets Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten Mads Madsen Hammerich for Overtrædelse af Straffelovens 16de Capitel navnlig §§ 173 og 176. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det isvrigt Dphyste er det ogsaa tilstrækkelig godtgjort, at han foruden at have ført uanfærdig Tale til 3 Pigebørn paa henholdsvis 4, 6 og 6½ Aar har i Løbet af forrige Aar saabel forsøgt at bedrive Utugt med dem som ogsaa isvrigt gjort sig skyldig i uæderligt Forhold mod dem, udenat dog deres Helbred efter den afgivne Lægeerklæring herved har taget nogen Skade for Fremtiden. Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 17de August 1849 og ikke findes tidligere straffet, være at anses efter Straffelovens § 173 .jfr. § 46 og § 176, og slignes Straffen ved den indankede Dom passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedere. Da ligeledes Dommens Bestemmelse om den Arrestanten paalagte Erstatning og om Actionens Omløsninger billiges, vil den i det Hele være at stadfæste."

Nr. 136.

Advocat Klubien
contra

Niels Larsen og Frands Nielsen (Defensor Brod),
der tiltales for Vold.

Stevns Faxe Herreders Extrarets Dom af 31te Juli 1871:
„De Tiltalte Niels Larsen og Frands Nielsen af Høierup bør til
Statskassen bøde hver især 20 Rd. eller, hvis Bøden ikke fuldt
betales, henfættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. Saa bør og de
Tiltalte in solidum betale Sagens Omkostninger, derunder i Salair
til Actor og Defensor, Procuratorerne Rye og Nielsen 5 Rd. til
hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms
lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under
Afsærb efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Februar
1872: „Tiltalte Niels Larsen bør for Actors Tiltale i denne Sag
fri at være. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande.
I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne
C. Suel og Justitsraad Nyegaarb betale de Tiltalte Niels Larsen
og Frands Nielsen in solidum 8 Rd. til hver. Den idømte Bøde
at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse
og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
vil den være at stadfæste, saaledes at Fristen for den Frands
Nielsen idømte Mulct's Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne
Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande, saaledes at Fristen for
Mulctens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter
denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium
til Advocaterne Klubien og Brod for Høiesteret
betale de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een
20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende, fra Stevns og Faxe Herreders Extraret hertil indankede Sag ere Niels Larsen og Frands Nielsen tiltalte for Vold og ved den den 31te Juli f. N. affagte Underretsdom derfor ansete efter Straffelovens § 203 cfr. § 47 hver især med en Bøde til Statskassen af 20 Rd. eller, hvis Bøden ikke fuldt betales, hen-sættes i simpelt Fængsel i 6 Dage.

Efter hvad der foreligger, maa det anses oplyst, at Fisser Hans Christian Gravlund af Søierup Søndag Nat d. 4de Juni f. N. Kl. omtrent 2, da han var paa Hjemveien fra et Gilde, er bleven overfaldet og tilføjet betydelige Contusioner i Ansigtet, navnlig Bestabigelse af det ene Øie og af Næsen, der ifølge Districtslægens Erklæring af 10de f. N. havde antaget en ikke ringe Skjæbhed imod høre Side, der hidrørte fra en Dislocering af begge Næsebenene, og vedvarende vil komme til at lide af en Deffiguration; og ifølge Gravlunds Angivelse og de over de Tiltalte, der havde været med ved samme Gilde og fulgte med ham hen ad Veien, optagne Forhør maa den stedfundne Vold imod Gravlund statueres at være udøvet af dem. Om den Andeel, enhver af de Tiltalte især har havt i den udøvede Vold, har der derimod ikke kunnet tilveiebringes nogen aldeles tilstrækkelig Oplysning. Medens nemlig Gravlunds forefæst meget vakkende Forklaring gaaer ud paa, at Tiltalte Niels Larsen havde fra venstre Side bibragt ham et Slag over Øiet og Næsen, saaat han saldt bevidstløs om, og Tiltalte Frands Nielsen har forklaret, at Gravlund først slog ham i Halsen, saaat han saldt omkuld i kort Afstand fra Tiltalte Niels Larsens Huus, og at Sidstnævnte da fra sit Huus løb efter Gravlund og slog denne omkuld, at Niels Larsen derpaa forlod Gravlund, medens Frands Nielsen, der atter havde reist sig, gik hen til Gravlund, der laa blødende, og tilføiede ham et Par Slag i Ansigtet med knyttet Næve, har Tiltalte Niels Larsen afgivet en derfra temmelig afvigende Forklaring. Denne Tiltalte har nemlig vedholdende benægtet at have slaaet Gravlund men vedgaaet at være gaaet efter Gravlund, efterat denne havde forladt Tiltalte Frands Nielsen, og taget fat i ham, hvorved de begge saldt om, men, efterat han, Niels Larsen atter havde reist sig og nu gik hjem, vil han have bemærket, at Frands Nielsen slog Gravlund i Ansigtet.

Da nu af de Tiltalte, der ei tidligere have været straffede eller tiltalte, og af hvilke Frands Nielsen er døbt den 23de Februar 1806 og Niels Larsen født den 14de Februar 1841, den Sidstnævnte ikke imod sin Benægtelse er overbeviist at have tilføiet Gravlund Slag, vil han være at frifinde, og Underretsdommen for saavidt være at forandre, medens den med Hensyn til Frands Nielsen og, hvad Actionens Omkostninger angaaer, findes at burde stabsæfles.“

Mandagen den 3die Juni.

Nr. 17. **J. N. Th. Hall** (Ingen)

contra

Grosserer Ludvig Meymann (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 30.

Forhøiende Grosserer

Peter Baldemar Orsted (Ingen)

contra

Høier J. Olsen (Selv).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rd. og endvidere til samme Kasse 5 Rd. 3 Kost og Tæring betaler han til Indstævnte, som har givet Møde, 100 Rd.

Lirsdagen den 4de Juni.

Nr. 25. **Sogneraadet for Skjelby og Gjedesby Sogne** (Advocat Hansen efter Ordre)
contra

Pastor **Christian Vegtrup Friis**
(Advocat Hindenburg efter Ordre),

betræffende Indstævntes Forpligtelse til at erstatte Udgifterne ved Arbeidsmand Jeppe Nielsens og dennes Families Forsørgelse af fornævnte Sognes Fattigvæsen.

Nykjøbing Herreds Rets Dom af 18de Marts 1870: „Indstævnte, Pastor Friis i Skjelby bør for Sagsøgernes, Skjelby Gjedesby Sogneraads Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves, og det Procurator Blæsberg som befalet Sagsfører for Sagsøgerne tilkommende Salarium 40 Rd. udredes af det Offentlige.“

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juli 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at det Procurator Blæsberg tillagte Salair bestemmes til 30 Rd. Processens Omkostninger her for Retten ophæves. Cancelliraad, Procurator d'Auchamp tillægges i Salair 30 Rd. af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rd. Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Citanterne, Skjelby Gjedesby Sogneraad efter meddeelt fri Proces ved Nykjøbing Herreds- ting havde søgt Indstævnte, Pastor C. V. Friis i Skjelby deels til at

godtgjøre Skjelby Gjedesby Commune den Understøttelse, som i Aaret 1868 er ydet Arbeidsmand Jeppe Nielsen med Familie af Communes Fattigvæsen, med 62 Rd. samt 5 pCt. Renter deraf fra Forligesklagens Dato den 5te Mai 1869, deels til at erstatte Communen de Udgifter, som fra 1ste Januar 1869 og fremdeles maatte paaføres dens Fattigvæsen ved, at Forsørgelsen af Jeppe Nielsen er overgaaet paa den, samt endelig til at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, deriblandt Salair til deres befalede Sagsfører, og Indstævnte ved Dom af 18de Mars i. A. var bleven friunden for Titanernes Liktale, og Sagens Omkostninger ophævede, samt Titanernes befalede Sagsfører, Procurator Blæsberg tillagt i Salair 40 Rd. af det Offentlige, have Titanerne indbragt Sagen her for Retten, hvor de efter ligeledes erhvervet Bevilling til fri Proces ved deres bestillede Sagsfører, Procurator Jacobsen have gjentaget deres for Underretten nedlagte Paastand og derhos paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder Salair til Procurator Jacobsen, der i hvert Fald har paastaet sig dette tillagt hos det Offentlige.

Indstævnte har efter ligeledes erhvervet Bevilling til fri Proces principiter procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse og subsidiairt paastaet sig friunden for at refundere Understøttelsen for 1868, hvorhos han i hvert Fald har paastaet Titanerne tilpligtede at betale Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til hans bestillede Sagsfører, Cancelliraad, Procurator d'Auchamp, som ialfald har paastaet sig dette tilkjendt hos det Offentlige.

Titanerne have støttet deres Paastand paa, at Indstævnte, medens han var Formand for Skjelby Gjedesby Communes Fattigvæsen, ved Forsømmelse af sin Pligt skal være Skyld i, at Forsørgelsen af Jeppe Nielsen er bleven paalagt Skjelby Gjedesby Commune, saavel som paa en Erklæring, Indstævnte i et Sogneraadsmøde af 3die Februar 1868 skal have afgivet om, at han erkjendte sig forpligtet til at holde Communen skadesløs ved at refundere den Understøttelse, Jeppe Nielsen allerede havde faaet, og den, han i Frentiden maatte behøve.

Sagens Omstændigheder ere følgende:

Efterat Jeppe Nielsen, der var forsørgelsesberettiget i Thoreby Sogn, men havde taget Ophold i Skjelby Sogn, i Aaret 1860 havde modtaget en Understøttelse af Skjelby Gjedesby Sogns Fattigvæsen paa 18 Rd., som i samme Aars November Maaned blev anmeldt for og refunderet af Thoreby Sogns Fattigvæsen, blev han i Aaret 1863 igjen trængende til Fattighjælp og modtog en Understøttelse af 18 Rd. 2 f, hvilken Indstævnte, der dengang som Sognepræst ledede Bestyrelsen af Fattigvæsenet, forglemte at anmelde for Thoreby Sogn og derfor selv refunderede Fattigvæsenet. Det samme var Tilfældet med en Understøttelse af 5 Rd., som Jeppe Nielsen fik i 1864; men da denne atter i Slutningen af 1865 havde faaet en Fattighjælp af 12 Rd., gjorde Indstævnte Anmeldelse herom for Thoreby Sogneforstanderskab, der imidlertid vægrede sig ved at refundere Beløbet, fordi Jeppe Nielsen efter det

Formening ved at opholde sig i Skjelby i 5 Aar fra 1860 til 1865; udenat der var forlangt eller ydet Refusion af den ham i Mellemtiden, nemlig i 1863 og 1864 ydede Understøttelse, var bleven forsørgelsesberettiget i Skjelby Gjedesby Commune.

Denne Formening er givet Medhold ved Stiftamtets Resolution af 21de Februar 1866 og Indenrigsministeriets Resolution af 17de Juni 1869, der støtter Skjelby Gjedesby Communes Forpligtelse til at forsørge Jeppe Nielsen paa, at Forkømmelse af betimelig Anmeldelse om ydet Fattighjælp efter Frdn. 24de Januar 1844 § 11 ikke alene bevirker Tab af Erstatning, men ogsaa medfører, at den ydede Hjælp ikke afbryder Erhvervelse af Forsørgelsesret i Opholdscommunen. Da Jeppe Nielsen atter i Begyndelsen af 1868 erholdt Fattigundersøttelse af Skjelby Gjedesby Commune, blev Sogneraadet, der havde overtaget Bestyrelsen af Fattigvæsenet og gjorde Anmeldelse om den ydede Understøttelse for Thoreby Commune, henviist til Stiftamtets Resolution, der hidtil havde været det ubekjendt, hvorefter Sagen blev forhandlet i et Sogneraadsmøde den 3die Februar 1868, i hvilket Indstævnte efter Indbydelse var tilstede, og om denne Forhandling er tilføjet Sogneraadetsprotocollen, „at Pastor Friis tilfod at have foregaaet at indberette Understøttelsen til Thoreby, og at han selv havde refunderet den Understøttelse, som for Aarene 1863 og 64 staaer opført i Regnskabet som Refusion fra Thoreby. Det vedtoges, at Pastor Friis, som vedgik, at Feilen laa hos ham, skulde holde Communen skadesløs ved at refundere den Understøttelse, som bemeldte Jeppe Nielsen allerede har faaet, samt hvad han i Fremtiden maatte behøve. Pastor Friis erklærede sig villig dertil dog med den Forbeting, at man skulde understøtte ham med Korn og Kødbevar istedetfor bare Penge.“

Citanterne have nu støttet deres Paastand paa denne Erkjendelse af Indstævnte, men ialfald paa Bestemmelserne i Frdn. 24de Januar 1844 § 11 og de almindelige Regler for Stadeserstatning.

Den ovennævnte Tilførsel i Sogneraadetsprotocollen er imidlertid ikke understrevet af eller opløst for Indstævnte, og det er in confesso, at der i hvert Fald kun er begyndt paa at nedskrive den, medens han var tilstede; og da Indstævnte, der har refunderet Understøttelsen for 1865 — efter hans Paastand ikke, fordi han ansaae sig pligtig hertil, men godvillig — forøvrigt har nægtet at have givet noget saabant Tilfagn, men alene erkjendt sig villig til at udrede, hvad der lovligt paalaa ham, kan der ikke af den anførte Tilførsel, som, efter hvad der er oplyst, maa antages at have sin Grund i en misforstaaet Opfattelse af Forhandlingerne, udledes nogen yderligere Forpligtelse for Indstævnte, saa at Citanternes Paastand, forsaavidt den er støttet derpaa, ikke kan gives Medhold.

Til Støtte for sin Frifindelse har Indstævnte iøvrigt anført, deels at der fra Udgangen af 1860, til hvilken den Understøttelse, som Jeppe Nielsen dengang havde faaet, og som blev refunderet af Thoreby Sogn, strakte sig, til det Tidspunct af 1865, da han atter fik en Understøttelse, som blev anmeldt i rette Tid, ikke var hængaaet den til Erhvervelse af Forsørgelsesret i Opholds-

communen fornødne Tid af fulde 5 Aar, deels at den Erstatning, der som Følge af Forsømmelse ved Anmeldelse af Understøttelsen for Forsørgelsescommunen fortabes, efter Frdn. 24de Januar 1844 § 11 kun er den, med Hensyn til hvilken Anmeldelsen er forømt.

Det skjønnes nu ikke rettere, end at Underdommeren med Føie har givet denne Indstævntes Formening Mebhold; thi selv om Indstævntes førstnævnte Indsigelse lades ude af Betragtningen, nævner Frdn. 24de Januar 1844 § 11 alene Tabet af Erstatningen hos Forsørgelsescommunen for ydet Understøttelse som Virkning af Forsømmelse i Henseende til Anmeldelsen og den deraf følgende Forpligtelse for den, der er Skyld i Forsømmelsen, til at holde Opholdscommunen skadesløs herfor, og det findes ikke, at der af Bestemmelserne i bemeldte § 11 endvidere kan udledes den Virkning af Forsømmelse med Anmeldelse, at Erhvervelsen af Forsørgelsesret ikke afbrydes ved den ydede men ikke refunderede Understøttelse, i hvilken Henseende det fremdeles fortjener at udhæves, at Lovgivningen for Erhvervelse af Forsørgelsesret i Reglementerne for Fattigvæsenet af 5te Juli 1803 for Kjøbstæderne § 4 og for Landet § 6 cfr. Pl. 6te November 1839 alene fordrer, at en Person har stadig opholdt sig og ernæret sig paa lovlig Maade i en Commune i 5 Aar, inden han bliver trængende, udenat det med Hensyn til den Fattighjælp, der maa afbryde hiin Erhvervelse, kommer i Betragtning, om den er ydet af Opholdscommunen eller noget andet Steds Fattigvæsen.

Under disse Omstændigheder findes den af Stiftamtet og Indenrigsministeriet som Regel for de vedkommende Communer trufne Bestemmelse om Jeppe Nielsens Forsørgelsesberettigelse ikke at burde paadrage Indstævnte noget yderligere Ansvar for den af ham ubviste Forsømmelse end det, han allerede har paataget sig og fyldestgjort, og Underrettsdommen, hvorved han er frifundet for Citanternes Tiltale, vil derfor blive at stadfæste, dog saaledes at Salairet bestemmes til 30 Rd.

Processens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves."

Nr. 129.

Advocat Hansen

contra

Hans Jensen og dennes Hustru **Else Marie Nielsen**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 253, 260 og 261.

Veile Kjøbstads Extrarets Dom af 26de Januar 1872: „Til-talte Hans Jensen og hans Hustru Else Marie Nielsen bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, hvorhos de in solidum

have at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Wabum 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Borch 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 15de April 1872: „De Tiltalte, Olbrigger Hans Jensen og hans Hustru Else Marie Nielsen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sjaacsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Olbrigger Hans Jensen af Veile og hans Hustru Else Marie Nielsen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 253, 260 og 261.

Om Tiltalte Hans Jensen maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at han i Løbet af de sidste Par Uger, forinden han den 5te December f. A. overgav sit Bo til Skifterettens Behandling som fallit, har, uagtet han i hele dette Tidrum forudsaae sin Fallit som noget ganske sandsynligt, i flere forskjellige Gange bragt nogle Meubler og andre ham tilhørende Gjenstande, ialt af Værdi 18 Rd. 2 Mk. 8 Sk ub paa Landet til sin Svigerfader, forat denne kunde have dem som Pant for et Beløb af 125 Rd., som han efterhaanden havde forstrakt Tiltalte, og for hvilke han efter Tiltaltes Forklaring havde krævet Sikkerhed

Derimod har han vedgaaet, at han efter Fallitten har af noget Boet tilhørende Brænde, der ikke var blevet opgivet ved Registreringen, idet Tiltalte efter sin Forklaring da ikke tænkte paa det, læstet ca. $\frac{1}{4}$ Faad paa en Bogn i den Hensigt at føre det til Pjedsfod, hvor han havde taget Ophold, hvilket imidlertid blev forhindret ved, at en Politibetjent tilfældig kom tilstede — samt at han har været vidende om og samtykket i, at hans medtiltalte Hustru har bragt to Par Ragner, der tilhørte Boet, til deres Bopæl i Pjedsfod.

Tilstalte Else Marie Nielsen har for sit Vedkommende tilstaaet at have taget de ommeldte Boet tilhørende to Par Lagener samt endvidere et Haandflæde — hvilke Gjenstande, der maa antages tilsammen at have haft en Værdi af ca. 4 Rd., ikke vare blevene bemærkede ved Registreringen — med sig til deres nye Opholdssted, ligesom hun ogsaa har vedgaaet, at hun et Par Dage efter Fallitten har leveret en af Borts Creditorer to hendes Mand tilhørende Sølvskeer af Værdi 6 Rd., der efter hendes Anbringende ikke havde været tilstede paa deres Bopæl, da der blev registreret, med Tilkjendegivende, at han kunde beholde dem til Dækning af sin Forbring — der maa antages at have beløbet sig til 26 Rd. — dog saaledes at, dersom han sit Betaling i Boet, skulde han levere dem tilbage. Iøvrigt have begge de Tilstalte til deres Undskyldning anført, at de ikke have haft nogen klar Forestilling om det Ulovlige i de af dem foretagne Handlinger.

For deres ovenansførte Forhold ville de Tilstalte, af hvilke S. Jensen er født i Aaret 1824 og E. M. Nielsen i Aaret 1841, og som ikke tidligere have været tilstalte eller straffede, være at ansee efter Straffelovens § 260 og § 261, for S. Jensens Vedkommende tildeels sammenholdt med § 47, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af dem.“

Nr. 139.

Advocat Hindenburg

contra

Niels Christian Hansen, kaldet Christian Berg,

(Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri, Hæleri, Bedrageri og Løsgænger.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 11te Marts 1872: „Arrestanten Niels Christian Hansen, kaldet Christian Berg bør hensættes i Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Procuratorerne Borch og Busch 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 29de April 1872: „Tilstalte Niels Christian Hansen med Tilnavn Berg bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 4 Rd. samt til Actor og Defensor

for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaaibdt Sagen efter den ffete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedsiiede Conclusioner af de underordnede Reterss Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavibdt det ansæes nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det foruøbne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rb. og for Udenbys, der sønste Bladet med Posten, 6 Rb. 20 ff. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Hegel).
Gjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 11.

Den 14de Juni.

1872.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 4de Juni.

Nr. 139.

Advocat Hindenburg

contra

Niels Christian Hansen, kaldet Christian Berg (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisses hefter det: „Under denne Sag tiltales Niels Christian Hansen med Tilnavn Berg for Tyveri, Søleri, Bedrageri og Løsgængeri.

Derimod er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 27de December f. A. om Morgenen har fra et uafsaftet Bræddeskur ved Egelund Teglværk borttaget en Spade og en Skovel, tilsammen af Værdi 1 Rd. 1 Mk., der tilhørte Eieren af bemeldte Teglværk, og hvilke Gjenstande Tiltalte samme Dag bragte hen til en Kone, hvem han anmodebe om, at de maatte staae der i nogle Dage. Tiltalte har nu vel anbragt, at han satte sig i Besiddelse af de nævnte Gjenstande for at blive tagen af Politiet og straffet, idet han antog, at Sognet derefter vilde hjælpe ham til America, hvorhos det er oplyst, at han den 14de Januar d. A. har indfundet sig hos Jurisdictionens Politibetjent, for hvem det maa antages, at han selv har anmeldt sig som den Skyldige, ligesom han allerede den 9de f. M. havde været paa Politibetjentens Bolig men uden at træffe ham; men ligesom hans Forklaring om Bevæggrunden til Gjerningen er svækket ved, hvad der er oplyst om, at han samme Dag, han havde bemægtiget sig de ommeldte Gjenstande, har villet bortgive disse til en Mand, som han skulde have givet Penge, saaledes kunde den ommeldte Bevæggrund ei heller i og for sig komme i videre Betragtning til Tiltaltes Fordeel, og ei heller findes der at kunne tillægges hans Selvangivelse nogen væsentlig Betydning, idet han, da han meldte sig for Politibetjenten, allerede i længere Tid havde været mistænkt for Tyveriet.

Paa samme Maade er det endvidere godtgjort, at Tiltalte en Aften i Januar Maaned d. N. har bestilt Natteløgis og Beværtning i Bjerre Kro i den Hensigt at forlade Kroen uden at betale, idet han kun eiede 4 Sk., hvorefter han den følgende Dag efter at være bleven 3 Mk. 12 Sk. skyldig ubemærket forlod Kroen.

Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Tiltalte, der er født i Aaret 1846 og tidligere gjentagne Gange har været straffet senest ijsøge Criminal- og Politirettens Dom af 17de Mai 1870 deels for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 1ste og 2det Led deels for Løsgængereri efter Lov 3die Marts 1860 § 1 deels for Udeblivelse fra Sessjonen i Medfør af Lov 6te Marts 1869 § 13 og efter samme Lovs § 48 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned og en Bøde til Statskassen af 10 Rb., vil for sit ovennævnte Forhold være at ansee for 4de Gang begaaet Tyveri samt for Bedrageri efter Straffelovens § 232 og § 251 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar."

Onsdagen den 5te Juni.

Nr. 134.

Statsraad Bunken

contra

Christian Pedersen Krag og dennes Hustru **Ane Margrethe Larsen** (Defensor Kinbien),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Hollands Sønderherreds Extrarets Dom af 21de December 1871: „De Tiltalte, Indsiddere Christian Pedersen Krag og Hustru Ane Margrethe Larsen af Munkeby bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 og Sidstnævnte i 2 Dage. Saa udrede de og in solidum alle af Actionen lovlige flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Heinrichsen 4 Rb. og til Defensor, Procurator Barfoed 3 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te April 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Lassen og Herforth for Overretten betale de Tiltalte, Indsiddere Christian Pedersen Krag og hans Hustru Ane Margrethe Larsen Een for Begge og Begge for Een 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Hollands Sønderherreds Extraret her for Retten indankede Sag actioneres de Tiltalte, Indsidder Christian Pedersen Krag og hans Hustru Ane Margrethe Larsen, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Ved Tiltalte Krags egen Tilskaaelse og det isvrigt under Sagen Oplysfe er det tilstrækkelig godtgjort, at han i afvigte Høst har tilvendt sig en Sæl og et Hestedækket, vurderede tilsammen til 7 Mk. og tilhørende Proprietair Svendsen paa Helgenæs. Tiltaltes Forklaring gaaer imidlertid for saavidt ud paa, at det fra først af ikke var hans Hensigt at stjæle disse Gjenstande, men at han kun 2de Eoverdage, naar han forlod Gaarden, hvor han havde Arbeide, for at begive sig til sit Hjem, har medtaget den ene Gang Sælken og den anden Gang Dækket for at beskytte sig mod Regnen, og at han var tilfands atter at bringe dem tilbage, hvilket han dog, naagtet han senere har været paa Helgenæs, ikke har gjort, men derimod fremdeles beholdt og benyttede de ommeldte Gjenstande i sit Hjem. Da nu denne Forklaring, hvis Rigtighed bestyrkes ved hans medtiltalte Hustrus Udsagn, efter Omstændighederne ikke kan forkastes, vil Tiltaltes Forhold ikke kunne betragtes som Tyveri, men derimod som et Brugstyveri i Forening med et senere Bebrageri, for hvilket Forhold han, da Proprietair Svendsen ogsaa har begjært den førstnævnte Forsøelse paatalt af det Offentlige, vil være at ansee efter Straffelovens § 236 og Analogien af § 253.

Endvidere maa bemeldte Tiltalte ligeledes ved egen Tilskaaelse og det isvrigt Oplysfe ansees tilstrækkelig overbevist om at have frastjaalet sin Broder, Gaardeier Rasmus Pedersen 4 til 1 Rd. vurderede Høns, som han en Aften, da han gik forbi Broderens Gaard, traf fiddende paa en Stang udenfor Gaarden, og som han efter at have aflivet dem medtog til sit Hjem og skjulte der, hvor han i Forening med sin medtiltalte Hustru senere har fortæret nogle af dem.

Vel har Tiltalte senere tilbagekaldt denne Tilskaaelse og foregivet at have kjøbt Hønsene af en ham ubekjendt Kone, men til dette Foregivende, der modsiges af det isvrigt Oplysfe, vil der i Medfør af L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages.

Hvad Tiltalte Ane Margrethe Larsen angaaer, er det af hende vedgaaet, at hun i Forening med sin medtiltalte Mand i længere Tid har henyttet den ovenomtalte Sæl samt Hestebækket i deres Huus, skjøndt hun vidste, hvorledes hendes Mand var kommen i Besiddelse af dem, samt at hun, uagtet hun formodebe, at hendes Mand, der paa hendes Forespørgsel ikke vilde sige hende, hvorledes han var kommen til Hønsene, paa ulovlig Maade havde tilvendt sig disse, har i Forening med ham deeltaget i at fortære dem.

Tiltalte Krag, der er født i Aaret 1829 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, vil for sit ovennævnte Forhold være at ansee efter de oven citerede Straffebestemmelser samt efter Straffelovens § 228, og Tiltalte Ane Margrethe Larsen, der er født i Aaret 1832 og ei heller forhen tiltalt eller straffet, efter Analogien af Straffelovens § 253 cfr. § 55 og § 238. Da forøvrigt de i Underrettsdommen valgte Straffe, nemlig for Førstnævnte Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte samme Art Fængsel i 2 Dage findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalbes, være at stadfæste."

Nr. 128.

Advocat Brock

contra

Carl Frig Walsøe (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri eller ialfald Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de April 1872: „Arrestanten Carl Frig Walsøe bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Grosserer Jacob Martin Bing betale 21 Rd. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Konge og Raas med 10 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestanten Carl Frig Walffe, der er født den 17de October 1830 og foruden at være ved Høiesterets Dom af 13de Februar 1862 frifunden for Actors videre Tiltale i en Sag, hvorunder han sigtedes for Tyveri, er tidligere anseet ved denne Rets Dom af 9de Juni 1857 i en mod ham for mislig Forhold ved Opretelsen af en Stillingscontract anlagt Sag i Henhold til Lovgivningens Analogi med en Mulct af 100 Rd. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedklasse og ved Høiesterets Dom af 11te Mai 1870 for Bedrageri efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, har under nærværende, mod ham for Tyveri eller ialfald for Hæleri anlagte Sag erkjendt, at han har været i Besiddelse af et Skrivetøi, som Grosserer Jacob Martin Bings Lærling Sorgen Martin Laurig Peter Hansen den 14de October f. A. under Udførelsen af et Verinde hos Graveur Thomas Rottbøll Emanuel Holst her i Staden saae hos denne, til hvem det samme Dag var leveret af Arrestanten for at indgraveres et Navn m. m., og strax gjentjendte som et hans Principal tilhørende Skrivetøi, der i lang Tid havde staaet i hennes Boutik i Eienkomsten Nr. 37 i Pilestræde.

Derimod har Arrestanten vedblivende benægtet, at han er kommen i Besiddelse af bemeldte Skrivetøi paa ulovlig Maade, og paaafaaet, at han har kjøbt det af Handelsagent Carl Glistrup omtrent 5 Uger før den 14de October f. A.

At det her omhandlede Skrivetøi er identift med et saadant, der har været i fornævnte Grosserer Bings Besiddelse, er imidlertid fuldstændigen beviist. Det er nemlig i saa Henseende edeligen forklaret af Fuldmægtig Johan Wilhelm Olsen, Commisserne Christian Carl Wilhelm Hennings og Oscar Emil Alexis Diberichsen, Eleonore Mathilde Emilie Bredahl, Anna Marie Christine Birgitte Schou og Handelslærling Holger Emanuel Martin Lorenz Fredericia, Alle i Grosserer Bings Tjeneste, samt forklaret af fornævnte Handelslærling Hansen, der kun er 14 Aar gammel, at de bestemt have gjentjendt Skrivetøiet som et saadant, de i længere Tid havde seet staae i den Afdeling af deres Principals Boutik, hvorfra Galanterivarer forhandles, og til disse Forklaringer er der tilføjet af Fuldmægtig Olsen, Commis Hennings og Lærlingen Hansen, at de blandt Andet have gjentjendt Skrivetøiet paa et Stykke sort Moirépapir, som de 2 Førnævnte i den Sidnævntes Overværelse havde klisset paa Skrivetøiets Bund kort Tid, forinden det fævnedes, og af Fuldmægtig Olsen, Commisserne Diberichsen og Hennings samt Eleonore Bredahl, at de have gjentjendt Skrivetøiet paa den deri værende Glasbeholder, der ikke er den oprindelige deri anbragte, men en isædsetfor denne, der formeentligen var bleven staaet itu, af Lærlingen Fredericia, hvad denne ogsaa har forklaret, indkjøbt Glasbeholder, navnlig fordi denne, som ogsaa bemærket af Grosserer Bing, ikke ganske passer til Skrivetøiet, men er noget for høi.

Derhos have af de fornævnte Vidner Fuldmægtig Olsen, Commisserne Hennings og Diberichsen og Eleonore Bredahl samt Lærlingen Hansen for-

klaret, at de have seet Skrivetsiet i deres Principals Boutik, Olfen den 8de October f. A., Hennings i Slutningen af September eller i Begyndelsen af October Maaned f. A., Diderichsen i Begyndelsen af sidstnævnte Maaned, Eleonore Bredahl den 12te og Lærlingen Hansen den 8de samme Maaned, og samtlige Grosserer Bing ved hans Forretning tjeneude Medhjælpere og Lærlinge erklæret og, med Undtagelse af Lærlingen Hansen, med deres Eed bekræftet, at det paagjældende Skrivetsi, som havde staaet i deres Principals Boutik, ikke forefandtes i samme efter den 14de October f. A., og at Ingen af dem havde afhændet et saadant, hvilken sidste Erklæring maa ansees fuld= stændig paalidelig, da det er blottet for enhver Sandsynlighed, at den Ved= kommende skulde kunne have glemt en Handling, der maatte være udført senest en 14 Dage, forinden det kom til Alles Kundskab, at Skrivetsiet formeentligen var blevet stjaalet, og som denne sidste Omstændighed med stor Styrke maatte tilbagefalde i sammes Erindring.

Fremdeles har Grosserer Bing, der har forklaret, at der efter hans Handelsbøgers Udvisende ikke i hans Boutik i det sidste Aarstid er afhændet noget Skrivetsi til en Salgspris af 21 Rd., i Genhold til de ovenangførte Beviisligheder aflagt Tilhjemlingsseed, og den ovennævnte Fuldmægtig Olfen, der, dengang Skrivetsiet maa antages bortkommet, bestyrede sin Principals Forretning under dennes Fraværelse paa en Rejse i Udlandet, beediget, at Skrivetsiet er kommet ud af hans Besiddelse uden hans Vidende og Bille.

Endelig er den af Arrestanten paastaaede Hjemmel ei alene ubestyrket, idet den af Arrestanten opgivne Hjemmelsmand, Handelsagent Olistrup saavel som en af Arrestanten omtalt Person ved Navn Koppmann, hvem Olistrup i Arrestantens Overværelse skulde have vist Skrivetsiet, allerede vare udvandrede til America nogen Tid før denne Sags Paabegyndelse, hvad Arrestanten, dengang han opgav dem, vidste, eller dog formodede var Tilfældet for Olistrups Vedkommende, og saaledes ikke have været at afhøre, men den er desuden i Stid med andre under Sagen fremkomne Oplysninger. Det er saaledes edeligen forklaret af bemeldte Olistrups Hustru Marie Wilhelmine Berg, at hun ingenstinde er kommen til Kundskab om, at hendes Mand havde et Skrivetsi som det, her handles om, og at hun ansaae det ligesaa usandsynligt, at han skulde have anskaffet sig et saadant, som at han, hvis det havde været Tilfældet, skulde have undladt at omtale det for hende og vise hende samme, og af forhenværende Kjøbmand Lauritz Jacobsen, at han, medens han tjente Handelsagent Olistrup som Bud i de dennes Afreise til America nærmest forudgaaede 4 à 5 Maaned, ikke har seet eller hørt omtale enten af Arrestanten eller Olistrup et saadant Skrivetsi som det i Arrestantens Besiddelse foresuudne og navnlig ikke har seet et saadant i den eneste Pult, Olistrup havde, hvori efter Arrestantens Forklaring Olistrup skal have hadt Skrivetsiet liggende, og naar Arrestanten efter at være gjort bekendt med, at der efter nysnævnte Jacobsens Udsegn i bemeldte Pult var et Rum med aflaaet Klap, som Jacobsen adbrag havde seet blive aabnet og antaget Olistrup ude af Stand til at aabne af Mangel paa den dertil nødvendige Nøgle, strax har forklaret, at det netop var

i dette Rum, at Olistrup gjemte Skrivetøiet, saa bestyrker denne Paastand, som han tidligere under Forhøret havde ladet være uomtalt, snarere den ham paabvisende Mistanke end omvendt. Og der maa saaledes ved samtlige ovenfor fremstillede Beviisligheder anses tilveiebragt det i Danste Lovs 6—17—10 og 11 sfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis, hvorefter Arrestanten bliver at dømmes for uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster enten som Tyv eller Hæler efter Bestaffenheden af de i saa Henseende fremkomne Oplysninger.

Disse findes nu at tale for, at Arrestanten selv har sjaalet Skrivetøiet. Foruden at han nemlig har opgivet en Hjemmelsmand, der ikke kan nogensinde have haft Skrivetøiet i sin Besiddelse, idet han var reist herfra Staden, forinden samme forsvandt fra Grosferer Bings Boutik, hvoraf med stor Sandsynlighed tør sluttes, at Arrestanten slet ikke har kunnet nævne nogen virkelig Hjemmelsmand og alene af den Grund opgivet en opdigtet, saa har han maattet erkjende, at han den 13de October f. A. har været i Grosferer Bings Boutik og da netop i den Afdeling af samme, hvori Skrivetøiet havde sin Plads, og at han har været der paa en Tid, da Skrivetøiet, naar henføres til, at Vidnet Eleonore Bredahl vil have seet det i Boutiken den foregaaende Dag, ikke alene kan være blevet borttaget, men sandsynligvis er blevet det, samt ogsaa maattet erkjende, at han under bemeldte hans Nærværelse i Grosferer Bings Boutik har i nogle Minutter været i den omhandlede Afdeling af samme, medens den dengang alene i denne erpeberende Communis havde fjernet sig for at staae Oplysning om Prisen paa et af Arrestanten medbragt Legnebestik, som denne opgav at ønske ombyttet, og hertil kan endnu føies, at Arrestantens forberedende Skridt, som stod i Forbindelse med hans omtalte Erinde i Grosferer Bings Boutik, meget mere give Grund til den Formodning, at Erindet var et opdigtet, end til at betragte det som et alvorligt meent.

Arrestanten vil altsaa blive at dømmes efter Straffelovens § 228 efter Omstændighederne til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Han vil derhos have at betale i Erstatning til tidnævnte Grosferer Bing 21 Rb."

Nr. 135.

Advocat Brod
contra

Jens Christian Rasmussen (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Dense Herreds Extrarets Dom af 11te Marts 1872:
„Arrestanten Jens Christian Rasmussen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair

til Actor, Procurator J. J. Hansen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Kramer 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de April 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lehmann og Seidelin betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilfaeelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det under nærværende, fra Dønske Herreds Extraret hertil indankede Sag tilstrækkelig oplyst, at Arrestanten Jens Christian Rasmussen, der tiltales for Tyveri, afvigte Fastelevsmandag om Aftenen er gaaet ind ad Vinduet til den i Enden af Ladebygningen paa Grøstebjerg beliggende afaasede Kartoffelkjælder for at stjæle Kartofler, af hvilke han derpaa tog omtrent $\frac{1}{2}$ Skjeppes af Værdi 1 Mk. à 1 Mk. 4 s, som han bragte hjem, men Morgenen efter af Frygt for Opdagelse bortkastede. Beskjaalne har frafalbet Erstatningskrav.

For dette Forhold findes Arrestanten, der er sødt den 13de Januar 1880 og ikke tidligere er tiltalt eller dømt, rettelig anseet efter Straffelovens § 229 Nr. 4, og da den valgte Straf af 8 Maaneders Forbedringshønsarbejde skjønnes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Nr. 138.

Advocat Hansen
contra

Hans Peter Boyesen (Defensor Nellesmann),
der tiltales for Tyveri eller Meddeeltighed i denne Forbrydelse.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 19de Marts 1872: „Arrestanten Hans Peter Boysen bør henfattes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt derhos udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger derunder Salair til Actor, Procurator Busch 6 Rb. og Defensor, Procurator Borch 5 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 29de April 1872: „Underrættensdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Sfaacsen og Cancelliraad Møller betaler Arrestanten 8 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Hansen og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Peter Boysen for Tyveri eller Medbeeltagtighed i denne Forbrydelse.“

Den 27de Januar d. A. om Aftenen Kl. imellem 6 og 7½ blev der i Karlekammeret i Nebermølle, hvortil der var Afgang igjennem uafsaafede Døre, begaaet et Tyveri, hvorved der fra to Tjenestekarle blev bortstjaalet forskellige Klædningsstykker m. m., og da Mistanken strax blev rettet paa Arrestanten, der tidligere havde tjent paa Nebermølle og samme Dag havde været i Nærheden af Gjærningsstedet, blev han anholdt og funden i Besiddelse af største Delen af de stjaalne Gjenstande, nemlig et Par Støvler, en Vest, en Frakke, et Par Beendklæder og en Pibe.

Efterat Arrestanten først havde afgivet forskjellige Forklaringer angaaende sin Hjemmel til de omhandlede Gjenstande, har han endelig med Hensyn til samme afgivet en Tilfkaelse, der gaaer ud paa, at han den samme Dag, Tyveriet blev begaaet, traf en Person, der kaldte sig Jørgen Jensen, med hvem han kom i Samtale, og at de da, udenat han kunde sige, hvem der gav Anledning dertil, bleve enige om samme Aften at tilvende sig nogle Klæder, hvorefter Arrestanten gav Anviisning paa Nebermølle, hvor han, som meldt, var kjendt, og opfordrede Jensen til at gaae derhen og begaae Tyveri af Klæder i Karlekammeret, idet han sagde Jørgen Jensen, hvor Karlekammeret og Indgangen til dette var. Personen gik derpaa bort og traf efter Aftale

senere samme Aften atter sammen med Arrestanten, der da affjøbte ham det Løi, der er kommet tilfæde, for 4 Rd. De tilfædebragte Gjenstande ere af de Bestjaalne ansatte til en Værdi af tilsammen 13 Rd. 4 Mk. 8 ß, men disse have iøvrigt fratalt det Krav paa Erstatning. Den af Arrestanten opgivne Person Søren Jensen har ikke været til at udfinde, men skjønt der efter Sagens Oplysning er en ikke ringe Formodning for, at Arrestanten selv har begaaet Tyveriet, findes hans foransførte Forklaring dog at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse.

For sit ovennævnte Forhold er Arrestanten — der er født i 1845 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Retsretsdom af 16de September 1871 blandt Andet for 3die Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 231 sidste Led med Medfattelse i de Meniges 2den Klasse, 50 Rottingsflag og 6 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Band og Brød — nu ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Straffelovens § 232 og § 52, og da hans Straf findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Mandagen den 10de Juni.

Nr. 54. Gaardeier **Christen Jensen** (Ingen)
contra

Gaardmand **Christen Hansen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Titanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melber sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 144.

Advocat Brock

contra

Francisca Smith (Defensor Klubien),

der tiltales for Løsgænger.

Christiansteds Politirets Dom af 22de Februar 1872:
„Arrestantinden Francisca Smith bør hensættes til Tvangsarbejde i 8 Maaneber At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 11te April 1872:
„Tiltalte, Arrestantinden Francisca Smith bør hensættes til Tvangsarbejde i 120 Dage. Saa betaler hun og de af Sagen lovlig slydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansørte Grunde tjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Christiansteds Politiret indankede Sag tiltales Arrestantinden Francisca Smith for Løsgænger.“

Som det under Sagen tilstrækkelig er godtgjort, erholdt Tiltalte, der er 24 à 25 Aar gammel, den 20de Januar sidsleden, da hun søslobes efter at have udstaaet en hende ved Christiansteds Politirets Dom af 18de Juni s. A. for Oversald paa en Politibetjent idømt Straf af Tvangsarbejde i 6 Maaneber, Tilhold om at søge fast Tjeneste og melde sig paa Politikammeret den 27de næstefter under sædvanlig Trusel af Straf for Løsgænger. Da efter Fristens Udløb Tiltalte ikke havde indfundet sig, blev den 2den Februar en Politibetjent sendt efter hende til hendes Opholdssted hos hendes Moder, udenat hun, der var ophidsset og uartig imod Betjenten, dog derved bragtes til at indfinde sig, hvad hun først, efter igjen at være antruffen af en Politibetjent, gjorde den 7de næstefter, og det fremgik da, at hun fremdeles ikke havde nogen fast Beskæftigelse, hvorhos hun erklærede, at hun heller ikke vilde tage nogen.

Tiltalte bliver saaledes efter Anordning 18de August 1853 § 2 at straffe som Løsgænger.

Tiltalte, der, efter hvad der i de under Sagen fremlagte Acter findes ophjst, er født den 12te December 1847, har — foruden ofte at have været

arresteret og straffet for Slagsmaal og Uorden samt 2 Gange, i 1864 og 1865 at have været anseet med Straf af Tvangsarbejde i 180 Dage henholdsvis for Hæleri og Tyveri — 3 Gange tidligere for Overtrædelse af givne Tilhold været straffet som Løsgænger, ifølge Christiansteds Politirets Domme af 16de Mai 1863 med Fængsel i 8 Dage, 9de August 1864 med Fængsel i 20 Dage og 16de October 1867 med Tvangsarbejde i 180 Dage. Hun er derefter ved den indtænkte Dom som skyldig i Løsgænger 4de Gang begaaet anseet efter Anordning 18de August 1853 § 8 sidste Pæsus med Tvangsarbejde i 8 Maanedes.

Da imidlertid de tvende Domme af 16de Mai 1863 og 9de August 1864 ere Tilstaale overgaaede for Overtrædelse af Tilhold, givne hende, medens hun var under 18 Aar, og Tilhold af den omhandlede Bestaendighed ikke rettelig eller med den i § 2 af Anordning af 18de August 1853 foreskrevne Virkning kunne gives Personer under 18 Aar, cfr. Anordningens § 5, eller egentlig Løsgængerstraf paa dem anvendes, cfr. § 9, kan Overretten ikke tillægge disse tvende Domme Virkning.

Tilstaale vil saaledes alene blive at bøomme for Løsgænger 2den Gang begaaet, og bliver Straffen efter samtlige Sagens Omstændigheder og Tilstaales Antecedentia at bestemme i Henhold til § 8 i Anordningen af 18de August 1853 til Tvangsarbejde i 120 Dage."

Nr. 145.

Advocat Henrichsen

contra

Ingrid Andersdotter (Defensor Broch),

der tiltales for Tyveri, Løsgænger 1 og Bedrageri.

Rjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 6te Januar 1872: „Arrestantinden Ingrid Andersdotter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes samt udrede alle af Actionen skyldende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Diechmann 5 Rd. og Defensor, Cancelliraad, Procurator Bloctrofs 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de April 1872: „Arrestantinden Ingrid Andersdotter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, men ibrigt for Actors Tilstaale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Virketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Gottschald og Berggreen for Overretten betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den stete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde samt med Bemærkning, at der ikke vil kunne tillægges de efter bemeldte Doms Afvigelse fremkomne nye Oplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Ertvaret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Ingrid Andersdotter for Tyveri, Løsgængeri og Bedrageri.

Bed egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er det beviist, at Arrestantinden den 23de September f. A. har tilvendt sig et Frederikke Martine Krag tilhørende Barneeskjort af Værdi 1 Ml., der beroede i et uafslaaet Skrin i et Bærelse, hvor der var Gjennemgang til et af Arrestantinden beboet Kammer, hvilket Skjort hun derpaa vil have solgt.

Paa samme Maade er det beviist, at Arrestantinden, der den 16de August f. A. af Politiet afleveredes til Fattigvæsenet med Betydning, at hun ved at forlade sammes Forsorg vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, og ublagdes paa Labegaarden, den 25de f. M. har forladt denne uden Tilstaaelse og derefter er udebleven derfra, indtil hun anholdtes den 23de September næstefter

Arrestantinden, der er født i Maret 1819, og som, foruden tidligere at være straffet for Løsgængeri og Bedrageri, er ved Høiesteretsdom af 16de December 1869 anseet efter Straffelovens § 231 1ste Led og Lov 3die Marts 1860 § 1 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, vil nu være at ansee deels efter Straffelovens § 232 1ste Led for 4de Gang begaaet Tyveri deels efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 2, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneeder.“

Nr. 141.

Advocat Nellesmann
contra**Jens Masmussen Sørensen med Tilsavn Bægter**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for det i Straffelovens § 203 omhandlede Forhold.

Mols og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 19de Februar 1872: „Tiltalte Jens Rasmussen Sørensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage; saa bør han og udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Møller 4 Rd. og til Defensor, Procurator Rolding 3 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de April 1872: „Tiltalte Jens Rasmussen Sørensen med Tilnavn Vægter bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 4 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraaad Møller og Justitsraad Nedelmann 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissér hedder det: „Under denne Sag er Jens Rasmussen Sørensen med Tilnavn Vægter sat under Tiltale for det i Straffelovens § 203 omhandlede Forhold.

Efter den af Enken Mariane Sørensdatter af Kroghaven afgivne Forklaring kom Tiltalte, der beboede en Leilighed i samme Huus som hun, den 11te December f. A. om Eftermiddagen ind i hendes Leilighed og opfordrede hendes Søn, Ungkarl Anders Peter Petersen, der var der tilstede, til at komme ind i hans Stue og drikke en Snaps, hvad han ogsaa gjorde; da hun imidlertid kort efter af Anders Mathiesens Hustru, der ligeledes boede i samme Huus, blev underrettet om, at hendes Søn blev slaaet af Tiltalte samt freg og bad for sig, gik hun til Tiltaltes Stue, og efterat Døren til samme, der var aflukket, paa hendes Forlangende var bleven aabnet, kom hun ind i Stuen og saae da, at hendes ommeldte Søn, der var alene med Tiltalte, var blodig over hele Ansigtet, og da hun spurgte Tiltalte, hvad hendes Søn havde gjort ham, svarede han, at han havde gjort Nar ad ham, idet han ikke havde villet sige, hvor han havde solgt nogle Koste. Hendes Søn fik imidlertid Leilighed

til at bortferne sig og vende tilbage til hendes Stue, og hun selv, der af Tilstalte var bleven stødt bagover, saaat hun faldt, men uden ivoirigt at blive flaaet af Tilstalte, gif nu ogsaa hjemfester, men blev indhentet af Tilstalte, der løb foran hende ind i hendes Stue, hvor han strax løb imod hendes Søn, idet han greb denne i Kværken og slog ham omkuld, hvorhos han med en der staaende Førvejspade bibragte hendes Søn flere Slag i Hovedet, og da hun løb imellem og fik Spaden taget fra Tilstalte, tog denne en Garnvindesjod, der laa i Stuen, og slog med den baade hende og hendes Søn i Hovedet, hvorefter hendes Søn sprang ud af Binduet og løb bort. Bemeldte Anders Peter Petersen har derhos forklaret, at, efterat han ved den ommeldte Feilighed var fulgt med Tilstalte ind i hans Stue, hvor ingen Andre vare tilstede, og havde drukket en Snaas, begyndte Tilstalte at tale til ham om, hvor han havde solgt de ovenommeldte Koste, hvorefter Tilstalte greb en Stol og dermed tilspøiede ham flere Slag i Hovedet og andre Steber, og da hans Moder var kommen tilstede, stødte Tilstalte hende baglænds omkuld; med Hensyn til, hvad derefter paasereede i Mariane Sørensbatters Feilighed, har han derhos afgivet en Forklaring, der aldeles stemmer med hendes foransførte Forklaring.

Ifølge to af vedkommende Districtslæge under 12te December s. A. afgivne Erklæringer havde saavel Mariane Sørensbatter som Anders Peter Petersen ved en af Lægen foretagen Undersøgelse forskjellige Hævelser, Buler, Hudaffrakninger og lignende Veffabigelsler deels i Hovedet, navnlig i Ansigtet, deels paa Hænder og Arme, hvilke Veffabigelsler havde Udsende af at være opstaaede ved Slag, men ivoirigt antoges ikke at ville efterlade stabelige Følger for de Paagjældendes fremtidige Helse.

Tilstalte har nu vel erkjendt, at der ved den ommeldte Feilighed, da Anders Peter Petersen var alene sammen med ham i hans Stue, har været Ordstrid mellem dem, at han, da Mariane Sørensbatter var kommen derind, har taget hende i Halsen og sat hende ud, og at han derefter er gaaet ind i hendes Stue, hvor han — idet Anders Peter Petersen efter hans Forklaring stod med en opløstet Spade i Hænderne — løb ind paa Anders Peter Petersen samt slog ham til Jorden og fravristede ham Spaden, men han har vedholbende benægtet at have enten i sin egen Stue eller i Mariane Sørensbatters flaaet enten hende eller Anders Peter Petersen, hvorimod han efter sit Udfagn antager, at de selv ere komne til at støde sig paa Spaden eller den ovenommeldte Garnvindesjod. Fornævnte Anders Mathiesens Hustru har imidlertid edelig forklaret, at hun fra sin Stue hørte, at Anders Peter Petersen sad for sig inde i Tilstaltes Stue, samt at de stændtes og gjorde Spektakel, hvorfor hun, uagtet hun ikke saae, at Tilstalte slog ham, dog antog dette og strax underrettede Mariane Sørensbatter om, at det var galt inde hos Tilstalte, og ligeledes har Enken Mette Juul edelig forklaret, at, efterat Anders Peter Petersen paa Tilstaltes Dørfordring — der var ledsaget af truende Yttringer — var gaaet ind til ham, og Mariane Sørensbatter senere, foranlediget af Anders Mathiesens Hustrus Meddelelse om, at det var galt sat derinde, ligeledes var gaaet ind til Tilstalte, kom Anders Peter Petersen, medens hun sad inde i Mariane Sørensbatters

Stue, løbende derind blodig over hele Ansigtet, hvilket hun fortalte hidrørte fra, at Tilstalte havde slaaet ham med en Stok, og strax efter kom Tilstalte ogsaa ind i Stuen, hvor han, da Anders Peter Petersen havde taget en Spade i Hænderne for at værgе sig, greb ham i Kværken og kastede ham omkuld, hvorved de begge kom til at ligge paa Gulvet, og hvorefter Tilstalte tog Spaden fra Anders Peter Petersen; da hun imidlertid efter sit Udfagn blev fortunlet herover og løb derfra, saae hun ikke, om Nogen af dem slog den Anden med Spaden, eller om Tilstalte slog Mariane Sørensbatter, der var fulgt strax bagefter ham ind i sin Stue, hvorimod hun veed, at Mariane Sørensbatter var slaaet ved det ene Øie, medens hun Tintet havde feilet, da hun, som meldt, kort i Forveien var gaaet ind til Tilstalte.

Efter de saaledes afgivne Vidnesforklaringer i Forbindelse med Tilstaltes Indrømmelse af at have udøvet Haandgribeligheder saavel mod Mariane Sørensbatter inde i hans egen Stue som imod Anders Peter Petersen i Mariane Sørensbatters Leilighed, samt idet den af Tilstalte udtalte Formodning om, at de ovennævnte Bestabigjælfere skulde hidrøre fra, at de nævnte Personer selv skulde være komne til at støbe sig, er blottet for al Sandspynlighed, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tilstalte ved den af ham udøvede Bold har bibragt Mariane Sørensbatter og Anders Peter Petersen de ovennævnte Bestabigjælfere, og for dette Forhold vil Tilstalte, der maa antages at være omtrent 36 Aar gammel, og som tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest i Aaret 1868 for 4de Gang begaaet Tyveri med Lugthuusarbejde i 3 Aar og isørigt maa antages at være almindelig frygtet for sin Boldsomhed, være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage."

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedsiende Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornævnte Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).
Fjeldsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 12.

Den 21de Juni.

1872.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 10de Juni.

Nr. 146.

Advocat Hansen

contra

Sophie Christensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Mai 1872:
„Arrestantinden Sophie Christensen bør straffes med Forbedringshuus-
arbejde i 18 Maaneber samt udrede denne Actions Omkostninger
og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ronge
og Nissen med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd
efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
staa. I Salarium til Advocaterne Hansen og
Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Sophie
Christensen, der er født den 16de Februar 1852 og ved denne Rets Dom
af 26de August forrige Aar anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa
Bund og Brød i 2 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod hende for

Lhyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dylyste stemmende Tilskaaelse overbeviist at have i afvigte Marts Maaned fraa Jaaret Inger Christine Olsen, Dahls Hustru i 2 forskjellige Gange en til 2 Rd. vurderet Klokke og en til 1 Rd. 3 Mk. vurderet Saquet, hvilke Klædningsstykker hun tilvendte sig i det af hende og Bestjaalne, hos hvem hun dengang var i Logis, i Fællesskab benyttede Bærelse, og Glas- og Porcellainshandler Carl Christian Emil Gullach ligeledes i 2 forskjellige Gange et Uhr af Bærbi 2 Rd. 5 Mk. og 3 tilfammen til 4 Rd. vurderede Sølvskeer foruden nogle til 4 R vurderede Fødevarer, som hun fortærede paa Stedet.

De 2 sidst ommeldte Lhyverier udførte hun i den af den Bestjaalne til Boutikseilighed benyttede ubeboede Stueetage i Eiendommen Nr. 31 i store Strandstræde, hvor hun, der tidligere havde tjent den Bestjaalne, vidste, var et Bindue, der ikke kunde lukkes rigtigt i, paa den Maade, at hun begge Gange gik ind i Eiendommen gennem dens uafsaede Gadebør og trak det omhaendlede Bindue op udvendigt fra og derpaa den første Gang bemægtigede sig det omtalte Uhr ved at række en af sine Arme ind igjennem Binduet, men uden at stige ind i selve Bærelset, medens hun derimod anden Gang krøb ind i Bærelset, som hun, efter at have fortæret de ovenfor berørte Fødemidler og sat sig i Besiddelse af Sølvskeerne, forlod gennem Døren, hvis Nøgle sad indvendigt i Dørens Laas.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømme efter fornævnte Lovs § 230 1ste og 2det Led efter Omstændighederne til Forbringingshuusarbejde i 18 Maaneber.“

Tirsdagen den 11te Juni.

Nr. 137.

Advocat Heinrichsen
contra

Jens Peter Jensen og dennes Hustru **Karen Isaksen**
eller **Karna Isaksdotter** (Defensor Bunken),

der tiltales, Førstnævnte for Lhyveri, Meddeeltighed i Lhyveri og for at have forfalsket sin Skudsmaalsbog og Sidstnævnte for Lhyveri.

Silkeborg Birk's Extrarets Dom af 9de Januar 1872:
„De Tiltalte, Huusmand Jens Peter Jensen af Linaa Mark og Hustru Karen Isaksen bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød, Første i 3 Gange 5 Dage og Sidste i 5 Dage samt derhos in solidum udrede i Erstatning til Silkeborg Domaines Skovvæsen 1 Rd. Rigsmønt og til det Offentlige alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator

Bjerregaard 6 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Ziellian 5 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 15de April 1872: „De Tiltalte Jens Peter Jensen og Karen Sfaksen eller Karna Sfaksdotter bør hensættes, den Første i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i simpelt Fængsel i 4 Dage. I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting i Salair hver 8 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Paatalen af den under Sagen omhandlede, i Maret 1852 begaaede Forfalskning af en Skudsmaalsbog er steet i Medfør af Justitsministeriets Resolution af 16de October 1871, samt at de i den indankede Dom berørte, ved dens Afvigelse manglende Oplysninger senere ere tilveiebragte og forelagte Høiesteret, men ikke findes at kunne have nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Jens Peter Jensen for Tyveri og Medbeelagtighed i denne Forbrydelse samt for at have forfalsket sin Skudsmaalsbog, og hans Hustru Karen Sfaksen eller Karna Sfaksdotter for Tyveri.

Foreløbig bemærkes, at Underdommeren vel ikke fuldstændigt har efterkommet en af Overretten under 4de Marts d. A. affagt Kjendelse, hvorved yderligere Oplysninger i Sagen forlangtes, men at det dog efter Omstændighederne findes at kunne undgaaes at opholde Sagen yderligere for at tilveiebringe de manglende Oplysninger.

Ved Tiltalte Jens Peter Jensens egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han den 19de August f. A., da han med sin Befordring hørte fra Aarhus efter sit Hjem paa Linaa Mark, og han, idet han — som det maa antages om Aftenen — ad Landeveien kom over Hlensted Mark, efter sin Forklaring fik den Tanke at tage nogle Havreneg med hjem til Foder for sin Hest, har fra en Mark nord for Veien, hvorpaa der stod høstet Havre, taget nogle Havreneg, efter hans Udsagn 4, hvilke han førte med sig hjem. De ommeldte 4 Havreneg ere anslaaede til en Værbi af lidt over 3 Mark, men det er isøbrigt ikke oplyst under Sagen, hvem Havren har tilhørt. Paa samme Maade er det godtgjort, at denne Tiltalte i Aaret 1852 har foretaget en Forandring i en af M. Christensen i Horsens understrevet Paategning i hans Studsmaalsbog, idet han har rettet Ordet „rose“ til „laste“ — hvilken Forandring han efter sit Udsagn foretog, fordi han ikke snstede, at det skulde see saa galt ud i Studsmaalsbogen — hvorefter han har foreviist Bogen med det saaledes forandrede Indhold for en Mand, hos hvem han søgte Tjeneste, og af hvem han ogsaa derefter blev antagen; da han imidlertid senere i samme Aar af en Præst, for hvem han i Anledning af Flytning foreviste Bogen, blev advaret paa Grund af den slete Forandring, er Ordet „laste“ atter blevet forandret til „rose“, hvilken Forandring isøbrigt efter Tiltaltes Foregivende skal være foretagen af Præsten. Endelig maa det ved denne Tiltaltes saavelsom ved hans Hustrus, Tiltalte Karen Isaksens egne Tilskaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkelig godtgjort, at Konen med Mandens Viben og efter Aftale med ham har en Dag i October Maaned f. A. i Forening med deres tolvaarige Søn uden Tilladelse plukket endeel Rævlingeriis i Silkeborg Nordskov, hvilke Tiltalte Jens Peter Jensen om Aftenen, da Konen havde sendt ham Bud, at der var plukket saamange Riis, at de maatte hentes med en Vogn, har labet sin nævnte Søn afhente med deres Befordring. De ommeldte Rævlingeriis ere anfatte til en Værbi af 1 Rd., som vedkommende Forstemsbedsmand har paaflaaet erstattet.

Tiltalte Jens Peter Jensen, der er sødt i Aaret 1829, og om hvem det med Undtagelse af, at han i Militairtjenesten har været straffet arbitrært for en Disciplinairforseelse, ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for sit ovenommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228 og § 274 cfr. § 270 samt, forsaavidt angaar Vortagelsen af de ommeldte Rævlingeriis, efter § 235 cfr. § 54, og Tiltalte Karen Isaksen, der er sødt i Sverrig i Aaret 1835, og som ei heller sees tidligere at være tiltalt eller straffet, vil for det hende paasigtede Forhold ligeledes være at ansee efter Straffelovens § 235 cfr. § 54. De Straffe, som de Tiltalte have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Tiltalte Jens Peter Jensen til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Karen Isaksen til simpelt Fængsel i 4 Dage.

.....

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at det maa misbilliges, at Underdommeren ikke fuldstændigt har efterkommet Overrettens ovennævnte Kjendelse, men at der dog efter Omstændighederne ikke findes tilstrækkelig Føie til i denne Anledning at paalægge ham Ansvar.“

Nr. 148.

Advocat Levinfen
contra

Jens Pedersen og Lars Larsen (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri.

Helsingør Rådshofstads Extrarets Dom af 21de Marts 1872: „De Tiltalte, Arbeidsmændene Jens Pedersen og Lars Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 8 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og de Tiltalte ubrede denne Sags Omkostninger hver for sit Vedkommende, berunder hver af dem med Halvdelen Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Knø 4 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Mai 1872: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage for hver af de Tiltalte, Arbeidsmændene Jens Pedersen og Lars Larsen. Procuratorerne H. H. Røegaard og Høfcher for Overretten tillægges i Salair hver 5 Rd., der ubredes af de Tiltalte i det ved Underretsdommen bestemte Forhold. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Levinfen og Etatsraad Bungen tillægges i Salarium for Højesteret hver 10 Rd., der ubredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det under nærværende Sag tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte, Arbeidsmændene Jens Pedersen og Lars Larsen have paa Strænten ved Marienlyst sælbt og tilegnet sig, Førstnævnte 2de Træer, vurdere til 1 Rd. og Sidsnævnte ligeledes 2de Træer vurdere til 4 Mk., hvorhos denne Tiltalte har paa Nyerupgaard sjaalet en til 15 Mk. vurderet Steenhammer.

Tiltalte Pedersen er født i Aaret 1831 og forhen straffet for Opsætsighed imod Politiet og Tiltalte Larsen er født i Aaret 1843 og forhen ved Kjøbenhavn's Amts nordre Birketings Dom af 20de Mai 1869 anseet efter Straffelovens § 238 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Dage.

De Tiltalte ville nu være at ansee efter Straffelovens § 228 cfr. § 234, hvorimod der af Hensyn til Manglerne ved Beviset under den i 1869 paa kjendte Sag ikke findes at være tilstrækkelig Føie til at bringe Straffelovens § 241 2det Led i Anvendelse paa Tiltalte Larsen. Straffen skjønes for hver at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, hvorimod Underretsbommen forøvrigt vil være at stadfæste.“

Nr. 53. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet**

(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bunken)

contra

Sogneraadet for Selbe og Nasted Sogne ved dets Formand, Proprietair **Brinck-Seidelin** (Sngen),
betræffende de Indstævntes Forpligtelse til af Hensyn til Be-
rigtigelsen af Stempelafgiften at indsende de af dem med Private
oprettede Contracter om Underhold af Districtsheste eller Udskrifter
af deres Forhandlingsprotocol, forsaavidt bemeldte Contracter
angaar.

Calling Herredens Rets Dom af 23de September 1870:
„Naar Selbe Nasted Sogneraads fungerende Formand efter lovlig
Omgang inden sit Bærneting med sin corporlige Ged bekræfter,
at de af bemeldte Sogneraad paa vedkommende Udredningsdistricts
Begne med Private om Underholdning af Hærens Heste i sin Tid
oprettede skriftlige Contracter ikke kunne staves tilbage af ham i
hans Egenkab som Formand for Raadet, og at Selbe-Nasteds
Sogneraads Forhandlingsprototocol Intet indeholder om bemeldte
Contracter, bør bemeldte Sogneraad for Kammeradvocatens Til-
tale i denne Sag fri at være. Drifter derimod den fungerende

Formand sig ikke til at aflægge saadan Eed, bør Selbe Aasted Sogneraad under en daglig Tvangsmulct af 5 Rd. til Viborg Amts Fattigtaske til Generaldirectoratet for Skattevæsenet indsende bemeldte Contracter eller Udskrifter af de Forhandlinger i Raadets Forhandlingsprotocol, i hvilke bemeldte Contracter omhandles. Selbe Aasted Sogneraad bør udrede denne Sags skadesløse Omkostninger, hvorunder et Salair af 20 Rd. til Kammeradvocatens Fuldmægtig, Procurator Pasbjerg. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 21de August 1871: „Citanterne, Sogneraadet for Selbe-Aasted Sogne bør for Tiltale af Indstævnte, Generaldirectoratet for Skattevæsenet i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde — hvorved kun bemærkes, at, selv om der udenfor de i Stempelovens §§ 83 og 15 udtrykkelig omtalte Tilfælde undtagelsesviis maatte kunne tilkomme vedkommende Mynligheder Besøielse til at indfordre et Document, om hvis Stempelafgift der er Spørgsmaal, men som ikke er kommet flige Mynligheder ihænde, mangler der dog i Stempeloven Hjemmel for en saadan Forbring i et Tilfælde som nærværende, der ikke kan stilles ved Siden af de i bemeldte Paragrapher nævnte — vil Dommen være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Citanterne, Sogneraadet for Selbe og Aasted Sogne i Skrivelse af 5te August 1868 til Indstævnte, Generaldirectoratet for Skattevæsenet havde under Ansørjel af, at der var Anledning til at formode, at Overenskomster, som i sin Tid vare afsluttede mellem Udredningsdistrictet og Private om Hold af Hærens Districtshest, vilde ved den forestaaende Aflevering af Districtshestene i Henhold til Loven af 26de Martz 1868 blive gjorte til Gjenstand for Domstolens Afgjørelse, forespurgt, om Beskrivelsen af en flig Overenskomst,

der, omeudfjændt den i Hovedpuncterne nøie sluttede sig til, hvad derom var anført i Sogneraadets Forhandlingsprotocol, dog i Formen fremtraadte som en selvstændig Contract, var undergivet Stempelplicht, og i bekræftende Tilfælde, om der kunde forventes fritagelse for Mulcts Erlæggelse, naar et slikt Document indsendtes til Stempling, forinden samme forelagdes Domstolene, udtalte Generaldirectoratet i Skrivelse af 3die September s. A. til Viborg Amt, at det, forinden Videre foretoges i Anledning af Titanernes nævnte Skrivelse, søgte samtlige de ommeldte Overenskomster indsendte; men da Titanerne derefter bleve opfordrede til at indsende de ommeldte Overenskomster, svarede de, at, da Besvarelsen af deres ommeldte Forespørgsel ikke længer havde nogen practisk Betydning for dem, efter som Udredningsdistrictets Mellemværende med sammes Foderværter var blevet afviklet uden Amtsraadets eller Domstolenes Mellemkomst, fandt de ikke Anledning til videre at forfølge den omhandlede Forespørgsel ved Indsendelsen af de antydede Beskrivelser af oprettede Overenskomster, der vare bleve annullerede umiddelbart efter den stedfundne Aflevering af Districtsbestene og den samtidig foregaaende Afslutning af Mellemværendet med Foderværterne.

Generaldirectoratet for Skattevæsenet tilkjendegav derefter i Skrivelse til Viborg Amt, at den Omstændighed, at de nævnte Overenskomster vare bleve hævede, ikke vilde kunne fritage dem for Stempelplicht, og at det derfor fremdeles maatte forlange sig tilfattet de ommeldte Overenskomster eller, forsaavidt de maatte være afsluttede til Sogneraadets Forhandlingsprotocol, en Udskrift af denne for Overenskomsternes Vedkommende; men da Titanerne under den derefter fortsatte Brevveksling, samt efter at Finansministeriet, for hvilket Generaldirectoratet havde forelagt Sagen, havde erklæret sig enig i, at Titanerne ikke kunde fritages for at meddele de forlangte Oplysninger, medens Indenrigsministeriet, hvem Generaldirectoratet havde aumodet om at foranledige Titanerne givet Paalæg om at efterkomme den til samme stillede Fordring, ikke troede sig beføiet hertil, vedbleve at vægre sig ved at indsende de ommeldte Overenskomster eller den forlangte Udskrift af dets Forhandlingsprotocol, har Kammeradvocaten efter Ordre af Generaldirectoratet for Skattevæsenet under nærværende Sag ved Underretten saggivet Titanerne for at faae disse tilpligtede under en daglig Bøde at indsende de ommeldte, i sin Tid afsluttet Overenskomster eller, forsaavidt de maatte være afsluttede til Sogneraadets Forhandlingsprotocol, Udskrift af denne, forsaavidt Overenskomsterne angaaer. Ved Underretsdommen i Sagen ere Titanerne — naar Sogneraadets fungerende Formand ikke med sin Sed bekræfter, at de af Sogneraadet paa vedkommende Udredningsdistricts Vegne med Private om Underholdning af Hærens Heste i sin Tid oprettede skriftlige Contracter ikke kunne staves tilveie af ham i hans Egenkab som Formand for Raadet, og at dets Forhandlingsprotocol Intet indeholder om bemeldte Contracter — tilpligtede under en daglig Bøde af 5 Rd. til Amtets Fattigkasse at indsende til Generaldirectoratet for Skattevæsenet de ommeldte Contracter eller Udskrifter af de Forhandlinger i Raadets Forhandlingsprotocol, i hvilke bemeldte Contracter omhandles, hvorimod Ti-

tanterne, saafremt Eben aflægges, ere frifundne for Kammeradvocatens Tiltale, hvorhos Citanterne ere idømte Processens stabsløse Omkostninger, derunder i Salair til Kammeradvocatens Fuldmægtig, Procurator Paghjerg 20 Rd. Denne Dom have Citanterne indbanket for Oberretten, hvor de ligesom i Iste Instants have paastaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorimod Indstævnte her for Retten har procederet til Underrettsdommens Stabsfæstelse.

Det maa nu vel efter Indholdet af de fremlagte Skrivelser fra Citanterne og disses oprindelige Procedure uanset deres senere under Sagen fremsatte Benægtelse antages, at der mellem Citanterne og deres Medcontrahenter har været oprettet selvstændige skriftlige Overenskomster angaaende det paagjældende Retsforhold, samt at disse have været skrevne paa usmøplet Papiir; men foruden at disse Documenter efter Citanternes Anbringende skulle være tilintetgjorte, saaat der derefter ikke kan være Spørgsmaal om at bringe dem tilstede, maa der overhovedet gives Citanterne Medhold i, at der ikke udenfor de i Stempeloven 19de Februar 1861 § 83 og § 15 nævnte Tilfælde er givet de Myndigheder, som skulle paasee Stempelovens Overholdelse, Betsielse til, for at blive sat istand til at afgjøre Stempelpligten for et Document, der antages at være oprettet, men som ikke er kommet flige Myndigheder ihænde, enten at indfordre selve Documentet eller at forlange sig Oplysning om sammes Indhold meddeelt af de paagjældende Contrahenter. Da nu Citanterne ikke henhøre til de Myndigheder, hvem det ved Stempeloven er gjort til Pligt at paasee dens Overholdelse, og der ikke er tilhændekommet nogen af de i Stempelovens § 83 nævnte Myndigheder Afkrifter af de skriftlige Contracter, som maae antages at have været oprettede om det omhandlede Forhold, saaat intet af de i Stempelovens §§ 83 og 15 nævnte Tilfælde her er tilstede, og der besides ikke her under Sagen er Spørgsmaal om at efterkomme et Sogneraadet som underordnet Myndighed af den samme overordnede Myndighed givet Paalæg, findes det ikke, at Citanterne imod disses Vægring kunne tilpligtes at indsende de forlangte Oplysninger, og de ville derfor være at frifinde for de Indstævntes Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter."

Nr. 34. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet**

(den constituerede Kammeradvocat, Statsraad Dungen)

contra

Dreiermester J. Rasmussen (Ingen),

betræffende Tilbagebetaling af et Beløb, der af Indstævnte er erlagt for meget i Bygningsafgift.

Rjøbenhavn's Gjældscommissions Dom af 23de Februar 1871: „Citanten, Dreiermester J. Rasmussen i Aalborg har

være berettiget til efter Udløbet af 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse af Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne at erholde udbetalt de paastævnte 99 Rd. 5 Mk. 15 $\frac{1}{2}$ med Rente deraf 5 pCt. p. a. fra den 25de October 1869 indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves."

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 30te Mai 1871 er Højesteret be-
myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at
dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Den i den indankede Dom omhandlede Urigtighed, der har fundet Sted ved den Opmaaling af Indstævntes Eiendom, som i sin Tid blev foretagen til Bestemmelse af Bygningsafgiften af samme, og hvorved Indstævnte ikke imod sin Vencægtelse kan antages at have været tilfaldt, maa efter Omstændighederne nærmest tilregnes det Offentlige, og der er ingen tilstrækkelig Grund til at betvivle, at Indstævnte i det Tidrum, for hvilket han søger tilbagebetalt, hvad han i Løbet af samme har erlagt for meget i Bygningsafgift, har været ubekjendt med den Urigtighed, hvorved dette er bevirket, og at han kun har betalt, hvad der affordredes ham, i Tillid til den fra det Offentliges Side uden hans Medvirkning iværksatte Opmaaling og Beregning. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at Indstævnte er kjendt berettiget til at erholde det paastaede Beløb tilbagebetalt, og Dommen vil saaledes, idet der efter Proceduren ikke er Anledning til at lade dens Bestemmelse om en Betalingsfrist bortfalde, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Gjældscommissionens Dom bør ved Magt at stande.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Drejermester J. Rasmussen i Aalborg søger under nærværende Sag Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne til at tilbagebetale ham 99 Rd. 5 Mk. 15 $\frac{1}{2}$, hvortil det af ham for Tidrummet fra 1ste October 1859 til 1ste April 1866 i Bygningsafgift af hans Eiendom Matr.-Nr. 427 A i Aalborg formeget erlagte Beløb af ham er nebsat, tilligemed Renter af be-

melbte Beløb 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 25de October 1869, indtil Betaling skeer, og Sagens Omkostninger.

Indstævnte procederer berimod til Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger og derunder Salair til den constituerede Kammeradvocat, der for Indstævnte har givet Møde under Sagen.

Det er *in confesso*, at Citanten paa Grund af en i sin Tid indløben Feiltagelse med Hensyn til hans Eiendoms Opmaaling for hver af de i Tidsrummet fra 1ste October 1869 til 1ste April 1867 indeholbte 15 halvårlige Terminer har erlagt 8 Rd. 3 Mk. for meget i Bygningssaggift af Eiendommen, men da Indstævnte kun har indvilliget i at tilbagebetale Citanten det for Tiden fra 1ste April 1866 formeget Erlagte, gaaer Citantens Paastand ud paa Tilbagebetaling af det øvrige Beløb, dette dog nedfat saaledes som i Paastanden anført.

Forsaavidt nu Indstævnte først har villet gjøre gjældende, at det skulde være vedkommende Magistrat, der foreskæer Opmaalingen af de afgiftspligtige Bygninger, og ikke Statskassen, som ingen Skyld har i den indløbne Feiltagelse ved Opmaalingen, der skulde være competent Sagvolder, bemærkes, at, da det er Statskassen, der har oppebaaet Beløbet, maa det ogsaa være den, imod hvem Søgsmålet til sammes Tilbagebetaling nærmest maa rettes, selv om Citanten ogsaa maatte kunne have Tiltale imod den eller dem, der staae til Ansvar for den ommelbte feilagtige Opmaaling.

In subsidium har Indstævnte imod den paaestævnte Tilbagebetalingsret anført, at Beløbene ere modtagne af Statskassen i god Tro, og at Citanten, hvem det formeentlig laa nærmest at paasee Opmaalingens Rigtighed, paa Grund heraf ogsaa skulde være nærmest til at være Følgerne af den indløbne Feil. Det sijnnes imidlertid ikke rettere, end at Statskassen uden Hensyn til, hvem der maatte være Ansvaret for den ommelbte Feil ved Opmaalingen, ikke kan have nogen Ret til at beholde, hvad den paa Grund af en saadan blot factisk Urigtighed i Skatteansættelsen har oppebaaret formeget, og at vedkommende Skatteyder derfor maa kunne fordre det ham urettelig Afkrævede tilbagebetalt, ligesom han i det modsatte Tilfælde, naar Skatten var for lavt beregnet, vilde være pligtig at tilsvare det Manglende. Da der nu ei heller haves nogen Hjemmel i Lovgivningen for en af Indstævnte paaberaabt Proxist, hvorefter for meget erlagt Skattebeløb hidtil kun ere tilbagebetalte for saa lang Tid tilbage, som Staten i Tilfælde af Resistance fra Skatteyderens Side vilde have bevaret sin Fortrinsret for Skatteforbringen, samt da Citanten endelig ikke kan have fortabt sit Krav derved, at han mulig har ladet hengaae et Aar, efterat Feilen var opdaget, inden han gjorde det gjældende, findes Citantens Paastand i det Hele at burde tages tilfølg, idet Sagens Omkostninger dog efter Omstændighederne blive at opbære, og er det en Følge af Sagens Udsald, at der ikke kan tilkjendes den constituerede Kammeradvocat noget Salair her under Sagen."

Mandagen den 17de Juni.

Nr. 156.

Advocat Henrichsen
contra

Carl Laurik Tengel, ogsaa kaldet **Tengel** (Def. Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Mai 1872:
„Arrestanten Carl Laurik Tengel, ogsaa kaldet Tengal bør be-
handles i Overensstemmelse med allerhøieste Resolution af 4de
April 1866 samt udrede denne Actions Omkostninger og der-
under Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne, Justitsraad
Nyegaard og Jacobsen med 5 Rb. til hver. At efterkommes
under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen
og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb.
til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Carl
Laurik Tengel, ogsaa kaldet Tengal, der efter at være oftere straffet, senest
ved Høiesterets Dom af 11te Marts 1850 i en mod ham for Tyveri anlagt
Sag med Fæstningsarbeide paa Livstid, blev ved allerhøieste Resolution af
4de April 1866 skjænket Friheden blandt Andet under det Billaar, at han,
saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse dog med Und-
tagelse af Væsgængereri og Bettleri, som ikke medførte høiere Straf, uden videre Dom
vilde blive at gjenindsætte til Tugtbundsarbeide paa Livstid, er under nær-
værende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dphste
stemmende Tilstaaelse overbeviist at have været i Besiddelse af en til 3 Mk.
vurderet Kjolenederbeel, med Hensyn til hvilken Tjenestepige Marie Bjørklund,
som ifølge Anmeldelse til Politiet vil være bleven samme frastjaalet den 27de
Januar d. A., medens den hang til Tørring udenfor et Bindue i Eiendommen
Nr. 4 i Reverentsgade, har aflagt Tilhjemlingsbeed og tilveiebragt Beviis for
sin tidligere Besiddelse.

Som Hjemmel til sin Besiddelse af den ommeldte Kjolenederbeel, med
hvilken i voad Tilstand Arrestanten sidstnævnte Dag blev anholdt paa Gaden
af en Politibetjent, har han forklaret, at han, kort forinden han anholdtes,

havde fundet den paa Gaben. Men til denne hans Paastrand findes der ikke at kunne tages noget Hensyn. Foruden at den nemlig er aldeles ubestyrket, er dens Troværdighed derhos svækket deels ved Arrestantens vakkende Forklaringer med Hensyn til de Omstændigheder, hvorunder han vil have fundet Kjolenederbelen, i hvilken Henseende han har udsagt først for den omtalte Politibetjent, at han havde fundet den i Klosterstræde, og senere til den i Anledning af hans Anholdelse optagne Politirapport, at han havde fundet den paa Hjørnet af Klosterstræde og Vimmelfkastet, og endeligen for Retten, efterat andre Oplysninger viste, at Intet af dette kunde være sandt, at han havde fundet den i Naboløs, deels ved den Omstændighed, at Kjolenederbelen, da Arrestanten anholdtes med den, var ganske reen, uagtet Arrestanten vilde have fundet den paa en Gade, hvor det, efter hvad han selv har erkjendt, var meget snævet; hoortil endnu kan søies, at Arrestanten først for Retten har tilføjet, at han havde havt til Hensigt at beholde Kjolenederbelen, men senere forandret denne Tilføielse derhen, at han kun vilde gjøre saadant med Tilføjelse af Politiet, for hvem han vilde gjøre Anmeldelse om sit Fund.

Der maa saaledes ansees tilveiebragt et i Danske Lovs 6—17—10 og 11 jfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 lovhjemlet Beviis, i Henhold til hvilket Arrestanten vilde være hjemfalden til Straf efter Omstændighederne som for Hæleri efter Straffelovens § 238, og som Følge heraf vil han, der er født den 18de Februar 1821, blive at dømmes til at behandles i Overensstemmelse med ovennævnte allerhøjeste Resolution."

Nr. 157.

Advocat Hindenburg
contra

Hans Peter Christianfen (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Bedrageri.

Langelands Herredets Extrarets Dom af 20de Januar 1872: „Tiltalte, Tjenestebørg Hans Peter Christianfen paa Nebergaard bør at hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage og udrede i Erstatning til Forpagter Hansen paa Nebergaard 3 Rd. 48 ø og til Marie Røhlert i Helletofte 16 ø samt denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Rasmussen og Schandorff hver 4 Rd. Den idømte Erstatning at udrede 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkørd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de April 1872: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3

Salair til Procuratorerne Bøcher og Tvermoes for Overretten betaler Tilstalte Hans Peter Christiansen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afseer efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Langelands Herredets Extraret hertil indankede Sag sigtes Tilstalte Hans Peter Christiansen, der er født den 15de September 1854 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, for Bedrageri, og maa han derom ansees tilstrækkeligt overbevist.

Tilstalte har saaledes, da han i afvigte Sommer tjente som Svineoppasser paa Nebergaard og var overdraget under Forvalterens Fraværelse at sælge Pattegrise til bestemte, af Forvalteren fastsatte Priser, een Gang solgt 2 Griise for 6 Rd., medens den fastsatte Priis var 4 Rd. for Stykket, og sagt til Forvalteren, at han kun havde solgt 1 Griis for 4 Rd. samt, for at Tallet kunde spore, at 1 Griis var død, hvad ikke nærmere blev undersøgt, og har selv beholdt de 2 Rd. samt derhos i tre forskjellige Gange solgt 3 Galtgrise, der skulde koste 3 Mk. mere pr. Stykke end Sogriise, men forklaret for Forvalteren, at han havde solgt Sogriise og saaledes tilbendt sig 1 Rd. 3 Mk., ligesom han har vedgaaet at have gjort Forsøg paa at lade sig betale høiere Priser af Kjøberne end de af Forvalteren fastsatte, uden at det bog tykkes ham.

Endelig har Tilstalte til Marie Køhlert af Helletofte solgt Kreaturbeen og paa disse modtaget i Forskud 1 Mk., men da Venene bleve henstaaende for ved Leilighed at blive kjorte til Helletofte, og en anden Kjøber indfandt sig paa Gaarden, solgt Venene til denne og modtaget Betaling for dem, udenat Tilstalte tilbagebetalte Marie Køhlert det af hende betalte Markstykke.

For dette Forhold vil Tilstalte være at ansee efter Straffelovens §§ 253 og 257 cfr. §§ 21 og 37, og da den valgte Straf af 10 Dages Fængsel paa sæbvanlig Fangeløst saavelsom Bestemmelserne om Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen være at stadfæste."

Nr. 143. Huusmand **N. P. Skov** (Sngen)

contra

Huusmand **Mogens Sørensen** (Advocat Nellesmann efter Ordre),
betræffende Betaling af 520 Rd. og Gyldigheden af en til
Sikkerhed for denne Forbring foretagen Arrest.

Lysgaard m. fl. Herreders Rets Dom af 25de Augst 1871:
„Den efter Requisition af Citanten, Huusmand Mogens Sørensen
af Sjørølev den 8de Juli d. A. hos Indstævnte, N. P. Skov
sammesteds for de paastævnte 520 Rd. med Renter og Omkost-
ninger afholdte Arrestforretning bør som lovlig gjort og forfulgt
ved Magt at stande. Indstævnte bør til Citanten at betale de
paastævnte 520 Rd. med Renter af 500 Rd. 4 pCt. p. a. fra
11te December 1870 til 10de Juli 1871 og 5 pCt. p. a. fra
sidstnævnte Datum indtil Betaling steer samt Omkostningerne
ved den nævnte Arrestforretnings Afholdelse, Beskrivelse og Ting-
læsning, henholdsvis 22 Rd. 2 Mk. 3 ß og 2 Rd. 3 Mk. 8 ß
og 2 Rd. 4 Mk. 5 ß, og dette Sægsmaals Omkostninger skadesløst.
Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige
Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 18de December 1871:
„Underretsdommen bør ved Magt at stande. Processens Om-
kostninger for Overretten betaler Citanten N. P. Skov til Ind-
stævnte Huusmand Mogens Sørensen skadesløst. Det Ibømte
udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde ubtaget
Stævning, hvorved den i nærværende Sag inden Viborg Lands-
overret den 18de December f. A. affagte Dom paaantes til
Højesteretsaaret 1873 til Underkjenndelse og Forandring, isølge
dertil medbeelt, behørig forkyndt Anticipationsbevilling har efter
erholdt Bevilling til fri Proces contraappelleret bemeldte Dom
til Stadfæstelse, og Hovedcitanten skjøndt lovlig varflet ikke ved
Sagens Foretagelse i Højesteret har givet Møde, vil Dommen
efter den derom nedlagte Paastand være at stadfæste og Hoved-
citanten have at betale Processens Omkostninger for Højesteret

efter Reglerne for beneficerede Sager samt Salarium til Contracitantens befalede Sagsfører for Høiesteret, hvilket bestemmes til 40 Rd.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellemann for Høiesteret betaler Hovedcitanten 40 Rd. Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriveresalarium, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Contracitantens Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret. Endelig betaler han til Justitsklassen 5 Rd.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedviede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Donnens Præmissjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det forudnævnte Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldeudvalgte Boghandel (F. Høgel).
 Tielbøse & Gøndrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 13.

Den 28de Juni.

1872.

Første ordinaire Sæssion.

Mandagen den 17de Juni.

Nr. 142.

Advocat Levinsen

contra

Jacob Christian Christensen kaldet Kro Jacob

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri samt for at have opfordret sin Hustru og Søn til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 28de November 1871: „De Tiltalte, Gaardmand Jacob Christian Christensen af Lyngsaa, Kro Jacob kaldet, dennes Hustru Christine Madsen og Søn Christen Jacobsen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, Førstnævnte i 5 Gange 5 Dage og de tvende Sidstnævnte hver i 5 Dage. Saa bør Jacob Christian Christensen udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Procurator Sand 8 Rd. og til Defensor, Procurator Røgstrup 6 Rd., dog saaledes at de Medtiltalte Christine Madsen og Christen Jacobsen in solidum med ham udrede hver især $\frac{1}{5}$ af Omkostningerne. At efterkommes under Udferd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de April 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at der endvidere tillægges Procurator Larsen i Nørresundby i Salair 2 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Actionsomkostninger bestemte Maade. I Salair til Actor og Defensor for

Overretten, Justitsraad Reckelmann og Procurator Morville betaler de Tiltalte paa samme Maade 8. Rb. til hver. At efterkommes under Afseer efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jacob Christian Christensens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 15. Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Gaardmand Jacob Christian Christensen samt hans Hustru Christine Madsbatter og hans Søn Christen Jacobsen, Førstnævnte for Tyveri og for at have opfordret sin Hustru og Søn til at afgive falsk Forklaring for Retten og de Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Efterat Huusmand Hans Chr. Simonson den 23de Juni f. A. om Morgenen havde anmeldt for Politiet, at en Hoppe, som han paa det den foregaaende Dag afholdte Hjallerup Marked havde tiltrængt sig af Tiltalte Jacob Chr. Christensen og omtrent Kl. 11 om Aftenen bundet ved sin Bogn, der henstod paa Markedspladsen, var borte, da han et Par Timer senere kom tilbage til Bognen, fremkom der Oplysning om, at Hesten om Aftenen Kl. 11—12 skulde være bleven solgt paa Markedet af Tiltalte Christensen for 10 Rb., og Tiltalte blev derfor stillet for Forhør, men nægtede i flere Forhør at have sat sig i Besiddelse af Hesten og solgt den paany eller ialfald at kunne erindre dette eller at være sig det bevidst, hvorhos han anbragte, at han, der havde et Beværtningstelt paa Markedet, den paagjældende Aften havde været saa besjænklet, at han efter sin Kones Udfigende, da han Kl. mellem 11 og 12 traadte ind i sit Telt, saldt om og blev af sin Kone og Søn slået hen paa noget Halm, hvor han saldt i Søvn; han forklarede derhos, at han den følgende Morgen blev vækket af H. Chr. Simonson og en Trebiemand, og at Førstnævnte da fortalte ham, at Hoppen var bleven borte, og vilde have ham med for at melde Tyveriet for Politiet, hvilket Tiltalte dog undslog sig for, da han ikke følte sig vel.

Ligeledes forklarede Tiltaltes Hustru og Søn, de Medtiltalte Christine Madsbatter og Christen Jacobsen i et den 26de Juli f. A. afholdt Forhør, at Tiltalte Christensen om Aftenen omtrent Kl. 10 forlod sit Telt i ædru Tilstand eller dog ikke videre besjænklet, men Kl. 11 à 12 kom meget beruset tilbage, saa at han saldt om og blev slået hen paa noget Halm, hvor han

falbt i Søvn, samt at han den næste Morgen erklærede ikke at kunne erindre, hvor han den foregaaende Aften var bleven saa beskjæftet.

Denne Forklaring gientog disse to Tilstalte efter at være formandede til Sandhed og gjorde opmærksomme paa, at de afhøretes som Vidner, i et den 8de August f. A. afholdt Forhør, ligesom de endnu fastholdt den i et den 1ste September afholdt Forhør, uagtet flere i Sagen fremkomne Oplysninger, der vare i Strid dermed, bleve dem foreholdte; men efterat de derpaa vare satte under Anholdelse, afgav Tilstalte Christensen — der siden Underjøgelsens Paabegyndelse den 30te Juni havde været belagt med Varetægtsarrest — den 2den September en omstændelig Tilstaelse, der gik ud paa, at han den paa-gjældende Aften, efter at have i et Skjæntetelt drukket noget Brændevin med H. Chr. Simonsen, forlod Teltet alene, idet han havde besluttet at tilvende sig den tidligere paa Dagen til Simonsen afhændede Hoppe, hvilken han derpaa løste fra Simonsens Vogn og trak bort, hvorpaa han falbød den til nogle ubekjendte Personer for 12 Rd. og efter nogen Handlen solgte den til en af disse for 10 Rd., der strax bleve ham betalte, medens han derimod vægrede sig ved efter Kjøberens Forslag at gaae ind i et Telt for at drikke Littkjøb, idet han frygtede for, at han der skulde blive gjenkjendt, men gik hjem til sit eget Telt.

Efter hans Forklaring var han vel, da han tilvendte sig og solgte Hesten, noget beskjæftet, men dog ikke mere, end at han var sig vel bevidst, hvad han foretog sig. Den følgende Dag yttrede han til sin Kone, at han var ilde tilpas eller, som Konen har sagt, ilde tilpas over Skriften, uden dog bengang at forklare sig nærmere, men Dagen, førend han første Gang skulde møde i Forhør, tilfaldt han saavel for hende som for sin medtiltalte Søn, at han paa Markedet havde taget H. Chr. Simonsens Hoppe, og paalagde dem for at redde ham, at forklare, naar de kom i Retten, at han ved sin Hjemkomst om Aftenen havde været aldeles beskjæftet.

Ligesom denne Tilstaelse i det Væsentlige stemmer overeens med Alt, hvad der isørigt er oplyst under Sagen, saaledes indrømmede ogsaa begge de Medtiltalte strax i samme Forhør, at deres tidligere Forklaringer vare usandsfærbige, og at Tilstalte Christensen, da han Kl. 11 & 12 om Aftenen kom hjem til sit Telt, vel havde noget i Hovedet, men dog ikke mere, end at han godt vidste, hvad han foretog sig, hvorhos de have forklaret, at han Dagen, før han skulde møde i Forhør, meddeelte Christine Madsbatter, at han paa Markedet havde taget og solgt den til Simonsen bortprængede Hoppe, samt opfordrede hende til, for at redde ham, tilligemed Sønnen i Retten at udsige, at han den paa-gjældende Aften havde været aldeles beruset, hvilken Opfordring de derpaa, som meldt, have efterkommet.

Den sjaalne Hoppe er under Sagen bragt tilstede og efter at være vurderet til 30 Rd., mod hvilken Ansættelse Tilstalte Christensen har erkåret Intet at have at erindre, udliveret til H. Chr. Simonsen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, men isørigt med Sed bekræftet, at Hoppen var frakommen ham mod hans Vidende og Villie.

Bel har nu Tiltalte Christensen for sin Defensor for Underretten og derefter under et efter Overrettens Kendelse optaget Forhør paastaet, at den af ham i Forhøret den 2den September afgivne Tilskaaelse er urigtig og fremkaldt ved Arresten samt hans Kones Jammer og Graad efter hendes Anholdelse, og at han aldrig har tænkt paa at ville stjæle Hoppen, men, hvis han har solgt den, har havt Tilladelse dertil af H. Chr. Simonsen, idet denne tidligere paa Aftenen havde anmodet ham om at være sig behjælpelig med at faae den solgt, men ligesom Sidstnævnte derefter med Bestemthed har benægtet at have givet Tiltalte nogen saadan Tilladelse eller opfordret ham til at være sig behjælpelig med at sælge Hoppen, saaledes vil der overhovedet efter de ovenansførte Omstændigheder samt Alt, hvad der øvrigt foreligger, i Henhold til L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til Tiltaltes Tilbagekalbelse af hans i Retten afgivne Tilskaaelse om Tyveriet, og Tiltalte Jacob Christian Christensen, der er født i Aaret 1823 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor for sit ovenansførte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228 samt § 146 cfr. § 52 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage.“

Tirsdagen den 18de Juni.

Nr. 125. Arnaud Nicolas Justinus Marie
Baron van Briemen (Advocat Brock)

contra

Justitsministeren (Advocat Nellesmann efter Ordre; Advocaten mødte tillige for Grev Preben Charles Ville-Bræhe),
 betræffende Citantens Paastand om at tiltræde Besiddelsen af det friherrelige Selbyste Forlobs.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de September 1870: „Indstævnte, Justitsministeren bør for Tiltale af Citanten, Arnaud Nicolas Justinus Marie Baron van Briemen i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Procurator Westrup tillægges i Salair 15 Rd. af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler

Citanten 5 Rb. Advocat Nellesmann tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Erectionsbrevet for „det friherrelige Selbyske Forlobs“ bestemmer i § 30 saaledes:

„Derfor en Søn af nogen af mine Døtre bliver Besidder af det friherrelige Forlobs, skal han være forpflichtet til uopholdelig efter forventende allerhøieste Bevilling for sig og sin nedstigende Linie at antage Familienavnet Selby som og at føre det friherrelige Selbyske Vaaben enten alene eller i Forbindelse med sin Families Navn og Vaaben. Er han en Udlænding, bør han ligeledes uden Hensind ansøge om Indfødsret i Kongeriget Danmark, da den, som skal føre danst adelig Titel og Vaaben, bør være danst Borger. Efterkommes ikke disse Bestemmelser inden 6 Maanedes fra Tiltrædelsen, skal Besidderen i Mangel af en efter Danmarks Lovgivning gyldig Undskyldning have Successionsretten forbrudt for sig og sit Afkom, og denne tilfalde den derefter nærmeste Berettigede.“

Som den, der ved den sidste Besidders den 12te April 1867 indtrufne Dødsfald er nærmeste Successor til det fornævnte Forlobs, har Citanten, Arnaud Nicolas Justinus Marie Baron van Briemen — efterat han under 31te Mai 1867 havde ansøgt om Tilladelse til at bære Familienavnet Selby og føre det Selbyske Vaaben og efter som Udlænding at have under 21de September s. A. ansøgt om at maatte forundes Indfødsret, med Hensyn til at Indenrigsministeriet har tilkendegivet ham, at det, naar Begjæringen om Indfødsret gjentages, efterat Citanten har taget Bolig her i Landet, vil søge at udvirke den fornødne Lovhjemmel til, at Begjæringen kan opfyldes, imod at Citanten inden 1 Aar fra den eventuelle Lovs Dato godtgjør at være løst fra det undersaaelige Forhold, hvori han nu staaer til en fremmed Stat, medens Citanten har formæent, at han ved at indgive Ansøgning om Indfødsret har opfyldt, hvad der i saa Henseende paahviler ham, og med Hensyn til, at Justitsministeriet ikke har villet anerkende ham for berettiget til strax at tiltræde Nydelser og Bestyrelsen af det ommeldte Forlobs, men derimod har overdraget en Commission den mibleritidige Bestyrelse — under nærværende mod Justitsministeriet anlagte Sag paasaet sig kjendt berettiget til at tiltræde Besiddelsen af det friherrelige Selbyske Forlobs og til at vedblive denne Besiddelse som rette Forlobsarving, subsidiært, at, jaafremt det maatte antages, at Bevarelsen af Successionsretten er betinget af Eghvervelsen af Indfødsret, og at der ikke er tilstrækkelig Undskyldning for ham til at fritages herfor, han da kjendes berettiget til foreløbig at tiltræde Besiddelsen af det ommeldte Forlobs og oppebære dets Indtægter, indtil Spørgsmaalet om Opfyldelsen af den de udlændiske Arvinger i Erectionsbrevets § 30 paalagte Forpligtelse maatte blive afgjort for hans Vedkommende. Meest in subsidium har

Citanten paaſtaet, at der indbrømmes ham en passende Frist til at opfylde Bestemmelserne i Patentets § 30.

Det indskævnede Justitsministerium procederer til Frisindbælle.

Naar Citanten formener, at han ved den blotte Begjæring om at meddeles Indsødsret har efterkommet Patentets Forbring i saa Henseende, da kan der heri ikke gives ham Medhold allerede af den Grund, at der ved Udtrykket „ansøge“ naturligen maa forstaaes „paa behørig Maade ansøge“, hvortil hører, at den Ansøgende ved og med Ansøgningen har documenteret at han fra sin Side har fyldtgjort, hvad der kræves, forat det Ansøgte i Henhold til Lovgivningen og den administrative Praxis kan egne sig til at opfyldes. Men at Citanten ikke i denne Forstand har ansøgt om dansk Indsødsret, er givet under Sagen. Naar Citanten dernæst formener, at Slutningsbestemmelsen i Erectionsbrevets § 30 „i Mangel af en efter Danmarks Lovgivning gyldig Undskyldning“ hjemler Fritagelse for Udlændinge for at erhverve Indsødsret, hvor disse maatte finde sig i Forhold, der maatte tale for at tilstede saadan Fritagelse, og han formener, at han selv befinder sig i saadanne Forhold, da kan denne Opfattelse af § 30 ikke gives Medhold, fordi Sætningen „i Mangel af en efter Danmarks Lovgivning gyldig Undskyldning“ efter Sammenhængen maa henføres til den umiddelbart isorveien omtalte Tidsfrist af 6 Maaneder og ikke til nogen Fritagelse overhovedet for de forestrevede Betingelser. Da Citanten nu heller ikke kan have nogen Støtte for sin Forbring paa strax og, forinden han har opfyldt de forestrevede Betingelser, at tiltræde Bestyrelsen og Hjælpsen af det beromphandlede Forlobs, i den Omstændighed, at Patentet bruger Udtrykket „Besidder“ ogsaa om den, der endnu ikke har opfyldt de forestrevede Betingelser, efterfom dette Udtryk efter Forbindelsen med Bestemmelsen om, at han skal have „Successionsretten“ forbrudt, maa forstaaes som eensbetydende med Succesor, Successionsberettiget, ligesom ogsaa Udtrykket „Eittrædelsen“ maa forstaaes i Overensstemmelse hermed, saa vil hverken Citantens principale eller subsidiaire Paaſtand kunne tages tilfølg.

Den meest subsidiaire Paaſtand vil ikke imod Indskævntes Protest kunne tages tilfølg, fordi der i nærværende Sag, hvori Citanten ikke er contrasagføgt til at have sin Successionsret forbrudt, efter den Maade, hvorpaa Sagen er anlagt, ikke stjønnes i saa Henseende at foreligge Noget, der kan være judicialiter at afgjøre.

Indskævnte vil altsaa være at frifinde for Citantens Tiltale i Sagen.

Processens Omkostninger, som begge Parter have gjort Paaſtand paa, findes at maatte ophæves.“

Nr. 149.

Advocat Nellemann

contra

Nasmus Peter Eriksen eller **Nasmus Eriksen**, ogsaa kaldet **Peter Rjøbenhavn** (Defensor Hindenburg), der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Halsnæs og Frederiksværks Virks Politirets Dom af 17de Februar 1872: „Arrestanten Nasmus Peter Eriksen eller Nasmus Eriksen, ogsaa kaldet Peter Rjøbenhavn bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lodlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Mai 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Julius Meyer og Casse betaler Arrestanten Nasmus Peter Eriksen eller Nasmus Eriksen, ogsaa kaldet Peter Rjøbenhavn 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilkalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Halsnæs og Frederiksværks Virks Politiret hertil indankede, mod Arrestanten Nasmus Peter Eriksen eller Nasmus Eriksen, ogsaa kaldet Peter Rjøbenhavn for Løsgængereri og Betleri anlagte Sag er det ved egen Tilnaelse og det isvrigt Dphyste tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, som af Rjøbenhavns Fattigvæsen var indlagt til Forsørgelse paa Ladegaarden og forinden af Rjøbenhavns Politi havde saet Tilhold om, at han vilde paadrage sig Straf for Løsgængereri, hvis han uden Tilladelse forlod Fattigvæsenets Forsorg, desuagtet den 28de Januar d. A., da han havde Udgangstilladelse, er udebleven fra Ladegaarden og derefter er dreven arbejdsløs omkring i Nordhjølland og ernæret sig ved Betleri, indtil han den 7de Februar d. A. selv meldte sig til Politiet i Frederiksværk.“

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, som er født i 1822 og tidligere

mange Gange har været straffet for Følgengeri og Bettleri og Overtrædelse af Forordningen af 10de December 1828 og navnlig jensest ved Præstø Kjøbstads Politirets Dom af 21de April 1870 for samtlige disse Forseelser anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, foruden at han derefter for Bettleri alene ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 15de Juli f. A. har været straffet med 90 Dages Evangsarbejde, nu ved Underretsbommen er anseet efter Lov 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende, vil Politiretsdommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes bifalbes, i det Hele være at stadfæste."

Onsdagen den 19de Juni.

Nr. 151.

Advocat Klubien

contra

Peder Nielsen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Mai 1872:
 „Arrestanten Peder Nielsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes samt ubrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Simonsen og Lehmann med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forfaabidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret: Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Arrestanten Peder Nielsen, der er født den 29de Mai 1843 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende imod ham for Tyveri og Falsk anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dphyste stemmende Tilstaelse overbediist at have gjort sig skyldig i den sidstnævnte Forbrydelse ved i Begyndelsen af Aaret 1869, da han opholdt sig i Landsøbyen Liunge, hvor han ernærede sig som Maler og, efter at have

henvendt sig til Firmaet F. J. Nielsen & Comp. her i Staden om at faae Malerbarer paa Credit, var bleven meddeelt, at Firmaet kun vilde tilstaae ham dette, naar han stillede Sikkerhed for Betalingen, at have skaffet sig Barer paa Credit hos bemeldte Firma til en Salgsværdi af 28 Rd. 2 Mk. 4 ß ved at tilstille Samme et af ham selv udfærdiget og underskrevet, den 31te Januar 1869 dateret Gjældsbeviis, hvori han erkjender at være det omhandlede Firma omtrent 30 Rd. skyldig og bemærker, at han har formaaet Gaardeier Jens Madsen af Lyngge til som Cautionist og Selvskyldner at indfaae for Gjældens skadesløse Betaling, hvilket Gjældsbeviis han uden de Vedkommendes Vidende og Billie faldseligen havde paategnet: „Som Cautionist og Selvskyldner: Jens Madsen“ og „Eil Bitterlighed A. Olsen, P. Jacobsen“, sigtende med Underskriften Jens Madsen til Gaardeier Jens Madsen af Lyngge ogsaa kaldet Lyngge og med de 2 andre Underskrifter til Murer Anders Olsen og Høker Peder Jacobsen, begge af sidstnævnte By, samt at have gjort sig skyldig i den førstnævnte Forbrydelse ved under sit Ophold her i Staden i September Maaned 1869 at have frastjaalet Starmestersvend Charles Olsen en Skjorte og et Par Støvler, tilsammen af Værdi 4 Rd., som han tilvandre sig i det af ham og Vestjaalne dengang i Fælledskab beboede Værelse, og Ubleieren af dette Værelse, Andrea Kathrine Færgegaard, Smedler Lyhnes Hustru en hende tilhørende, af Tjibsted Amts Sparekasse udfærdiget, paa 292 Rd. 3 Mk. lydende Contrabog, som han tog i sidstnævnte Vestjaalnes Værelse, hvortil han havde udbindret Abgang, og derpaa forsøgte at benytte som Pant hos en Manufacturhandler her i Staden, men da det ikke lykkedes, efterlod hos denne, af hvem den afleveredes til Politiet og af dette til Eierinden; medens det derimod imod Arrestantens Venægtelse ikke kan ansees beviist, at han ved at stjæle de foran omtalte Klædningsstykker har, som paastaet af Vestjaalne, opbrudt den Kuffert, hvori Gjenstandene opbevaredes

Som Følge af det Foransførte vil Arrestanten blive at dømme efter Straffelovens §§ 228, 268 og 270 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder.“

Nr. 140.

Statsraad Bungen
contra

Søren Christian Johansen (Defensor Nellemann),
der tiltales for faldselig at have strevet anden Mand's Navn.

Stege Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Februar 1872:
„Tiltalte, Bogtrykker Søren Christian Johansen af Stege bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Procurator Scheel og Defensor,

Procurator Ulrich 6 Rd. til hver. Dommen at efterkommes under Udsæd efter Loven."

Landsover= samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te April 1872: „Underetsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden sættes til 3 Gange 5 Dage. 3 Salair til Procuratorerne ved Overretten, Justitsraad Petersen og Gottschald betaler Tiltalte, Bogtrykker Søren Christian Johansen af Stege 6 Rd. til hver. At efterkommes under Udsæd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „3 nærværende inob Tiltalte, Bogtrykker Søren Christian Johansen af Stege for fælskelig at have skrevet anden Mand's Navn anlagte og fra bemeldte Rjebstads Extraret hertil indankede Sag er det ved egen Tilstaaelse, der er stemmende med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger, beviist, at han paa den her under Sagen fremlagte, med Bogstavet A betegnede Opfordring til Borgmester Hage om at lade offentlige Veljæbte indrykke i „Nøens Folkeblad“, hvoraf Tiltalte var Udgiver og Redacteur, uden de Paagjældendes Vidende og Billie har skrevet nogle og tyve Navne — som han skrev efter sin Abonnementsliste, idet han, som han har forklaret, stolede paa, at hans Abonnenter ønskede det, som Opfordringen gif ud paa — at han har ladet den circulere og derefter i „Nøens Folkeblad“ af 19de Juli f. A. indrykket en Opfordring som den ommeldte fra Bladets Læsere til vedkommende Myndigheder, under hvilken ogsaa findes de af Tiltalte uden Bemyndigelse skrevne Navne, samt at han enelig ved Skrivelse af 5te September næstefter tilfillede Borgmesteren 3 saadanne Opfordringer, deriblandt den ovennævnte, der var fileet til denne Embedsmand.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født den 11te September 1845 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, rettelig ved Underretsdommen anset efter Straffelovens § 270, men findes Straffen, der i Dommen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage."

Nr. 8. Tjenestefarl **Peder Christensen**

(Statsraad Bungen efter Ordre)

contra

Kjøbmand **J. P. Munch** (Ingen),

betræffende Retten til fortrinlig Betaling af Auktionsprovenuet af Parcellen Nr. 2 Matr.-Nr. 27b af 19de Selveiergaard i Elemenster Sogn.

Bornholms nordre Herreds Rets Dom af 11te Mai 1870: „Indstævnte Peder Christensen bør for Tiltale af Citanten, Kjøbmand J. P. Munch fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de November 1870: „Citanten, Kjøbmand J. P. Munch af Hasle bør være berettiget til for sin Forbring ifølge det med den daværende Eier af Parcellen Nr. 2, Matr.-Nr. 27b fra 19de Selveiergaard i Elemenster Sogn, Anders Christian Juul den 21de November 1867 indgaaede og den 27de næstefter tinglæste Forlig med Renter og Omkostninger, ialt til Betsøb 207 Rd. 4 Mk. 3 ß med Renter 6 pCt. p. a. af 181 Rd. 4 Mk. 9 ß fra den 24de Juni 1868, indtil Betaling skeer, at nyde fortrinlig Betaling af Auktionsprovenuet for bemeldte senere bortsolgte Eiendom fremfor Indstævnte Peder Christensens Forbring efter Panteobligation af 19de November 1864, tinglæst den 4de December 1867. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitsklassen betaler Citanten 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Kjøbmand J. P. Munch af Hasle, der den 21de November 1867 har indgaaet et Forlig med den daværende Eier af Parcellen Nr. 2 Matr.-Nr. 27b fra 19de Selveiergaard i Elemenster Sogn Anders Christian Juul angaaende Betaling af 191 Rd. 1 Mk. 2 ß med Renter deraf 6 pCt p. a. fra Forligets Datum,

indtil Betaling skeer; og Forligets skadeløse Omkostninger, hvilket Forlig er tinglyst paa den nævnte Eiendoms Folium den 27de November s. A., har under nærværende Sag, efterat bemeldte Eiendom er bleven bortfolgt ved Auction efter 1ste Panthavers Begjæring, paastaet sig kjendt fortrinnsberettiget til fremfor Indskævnte Peder Christensens Fordring efter Panteobligation af 19de November 1864; der først er tinglyst den 4de December 1867; at nyde Betaling af Auctionsprovenuet for sin Fordring efter Forliget og en senere under 14de Juni 1868 afholdt Executionsforretning med Renter og Omkostninger, ialt til Besøb 207 Rd. 4 Mk. 3 ß, samt Renter fra sidstnævnte Datum 6 pCt. aarlig af Hovedsolen 181 Rd. 4 Mk. 9 ß og Sagens Omkostninger.

Ved den inden Bornholms nordre Herreds Ret den 11te Mai d. A. affagte Dom er Indskævntes Paastand om Frisindelse imidlertid tagen til følge og Sagens Omkostninger ophævede, og Citanten har nu paaanlet denne Dom og paastaer den forandret overensstemmende med hans for Underretten nedlagte Paastand og sig tilkjendt Processens Omkostninger for begge Retter. Indskævnte er, skjøndt lovlig varslat, hverken mødt eller har ladet møde, hvorfor Sagen i Medfør af L. 1—4—30 cfr. Frdn. 3die Juni 1796 § 2 vil være at paakjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder navnlig Underretsacten.

Ifølge denne er Indskævntes Frisindelsespaastand støttet deels derpaa, at Forliget ikke er tinglyst ved Debitors personlige Bærning, men kun ved Eiendommens Bærning, deels derpaa, at Panteobligationen til Indskævnte er udfærd allerede den 19de November 1864, altsaa førend Forligets Indgaaelse, og at Forligets Tinglysning vel forhindrer Debitor i efter den Tid at pantsætte sit Gods eller overhovedet at foretage Dispositioner over sit Gods, der kunne være til Skade for Forligshaveren, men derimod ikke skal kunne være til Ginder for, at Trediemand lader det til ham tidligere udfærdte Pantebrev tinglyse.

Det skjønnes nu ikke rettere, end at Indskævntes paa den første Grund støttede Frisindelsespaastand med Høie er forsøst, da Indskævnte ved Forligets Tinglysning ved Eiendommens Bærning maa anses at have faaet tilstrækkelig Kundskab om Forliget og Debtors deraf følgende Mangel paa Raadighed til at disponere over Eiendommen. Da derhos Indskævntes Pantebrev af 19de November 1864 er læst til Tinge efter Udsøbet af den i L. 5—7—7 jfr. 5—3—30 foreskrevne Tid, kan Panteretten efter disse Lovsteder, jfr. ogsaa Pl. 18de Januar 1788 § 1, først betragtes som erhvervet den 4de December 1867, paa hvilken Dag Pantebrevet blev tinglyst, medens den Publicitet, som Tinglysningen havde givet Citantens Forlig, allerede fra den 27de November s. A. maatte hindre Trediemand og dermed ogsaa Indskævnte i contractmæssigt at erhverve Rettigheder med Hensyn til den paagjældende Eiendom, som præjudicerede Citantens Ret efter Forliget, og hans Paastand om, at der tillægges Forliget Fortrinsret, maa derfor blive at tage til følge.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves."

Nr. 1. **Kjøbenhavns Magistrat** (Adv. Liebe)

contra

Gaarbeierne **Anders** eller **Hans Madsen** og **Høyer** eller **Høier** (Advocat Heinrichsen efter Ordre),
betræffende Anbringelsen af en Dømming og en Stikgrøft, som bortlebede en Deel af Tilløbet til Gjentofte Sø.

Kjøbenhavns Amts nordre Birketings Dom af 25de Marts 1868: „De Indstævnte, Gaarbeierne Anders eller Hans Madsen og Høyer af Bangebe bør for Tiltale af Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te August 1869: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Høiesterets Dom.

Efter Høiesteretsstævningens Udtagelse er den i den ind-
ankebe Dom omhandlede Dømming borttagen, og Anders eller
Hans Madsen er efter mindelig Forening med Citanterne udtraadt
af Sagen. Denne foreligger saaledes Høiesteret alene til Prøvelse
med Hensyn til Spørgsmaalet, om Indstævnte Høyer vil kunne
tilpligtes at borttage eller tilkaste den under Sagen omhandlede
Stikgrøft samt betale Erstatning for det Citanterne ved den paa-
førte Tab, eller, som Citanterne subsidiairt have paaستاet, om
disse kunne kjendes berettigede til selv at lade Stikgrøften tilkaste
eller aflukke.

Ved de foreliggende, for en stor Deel først efter Overrets-
dommens Affigelse tilveiebragte Dplysninger findes det at være
tilstrækkelig godtgjort, at en Deel af det nordvest for Gjentofte
Sø liggende vandrige Terrain, beriblandt Indstævntes Forder,
har et naturligt Fald imod Gjentofte Sø, og at Vandet derfra
i Alderstid indtil kort før nærværende Sags Anlæg steds har
havt Aflob til denne Sø, hvilket idetmindste fra Slutningen af
forrige Aarhundrede er steet gjennem den i Dommen nævnte
Grøft ab. Denne Grøft, Brobæksrenden kaldet, findes paa det
af Landinspecteur Unsgaard i Anledning af Aastedsforretningen
af 1799 forfattede Kort over Gjentofte Sø's Grændse affat som

Fortsættelsen af en Aa eller Bæk, der tilførte Søen Vandet fra den saakaldte Huulsø, hvis Vand fra gammel Tid er tilflydt Gjentofte Sø og derved kommet Kjøbenhavns Vandværken tilgode; Brobæksrenden fremtræder derfor, om den end tillige har tjent som Stjæl, nærmest som et Vandløb, der har været til for Vandværkenes Skyld, og den maa ogsaa antages altid at være holdt oprenset af dette. Af de Høiesteret forelagte Oplysninger fremgaaer det nu vel, at der, hvor Stikgrøften findes, i en længere Aarrække har været en Kende; men indtil de seneste Aar før denne Sags Begyndelse var denne Kende kun af et Spadestiks Dybde, og der mangler Føie til at antage, at den, uden ialfald enkelte Gange, naar Gjentofte Sø er gaaet over Flodemaalsgrændsen, har ført Vandet fra Brobæksrenden til Jægersborg Sø, eller at den har været istand dertil, i hvilken Henseende bemærkes, at den ikke sees, saaledes som nu, at have været sat i Forbindelse med en fra den nordøstlige Side af Gjentofte Sø kommende og til Jægersborg Sø gaaende Afledningsgrøft, fra hvilken den er adstilt ved et noget høiere liggende Jordmon, der nu er gennemfæret, hvorhos der er anbragt et Underløb under den derværende Kirkesti. Først i Aarene 1862—66 og tildeels endog først under nærværende Sags Drift maa den tidligere lille Kende eller Stikgrøft antages at være bleven fordybet, hvilket er steet ved Indstævntes Medvirkning, og den er derved sat istand til ikke blot at lede det fra det omliggende Jordmon tilflydende Vand ud af Grøften ab til Jægersborg Sø, men endog, naar det ikke ved Afdæmning forhindres, at lede Vandet ud af Gjentofte Sø, selv naar denne staaer endeel under Flodemaalet. Ligesom nu Indstævnte saavel paa Grund af den i 1799 indgaaede Forening om Flodemaalet i bemeldte Sø som ifølge L. 5—11—6 maa være uberettiget til at lede Vandet ud af Søen, saaledes maa han og ifølge samme Lovartikel ansees uberettiget til ved Hjælp af Stikgrøften at fælde det Grøften ab fra det omliggende Jordmon tilflydende Vand bort fra dette gamle Vandløb og hen til Jægersborg Sø istedetfor at lede det som forhen løbe ud i Gjentofte Sø; thi den Omstændighed, at han ikke altid er istand til at faae det overflødige Vand afledet fra sine Sorder til sidstnævnte Sø, fordi Vandet fra denne, selv om Flodemaalsgrændsen

ikke overstrides, trænger op i de i Forbindelse med Søen staaende Grøfter og derved forhindrer Afløbet til Søen, kan saa meget mindre give ham Ret til at lade Vandet bortlede, som det allerede ved Foreningen af 1799 var forudsat, at Opstemning af Vandet i Søen maatte foraarsage Ulempe for de tilgrændsende Bønder.

Efter det Anførte, og idet Citanternes principale Paastrand ikke vil kunne tages tilfølg, eftersom Stikgrøften findes paa en Trebemand's Ejd, og det ikke med Sikkerhed kan forudsættes, at Indstævnte vilde kunne faae Afgang til at iværksætte den omspurgte Foranstaltning, vil Indstævnte i Henhold til Citanternes subsidiaire Paastrand være at kjende uberettiget til at mødsætte sig, at Citanterne lade den paagjældende Stikgrøft tilkaste. Derimod findes der ikke at foreligge saadanne Oplysninger om det Vandværket ved Stikgrøften paaførte Tab — hvorved der efter Proceduren ialfald kun kunde tages Hensyn til Tiden før Sagens Paalage — at der vil kunne tilkjendes Citanterne den paastaede Erstatning.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte Højer bør være uberettiget til at mødsætte sig, at Citanterne lade den ovenomhandlede Stikgrøft tilkaste. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under en efter Stævning af 20de September 1866 ved Kjøbenhavns Amts nordre Birketing anlagt Sag have Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat paa Stadens Vandværkens Vegne paastaet de Indstævnte, Gaardejerne Anders eller Hans Madsen og Højer af Bangebe in solidum og under en daglig Mulct tilpligtede at borttage en Dæmning, som er sat i en Grøft, der gaaer fra Vest til Øst og fører Vandet fra de omliggende Bønder og nogle Kilder, navnlig Bangebe Kilde til Gjentofte Sø, og at tilkaste en Stikgrøft, som er anbragt vestlig for Dæmningen og leder Vandet, istedetfor til Gjentofte Sø, i nordøstlig Retning udenom denne ned til Jøgersborg Sø, samt at betale Erstatning for det Vand, som ved disse Foretagender er berøvet Gjentofte Sø, hvorfra

Kjøbenhavns Vandforsyning tilbees skeer, og endelig at udrede Sagens Omkostninger skadesløst. Subsidiært have Eitanterne påstaaet Indskævnte Madsen alene dømt som anført, ialfald til at borttage den omhandlede Dæmning. Da de Indskævnte ved Birketingets den 25de Marts f. A. affagte Dom ere frifundne for Eitanternes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger ere hævede, have Eitanterne indbragt Sagen her for Retten, hvor de have påstaaet Dommen forandret i Overeensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Påstande og de Indskævnte pålagte Sagens Omkostninger for Overretten, hvorimod de Indskævnte procedere til Dommens Stadsfæstelse og påstaae sig tilkjendte Appellens Omkostninger.

Foreløbigen bemærkes, at paa et under Sagen fremlagt Situationskort, der er optaget den 31te Mai 1866, er den omhandlede Grøst betegnet a—b, Stikgrøsten p—c, Dæmningen i førstnævnte Grøst N, Vangede Kilde x og en Kende eller Grøst, der fører Vandet fra Kilden til a—b, er betegnet y—z.

Da der var opstaaet Uenighed mellem Kjøbenhavns Vandvæsen og de Gjentofte Sø tilhørende Lodbøiere, foranlebigede Vandvæsenet i Aaret 1799 afholdt en Aastedsforretning, hvortil Lodbøierne vare indvarslede, og under hvilken Parterne enedes om Flodemaalet, ligesom der blev optaget et Kort over Søen af Landinspecteur Unsgaard, hvilket er fremlagt under Sagen. Paa de Steder, hvor Bogstaverne A, B, C, D, E og F ere anførte paa Kortet, blev nedbrammet Sparretræer i Søen, efterat Søens Grændser paa disse Steder vare tagne af enhver Lodbøiers Skjød Kort. Derimod blev Flodemaalet bestemt mere vestlig inde paa Grundeierens Lodder, hvor Flodemaalsgrændsen betegnedes ved Anbringelse af Skjelsteen, mærkede Nr. 9, 10 og 11, der ligeledes ere anførte paa Unsgaards Kort. Under Aastedsforretningen bleve Parterne enige om, at Lodbøierne skulde beholde den Ret til Flodemaalsgrunden, som de hidtil havde haft i Overeensstemmelse med deres Skjøder og Kort, og navnlig være berettigede til Korfjæring, Græsning og Tørvestfær, paa hvilke Steder Vandvæsenet skulde afholde sig fra at oprykke eller oprense, medens Vandvæsenet derimod skulde have fri og uhindret Udgang til Søen, naar Alt eller noget deraf skulde renses. Det kan her bemærkes, at, naar man under Aastedsforretningen og paa Unsgaards Kort er gaaet ud fra, at de tilhørende Grundeieres Lodder strække sig ud til den egentlige Sø, har dette ogsaa, forsaavidt angaaer det Areal, hvorom her under Sagen er Spørgsmaal, Hjemmel i en for Overretten fremlagt Copi af et Udskiftningskort af 1764—6 over Broegaarden — hvoraf tidligere Niels Espensen, nu Indskævnte Madsen eier en Parcel — og ligeledes i et i Landmaalingcontoiret i 1774 forfattet Kort over samme Gaard saavel som i den ved Udskiftningen af Gaarden i 1795 affattede Repartitionsforretning, hvor hiin til Niels Espensen folgte Parcel betegnes som grændsende i Vest til Søen og i Nord til Kildejorden.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 14.

Den 5te Juli.

1872.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 19de Juni.

Nr. 1.

Kjøbenhavns Magistrat

contra

Gaarbeierne Anders eller Hans Madsen og Høyer eller Høier
(see forrige Nr.).

Det er in confesso under Sagen, at Linien G—F paa Unsgaards Kort er en Grøft, og at denne er identiff med Grøften a—b paa Situationskortet. Da det nu fra Titanernes Side udtrykkelig er erkjendt for Underretten i Indlæg af 4de December 1867, at Dæmningen, der er sat af Indstævnte Madsen, ikke ligger paa Flodemaalsgrund, og det er givet under Sagen, at den heller ikke ligger i den egentlige Søbund, er det heraf en Følge, at Dæmningen ikke er beliggende paa noget Sted, hvorover Vandværnet har Raadighed; thi naar Titanterne have søgt at gjøre gjældende, at Dæmningen dog ligger paa Kærstjærsgrund, maa bemærkes, at den i 1799 indgaaede Overenskomst, hvorledes den end fortoffes, i intet Tilfælde hjemler Titanterne nogen Raadighed, der strækker sig ud over Flodemaalsgrunden. Imod det Anførte kan det ikke komme i Betragtning, at det Sted, hvor Dæmningen ligger, paa Situationskortet er betegnet „Areal, hørende til Hjertofte Sø“, saa meget mindre som et Situationskort ikke kan afgive Hjemmel for, hvem et paa samme aftegnat Areal tilhører, eller hvem der har Raadighed over det.

Spvad dernæst angaaer Stifgrøften p—c, er det ligeledes erkjendt af Titanterne for Underretten, at den ikke ligger paa nogen Deel af Søens Territorium, men paa en uflævnt Mands Jord, og mod de Indstævnets Benægtelse, der ikke kan anses for seent fremsat, er det derhos ikke beviist, at de have foretaget sig Andet med Hensyn til Stifgrøften end at oprensé den, og flere Data under Sagen give ogsaa Grund til at antage, at den alt tidligere har eksisteret og ført Vand til Jægersborg Sø.

Grøften a—b, som de Indstævnte angive at være gravet af vedkommende Lodbøiere som Skjel imellem deres Lodder, paaſaae Titanterne, at Vandvæsenet har laabet grave for at føre Vandet fra de omliggende Forder og fra Bangebe Kilde til Gjentofte Sø og derefter vedligeholdt den, samt at den har eksisteret i umindelig Tid; men ingen af disse Paaſtande er imod de Indstævntes Bø nægtelse bevist. At Vandvæsenet ſkulde have vundet Hævd paa Grøften, kan der i intet Tilfælde være Tale om, da den ikke fremtræder ſom en for Vandvæsenets Skyld tilværende ſynbar Indretning; men Samme findes heller ikke ved Alderstidshævd at have erhvervet Ret til Vandtilføb til Søen igjennem Grøften. Det maa vel efter det ovenfor Anførte antages, at Grøften har været til ſiden 1799, da Unſgaards Kort forfattedes, men det er ikke godtgjort, at her i hele dette Tidrum har været Vandløb gjennem Grøften til Søen, og Kilden — der begyndte at ſpringe i 1709, og til hvilken der ved et i 1778 udſtebt Stjæbe paa Kildejorden er bleven forbeholdt Enhver fri Afgang — løb ikke i den heromhandlede Grøft paa den Tid, Unſgaards Kort optoges, men dens Vand er først i en senere Tid, uviſt naar, ved Sidegrøften y—z lebet hen i Grøften a—b. Og i ethvert Fald ſkjønnes det ikke at være opløst, at Vandløbet gjennem Grøften maatte opfattes ſom en Retſubſtance for Vandvæsenet.

Endelig have Titanterne paaberaabt ſig Inſtrux for Vandcommiſſionen i Kjøbenhavn af 11te Juli 1806 § 6, hvorefter Commiſſionen ſkal, ſaavidt muligt, drage Omſorg for, at alt det Vand, ſom paa Kjøbenhavns Amt i Nærheden af Stadens Ferſkvandsløber og Vandledning er afledes ſom ſtateſigt eller overflødigt Vand for Jordbrugerne fra deres Forder, ledes paa lovlig Maade ved Grøfter til Stadens Søer og Vandledninger, hvor ingen ubeſjættet eller ulovlig Hindring maa af Nogen lægges Vandvæsenet i Veien. Men det er indlyſende, at denne Beſtemmelse ikke i og for ſig kan give Vandvæsenet Krav paa imod vedkommende Lodbøieres Duffe at tilegne ſig Vandløbene paa deres Forder.

I Henhold til alt Anførte maa det billiges, at de Indstævnte ere friſundne for Titanternes Tiltale, hvorfor den indankede Dom bliver at ſtadſætte, idet Sagens Omkoſtninger rettelig ere hævdede.

Proceſſens Omkoſtninger for Overretten findes efter Omſtændighederne ligeledes at maatte ophæves.“

Torsdagen den 20de Juni.

Nr. 152.

Advocat Brod

contra

Johan Edvard Wolff eller **Wulff** (Deſenſor Revinſen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de Mai 1872: „Arreſtanten Johan Edvard Wolff eller Wulff bør ſtraffes med For-

bedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Sørensen og Christensen med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinson for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Johan Edoard Wolff eller Wulff, der er født den 31te Juli 1834 og tidligere blandt Andet anseet ved denne Rets Dom af 22de Juli 1862 efter Rdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Hollands Nørreherreds Extraretsdom af 23de Februar 1866 efter samme Forordnings § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager den 30te October f. A. afsagt Dom efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Bøtteri med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 24 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isørigt Oplyste stemmende Tilnaaelse overbevist at have afvigte 22de April sjaalet en Marchandiser Carl Kynell tilhørende, til 1 Rd. vurderet Pude, der hang udenfor Vestjælnes Boutik som Skilt, saa vil han nu blive at dømmes efter Straffelovens § 231 1ste Led efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar.“

Nr. 13. Gaardsfæster **Neder Jensen Wei**

(Advocat Brock efter Ordre)

contra

Kjøbmand **P. Niber** (Ingen),

betræffende Erstatning for en Citanten tilhørende Hest, der er kommen tilfælde, medens den har været i Indstævntes Bestidelse.

Svendborg Blyttings Dom af 25de Juli 1870: „Indstævnte, Kjøbmand P. Niber af Svendborg bør til Citanten, Gaardmand

P. Hansen Bei efter eget Valg enten betale 160 Rd., imod at han erholder udleveret den under Sagen omhandlede Hest, eller betale ham 80 Rd. eller 160 Rd. ÷ en saadan Sum, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd ville ansætte Værdien af den omhandlede Hest, saaledes som dens Værdi for Tiden er. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms Forkyndelse under Afspærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Mai 1871: „Citanten, Kjøbmand P. Riber i Svendborg bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardmand P. Hansen eller Jensen Bei i Skovballe i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Netter ophæves."

Høiesterets Dom.

Da Citanten, der for Overretten procederede til Bytingsdommens Stadfæstelse, ikke ved Høiesteret kan faae Dom for mere, end der var tilkjendt ham ved bemeldte Dom, samt da Citanten efter denne Doms Indhold ikke under Retstvung kunde affordre Indstævnte mere end 80 Rd., kan Sagens Gjenstand for Høiesteret ikke ansees at have en større Værdi end nysnævnte Sum. Ibet Sagen saaledes mangler summa appellabilis for Høiesteret, bliver den at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Citanten, Kjøbmand P. Riber i Svendborg paaanket en inden Svendborg Byting som 1ste Instants den 25de Juli s. A. affagt Dom, ved hvilken Citanten, der af Indstævnte, Gaardmand P. Hansen eller Jensen Bei i Skovballe var sagsøgt til Erstatning i Anledning af en Vestsagigelse, der skulde være tilfjælet en Indstævnte tilhørende Hest, medens denne havde været overladt Citanten til Brug, er tilpligtet at betale Indstævnte enten 160 Rd. mod at erholde den omhandlede Hest udleveret, eller 80 Rd., eller 160 Rd. fradragne en saadan Sum, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte ansætte Værdien af Hesten, saaledes som den for Tiden er, men

isvrigt, nemlig forsaavidt han tillige var fagsøgt til at ubrede Fodergødtgjørelse for Hesten, frifunden for Indskævnets Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger ere ophævede, og gaar Citantens Paastand her for Retten ud paa, at Dommen forandres derhen, at han frifindes for Indskævnets Tiltale, hvorhos han har paaflaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger for begge Retter stadesløst hos Indskævnte.

Indskævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadsfæstelse, ialfald mod at Hestens nuværende ringere Værdi og derigjennem den flete Værdiforringelse bestemmes ved noillige Mænd, med Tilfjendelse af Sagens Omkostninger her for Retten.

Det er under Sagen in confesso, at den omhandlede Hest, medens den var i Citantens Besiddelse som Brugshaver i Liden fra den 20de Juni til den 22de Juli 1869, er bleven tilføiet en Bestadigelse paa det høire Bagbeen, som det maa antages ved en af Citantens Karl foretagen Svømming af Hesten, men uden at det isvrigt er oplyst, at der ved denne Leilighed er ubviist nogen Uforsigtighed af Karlen, hvilken Bestadigelse efter en under Sagen fremlagt Attest af Dyrlæge Krause, der dog ikke har havt Hesten under Behandling, ved en af ham den 23de October 1869 foretagen Undersøgelse af Hesten fandtes at have efterladt paa Venet en temmelig stor Hævelse af en nogenlunde fast Consistens, som under Hestens Bevægelse navnlig i Travløb ikke var fri for at fremkalde en vis Stramhed, ligesom Hævelsen var lidt øm, hvorhos Dyrlægen har ytret, at det er tvivlsomt, hvorvidt en fuldkommen Helbredelse vilde kunne finde Sted, og at Curen under alle Omstændigheder vilde blive langvarig og bekostelig.

Det er støttet herpaa, at Indskævnte har anlagt nærværende Sag mod Citanten til Erstatning af den Værdiforringelse, Hesten saaledes har lidt ved den samme, medens den var i Citantens Besiddelse, tilføiede Bestadigelse.

Medens Indskævnte nu har paaflaaet, at Hesten af ham var laant Citanten, og at denne derfor, selv om Staden kunde betragtes som hændelig, i Medfør af L. 5—8—1 maatte være pligtig at erstatte den, har Citanten derimod ikke villet erkjende, at noget Laan af Hesten har fundet Sted, idet han har paaflaaet, at der for Brugen af Hesten skulde ydes Bederlag, om dette end ikke forud eller udtrykkeligt var betinget, og at Retsforholdet derfor maatte betragtes og med Hensyn til sine Virkninger behandles som et Leieforhold. Det findes imidlertid ikke nødvendigt at gaae ind paa en nærmere Undersøgelse af, om Hesten maatte være laant eller leiet Citanten, da det efter Rettens For-
mening i hvert Fald maa være afgjørende til Citantens Frifindelse, at det ved de af Citanten førte Vidner, mod hvis Habilitet ingen gyldig Indsigelse findes at kunne fremsættes, maa ansees tilstrækkeligt beviist, at Indskævnte den 22de Juli 1869 selv har forlangt Hesten ubleveret af Citanten, der dengang allerede i nogen Tid havde ladet Hesten behandle af en Dyrlæge, efter hvis Attest Hesten var i Bedring, uagtet Citanten tilbød at beholde Hesten og at lade Curen fortsætte, og at Indskævnte ved denne Leilighed har brugt Øttringer, hvorefter han maa antages selv at have villet overtage Curen, uden noget For-

behold fra hans Side af en eventuel Erstatning, hvis Curen ikke skulde lykkes. Ved denne Fremgangsmaade maa nemlig Indstævnte, som ogsaa af Citanten paaberaabt, antages at have renunceret paa ethvert Erstatningskrav, der ellers muligen kunde have tilkommet ham ligeoverfor Citanten, hvis den, medens Hefsen var i Citantens Besiddelse, paabegyndte Cuur ikke havde ført til Hefsens Helbredelse, hvilket nu selvfølgelig ikke lader sig afgjøre med nogen Sikkerhed.

Efter det Anførte vil Citanten efter sin Paaastand være at frifinde for Indstævnets Tiltale i denne Sag.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve."

Nr. 51. Exam. juris **Lundsgaard** (Selv)

contra

Gaarbeier **Peder Christensen** (Advocat Brock efter Ordre), betræffende Betalingen af et Commissionslalair i Anledning af Salget af en Indstævnte tilhørende Eiendom.

Gjerlev og Dnsild Herreders Rets Dom af 10de August 1870: „Indstævnte, Gaardmand Peder Chr. Christensen af Hou bør til Citanten, Exam. juris Lundsgaard af Randers betale 125 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra 4de August 1869, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. At udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ovenomhandlede, af Indstævnte under 19de April 1867 udstedte Document ikke sees at være forshnet med Stempel."

Viborg Landsoverrets Dom af 17de April 1871: „Citanten, Gaardmand Peder Chr. Christensen bør for Indstævnets, Exam. juris Lundsgaards Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævnets befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium, der bestemmes til 40 Rd., vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag har Indstævnte, Exam. juris Lundsgaard i Randers i 1ste Instants sagsøgt Citanten, Gaardmand Peder Chr. Christensen af Hou til Betaling af 125 Rd. med Renter, hvilket Betsøb Indstævnte efter sit Anbringende har tilgode hos Citanten som Commissiønsfalair i Anledning af en i Juli Maaned 1869 afflutet Handel, hvorved Citanten har afhændet den ham da tilhørende Gaard Marienborg i Nørager Sogn til K. P. Monrab af Ny-Nyomgaard eller dennes Søn D. P. Monrab, og da Citanten ved Underretsdømmen er tilpligtet at betale Indstævnte det anførte Betsøb af 125 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 4de August 1869 indtil Betaling skeer, har Citanten derefter indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tilstale. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Indstævnte har til Støtte for sin ommeldte Paastand paaberaabt sig et under Sagen i Gjenpart fremlagt Document af 19de April 1867, ved hvilket Citanten forpligter sig til, naar Gaarden Marienborg bliver solgt ifølge Anviisning eller Medvirkning af Indstævnte, at betale denne een pCt. af den for Eiendommen opnaaede Kjøbesum, hvorhos han har anbragt, at han, efter at have averteret Gaarden i flere Blade og givet forskjellige Lythabende Anviisning paa og Dplysninger om den, den 18de Juli 1869 har givet ovennævnte D. P. Monrab Anviisning paa Gaarden, hvilken Anviisning skal have bevirket, at D. P. Monrab og hans ovennævnte Fader besaae Gaarden og afsluttede den paagjældende Handel, der blev fuldbjyrdet ved Skjøbe fra Citanten til D. P. Monrab af 23de Juli 1869, og idet Eiendommen saaledes — efter hvad Indstævnte har gjort gjældende — maa ansees at være solgt ifølge den af ham til D. P. Monrab givne Anviisning, har han formeent sig berettiget til det ham for dette Tilfælde tilfagte Honorar af 1 pCt. af Kjøbesummen, der efter Sagens Dplysninger udgjorde 12,500 Rd. Citanten har imidlertid ikke villet erkjende, at Handelen er sluttet ifølge Indstævntes Anviisning, eller at denne har ydet nogen Medvirkning dertil, hvorhos han har gjort gjældende, at han allerede i Juni Maaned 1868 havde tilkjendegivet Indstævnte, at han ikke længere vilde have Gaardens Salg under hans Commission, for hvilket sidste Anbringendes Rigtighed han dog ikke har tilveiebragt noget Beviis. Af de foreliggende Dplysninger og navnlig de under Sagen afgivne Bidneforklaringer

fremgaaer det nu vel, at D. P. Monrad efter at have henvendt sig til Indstævnte med Anmodning om at blive anvist tilkjøbs en passende Landeinddom har af ham faaet Anviisning paa den ommeldte Gaard samt Oplysning om Gaardens Beskaffenhed og Salgsvilkaarene, hvorefter han i Forening med sin ovennævnte Fader har besøgt Gaarden og confereret med Citanten om Salgsvilkaarene, samt at R. P. Monrad derpaa har kjøbt Gaarden af Citanten og kort Tid efter, uden at der havde været oprettet noget skriftligt Document om Gaardens Salg til ham, ladet Citanten udfæde Skjøde paa Eiendommen til D. P. Monrad; men ligesom samtlige Vidneforklaringer gaae ud paa, at R. P. Monrad kjøbte Gaarden for egen Regning, og uden at det navnlig ved Handelenes Afslutning blev forudsat som afgjort, at D. P. Monrad skulde have den, idet R. P. Monrad tvertimod efter Vidneforklaringerne maa antages at have brugt Yttringer om, at han ikke vidste, om hans nævnte Søn eller en Sviger søn skulde have Gaarden, eller om han muligviis selv vilde drive den, saaledes har R. P. Monrad særlig udsagt, at han, der boede i Nærheden og i mange Aar havde kjendt Gaarden, længe havde tænkt paa at befæle den og købe den navnlig til sin ommeldte Sviger søn, og at det, da han kjøbte Gaarden, stod hen som usift, hvem der skulde have den, idet D. P. Monrad havde foresagt sig det Høje, dersom Kjøbesummen gik over 12,000 Rb., samt at han nu ikke har nogen Mening om, hvorvidt hans Søns Beretning om Gaarden endelig kan have foranlediget, at han tog hen for muligen at købe den.

Om det nu end, efter hvad der saaledes er oplyst, i og for sig ikke er usandsynligt, at den Anviisning, som Indstævnte havde givet D. P. Monrad, kan have givet den nærmeste Anledning til Paabegyndelsen af de Underhandlinger, der førte til Gaardens Salg til R. P. Monrad, findes det dog ikke, at den af Indstævnte saaledes udviste Virksomhed staaer i nogen saadan umiddelbar Forbindelse med den stedfundne Handel, at Indstævnte efter Indholdet af det ovenommeldte Document af 19de April 1867 kan have Krav paa det ham ved bemeldte Document betingelsesviis tilfagte Honorar, og da han ellers igrigt kan antages at have udøvet nogen saadan Virksomhed med Hensyn til Gaardens Salg, der, affect fra de i det ommeldte Document brugte omfattende Udtryk, kunde give ham Krav paa Commissionslalair ialfald af den anførte Størrelse, vil Citanten saaledes være at frifinde for Indstævnets Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve."

Mandagen den 24de Juni.

Nr. 40. Slagter **Sally Meyer** (Sngen)
 contra
 Kjøbmand **Albert Raffel** (Sngen)

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Rbd Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dwittering, at bemeldte 80 Rbd Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 162. Advocat **Brock**
 contra

Olivia Betty Kausche (Defensor Kellemann),
 der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Mai 1872: „Arrestantinden Olivia Betty Kausche bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Verggreen og Mundt med 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Kellemann for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses Hedder det: „Arrestantinden Olivia Betty Kaufche, der er født den 8de Februar 1828 og tidligere blandt Andet anseet ved denne Næts Dom af 23de Juni 1868 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri med Lugthuusarbejde i 2 Aar og ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraretsdom af 11te December forrige Aar i Genhold til fornævnte Lovs § 180 sammenholdt med § 57 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egent af det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have været i Besiddelse af et til 4 Rd. 4 Mk. vurderet Par Sko, med Hensyn til hvilke Skomagermester Carl Torst, der vil være bleven frafsjaalet samme den 27de eller 28de Marts dette Aar, medens de stode i hans Boutik, har aflagt Tilhjemlingsbeed og ført Beviis for sin tidligere Besiddelse, og da der efter Omstændighederne intet Hensyn findes at kunne tages til den af hende paa- stuede ubestyrkede Hjemmel, at hun havde fundet det ovennævnte Par Sko den 27de sidstnævnte Maaned paa en Bænk udenfor Eivold, saa maa der ansees at foreligge et i Møjsør af Danste Lovs 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8de Sep- tember 1841 § 6 tilstrækkeligt Beviis til at dømme hende for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, men da Intet viser, at hun selv har stjaalet Skoene, dog kun som for Hæleri.

Som Følge af det Foransørte vil Arrestantinden blive at dømme i Genhold til fornævnte Lovs § 241. 1ste Led efter sammes § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri, og Straffen være at bestemme til Lugthuusarbejde i 3 Aar.“

Nr. 124.

Abbotat Ledinsens

contra

Hans Christian Darre (Defensor Brod),

der tiltales for Assurancevig.

Holland Nørre Herreds Extrarets Dom af 19de Januar 1872: „Tiltalte, Snekker Hans Christian Darre af Lille Lindet bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Barfoed 5 Rd. og til Defensor, Procurator Henriksen 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Marts 1872: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne H. Nyegaard og Myhlery for Overretten betaler Tiltalte Hans Christian Darre i Lille Lindet 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Lolland-Nørre Herreds Eyraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte Hans Christian Darre i Lille Lindet for Assurancesvig.

Tiltalte, der havde sine rørlige Eiendele assurerede for 198 Rd. 3 Mk. 8 ß i Lolland-Falsters Stifts mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikrings-selskab, opgav ved en Erstatningsforretning, der den 24de October f. A. afholdtes af Selskabets Repræsentant i Anledning af en Tiltaltes Huus den foregaaende Dag overgaaet Ildsvaade, at han ved denne Leilighed havde lidt et Tab af 122 Rd. 4 Mk. 4 ß paa Gjenstande, der vare forsikrede hos Selskabet, hvilket han om fornødent vilde godtgjøre med sin Eed. Tiltalte har imidlertid under Sagen erkjendt, at hans Eiendele vare assurerede over deres Bærbi, hvormed han dog ikke vil have forbundet nogen svigagtig Hensigt, og tilstaaet, at han ved Branden kun har lidt et Tab af ca. 40 Rd. paa Gjenstande, der vare forsikrede hos Selskabet, og at han ved Erstatningsforretningen vel indsaae, at Erstatningsbetsbet 122 Rd. 4 Mk. 4 ß var langt mere, end der kunde tilkomme ham, men at han desuagtet tilbød at beedige at have lidt et saadant Tab for derved at tilvende sig Fordeel.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er sødt i Aaret 1816 og ikke forhen tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom rettelig anseet efter Straffelovens § 259, og da den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og Bestemmelserne om Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen være at stadfæste.“

Nr. 166.

Advocat Levinfen:

contra

Harald Arnold Emil Mikkelsen (Defensor Mellemann),
der tiltales for uteerligt Forhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de Mai 1872:
„Tiltalte Harald Arnold Emil Mikkelsen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage samt udrede denne Actions Om-

kostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Steinthal med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Harald Arnold Emil Mikkelsen, der er født den 31te Januar 1836 og ved 15de Infanteribataillons Krigsretsdom af 11te Mai 1864 anseet for ulovlig Udeblivelse fra Krigstjeneste under Felittoget 1864 efter den militaire Lovgivnings Analogi med simpelt Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for uteerligt Forhold anlagte Sag er ved egen af det iøvrigt Oplyste bekyrkede Tilstaaelse overbevist at have i afvigte Januar Maaned paa en uteerlig Maade behandlet 3 Pigebørn, hvoraf de 2 vare 13 Aar gamle og det 3die 14 Aar gammelt, samt ved samme Leilighed ligeoverfor disse Pigebørn udviist et uteerligt, deres Blufærdighed krænkende Forhold, saa vil han ikke kunne undgaae at dømmes efter Straffelovens §§ 176 jfr. 174 og 185, men under Hensyn til, at de omhandlede Pigebørn maae antages selv at have tildeels fremtalbt Tiltaltes strafbare Afkærd og at have uden Modstand ladet Tiltalte behandle sig uteerligen, findes Straffen at kunne afsættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage.“

Nr. 155.

Advocat Nellesmann

contra

Niels Christian Larsen og Mads Hansen

(Defensor Levinfen),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri eller Bedrageri og Sidstnævnte for Tyveri.

Baag Herreds Extrarets Dom af 30te December 1871: „De Tiltalte, Møllersvend Niels Christian Larsen af Fuglevig Mølle og Møller Mads Hansen Madsen af Orte Dammølle bør

hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage hver samt hver for sig udrede de med deres Arrest og Halvdelen af de med denne Action lovligt forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Kramer 8 Rd. og til Defensor, Procurator Gormsen 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de April 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Procuratorerne Salomonfen og Steinthal for Overretten tillægges i Salair hver 6 Rd., der udredes af de Tiltalte Niels Christian Larsen og Mads Hansen Madsen hver med en Halvdeel. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Nellemann og Levinfen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., som udredes af de Tiltalte hver med det Halve.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Baag Herreds Eytretet her for Retten indankede Sag actioneres de Tiltalte Niels Christian Larsen for Tyveri eller Bebrageri og Mads Hansen Madsen for Tyveri.

Ved Tiltalte Niels Christian Larsens egen Tilskaaelse og det isvrigt under Sagen Dphlyste maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at denne Tiltalte, medens han i Løbet af afvigte Sommer som Møllerboend havde Tjeneste hos Medtiltalte Mads Hansen Madsen paa den Sidstnævnte tilhørende Orte Dammølle og forestod Udsalget af Meel og Grøn fra Møllen, har af de ved Salget indkomne Penge besveget sin Huusbond for et Beløb af omtrent 20 Rd., hvilke Penge han tilegnede sig paa den Maade, at han af og til undlod at indføre solgte Varer i den Regnskabsbog, hvorefter han skulde aflægge Rigtighed til Huusbonden. For dette Forhold findes bemeldte Tiltalte, der er født den 17de Juni 1852 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Straffelovens § 253, ligesom Straffen ved Dommen skjønnes passende bestemt til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Tiltalte Mads Hansen Madsen er ligeledes ved egen Tilskaaelse og det isvrigt Dphlyste overbeviist engang i October Maaned f. A. om Aftenen ube-

mærket at være gaaet ind i Karlekammeret i Møllen, hvor han af Tiltalte Larsens uafslaaede Kiste har tilvendt sig en Væske, hvori der foruden en preussisk Dobbeltbaler fandtes endeel andre Mønter, tilsammen til et Beløb af 29 Rd. 3 Mk. 8 Sk, som efter Larsens Opgivende vare Penge, der efterhaanden vare indkomne ved Udsalget, og for hvilke han havde af aflægge Rigtighed til Tiltalte Madsen. Bevæggrunden til denne Handling var efter Tiltalte Madsens Forklaring den, at han sølte sig forvisset om, at Tiltalte Larsen havde besøget ham for omtrent ligesaa meget som det borttagne Pengebeløb, men at han ikke troede herom at kunne overbevise Larsen, hvorfor han foretrak paa den angivne Maade at tage sig selv til Rette. Det er derhos paa lignende Maade oplyst, at Tiltalte Madsen for at afvende Mistanken fra sig nogle Dage efter slog Hul i en af de Ruder paa Karlekammeret, der vende ud til Marken, og igjennem Hullet satte Væskan tilligemed den dobbelte preussiske Daler atter ind i Kammeret, ligesom han senere hen, efterat Undersøgelsen fra det Offentlige Side alt var indbledet, i samme Hensigt er en Nat, da han antoges at være i Odense, brudt igjennem Vinduet ind i Karlekammeret, som var ubeboet, hvor han da borttog 5 til 4 Rd. vurderede Skjorter, der tilhørte Tiltalte Larsen og Møllerkubst Rasmus Hansen, og gjemte dem, idet han iøvrigt har forklaret, at det var hans Hensigt ved Leilighed at lade Skjorterne komme tilstede, for at de kunde blive Gierne tilbageleverede. Ved Underrettsdommen findes det nu rettelig antaget, at Tiltalte Madsens Forhold med at tilegne sig Væskan med de deriboværende Penge maa henføres under Straffelovens § 228, uden at Tiltaltes Bevæggrund at ville tage sig selv til Rette heri kan gjøre nogen Forandring. Ligeledes maa det billiges, at Tiltaltes senere Indbrud i Karlekammeret, som kun kan anses foretaget for et Skins Skyld, ikke ved Underrettsdommen er belagt med Straf. Den for Tiltalte, der er født den 27de September 1825 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, valgte Straf af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes endelig passende.“

Nr. 165.

Advocat Nellesmann

contra

Rasmus Hansen Svale (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Hollands Nørre Herreds Exrærets Dom af 19de Marts 1872: „Tiltalte, Indsidder Rasmus Hansen Svale bør hensejtes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Henriksen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Barsoed 4 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Mai 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Herforth og Ralko for Overretten betaler Tilstalte, Indsibder Rasmus Hansen Svale af Nybølle 5 Rd. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom:

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair til Advocaterne Mellemann og Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Tilstalte, Indsibder Rasmus Hansen Svale af Nybølle, der under nærværende i 1ste Instans ved Hollands Nørre Herreds Extraret påkjendte Sag er sigtet for Tyveri, ved egen med de isvrigt oplyste Omstændigheder stemmende Tilskaaelse er overbevist en Dag i Februar Maaned at have i en af Baroniet Juellingses Stove borttaget og tilvendt sig tvende paa Roden staaende Egetræer, der efter hans Opgivende vare udgaaede og havde en Værdi af ialt 24 f, medens de af Skovfogden ere ansatte til 1 Rd., maa det billiges, at han, der er født i 1813 og ved Nørre Herreds Extrarets Dom af 21de November 1862 er anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 og 58 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu er anseet efter Straffelovens § 230 cfr. § 234 med en Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.“

Tirsdagen den 25de Juni.

Nr. 160.

Advocat Klubien

contra

Unders Andersen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for at have mishandlet sin Hustru.

Rinds Gislum Herreders Extrarets Dom af 2den April 1872: „Arrestanten, Gaardmand Unders Andersen af Hørup bør at henfattes til Tugthuusarbejde i 3 Aar. Saa udbreder han og alle af hans Arrest og Actionen lobligt flydende Omkostninger, der-

under i Salair til Actor, Procurator Braff 6 Rd. og til Defensor, Overretsprocurator Møller 5 Rd. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Mai 1872: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte for det ham overbeviste, i Dommen fremstillede Forhold er anseet med 3 Aars Strafarbejde, hvilket dog efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Anders Andersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmissjer følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med vedspøiede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmissjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der snfte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (K. Høgel).
Kjeldise & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 15.

Den 12te Juli.

1872.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 25de Juni.

Nr. 160.

Advocat Klubien

contra

Anders Andersen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Gaardmand Anders Andersen af Hørup for at have mishandlet sin Hustru.

Tiltaltes Hustru Else Kirstine Hansen har forklaret, at Tiltalte ikke længe efter, at han i October Maaned f. A. var bleven gift med hende, har viist sig voldsom imod hende og saaledes navnlig engang i December Maaned slaet hende to Tænder ind i Munden.

Medens de om Aftenen den 29de December f. A. vare i deres Hjem, opstod der en Uenighed imellem dem, og Tiltalte, der kort iforveien havde drukket endel Brændeviin, truede hende da med at ville skyde hende, idet han tilsvæde, at han bagefter vilde skyde sig selv, og tog noget efter en ladt Bøsse ned fra Bjælken, som han, idet han sagde, at nu skulde hun skydes, holdt hen imod hende, uagtet hun bad for sig; hun fik imidlertid stubbet Bøssespiden tilside og greb med den ene Haand efter Haueu, og medens de nu brødes om Bøssen, gif Skubdet af uden dog at ramme Nogen af dem. Uagtet Tiltalte vidste, at hun var frøgtfommelig, kastebe han hende nu bag over Enden af en Seng, slog hende først med Kolben af Bøssen i Hovedet og tog derefter en med Søm stærkt beslaet Trækto af sin Fod, hvormed han slog hende 3 Gange i Eindingen og deromkring og slog hende ved denne Leilighed igjen en Tand ud. Derefter tvang han hende til at følge med sig et Stykke Bei udenfor Huset og slog hende underveis nogle Gange med Haanden, og tvang hende derpaa til atter at vende hjem med sig og til at gaee tilfængs, hvorpaa han efterat have kastet et Stykke Lærred over Hovedet paa hende, og idet han gav

fig til paany at lade Bøssen, atter truede med at flyde hende. Efterat han havde tilfaldt hende, at staae op, fandt hun Leilighed til saggodtsom uden Klæder med nøgne Been at slippe ud af Huset for at gaa til en i 2 à 300 Alens Afstand boende Nabo, men blev indhentet af Tiltalte, som søgte at flæbe hende hjem; paa hendes Raab om Hjælp kom der imidlertid Folk til, og hun blev nu bragt tilsens hos Naboen.

Tiltalte har i det Hele taget erkjendt Rigtigheden af denne Forklaring, og navnlig har han indrømmet saavel tidligere at have flaaet Tænder ind i Munden paa sin Hustru som ogsaa ved den omsforklarede Leilighed at have flaaet hende med Træskoen og mulig ogsaa med Bøssen, idet han dog ikke saa usie vil kunne erindre Enkelthederne ved det Baserede; derimod har han vedholdende benægtet at have havt til Hensigt at flyde sin Hustru og har udsagt, at han vistnok ikke vilde have tilføjet hende Ondt, hvis han ikke var blevet ophidset deels af det nyde Brændeviin, deels ved, at Bøssen gik af. Da han havde flaaet hende, vil han derhos have fortrudt sin Afsærd, og efter hans Forklaring var Grunden til, at han ladede Bøssen paany, kun den, at den altid pleiede at hænge laad. Tiltaltes Hustru har ogsaa bekræftet Rigtigheden af hans Forklaring om, at han, da de kom hjem igjen, kysede hende, yttrede, at hun vist var bleven flaaet for slemt, og talte om at hente Lægen, og hun har overhovedet erkjendt, at Tiltalte, naar han var ædru og det Onde ikke fik Overhaand i ham, har været god og kjærlig mod hende og god og omhyggelig mod hendes Børn.

Ifølge de af Districtslægen og en anden Læge afgivne Erklæringer af 29de Januar d. A. bestod de Tiltaltes Hustrus tilføiede Beskadigelser fornemmelig i et 1¼ Tomme langt Saar over Næseroden, der antoges at være frembragt med den skarpe Kant af Bøsseskolben, og et 3 Tommer langt Saar, der begyndte ovenover venstre Nie noget nedensfor Haargrændsen og strakte sig op paa den behaaede Deel af Hovedet paa Grændsen mellem Tinding og Høse med et derfra lodret udgaaende Saar af ca. 1 Tommes Længde ind mod Hovedets Midtlinie, hvilken sidste Beskadigelse antages at hidrøre fra Slag med Træskoen og at forudsætte Anvendelse af større Kraft, hvorhos der tilføies, at det muligen kun er hendes tykke Haarvægt, der har hindret, at Saaret blev livsfarligt, ligesom at der har været Grund til at befrygte, at hun skulde have aborteret, hvilket dog ikke er skeet.

Ved et den 5te Februar d. A. afholdt Forhør erklærede Tiltaltes Hustru, der da endnu var i en noget svagelig Tilstand, at hun bestandig havde Smertes i Hovedet og ikke formaaede selv at paaæ Huset; men i en den 20de Februar d. A. af Districtslægen afgiven Erklæring udtales det, at Saarene nu vare helede, og at Tiltaltes Hustru ikke følte nogen synderlig Hindring af den hende tilføiede Mishandling, samt at det maatte antages, at Mishandlingen ikke vilde have nogen skadelig Indflydelse paa hendes Helbred i Fremtiden eller gjøre hende usikkert til at varetage det daglige Livs Syssler.

Tiltalte er født i 1832 og er ifølge Rinds Gistum Herredets Extrarets Dom af 11te April 1868 for Mishandling og Vold imod sin tidligere Hustru

i Henhold til Straffelovens § 202 straffet med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. For det af ham nu ubviste Forhold, er han ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 osv. 202, og da Straffen findes passende bestemt til Tugthuusarbejde i 3 Aar og bemeldte Doms Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at fastsætte.

Nr. 163.

Advocat Hansen

contra

Lars Jørgen Hansen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Juni 1872:
„Arrestanten Lars Jørgen Hansen bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Action's Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Steinthal og Maag med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afseer efter Lovens!“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde findes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Lars Jørgen Hansen, der er født den 10de April 1831 og senest anset ved Københavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 6te October 1870 efter Straffelovens § 231 1ste Membrum med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvori var indbefattet den Straf, som han endvidere havde forskyldt efter Lov af 3die Marts 1860 § 1, er under nærværende mod ham for Tyveri og Løsgængeri anlagte Sag ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i afsigte April Maaned i 3 forskjellige Gange paa Steber, hvortil han havde uhindret Afgang, frastjålet Papiirhandler Anter Høegaard en til 2 Rd. vurderet Presenning, Sporvognskubst Petersens Husfru Margrethe Kristine Knap 2 Skorter af Verbi 4 Mk. Stykket og Grosjerer Wilhelm Friedländer en Sæk med dets værende 2 Stykker Seildug, vurderet i det Hele til 2 Rd. 4 Mk., samt at have mod et ham til Københavns Politiprotocol

over mistænkelige Personer den 15de Februar d. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Likhold den 29de Marts næstfølgende forladt Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, og taget Ophold her i Staden, indtil han afvige 22de April blev anholdt af Politiet.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at dømmes efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgangeri og Bøteri, og findes Straffen at kunne under Tret bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar."

Nr. 147.

Advocat Hindenburg
contra

Nils Andersson (Defensor Hansen),

der tiltales for Deelagtighed i Overtrædelse af Straffelovens § 155.

Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 6te April 1872: „Tiltalte Nils Andersson bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Christian Olsson bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage og Tiltalte Hans Andersen til Statskassen bøde 10 Rd. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensesættes i simpelt Fængsel i 3 Dage. Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Seibelin og Schack med 8 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Andersson med Halvdelen, dog saaledes at de Tiltalte Olsson og Andersen deraf in solidum med ham hver især tilsvare det Halve, og af Tiltalte Olsson med den anden Halvdeel. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Nils Anderssons Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg, og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod de Tiltalte Christian Nilsen og Hans Andersen for Overtrædelse af Straffelovens § 155 og mod Tiltalte Christian Nilsen tillige for Tyveri eller dog for den i bemeldte Lovs § 248 omhandlede Forbrydelse samt mod Tiltalte Nils Andersson for Deelagtighed i den førstnævnte Lovovertrædelse anlagte Sag, er det, forsaavidt Actionen angaaer denne Lovovertrædelse og Deelagtighed deri, erkjendt af de Tiltalte Nilsen og Andersen, at de have underskrevet en den 16de October f. A. dateret Erklæring, i Henshold til hvilken Tiltalte Andersson, om hvem det i denne Erklæring bevidnes, at han har opholdt sig heri Landet i over 5 Aar, henholdsvis under 17de October og 14de November f. A. er bleven meddeelt Borgerskab som Værtshusholder og Bevilling som Herbergerer, begge Dele her i Staden, og af Tiltalte Andersson, at han har formaaet de Tiltalte til at underskrive den omhandlede Erklæring.

Om sit Forhold i saa Henseende har Tiltalte Andersson forklaret, at han er ankommen her til Landet den 24de April 1864, og at han efter den Tid, hvorvel med jævnlige Afbrud, hvorunder han havde Ophold i sit Fødeland Sverrig, har været her i Landet, og den største Deel af Tiden i Kjøbenhavn, i Tidsrum, der sammenlagte efter hans Mening maatte berettigg ham til at opnaae Borgerkab her i Staden paa Grund af et femaarigt Ophold, samt at han antog dette saaledes bekjendt for de Medtiltalte, at de maatte kunne bevidne Rigtigheden deraf, og da denne hans Forklaring ikke findes at kunne forlæstes, idet de Oplysninger, der med Hensyn til samme ere fremkomne, uagtet de ikke bevise dens Paalidelighed, dog ei heller godtgjøre dens Urigtighed i noget Punct, og den under Proceduren omhandlede Omstændighed, at han muligens har været uberettiget til at opnaae Borgerkab her i Landet paa Grund af et saaledes afbrudt Ophold, som det han her vil have havt, og altsaa herom havt en urigtig Forestilling, saameget mindre vil kunne tillægges nogen Betydning under Afgjørelsen af Spørgsmaalet om hans Strafftyld, som det ikke sees, at han ligeoverfor Kjøbenhavns Magistrat i dette Punct er vejen fra Sandheden, hvorimod hans skriftlige Begjæring om Borgerkab, der er skreven paa samme Ark Papir som den ovenomhandlede Attest, kun indeholder, at han havde havt Ophold heri Landet i over 5 Aar, saa vil han, der har opgivet at være 38 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet heri Landet, idet han efter det Foransførte ikke kan anses overbevist at have gjort sig skyldig i den ham paafagtede Lovovertrædelse, blive at frifinde for Actors Tiltale, dog saaledes, at han vil have at deeltage i Udredelsen af Actionens Omkostninger. Og er det heraf en Selsfølge, at den af Magistraten i Kjøbenhavn fremsatte Paastand om, at hans Borgerbrev og Bevilling erklæres forbrudte, ikke i denne Sag kan blive at tage under Paafjendelse.“

Onsdagen den 26de Juni.

Nr. 153.

Advocat Hansen
contra

1) **August Gottlieb Maas** eller **Maes** og 2) **Hans Bartholomæus Hansen** (Defensor for Nr. 1 Klubien, for Nr. 2 Etatsraad Bunken),
der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Løsgængeri og Sidstnævnte for Meddeelagtighed i Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Mai 1872:
„Arrestanten Hans Bartholomæus Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten August Gottlieb Maas ogsaa kaldet Maes bør straffes med Forbebringshuusarbejde i 2 Aar. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensorerne, Procuratorerne P. A. Petersen, Gottschalch og Lassen med 6 Rd. til hver udredes af Arrestanten Maas dog saaledes at Arrestanten Hansen in solidum med ham udreder samme for sit Bedkommende og derunder $\frac{1}{3}$ af de ommeldte Salairer. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom med Hensyn til August Gottlieb Maas eller Maes anførte Grunde, samt da der ved de for Hans Bartholomæus Hansens Bedkommende foreliggende Oplysninger ikke findes tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for hans Meddeelagtighed i det i Dommen ommeldte Tyveri af en Riffert, billiger Højesteret det derved antagne Resultat.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hansen og Klubien og Etatsraad Bunken tillægges i Salarium for Højesteret 15 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mob Arrestanterne August Gottlieb Maas, ogsaa kaldet Maes og Hans Bartholomæus Hansen, mob den Førstnævnte for Tyveri og Løsgængeri

og mod den Sidstnævnte for Meddeelsaglighed i Tyveri anlagte Sag er det beviist ved Arrestanten Maas's egen med det isvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse, at han afsigtede 29de Januar, efter samme Dag at være til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer givne Tilhold under sædvanlig Straffetruffel om ikke uden Tilbællelse at forlade Fattigvæsenets Forsorg og derpaa af Politiet at være afgiven til Kjøbenhavns Fattigvæsen, er, medens han ved dette's Foranstaltning førtes til Ladegaarden for at anbringes samfundets undervejs undvegen fra Bevogtningen, og derpaa har taget Ophold her i Staden, indtil han den 22de Februar næstefter blev anholdt af Politiet, samt at han i sidstnævnte Maaned har frafjaalet Instrumentmager Cornelius Knudsen en til 1 Rd. 4 Mk. vurderet Theater-Kikkert, som han tilvænte sig i Besjaaelses Boutik, i hvilken han havde indfundet sig i et opbigtet Vrind for at see Leilighed til at stjæle, og i 3 forskellige Gange fjaalet under sit Ophold i et Værsthus en til 3 Mk. vurderet Frakke med et dertil værende Stykke salt Kjød af Værdi 4 β , tilhørende Fabrikarbejder Niels Christian Nielsen, et Par Støvler af Værdi 3 Mk. og en Frakke, vurderet til 8 Rd., der tilhørte, Støvlerne Trætøishandler Poul Wilhelm Madsen og Frakken Marchandiser Jens Hansen, udenfor hvis Boutiker de vare ophængte som Skille.

Efter Arrestanten Maas's Forklaring begik han det ovennævnte Tyveri fra Instrumentmager Knudsen efter Ophængning af Arrestanten Hansen, som, medens han udsørte Tyveriet, opholdt sig udenfor paa Gaden, og, efterat det var begaaet, pantsatte den fjaalne Theaterkikkert hos Pantelaaner Frederik Hansen i Springgade Nr. 34 for et Laan af 1 Rd. 4 Mk., som de bestemte lige.

Spørgsmaal angaaende Arrestanten Hansen, der alene sigtes som skyldig i Meddeelsaglighed i Tyveri med Hensyn til den ovenfor omtalte ham af Arrestanten Maas paafsigtede Deelsaglighed i Tyveriet hos Instrumentmager Knudsen, saa har han vedblivende benægtet ikke blot at være skyldig i saadan Fortrydelse, men ogsaa at have pantsat nogen Kikkert hos Pantelaaner Hansen og overhovedet at have været i Besiddelse af en saadan Gjenstand. I Strid hermed er det vel nu edeligen forklaret af 3 Personer, at han den 19de Februar d. A., paa hvilken Dag fornævnte Tyveri hos Instrumentmager Knudsen sandt Sted, har hos ovennævnte Pantelaaner Hansen pantsat en Kikkert, i hvilken saavel Instrumentmager Knudsen som Arrestanten Maas har gjenkjendt den den førstnævnte frafjaalne Kikkert, men da der, selv om man vilde ansee det derved beviist, at Arrestanten har været i Besiddelse af og pantsat den fjaalne Kikkert, ikke er fremkommet anden Beviidslighed for, at han, hvis Besiddelse af Kikkerten i Betragtning af, at den maa antages ham overleveret af Arrestanten Maas, ikke kan blive at ansee som uhjemlet, har taget den i Besiddelse og pantsat den, naaget han vidste, at det var en fjaalene Gjenstand, hvormed han besattede sig, end Arrestanten Maas's Udsagn, saa kan der, hvormed end Oplysningerne i deres Heelhed tale mod ham, ikke antages tilveiebragt et til at dømme ham tilstrækkeligt Beviist, og han, der er født den 29de April 1833 og senest ved denne Rets Dom af 17de December 1870 anseet efter Straffelovens §§ 228 og 251 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage,

vil altsaa blive at frifinde for Actors Tilstale, medens han dog findes at maatte tilpligtes at beeltage i Ubreddelsen af Actionens Omkostninger.

Arrestanten Maas, der er født den 28de Marts 1842 og tidligere blandt Andet straffet 3 Gange for Løsgænger, senest ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 3die Januar d. A. affagt Dom i Mødsel af § 2 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri efter sammes § 1 cfr. § 5 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbejdsanstalt i 24 Dage samt ved denne Rets Dom af 1ste Februar 1868 efter Straffelovens § 231 1ste Led og § 247 2det Led jfr. § 62 3die Stykke med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, vil derimod nu i Genhold til det oven Anførte ham vedkommende blive at dømmes efter sidstnævnte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 1 i fornavnte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen under Tæt at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar."

Torsdagen den 27de Juni.

Nr. 42.

Fister Jens Hansen Sletten

(Advocat Nellesmann efter Ordre)

contra

Skræddermester **N. Dahl**, (Advocat Hindenburg efter Ordre),
betræffende borttagelsen af et Fag Binduer og en Vasketub i
Stedet Nr. 101 i Frederikshavn.

Frederikshavns Byttings Dom af 7de September 1870:
„Mægler Casper og Fister Jens Hansen Sletten af Frederikshavn
hør Een for Begge og Begge for Een inden 1 Maaned fra denne Doms
Forkyndelse og under en Mulet af 1 Rd. daglig til Frederikshavns
Fattigkasse for hver Dag, Dommen sidbes overhørig, at borttage
det af dem anbragte Bindue samt en Vasketub i den nordre Ende af
Huset nyt Matr.-Nr. 188 i Frederikshavn og tilmure Aabningen, samt at
gjenopføre det af dem nedbrudte Stykke paa 2 Alens Længde af det
Plankeværk som er opsat for østre Side af Pladsen imellem nævnte
Matr.-Nr. 188 og Citanten, Skræder N. Dahls Sted, nyt Matr.-Nr.
192, eller og erstatte Citanten sammes Værdi efter uvillige af
Retten ubmeldte Mænds Stjøn, dog ikke over 25 Rd.; saa hør de
og erstatte Citanten Søgsmaalets Omkostninger med 20 Rd.
Det Ibødte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige

Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 6te Marts 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Processens Omkostninger for Underretten ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Bødte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at nærværende Sag alene er appelleret til Høiesteret af Jens Hansen Sletten, og i Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde, samt idet derhos tilføies, at de Høiesteret forelagte nye Dphsninger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, vil den, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste, saaledes at Fristen bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve. De Advocat Hindenburg for Høiesteret og Procurator Hesse, der er mødt som befalet Sagsfører for Citanten under et efter Overretsdommens Affigelse optaget Tingsvidne, tilkommende Salaries, hvilke fastsættes for den Første til 60 og for den Sidste til 4 Rd., blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd. Advocat Hindenburg og Procurator Hesse tillægges i Salarium, den Første 60 og den Sidste 4 Rd., hvilke Salaries udredes af det Offentlige.

I den indantebe Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag har Indstævnte, Stræddermester N. Dahl som Eier af Stedet gl. Nr. 100 bygget Grundtært, nyt Nr. 192 i Frederikshavn, i 1ste Instants paastaet

Citanterne, Mægler Casper og Fisser Jens Hansen Sletten, Førstnævnte som Eier og Sidstnævnte som Besidder og Kjøber af Stedet gl. Nr. 101, Grundtagt Nr. 188 sammesteds, in solidum eller hver for sig tilpligtede nader en daglig Bøde at borttage et af dem i den nordre Gavl af sidstnævnte Sted anbragt Fag Binduer samt en Basketud og atter tilmure disse Aabninger samt — i Anledning af, at Citanterne have nedbrudt ca. 2 Alen af et Planteværk, der dannede Hegnet mod Øst for en mellem Indstævntes og Citanternes Huse beliggende og Indstævnte formentlig tilhørende Gaardsplads — tilpligtede at betale en Erstatning af 25 Rd. eller efter uwillige Mænds Skjøn og ansete med Straf, hvorhos han endelig under et Continuationsfølgemaal har paaflaaet sig kjendt eiendomsberettiget til den ommeldte Gaardsplads. Ved Underrettsdommen ere Citanterne in solidum tilpligtede inden en Maaned efter bemeldte Doms Forkyndelse og under en daglig Bøde til Frederikshavns Fattiglasse af 1 Rd. at borttage de ovennævnte Indretninger og tilmure de paagjældende Aabninger samt enten at gjenopføre bemeldte Stykke Planteværk eller at erstatte Indstævnte samnes Værdi efter uwillige Mænds Skjøn, dog ikke over 25 Rd., hvorhos Indstævnte er tilkjendt Processens Omkostninger hos Citanterne med 20 Rd., og Citanterne have nu indanket denne Døm her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instants have paaflaaet sig frifundne for Indstævntes Eklitale. Sidstnævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Følge Sagens Oplysninger begrænses den ommeldte Plads, der er ca. 50 □ Alen stor, mod Nord af Indstævntes Huus og mod Syd af Citanternes samt mod Vest af et Hegn, der i ældre Tid bestod af et Steudige, men senere er ombyttet med et Planteværk, dog saaledes at der fra Pladsen igjennem en Smøge er Gang vesten om Indstævntes Huus, hvorimod Pladsen i tidligere Tid ikke var afhegnet mod Øst, men gik i Flugt med en saakaldet Fællesplads, der strakte sig længere mod Øst, ligesom der da var Udgang og Bindue til den omstridte Deel af Pladsen ikke blot fra Indstævntes, men ogsaa fra Citanternes Huus. Medens nu Citanterne have villet gjøre gjældende, at den omstridte mellem Steberne Nr. 100 og 101 beliggende Plads henhørte til disse efter en Grændse, der betegnedes af en tværs over Pladsen anbragt Røndekeen, udgjorde denne Plads derimod efter Indstævntes Fremstilling en Deel af den hele Fællesplads, der, som berørt, strakte sig længere imod Øst, og han har derhos anbragt, at da Citanternes Caspers Fader som Eier af Stedet Nr. 101 for ca. 30 Aar siden vilde ombygge dette, blev der imellem ham og Indstævntes Fader som Eier af Stedet Nr. 100 indgaaet en Overenskomst saaledes, at Sidstnævnte afflod et Stykke af sin Have, medens Caspers Fader som et Slags Bederlag derfor frasalbt al Brugs-, Eiendoms- og Fortougsret til den omspurgte Deel af Pladsen, til hvilken der efter Sagens Oplysninger heller ikke derefter blev sat Udgang eller Binduer fra det nye af Citanternes Caspers Fader opbyggede Sted, og samtidigt hermed skal da hele den omstridte Plads mellem Indstævntes og Citanternes Huse være bleven tagen i Besiddelse af Indstævntes Fader og indhegnet som henhørende ubelukkende til Stedet Nr. 100 og senere uafbrudt være besiddet af hans Fader og ham, saa at der i

ethvert Fald skal være erhvervet Hævd derpaa; Indstævnte har endelig paaberaabt sig, at bemeldte Plads paa det i Genhold til Lov 11te Februar 1863 over Byen Frederikshavns Grunde optagne Kort er affat som i det Hele hørende til hans Eiendom, uden at Titanterne eller navnlig Mægler Casper ved denne Leilighed have fremsat nogen Indsigelse herimod.

Ligesom det sidstnævnte Aubringende imidlertid ikke kan komme i videre Betragtning, idet det navnlig ikke er oplyst, at Titanterne have været vidende om eller samtykket i, at den omtvistede Grund ved bemeldte Leilighed er bleven opført som i det Hele hørende til Indstævntes Eiendom, saaledes har Indstævnte ikke imod Titanternes Benægtelse tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at der i sin Tid er bleven truffen en saadan Overenskomst mellem hans Fader og Titanter Caspers Fader som af ham paaberaabt, i hvilken Henseende ifkun 2 af Indstævnte førte Vidner have udsagt, at dennes Fader for dem har omtalt, at han havde faaet hele Gaardspladsen imod at affaae et Stykke Have til Titanternes Sted, og der bliver saaledes alene Spørgsmaal om, hvorvidt Indstævnte kan antages at have vundet Hævd paa Pladsen. I denne Henseende have nu flere af Indstævnte førte Vidner edelig udsagt, at hele den omhandlede Gaardsplads i et Tidrum af henved 30 Aar har været indhegnet som hørende til Indstævntes Sted samt alene benyttet af dets Eier, ligesom Titanterne maae ansees at have erkendt, at Indstævnte har havt Pladsen indhegnet til sit Sted og ubestemt benyttet denne i en længere Aarrække før nærværende Sags Anlæg, og vel maa det ved flere af Indstævnte førte Vidner ansees godtgjort, at Pladsen i nogen Tid, navnlig i Aarene 1856—57, ikke har været fuldstændig aflukket ved den østlige Side, idet der i det ovenomtalte Planteværk nærmest Titanternes Sted har været en Aabning paa 2 à 3 Alen — uden at det iøvrigt er oplyst, om denne er fremkommen ved Foranstaltning af den daværende Eier af Titanternes Sted eller ved tilfældige Begivenheder — hvorhos det fremgaar af bemeldte Vidnesforklaringer, at en enkelt Peler af Titanternes Huus efter Anviisning af dets daværende Eier, der paa den Tid sees at have gjort Føddring paa Andeel i Pladsen, har hængt Fisseredstaber m. m. paa den Deel af Pladsen, der er nærmest Titanternes Sted; men ligesom det med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvem af Parterne der maa ansees at have været Besidder af den omhandlede Plads, ikke i og for sig kan tillægges nogen Betydning, at der en Tidlang har været en Aabning paa det Hegn, hvormed den iøvrigt var aflukket, saaledes skjønnes Pladsens ommeldte af en Peler af Titanternes Sted iværksatte Benyttelse, der ikke sees at have været af nogen videre Varighed, og imod hvilken Indstævnte maa antages strax at have truffet forhindrende Foranstaltninger, ikke at kunne begrunde nogen egentlig Hævdsafbrudelse.

Forjaauidt endelig Titanterne have paaberaabt sig, at en Naboeier i Aaret 1857 efter at have indhentet Samtykke fra den daværende Eier af Titanternes Sted og uden at det har kunnet oplyses, at bemeldte Naboeier har erhvervet Tilløbelse af Indstævnte, har indtaget et mindre Stykke af den omhandlede Plads nærmest Titanternes Sted til sin Eiendom, kan den Om-

stændighed, at Indstævnte har taalt denne Indrykning, til Veberlag for hvilken bemeldte Raboeier afholdt den hele Udgift ved Opsførelse af Plankeværk i Skjellet, ikke heller tillægges nogen Betydning med Hensyn til den tilbageblivende Deel af Pladsen, og endmindre kan det komme i Betragtning, om det end maatte ansees godtgjort, at Indstævnte paa det heromhandlede Tidspunct, da der sees at have været Strid om Pladsen mellem ham og den daværende Eier af Titanernes Eiendom, overfor den ommeldte Raboeier, da denne opfordrede Indstævnte til at deeltage i Omkostningerne ved Opsførelsen af bemeldte Plankeværk, flulde have ubtalt sig i den Retning, at enbeel af Pladsen hørte til Titanernes Eiendom.

Ibet Indstævnte saaledes maa ansees at have vundet Hævd paa den omhandlede Plads, forinden Titanerne have anbragt ovennævnte Bindue og Bæstetub, samt nedbrudt Plankeværket ved Pladsens østlige Side, maa det herefter have sit Forblivende ved Underrettsdommen, mod hvis enkelte Bestemmelser der ikke fra Titanernes Side er fremsat nogen særlig Indsigelse, saaledes at Titanerne under Dagmødet ville være pligtige at tilmure fornævnte Aabninger samt at gjenopføre det ommeldte Plankeværk eller erstatte Indstævnte sammes Bærbi, i hvilken Henseende den sædvanlige Frist for Overrettsdommens Execution vil træde ifædetfor den ved Underrettsdommen fastsatte Tidsbestemmelse, og bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste, dog saaledes, at Processens Omkostninger i 1ste Instants efter Sagens Omstændigheder ville være at opføre.“

Nr. 31. **Overbestyrelsen for Selskabet de „danske Baabenbrødre“** (Advocat Nellesmann)

contra

Arrestforvarer **Schulz**, Bærtshuusholder **Jens Olsen** og
Saddelmager **Møller** (Ingen),

betræffende de Indstævntes Forpligtelse til at bække en Underbalance i den kallundborgske Baabenbrødre-Afdelings Kasse.

Kallundborg Byttings Dom af 21de Februar 1870: „De Indstævnte, Arrestforvarer Schulz, Bærtshuusholder Jens Olsen, Bager Clorius og Saddelmager Møller, alle af Kallundborg, bør for Tiltale af Overbestyrelsen for Baabenbrødrenes Selskab i Kjøbenhavn i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger betaler Titanten til de Indstævnte med 10 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Juli 1871: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt

at stande, dog at Sagens Omkostninger ophæves. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes."

Høiesterets Dom.

Da de Indstævnte vare Medlemmer af Bestyrelsen for Baabenbrødre-Afdelingen i Kallundborg, ikke blot medens den Mand, der havde forarsaget den under Sagen omhandlede Kasse-mangel, endnu selv var Medlem af Bestyrelsen, men ogsaa i hele den paafølgende Tid, hvori han, skjøndt udtraadt af denne, vedblev at være Kasserer, maae de efter Forholdets Natur og overeensstemmende med det paagældende Selskabs Love være solidarisk ansvarlige for bemeldte i deres Bestyrelsestid forefundne Kasse-mangel, medmindre den maatte hidrøre fra en Tid, hvori de intet Ansvar havde for Afdelingens Kasse. At dette var Tilfældet, er imidlertid ikke oplyst af de Indstævnte, hvem det efter de forhaandenværende Omstændigheder maatte paaligge at bevise saadant; i hvilken Henseende særlig bemærkes, at Kassemanglen efter det Foransførte fandtes hos den, hvem de — uden Hjemmel i Lovene — havde overladt Kassens Forvaltning, og som derfor maa anses at have fungeret som Kasserer paa deres Vegne, og at de, navnlig dengang det ved hans Udtrædelse af Bestyrelsen i Mai 1866 overlodes ham fremdeles at besørge Kassererforretningerne for dem, ikke sees at have undersøgt Kassens Tilstand. Af de Høiesteret forelagte Oplysninger fremgaaer derhos, at den omhandlede Kassemangel, idetmindste for en Deel, hidrører fra den Tid, hvori det ommeldte tidligere Bestyrelsesmedlem fungerede som Kasserer paa den Afdelingsbestyrelses Vegne, af hvilken de Indstævnte vare Medlemmer.

Efter det Anførte ville de Indstævnte — af hvilke dog Arrestforvarer Schultz nu er død, hvorimod hans Enke, der som Univerfalarving har overtaget Boet, maa betragtes som indtraadt i Sagen i hans Sted — være at dømme efter Citanternes Paastrand til Een for Alle og Alle for Een at betale de paastævnte 194 Rd. 3 Mk. 6 ß med Renter fra Forligssklagens Dato. Processens Omkostninger for alle Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Ihi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør Een for Alle og Alle for Een til Titanterne betale 194 Rd. 3 Mk. 6 ¢ med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 20de September 1869 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Titanterne, Overbestyrelsen for Selskabet „de danske Vaabenbrødre“ i Kjøbenhavn ved Kallundborg Byting havde søgt de Indstævnte, Arrestforvarer Schulz, Bærtshunsholter Jens Olsen og Sabelmager Møller, som Bestyrelsesmedlemmer for Vaabenbrødreafdelingen i Kallundborg, i Forening med en fjerde Mand, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, til Betaling af 194 Rd. 3 Mk. 6 ¢, som udgjørende den af en tidligere Kasserer ved Vaabenbrødreafdelingen paadragne Kasse manglet, med 5 pCt. Renter p. a. fra 20de September 1869 indtil Betaling skeer, og de Indstævnte ved en inden bemeldte Byting den 21de Februar f. A. affagt Dom ere blevne frifundne for Titanternes Tiltale, og disse tilpligtede at betale de Indstævnte Sagens Omkostninger med 10 Rd., have Titanterne nu til Overretten indanket fornævnte Dom, idet de paastaae denne forandret derhen, at de Indstævnte tilpligtes Een for Alle og Alle for Een at betale Titanterne Beløbet som anført og Processens Omkostninger i begge Instanser stadesløst.

De Indstævnte procedere derimod til Underrettsdommens Stadsfæstelse, idet deres Sagsfører in subsidium har paastaet de Indstævnte Møller og Olsen og meest in subsidium Møller alene frifunden, og at Sagens Omkostninger ved begge Retter tilkjendes stadesløst de Indstævnte eller dem af disse, som maatte blive frifundne.

Det omtvistede Beløb hidrører, efter hvad der er in confesso, fra en Underbalance, som Afdelingens tidligere Formand og Kasserer, der var Medlem af Bestyrelsen fra Februar 1865 indtil Mai 1866, da han udtraadte og senere vedblev at fungere som Kasserer indtil Aarets Slutning, efter stekt Opgjørelse har paadraget sig, og som han ikke har kunnet tilsvare til Afdelingen, og have de Indstævnte erkjendt, at de samtidigt med denne Mand have været Medlemmer af Bestyrelsen, idet Indstævnte Møller indtraadte i October 1865, Schulz i Januar og Olsen i April 1866. Paa Grund heraf ansee Titanterne efter Selskabets Love de Indstævnte pligtige til at erstatte Beløbet. Efter Lovene, hvoraf er fremlagt et Exemplar under Sagen, henhøre nemlig Selskabets samtlige Midler bestandigt til een Kasse, der berooer hos Overbestyrelsen i Kjøbenhavn, og til hvilken alle Afdelinger have at indsende Beholdningerne (§ 17) og er det ved § 65 og § 66 paalagt Afdelingernes Bestyrelser at varetage Afdelingens Laro i enhver Henseende i Overensstemmelse med Loven og

under Ansvar for Overbestyrelsen, at lade opkræve Medlemsbidraget, indfordre Afdrag paa og Rente af Laan og indsende samme inden en vis nærmere bestemt Tid, ligesom det endelig i § 71 er udtalt, at Afdelingsbestyrelsen Een for Alle og Alle for Een er Selskabet ansvarlig for dets Midler. I Forbindelse hermed havde Titanterne anført, at de Indstævnte ogsaa selv udtrykkelig havde erkjendt deres Ansvar for Kasse manglen, idet de deels have opført den som Beholdning paa de til Overbestyrelsen senere indsendte Regnsfaber, deels ogsaa betalt paa Restancen og endelig hos Titanterne andraget paa dens Eftergivelse.

Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at her maa gives de Indstævnte Medhold i, at det, for at der kunde paahvile dem et personligt Ansvar til Erstatning af den omhandlede Kasse mangel saavel efter Forholdets Natur som Lovgivningens almindelige Grundsætninger, overensstemmende med hvilke de paaberaaede Bestemmelser i Lovene maae være at forstaae, maatte være godtgjort, at Kasse mangelen var opstaaet i den Tid, de havde været Medlemmer af Bestyrelsen, idet der kun da kunde lægges dem en tilregnelig Mangel paa Control tillast, og at derimod den Omstændighed alene, at de have været Medlemmer af Bestyrelsen paa den Tid, Kasse manglen opagedes, i hvilken Henseende bemærkes, at det maa antages, at det netop er de Indstævnte, der have opdaget Kasse manglen og i sin Tid gjort Indberetning derom til Overbestyrelsen, ikke kan være tilstrækkelig til at paadrage dem et saadant Ansvar.

Nod de Indstævnets Benægtelse er det imidlertid ikke godtgjort, at Kasse manglen er opstaaet i den Tid, de vare Medlemmer af Bestyrelsen, idet saadant navnlig ikke fremgaar af de af Titanterne fremlagte Regnsfaber, der kun angaae Aaret 1867; thi fordi Kasse manglen dengang var tilstede, kan den selvfølgelig meget vel hidrøre fra en Tid, der ligger forud for de Indstævnets Bestyrelsestid, hvilket endog efter det Oplyste nærmest maa antages.

Da der nu heller ikke af de indsendte Regnsfaber eller af det indgivne Andragende om Eftergivelse af Restancen, der kun omtales som paahvilende Afdelingen, kan uledes nogen Erkjendelse fra de Indstævnets Side af et personligt Ansvar for Kasse manglen, vil Underretsbommen efter de Indstævnets Paastand være at stadfæste, forsaavidt paaanket er, dog at Sagens Omkostninger findes at burde ophæves."

Nr. 158.

Advocat Levinfen
contra**Hans Peter Larsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tjveri.

Sorø Virks Extrarets Dom af 29de Februar 1872: „Tiltalte, Indsidder Hans Peter Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af nærværende Action lodlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor,

Procurator Flor 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bindfeld Hansen 4 Rd. At efterkommes under Afbærd efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die Mai 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Bloch og Raaskjovf betaler Tiltalte, Indsidder Hans Peder Larsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afbærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Sors Birks Egtretet hertil indankede Sag tiltales Indsidder Hans Peter Larsen for Tyveri, og er han ved egen med det iøvrigt Dylfste stemmende Tilstaaelse overbeviist deri at have gjort sig skyldig. Tiltalte har saaledes i afvigte Vinter, medens han arbejdede som Lærstemand hos Gaardmand Jens Hansen i Karsholte, i 2 Gange frahjaalet denne ialt omtrent 3 Elpr. Rug til en Bærbi af 5 Mk. 4 f & 5 Mk. 8 f pr. Stp. Tyverierne udførte han paa den Maade, at han, der var ene paa Løen, fyldte en der liggende Pose med Rug, hvorefter han satte Posen udenfor Gaarden og medtog den, naar han om Aftenen gik hjem.

Fremdeles har Tiltalte ved Juletid f. A. frahjaalet Enken Karen Madsdatter en Pung med 5 Rd. 4 Mk. 1 f, hvilken han, da han en Aften var tilstede i hendes Sengelammer, tilvendte sig fra Bordet sammesteds. Efter at være kaldet i Forhør angaaende dette Tyveri blev Tiltalte imiblertid bange for Følgerne, og han gik derfor Npstaarsdags Aften til Bestjaalnes Huus, hvor han, da Ingen var hjemme og Døren var aflaaet, stak Pungen med Pengene, af hvilke han ingen havde brugt, ind under Døren, saa at den kom til at ligge i Forstuen, hvor Bestjaalne senere fandt den.

Efter det Anførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1842 og ikke tidligere findes straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 228, ligesom den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes passende."

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 16.

Den 9de August.

1872.

Første extraordinaire Session.

Mandagen den 29de Juli.

Nr. 181. Advocat Nellesmann (ved Hansen)

contra

Laurs eller **Lau**st **Sørensen** (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 8de Mai 1872: „Arrestanten Laurs Sørensen bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Han betaler derhos i Erstatning til Førgen Winther Frederiksen 1 Rb. 2 Mk., Jens Mortensen 5 Mk., Johannes Hansen 6 Rb., Bertel Pedersen 3 Rb., Johan Peder Jensen 1 Rb. 4 Mk. og Jens Sørensen 5 Rb., og udreder han endvidere alle af hans Arrest og Actionen flyvende Omkostninger, berunder Salair til Actor, Procurator Borch 5 Rb. og Defensor, Procurator Busch 4 Rb. Den idømte Erstatning udreder inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Juni 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Nellesmann betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning udreder inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaaibid Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Laust Sørensen for Tyveri og Hæleri.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han — efter om Aftenen den 12te Februar d. A. at være gaaet ind i Frederik Pedersens Gaard i Daugaard og derfra gennem Stalben op paa Labet, hvor han tilbragte Natten — næste Morgen, da Folkene havde forladt Karlekammeret, gik ind i dette og tilvendte sig der fra et Par Beenklæder 8 Mk., der tilhørte bemeldte Gaardeiers Søn Jørgen Winther Frederiksen, som har paastaet sig Betsbet erstattet.

Samme Dags Aften omtrent Kl. 9 gik han ind i Porten til Morten Olesens Gaard sammesteds og trøb fra en Bogu, der stod i Porten, gennem en Abning, som han vidste ikke var bestemt til Gjenneangang, ind paa Labet, hvor han tilbragte Natten. Da Karlene den næste Morgen havde forladt Karlekammeret, steg han fra Labet ned i Stalben og tilvendte sig i det tilstødende Karlekammer fra et Par Beenklæder 5 Mk., som tilhørte den nævnte Gaardeiers Søn Jens Mortensen, der har paastaet sig Betsbet erstattet. Senere hen paa Dagen gik han til Morten Jensens Gaard i Daugaard, hvor han fra Porten gennem en uafslået Dør gik ind i Køkset og derfra op paa Labet; gennem en Abning i dette steg han ind i Hestestalden, hvorfra han gik ind i Karlekammeret og tilvendte sig der fra et Par Beenklæder en Femdalersfeddel og ca. 4 Mk. i Søløpunge, der tilhørte Karlen Johannes Hansen, og fra et Klædeskab, hvori Nøglen sad, en Kniv af Værbi 3 Mk., som ligeledes tilhørte Johannes Hansen, der har paastaet sig tilkendt i Erstatning ialt 6 Rb., ligesom Tiltalte fra et andet Par Beenklæder tilvendte sig ialt 3 Rb. der tilhørte Bertel Pedersen, der har paastaet sig dette Betsb erstattet. Den 13de Mars d. A. kom Tiltalte ved Middagstid til Bindalgaard paa Hebensted Mark, hvor han gennem en aabenstaaende Dør i Gavlén gik ind i et Træhus og derfra op paa Labet; gennem en Lem i samme steg han ned i Hestestalden og gik derfra ind i Karlekammeret, hvor han med Hænderne opbrød et Klædeskab og tilvendte sig derfra et Lommeørklæde af Værbi ca. 2 Mk. og en Krave af Værbi 16 β , hvilken sidste under Sagen er kommen tilstede og uleveret Bestjaalne, Tjenestekarl Jens Chr. August

Thomsen, som har frataget Krav paa yderligere Erstatning. Ved samme Leilighed tog Tiltalte fra en Halskiste, som han aabnede ved med en Sag at frabryde Krampen, 10 Mk., der tilhørte Tjenestefarl Johan Peder Jensen, som har paastaet sig dette Beløb erstattet. Samme Dags Aften Kl. mellem 10 og 11 begav Tiltalte sig til Jens Peter Sørensens Gaard i Hedensted, hvor han fra Porten gjennem en Abning, der bruges til Indforkning af Korn m. v., kom op paa Lødet. Han blev der til næste Morgen, og da han troede at kunne høre Karlene nærme sig i Løden, gik han fra Lødet gjennem Foderbaasen ind i Karlekammeret, hvor han tog et Hængekast, som han bar op paa Lødet; efter der at have opbrudt det udtog han af samme en Fembalerjæddel, som tilhørte Karlen Jens Sørensen, der har paastaet sig Beløbet erstattet. Medens Tiltalte først vil have fattet Tanken om at begaae sigsnævnte Tyveri om Morgenens, efterat han havde tilbragt Natten paa Lødet, har han forklaret, at det isvrigt allerede, naar han om Aftenen søgte til Løden, var hans Hensigt at forsøge næste Morgen at tilvende sig Penge, naar han antog, at Folkene havde forladt Kamrene.

Ved sin Anholdelse var Tiltalte endelig iført en Stjorte og et Par Beentklæder, om hvilke Tjenestefarl Anders Jensen har forklaret, at de tillige med nogle andre Gjenstande ere ham frastjaalne den 7de Marts d. A. fra Karlekammeret i den Gaard i Thorsted, hvor han tjener.

Tiltalte har imidlertid benægtet at have begaaet dette Tyveri og paastaet paa lovlig Maade at være kommen i Besiddelse af de ommeldte Klædningsstykker.

Medens der nu ikke er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis til at ansee ham skyldig i dette Tyveri eller til at paalægge ham Ansvar for Stjorten, vil han — da Bestjaalne ved Vidner har godtgjort sin Eienbomsret til Beentklæderne og aflagt Tilhjemlingskeed med Hensyn til samme, og der efter Sagens Oplysninger ikke vil kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Forklaring om den Maade, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af dem — efter Bestemmelserne i L. 6—17—10 og 11 jfr. Fr. 8de Septbr. 1841 § 6 være at ansee for Hæleri med Hensyn til disse Beentklæder. De ere vurdere til 3 Rd. og udlevere de Bestjaalne

For sit ovennævnte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1851 og ikke sees forbeet at være tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 229 4de Led, § 228 og § 238, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Doms Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Nr. 170.

Advocat Hansen
contra

Margrethe Cathrine Schmelger eller **Johansdatter**,
Nielsens separerede Hustru (Defensor Brod),
der tiltales for Tyveri og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Juni 1872: „Arrestantinden Margrethe Cathrine Schmelger eller Johansdatter, Nielsens separerede Hustru bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bøcher og Raasløff med 6 Rb. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret: Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Forsaauidt Arrestantinden Margrethe Cathrine Schmelger eller Johansdatter, Nielsens separerede Hustru, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Betleri, sigtes som skyldig i den førstnævnte Lovovertrædelse med Hensyn til en Paraphy, der er fratommen Amanda Poulsen, Manufacturhandler Lystrups Hustru i Slutningen af afsvigte Marts Maaned, er der ikke mod Arrestantindens Benægtelse tilveiebragt et til at dømmе hende tilstrækkeligt Beviis.

Svad derimod angaaer et i Løbet af de sidste 3 Uger før 18de Marts dette Aar begaaet Tyveri, ved hvilket Tjenestepige Rosa Gencker blev fravendt en til 2 Rb. vurderet Raabe, maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestantinden, der ogsaa har nægtet sig skyldig i dette Tyveri, har været i Besiddelse af dette Klædningsstykke, hvilket hun for Retten ikke har villet erkjende. Det er nemlig i saa Henseende edelig forklaret af Pantelaaner Simon Jensen, som, efterat den omhandlede Raabe var bleven efterlyst i Kjøbenhavns Politiefterretninger af 19de sidstnævnte Maaned, strax uden anden dertil givne Anledning anmeldte for Politiet, at Raaben var pantsat hos ham af et Fruentimmer, hvis Signalement han opgav, og den 27de samme Maaned foranledigede Arrestantinden anholdt af Politiet, at Arrestantinden, som han bestemt har gjenkjendt, pantsatte Raaben

hos ham i Overværelse af hans Hustru den 10de bemeldte Maaned for et Laan af 4 Mk., og den Dag, hun anholdtes, da hun havde indfundet sig i hans Boutik, og han efter at være underrettet herom af sin Hustru, der meddeelte ham, at hun paa den Maade, som nedensfor vil blive refereret, havde forvisset sig om, at Arrestantinden var den rette Paagjæbende, var gaaet ud i Boutikken og havde paasagt Arrestantinden, at hun havde stjaalet Raaben, ikke nægtet at have pantsat den, men synligen forstrækket forsøgte at løbe bort og, efterat hendes Undvigelse var bleven forhindret, fortalte, at hun havde pantsat Raaben for en Kone i Muregaden og tilbød ham Penge for at faae Lov til at gaae. Paa samme Maade er det derhos forklaret af fornævnte Pantelaaner Jensen's Hustru Ellen Kirstine Petersen, at hun var Diensvibne til, at Arrestantinden, som ogsaa hun har gjenkjendt med Bestemthed, pantsatte Raaben til hendes Mand, og den Dag, Arrestantindens Anholdelse fandt Sted, paa hvilken Arrestantinden havde indfundet sig i hendes og Mand's Boutik for at pantsætte en Paraph, hvad Arrestantinden iøvrigt ogsaa har benægtet, og hun i Arrestantinden gjenkjendte det Fruentimmer, af hvem Raaben var bleven pantsat, skaffede sig Visshed for, at hun i saa Henseende ikke tog fejl, idet hun ved at tilbyde Arrestantinden at afhjæbe denne Raaben fik hende under Forhandlingerne besangaaende til at opgive, naar, for hvilket Laan og under hvilket Navn Raaben var pantsat, og vigtige Tegn, hvorpaa Raaben kunde kendes, ligesom ogsaa, at hun var nærværende under det mellem Arrestantinden og hendes Mand, efterat denne af hende var bleven tilfaldt, derefter Forefaldne, hvorom hun har afgivet en med sin Mand's aldeles overensstemmende Forklaring. Fremdeles er det ligeledes edelig forklaret af Zutta Emilie Kyhl, Arbeidsmand Olsen's Hustru, at hun den 10de Marts dette Aar om Formiddagen klokken omtrent 9, til hvilken Tid Arrestantinden ikke vil have været i Pantelaaner Jensen's Boutik, saae Arrestantinden, hvem hun bestemt har gjenkjendt, være nærværende i denne Boutik og samme Sted modtage en Laanesjebbel og 4 Mk., hvorimod hun ikke kom til at see den Gjenstand, Arrestantinden havde pantsat, og endelig har Politibetjent Nr. 206 Jensen, af hvem Arrestantinden anholdtes og bragtes til en Politistation, afgivet en med Sed bekræftet Forklaring, ifølge hvilken Arrestantinden paa Veien til Politistationen ikke nægtede at have været i Besiddelse af Raaben, men tværtimod foregav, at hun havde pantsat den for en Pige i Frederik den Syvendes Gade, medens derimod Arrestantindens Udsagn, at hendes Veninde i Pantelaaner Jensen's Boutik den Dag, hun blev anholdt, var at meddele Jensen, at hun havde mistet Laanesjeblen betræffende et hos ham pantsat Stjort, er aldeles ubestyrket og i Strid med de i saa Henseende fremkomne Oplysninger, der vise, at hun selv ikke har pantsat et Stjort hos ham.

Da da nu endvidere Bestjaalne Rosa Hender har aflagt Tilhjemlingsseid og ført Beviis for sin tilbigeres Besiddelse af den her omhandlede Raabe, saa maa der ansees tilveiebragt et i Medfør af Danske Lovs 6—17—10 og 11 jfr. Forordningen 8de September 1841 § 6 gylldigt Beviis, hvorefter Arrestantinden, der er en oftere for Eiendomsindgreb straffet Person, maa blive at dømmes for

sin uhjemlede Besiddelse af bemeldte Kaabe, men, da Omstændighederne ikke vise, at hun selv har sjaalet den, dog kun som for Hæleri.

Hun vil derhos, da hun ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have betlet her i Staden i afsigte Marts Maaned, navnlig i den Eiendom, hvorfra den ovenomtalte Paraply er bortkommen, ogsaa være at bømme for denne Forseelse.

I Henhold til det foran Anførte vil Arrestantinden — der er sødt den 20de October 1819, da hun forhen blandt Andet er anset ved Kjøbenhavns Politirets Dom af 30te Mai 1838 for Tyveri og Væleri efter Forordningen 20de Februar 1789 § 1 cfr. Forordningen 12te Juni 1816 §§ 5 og 7 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvori var indbefattet den Straf, hun endvidere havde forflybt ved en inden den kongelige Landsoversamt Hof- og Stadsret i Kjøbenhavn den 24de September 1839 afsagt Dom for 2den Gang begaaet Tyveri efter Forordningen 20de Februar 1789 § 2 jfr. Placat 14de Mai 1834 med Arbeide i Kjøbenhavns Forbedringshuus i 2 Aar, ved Høieserets Dom af 26de Juni 1845 i Medfør af § 18 i Forordningen af 11te April 1840 efter sammes § 15 for 3die Gang begaaet Tyveri med 4 Aars Arbeide i Kjøbenhavns Forbedringshuus, og ved Høieserets Dom af 30te August 1864 i Henhold til Danske Lovs 6—17—10 og 11 og Forordningen 8de September 1841 § 6 efter Forordningen 11te April 1840 § 22 jfr. § 25 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar — nu være at bømme efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 1ste Led som for Hæleri 5te Gang begaaet samt efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri, og findes Straffen at kunne under Et bestemmes til Tugthuusarbeide i 3 Aar.“

Mr. 20. Brænderibestyrer **Sophus Nielsen** (Advocat
Henrichsen efter Ordre)
contra

Sagsfører **Thomsen** som Mandatarius for Grosferer **Joh. F. Rasmussen** samt bemeldte Grosferer **Rasmussen** (Ingen),
betræffende et Pengemellembærende.

Odense Byttings Dom af 13de Marts 1871: „Saafremt Grosferer Joh. F. Rasmussen efter lovlig Omgang inden sit Bærneting med sin corporlige Led benægter i Begyndelsen af Aaret 1869 at have eftergivet forhenværende Brænderibestyrer Sophus Nielsen et ham i 1867 ydet Laan af 150 Rd. som Equivalent for Tillæg i Gagen for den forløbne Tid og for Aaret 1869, bør bemeldte Sophus Nielsen til Sagsfører Thomsen som Mandatarius for Grosferer Joh. F. Rasmussen betale 73 Rd. 14 f

med 5 pCt. pro anno Rente heraf fra den 24de September f. A. og indtil Betaling skeer; men trøster Grosserer Rasmussen sig derimod ikke til saadan Eed at aflægge, bør forhenværende Brænderibestyrer Sophus Nielsen for Sagsfører Thomsens Tiltale i denne Sag fri at være, og Grosserer Joh. F. Rasmussen til bemeldte Sophus Nielsen betale 76 Rd. 5 Mk. 2 ß med Renter heraf 5 pCt. pro anno fra den 8de November f. A. at regne og indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de August 1871: „Citanterne, Sagsfører Thomsen i Odense som Mandatarius for Grosserer Joh. F. Rasmussen sammesteds og bemeldte Grosserer Joh. F. Rasmussen bør for Indstævntes, Brænderibestyrer Sophus Nielsens Tiltale i denne Sag frie at være, hvorimod Indstævnte bør til Citanten, Sagsfører Thomsen i hans fornævnte Egenkab betale 166 Rd. 2 Mk. 14 ß med Renter deraf 5 pCt. pro anno fra den 24de September f. A. indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom derfor anførte Grunde maa Højesteret billige det under Hovedsagen antagne Resultat, hvorefter der under denne Deel af Sagen vil være at tilkjende Indstævnte i hans Egenkab af Mandatarius for Grosserer J. F. Rasmussen af Odense eller nu, da denne efter Sagens Indstævning for Højesteret er afgaaet ved Døden, hans Dødsbo de paastævnte 166 Rd. 2 Mk. 14 ß. I dette Beløb findes imidlertid efter Citantens under Contrasagen fremsatte Paastand at maatte liquideres de i Dommen ommeldte 93 Rd. 2 Mk. som ham tilkommende Bøn for Tidsrummet fra 1ste November 1870 til 11te December f. A.

Er det nemlig end in confesso, at der i sin Tid ved Citantens Antagelse i fornævnte Rasmussens Tjeneste som Brænderibestyrer Intet blev vedtaget om Tjenestens Varighed, maa det dog efter dette Tjenesteforholds Bestaenlighed antages at have været en

Forudsætning imellem dem, at Tjenesten fra ingen af Siderne kunde opsiges uden med en passende Frist, der ikke kunde være kortere end de i lignende Forhold sædvanlige 3 Maaneder, cfr. Thendelov af 10de Mai 1854 § 9. Nu har Indstævnte vel paaberaabt sig, at Citanten den 11te Septbr. 1870 forlod Rasmussens Tjeneste efter fælleds Overenskomst, og at han derfor kun kunde gjøre Forbring paa Løn til den Dag, da Tjenesten ophørte, medmindre han ved Fratrædelsen havde taget andet Forbehold. Men efter hvad der foreligger under Sagen, kan der ikke antages at have fundet anden Overenskomst om Tjenestens Fratrædelse Sted, end at Citanten, da Principalen forlangte, at han strax skulde forlade Tjenesten, opfyldte dette Forlangende uden derimod at gjøre nogen Indvending, og heraf findes der ikke at kunne uledes nogen Renunciation fra Citantens Side paa nogen Deel af den Løn, der retligen maatte tilkomme ham, tilmed da der Intet er fremkommet om, at han i sin Tjeneste skulde have udviist et Forhold, der kunde foranledige ham til i den Henseende at underkaste sig Principalens Vilkaarlighed. Denne Sidste kan saaledes ikke ansees at have været berettiget til, som han i den Citanten under 18de Septbr. 1870 tilstillede Opgjørelse har gjort, at beregne Citanten Løn til den 1ste Novbr. 1870 istedetfor til den Dag, den 11te Decbr. s. A., til hvilken han lovlig kunde være op sagt.

I Henshold til det Anførte vil der være at tilkjende Indstævnte i hans ovennævnte Egenskab 73 Rd. 14 ß med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra den 24de Septbr. 1870, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Citantens befalede Sagfører for Høiesteret bliver der at tillægge et Salarium af 40 Rd., som vil være at ubrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte som Mandatarius for Grosserer J. F. Rasmussen af Odense eller nu dennes Dødsbo betale 73 Rd. 14 ß med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra den 24de Septbr. 1870, indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitsklassen betaler

Citanten 1 Rb. og Indstævnte 5 Rb. Advocat Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rb., der ubredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Odense Byting paakjendte Sag har Citanten, Sagsfører Thomsen i Odense som Mandatarius for Grosserer Joh. F. Rasmussen sammesteds søgt Indstævnte, Brænderibestyrer Sophus Rielsen, der tidligere i saadan Egenskab har været i Grosserer Rasmussens Tjeneste, til Betaling af 166 Rb. 2 Mk. 14 ß, nemlig 150 Rb. for et modtaget contant Laan og 16 Rb. 2 Mk. 14 ß til Rest for modtagne Varer, tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 24de September f. A. og Sagens Omkostninger. Derimod har Indstævnte, næst at paastaae sig frifunden under dette Søgemaal imod at betale de fornævnte 16 Rb. 2 Mk. 14 ß, ifølge udtagen Contrastævning sagsøgt saavel Sagsfører Thomsen i hans Egenskab af Mandatarius for Grosserer Rasmussen som Sidstnævnte selv til at betale sig i tilgodehavende Løn 93 Rb. 2 Mk., saaledes at de 16 Rb. 2 Mk. 14 ß liquideres i dette Betsøb, medens Resten 76 Rb. 5 Mk. 2 ß tilljendes ham hos Citanterne tilligemed Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Contrastlagens Dato den 8de November f. A., indtil Betaling skeer. Ved den inden Bytinget den 13de Marsk d. A. assagte Dom er Indstævnte kjendt berettiget til de under Contrastagen paastaae 93 Rb. 2 Mk., medens Hovedsagens Udvald, forsaavidt det ommeldte contante Laan angaaer, er gjort afhængigt af, om Citanten, Grosserer Rasmussen med sin Eed inden Retten tør bekræfte, at han ikke i Begyndelsen af Aaret 1869 har estergivet Indstævnte Laanet som Equivalent for Tillæg i Sagen for den forløbne Tid og for Aaret 1869, og er som Følge heraf Indstævnte for det Tilfælde, at Eden aflægges, kjendt pligtig at betale Citanten, Sagsfører Thomsen som Mandatarius for Grosserer Rasmussen Forffjellen imellem de under Hovedsagen paastævnte 166 Rb. 2 Mk. 14 ß og de under Contrastagen Indstævnte tilljendte 93 Rb. 2 Mk. med 73 Rb. 14 ß, medens Indstævnte, saafremt Eden ikke aflægges, er frifunden for Citanten Thomsens Tiltale, og Citanten, Grosserer Rasmussen derhos tilpligtet at betale til Indstævnte Forffjellen imellem de contrapaastævnte 93 Rb. 2 Mk. og de af Indstævnte under Hovedsagen erkjendte 16 Rb. 2 Mk. 14 ß med 76 Rb. 5 Mk. 2 ß. Processens Omkostninger ere ved Dommen ophævede.

Denne Sag have nu Citanterne indbragt her for Retten, hvor de have paastaet Underrettsdommen forandret derhen, at de under Hovedsøgsmålet paastævnte 166 Rb. 2 Mk. 14 ß pure tilljendes Citanten Thomsen som Mandatarius for Grosserer Rasmussen, samt at begge Citanter under Contrastagen frifindes for Indstævntes Tiltale, Alt med Tilkjendelse af Sagens Omkostninger.

Da Indstævnte, skjøndt han befindes lovlig varflet, hverken er mødt eller har ladet møde her for Retten, vil Sagen i Medfør af L. 1—4—30 cfr.

Forordningen 3die Juni 1796 § 2 være at paafjende efter de fremlagte Breve og Beviisligheder og navnlig Underretsacten.

Uf denne fremgaaer det, at Indstævnte for Underretten har erkjendt at være de under Hovedsagen paastaede 16 Rd. 2 Mk. 14 f styldig som Rest for modtagne Varer, hvorimod han, hvad det contante Laan angaaer, vel har indrømmet, at han fort Tid, efterat han i Aaret 1867 havde tiltraadt sin Tjeneste hos Citanten, Grosferer Rasmussen, i 2de forskjellige Gange har modtaget et saadant Laan, men derhos har gjort gjældende, at dette senere af Rasmussen skal være bleven ham estergivet som Æquivalent for Tillæg i Sagen. Imod Rasmussens Benægtelse har Indstævnte imidlertid ikke tilveiebragt noget Beviis eller nogen til Geds Paalæg tilstrækkelig Formodning for, at saadan Estergivelse skulde være indrømmet, og han vil derfor ikke kunne undgaae at tilsvare de under Hovedsøgsmaalet i det Hele paastævnte 166 Rd. 2 Mk. 14 f med Retter efter den derom neblagte Paastand. Under Contractagen er det fra Indstævntes Side ansørt, at han den 11te September f. A. uden lovlig Grund er bleven affebiget af sin Tjeneste hos Citanten, Grosferer Rasmussen og derhos kun tilgodeffreven Løn for Tiden til 1ste November næstefter, medens Indstævnte formener, at han alene kunde opsiges til Fratrædelse med 3 Maaneders Barsel, og at der som Følge heraf endnu maa tilkomme ham Løn for Tidrummet fra 1ste November til 11te December f. A., beregnet efter den aarlige Gage af 840 Rd. til 93 Rd. 2 Mk. Citanten Rasmussen har imidlertid benægtet, at han eenfaldig skulde have affebiget eller bortviist Indstævnte, idet hans Fremstilling tværtimod gaaer ud paa, at Forholdet er blevet hævet efter sælleds Dverenskøft, og da det maatte være Indstævntes Sag, naar han paa den paaberaabte Bortviisning vil støtte nogen Fordring imod Citanten, da at bevise, at denne virkelig har fundet Sted, men saadant Beviis ikke er tilveiebragt, maa Citanternes Frisfindelse under Contractsøgsmaalet heraf blive en Følge.

I Henhold til alt Foransørt vil Citanternes Paastand her for Retten i det Hele være at give Medhold, dog at Sagens Omkostninger for begge Retter efter Omstændighederne blive at ophæve."

Nr. 43. Proprietair **S. Busck** (Advocat Henriksen)

contra

Tjenestekarl **Jens Johansen Pedersen** (Ingen),
betræffende et Thendeforhold mellem Parterne.

Stads Herreds Politirets Dom af 23de Februar 1869:
„Indklagede, Proprietair Busck til Sneumgaard bør for Klagerens Tiltale i denne Sag fri at være. Hovedklageren Jens Johansen Pedersen af Tømmerby bør have sin fortjente Løn forbrudt og betale til Contraklageren 27 Rd. samt bøde til Stads Herreds

Politikasse 14 Rd., der i Mangel af fuld Betaling inden nedennævnte Frist affones med simpelt Fængsel i 7 Dage. Det Idømte at udredes og iøvrigt at efterkommes inden 3de Solemærker fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste November 1869: „Citanten, Tjenestekarl Jens Johansen Pedersen bør for Indstævnte, Proprietair Busck's Tiltale i denne Sag fri at være, og bør Indstævnte til Citanten betale 72 Rd. 4 Mk. samt under en Bøde af 1 Rd. til Ribe Amts Fattigkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, udlevere til Citantens dennes Skudsmaalsbog. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og Citantens for Overretten bestilte Sagsfører, Cancelliraad Morville tillægges i Salair 16 Rd., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Med kongelig Ordre er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ikke maatte findes at udgjøre summa appellabilis.

Om det end maa ansees beviist, at den Kost, Indstævnte fik i sin Tjeneste hos Citanten, til forskjellige Tider har lidt af de i den indankede Dom nævnte Mangler, maa det dog antages, at nogle af disse kun have været tilstede i saa ringe Grad eller i saa kort Tid, at der ikke kan tillægges dem videre Betydning, og at Manglerne overhovedet ikkun undtagelsesviis have fundet Sted i den sidste Tid, førend Indstævnte forlod Tjenesten. Det kan derhos mærkes, at 3 af Citanten førte Vidners Forklaringer gaae ud paa, at Kosten, uanseet de omhandlede Mangler, i det Hele taget var af en god Beskaffenhed. Det findes herefter ikke at være godtgjort, at Kosten vedblivende har været slet, og da den altid har været ydet i tilstrækkelig Mængde, kan Indstævntes Bortgang af Tjenesten saaledes ikke ansees at have Hjemmel i Thyndeloven af 10de Mai 1854 § 43 Nr. 3.

Som Følge heraf vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte vil være at dømmes efter Citantens i Henhold til samme Lovs § 47 nedlagte Paastand,

saaledes at Bøden bestemmes til 5 Rd. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Derimod bør Indstævnte have sin fortljente Løn forbrudt og til Citanten betale 27 Rd. samt endvidere til Skabs Herreds Politikasse bøde 5 Rd. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag har Citanten, Tjenestekarl Jens Johansen Pedersen — der var sættet til at tjene Indstævnte, Proprietair Busck paa Sneumgaard fra 9de April 1867 til 1ste November s. A. for en Løn af 54 Rd., men den 22de Juli s. A. forlod Tjenesten, efter hans Anbringende paa Grund af, at Huusbonden i Tjenestetiden vedblivende havde ydet ham slet og utilstrækkelig Kost — i 1ste Instans ved en Politiret paastaet Indstævnte tilpligtet deels at betale ham den accorderede Løn til 1ste November 1867, 54 Rd. samt Kostpenge for 8 Uger, og deels under Dagmulet at udlevere Citantens Skudsmaalsbog, og da Indstævnte ved Politiretsdommen er friunden for Citantens Tiltale, medens Sidstævnte under et af Indstævnte anlagt Contrastsmaal er for uden lovlig Grund at have forladt sin Tjeneste tilpligtet at have sin fortljente Løn forbrudt og betale Indstævnte 27 Rd. samt at bøde til vedkommende Politikasse 14 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 7 Dage, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Politiretten saavel i Hoved- som i Contrastsmaalet nedlagte Paastaade.

Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Indstævnte har nu vel benægtet, at Citanten har haft nogen lovlig Grund til uden Dpfigelse at forlade Tjenesten, og navnlig, at der i Tjenestetiden har været ydet Citanten slet eller utilstrækkelig Kost, eller at der nogen- sinde har af Folkene været anket for Indstævnte over Kostens Bestaffenhed, med Undtagelse af, at der engang førtes Klage over noget Kjøb, hvilket Indstævnte derpaa lod besigtige af et Par Mænd, der erklærede, at det ikke feilede Noget, men det er under Sagen af flere Vidner ebelig forklaret, at den Kost, der i det paagjældende Tidrum ydedes Citanten og Indstævntes andre Folk, skjøndt i og for sig tilstrækkelig i Henseende til Qvantiteten, oftere har lidt af forskjellige Mangler, saasom at Formaden om Middagen en Tidlang jevntlig har været sveden og undertiden ikke tilstrækkelig kogt, at Smørret, der blev anvendt til Smørrebrød, i længere Tid har været harft og bittert, at Brødet i nogen

Tid. for enbeel har været muggent, at Ollet til en Tid har været dovent og suurt, og at der en enkelt Gang har været givet Folkene forðærvet Kjøb og Pandelager, som ikke vare spiselige, og idet det saaledes maa ansees ophyst, at det ikke blot har været enkelte Gange, at den Koft, der har været ydet Citanten, har været slet, men at det oftere har gjentaget sig i et længere Tidsrum og ikke blot været Tilfældet med en enkelt Deel af Kofsten, men snart med en snart med en anden Deel af Kofsten, og det derhos efter Sagens Ophøninger ikke kan antages, at Indstævnte har været uvidende herom og om, at Citanten og flere af Folkene vare utilfredse hermed, maa Citanten ansees at have været berettiget til i Henshold til Bestemmelserne i Lov 10de Mai 1854 § 43 Nr. 3 at forlade Tjenesten førend Fardag. Indstævnte vil som Følge heraf være pligtig at betale Citanten den ham betingede Løn 54 Rd. samt Kofspenge i 8 Uger à 2 Mk. daglig eller ialt 72 Rd. 4 Mk., ligesom Indstævnte ogsaa vil være at tilpligte under en Bøde af 1 Rd. til Amtets Fattiggæsse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, at udlevere til Citanten bennes Studsmaalsbog, hvorhos Citanten vil være at fristube for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne op-
hæves for begge Retter, og Citantens for Overretten bekllede Sagsfører til-
lægges i Salair 16 Rd., der ville være at udrede af det Offentlige."

Nr. 35. **Generaldirectoratet for Skattevæsenet**

(den constituerede Kammeradvocat, Etatsraad Bunchen)

contra

Lømrer **Mads Larsen** (Advocat Hansen efter Ordre),
betræffende Betaling af 51 Rd. 80 s for Omstempling af 3de
Panteforskrivninger.

Rjøbenhavn's Gjelbscommissions Dom af 23de Marts 1871:
„Indstævnte, Lømrer Mads Larsen bør for Tiltale af Citanterne,
Generaldirectoratet for Skattevæsenet i denne Sag fri at være.
Sagens Omkostninger ophæves."

Høiesterets Dom.

Med kongelig Ordre af 30te Mai f. A. er Høiesteret bemyndiget
til at tage denne Sag under Paafjendelse, uanset at dens Gjen-
stand maatte findes ei at ubgjøre summa appellabilis.

Da Indstævnte i sin Tid deels ved en Sagsfører deels per-
sonlig har erhørvet Raadighed over de i den indankede Dom
omhandlede Gjelbsbreve ved ifølge den Forpligtelse, han havde

paadraget sig som Kjøber af den Eiendom, i hvilken der ved Gjældsbrevene var givet Pant, at foranstalte dem indfriede og forshnede med Creditorernes Dvittering, og derefter har udøvet denne Raadighed ved at lade Gjældsbrevene udslette af Pantebogen og saaledes frigjøre Eiendommen for de ved samme stiftede Forhæftelser, findes hans Modtagelse af berørte Documenter at have en saadan retlig Betydning, at han ikke kan undgaae det Ansvar, som Forordning 3die December 1828 § 44 — hvorefter nærværende Sag bliver at afgjøre — knytter til Modtagelsen eller Ihændehavelsen af et Document, med Hensyn til hvilket Dvertvæbelse af Stempelavgivningen har fundet Sted, udenat det vil kunne komme Indstævnte tilgode, at han ikke havde høst nogen Deel i den med Hensyn til Gjældsbrevenes Indsendelse til Omstempning forud viste Forsømmelse, hvorfra Ansvaret hidrører. Indstævnte bliver derfor at tilpligte som Bøde til Statskassen at betale de paastævnte 51 Rd. 80 ø, hvilket Beløbs Størrelse iøvrigt er uomtvistet; hvorimod den endvidere fremsatte Paastænd om Renter af dette Beløb ikke findes tilstrækkelig hjemlet. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at opkræve for begge Retter.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte bør til Statskassen betale 51 Rd. 80 ø.
Processens Omkostninger for begge Retter opkræves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I Anledning af, at efternævnte tre Panteforskrivninger, den ene udsedt paa stemplet Papir af 2den Klasse Nr. 11 den 9de October 1858 af Lømrer W. F. Larsen til Proprietair Guldborg for 2000 Rd., den anden udsedt paa stemplet Papir af 4de Klasse Nr. 7 den 24de December 1858 af bemeldte Lømrer Larsen til Sally Salomon for 2000 Rd., den tredje udsedt paa stemplet Papir af 2den Klasse Nr. 11 den 26de Januar 1859 af Samme til Samme for 2000 Rd., samtlige med Pant i Eiendommen Nr. 63a, 18c, 19 Lob 14 i udenbys Klædebo Qvarteer her i Staden, af Citanterne, Generaldirectoratet for Skattevesenet ere antagne til Omstempning i Overensstemmelse med Forordningen 3die December 1828, og de resolverede Stempelbeløb af ialt 51 Rd. 80 ø ere afkrævede Indstævnte, Lømrer Mads Larsen, men denne har nægtet at betale samme,

have Citanterne imder nærværende Sag ved den constituerede Kammeradvocat søgt Indstævnte tilpligtet at betale bemeldte 51 Rd. 80 $\frac{1}{2}$ med Renter 5 pCt. ialfsald af de 25 Rd. 88 $\frac{1}{2}$ samt Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salair til Kammeradvocaten. Indstævnte derimod har paasaaget Frisindelse, ialfsald imod at betale 25 Rd. 88 $\frac{1}{2}$ med Renter fra Stævnings Dato den 25de Juli s. A., samt sig tillagt Sagens Omkostninger. Det er ikke Tvist om, hvorvidt de resolverede Stempelbeløb ere rigtig beregnede, men Spørgsmaalet er, om der overhovedet paahviler Indstævnte noget Ansvar med Hensyn til de omhandlede Panteforfriingers Stempelpligt. Det fremgaaer af Sagen, at Indstævnte, der havde secundair Panteret i ovennævnte Eiendom, ved en Auction over samme blev Høistbyende og lod sig Eiendommen udlægge, hvorefter han for at faae sin Adkomst berigtiget indfriebe Forfritvingerne og lod dem udslette af Pantebogen den 9de December 1861. Da nu Indstævnte ikke herved har gjort sig medskyldig i Overtrædelse af Stempelovgivningen, skjøndt det ikke, at han kan være isalden noget Ansvar efter Forordningen 3die December 1828 § 44, der udtrykkelig stiller saadant som Vetingelse for Ansvaaret. Vel bestemmer § 44 derhos, at Stempelbeløbet ordentligviis bliver at affordre Documentets Thændehaver eller Modtager, som derimod har Regres, efter Omstændighederne til Udstederen, forsaavidt denne maatte have Deel i den begaaede Forfeelse; men denne Bestemmelse refererer sig til det Forudgaaende, saaat det kun er, naar Thændehaveren eller Modtageren af Documentet er medskyldig i Stempelovertrædelsen, at man ordentligviis holder sig til ham. Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citanternes Tiltale. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve, og der vil ikke under Sagen kunne tilfjendes Kammeradvocaten Salair."

Nr. 14. Revisor **D. Thorup** (Adv. Hindenburg)

contra

Particulier **C. Winsted** (Ingen),

betræffende Retten til at have Fælledsgaavl mellem Parternes Eiendomme Matr.-Nr. 509 og Matr.-Nr. 301 samt Matr.-Nr. 36 X 3 B i Kjøbenhavns udenbys Klædebo Qvarteer og Forpligtelsen til at udstede Declarationer i saa Henseende.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juli 1870: „Indstævnte C. Winsted bør for Citantens, Revisor D. Thorups Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves."

Samme Rets Dom af 15de Mai 1871: „Indstævnte, Revisor D. Thorup bør inden 3 Maaneder efter denne Doms

lovlige Forlyndelse under en Mulct af 5 Rd. til Staden Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, deels frigiøre Citanten, Particulier Carl Winsteds Eiendom Matr.=Nr. 301 i udenbys Klæbebo Qvarteer for Forbindelsen med Indstævntes Eiendom Matr.=Nr. 509 i samme Qvarteer ved at opføre særlige Gavle i For- og Baghuset til sidstnævnte Eiendom, deels udstede en Declaration af det i Bygningslovens § 37 ommeldte Indhold med Hensyn til Fælledsgablene mellem Indstævntes Eiendom Matr.=Nr. 36X 3B i bemeldte Qvarteer og fornævnte Matr.=Nr. 301. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedspøiede Conclusioner af de underordnede Rettevs Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettevs Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Fegel).
Hjælbør & Sandrupss Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 17.

Den 6te September.

1872.

Første extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 29de Juli.

Nr. 14.

Revisor D. Thorup

contra.

Particulier C. Winsted. (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

Ifølge kongelig Ordre af 7de Juli s. A. blive de to ved de indankede Domme paakjendte Sager mellem Parterne under Tæt at paadømme af Høiesteret, hvor dog Spørgsmaalet om de i foregaaende Instants neblagte Erstatningspaastande ikke foreligger til Paakjendelse.

Det i Dommene ommeldte Skjøde af 5te Februar 1869 indeholder vel ikke nogen udtrykkelig Forfæst om, at Indstævnte skal være pligtig til at samthkke i eller ubstede Declaration om, at de paa hans Eiendom Matr.-Nr. 301 i Kjøbenhavns udenbys Klædebo Qvarteer værende Gable ud imod den Citanten tilhørende Nabegrund Matr.-Nr. 509 maae benyttes som Fælledsgable mellem disse to Eiendomme; men efter Indholdet af den i Skjødet indførte Bestemmelse om de Declarationer, der, som det sammesteds hedder, ifølge Loven af 17de Marts 1856 §§ 35 og 37 ere ubstede eller herefter blive ubstede angaaende Fælledsgable med Naboeiendommene, hvorved det navnlig er forubfat, at Indstævnte som Kjøber ved selve Skjødet overtog en Forpligtelse i Henseende til Fælledsgable ogsaa imod Matr.-Nr. 509, saavelsom iøvrigt

efter Sagens Omstændigheder i det Hele maa det antages at have været Parternes Mening, at Indstævnte skulde være pligtig til, naar Matr.-Nr. 509 blev bebygget, at udstede en saadan Declaration. I Henhold hertil, og da Citanten, forsaavidt denne Forpligtelse findes at paahvile Indstævnte, ikke har gjort Paastand om nogen Forandring i det ham ved Dommen af 15de Mai f. A. givne Paalæg om paa sin Side ligeledes at udstede Declaration om Indstævntes Ret til at benytte Gavlene paa Citantens i det ovennævnte Qvarteer beliggende Eiendom Matr.-Nr. 36X 3B som Fælledsgavle for Matr.-Nr. 301, ville Parterne hver især være at tilpligte at udstede Declarationer i Overensstemmelse med det Anførte.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Chi kendes for Ret:

Indstævnte og Citanten bør hver især inden 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse under en Mulct af 5 Rd. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, de sidde Dommen overhørig, udstede, Forstævnte en Declaration, hvorved han i Henhold til Bygningsloven af 17de Marts 1856 § 37 erkjender Citanten berettiget til at benytte Gavlene mellem Eiendommene Matr.-Nr. 301 og Matr.-Nr. 509 i Kjøbenhavns udenbys Klæbebo Qvarteer som Fælledsgavle, og Sidstævnte en Declaration, hvorved han paa samme Maade vedtager lige Berettigelse for Indstævnte med Hensyn til Gavlene mellem Eiendommene Matr.-Nr. 301 og Matr.-Nr. 36 X 3B. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I Præmiserne til Overrettsdommen af 25de Juli 1870 hedder det:
„Citanten, Revisor D. Thorup, der har overdraget Indstævnte, C. Winsted Eiendomsretten over Eiendommen Nr. 8 i Thorupsgade ved Skøde af 5te Fe-

bruar f. A., hvori det findes bestemt, at Kjøberen maa holde sig de Declarationer efterrettelig, som ifølge Loven af 17de Martz 1856 §§ 35 og 37 ere udstedte eller herefter blive udstedte angaaende de Fælledsgavle med Naboeiendommene, hvilke Gavle ei maae borttages, saalænge nogen af Bygningerne eksisterer, og for hvilken Forpligtelse Kjøberen hester solidariff med Eieren af Naboeiendommen, har under nærværende Sag søgt Indstævnte til enten at udstede en Declaration om, at den paa fornævnte Eiendom værende Gavl ud imod Citantens Eiendom Nr. 10 i samme Gade maa henyttes som Fælledsgavl mellem disse to Eiendomme, eller at erklære sig bunden ved den Declaration, Citanten paa hans Vegne maatte udstede i saa Henseende, og har han derhos paastået Indstævnte tilpligtet at betale 200 Rb. for det Tab, Citanten vil have lidt ved at maatte standse sit Byggeforetagende paa Nr. 10, med Rentor og Beløbet og Sagens Omkostninger skadesløst.

Det kan imidlertid ikke mod Indstævntes Benægtelse med tilstrækkelig Sikkerhed udledes af den ovenansførte Pasfus af Skjødet af 5te Februar f. A., at Indstævnte har overtaget nogen Forpligtelse til at samtykke i eller taale, at den Gavl paa hans Eiendom, som vender ud til den eller de Bygninger, der maatte blive opførte paa det Citanten tilhørende Nr. 10 i den nævnte Gade, skulde tjene som Fælledsgavl for disse, saameget mindre som det maa anses at være in confesso under Sagen, at der paa den paa den anden Side af Nr. 8 liggende Eiendom Nr. 6 allerede dengang var opført Bygninger, for hvilke Indstævntes tilstøbende Gavl tjente som Fælledsgavl, og med Hensyn til hvilke ingen Declaration var udstedt, og da det heller ikke paa anden Maade er oplyst, at Indstævnte har paataget sig saadan Forpligtelse, eller at det har maattet være ham indbyhende, at det var Citantens Mening med Eiendommens Overdragelse tillige at paalægge ham en saadan Forpligtelse, hvilket navnlig ikke kan udledes af den factiske Indretning, der var givet Brandmuren paa den solgte Eiendom ind til Eiendommen Nr. 10, om det end af technisk Kyndige maatte kunne skjønnes, hvad der med denne Indretning var tilfigtet, saa vil Indstævnte efter hans berom neblagte Paastand være at frifinde for Citantens Tiltale i Sagen.

Processens Omkostninger ville blive at ophæve."

3 Præmisserne til Overretsdommen af 15de Mai 1871 hedder det: „Under nærværende Sag har Citanten, Particulier Carl Winsted paastået Indstævnte, Revisor D. Thørup deels tilpligtet under en passende Dagmulct at frigjøre Citantens Eiendom, Matr.-Nr. 301 i udenbys Klæbebo Dvarteer — tidligere Gade Nr. 8, nu Gade Nr. 14 og 16 — for Forbindelsen med Indstævntes Eiendom Matr.-Nr. 509 i samme Dvarteer — tidligere Gade Nr. 10, nu Gade Nr. 18 og 20 — ved at opføre særlige Gavle i For- og Baghuset til indstævnte Eiendom, deels tilpligtet at betale Citanten en Erstatning af 500 Rb. eller efter uvillige Mænds Skjøn for det Tab, som Citanten

vil have lidt derved, at Indstævnte formeentlig uberettiget har benyttet Citantens Gavle som Fælledsgavle, deels endelig tilpligtet under en passende Dagmulct at udstede en Declaration i Henhold til Bygningsloven for Kjøbenhavn og dens Forskæder af 17de Marts 1856 om, at Gavlene i For- og Baghuset paa Indstævntes Eiendom Matr.-Nr. 36X 3B i udenbys Klædebo Dvarteer — tidligere Gade-Nr. 6, nu Gade-Nr. 10 og 12 — maae benyttes som Fælledsgavle for Citantens ovennævnte Eiendom Matr.-Nr. 301 i samme Dvarteer, eller erklære sig bunden ved den Declaration, Citanten derom udsteder. Indstævnte derimod paastaar sig frifunden for Citantens Tiltale. Endelig have begge Parter gjort Paastand paa Procesomkostninger.

Indstævnte folgte Citanten Matr.-Nr. 301 ved Stjæbe af 5te Februar 1869, og bengang var For- og Baghuset paa bemeldte Eiendom alt opført og havde særlige Gavle ind til den tilstøbende Grund Matr.-Nr. 509, medens Indstævnte først senere, efter Salget af Matr.-Nr. 301 bebyggede Matr.-Nr. 509 og ved den Leilighed lod Bygningerne paa samme opføre saaledes, at hine Gavle bleve Fælledsgavle for Bygningerne paa sidstnævnte Matr.-Nr.; men Indstævnte har været uberettiget til uden Samtykke af Citanten at forandre dennes særlige Gavle til Fælledsgavle, saa meget mere som Indstævnte ved Stjædet har solgt Citanten Matr.-Nr. 301 og de paa Grunden opførte Bygninger samt isvrigt Tilhørende og Tilliggende „ganske saaledes som denne Eiendom nu er og forefindes“, og forsaavidt Indstævnte har henviist til en Passus i Stjædet om Fælledsgavle, er det ved nærværende Rets Dom af 25de Juli s. A. i en Egg mellem de samme Parter antaget, at det ikke med tilstrækkelig Sikkerhed kunde udtages af den herhenhørende Passus i Stjædet, at Citanten havde overtaget nogen Forpligtelse til at samtykke i eller taale, at den Gavl paa hans Eiendom, som vendte ud til den eller de Bygninger, der maatte blive opførte paa det Indstævnte tilhørende daværende Gade-Nr. 10, skulde tjene som Fælledsgavl for disse. Indstævnte vil derfor ikke kunne undgaae at tilpligtes at frigjøre Citantens Eiendom for Forbindelsen med Matr.-Nr. 509 ved at opføre særlige Gavle i For- og Baghuset til sidstnævnte Eiendom, og Indstævnte kan saameget mindre beklage sig over de Udgifter, der herved forarsages ham, som Citanten ved Paabegyndelsen af det uberettigede Byggesforetagende ved en Befikkelse af 2den August 1869 har betydet Indstævnte, at, hvis Byggesforetagendet forfattedes, vilde Citanten sagsøge ham til igjen at ophæve Forbindelsen mellem Bygningerne.

Derimod vil der ikke kunne tilfjendes Citanten Skadeserstatning, da det ikke mod Indstævntes Benægtelse er bevist, at Citanten har lidt Skade ved Byggesforetagendet, eller at den Ende af Bygningerne paa hans Eiendom, hvortil Indstævnte uden Anbringelse af selvstændige Gavle har hestet sine Bygninger, er, som paastaet af Citanten, sunken og revnet, og Tapeterne i de nærmest ved Gavlen liggende Værelser derved ødelagte. Indstævnte vil derfor for saavidt blive af frifunden for Citantens Tiltale i nærværende Sag.

Med Hensyn endelig til den sidste Deel af Citantens Paastand bemærkes, at det er in confesso under Sagen, at, da Indstævnte folgte Citanten

Matr.-Nr. 301, vare Bygningerne saavel paa dette Matr.-Nr. som paa det tilstøbende Matr.-Nr. 36X 3B alt opførte og saaledes indrettede, at Gavlene i For- og Baghuset paa sidstnævnte Eiendom tjente som Fælledsgavle for Bygningerne paa Matr.-Nr. 301, hvorfor Citanten maa være berettiget til ogsaa fremdeles at benytte Gavlene som Fælledsgavle, og Indstævnte uberettiget til at forandre det factiske Forhold, som paa Salgstiden bestod med Hensyn til de af ham solgte Bygninger, i hvilken Henseende bemærkes, at Indstævnte, efter hvad ovenfor er anført, har solgt Citanten Matr.-Nr. 301 og de paa Grunden opførte Bygninger „ganske saaledes som denne Eiendom nu er og forefindes“, altsaa ogsaa med Gavle fælleds for den og den tilstøbende Eiendom. Men maa Indstævnte saaledes anses uberettiget til at gjøre Forandring med Hensyn til de ommælte Fælledsgavle, maa han ogsaa være pligtig til at udsæde en Declaration af det i Bygningslovens § 37 omhandlede Indhold, da Citanten ikke uden en saadan kan ligeoverfor Brandpolitidæsenet gjøre sin Ret til Gavlene som Fælledsgavle gjældende.

Der vil være at forelægge Indstævnte en Frist af 3 Maaneder til at opfylde de ham efter det Anførte paahvilende Forpligtelser, og findes Tvangsbøden at kunne bestemmes til en Mulct af 5 Rd. til Staden Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.“

Nr. 5. Overauditeur, Byfoged og Byttriver **C. S. Becker**
(Advocat Brod efter Ordre)

contra

forhenværende Kjøbmand **L. Marsleff** (Ingen),
betræffende Erstatning for en Indstævnte overgaaet Arrest.

Nyborg Bytings Dom af 23de September 1867: „Indstævnte, Overauditeur, Byfoged Becker, Ridder af Dannebrog af Nyborg bør til Citanten, forhenværende Kjøbmand L. Marsleff af Nyborg betale 400 Rd. med Renter 5 pCt. p. a. af denne Sum fra den 10de Februar 1866 til Betaling steer samt Omkostningerne ved Fogedforretningerne af 17de November og 30te November 1863 med 30 Rd. og denne Sags Omkostninger med 20 Rd. Indstævntes befalede Sagfører, Cancelliraad, Procurator Jørgensen tillægges her i Salarium 25 Rd., som udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de November 1870: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. Pro-

cessens Omkostninger for Overretten ophæves. Procuratorerne Kothé for Overretten og Cancelliraad Jørgensen og Hansen i Odense tillægges i Salair, den Første 15 Rbd. og hver af de Andre 2 Rbd. af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Der er under nærværende Sag ikke Spørgsmaal om den af Citanten den 18de November 1863 affagte Kjendelse, hvorved han nægtebe at vige sit Sæde, men alene om den anden, samme Dag af Citanten affagte Kjendelse, hvorved han forkaſtede Paaſtanden om den Indstævnte den 14de j. M. lovlig overgaaede Arrests Relaxation. Endſkjønt Citanten nu iſølge den under 4de Juni 1869 affagte Høiesteretsdom har feilet ved at nægte ſaadan Relaxation, findes han dog ikke ved denne ſin Kjendelse, ved hvilken der ikke kunde blive Spørgsmaal om nogen Sikkerhedsſtillelse efter Lovens 1—21—4, at have gjort ſig ſkyldig i nogen ſaadan Feiltagelse, at han derved kan have paadraget ſig Erſtatingsansvar efter Lovens 1—5—3 eller de øvrige Lovbeſtemmelſer angaaende Retsbetjentes Anſvarlighed for deres Embedshandlinger, i hvilken Henseende navnlig er at fremhæve, at Citanten efter det under bemeldte Fogedsforretning Paſſerede vel kan være bragt til at antage, at han havde Indstævntes Samthkke til at tage det af Arrestimpetranten deponerede Beløb i Forvaring for Indstævnte, ſaaledes at dette til enhver Tid ſtod til dennes Raadighed. Citanten vil ſaaledes være at friſinde for Indstævntes Tiltale. Proceſſens Omkoſtninger ville efter Omſtændighederne være at ophæve for alle Retter, og de Salairer, der tilkomme Procuratorerne, Cancelliraad Jørgensen ved Underretten og Simonsen ved Overretten, 25 Rbd. til den Førſtnævnte og 15 Rbd. til den Sidſtnævnte, ſamt Salairiet til Citantens befalede Sagsfører for Høiesteret, Advocat Brock, hvilket beſtemmes til 60 Rbd., og endelig Salairerne til Procuratorerne, Cancelliraad Jørgensen og Hansen i Odense for deres Møde ſom beſkikkede Sagsførere under et efter Underretsdommens Afſigelse optaget Tingsvidne, 2 Rbd. til hver, ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd. Cancelliraad, Procurator Jørgensen ved Underretten, Procurator Simonson ved Overretten og Advocat Brod ved Høiesteret tillægges i Salarium, den Første 25 Rd., den Anden 15 Rd. og den Sidste 60 Rd., hvilke Salariet, ligesom endvidere i Salarium til Procuratorerne, Cancelliraad Jørgensen og Hansen i Obense 2 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indtækte Doms Præmisses hedder det: „Den 14de November 1863 blev Contracitanten, forhenværende Kjøbmand L. Aarsleff i Nyborg efter Requisition af Brødrene Schulz heraf Staden ifølge et af Fogden i Nyborg, Hovedcitanten, Overauditur Becker affagt Decret hensat i Gjelbsfængsel. Under 17de s. M. paaskod Gjelbskærestanten under en Fogedsforretning Arresten relaxeret paa Grund af, at der endnu ikke til ham var udbetalt Underholdningspenge. Imod denne Paaastand protesterede Arrestrequirenterne, der samme Dag, som Arresten decreteredes, havde deponeret hos Fogden Varetagts- og Underholdningspenge for et Lidsrum af 4 Uger, og ved den af Fogden Dagen efter affagte Kjendelse blev Arrestens Relaxation nægtet. Ved nærværende Rets Dom af 27de Februar 1865 blev imidlertid Fogedbehandlingen og Paaafjendelsen annulleret og Hovedcitanten tilsligtet paany at foretage Forretningen og sætte den i samme Stand, hvori den var ved Spørgsmaalets Optagelse den 17de November 1863, samt udsætte Sagen, forat en Sættfoged kunde beskilles. Ved Sættfogdens Kjendelse af 27de Mai 1865 blev den Contracitanten den 14de November 1863 paalagte Arrest ophævet paa Grund af, at Underholdningspengene ikke i rette Tid vare bleve ham udbetalte, og denne Kjendelse er stadfæstet ved nærværende Rets Dom af 20de Juli 1868 og ved Høiesteretsdom af 4de Juni 1869.

Efter Stævning af 24de Februar 1866 har Contracitanten under nærværende Sag søgt Citanten i 1ste Instants ved Nyborg Bytingsret til at betale ham i Erstatning for Næringsstab, Tort, Creditspilbe og alle andre Ulemper af Arresten 20 Rd. daglig fra den 17de November 1863 til den 19de Juli 1864 med Renter 5 pCt. fra Forligsklagens Dato den 10de Februar 1866 samt Omkostningerne ved Arrestens Relaxation, de forskjellige Forretninger for Fogedretten og Proceduren for samme samt Processens Omkostninger. Ved Underrettens Dom af 23de September 1867 blev Hovedcitanten idømt en Erstatning

af 400 Rb. med Renter for den Frihedsbærsøvelse, Contracitanten havde været underkastet fra den 17de November 1863 til den 26de Mai 1864, Omkostningerne ved Fogedforretningerne af 17de November og 30te November 1863 med 30 Rb. og Processens Omkostninger med 20 Rb. For Tidsrummet efter den 26de Mai 1864 antages der ikke at paahvile Hovedcitanten nogen Erstatningspligt, fordi der under den Dato overgik Contracitanten et nyt upaaanket Arrestdecree til Fyldestgjørelse af en Dom af 2den Marts s. A., hvorved Decretet af 14de November 1863 var bleven justificeret, saaat Indstævntes forlængede Hensigten ikke kunde vedkomme nærværende Sag, og det antages ikke, at Forlængelsen af en lovlig gjort, forfulgt og stadfæstet Arrest kan have paaført nogen Tort og Creditspilbe, ligesom at Contracitanten ikke havde gobtgjort at have haft noget Næringstab derved.

Denne Dom har nu Hovedcitanten indanket herfor Retten, hvor han efter meddeelt fri Proces procederer til Frifindelse, medens Contracitanten ligeledes efter meddeelt fri Proces har gjentaget sine Paastande i første Instans.

Overretten maa være enig med Underdommeren i, at den Fogden i Henshold til D. L. 1—21—4 paahvilende Erstatningsforpligtelse maa finde Anvendelse paa Hovedcitantens Nægtelse af at relazere den Contracitanten paa lagte Arrest, men at Ansvarer ikke kan udstrækkes ud over den 26de Mai 1864, da et nyt Arrestdecree, der ikke vedkommer nærværende Sag, overgik Contracitanten.

Da det nu ikke kan betragtes som givet, at Forlængelsen af en Arrest paafører den Arresterede en særlig Tort og Creditspilbe eller forøger den Tort og Creditspilbe, som han maa finde sig i at lide, naar den ham overgaaede Arrest, som in casu, er lovligen gjort, og da det heller ikke fremgaaer af, hvad der foreligger om Contracitantens personlige Stilling og pecuniære Forfatning, at Forlængelsen har medført Saabant, ligesaa lidt som det kan ansees oplyst, at han derved har haft noget Næringstab, saa maa det billiges, at Erstatningen er limiteret, saaledes som skeet er ved Dommen; og da der ikke foreligger Momenter, hvorefter der er Anledning til at forandre Erstatningssummens Størrelse, vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ophæves."

Anden extraordinaire Session.

Mandagen den 26de August.

Nr. 171.

Advocat Brock

contra

Herredsfoged og Skriver i Bjerre Herred, Overauditeur **Carl Johannes Wolff** (Defensor Klubien),
der tiltales for at have foretaget Rettelser og Tilføielser i Rets-
protocollen.

Bjerre Herreds Extradrets Dom af 15de Marts 1872: „Til-
talte, Overauditeur, Herredsfoged Wolff bør betale en Bøde til
Statskassen paa 30 Rd., som vil være at affone med simpelt
Fængsel i 2 Dage, naar den ikke fuldt betales inden nedennævnte
Frist; derhos udreder han Actionens Omkostninger, derunder
Salair til Actor, Procurator Seibelin 5 Rd. At efterkommes
under Adfærd efter Loven inden 15 Dage efter denne Doms
lovlige Forkyndelse.“

Biborg Landsoverrets Dom af 13de Mai 1872: „Tiltalte,
Overauditeur, Herredsfoged C. J. Wolff bør til Veile Amts
Fattigkasse bøde 20 Rd. I Henseende til Actionens Omkostninger,
hvorunder Actor for Overretten, Justitsraad Neckelmann tillægges
i Salair 8 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den
nævnte Bøde udreder inden 8 Uger efter denne Doms lovlige
Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for
Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Følge Justitsministeriets
Resolution tiltales under denne Sag Overauditeur, Herredsfoged C. J. Wolff
for at have foretaget Rettelser og Tilføielser i Retsprotocollen, og er det i
denne Henseende navnlig lagt Tiltalte tillast, at han beels, efter at have
under et af ham som Herredsfoged i Bjerre Herred den 23de October f. A.
optaget Forhør bl. A. affagt en Kjendelse, hvorved Procurator E. Busch i

Bjerre i Genhold til Lovens 1—12—2 og flere Lovbestemmelser idømtes en Bøde af 3 Rd. til Bjerre Sogns Fattige og ligesaa meget til Justitskassen, har i Politiprotocolen, hvor Kjendelsen var indført saaledes, som den efter det Anførte var affagt, forandret Ordet „Rigsbaler“ til „Lod Sølv“, og deels, efterat Protocolen den ommeldte Dag var sluttet og Retsmødet endt, har i Protocolen tilføjet følgende Bemærkning ved Slutningen af det ovennævnte Forhør: „Retsvidnerne attesterede paa Anledning, at det Passerede er foregaaet som protocolleret“.

Tilfælde maa anses at have erkjendt, at han — der efter sit Udfagn stadig har havt for Skik efter hver Forhørsdag snarest muligt selv at gennemgaae Protocolen og ved disse Leiligheder da ofte har i samme tilføjet et Comma eller Lignende samt rettet Utidigheder i Skriften, der var hans egen — har ved saaledes en senere Dag at gennemgaae Protocolen over det paagjældende Forhør, hvilken han som sædvanlig personlig havde ført, foretaget den ommeldte Rettelse og Tilføielse; men ligesom Tilføielsen efter hans Anbringende skal være stemmende med det virkelig Passerede, saaledes har han, hvad angaaer Rettelsen af Ordet „Rigsbaler“ til „Lod Sølv“, gjort gjældende, at han, da han foretog den, antog, at han ved Kjendelsens Afvigelse havde brugt Udtrykket „Lod Sølv“, hvilket i hvert Fald havde været hans Tanke, efter som han havde havt en Afkrift af de i Kjendelsen paaberaabte Lovsteder liggende for sig, og at han desuden dengang stod i den seilagtige Formening, at begge Betegnelser vare eensbetydende, og at Rettelsen saaledes i Realiteten var uden Betydning. Da det paagjældende Forhør atter foretoges den 21de November f. A., blev det ogsaa tilført Protocolen, at Retsvidnerne paa hertil af Dommeren givne Anledning attesterede, at den ommeldte, den 23de October affagte Kjendelse lød paa 2 Gange 3 Lod Sølv, ikke Rigsbaler; men under Undersøgelsen i nærværende Sag have begge de vedkommende Retsvidner edelig udsagt, at de med Bestemthed erindre, at der i Retsmødet den 23de October blev affagt 3 Kjendelser, og at alle disse lode paa Rigsbaler og ingen af dem paa Lod Sølv, samt at Betydningen af den Attestation, der den 21de November blev tilført Protocolen, efter deres Opfattelse af de af Dommeren med Hensyn hertil brugte Udtalelser alene skalde være, at de af Dommeren vare gjorte bekjendte med, at han havde rettet en i den paagjældende Kjendelse indløben Feil, hvilket de formeente at der Intet kunde være til Hindrer for. Retsvidnerne have derhos forklaret, at de i Retsmødet den 23de October flere Gange bleve opfordrede til at være agtpaaagivende og gjentagne Gange paa Anledning fra Dommerens Side attesterede, at Protocoloplæsningen var stemmende med, hvad der virkelig var passeret, men isvrigt har det ene Retsvidne ikke med Bestemthed kunnet huske, at Dommeren ved Slutningen af det paagjældende Forhør opfordrede dem til at attestere, at det Passerede var tilgaaet som protocolleret, idet det dog forekommer Vidnet, at Dommeren stillede en saadan Opfordring, og det andet Retsvidne har erklæret ikke at kunne erindre Noget herom.

Efter Bestaffenheden af de af Retsvidnerne i den sidstommeldte Henseende

afgivne Forklaringer vil Tiltaltes Anbringende om, at de ved Slutningen af Forhøret den 23de October s. A. virkelig paa dertil fra hans Side givne Andledning have attesteret, at det i Retten Passerede var foregaaet som protocollet, ikke kunne forkastes, saaat den Bemærkning herom, som Tiltalte senere har tilføjet Retsprotocollen, herefter maa antages at være fuldstændig overensstemmende med, hvad der virkelig er foregaaet i Retsmødet. Det maa derhos efter samtlige foreliggende Oplysninger vel ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte ved Afgivelsen af den ommeldte Kjendelse overensstemmende med Protocollens oprindelige Udvisende har brugt Udtrykket „Rigsdaler“, og at derfor Tiltaltes Formening om at have brugt Udtrykket „Lod Sølv“ er urigtig, men der mangler dog al Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han, da han foretog Rettelser, stod i den Tro, at han virkelig ved Kjendelsens Afgivelse havde benyttet Udtrykket „Lod Sølv“, og ligesom Tiltalte herefter maa antages ved den ommeldte Retsliste at have tilfattet at bringe Retsprotocollen i den heromhandlede Henseende i Overensstemmelse med, hvad der var passeret i Retten, saaledes kan han — idet der ligeledes mangler Føje til at forkaste hans Forklaring om, at han, saavel da Kjendelsen blev afsagt, som da Rettelser fandt Sted, stod i den urigtige Formening, at Betegnelserne „Rigsdaler“ og „Lod Sølv“ være eensbetydende — overhovedet ikke antages ved den ommeldte Retsliste at have tilfattet at foretage nogen saadan Forandring af Protocollens Indhold, som kunde medføre en anden Forstaaelse af samme, hvilket maa ansees at være en nødvendig Betingelse for, at Rettelserne skulde kunne betragtes som en Forfalskning eller Forvanskning af Protocollens Indhold. Tiltaltes Forhold i den heromhandlede Henseende vil derfor ikke kunne henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 134, og det Samme maa ogsaa gjælde, forsaavidt angaaer den af Tiltalte efter det ommeldte Retsmøde gjorte Tilføielse i Protocollen, idet denne Tilføielse deels, som meldt, maa antages ganske at stemme med, hvad der var passeret i Retten, deels i det Væsentlige alene gaaer ud paa en udtrykkelig Udtalelse fra Retsvidnernes Side af, hvad der allerede i Forveien laa i deres Underkrift, *cf.* Frdgn. 9de Juni 1847 § 7, saaat der ei heller i denne Henseende kan siges at foreligge nogen egentlig Forfalskning eller Forvanskning af Protocollen. Derimod maa Tiltalte ved at foretage saavel denne Tilføielse som den ovenommeldte Retsliste ansees at have overtraadt de i Lovgivningen *cf.* navnlig Lovens 1—8—3, Forordningen 12te Februar 1790 og Forordningen 9de Juni 1847 indeholdte Bestemmelser angaaende den Orden, der skal iagttages ved Retsprotocollers Førelse, og for denne Forseelse findes han at maatte ansees med en efter Lovgivningens Analogi lempet Straf, der findes passende at kunne bestemmes til en Bøde af 20 Rd. til Veile Amts Fattigkasse.“

Nr. 178.

Advocat Brock

contra

- 1) **Margrethe Cathrine Larsen**, Halbergs separerede Hustru, 2) **Laurik Peter Baldemar Andersen** og 3) **Jacob Laurik Andersen** (Defensor Bunken), der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Bedrageri, ulovlig Omgang med Hittegods samt Hæleri, Nr. 2 for Deelagtighed i Tyveri og Bedrageri samt for Hæleri og Nr. 3 for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Juni 1872: „Arrestantinden Margrethe Cathrine Larsen, Halbergs separerede Hustru samt Arrestanterne Laurik Peter Baldemar Andersen og Jacob Laurik Andersen bør straffes, Arrestantinden med Tugthuusarbejde i 4 Aar og Arrestanterne med Forbedringshuusarbejde hver især i 2 Aar. Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lehmann og Meyer med 8 Rd. til hver udredes af Arrestantinden med $\frac{7}{8}$, dog saaledes at deraf in solidum med hende tilsvares $\frac{13}{14}$ af Arrestanten Laurik Peter Baldemar Andersen, og af Arrestanten Jacob Laurik Andersen med $\frac{1}{8}$, dog saaledes at deraf in solidum med ham tilsvares af Arrestantinden og Arrestanten Laurik Peter Baldemar Andersen hver især $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Brock og Etatsraad Bunken tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den i Henseende til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Arrestantinden Margrethe Cathrine Larsen, Halbergs separerede Hustru for Tyveri, Bedrageri, ulovlig Omgang med Hittegods og Hæleri, mod Arrestanten L. P. B. Andersen for Deelagtighed i Tyveri og Bedrageri samt for Hæleri og mod Arrestanten J. L. Andersen for Tyveri anlagte Sag er det bevist ved deres egne, af det isørgt Dplyste tildeels bestyrkede Tilfæaelfer,

at Arrestantinden, der er født den 13de Mai 1845 og ved denne Rets Domme af 23de November 1867, 22de August 1868 og 22de Januar 1870 anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og deels i Medfør af samme Lovs § 64 med en efter fornævnte Paragraph lempet Tillægsstraf, deels efter § 230 1ste Led og § 256 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, samt deels i Genhold til bemeldte § 64 til en efter § 230 1ste Led lempet Tillægsstraf, deels efter § 231 1ste Led med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, har i afvigte Marts Maaned fraaiaalet 5 forskjellige Mandspersoner under hendes Samqvem med disse i utugtigt Wiemed i det Hele omtrent 7 Rd. i Penge, en til 8 β vurderet Portemonnaie, 3 Vaanesbiler, tilsammen af Værdi 4 Rd. 8 β og en Ring, der er vurderet til 5 Mk., derhos tilvendt sig en Dobbeltdaler, efterat Eieren, der havde glemt den paa Bordet i et Lyshuus, hvor han havde været sammen med hende i en lignende Anledning som med de ovennævnte 5 Mandspersoner, havde forladt Lyshuset, og fremdeles uden Louise Wilhelmine Ssenbeckers, Nielsens Enkes Vidende og Billie pantsat et denne tilhørende, til 3 Mk. vurderet Lagen, der hørte til Inventariet i et meubleret Værelse, hvoraf hun var Leier, saaledes at Leiemaaslet kun kunde ophæves efter foregaaende Opsigelse, — at Arrestanten Lauritz Peter Valdemar Andersen, der er født den 13de November 1841 og forhen straffet ved fornævnte Domme af 22de August 1868 og 22de Januar 1870 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og deels i Genhold til § 64 til en efter § 238 lempet Tillægsstraf, deels efter § 230 1ste Led jfr. § 54 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, samt ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager den 6te Januar forrige Aar affagt Dom i Medfør af § 2 i Lov af 3die Marts 1860 efter § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbejdsanstalt i 18 Dage, har efter en siltiende Overeenskomst mellem ham og den i et Kjøreforshold til ham staaende Arrestantinde om, at hun til Begges Fordeel skulde bestjæle Personer, med hvem hun havde legemlig Omgang, været deelagtig i samtlige hendes ovennævnte 5 Tyverier og modtaget en Deel af disse Ubbytte, og efter foregaaende Aftale været deelagtig med Arrestantinden i at beslutte Pantsætningen af det ovenomhandlede Lagen i den Hensigt derved at tilveiebringe Penge til Indløsningen af en ham tilhørende pantsat Skjorte, — at Arrestanten Jacob Lauritz Andersen, der er født den 30te December 1844 og tidligere anseet ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 16de December 1865 efter Forordningen 11te April 1840 § 44 jfr. § 41 og § 62 i Genhold til samme Forordnings § 78 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved denne Rets Dom af 15de Januar 1867 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager den 11te Juni 1869 affagt Dom efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Bettleri med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbejdsanstalt i 12 Dage og ved denne Rets Dom af 29de Januar 1870 efter § 230 2det Led jfr. § 229 Nr. 1 med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar,

har den 23de Marts dette Aar samtidig med at forlade Knopstedsgaard, hvor han havde logeret den foregaaende Nat, tilvendt sig i et Bærelse 2 Lagen, vurdere til 3 Rd., hvilke tilhørte Bærtshuusholder Peter Sørensen, — samt at Arrestantinden og Arrestanten Lauritz Peter Waldemar Andersen med Hensyn til bemeldte 2 Lagen have gjort sig skyldige i Hæleri ved, skjøndt de formodebe, at de vare sjaalne, at gjøre Forsøg paa at faae dem pantsatte og, efterat det var lykkes for Arrestantinden at faae et Laan paa dem af 1 Rd. 2 Mk., at modtage deraf hver 1 Mk. og at deeltage med Arrestanten Jacob Lauritz Andersen i Fortæringen af Fødemidler, der betaktes med den tilbageværende Rigsskaler.

Som Følge heraf ville Arrestantinden og Arrestanterne nu være at dømmes efter Straffeloven, Arrestantinden efter § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter § 238 jfr. § 241 1ste Led som for 4de Gang begaaet Hæleri og efter §§ 247 og 253, Arrestanten Lauritz Peter Waldemar Andersen efter § 231 1ste Led jfr. § 54, efter § 238 jfr. § 241 1ste Led som for 3die Gang begaaet Hæleri og efter § 253 jfr. § 54, og Arrestanten Jacob Lauritz Andersen efter § 231 1ste Led, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestantinden til Tugthusarbejde i 4 Aar og for Arrestanterne til Forbedringshusarbejde i 2 Aar for hver især."

Tirsdagen den 27de August.

Nr. 210.

Statsraad Bungen

contra

Niels Christensen (Defensor Brod ved Heinrichsen),
der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Meerløse og Tubse Herreders Politirets Dom af 6te Juni 1872: „Arrestanten Niels Christensen af Roholste bør hensesættes til 180 Dages Tvangsarbejde i Holbæk Amts Shgehuus samt Arbeids- og Daareanstalt og derhos udrede alle Sagens Omkostninger. At fuldbyrdes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Juli 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Keth og Tvermoes betaler Arrestanten Niels Christensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Da Arrestanten Niels Christensen, der under nærværende, fra Meerløse og Lubse Herreders Politiret indankede Sag tiltales for Løsgænger og Betteri, ved egen Tilstaaelse og det isørigt Oplyste er overbevist om, efter i Midten af April Maaned d. A. at have forladt Fattiggaarden i Faxe, at være drevnen omkring i Sjælland uden at have havt eller søgt Arbejde, alene ernærende sig ved Betteri, indtil han den 30te Mai d. A. blev anholdt, maa det billiges, at han, der er sødt i Aaret 1828 og forhen er straffet 10 Gange for Løsgænger og Betteri, senest ifølge Sorø Birk Politirets Dom af 24de Januar d. A. med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, ved den indankede Dom i Genhold til Lov 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 er anseet med Straf for Løsgænger og Betteri, der påsende findes fastsat til Tvangsarbejde i 180 Dage i Høstet Amts Sygehuus samt Arbeids- og Daareanstalt, der i Genhold til Betjendtgjørelse af 2den April d. A. skal tjene som Tvangsarbejdsanstalt for Høstet Amt, og tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger. Politiretsdommen vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 52.

Ubrygger **F. Federspiel** (Selv)

contra

Procurator **Lauritzen** som Mandatarius for **M. N. Mayer**
(Ingen),

betræffende en Handel om et Parti Humle.

Horsens Kjøbstads Gæsterets Dom af 7de Februar 1871:
„Naar Indstævnte, Ubrygger F. Federspiel af Horsens efter foregaaende lovlig Omgang med sin Eed inden sit Børneting bekræfter, at det under Sagen omhandlede Parti Humle af ham er afkjøbt Citanten M. N. Mayers Handelsreisende paa Vilkaar, at Prisen for Humlen skulde være den, til hvilken han billigst kunde kjøbe Humle af nogen anden Handlende, og at Handelen endelig skulde reguleres, naar Citantens Reisende Aaret efter kom her til Byen, bør han til Citantens Mandatarius, Procurator Lauritzen her i Byen betale Bcomf. 860. 1 § med Renter 5 pCt. p. A. fra 28de Septbr. f. A. til Betaling stæer, men isørigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være, og Sagens Omkostninger være

ophævede. Men trøster han sig ikke til saadan Tød at aflægge, da bør han til Citantens nævnte Mandatarium betale Bcomf. 1059. 9 § med Renter heraf 5 pCt. p. A. fra 28de Septbr. f. A. til Betaling steer og Sagens Omkostninger med 15 Rd. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Juli 1871: „Hjæsteretsdommen bør ved Magt at stande. Det Ibdømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Hjæsterets Dom.

Det er imellem Parterne in confesso, at Handelen om det under Sagen omhandlede Parti Humle af Høsten 1869 blev afsluttet ved en Sammenkomst mellem Citanten og C. Mayer, der var Rejsende for Indstævntes Mandant; men Citanten har benægtet, at der ved denne Leilighed blev vedtaget nogen bestemt Priis, hvorimod han har anbragt, at Aftalen blev, at Prisen skulde være den, til hvilken han billigst kunde kjøbe Humle af nogen anden Handlende, og dette Anbringende er stadfæstet af et Vidne, som edeligen har forklaret at have været tilstede ved Handelsens Afslutning og ved denne Leilighed at have fungeret som Tolk mellem Contrahenterne. Tillige har Citanten formeent, at han efter Skik og Brug maatte forudsætte, at Prisen først da vilde være endeligen at regulere, naar Sælgerens Rejsende det næste Aar kom tilbage, og bemeldte Vidne har bekræftet, at dette vilde stemme med, hvad der er sædvanligt ved deslige Handeler om Humle, og at Tiden for Reguleringen ikke særligen blev omtalt ved Handelsens Indgaaelse.

(Fortættes i næste Nr.).

Denne Tidende indeholder alle af Hjæsteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indkøbte Dommers Præmisses, forjaaviddt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Retten Sessions holder, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 §. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoiere.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 18.

Den 13de September.

1872.

Anden extraordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 27de August.

Nr. 52.

Olbrügger F. Federspiel
contra

Procurator Laurigen som Mandatarius for M. R. Mayer
(see forrige Nr.).

Ligesom det nu, efter hvad der under Sagen foreligger, maa findes sandsynligt, at en bestemt Priis ikke blev vedtagen, saaledes er der fra Indstævntes Side intet Beviis ført for, at Citanten skulde have forpligtet sig paa anden Maade end af denne indrømmet og af det nævnte Vidne stadfæstet, og Citantens For-
mening om, at han ikke kan ansees pligtig til at betale mere, end hvad der efter hans Fremstilling af det Passetrede maa paaligge ham, findes derfor at maatte tages tilfølg, uden at det kan komme i Betragtning, at han, da Sælgeren sendte ham en Factura med høiere Priser, ikke strax har gjort Indvendinger mod disse, hvortil han ikke havde nogen Anledning, naar han efter det Aftalte kun kunde betragte disse Priisansættelser som en foreløbig Fordring, der først senere og navnlig, hvis man ikke blev enig om Andet, først naar den Reisende Aaret efter ankom, nærmere vilde være at bestemme.

Naar saaledes Citantens Forpligtelse mod Sælgeren begrændses i Henhold til det Foransførte, vil i Overensstemmelse med det af Overretten under denne Forudsætning Antagne og i Medfør af

de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde Betalingen for den leverede Humle være at fastsætte til Bcomf. 860. 1 R , og Citanten vil sølgelig være at dømmes til at tilsvare Indstævnte dette Beløb med Renter 5 pCt. aarligt fra Stævningens Dato indtil Betaling skeer, men iøvrigt være at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte betale Bcomf. 860. 1 R med Renter deraf 5 pCt. aarligt fra den 28de September 1870 indtil Betaling skeer, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale Citanten og Indstævnte hver 5 R d.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Ved Gjøsteretsdommen i nærværende Sag, hvorunder Indstævnte, Procurator Lauritzen i Horsens som Mandatarus for M. K. Mayer i Mannheim har ved Gjøsteretten søgt Citanten, Ælbrygger F. Federspiel i Horsens til Betaling af Bancomark 1059. 9 S for et Citanten i Efteraaret 1869 af Indstævntes Mandant leveret Parti Humle, er Sagens Udfald gjort afhængigt af Citantens Gød, saaledes at han, naar han edelig bekræfter, at det under Sagen omhandlede Parti Humle er afkjøbt Indstævntes Mandants Handelsreisende paa Vilkkaar, at Prisen skulde være den, til hvilken Citanten billigst kunde kjøbe Humle af nogen anden Handelende, og at Handelen endelig skulde reguleres, naar Indstævntes Mandants Reisende Aaret efter kom til Horsens, er tilpligtet at betale Indstævnte Bancomark 860. 1 R , men i modsat Tilfælde er tilpligtet at betale Indstævnte Bancomark 1059. 9 S , Alt med Renter 5 pCt. af de nævnte Beløb fra den 28de September 1870, hvorhos Citanten tillige er tilpligtet, naar han ikke aflægger Gøden, at betale Indstævnte Processens Omkostninger med 15 R d., medens disse i modsat Fald ere ophævede.

Da Citanten kun har onseet sig pligtig at betale Indstævnte Bancomark 739. 4 S , som han under Sagens Behandling ved Gjøsteretten har tilbudt at betale, har han indanket Sagen til Dverretten, hvor han principalt har gjentaget sin for Gjøsteretten fremsatte Paastand om at frifindes for Indstævntes Tiltale imod at betale denne Bancomark 739. 4 S , og subsidiært har paastaet Sagens Udfald gjort afhængigt af Indstævntes Mandants Gød eller ialfald af hans egen Gød, idet hans Procedure derfor gaaer ud paa, at det Beløb,

som han tilpligtes at betale, naar han aflægger Egen, bestemmes til Banco-mark 739. 4 f. Indskævnte har ikke givet Nøde for Overretten.

Det under Sagen omhandlede Parti Humle, som Citanten i Henhold til en tidligere afflutet Handel modtog i Efteraaret 1869 fra Indskævntes Mandant, bestod af 1 Valle bøhmisk, 1 Valle bairisk og 1 Valle brunsvigt Humle, og i den under Sagen af Indskævnte fremlagte Regning er Betalingen derfor beregnet efter en Priis af henholdsvis Banco-mark 200 og 170 samt 80 for 100 Pd. og derefter ansørt til henholdsvis Banco-mark 544 og 345. 2 f samt 170. 7 f eller ialt Banco-mark 1059. 9 f.

Citanten har imidlertid benægtet, at der ved Handelens Afflutning er vedtaget den her under Sagen forbrede Priis eller nogen anden bestemt Priis, og derimod paasaet, at det ved Handelens Afflutning blev vedtaget, at Prisen skulde være den, til hvilken Citanten billigst kunde kjøbe Humle af samme Slags af nogen anden Handlende, og at, naar Indskævntes Mandant eller dennes Rejsende Aaret efter kom til Horsens, skulde Handelen endelig reguleres, og idet Citanten har paaberaabt sig, at han, saaledes som en af ham under Sagen fremlagt Factura fra en anden Handlende i Mannheim udviser, har samme Aar erholdt bøhmisk Humle til en Priis af Banco-mark 140 for 100 Pd., og at efter en anden af ham under Sagen fremlagt Factura brunsvigt Humle er solgt til 10 f Banco for 1 Pd., samt at det er Sædvane, at Prisen for bairisk Humle, saaledes som ogsaa er skeet i den af Indskævnte under Sagen fremlagte Regning, beregnes til Banco-mark 30 for 100 Pd. mindre end Prisen for bøhmisk Humle, har Citanten formeent, at han kun kan være pligtig at betale Indskævnte det Beløb, som efter de saaledes nedsatte Priser udtommer for det under Sagen omhandlede Parti Humle, eller Banco-mark 739. 4 f, hvilket Beløb han, som meldt, har tilbudt at betale, og at det, da han ved Sagens Ansøg har været villig til at betale dette Beløb, ikke kan paahvile ham at tilføre Renter af Beløbet.

Efter Parternes Procedure maa det antages, at Citanten samtlig med Varerne har fra Indskævntes Mandant modtaget en Factura over samme, hvori disse vare beregnede til de her under Sagen af Indskævnte forbrede Priser, og da Citanten ikke har gjort nogen Indsigelse imod denne Ansøgelse i Facturaen, sørend han her under Sagen blev krævet for Beløbet, findes det at maatte paahvile ham at søre Beviis for Rigtigheden af den af ham paaberaabte særegne Omstændighed, at det ved Handelens Afflutning er blevet vedtaget, at Prisen for de solgte Partier Humle skulde være den, til hvilken Citanten billigst kunde kjøbe Humle af samme Slags hos nogen anden Handlende, ligesom det ogsaa maa paahvile Citanten at godtgjøre, at Humle af samme Beskaffenhed kunde være kjøbt andetsteds for billigere Priser end de i Facturaen ommeldte.

Hvad nu først angaaer det ovenomhandlede Parti bairisk Humle, har Indskævnte modtaget Rigtigheden af, hvad Citanten har ansørt om, at det er Sædvane, at Prisen for bairisk Humle bestemmes efter det af ham angivne Forhold til Prisen for bøhmisk Humle, og da Citanten ikke nærmere har godt-

gjort Rigtigheden af dette hans Anførte, og da det ikke deraf, at der i den af Indskævnte fremlagte Regning er en saadan Forskiel i Prisen for de 2 nævnte Slags Humle, kan mod Indskævnets Benægtelse ubledes, at en saadan Forskiel i Prisen paa disse Gjenstande er sædvanlig, ogsaa naar Prisen paa førstnævnte Slags Humle er lavere end i Indskævnets Regning anført, samt da Citanten derhos ei heller nærmere har oplyst, hvilken Priis der var den billigste hos andre Handlende til den paagjældende Tid for baiersk Humle, eller at dog den af Indskævnte for denne Slags Humle forlangte Betaling var højere end den til den ommeldte Tid almindelig gjældende, maa det billiges, at Citanten ved Gjøsteretsdommen er tilpligtet at tilsvare Betalingen for denne Deel af det ham leverede Parti Humle med det af Indskævnte forbrede Beløb Banco-mark 345. 2 f.

Derimod maa Citanten ved de ovenommeldte under Sagen fremlagte Facturaer vel ansees at have ført et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Beviis for, at han hos andre Handlende kunde have kjøbt bøhmisk og brunsvigsk Humle af samme Bestaffenhed til de af ham nævnte Priser, nemlig 140 Banco-mark pr. 100 Pbd. bøhmisk Humle og 10 f Banco pr. Pund brunsvigsk Humle eller i det Hele for henholdsvis Banco-mark 381. 13 f og Banco-mark 133. 2 f, tilfammen Banco-mark 514. 15 f, men da Citanten ikke har tilveiebragt fuldt Beviis for, at det ved Handelens Afslutning er, som af ham paaberaabt, blevet vedtaget, at Priserne for Varerne senere skulde fastsættes paa den af ham ommeldte Maade, idet ifkum eet Vidne edeligen har bekræftet Rigtigheden af Citantens Anbringende i saa Henseende, vil Citantens Paastrand om, forsaavidt de heromhandlede Partier Humle angaaer, være at frifindes imod at betale Indskævnte det ovennævnte Beløb af Banco-mark 514. 15 f ei kunne tages tilfølg, og idet der ei heller findes Føie til efter Citantens subsidiaire Paastrand at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Indskævnets Mandants eller dennes Reisendes Ted, vil det have sit Forblivende ved Gjøsteretsdommens Bestemmelser i den heromhandlede Henseende, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger i 1ste Instans ligeledes billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen, og da Indskævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Processomkostninger her for Retten."

Nr. 37. **Handelshuset Busck junior & Comp.**

(Advocat Halkjer)

contra

Grosserer **Sarald Borring** (Sngen),

betræffende Parternes Mellemværende i Anledning af en Handel om et Parti Smør.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25de Januar 1872: „De Indstævnte Busck jun. & Comp. bør, imod at de under Sagen omhandlede 63 Daaser stilles til deres Disposition i Barcellona, til Sagsøgeren, Grosserer Harald Borryng betale de paastævnte 470 Rigsbaler Rigsmønt med Renter à 6 pCt. p. a. fra den 9de November 1870 indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at efterkommes inden tre Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afmærk efter Loven.“

Højesterets Dom.

Idet Højesteret i det Væsentlige billiger de Grunde, hvorpaa det i den indkomne Dom antagne Resultat er støttet, og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Dphøisninger ikke kunne bevirke noget andet Udfald af Sagen, vil Dommen være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Titanterne 5 Rd.

I den indkomne Doms Præmisses hebber det: „Sagsøgeren, Grosserer Harald Borryng, der i November Maaned 1870 af de Indstævnte Busck jun. & Comp. købte et Parti Smør, hermetisk pakket i Blikdaaser til Vælsø 854 Rd. 4 Mk. 5 ß, hvilket Parti af de Indstævnte directe affiktedes med Bartskibet „Josephine“ til Barcellona efter den af Sagsøgeren derfra modtagne, de Indstævnte medbeelte Ordre, paaskaer under nærværende Sag de Indstævnte kjendte pligtige til af det dem af ham den 9de November 1870 for Smørret ubetalte Facturabeløb at tilbagebetale ham Vælsøet for de 63 Daaser, der af Modtagerne i Barcellona i Genhold til en der foretagen Skjønnsforretning ere kasserede som usælgelige, beregnet i Rigsmønt efter Frabrag af Sagsøgerens Commission til 436 Rd. 4 Mk. 12 ß, med Tillæg af 33 Rd. 1 Mk. 4 ß for Fragt, Told og Assurance, ialt 470 Rd., med Renter à 6 pCt. pro Anno fra den 9de November 1870 til Betaling skeer, og Sagens Omkostninger, imod — som det maa ansees for Meningen — at bemeldte 63 Daaser Smør stilles til de Indstævntes Disposition i Barcellona.

De Indstævnte have derimod paaskaet sig frifundne for Sagsøgerens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet de derhos subsidiairt have protesteret imod i noget Tilfælde at kendes pligtige til at erstatte Sagsøgeren Udgifterne til Fragt, Told og Assurance, de ovennævnte 33 Rd. 20 ß.

Til Støtte for deres Frifindelsespaastand have de Indstævnte først

ansørt, at Sagsøgeren formeentlig er incompetent til at anlægge et Erstatnings-søgemaal i eget Navn, saalænge han ikke har oplyst, at han ved Kjendelse eller Dom er tilpligtet at betale Erstatning til sine Kjøbere i Spanien, ligesom han formeentlig, forsaavidt han maatte optræde paa hine Kjøberes Vegne, saalebes som et Brev fra ham til de Indstævnte af 6te Mai 1871 kunde tyde paa, mangler enhver Bemyndigelse hertil. Sagsøgeren har imidlertid med Føie erindret, at, da det er ham og ham alene, der har contraheret med de Indstævnte, maa det ogsaa være ham, der har at forsøge Sagen imod disse, uden at der kan være Spørgsmaal om nogen Bemyndigelse for ham dertil af Kjøberne i Spanien, og hans Ret til at fordrø Erstatning af de Indstævnte i Tilfælde af disses Misligholdelse af den med ham afsluttede Contract og særligt hans Ret til at forlange, at de Indstævnte skulle tage de leverede ucontractmæssige Varer tilbage, kan da ei heller være afhængig af, om og hvorvidt Sagsøgerens Kjøbere, med hvilke de Indstævnte ikke for saavidt staae i noget Retforhold, have gjort eller ville gjøre deres Krav gjældende imod Sagsøgeren. Denne har isørigt, næst at henvise til, at de ommeldte Kjøbere i Spanien i deres Contocourant med ham have debiteret ham for en større Erstatning, end han fordrer af de Indstævnte, i et Indlæg under Sagen erklæret sig rede til at lade Sagen falde, naar de Indstævnte directe vilde affinde sig med de spanske Kjøbere, med hvem de under Sagens Drift sees at have sat sig i Forbindelse, og betale ham hans havte Udgifter ved Sagen.

Naar de Indstævnte dernæst have gjort gjældende, at, selv om Varerne maatte have været forðærvede, da de kom til Spanien, vedkom det ikke dem, efter som Varerne vare kjøbt her paa Pladsen og her modtagne af Sagsøgeren uden Indsigelse, kan der, saavidt stjønnes, ikke gives dem Medhold i denne Betragtning. Om det end turde siges ellers at være Reglen, at den, der uden Indvending modtager og betaler kjøpte Varer, bagefter ikke vil kunne høres med Anker over Varernes Bestaffenhed, forsaavidt ikke særegne Omstændigheder ere tilstede, maa dog formeentlig Sagen stille sig anderledes, hvor det isølge Forholdene ikke lod sig gjøre paa Stedet at undersøge Varernes Bestaffenhed, eller hvor det isørigt maa forudsættes at have været Meningen, at en saadan Undersøgelse først skulde finde Sted senere, idet der for saavidt mangler Føie til i Modtagelsen og Betalingen at see en Anerkjendelse af Varernes Contractmæssighed. Det kan i saadanne Tilfælde formeentlig ikkun fordrø, at Undersøgelsen stter, saasnart dertil er rimelig Leilighed, og at de Indsigelser, som maatte agtes sttiede paa den, meddeles Sælgeren uden Ophold. Men i nærværende Tilfælde, hvor de Indstævnte meget vel vidste, at Smørret var kjøbt til Spanien, og, som bemærket, selv affibede det dertil, og hvor der ikke blot ikke fandt nogen Undersøgelse af Varerne Sted ved deres Aflevering af de Indstævnte, men hvor det fremdeles saavel isølge Gjenstandens Bestaffenhed — Smør, pakket i hermetisk lukkede Blikbaaser — som isølge de fra de Indstævntes Side fremkomne Udtalelser maa ansees ligesom forudsat, at Sagsøgeren hverken skulde eller kunde anfille nogen Undersøgelse af Varerne her paa Stedet inden deres Forsendelse til Spanien, maa det formeentlig ogsaa ansees som

stemmende med Forholdets Natur, at en Undersøgelse af Varerne var forbeholdt til deres Ankomst til Bestemmelsesstedet. Ligesom Sagsøgeren i den Skrivelse af 18de Juli 1870, hvori han fremsætter de formeentlige Hovedpuncter i den mellem ham og de Indstævnte indledede Forretningsforbindelse, udtrykkelig udtaler, at de Indstævnte, „da Fouklagerne ikke aabnes her, maae indstaae ham for, at de altid effectuere funde og gode Varer i Forhold til Qualificationen og Prisen“, uden at de Indstævnte i deres Svarskrivelse af samme Dato, hvori de gjøre forskjellige Indsigelser imod flere andre af Sagsøgeren opstillede Vilkaar, fremsatte nogen Erindring i den Henseende, saaledes synes det overhovedet at maatte ansees som en ganske naturlig Forudsætning ved enhver Handel, at de leverede Varer skulle være ordentlige Handelsvarer; men hiint Forbehold og denne Forudsætning vilde jo i Virkeligheden ikke faae noget at betyde, naar en Undersøgelse af Varerne ikke kan eller maa finde Sted ved Modtagelsen, og Kjøberen skalde være ubeluffet fra at fremkomme med sine Anker over Varernes Bestaafenhed i Henhold til den senere, saasnart som Forholdene tilstede det, stedsundne Undersøgelse. Den, der kjøber og derefter modtager og betaler Varer, som ikke kunne undersøges ved Modtagelsen, kan ganske vist siges at vise sin Sælger en særegen Tillid, navnlig forsaavidt det altid bliver forbundet med større Vanskelighed for ham bagefter at godtgjøre Varernes Ucontractmæssighed; men der er, saavidt skjønnes, ingen Hjemmel for at tillægge den af Kjøberen imod Sælgeren viste Tillid den Betydning, at Kjøberen med det Samme skalde ansees at have overladt det til Sælgeren, om og i hvilken Grad han vil fyldestgjøre den ham viste Tillid, eller at have opgivet sin naturlige Ret til at kræve Sælgeren til Ansvar, naar det maatte vise sig og tilbørlig kunne oplyses, at Sælgeren har krænket Kjøberens Tillid ved at benytte sig af den Omstændighed, at Varerne ikke kunde eller skalde undersøges ved Modtagelsen, til at levere ucontractmæssige Varer.

Spørgsmaalet bliver herefter, om det kan ansees tilstrækkelig oplyst, at en deel af de af de Indstævnte leverede Varer have været ucontractmæssige. Forsaavidt de Indstævnte i denne Henseende have gjort gjældende, at det da i hvert Fald maatte komme an paa, hvorledes Varerne vare ved Afleveringen her, og at det derfor ikke vilde kunne være afgjørende, om det end maatte antages, at de, efter at have gjort en lang Søreise, ved en efter flere Maanedes Forløb i Spanien stedsunden Undersøgelse have viist sig at være for en stor Deel fordærvede, maa hertil erindres, at, ligesom det vel maa ansees forudsat fra Parternes Side, at Smørret skalde kunne taale denne Søreise og holde sig i det til Oversørelsen til Spanien medgaaede Tidrum, saaledes sees det ikke rettere, end at man ijsølge Varernes Bestaafenhed er beseiet til at gaae ud fra, at Smørret i Blikbaaserne, forudsat at disse ikke havde været udsatte for Overlast eller utilbørlig Behandling, ved Undersøgelsen i Spanien i Februar og April 1871 ikke kunde vise sig at være fordærvet, naar det havde været friskt og godt ved Afstibningen i November 1870. Det bemærkes i Forbindelse hermed, at der ikke findes at være skjellig Grund til at anke over, at Skjønforretningen i Barcelona først fandt Sted den 13de April 1871, idet det var

naturligt, at Modtageren, da han ved Nabning af 2 Daaser i Februar strax efter Skibets Ankomst fandt Smørret i dem at være forværret, ikke stræbte til at lade flere Daaser aabne og undersøge, førend han havde erholdt nærmere Meddelelse i den Anledning, og ligesom det maa antages, at de Indskævnede betimelig ved Sagsøgerens Skrivelse af 6te Marts 1871 have faaet Underretning om, at Modtageren i Spanien anseede over de 2 Daaser, saaledes kan det ifølge Forholdene ikke statuere, at der er viist nogen Forsømmelse derved, at den ved de Indskævnedes Svar paa hiin Skrivelse af 6te Marts foranledigede Skjønnsforretning først er bleven afholdt den 13de April næstefter.

Spvad Betydningen af denne Skjønnsforretning angaaer, da have vel de Indskævnede gjort gjældende, at den deels lider af enkelte Feil deels overhovedet ikke er optagen under Jagttagelse af de fornødne Former; men det skjønnes ikke, at der i disse Henseender kan gives de Indskævnede Medhold. Forsaavidt det fremhæves som et Bidnesbyrd om, at man er gaaet altsor let tilværks, at den danske Consul, under hvis Ledelse Forretningen er afholdt, i denne erklærer, at han ved første Dietast (eller som det i den franske Original hedder: tout d'abord) kunde stadfæste, at Daaserne vare fuldkommen nøiagtig tilslukkede ved Løbning, og at de vare i urørt Tilstand, idet der formeentlig til at afgive en saadan Erklæring udfordres en særdeles omhyggelig og nøiagtig Undersøgelse og endog speciel Sagkundskab, bliver hertil at bemærke, at dette dog ikke kan antages at gjælde med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Daaserne vare urørte og ubestadige, og at det med Høie af Sagsøgeren er bemærket, at Feil eller Mangler ved den hermetiske Pakning maatte falde paa de Indskævnedes Ansvar. Og vel er det sandt, at der i Skjønnsforretningen er indløbet den Feil, at alle 122 Daaser siges at være urørte, naagtet de 2, som ommeldt, vare blevne aabnede i Februar; men efter den af Consulen og Skjønsmændene i den Anledning afgivne Erklæring findes der dog ikke at være Høie til at tillægge denne Feiltagelse den Betydning, at den hele Skjønnsforretning derfor skalbe ansees for upaalidelig. At Forretningen ikke er optagen under de heri Landet foreskrevne Former, kan endelig ei heller tilintetgjøre dens Betydning. Eigesom der, som bemærket, under Ledelse af den danske Consul og med Tiltagelse af 2 Vidner er optaget en formelig Protocol over det Passerede, saaledes har Consulen tilføiet en udtrykkelig Besidnelse om, at Forretningen i Set og Alt er foretaget paa behørig Maade (en toute régularité), og herefter maa det da navnlig ogsaa i Mangel af modsatte Oplysninger antages, at Skjønsmændene, der siges at være tilstede i Egenkab af experts, have haft den fornødne Legitimation eller Competence i den Henseende.

Da nu det saaledes foretagne Skjøn gaaer ud paa, at 63 af de paa-gjældende 122 Daaser indeholdt harff, forværret Smør i opløst Tilstand og sælgelig ikke til at sælge, samt da det deels efter det ovenfor Anførte maa antages, at Smørret ikke har været særligt udsat for Forværelse efter Affibningen, deels af Skjønsmændene udtrykkelig bemærkes, at det Smør, der ved Undersøgelsen befandtes harff eller i opløst Tilstand, efter deres

Formenting havde været omættet og altfor seent fæltet, og at det desfor nødvendigtvis allerede var forðævet, da Daasferne dermed bleve skylte, kommer Retten til det Resultat, at den nævnte Deel af de af de Indstævnte solgte og leverede Varer maa anses ikke at have været contractmæssig. En Følge heraf er det da fremdeles efter det ovenfor Bemærkede, at Sagsøgeren som Kjøber maa være berettiget til at forlange, at de Indstævnte som Sælgere skulle tage disse Varer tilbage og tilbagebetale ham den derfor erlagte Kjøbesum. Om dennes Størrelse er der ingen Strid, ligesom de Indstævnte heller ikke have gjort nogen speciel Indsigelse imod Sagsøgerens Paastand om af Beløbet at tillægges Renter à 6 pCt. pro anno fra den 9de November 1870. Derimod have de Indstævnte, som bemærket, subsidiairt protesteret imod at tilpligtes at erstatte Sagsøgeren hans Udgifter til Fragt, Told og Assurance; naar det imidlertid først erkendes, at de Indstævnte have midligholdt Handelen og derfor bør være ansvarlige ligeoverfor Sagsøgeren, kunne de ikke med Høie vægre sig ved, foruden at tilbagebetale den modtagne Kjøbesum, tillige at erstatte ham for de ham ved den for saavidt tilbagegaaende Handel urettelig paaførte positive Udgifter, mod hvis opgivne Beløb 33 Rd. 20 ß ingen særlig Erindring er fremsat. Det kan i Forbindelse hermed bemærkes, at, forsaavidt de Indstævnte vilde gjøre Fordring paa, at det kasserede Smør skulde stilles til deres Disposition her isædesfor i Barcellona, maatte de ligeledes være pligtige til at afholde de med Tilbageførelsen hertil forbundne Udgifter for Sagsøgeren.

Den af denne fremsatte Paastand vil altsaa blive at tage tilfølg, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde opkræves."

Nr. 186.

Advocat Henriksen

contra

Ane Margrethe Olave Esbøll (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 6te April 1872: „Arrestantinden Ane Margrethe Olave Esbøll bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar, og Arrestantinden Mette Kirstine Caspersen hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; saa bør ogsaa Arrestantinderne Een for Begge og Begge for Een tilsvare alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Procurator Cloos 8 Rd. og til Kammerassessor Jespersen 6 Rd. At efterkommes under Adferd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juni 1872: „Arrestantinden Ane Margrethe Olave Esbøll bør straffes

med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til den Arrestantinden Mette Kirstine Caspersen idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger udredes af Arrestantinderne Enhver for sit Vedkommende og derved af Arrestantinden Esbøll $\frac{3}{5}$, og af Arrestantinden Caspersen $\frac{2}{5}$ af de Actor og Defensor for Under- og Overretten, Procuratorerne Cloos, Kammerassessor Jespersen, Berggreen og Lassen tillagte Salairer, Jespersen 6 Rd. og 8 Rd. til Enhver af de tre andre, dog saaledes at Arrestantinderne Een for Begge og Begge for Een tilsvare Halvdelen af den Enhver af dem paahvilende Andeel af Omkostningerne. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Efter Indholdet af den i den indankede Dom nævnte, af Amtsretten i Haderslev udstedte Extract i Forbindelse med Tiltaltes Forklaringer maa det antages, at hun ved en af Magistraten i Haderslev den 20de December 1862 affagt Dom har været anseet for 3die Gang ferøvet, tildeels stort Thyri med 3 Aars Tugthuusarbeide. Hun vil derfor for de i Dommen fremsillebe Forbrøhdelser nu være at dømmes for 4de Gang begaaet Thyri i Forbindelse med Hæleri efter Straffelovens § 232 og § 238, og Straffen findes at maatte bestemmes til Tugthuusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettsdommen, forsaavidt den er paaanfet, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Ane Margrethe Olave Esbøll bør hensesættes til Tugthuusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil Retten indankede Sag tiltales Arrestantinderne Ane Margrethe Olave Esbøll og Mette Kirksine Caspersen for Tyveri og Hæleri.

Hvad først angaaer Arrestantinden Esbøll, maa det ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Dplyste ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Tyverier.

Medens denne Arrestantinde fra 1ste April 1869 til 1ste Novbr. 1870 tjente hos Kjøbmand J. S. Nielsen i Odense, begyndte hun fra nu afdøde Kjøbmand Sæpersens Løst i samme Eiendom at stjæle islandsk Uld, og da hun havde givet Medtilltalte endeel af Ulden og fortalt denne, hvorledes hun var kommen til den, bad denne hende om at skaffe sig noget Mere, hvorefter hun ogsaa fortsatte sine Tyverier af Ulden, af hvilken hun leverede Medtilltalte Størstedelen. Den stjaalne Uld udgjorde efter det Dplyste omtrent 41 P. til en Værdi af 14 Rd. Efter hvad Arrestantinden Esbøll nærmere har forklaret angaaende Tidspunctet for disse Tyverier, gjorde hun sig ikke skyldig i noget Tyveri det første Aar, hun var i Nielsens Tjeneste, hvorimod hun først hen i Sommeren 1870 begyndte at stjæle af Ulden, ligesom det ogsaa først var efter denne Tid, at hun fra Kjøbmand Sæpersens Kjalder stjal 4 Flaasker Kirsebærviin til en Værdi af 12 P. Flaasken, af hvilke hun gav de to til Medtilltalte, der vidste, at de vare stjaalne.

Fremdeles har denne Arrestantinde i Løbet af forrige Aar frastjaalet Murer Jørgen Jørgensen 4 Rd., Arbeidsmand Anders Cornelius 2 Rd., Skomager Jørgen Madsen en til 32 P. vurderet Valle, Pottemager Larsen en til 8 P. vurderet Sparegris, en hende ubekjendt Pottemager paa Eftersaars markedet i Odense en til 4 P. vurderet Leersparekøse samt Tjenestekarl Niels Johansen, medens hun nogle Uger efter Konens Død i Sommeren 1871 gik ham tilhaande i Huset, endeel til 3 Rd. vurderede Gjenstande. Endelig har hun ifjor Sommer frastjaalet Håndskemager Larsen, for hvem hun syede, en stor Deel forskellige Smaagjenstande, ialt vurderede til 3 Rd. 8 P., af hvilke Gjenstande hun gav Medtilltalte, hvem hun sagde hvor de vare stjaalne, for en Værdi af 1 Rd.

Hvad Sigtelsen for Hæleri angaaer, har Arrestantinden Esbøll — dog ikkun først, efterat hun havde foræret Medtilltalte af den stjaalne Uld — af denne modtaget endeel Gjenstande, vidende om, at og de vare stjaalne, i hvilken Henseende nærmere bemærkes.

Arrestantinden Caspersen, der i 1 $\frac{1}{2}$ Aar før nærværende Sags Begyndelse har gjort reent paa Politistationen i Odense, har i dette Tidrum seet Leilighed til af det der opbevarede Hittegods at stjæle endeel Gjenstande, vurderede til ialt 2 Rd. 64 P., af hvilke Arrestantinden Esbøll modtog Gjenstande til Værdi 64 P., ligesom hun ogsaa modtog en til 48 P. vurderet Kniv, som Arrestantinden Caspersen paa Stationen havde frastjaalet Patrouillebetjent Eriksen, samt en til 12 P. vurderet Serviet, som denne Arrestantinde ligeledes havde frastjaalet Dpfynsmanden ved Stationen Krysning.

Fremdeles har Arrestantinden Caspersen fra afsøde Kjøbmand Thranes Kjalder sjaalet 2 Flafler Viin, vurderede til 64 f , af hvilke hun gav den ene, vurderet til 24 f , som hun havde taget i September Maaned f. A., til Arrestantinden Esbøll, ligesom Arrestantinden Caspersen ogsaa for et Par Aar siden frafsjal Thrane en til 24 f vurderet Gryde, som hun gav Arrestantinden Esbøll, hvem hun dog først senere fortalte, at den var sjaalen. For et Par Aar siden har Arrestantinden Caspersen ogsaa frafsjaalet Farvehandler Hvidberg en til 20 f vurderet Sigte, som hun i den sidste Halsdeel af Aaret 1870 ligeledes gav til Arrestantinden Esbøll, der dog dengang ikke vidste, at den var sjaalen

Arrestantinden Esbøll, der er født den 8de Marts 1831, blev isølge Viborg Landsoverretts Dom af 27de September 1858 for 2den Gang begaaet Tyveri og Bebrageri isølge Frdn. 11te April 1840 § 13 cfr. §§ 41, 78 og 79 ansæet med en Straf af 18 Maaneders Forbedringshuusarbejde og blev efter udsaaet Straf løsladt fra den daværende Straffeanstalt i Odense den 15de April 1860. Ifølge en af Amtsretten i Haderslev udsædt Extract af Forretningen over de i 2det Halvaar 1862 i Haderslev Jurisdiction forekomne Criminaltilfælde er hun den 20de December 1862 af Magistraten i Haderslev for 3die Gang forøvet gjentaget, tildeels stort Tyveri bleven ansæet med 3 Aars Tugthuusstraf, hvilken Straf Arrestantinden ogsaa har forklaret at have udsaaet i Glückstadt Tugthuus.

Da Acterne i denne Sag imidlertid ikke have kunnet tilveiebringes, findes der dog intet Hensyn at kunne tages til samme, og da den første af de af Arrestantinden begaaede, under nærværende Sag ophyste Forbrydelser efter det ovenfor Anførte maa antages at være begaaet mere end 10 Aar efter hendes Løsladelse fra Straffeanstalten, vil hun nu efter Bestemmelserne i Straffelovens § 61 2det Mbr. itkun være at ansæe som for første Gang begaaet Tyveri og Hæleri, og findes hendes Straf efter §§ 228 og 238 cfr. § 57 heretter at maatte bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar

Actionens Omkostninger ville Arrestantinderne have at ubrede Enhver for sit Vedkommende og derunder Arrestantinden Esbøll $\frac{2}{3}$, og Arrestantinden Caspersen $\frac{1}{3}$, af de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, hvis Størrelse billiges, dog saaledes at de in solidum ville have at tilsvare Halvdelen af den Enhver af dem paahvilende Andeel af Omkostningerne.

3 Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestantinden Esbøll under Paaberaabelse af Straffelovens §§ 232, 45, 238, cfr. §§ 62 og 307 samt 14 er ansæet med Tugthuusarbejde i 3 Aar, samt Actionens Omkostninger i det Hele paalagte Arrestantinderne in solidum, være deels at forandre deels at stadfæste."

Nr. 195.

Advocat Hansen
contra

Abelbert Carl Conrad Valle (Defensor Bungen),
der tiltales for Falsk, Overtrædelse af Polititilhold og Betleri.

Stevens Faxe Herreders Extrarets Dom af 3die Mai 1872:
„Arrestanten Abelbert Carl Conrad Valle bør hensættes til For-
bebringshuusarbejde i 8 Maanedes. Saa bør han og udrede
alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til
Actor og Defensor, Procuratorerne Rye og Nielsen 5 Rd. til hver.
At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Juli
1872: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at
Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salair til Procuratorerne
Schack og Berggreen for Overretten betaler Arrestanten Abelbert
Carl Conrad Valle 5 Rd. til hver. At efterkommes under Ud-
særd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Advocat
Hansen og Etatsraad Bungen for Høiesteret be-
taler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra
Stevens og Faxe Herreders Extraret hertil indbankede Sag tiltales Arrestanten
Abelbert Carl Conrad Valle for Falsk, Overtrædelse af Polititilhold
og Betleri, og ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er det ogsaa beviist,
at han har gjort sig skyldig heri. Arrestanten, der den 26de Januar d. A. af
Kjøbenhavns Politii blev afleveret til Fattigvæsenet med Betydning, at han
ved at forlade sammes Forsorg uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv
og hos Politiet erholdt Tilladelse dertil vilde paadrage sig Straf for
Løsgængereri, og som derefter udlagdes paa Ladegaarden her ved Staden, ude-
blev fra samme den 29de Marts, da han havde Udgangstilladelse, og gik ad
Kjøge til, i hvis Nærhed han overnattede i en Skov, samt ernærede sig ved
Betleri, indtil han den 30te Marts blev anholdt i Holtug. Forinden Arre-
stanten forlod Ladegaarden, forfattede han et Document, der er overskrevet

„Legitimation“, og hvori „Bysfogden i Præstø Kjøbstad Sjør Bitterligt: at Fabrikarbeider og Arbeidsmand Abelbert Carl Conrad Halle heraf Byen begiver sig ind i Stevns og Faxe Herreder for overalt paa Landet at søge Arbeide“. Efterat derpaa hans Signalement var opgivet, hedder det: „Min tjensnlige Begjæring er til Alle og Enhver at lade formeldte Fabrikarbeider og Arbeidsmand A. C. C. Halle paa denne hans Reise uhindret færdes“. Documentet, som Arrestanten underskrev „Præstø Bysfogedcontoir, den 27de Marts 1872. Tobiasen, Overauditeur og Bysfoged“, forfattede han i den Hensigt ved dets Benyttelse at skaffe sig fri Passage paa Landet samt til Hjælp ved Bøtteri, og han viste det omkring paa de Gaarde, hvor han betlede, som Tegn paa, at han havde Politiets Tilladelse til at gaae omkring og søge Arbeide.

Arrestanten, der er født den 21de Marts 1832, og som ved Krigsretsdom af 1ste Juni 1864 for Bedrageri og Desertion blev idømt Straf af 100 Bottingsslag og 6 Gange 5 Dages strængt Fængsel paa Vand og Brød, er derefter i det Hele straffet 1 Gang for Bøtteri, 1 Gang for Overtrædelse af Polititilhold, 13 Gange for Løsgænger og Bøtteri samt 1 Gang for disse Forseelser og Falst, nemlig ved Storehedinge Kjøbstads Extrarets Dom af 24de November 1869, hvorved han blev anseet efter Straffelovens § 270 og Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaned. Den sidste Arrestanten overgaaede Dom er affagt den 7de September f. A. ved Stevns og Faxe Herreders Politiret, hvor han for Løsgænger og Bøtteri blev idømt Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 120 Dage.

For det under nærværende Sag paatalte Forhold maa det billiges, at Arrestanten ved Herredstingsdommen er anseet efter Straffelovens § 270 samt efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 2 og 3 cfr. § 5, men Straffen, der er fastsat til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaned, vil være at bestemme til lige Arbeide i 1 Aar. Med Modification herefter, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalbes, bliver den at fastsætte.“

Onsdagen den 28de August

Nr. 208.

Advocat Nellesmann

contra

Magdalene Feldthausen (Defensor Bungen),

der tiltales for Mord.

Criminal- og Politiretens Dom af 27de Juli 1872: „Arrestantinden Magdalene Feldthausen bør straffes paa Livet samt udrede denne Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Kaas med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Nellemann og Statsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Arrestantinden Magdalene Feldthausen, der under nærværende Sag tiltales for Mord, er ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilskaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i den hende paasigtede Forbrydelse ved den 9de Mai d. A. efter foregaaende Overlæg at have i den Hensigt at skille sit den 2den April f. A. fødte Barn Georg Julius Johansen ved Livet lagt det om Aftenen Kl. mellem 11 og 12 i Vandet i Sortedamsø, hvor det den paafølgende Morgen af en Forbigaaende fandtes dødt, efter de obducerende Lægers Slutning omkommet ved Drukning.

Det ommeldte Barn havde Arrestantinden avlet, medens hun i Aaret 1870 tjente i Korsør, efter hendes Opgivende med en Matros Julius Johansen, kaldet Stjerne, hvem det ogsaa af Øvrigheden blev paalaagt at betale Underholdningsbidrag til Barnet, men uden at hun erholdt noget saadant af ham. Da hun, naar undtages det sædvanlige Bidrag fra den kongelige Fødselsstiftelse af 4 Mk. ugentlig i Barnets første Aar, ei heller paa anden Maade fik nogen Bistand til dets Underhold, maatte hun alene sørge for det, og dertil havde hun kun, hvad hun kunde erhverve som almindeligt Tjenestevende. Smidlertid lykkedes det hende dog kun ved efterhaanden at pantsætte saagodt som Alt, hvad hun eiede, at skaffe de fornødne Penge tilveie, navnlig til Betalingen af de Personer, hos hvem hun anbragte Barnet i Pleie, lige indtil Midten af April Maaned d. A., da alle hendes Hjælpeisler vare opslupne. En Følge af den sidstnævnte Omstændighed blev, at Barnets daværende Pleiemoder, som ingen Betaling havde erholdt i 14 Dage, afleverede Barnet, formeentlig den 4de Mai næstefter til Arrestantinden. Denne anmodede derpaa 4 forskjellige Personer om at tage sig af Barnet, indtil hun kunde faae en fast Tjeneste, hvad hun dengang ikke havde, men da ingen af disse vilde indlade sig derpaa uden Betaling, og hun ikke kunde bekvemme sig til at henvende sig til Fattigvæsenet, fordi hun ikke vilde udsætte sig for den Skam at blive sendt til sit Hjemsted, som det var hende sagt vilde blive Tilfældet, naar hun søgte Hjælp hos Fattigvæsenet, var det, at den Tante opfod hos hende at dræbe sit Barn.

Med denne Tanke omgiffes hun i nogle Dage, indtil hun den 9de sidstnævnte Maaned tog den endelige Bestemmelse at drukne Barnet i fornævnte Sø, hvilket Forfæt hun derpaa, som ovenommeldt, udførte.

Efter de for faavidt fremkomne Oplysninger maa det antages, at Arrestantinden har næret stor Kjærlighed til sit Barn, at hun af yderste Ene har bestræbt sig for at skaffe det god Pleie og kun i Fortvivelse over den aldeles hjælpeløse Forfatning, hvori hun befandt sig, er bleven bragt til at fatte Forsættet om at tage det af Dage, og efter hendes egen Forklaring, som der ingen Grund er til at forlæste, var det først efter en haard Kamp med sig selv, at hun udførte sit Forsæt. Arrestantinden, der er født den 28de November 1847 og ikke funden forhen straffet, vil imidlertid ikke kunne undgaae at dømmes til at straffes paa Livet i Websør af Straffelovens § 190."

Nr. 16. Kammerherre **van Deurs**
 (Advocat Revinsen)
 contra

Sogneraadet for Skamstrup Pastorat (Ingen),
 betræffende Citantens Paastand om, at Degnekrave og Smaarebfsf uretteligen ere optagne i den ifølge Lov 6te Juli 1867 § 19 stete Afregning mellem Frydendal og Skamstrup Skolebistricter m. m.

Meerløse Ludse Herredens Rets Dom af 18de August 1870:
 „Det indstævnte Sogneraad for Skamstrup Pastorat bør for Tiltale af Citanten, Kammerherre van Deurs til Frydendal i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Randsboer- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Februar 1871: „Underrettsdommen bør ufterrettelig at være, og afvises Sagen fra Underretten. Processens Omkostninger herfor Retten ophæves.“

(Sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med ved-
 søiede Conclusioner af de underordnede Rетters Domme og de indankede Dommes
 Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rетtens
 Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Art. — Prisen er 6 Rd. og for
 Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret. —
 Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
 paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).
 Tjeldise & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 19.

Den 4de October.

1872.

Anden extraordinaire Session.

Onsdagen den 28de August.

Nr. 16.

Kammerherre van Deurs
contra

Sogneraadet for Stamstrup Pastorat (see forrige Nr.).

Høiesterets Dom.

Om end Bestemmelserne i Lov om Landcommunernes Styrelse af 6te Juli 1867 § 19 maae medføre, at Afgjørelsen af de mod Sogneraadets Forslag til den i Sen ommeldte Afregning fremkomne Erindringer i Reglen tilkommer Amtsraadet, findes dog bemeldte Lovbud ikke at frembyde nogen Hindring for, at Amtsraadet kan henvise til Domstolenes Afgjørelse et Spørgsmaal, der efter sin Natur er og af Amtsraadet er erkjendt at være et til saadan Afgjørelse egnet Retsspørgsmaal. Da nu i nærværende Tilfælde en saadan for de Indstævnte bindende Henviisning foreligger, og da det Spørgsmaal, som efter den i den indankede Dom givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder i Realiteten skal afgjøres, ifølge sin Bestaaffenhed er ganske qualificeret til Domstolenes Paakjendelse, kan det ikke billiges, at Overretten paa Grund af formeentlig Mangel af Competence til at prøve Sagens Realitet har kjendt Underrettens Dom, der har indbladt sig paa saadan Prøvelse, uefterrettelig og afviist Sagen fra sidstnævnte Ret. Overretten vil desaarfag have paant at foretage Sagen og

paadømme samme i Realiteten. Efter Omstændighederne blive Processens Omkostninger her for Retten at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsover- samt Hof- og Stadsretten og af samme i Realiteten paadømmes. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Citanten, Kammerherre van Deurs til Frydenbal paaanter under nærværende Sag en inden Meerkløse og Ludje Herreders Ret den 18de August f. A. assagt Dom, ved hvilken det indstævnte Sogneraad for Stamstrup Pastorat, der af ham var paaftaaet kjendt uberettiget til i Afregningen mellem Stamstrup og Frydenbal Skolebistricter overeensstemmende med Loven af 6te Juni 1867 § 19 at optræde et større Betsøb end 1 Rd. 85 § pr. Tønde af det ham tilhørende, forhen privilegerede Hartkorn under Frydenbal District 102 Tdr. 3 Stp. 1 Fdt. 2¼ Alb. eller kun ialt 193 Rd. 13 §, blev frifunden og Sagens Omkostninger ophævede, og gaaer Citantens Paastand her for Retten ud paa, at bemeldte Dom forandres i Dvereensstemmelse med hans for Underretten nedlagte Paastand, samt at Sogneraadet tilpligtes at betale ham Processens Omkostninger for begge Retter skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Da det indstævnte Sogneraad, skjøndt det befindes lovlig stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde for Overretten, vil Sagen her i Medfør af L. 1—4—30 jfr. Frdng. 3. Juni 1796 § 2 være at paakjende efter den af Citanten fremlagte Underrettsact.

Det fremgaaer af denne, at ved det af Sogneraadet i Henhold til § 19 i ovennævnte Lov om Landcommunernes Styrelse affattede og af Høihest Amtsraad approberede Forslag til Afregning mellem Stamstrup og Frydenbal Skolebistricter er den capitaliserede Indtægt, som hvert især af disse tidligere særskilte Ligningsbistricter har af Degnetraben og Smaaarebsel, medregnet som en Deel af den til den samlede Commune overgaaede Formue, og da nu tilbeeds som Følge af, at disse Indtægter ere højere i Stamstrup end i Frydenbal Skolebistricter, dette sidste District er paalagt at tilsvare den samlede Commune 7 Rd. pr. Td. Hartkorn, medens Afregningen, saafremt den var bleven iværksat uden Hensyn til Degnetraben og Smaaarebselen, som Citanten formener uden Berettigelse at være medtagen som en Deel af hvert Skolebistricts Formue, vilde have faaet det for Frydenbal Skolebistricter gunstigere Resultat, at det kun fik at tilsvare 1 Rd. 85 § pr. Td. Hartkorn, har Citanten som Eier af det fornævnte tidligere privilegerede Hartkorn i bemeldte District, der som saadant var fritaget for de ommeldte Ydelsler, efter forgjæves at have henvendt sig

med Klage over den stedbundne Afregning til Amtsrådet, med detses Samtykke bragt Spørgsmaalet ind for Retten.

Citantens Anke gaaer saaledes ud paa, at det ham ved Afregningen paalagte Bidrag til den samlede Commune er for høit anfat, men Afgjørelsen af dette Spørgsmaal findes efter den udtrykkelige Forfrist i Loven af 6te Juli 1867 § 19 at henhøre under Amtsrådet og at ligge udenfor Domstolens Competence, og da det selvsølgelig ikke herimod kan komme i Betragtning, at Amtsrådet har samtykket i Sags Anlæg, vil den indankede Dom *ex officio* være at annullere og Sagen at afvise fra Underretten. Processens Omkostninger her for Retten ville efter Omstændighederne være at ophæve."

Nr. 196.

Advocat Nellesmann

contra

Unders Christian eller **Unders Christian Poulsen**
(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri eller ialfald for Deelagtighed heri.

Hirschholm Birkis Extrarets Dom af 13de Mai 1872: „Arrestantinden Bobil Lavrine Andersen og Arrestanten Unders Christian eller Unders Christian Poulsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde, Første i 1 Aar, Sidste i 8 Maaneeder. Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Wobschou og Langkilde 5 Rd. til hver, foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse, udredes af Arrestanterne in solidum. Saa udrede de ogsaa in solidum i Erstatning til Bestjaalne, Fru Kruse 10 Rd. 5 Mk. 12 ¢ samt Renter af de paa Assistentshuset for Schavlet laante 5 Rd. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juli 1872: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten Unders Christian, ogsaa kaldet Unders Christian Poulsen bestemmes til 1 Aar, og at den ham idømte Erstatning nedsættes til 10 Rd. 4 Mk. 8 ¢. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Heescher og Ronge betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den

idsømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms loflige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, mod Arrestanten Anders Christian, ogsaa kaldet Anders Christian Poulsen for Tyveri eller ialfsald Deelagtighed heri anlagte og fra Hirsøholm Birk's Exiraret alene efter hans Begjæring hertil indankede Sag har Arrestanten, der er født i 1839 og ikke findes tidligere straffet, tilstaaet, — hvad der stemmer med det isvrigt under Sagen Oplyste — at han efter foregaaende Aftale med sin i 1ste Instants medtiltalte Hustru, for hvis Bekommende Sagen ikke er appelleret, den 3die Marts d. A. har deeltaget med hende i et Tyveri, hvorved der er frafjaalet Fuldmægtig Kruses Enke i Birkersøb et til 15 Rd. vurderet Schav, en Portemonnaie af Værdi 1 Rd. 1 Mk. med 4 Rd. 3 Mk. 8 ß samt et Livbælte med Sløife. Tyveriet blev udført paa den Maade, at Arrestantens Hustru, der med sin Mand havde truffet Aftale om at bestjæle Enken Kruse navnlig for et Schav, efter at være med ham kommen til Gjæringsstedet, med Fingrene aabnede et Bindue, om hvilket hun vidste, at Krogene paa Grund af Binduets Udbulning ikke vare satte paa Hagerne, og derefter ved Hjælp af Arrestanten, der løstede hende i Beiret, steg ind gjennem Binduet i et Værelse, hvor hun fra en aabenstaaende Chiffonniere udtog de nævnte Gjenstande, af hvilke hun leverede Arrestanten, som stod udenfor, Schavlet. Hun gif derefter tilbage gjennem Binduet, som hun igjen skjød ind i Karmen, og modtog atter Schavlet, som hun med de andre sjaalne Gjenstande bragte til Hjemmet, og da Arrestanten efter et kort Besøg i Kroen indsendt sig sammesteds, frabrøde de i Forening de Nysføplader, hvormed Portemonnaien var forsynet, og begave sig den følgende Dag til Rjøbenhavn, hvor Arrestanten pantsatte Schavlet paa Assistentshuset og solgte Pladerne for 4 ß.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, til hvis ubestyrkede Tilbagekaldelse af den afgivne Tilstaaelse intet Hensyn i Henshold til 2. 1—15—1 kan tages, være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 cfr. § 54, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbeide.

Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden, der ved Underrettens Dom er bestemt til 8 Maaneders Forbedringshunsarbejde, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger bifaldes, dog at den Arrestanten idømte Erstatning nedsættes med 20 β , da han ikke er dømt for Deelagtighed i det af hans Hustru begaaede Tyveri af Tørv, forsaavidt paaantet er, være at stadfæste."

Nr. 213.

Advocat Hansen
contra

Julius Andersen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Morsø Herredets Extrarets Dom af 24de Juni 1872: „Arrestanten Julius Andersen bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han bør udrede alle af Actionen og hans Arrest flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Sagsfører Skibsbj og til Defensor, Procurator Schiellerup 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 29de Juli 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Nettelmann betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Under denne Sag tiltales Arrestanten Julius Andersen for Tyveri og Løsgænger.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han en Nat i Slutningen af Mai Maaned b. A. har med Fingrene frabækket de udbendig anbragte Søm, hvormed et Bindue i den saakaldte Bagerstue i den af Forpagter Voetmann beboede Gaard Peterslund i Østerr.-Køles paa Morsø fastholdtes, hvorefter han gjennem

Binduet fleg ind i bemeldte Stue, der maa antages at staae i indvendig Forbindelse med Beboelsesleiligheden, og tilvendte sig sammesteds et Rugbrød paa ca. 12 Pb., der af Bestjaalne er vurderet til omtrent 24 β , og som Arrestanten maa antages senere at have forteret.

Paa samme Maade er det gobtgjort, at Arrestanten i Løbet af samme Maaned deels har paa tre forskjellige Steder paa Morsø ved Rattetib, efter paa lignende Maade som ovenfor ommeldt at have paa hvert Sted ubtaget et Bindue, ved at rælle ind gennem dette tilvendt sig Fødevarer af ubetydelig Værdi, der henstode enten i Binduerne eller tæt indenfor samme, deels har paa to andre Steder paa samme Ø sneget sig ind i Karlekamre, hvortil der var uhindret Afgang, og tilvendt sig paa det ene Sted en lille Lærredspengepung der laa i en uafsaftet Kiste, og hvori der fandtes 1 Rd. 8½ β , samt et gammelt Bomulds-Lommestørklæde af Værdi 4 β , der laa paa bemeldte Kiste, og paa det andet Sted en til 6 β vurderet Hornstee, der laa paa en Hylbe, ligesom det endelig ogsaa er oplyst, at Arrestanten har gjort Forsøg paa Tyveri i Peder Mikkelsens Gaard i Vester-Åsels, hvor han frabættede nogle Æm, der fastholdt et Bindue i Spisekammeret, idet det var hans Hensigt at ubtage nogle Fødevarer, der, efter hvad han kunde see, stode paa et Bord tæt indenfor Binduet, hvilket han imidlertid opgav, da han hørte Nogen inde i Huset gjøre Ansfig.

Ved sin Anholdelse var Arrestanten endnu i Besiddelse af de af de stjaalne Gjenstande, der ikke bestode i Fødevarer, og disse Gjenstande ere under Sagen ubleverede til vedkommende Eiere; de øvrige Bestjaalne have frasaldet Krav paa Erstatning.

Arrestanten har derhos vedgaaet, at han i Mai Maaned d. A. har streifet arbejdsløs omkring i Øster- og Vester-Åsels samt omliggende Sogne uden at have søgt Tjeneste eller Arbeide undtagen hos en enkelt Mand, der imidlertid ikke havde Brug for ham, hvorhos han har forklaret i bemeldte Tid at have tilbragt Nætterne i Løber eller paa aaben Mark samt at have levet af stjaalne Fødevarer.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født den 10de Marts 1851 og tidligere ifølge Morsø Herredets Extrarets Dom af 21de September f. A. har været anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 og 247 samt Lov 3die Marts 1860 § 1 med Forbedringshuusarbeide i 10 Maaned, nu være at ansee for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 første og andet Led cfr. tildeels § 46, samt for Løsgængeri efter Lov 3die Marts 1860 § 1 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaned, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at fastsætte."

Nr. 212.

Advocat Henrichsen
contra

Gustav Baldemar Ljungberg (Defensor Nellemann),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te Juli 1872: „Arrestanten Gustav Baldemar Ljungberg bør straffes med 25 Rottingslag samt ubrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Nellemann for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Gustav Baldemar Ljungberg, der er født den 5te April 1855 og ved denne Rets Domme af 27de Mai, 17de Juni og 12te September forrige Aar anset efter Straffelovens § 228, § 229 Nr. 4 1ste Led og § 253 jfr. §§ 37 og 21 og efter § 228 jfr. §§ 37 og 21 med 25, 20 og 25 Rottingslag, under nærværende Sag ved egen med det iøvrigt Dphste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have i indværende Maaned fraa Jaaret Theresia Lungegreen en til 1 Rd. vurderet Saquet, vil han paany være at ansee efter de sidst anførte Lovbestemmelser efter Omstændighederne med 25 Rottingslag.“

Torsdagen den 29de August.

Nr. 198.

Advocat Klubien
contra

Christen Hansen, kaldet **Slytte** og **Hans Hansen**
Paaske (Defensor Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa eller Trusel om Drab samt for ulovlig Sagt.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 14de Mai 1872: „Arrestanterne Christen Hansen, kaldet Slytte og Hans Hansen, kaldet Paaske, Begge af Nysted bør hensættes til Forbedringshunsarbejde,

den Første i 6 Aar og den Sidste i 8 Maaneder samt Een for Begge og Begge for Een betale Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Jansen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Koesoed 5 Rd. foruden Diæter til den Sidste efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. Saa betaler Arrestanten Christen Hansen Skytte og i Erstatning til Justitsraad, Godseier Jørgensen til Søholt 6 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afseer efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Juli 1872: „Arrestanterne Christen Hansen Skytte og Hans Hansen Paaste bør straffes med Forbedringshuusarbeide, Førstnævnte i 1 Aar og Sidstnævnte i 8 Maaneder. Saa bør de Een for Begge og Begge for Een til Godseier, Justitsraad Jørgensen til Søholt betale 6 Rd. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Simonsen og Kothe for Overretten betale Arrestanterne Een for Begge og Begge for Een 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afseer efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Hensyn til Sigtelsen for ulovlig Sagt vil Sagen, da den Straf, som herfor efter Lovgivningen kunde idømmes, ikke udgjør summa appellabilis for Høiesteret, være her fra Retten at afvise.

Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme ansøgte Grunde være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Foraaabidt de Tiltalte ere sigtede for ulovlig Sagt, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Nellemann for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, i 1te Instans ved Fuglse Herreds Extraret paakjendte Sag tiltales Arresteranterne Christen Hansen, kaldet Skytte og Hans Hansen Paaske for Forsøg paa eller Trusel om Drab samt for ulovlig Jagt, og ere de, af hvilke Christen Hansen Skytte, der er født den 31te October 1823 og, foruden ved Nysted Birkis Extrarets Dom af 24de December 1866 for Tyveri at have været straffet med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved Nysted Kjøbstads Politirets Dom af 8de Januar d. A. er anset for ulovlig Jagt med en Bøde af 100 Rd. til Kjøbstadens Politikasse, og Hans Hansen Paaske, der er født den 11te August 1829 og oftere har været straffet for Bedrageri samt for Tyveri, Hæleri og Jalk med Fængsel paa Band og Brød, senere ved Fuglse Herreds Extrarets Dom af 7de September 1870 i 2 Gange 5 Dage, ved den paaankede Dom ansete, Christen Hansen Skytte efter Straffelovens § 186 cfr. § 46 med Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, hvorved den Straf, han har forskjldt efter Lov 1ste April 1871 § 11 og § 17, er absorberet, og Hans Hansen Paaske efter Straffelovens § 210 cfr. § 47 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedre, hvorved den Straf, han har forskjldt for ulovlig Jagt, er absorberet.

Arresteranterne ere ved egen, af de isvrigt oplyste Omstændigheder be- styrkede Tilstaalelse overbeviste at have den 1ste, 2den og 3die Februar d. A. uberettiget jaget navnlig i Søholts Skove, hvor Arresteranten Skytte en af de første af disse Dage skjød en Raa, som Arresteranten Paaske hjalp ham at bære til Nysted, hvor de solgte den og deelte Udbyttet. De have vedgaaet, at det var aftalt mellem dem, at de, dersom de skulde blive antrufne, ikke vilde lade sig tage, men skulde ved at sigte paa Forsølgerne true disse.

Om Middagen den 3die Februar bleve de i en af Søholts Skove an- trufne og forsøgte at undløbe, hvilket lykkedes Arresteranten Skytte, som derefter kom ind i Engestofte Skove, og medens han her gik og ventede paa Dyr, hvoraf han havde seet Spor, kom en Mand efter ham, hvem han antog for en Jagtbejant, hvorfor han flygtede, men blev indhentet af den Anden, der opgav at være Skovfoged og opfordrede Arresteranten til at følge med til Engestofte. Da Skovfogden var kommen ham 2 à 3 Skridt nær, opstod den Tanke hos ham, at han hellere vilde stybe denne end lade sig tage, hvorfor han vendte sig imod ham, rettede sit Gevær imod ham, saaat han bragte Løbet af dette i en Nærhed af 1 à 2 Alen ind paa Livet af ham, spændte Hænen og lagde Fingeren paa Aftrykkeren for saaledes at være parat til at affyre Geværet, dersom Skovfogden skulde gribe fat paa ham, hvilket han ogsaa betydede ham, idet han sagde, at, saastremt Skovfogden kom ham nærmere, vilde han nedskyde ham, saaat han skulde svømme i sit Blod, og han har indrømmet, at denne Trusel var alvorlig meent. Da Skovfogden forgjæves opfordrede ham til at følge med sig, og han uagtet forskjellige Forsøg ikke kunde komme til at faae fat paa ham, forbi han bestandig vendte Bøssespiden imod ham, forlod han Arresteranten for at søge Hjælp, og imidlertid undløb Arresteranten.

For det af ham saalebes uviste Forhold findes Arrestanten at maatte ansees efter Straffelovens § 210, og skjønnes Straffen for ham at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorved den Straf vil være absorberet, som han har forskyldt efter Lov 1ste April f. A. § 11 og § 17.

Arestanten Hans Hansen Paaste blev ved den ommeldte Leilighed forfulgt fra Sesholt Skov af en Skovfoged og 5 andre Personer, og da han bemærkede, at de begyndte at indhente ham, erindrede han den med Arrestanten Skytte trufne Aftale om, at de ikke skulde lade sig tage, og vendte han sig derfor mod Forsølgerne og lagde an imod den Nærmeste, der dengang var 30 à 40 Skridt fra ham, men i det Samme opstod den Tanke hos ham at skyde ham for at undgaae at blive taget, hvorfor han spændte Hanen til det venstre Løb paa sit Gevær, der var tolsøbet, og lagde Pegefingern paa Afskytteren, idet han sagde til den Nærmeste, at han nok skulde sørge for, at han blev paa Stedet, og at idetmindste 2 skulde blive paa Stedet, da han havde 2 ladte Løb, hvilken Trusel han har vedgaaet at have været alvorligt meent, men da han derpaa vilde trykke til, svigtede Mødet ham til Gjærningen, ligesom det ogsaa faldt ham ind, at det dog ikke kunde hjælpe ham at skyde 1 eller 2, da der var Flere til at tage ham. Han opgav derfor Forsættet, satte Hanen paa halv og Løb igjen, men Tanken om at frelse sig ved at skyde Forsølgerne opstod atter, og han vendte sig igjen mod dem, spændte Hanen og lagde Fingern paa Afskytteren samt gjentog, som han har vedgaaet, forfuldt Alvor, at idetmindste 2 Mand skulde falde for hans Skud, men i det afgjørende Dieblis svigtede Mødet ham atter. Han løb derfor igjen og gjorde 2 Gange endnu lignende Forsøg paa at skyde Forsølgerne, men betænkte sig hver Gang, som anført, hvorefter han blev indhentet, ved hvilken Leilighed han deels af Skade over at være greben deels for at forstrække Forsølgerne, men uden at sigte efter eller tilføie nogen af dem Skade affjød det ene Løb af Geværet. Det maa herester billiges, at han er anseet efter Straffelovens § 210 med en Straf af Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber, hvorved den af ham i Henhold til Lov 1ste April f. A. § 17 forskyldte Straf vil være absorberet.

Da denne Arrestant har været Arrestanten Skytte behjælpelig med at borbære det af denne skudte Dyr og har modtaget Andeel af Betalingen for dette, findes han in solidum med ham at burde ubrede Erstatningen derfor til Godseieren, Justitsraad Jørgensen med 6 Rd., der ved Underrettsdommen ere paalagte Arrestanten Skytte alene.

Underrettsdommen vil derfor blive at forandre i Overensstemmelse med det Foranførte, medens den i Henseende til dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, der billiges, vil blive at stadfæste."

Nr. 216.

Advocat Nellemann
contra

Niels Christian Høidal (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te August 1872: „Arrestanten Niels Christian Høidal bør straffes med Tugthuusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lehmann og Herforth med 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afseer efter Loven.“

Høiesterets Dom.

§ Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. § Salarium til Advocaterne Nellemann og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

§ den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Christian Høidal, der er søbt den 14de Marts 1835 og senest ved denne Rets Dom af 21de Juni 1870 anset efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri eller efter samme Lovs § 238 jfr. § 241 1ste Led som for 5te Gang begaaet Hæleri med Tugthuusarbejde i 2 Aar, hvilken Straf han udfød i Viborg Straffeanstalt, hvorfra han derpaa med 8 Rbd. i Overarbeidspenge den 23de Juni d. A. afleveredes til Kjøbenhavns Politi, som, efterat han hos samme havde deponeret 5 Rbd., dimitterede ham, altsaa med 3 Rbd. i sin Besiddelse, med Paalæg om at møde den paafølgende Dag, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have den sidstnævnte Dag begaaet to Tyverier, hvorved han tilvandt sig paa en Trappegang, hvortil han havde uhindret Afgang, 2 Gasheuer, tilsammen af Værdi 4 Mk. 8 ø, tilhørende Grosserer Møllers Enke Cornelia Bjørn, og paa en aaben Plads ved Ruinerne af Marmorkirken et sammesteds til Tørring ophængt, til 3 Rbd. vurderet Par Lagen, tilhørende kongelig Sakai Smollerup.

Som Følge heraf vil Arrestanten nu blive at bømme efter de foranstørte Lovbestemmelser for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller som for 6te Gang begaaet Hæleri, efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 4 Aar.“

Nr. 179.

Advocat Hansen
contra

Henrik Vilhelm Rasmussen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Falst eller ialfald for Deelagtighed i denne For-
brydelse.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Juni 1872: „Arre-
stanten Henrik Vilhelm Rasmussen og de Tiltalte Carl Rudolph
Brunstov og Alfred Theodor Collin bør straffes med Forbedrings-
huusarbejde, Arrestanten og Tiltalte Brunstov hver især i 2 Aar
og Tiltalte Collin i 1 Aar. Saa bør de og udrede denne Ac-
tions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor,
Procuratorerne Lehmann og Berggreen med 12 Rd. til hver,
Arrestanten og Tiltalte Brunstov Een for Begge og Begge for
Een med $\frac{11}{12}$ og de Tiltalte Collin og Brunstov Een for Begge
og Begge for Een med $\frac{1}{12}$. At efterkommes under Afsærd
efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Henrik Vilhelm
Rasmussens Vedkommende anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt
paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til
Advocaterne Hansen og Hindenburg for Højesteret
betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende,
mod Arrestanten Henrik Vilhelm Rasmussen for Falst eller ialfald for
Deelagtighed i denne Forbrydelse samt mod de Tiltalte Carl Rudolph Brunstov
og Alfred Theodor Collin for Falst anlagte Sag har Arrestanten, der har er-
kendt, at han til hemimod Midten af forrige Aar i et Tidrum, han ikke nøi-
agtigt har kunnet opgibe, men som maa have strakt sig gennem nogle Aar,
har ved at indclarene tolbpligtige Varer paa Kjøbenhavns Tolbbod for
Handlende heri Staden enten til Optagelse paa Creditoplag eller til endelig
Berigtigelse af Tolbasgisterne gjort sig skyldig i Tolbsvig i et betydeligt Om-
fang og derved besøget Statskassen, efter hvad der er blevet oplyst, for flere
Tusinde Rigsbaler, tilstaaet, at saadan Tolbsvig tildeels er bleven gennemført
ved Forfalskning af Tolbseblerne.“

Disse Toldsedler, der underskrives af vedkommende Contoirchef, indeholde en Angivelse af de toldbhandlede Varer og bisfes Vægt eller Maal, af de paa Toldboden betalte Arbeidspenge og, hvis Pathuusleie har været at tilsvare, da ogsaa af dennes Beløb og tjene altid som Dwitteringer for Arbeidspengenes og Pathuusleiens Erlæggelse samt, naar endelig Toldberigtigelse har fundet Sted, da tillige som Dwitteringer for selve Tolden, medens de, naar Varerne tages paa Creditoplag, forsaavidt Tolden angaaer, kun tjene som Beviis for, at Varerne ere toldbhandlede saaledes, at de kunne udsøres fra Toldboden, og den omhandlede Forsalfkning af disse Documenter benyttes, naar Arrestanten begif Toldsvig med Hensyn til Varepartier, isærdeleshed Biin og Spirituosa, som bestode af flere større og mindre Stykker.

Han skaffede sig da først enten selv eller ved Tilstalte Brunstov nogle af de mindre Stykker toldbhandlede flere Gange af Toldvæsenet, medens de større Stykker holdtes tilbage, og naar han paa denne Maade var kommen i Besiddelse af det fornødne Antal overcomplete saafaldte Toldangivelser, lydende paa de mindre Stykker og angivende bisfes Vægt eller Maal, lod han sig mod Erlæggelsen af den dertil svarende mindre Told eller sammes Optagelse i vedkommende Creditoplagsconto ved Afleveringen af disse overcomplete Toldangivelser udsærbige i vedkommende Toldcontoir saadanne Toldsedler, som disse Toldangivelser hjemlede ham Afgang til at erholde; men da samme selvsølgelig ubviste en Vægt eller et Maal, der var langt mindre end de større Stykker, og dette kunde lede til Optagelse af Toldsvigen, naar sidstnævnte Stykker udbragtes fra Toldboden, var det, at Forsalfkningen anvendtes, idet deels de Tal paa Toldsedlerne, som angave Varernes Vægt eller Maal, enten ved Forandringer af selve Tallene eller ved Tilføining af Tal bragtes til at vise en i et rimeligt Forhold til de større Stykker værende Vægt eller Maal, deels de Tal, hvormed de betalte Arbeidspenges Størrelse betegnedes, paa lignende Maade bragtes til at staae i et passende Forhold til den faldte Vægt eller Maalangivelse, hvor saadant var nødvendigt, fordi Arbeidspengene erlagdes i Forhold til Varernes Vægt eller Maal, og ved Foreviisning af de saaledes forfaldte Toldsedler for Formanden ved Ræsfelullet, det Sted, hvor de toldbhandlede Varer uleveres Indclarereren til Udsørel fra Toldboden, og for den ved Udtjerselen fra Toldboden til Staden controllerende Toldassistent bleve derpaa de større Stykker bragte ud af Toldboden.

Med Hensyn til de nærmere Omstændigheder, hvorunder den ovenomhandlede Forsalfkning af Toldsedler er foregaaet, gaaer Arrestantens Forklaring ud paa, at Tilstalte Brunstov saavel er den, som uden Opfordring fra hans Side er Ophavsmanden til det begaaede Falst, som den, der har udført Forsalfkningen, idet Arrestanten betragtede Toldsvigens Gjennemførelse som Hovedsagen, overlod det i Anledning af Varernes Udbringelse fra Toldboden Fornødne til Tilstalte Brunstov, og han vil ikke kunne mindes, at han selv nogenstunde har forfaldet en Toldseddel, medens han dog ikke har kunnet benægte Muligheden af, at han i et enkelt Tilfælde har gjort saadant.

Denne Forklaring staaer nu vel i Strid med Tilstalte Brunstovs Udsagn,

hvorefter denne vil være bleven bragt ind paa Forfalskningen af Toldsebler af Arrestanten og have seet Sidstnævnte foretage sig Forfalskning, og er i og for sig mindre sandsynlig, fordi Arrestanten var den meest Interesserede i den hele ulovlige Omgang, som han benyttede til sin Fordeel ved at beregne sig hos de Handlende, hvem Toldsvigen kom tilgode, betydeligt høiere Provisioner end de sædvanlige, men der findes dog ikke tilstrækkelig Grund til at forlæste den som urigtig eller til i samme at see et tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten selv har foretaget Forfalskningen af nogen Toldsebbel. Derimod maa Arrestanten, da han har tilskaaet, at Forfalskningerne fandt Sted i hans Interesse og med hans Vidende og som oftest udførtes paa det Contoir, han havde paa Kjøbenhavns Toldbod, samt at han ubertiden gjorde Tilstalte Brunstov opmærksom paa, at en Forandring af Vægtangivelsene paa Toldseblerne var nødvendig, ansees derved overbeviist om en saadan Deelagtighed i Forbrødbelsen ved en foregaaende tilkiende Overeenskomst mellem ham og Tilstalte Brunstov, som i Medfør af Straffelovens § 54 maa stille ham lige med Gjerningsmanden.

Hvad Tilstalte Brunstov angaaer, saa er det beviist ved hans egen, af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse, at han, medens han deltog i Arrestantens ovenomtalte Toldsvig som Medhjælper og for denne Distand deels fik noget Bederlag i Penge deels den Fordeel at levere Befordringen til de paagældende Varers Indbringelse i Staden, har foretaget Forfalskningen som ovennævnt af flere Toldsebler og derefter foreviist dem eller ladet dem forevise ved Varernes Udbringelse fra Toldboden for de ovennævnte Controllerende, medens det dog ikke har været nøiagtigt at oplyse, hvor ofte saadant er skeet.

I det Hele har Omfanget af det begaaede Falst ikke været til at paa-vise navnlig af den Grund, at de forfalskede Toldsebler alle ere blevne tilintetgjorte, men de fremkomne Oplysninger vise dog, at Forfalskninger, om hvilke det isvrigt maa bemærkes, at de, forsaavidt de fandt Sted med de Arbeidspengene angivende Tal, ikke sees at være foretagne for eller blevne benyttede til at opnaae Ubløgene til Arbeidspengene refunderede af Vedkommende med høiere end de i Virkeligheden erlagte Veløb eller i nogen anden Hensigt end til Toldsvigens Gjennemførelse, ere blevne foretagne med omtrent en Snees Toldsebler.

Fremdeles er det beviist ved Arrestantens og de Tilstaltes egen Tilstaaelse og det isvrigt for saavidt Oplyste, at Tilstalte Brunstov den 28de Juni f. A., da Tilstalte Collin under Arrestantens Sygdom paa Arrestantens Vegne skulde indlæserne 3 hele og 3 Qvart Piber Wiin og under Anvendelse af den samme Fremgangsmaade som den tidligere ommeldte begik Toldsvig, har uden Meddeeltighed fra Tilstalte Collins Side forfalsket en de 3 Qvart Piber angaaende Toldsebbel ved at sætte et Total foran de Tal paa denne Toldsebbel, der angav Vægten, og at forandre Tallene, der betegnede Arbeidspengenes Størrelse saaledes, at samme bleve 60 f høiere end den virkelige, og derefter ved Foreviisning af den saaledes forfalskede Toldsebbel ladet sig de 3 hele Piber udlevere af Formanden ved Læsehullet og tjære bort fra Toldboden,

samt at Arrestanten har beklaget i dette Fald ved, efter at være kommen til Kundskab om, at samme var begaaet, at have ladet sig betale af vedkommende Handlende for den ved sammes Hjælp udførte Tolbsvig, samt at Tiltalte Collin den 22de September f. A., da han ligeledes for Arrestanten skulde inddeklare et Parti Wiin, bestaaende af 37 Fouxager og ved denne Leilighed paa samme Maade som tidligere begik Tolbsvig med Hensyn til 4 hele Piber Wiin ved at lade 4 mindre Fouxager veie 2 Gange og de hele Piber blive ubeiede, har forfalsket den ved denne Fremgangsmaade tilveiebragte Tolbsejedel med en mindre Vægtangivelse end den virkelige ved at forandre det Tusinder angivende Syvtal i Vægtangivelsen til et Nital og et Total i de Arbeidspenge angivende Tal saaledes, at Arbeidspengenes Beløb kom til at staae med 2 Rd. 87 $\frac{1}{2}$ istedetfor med 2 Rd. 27 $\frac{1}{2}$, og at Tiltalte Brunskov har beklaget i dette Fald deels ved at give Tiltalte Collin Anviisning paa at forandre det omhandlede Syvtal til et Nital og selv rette paa Totallet, der var blevet forandret til et Ottetal, hvilket Sidste han dog vil have gjort i Tanker, deels ved, efterat Tiltalte Collin havde givet ham den forfalskede Tolbsejedel for at benytte den til Udførelsen fra Tolbboden af de 4 hele Piber Wiin, at forevise den for Formanden ved Rættshuset og derefter modtage de 4 hele Piber Wiin til Udbringelse af Tolbboden, hvor imidlertid Tolbsvigen opdages, inden det hele Parti var blevet bortkjørt.

Tiltalte Collin, der er en Pleiesøn af Arrestanten, maa antages at have handlet alene i dennes Interesse uden særligt Vederlag og kun at have tilfigtet Tolbsvig ved det af ham begaaede Fald, men ikke nogen anden Fordeel, navnlig ikke gennem Refusionen af det til Arbeidspenge ublagte Beløb.

S Hensøb til det Foransførte ville Arrestanten og de Tiltalte, af hvilke Arrestanten er født den 27de Mai 1827, Tiltalte Brunskov den 16de September 1834 og Tiltalte Collin den 19de October 1849, og Ingen funden forhen straffet, blive at dømmes efter Straffelovens § 274 jfr. § 269 2det Stykke jfr. for Arrestantens Vedkommende tildeels med § 54 og tildeels med § 55, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde, for Arrestanten og Tiltalte Brunskov hver især i 2 Aar og for Tiltalte Collin i 1 Aar."

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 1ste October.

Nr. 239.

Advocat Nellesmann

contra

August Thorup (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Væggængeri og Vekleri.

Frederiksbund Kjøbstads Politirets Dom af 26de Juli 1872:
„Arrestanten August Thorup af Kjøbenhavn bør hensættes i Fængsel

paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lodlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de August 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salsair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Hvalfsø og Lehmann betaler Arrestanten August Thorup 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Mellemann og Hindenburg for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Frederiksfund Rådshabs Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten August Thorup for Løsgængeri og Betleri, og det er ogsaa ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han, som den 10de Juni d. A. blev afgiven til Fattigvæsenet her i Staden med Betydning til Politiets Protocol, at han ved at forlade Fattigvæsenets Forsorg uden Tilladelse vilde paadrage sig Straf for Løsgængeri, den 26de s. M. efter at have erholdt Udgangstilladelse fra Ladegaarden, hvor han var indlagt, ikke er vendt tilbage, men samme Dag har begivet sig ud i Sjælland, hvor han har vanket arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Betleri, indtil han den 10de Juli sidstleeben meldte sig til Politiet i Frederiksfund som blottet for Subsistensmidler.

Arrestanten, der er født i Aaret 1824 og flere Gange tidligere har været straffet for Løsgængeri og Betleri, senest med Fængsel paa Vand og Brød i 12 Dage ifølge Rjøge Rådshabs Politirets Dom af 21de Mai d. A., findes nu ved den indankede Politiretsdom af 26de Juli d. A. retteligen anset efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 2 og 3 cfr. § 5, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage synes passende, vil bemeldte Dom, der har paalagt Arrestanten Udredelsen af Sagens Omkostninger, i det Hele være at stadfæste."

Rettelser:

Side 230, Linie 6 fra neden: Efter „Højesteret“ tilføies „hver“.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).

Jiellsøe & Gundersens Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 20—21.

Den 11te October.

1872.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 1ste October.

Nr. 221.

Advocat Hindenburg

contra

Ole Peter Madsen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de August 1872:
„Arrestanten Ole Peter Madsen bør straffes med Arbeide i
Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage samt
ubrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afserd
efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og
med Bemærkning, at det vel for Høiesteret er opløst, at der under
8de Februar 1868 og 2den Marts 1869 er overgaaet Tiltalte
tvende ikke tidligere under Sagen forelagte Domme, hvorved han
er anseet med Straf henholdsvis efter Lov 3die Marts 1860
§§ 1 og 3 og efter samme Lovs § 3, men at disse Domme ikke
findes at burde medføre nogen Skjærpelse af den ham nu idømte
Straf, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg
og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Ole Peter Madsen, der er født den 21de Februar 1845 og senest anset ved denne Rets Dom af 3die Februar dette Aar i Medfør af Plan 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Placaten 19de December 1832 og Placaten 9de October 1833 § 2 efter § 3 i Lov 3die Marts 1860 samt i Medfør af samme Lovs § 2 efter dens § 1 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbeidsanstalt i 48 Dage, ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at være mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 27de forrige Maaned under sæbbaelig Straffetruusel givet Tilvold den 5te denne Maaned bortgaaet fra det ham fra Ladegaard, hvor han har ublagt, anviste Arbeide i den Hensigt at undbrage sig Opholdet samme steds, vil han paany være at ansee efter § 1 i den ovennævnte Lov af 3die Marts 1860 efter Omstændighederne med lige Arbeide i 60 Dage.“

Nr. 209.

Advocat Klubien

contra

Andreas Mouritzen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, ulovlig Omgang med Hittogods og Væleri.

Middelfom Sønderlyng Herredets Extrarets Dom af 6te Juni 1872: „Arrestanten Andreas Mouritzen bør, naar han har udstaaet den ham ved Høiesterets Dom af 3die November 1871 itjenbte Straf af Tugthuusarbeide i 6 Aar, hensættes til lige Arbeide i 2 Aar. Saa udreder han og alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Møller 6 Rd., til Defensor, Landsoverretsprocurator Morville 5 Rd. og til den subsidiaire Defensor, Procurator Braff 3 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Juli 1872: „Tiltalte, Tugthuusfange Andreas Mouritzen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelse og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg
 for Høiesteret betaler Tilstalte 15 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Tugthuusfange
 Andreas Mourigen — der er født i Aaret 1837, og som foruden at være
 i Aaret 1865 idømt en Bøde af 2 Rd. efter Lov af 10de Mai 1854 § 61, er
 anset ved Høiesterets Dom af 14de October 1852 for Tyveri med Riis og
 ved Høiesterets Dom af 3die November f. A. efter Straffelovens § 229 Nr. 4
 cfr. §§ 54 og 47 samt efter § 228 tildeels sammenholdt med § 47 med
 Tugthuusarbejde i 6 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri eller
 uhjemlet Besiddelse af stjaalne Roser, ulovlig Udgang med Hittegods og
 Betteri.

Efterat Tilstalte den 16de November f. A. var bleven indsat i Straffe-
 anstalten i Viborg for at affone den ham ved den ovennævnte Høiesteretsdom
 af 3die f. M. idømte Tugthuusstraf, lykkedes det ham den 8de Januar d. A.
 under et Ophold i en af Straffeanstaltens Gaarde at undvige, og ved sin
 Anholdelse, der fandt Sted den 10de Marts d. A. ved Skagen, fandtes han
 bl. A. i Besiddelse af en Vadmels-Frakke af Værdi 4 Rd., med Hensyn til
 hvilken Gaardmand Niels Christensen af V., der er beliggende 2 Mile øst for
 Viborg, har aflagt Tilhjemligøed og tilveiebragt et tilstrækkeligt Giendoms-
 beviis, idet han derhos nærmere har forklaret, at bemeldte Frakke tilligemed
 et Par Beentklæder, som han dog ikke med Bestemtbed har kunnet gjenkende i
 det Par Beentklæder, som Tilstalte ved Anholdelsen var iført, samt nogle andre
 Gjenstande er ham frastjaalet ved et hos ham Natten imellem den 9de og
 10de Januar d. A. begaaet Indbrudstyveri. Vel har nu Tilstalte udsagt, at
 han havde været bevidstløs fra sin Undvigelse af Straffeanstalten, indtil han
 engang i Februar Maaned atter kom til sig selv, saavidt han troede, et Sted
 vest for Hobro, og at han derfor ikke kunde give nogen Forklaring om, hvor-
 vidt han havde begaaet dette Tyveri, eller overhovedet om, hvorledes han var
 kommen i Besiddelse af N. Christensens Frakke; men til dette Anbringende,
 der er blottet for al Sandsynlighed og desuden er i Strid med flere under
 Sagen fremkomne Omstændigheder, vil der intet Hensyn kunne tages, hvor-
 imod Tilstalte, da Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn.
 8de September 1841 § 6 hjemlede indirecete Beviis, som meldt, iøvrigt ere
 tilfede med Hensyn til den ommeldte Frakke, vil for sin uhjemlede Besiddelse
 af samme være at anses med Straf, efter Omstændighederne dog ifkun for
 Hæleri, idet der uanselig ikke foreligger tilstrækkeligt Beviis for, at Tilstalte
 har været paa Gjærningsstedet paa den Tid, da det ommeldte Tyveri
 fandt Sted.

Hvad dernæst angaaer et Par til 2 Rd. vurderede Hestebækkener, der
 ligeledes fandtes i Tilstaltes Besiddelse ved hans Anholdelse den 10de Marts

d. A., da har Gaardmand Sens Overgaard af Gundestrup affagt Tilhjemlings-
 eed med Hensyn til disse Dækkener og ved Vidner godtgjort sin Eiendomsret
 til dem, hvorhos han har forklaret, at de ere borttagne fra hans uafslaaede
 Stald en Nat i Midten af Januar Maaned d. A. Idet nu Tiltaltes af
 Intet bestræfede Anbringende om at have fundet Dækkenerne paa en Landvei
 Nord for Nørre-Sundby ikke vil kunne tillægges nogen videre Betydning, vil
 han, idet saaledes Betingelserne for det indirecte Beviis ligeledes maae ansees
 at være tilfede for disse Dækkeners Bedkommende, for sin uhjemlede Be-
 siddelse af samme ogsaa være at ansee med Straf for Hæleri. Forsaavidt Til-
 talte endelig sigtes for Væleri, da har han vedgaaet, at han, medens han som
 meldt fra den 8de Januar til den 10de Marts d. A. var paa fri Fod, oftere
 har gjort sig skyldig i denne Forseelse.

For sit Forhold i disse Henseender vil Tiltalte være at ansee beels
 efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 som for 2den Gang begaaet Hæleri
 beels efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Om-
 stændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshønsarbejde
 i 1 Aar.“

Onsdagen den 2den October.

Nr. 205.

Advocat Hindenburg
 contra

1) **Lovise Caroline Petrea Nielsen**, ogsaa kaldet **Lovise Steffensen**, 2) **Martine Pouline Kirstine Christiansen**, ogsaa kaldet **Pouline Steffensen** eller **Pouline Nielsen** og 3) **Niels Jørgensen** (Defensor Klubien),
 der tiltales, Nr. 1 for Tyveri og Deelagtighed i Falsk, Nr. 2
 for Tyveri, Bedrageri, Hæleri, Deeltagelse i Forsøg paa at af-
 presse Penge ved Trusler og Falsk eller Deelagtighed heri og
 Nr. 3 for Hæleri, Bedrageri og Afpresning af Penge ved Trusler.

Raffkov Kjøbstads Extrarets Dom af 1ste December 1871:
 „De Tiltalte Ane Sophie Frederikke Olsen, Martine Pouline
 Christiansen, ogsaa kaldet Pouline Steffensen eller Pouline Nielsen,
 Elisabeth Charlotte Dæbatter, Enke efter Dagleier Niels Hans
 Christiansen eller Steffensen og Ungkarl Niels Jørgensen bør
 hensættes hver i Fængsel paa Vand og Brød, de 3 Førstnævnte
 i 6 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Lovise
 Caroline Petrea Nielsen, ogsaa kaldet Lovise Steffensen bør hensættes i
 Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 10 Dage. Erstatning til Gjæstgiver

Marcusfen udrede de Tiltalte Ane Sophie Frederikke Olsen, Martine Bouline Christianfen og Elisabeth Charlotte Olsbatter in solidum 7 Rd. 3 Mk., og i Erstatning til Raanecontoiret udreder Tiltalte Niels Jørgensen 8 Rd. Actionsomkostningerne betale de Tiltalte in solidum Enhver for sit Vedkommende og saaledes, at hver betaler Femtebelen af Salairerne, 15 Rd. til Actor, Procurator Barsoed og 15 Rd. til Defensor, Procurator Henrichfen. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Juni 1872: „Den af Tiltalte Nr. 3, Elisabeth Charlotte Olsbatter, Enke efter Dagleier Niels Hans Christianfen eller Steffensen forsthyldte Straf bortfalder. De Tiltalte Nr. 1, Lovise Caroline Petrea Nielsen, ogsaa kaldet Lovise Steffensen og Nr. 4, Ungkarl Niels Jørgensen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og Sidstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til den Tiltalte Nr. 2, Martine Bouline Kirstine Christianfen, ogsaa kaldet Bouline Steffensen eller Nielsen idømte Straf samt den denne Tiltalte og Tiltalte Nr. 3 eller nu hendes Bo paalagte Erstatning til Gæstgiver Marcusfen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. De med Tiltalte Nr. 4's Arrest forbundne Omkostninger udredes af denne Tiltalte alene, medens de med Actionen iøvrigt forbundne Omkostninger udredes af de Tiltalte Nr. 1, Nr. 2 og Nr. 3 eller nu hendes Bo in solidum med $\frac{3}{4}$ og af Tiltalte Nr. 4 med $\frac{1}{4}$. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Niisen og Bøcher tillægges i Salair hver 15 Rd., der udredes paa samme Maade som med Hensyn til Salairerne for Underretten bestemt. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Lovise Caroline Petrea Nielsens eller Steffensens, Martine Bouline Kirstine Christianfens eller Steffensens eller Nielsens og Niels Jørgensens

Bedkommende ansførte Grunde vil den, forsaavidt den er paaanket, være at stadfæste.

De Advocaterne Hindenburg og Klubien tilkommende Salaries, hvilke bestemmes til 20 Rd. for hver, blive at udrede saaledes, at de tvende førstnævnte Tilstalte deraf Een for Begge og Begge for Een tilsvare $\frac{2}{3}$ og den tredje Tilstalte $\frac{1}{3}$.

Thi kjenDES for Ret:

Randsver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Hindenburg og Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., hvoraf Lovise Caroline Petrea Nielsen eller Steffensen og Martine Pouline Kirstine Christiansen eller Steffensen eller Nielsen Een for Begge og Begge for Een udrede $\frac{2}{3}$ og Niels Jørgensen $\frac{1}{3}$.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Nalkflov Kjøbstads Extraret her til Retten indante Sag sigtes de Tilstalte Nr. 1) Lovise Caroline Petrea Nielsen, ogsaa kaldet Lovise Steffensen for Tyveri og Deelagtighed i Falsk, Nr. 2) Martine Pouline Kirstine Christiansen, ogsaa kaldet Pouline Steffensen eller Nielsen og Nr. 3) Elisabeth Charlotte Olsbatter, Enke efter Dagleier Niels Hans Christiansen eller Steffensen for Tyveri, Bedrageri, Hæleri, Deeltagelse i Forsøg paa at afpresse Penge ved Trusler og Falsk eller Deelagtighed heri, samt Nr. 4) Ungkarl Niels Jørgensen for Hæleri, Bedrageri og Afpresning af Penge ved Trusler.

Foreløbig bemærkes, at Sagen i 1ste Instants angik tillige en femte Tilstalt Ane Sophie Frederikke Olsen, for hvis Bedkommende den ikke er appelleret, at Sagen for de fornævnte 4 Tilstaltes Bedkommende ifkun er appelleret ifølge deres egen Begjæring, saa at der her for Retten ifkun bliver Spørgsmaal om de Forseelser, hvorfor de ere domfældte ved Underretten, samt at Tilstalte Nr. 3 er afgaaet ved Døden, efter at Sagen er indantet her for Retten.

Tilstalte Nr. 1 har vedgaaet, at hun, da Frederikke Olsen den 2den December 1870 gik ind i Slagter Carl Hansens Udsalg i Nalkflov for der at siæle Kjøb, vidende herom blev staaende udenfor, medens Frederikke Olsen gik ind i Porten, hvor Udsalget var, og da hun kom ud derafra med usorrettet Sag, men vendte tilbage for atter at prøve paa at siæle, paany ventede uden-

for, medens Frederikke Olsen sjal et Stykke Dreflød af Vægt 8 $\frac{1}{2}$ Pbd. til en Værdi af 14 à 16 R. Pbd., som blev hjembragt til Tiltalte Nr. 3, hendes Moder, hvor Frederikke Olsen da var tilstede, og hvor Tiltalte Nr. 2, hendes Søster tog imod det, og da Frederikke Olsen efter Opfordring af Tiltalte Nr. 3 derefter paany gif ud for at sjæle et Par Svineflommer, hun havde seet hange hos Hansen, fulgte denne Tiltalte igjen med og stod udenfor, medens hendes Lebsagerinde sjal Flommerne, der veiede 6 $\frac{1}{2}$ Pbd. til Værdi 28 R. Pbd. og ligeledes bleve hjembragte til Tiltalte Nr. 3, hvor de bleve modtagne af Tiltalte Nr. 2.

Fremdeles har Tiltalte Nr. 1 vedgaaet at have været med Frederikke Olsen, da denne i November Maaned 1870 hos Slagter Krøyers Enke sjal noget til 7 à 8 Mk. vurderet Kjøb samt hos Slagter Thomsens Enke et Stykke Flæsk, vurderet til 6 à 7 Rd., hvilke Spisevarer tilligemed mere Kjøb, som Frederikke Olsen fraahjal Thomsens Enke, men hvis Værdi ikke nøiagtigt har kunnet oplyses under Sagen, blev bragt hjem til Tiltalte Nr. 3, hvor de bleve fortærede af samtlige 4 Tiltalte, blandt hvilke navnlig Nr. 4, der fik sin Kost hos Tiltalte Nr. 3, ogsaa var behjælpelig med at skjære og hugge endeel af det Stjaafne itu, uagtet Tiltalte Nr. 2 havde sagt ham, hvorledes det var erhvervet.

Endvidere har denne Tiltalte vedgaaet at have været i Følge med Frederikke Olsen, da denne i Efteraaret 1870 ved at passere Kjøbmand Friess Boutik igjennem en itubrukken Kude tilegnede sig nogle til 10 Mk. vurderede Varer, som ligeledes hjembragtes til Tiltalte Nr. 3, hvor de tilbeels benyttedes af Tiltalte Nr. 2 og Nr. 4.

Endelig er denne Tiltalte ved Underretskommissionen anseet skyldig i Falst, hvormed Sammenhængen er denne. Efterat tidnævnte Frederikke Olsen den 1ste November 1870 var kommen til at boe hos Tiltalte Nr. 3, hentedes hun paa Tønmesters Jacobsens Navn, hos hvem hun tidligere havde tjent, men uden dennes Vidende eller Samtykke endeel Varer hos Kjøbmand B. Jessen; da hun anden Gang kom igjen med samme Begjæring, bleve Varerne hende nægtede unbtagen efter skriftlig Begjæring, hvorpaa hun efter Samraad med Tiltalte Nr. 3 og efter Anviisning af Tiltalte Nr. 2 skrev en Seddel paa de Varer, hun ønskede ubleverede, i Madam Jacobsens Navn, med hvilken Seddel hun sendte Tiltalte Nr. 1 til Kjøbmanden, der ogsaa ubleverede Varerne; men da hun atter ved denne Tiltalte sendte Kjøbmanden en ny Seddel paa Varer i Madam Jacobsens Navn, blev denne mistænkelig og erholdt Varerne, der ere vurderede til ialt 4 Rd. 56 R., tilbageleverede, forsaavidt de ikke alt vare forbrugte hos Tiltalte Nr. 3. Sedlerne ere vel ikke komne tilstede, men efter hvad der er oplyst under et efter Overrettens Kjendelse optaget Reassumptionsforhør, maa det antages, at Sedlerne vare understrevne L. eller T. Jacobsen, hvorved sigtedes til Jacobsens Hustru's saavel For- som Efternavn, samt at Tiltalte Nr. 1 ved at bringe Sedlerne efter Frederikke Olsens Anmodning udtrykkelig histte fra Madam Jacobsen om at faae de paa Sedlerne anførte Varer ubleverede til hende.

Denne Tiltalte, der er født den 1ste Mai 1855 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, vil nu være at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 268 cfr. §§ 47 og 37, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængsel i 20 Dage, medens hun ved Underrettsdommen er anset med lige Fængsel i 10 Dage.

Tiltalte Nr. 2 har, foruden hvad ovenfor anført, vedgaaet at have gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser:

I Efteraaret 1869 og 1870, da hun gik tilhaande i Huset hos Fisker Rasmus Jacobsen, har hun frastjaalet denne henholdsvis 8 Rd. og 3 Rd., og i Mai Maaned 1870, da hun tjente hos Gjæstgiver Marcusen i Næstov, har hun frastjaalet denne endeel Skeer, Knive, Gaffler og Linned, tilsammen af Værdi 22 Rd. 4 Mk., samt i Februar Maaned s. A. givet Frederikke Olsen Anvisning paa at stjæle Kjøb hos Marcusen, hvorefter denne ogsaa stjal et til 7 Rd. 3 Mk. vurderet Stykke Kjøb, som Tiltalte Nr. 2 modtog og nedfalte, hvorefter Kjødet efterhaanden blev spist i Huset hos Tiltalte Nr. 3. Ligeledes har hun i Foraaret 1870 paa Sønderbergs Auction i Marcusens Navn, men uden dennes Vidende eller Samtykke kjøbt for 4 Rd. Bomuldstoi, som hun ikke har betalt. Fremdeles har hun, da Frederikke Olsen i November Maaned 1870 havde frastjaalet Kjøbmand Schøtt Linned til en Værdi af 5 à 6 Rd. og havde hjembragt dette, heraf modtaget 1 Par Lagener, stjælt hun videre, hvorledes det var erhvervet, medens Tiltalte Nr. 3 af det Stjaalne modtog endeel andet Linned. Endvidere har Tiltalte Nr. 2 tilstaaet i Januar eller Februar Maaned s. A. uden Frederikke Olsens Vidende eller Samtykke at have pantsat nogle hende tilhørende Gjenstande til en Værdi af 1 Rd. 8 ß, samt at hun efter Aftale med Moderen har pantsat forskellige Tiltalte Nr. 4 tilhørende, i Moderens Bolig beroende Gjenstande, tilsammen vurderede til 13 Rd. 1 Mk. uden hans Vidende eller Samtykke, medens hun var arresteret, dog at hun i Forbindelse hermed har forklaret, at hun ikke troede, at han, der var Kjøreste med hende, brød sig derom, og meente, at hun kunde faae Leilighed til at indløse dem igjen, hvorhos Niels Sjørgensen har erklæret, at han ikke forbrede Moderen eller Børnene dragne til Ansvar, fordi de uden hans Vidende og mod hans Billie havde pantsat hans hos dem beroende Effecter.

.....
 For det af denne Tiltalte, der er født den 15de December 1848 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, efter det Anførte udviste Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens §§ 268, 228, 238, 251, 256, cfr. §§ 253 samt 48, og findes Straffen som ved Underrettsdommen at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage

Tiltalte Nr. 4, der er født den 19de December 1842 og heller ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, har, som foransørt, gjort sig skyldig i Hæleri, hvorhos han endvidere har vedgaaet at have uden Eierindens Vidende eller Samtykke pantsat deels et hende tilhørende og til 7 Rd. vurderet Uhr, som hun havde laant ham, deels et andet ham selv tilhørende til 15 Mk. vurderet Uhr, som han havde pantsat til bemeldte Person, der er en Gaardmands

Hustru, men atter erholdt tilkaans af hende, samt at han gjentagne Gange har tilskrevet ovennævnte Gaardmands Hustru og forlangt Penge af hende, idet han blandt Andet truede hende med, at det vilde blive galt for hende, dersom hun ikke snart gav ham, hvad han forlangte, samt at det skulde opdages, at hun spillede Kjæreste med de giste Mænd, paa hvilken Maade han ogsaa har afpresset hende ialt 116 Rd. For dette Forhold vil denne Tiltalte være at ansee efter Straffelovens §§ 245, 253 og 233, og findes Straffen at maatte bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, medens den ved Underretsbdommen er fastsat til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage.

Efter det Anførte vil Underretsbdommen saaledes med Hensyn til den Tiltalte Nr. 2 idømte Straf være at stadfæste, hvorhos den ogsaa findes at maatte stadfæstes med Hensyn til den de Tiltalte Nr. 2 og Nr. 3 eller nu hendes Bo idømte Erstatning til Gjæstgiver Marcussen, medens den Tiltalte Nr. 4 paalagte Erstatning til Laanecontoiret i Nalkov ikke kan tilkendes under nærværende Sag

Med Hensyn til Sagens Behandling ved Underretten bemærkes, at det ikke kan billiges, at Underdommeren efter Begjæring af Laanecontoiret i Nalkov har ladet flere af de Besvegne aflægge Tilhjemlingsæd til Koster, med Hensyn til hvilke der alt var tilveiebragt fuldstændigt Beviis for, at de vare strafomme deres Eiere paa ulovlig Maade.“

Nr. 220.

Advocat Hansen
contra

Christian Nielsen eller **Mikkelsen** (Defensor Hinzenburg),
der tiltales for Bedrageri samt Forsøg paa denne Forbrydelse.

Nyborg Kjøbstads Exrærets Dom af 18de Juni 1872: „Arrestanten Christian Nielsen eller Mikkelsen bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. 3 Erstatning til Kromand Pedersen i Ellinge, Kroente Rasmussen og dennes Søn, Ungkarl Hans Pedersen i Saaderup udreder Arrestanten henholdsvis 2 Rd., 3 Mk. og 2 Mk. Han vil derhos endvidere have at udrede alle de af hans Arrest under Sagen samt af Actionen og af hans eventuelle Transport til Straffestedet lovlige flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Jørgensen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Hein 5 Rd. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te August 1872: „Underrætsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Ronge og S. Nyegaard betaler Arrestanten Christian Nielsen eller Mikkelsen 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Folyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet straffkyldig efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser, hvorved dog bliver at bemærke, at en Deel af de ham overbeviste Lovovertrædelser findes at kunne henføres under Straffelovens § 257. Hans Straf findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Christian Nielsen eller Mikkelsen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Nyborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Christian Nielsen eller Mikkelsen tiltales for Bedrageri samt Forsøg paa denne Forbrydelse, maa det ved hans egen med hvad der isøvrigt er fremkommet stemmende Tilstaaelse ansees beviist, at han i Løbet af sidste Vinter samt afvigte Foraar hos endel forskjellige Personer i Odense og Nyborg har under løgnagtige Foregivender snart som Laan snart som Kjøb paa Credit uden Hensigt til at betale tilvænt sig forskellige Gjenstande til en samlet Værdi af ca. 29 Rd., som han derefter solgte og anvendte de derved erholdte Pengebeløb til sit Livsophold, fremdeles at han under et falsk Andringende har hos Gaardmand Nørregaard i Sallinge forskaffet sig et Laan af 3 Rd., samt at han, efter at have logeret i Ellinge og Saaderup Kroer, har afsenteret sig derfra for

at udbgaæ at betale, hvad han der var bleven skyldig, nemlig respectivt ca. 2 Rd. til Kromand Pedersen og 3 Mk. til Kroenten Rasmussen, ligesom han paa det sidstnævnte Sted af Kroentens Søn Hans Pedersen laante et Par Trællobjer af Værbi 2 Mk., med hvilke han senere gif bort, og endelig har Arrestanten afhændet en Paraply, som han havde laant af en Huusmand i Nørrelyndelse Sogn. Foruden de mange ovennævnte Bedragerier er det ophjst, at han navnlig i flere Udsalgstæder i Odense ligeledes under falske Foregivender har forsøgt at kjøbe paa Credit forskjellige Gjenstande, uden at disse Forsøg dog lykkes.

For de af Arrestanten saaledes beels udførte beels forsøgte Bedragerier maa det billiges, at han, der er født den 21de Mai 1846 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ved den indankede, den 18de Juni sidstleden afsagte Dom er anseet efter Straffelovens §§ 251 og 253 cfr. §§ 44 og 46, og findes Straffen, naar henses til den betydelige Mængde delicta, hvori han har gjort sig skyldig, passende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde. Størstedelen af de Gjenstande, Arrestanten bedragerist havde tilvænt sig, er ved Politiets Medvirkning blevene tilbageleverede disses Eiere, og er Erstatningsforbring frafalden af de øvrige Bedragne med Undtagelse af den ovennævnte Kromand samt Kroenten og dennes Søn, hvilke Underrettsdommen retteligen har tillagt respectivt 2 Rd., 3 Mk. og 2 Mk., hvorimod det med Føie er statueret, at der ikke her under Sagen kan tilfendes de Enkelte nogen Erstatning, der have paaastaet saadan, fordi de have moattet ublevere de af Arrestanten til dem folgte Gjenstande, som han bedragerist havde fravænt sammes rette Eiere.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil saaledes i det Hele være at stadfæste."

Nr. 183.

Advocat Levinsen
contra**Ane Pedersdatter Willerslev** (Defensor Hansen),

der tiltales for uagtet Øvrighedens Advarsel om at fjerne sig fra Peder Christian Henriksen Hus at være vedbleven at føre et forargeligt Samliv med denne.

Morskø Herredets Extrarets Dom af 13de Mai 1871:
„De Tiltalte Peder Christian Henriksen Hus og Ane Pedersdatter Willerslev af Hesselbjerg bør enhver især hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos de Een for Begge og Begge for Een bør udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Schjellerup og til Defensor, Sagfører Skibsbj 4 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 3die Juli 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage for hver af de Tiltalte. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Saaacsen betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indkomne Dom for Ane Pedersdatter Willerslevs Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Revinsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indkomne Doms Præmisses hedder det: „Om de Tiltalte Peder Christian Henriksen med Tilnavn Hus og Ane Pedersdatter, der under nærværende Sag sigtes for uagtet Dyrighedens Aboarfel om at hjerne sig fra hinanden at være vedblevne at føre et forargeligt Samliv, er det ved deres egne Tilfæelser og Sagens øvrige Omstændigheder godtgjort, at de, der efter Thisted Amts Resolution af 28de Juli 1863 have erholdt Paalæg i Overensstemmelse med L. 6—13—3 og Pl. 12te Juni 1827 om at hjerne sig fra hinanden, med Tilfjendbegivende, at de, saafremt dette Tilhold overtraadtes, kunde vente at blive dragne til Ansvar efter bemeldte Bestemmelser, og som derefter 4 Gange have været straffede for Overtrædelse af dette Paalæg, senest ifølge Høiesteretsdom af 29de Marts 1870 med Fængsel paa Band og Brød hver i 3 Gange 5 Dage, ere, efterat sidstnævnte Dom var dem overgaaet, vedblevne at leve sammen, idet Tiltalte Henriksen saavel i forrige Sommer og Efteraar som i sidste Vinter har med Undtagelse af de Tider, da han af og til nogle Dage ad Gangen har været fraværende paa Arbejde eller for at søge Fortjeneste, havt sit Ophold hos Medtiltalte Pedersdatter i det af hende beboede Huus og ført sælles Huusholdning med hende samt havt Natteleie i samme Stue som Medtiltalte, skjøndt i en særlig Seng. Vel have de Tiltalte hænægget, at de, siden de sidst bleve straffede, have pleiet legemlig Umgang med hinanden, og paaberaabt sig, at Grunden til, at de ere vedblevne, som meldt, at leve sammen, er, at Tiltalte Pedersdatter, der har flere Børn og deriblandt 2, som ere adlede med Tiltalte Henriksen, erholder saa liden Understøttelse af Fattigvæsenet, at hun ikke kan ernære sig og Børn, naar Tiltalte Henriksen ikke understøtter hende ved at boe hos hende og føre Huusholdning sammen med hende, ligesom de ogsaa have anført, at det er deres Dnsste at indgaae Ægte-

skab med hinanden, og at dette er blevet forhindret ved, at Tiltalte Henriksen, der har været gift og er separeret fra sin Kone i Henseende til Bord og Seng, ikke har kunnet faae sit Ægteskab fuldstændig ophævet; men uanseet, hvad de Tiltalte saaledes have anført, maae de, efter hvad der her under Sagen er oplyst om den Maade, hvorpaa de efter den dem senest overgaaede Straf ere vedblevne at fortsætte deres Samliv, være ifaldne Straf for dette deres Forhold efter Straffelovens § 178, og findes Straffen for dem, af hvilke Henriksen er født i 1815 og Pedersbatter i 1838, passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød for hver i 4 Gange 5 Dage. Med denne Forandring af Straffen, der ved den paaanførte Underrettsdom er bestemt til samme Slags Fængsel for hver i 3 Gange 5 Dage, vil bemelte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger der ikke findes Høie til at forandre, være at standfæste."

Nr. 228.

Advocat Levinfen

contra.

Albrecht eller **Albert Christensen** (Defensor Hindenburg), der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 228 eller § 235.

Norvang Lørrild Herredets Extrarets Dom af 3die Mai 1872: „Tiltalte Albrecht eller, som han ogsaa kaldes, Albert Christensen bør hensættes til simpelt Fængsel i 5 Dage og udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Cancelliraad Ancheren 4 Rd. og til Defensor, Procurator Seibelin 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Juli 1872: „Tiltalte Albrecht Christensen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Haaesen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Albrecht Christensen, der under nærværende Sag tiltales efter Straffelovens § 228 eller § 235, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilnaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, der tjente hos Gaardeier J. A. Andersen i Sellinge og passede dennes Heste, har i Februar Maaned d. A. i flere forskjellige Gange af disses Haler taget omtrent 1½ Pd. Haar i den Hensigt at sælge dem, i hvilket Niemed han gjemte dem under Taget, hvor de imidlertid bleve fundne af hans Huusbond, der har ansat Gaarenes Værbi til 3 Mk., men isørigt tilføjet, at den ene af Hestene paa Grund af det Omfang, hvori Tiltalte har taget Haar af dens Hale, har lidt en Værdiforringelse i Handel og Bandel af 10 Rd., medens de 3 andre Heste ingen videre Skade havde taget ved Tyverierne. Beskjaalne har imidlertid frataltet Krav paa Erstatning. Tiltalte, der har forklaret, at Halerne paa Hestene vare saa svære, at han ikke kunde binde dem op, har nu vel ubragt, at han nok troede, at han, forinden han solgte Hestehaarene, vilde have spurgt sin Huusbond om Tillabelse dertil, men hertil findes der efter Sagens Omstændigheder intet Hensyn at kunne tages.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1844 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.“

Torsdagen den 3die October.

Nr. 215.

Advocat Hindenburg
contra

Hans Christoffersen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 17de Februar 1872: „Tiltalte, Aftægtsmand Hans Christoffersen af Tibirke Sand bør henføres til Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes samt til det kongelige Forstvæsen betale en Erstatning af 1 Rd. 2 Mk. 12 ø. Saa bør Tiltalte endvidere udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Holdt 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juli 1872: „Dirketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne,

Auditeur Mundt og Hvalsøe betaler Tiltalte, Aftægtsmand Hans Christoffersen af Tibirke Sand 5 Rbd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afværp efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Aftægtsmand Hans Christoffersen af Tibirke Sand tiltales for Tveri, er det ved hans egen Tilstaaelse, der bestrykes af det isørigt Dplyste, tilstrækkeligt godtgjort, at han den 26de November f. A. om Morgenen er steget over Hegns-gjærdet i den Staten tilhørende Skov Tidsvilde Hegn, og at han paa det Sted i denne Skov, som kaldes Store Bouillon, har affaaret Niis til ca. 14 Stkr. Roste af Birketræer, der vare opvoxede af Stødene af ældre ryddede Birketræer, og ved den Leilighed blandt Andet affaaret Toppene af og derved ødelagt 14 unge, ca. 3—4 Fod høje Birketræer, der paa det Sted, hvor de ere overfkaarne, maae antages at have havt en Tykkelse fra lidt over $\frac{1}{4}$ til lidt over $\frac{1}{2}$ Tomme, ligesom han ogsaa sammesteds har opruffet Nøvlingertis til 3 Roste, hvilke Niis han bragte til sit Hjem. Birkerisene ere vurderede til 24 f og Nøvlinge-risene til samme Priis.

Ifølge et Skjøn, der under et ifølge nærværende Rets Kjendelse optaget Reassumtionsforhør er afgivet af 2de udmæltte Sagskyndige, vare de Træer, hvoraf Tiltalte, som melbt, har affaaaret Toppene, virkelige Træer, som have været istand til fremdeles at vøge og ubvikke sig; de ere vel alle fremvoxede paa Støb af ældre sædvede Birketræer og tildeels flere af samme Støb, men saavel deres Brændeværki som deres Nytte til Læ var ikke ringere end plantebe-Trærers af samme Størrelse. Da dette Forhold maa henses under Straffelovens § 224, maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 25de December 1817, og som ifølge Halsnæs Frederiksvært Birks Extrarets Dom af 22de April 1868 er anført i Henhold til Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ifølge Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 16de Februar 1869 i Henhold til Straffelovens § 230 med samme Straf, ved

den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 231 med en Straf, der passende findes fastsat til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned. Da ligeledes Dommens Bestemmelser om den Forbøveset tilkendte Erstatning og om Actionens Omkostninger billigis, vil den i det Hele være at stadfæste."

Nr. 207.

Advocat Levinfen

contra

Peter Rasmussen (Defensor Nellemann),

der tiltales til Straf og Undgjældelse efter Straffelovens § 210.

Criminal- og Politirettens Dom af 16de Juli 1872: „Til talte Peter Rasmussen bør straffes med Fængsel paa og Vand Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Steinthal med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende Sag, hvorunder Tiltalte Peter Rasmussen, der er sødt den 28de Mai 1842, og som tidligere ved denne Rets Domme af 3die Juni forrige Aar og 9de April dette Aar er anseet efter Straffelovens § 251 og efter samme Lovs § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og i 3 Gange 5 Dage, tiltales til Straf og Undgjældelse efter Straffelovens § 210, ere efter den af Tiltalte afgivne, af det iøvrigt Dplyste tildeels bekyrtebe Forklaring følgende:

Tiltalte, der i nogen Tid havde været beskæftiget som Arbejdsmand ved Jordarbeidet ved Gjenemstjæringen af Rjebenhavns Bold, var den 15de Mai dette Aar bleven enig med en Deel Arbeidere ved det Hold, hvortil han hørte, om, at de samme Dag efter Middag vilde stille en Fordring til Entreprenuren for Arbeidet om en Forhøielse af Daglønnen fra 7 Mk. til 8 Mk., samt at de, saafremt Fordringen ikke indrømmedes, vilde nedlægge Arbeidet.

I Overeensstemmelse med denne Beslutning gif Tilstalte tilligemed et Par andre Arbeidere af hans Hold i Midbagesfunden den nævnte Dag omkring til de andre paa Arbejdspladsen værende Hold af Arbeidere og opfordrede disse til at deeltage i den besluttede Arbejdsneblæggelse, saafremt der ikke indrømmedes dem forhøiet Dagløn, samt til Kl. 1 at mødes paa et bestemt Sted paa Pladsen, for at de derfra kunde optræde i Forening overfor Entreprenuren.

Da Tilstalte kom tilbage til sit eget Hold for i Forbindelse med Arbejderne af dette Hold at gaae hen til det aftalte Samlingssted, vilde Arbeidsmand Joseph Mauer ikke gaae med til Samlingspladsen, og Tilstalte, der opfattede dette saaledes, at Mauer i det Hele ikke vilde deeltage i den eventuelle Arbejdsneblæggelse, gav ham derfor et Slag med den flade Haand paa Siden af Hovedet og stødte til ham, saaledes at han faldt omkuld, hvilket Tilstalte efter sin Forklaring gjorde for derved at tvinge ham til at rette sig efter den af de Andre tagne Beslutning og altsaa til ligesom de Andre at neblægge Arbeidet, hvis de ikke fik deres Fordring sat igjennem. Tilstalte gif derefter hen til det aftalte Samlingssted og optraadte der som Ordfører for Arbejderne overfor Entreprenuren. Da denne nægtede at forhøje Daglønnen, blev der fra flere Sider og navnlig ogsaa af Tilstalte raabt, at Arbeidet var neblagt, hvorefter Entreprenuren, uden at der blev Spørgsmaal om, hvorvidt nogle af Arbejderne vilde vedblive at arbejde eller ei, udbetalte samtlige Arbeidere den for det den Dag udførte Arbejde fortjente halve Dagløn, og der blev derefter ikke arbeidet paa Pladsen den omhandlede Dags Eftermiddag, hvormod Arbeidet den næste Dag igjen optoges af største Deelen af Arbejdsfolkene paa de tidligere Betingelser.

Tilstalte har erkjendt, at den af ham mod Arbeidsmand Mauer udøvede Vold i Forbindelse med den hele Maade, hvorpaa han tidligere var optraadt i Sagen, kan have bevirket, at Mauer og mulig Andre, der ellers ikke vare tilbøjelige til at deeltage i Arbejdsneblæggelsen, have gjort dette af Frygt for Overlast af Tilstalte, som, efter hvad han troede, var støttet af et overveiende Fleertal af Arbejderne, der i det Hele vare i en ophidset Stemning, og for hvem Tilstalte var optraadt som Leder, og det maa ogsaa, efter hvad der er oplyst, antages, at den Mauer overgaaede Vold har bevirket, at saavel denne som flere af de andre Arbeidere, der vilde være vedblevne at arbejde for 7 Mk. om Dagen og derfor heller ikke ønskede at stille Fordring om forhøiet Dagløn under Trusel om Arbejdsneblæggelse, have undladt at gjøre Indsigelse mod den Maade, hvorpaa Tilstalte optraadte paa samtlige Arbejderes Begne.

For dette Forhold vil Tilstalte være at ansee efter Straffelovens § 210, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage."

Nr. 3. Eodseierne i de saakaldte fælles Kalkgrave i Mønsted
Christen Nielsen, Jens Olesen m. Fl. (Adv. Nellemann)

contra

Huusmand **Poul Christensen** og Kjøbmand
Jens Krogh (Ingen),

betræffende de Indstævntes Ret til Kalkdrift i en fornævnte Poul
 Christensen tilhørende Parcel i Mønsted.

Hjends Nørhng Herredets Rets Dom af 24de November
 1868: „De Indstævnte, Huusmand Poul Christensen i Mønsted
 og Kjøbmand Jens Krogh i Viborg bør være uberettigede til at
 drive den af Førstnævnte aabnede, Nord for den over Matr.-Nr.
 8b i Mønsted førende Bei beliggende Kalkgrav; saa bør de og
 Een for Begge og Begge for Een til Citanterne, Eodseierne i de
 fælles Kalkgrave i Mønsted udrede en saadan Erstatning, som
 uvillige, af Retten paa de Indstævntes Beføstning udmeldte
 Mænd maatte bestemme for den Skade, som ved det allerede
 stedfundne Brud af Kalk i denne Grav findes at være tilføjet
 Citanterne, dog ikke over 500 Rd., med Renter deraf à 4 pCt.
 fra 28de April 1867, indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger
 ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms
 lovlige Forkyndelse under Afkærd efter Loven.“

Viborg Landsoverretts Dom af 20de December 1869: „Ci-
 tanterne, Huusmand Poul Christensen af Mønsted og Kjøbmand
 Jens Krogh i Viborg bør for Tiltale af de Indstævnte, Christen
 Nielsen med 29 andre Eodseiere i de saakaldte fælles Kalkgrave
 i Mønsted under denne Sag frie at være. Processens Omkost-
 ninger for begge Retter ophæves.“

Høiesterets Dom.

Skjøndt det ved de Høiesteret forelagte, tildeels først efter den
 indankede Doms Afvigelse tilveiebragte Oplysninger maa ansees
 godtgjort, at det ifølge Udskiftningsforretningen af 1796 til fælles
 Kalkdrift forbeholdte Areal omfatter den Deel af Indstævnte
 Poul Christensens Parcel Matr. Nr. 8b, der paa Matrikelfortet
 ved paalagt Farve er betegnet som hørende til „Kalkgravene“,
 kan dog det Sted, hvor den omtvistede Kalkgrav er anlagt, ikke
 antages at være indbefattet derunder. Vel strækker det nævnte

Areal sig ifølge Kortet imod Syd lige til en paa Kortet affat Veilinie fra Smøllerup til Mønsted, og Kalkgraven ligger Nord for den nuværende Bei mellem disse Byer; men i den sydlige Deel af Parcellen, hvor Kalkgraven — efter hvad der er oplyst for Høiesteret — findes, gaaer denne Bei noget sydligere end den paa Matrikelfortet affatte, og det er ikke oplyst, at Kalkgraven, der ligger tæt ved den nordlige Side af den nuværende Bei, ogsaa vilde ligge Nord for Beien, hvis denne nogie fulgte den paa Matrikelfortet affatte Linie; tvertimod maa det modsatte snarere antages. Paa et Aasteds møde er der vel afgivet Skjøn om, at Beien efter Jordsmønnets naturlige Bestaaffenhed ikke kan have gaaet paa det Steb, hvor den er affat paa Matrikelfortet; men tilstrækkeligt Beviis mangler dog, og i hvert Fald kunde ikke deraf uledes, at Beien paa den Tid, Kortet optoges, eller endog, da Udstiftningen stete, gik paa dens nuværende Steb, ligesaa lidt som at det til fælles Kalkdrift forbeholdte Areal ifølge Udstiftningsforretningen skulde strække sig længere imod Syd, end det paa Kortet er affat, hvilket de øvrige fremkomne Oplysninger heller ikke be-
rettige til at antage.

Som Følge heraf maa det have sit Forblivende ved, at de Indstævnte ved Overrettsdommen ere frifundne for Titanernes Tiltale under nærværende Sag, og at Processens Omkostninger i de foregaaende Instanser ere ophævede.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betale Titanerne 5 Rd.

I den inbankede Doms Præmisser hebbes det: „Ved et Landvæsen-
commissionsmøde, der den 5te August 1796 afholdtes for at bevirke Mønsted
Byes Udstiftning, blev der, efterat en fremlagt Plan var antaget af ved-
kommende Lodsieiere og bifaldet af Commissionen, tilføjet Protocollen, at, da
der ved Byen fandtes saavel gamle som nye Kalkgrave, som ved denne Plan
bleve udelte, saa forenedes Lodsieierne om — som det hebbes — at sammes
Benyttelse, om end Grøsten under anden Mands Lod (dog samme uforværmet
i Hensende til Aosing og Drift) skulde fortsættes, blev Enhver, saavel som
fri Fart til og fra Kalkgravene paa sædvanlig Maade, usformet og reservert,

ligesom og i disse udeelte Eendomme. Enhver forbeholdtes Ret til nye Kalkgraves Anlæg efter foregaaende Forening med øvrige Lodsieiere, og efter hvad de Indstævnte Christen Nielsen og 29 andre Lodsieiere i disse saakaldte fælles Kalkgrave i Mønsted have anbragt, ere de 3 Kalkgrave, som findes paa Terrainet, overensstemmende hermed blevne drevne til fælles Bøstie i en bestemt Omgang, saaledes at Kalkproductionen kommer Enhver tilgode efter hans Anpart i Kalkgravene, medens derimod Græsning, Avl og Drift er tillagt 3 Gaarde, der ligeledes have Hartkornet paa det Terrain. Da Citanten, Hunsmand Poul Christensen af Mønsted imidlertid, efter ved Stjøde af 20de December 1866 at have afkjøbt Citanten, Kjøbmand Jens Krogh i Viborg Parcelen Matr.-Nr. 8b i Mønsted, af hvilken efter de Indstævntes Anbringende en Deel ligger indenfor Grændserne af de fælles Kalkgraves Terrain, for egen Regning og uden noget Samtvkke fra de Indstævntes Side har anlagt og begyndt at drive en ny Kalkgrav paa bemeldte Deel af Parcelen, have de Indstævnte under denne Sag i 1ste Instants paa-
 staaet saavel ham som Citanten, Kjøbmand S. Krogh, hvem Poul Christensen under 10de Mai 1867 har tilkjøbt Halvparten af Kalkgraven, kjendt uberechtigede til at drive samme samt ansætte med Bøder for deres egenraabige Forhold og derhos tilpligtede Een for Begge og Begge for Een at udrede Erstatning til sig med 500 Rd. aarlig eller efter uvillige Mænds Stjøn tilligemed Renter deraf. Ved Underretsdommen ere Citanterne kjendte uberechtigede til at drive den ommeldte Kalkgrav samt tilpligtede in solidum at udrede Erstatning efter uvillige Mænds Stjøn for den Stade, som ved det allerede stedfundne Brud af Kalk i Graven maatte være tilfjød de Indstævnte, dog ikke over 500 Rd., samt Renter deraf, medens Procesfens Omkostninger ere ophævede, og denne Dom have Citanterne nu indanlet for Overretten, hvor de ligesom i 1ste Instants have paa-
 staaet sig frifundne for de Indstævntes Tiltale. De Indstævnte have derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Den under det fornævnte Landvæsenkommisjonsarbejde fremlagte Plan er ligesaa lidt som selve Udskifningskortet bragt tilfæde under Sagen, hvorimod de Indstævnte have fremlagt et efter Byens Kort, der er en Copi af Matriculkortet, copieret Situationskort, paa hvilket et Areal, der er paalagt Farve og har Paoskrift „Kalkgravene“, er assat med bestemte Grændser mod Nord, Vest og Syd, hvorimod ingen Grændselinie for samme er dragen mod Ost. Efter dette Kort dannes den sydlige Grændse for „Kalkgravene“ af en Landevei, der fra Vest til Ost overfjærer den Citanten Poul Christensen tilhørende Parcel Matr.-Nr. 8b, og paa det Stykke af bemeldte Parcel, der ligger Nord for Landeveien, og som udgjør den sydsørlige Deel af det Terrain, der paa Kortet ved paalagt Farve er betegnet som henhørende til „Kalkgravene“, findes atter den paagjældende nye Kalkgrav assat i Stykkets sydsørlige Hjørne. De Indstævnte have nu formeent, at det ved dette Kort i Forbindelse med et af dem optaget Tingsovidne, hvorunder 5 Vidner edeligen have forklaret, at de altid have ansæet det Terrain, der ligger Nord for den

Bei, der, som meldt, overffjærer Poul Christensens Parcel, som henhørende til det fælles Kalkterrain, samt at det Sted, hvor den omhandlede nye Kalkgrav er anlagt, hører med til det Terrain, der steds er blevet anseet som fælles, er tilstrækkeligt godtgjort, at bemeldte Kalkgrav ligger indenfor Grændserne af det til fælles Kalkdrift forbeholdte Terrain, og at den af Citanterne uden deres Samtykke sammesteds paabegyndte Kalkdrift i Medfør af det ved Udfistningen Passerede maa ansees som ulovmedholdelig.

Foraaavdt Citanterne nu have formeent, at deres Frisindelse allerede maa være en Følge af, at Poul Christensens Skjøde Intet indeholder om, at der skulde paavise den af ham kjøbte Parcel Matr.=Nr. 8b den Byrde eller Servitut, at der ikke paa samme maatte anlægges Kalkgrave, samt at Intet tidligere er tinglæst angaaende en sliq Indskrænkning i Eiendomsretten over Parcelen, saa at hans Skjøde eiheller ved Tinglæsningsen har faaet Rettsanmærkning derom, bemærkes, at de Indstævnte, som meldt, have paaberaabt sig det ved Udfistningen Passerede som Hjemmel for deres Ret til at for-mene Citanterne den paabegyndte Kalkdrift i Parcelen, og da den Ordning af Landbosforholdene, der har fundet Sted ved Udfistningen, og som danner Grundlaget for de ved Fællesskabets Ophævelse indtraadte nye Eiendomsforhold, maa tillægges ubetinget Gyldighed uden Hensyn til, at Udfistningsforretningen eller de ved samme anerkjendte Berettigelser ikke ere tinglæste, bliver det som Følge heraf uden Betydning, at den omspurgte Indskrænkning i Eiendomsretten over Parcelen Matr.=Nr. 8b, saafremt den overhovedet kan ansees hjemlet ved selve Udfistningen, ikke findes antegnet i Skjøde- og Pantebogen, saa at Poul Christensens Skjøde har kunnet tinglæses uden Rettsanmærkning. Derimod findes Citanterne at maatte gives Medhold i, at der ikke fra de Indstævntes Side er tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at den omtvistede Kalkgrav er anlagt i det Terrain, paa hvilket Kalkdriften isølge Udfistningen skulde forblive fælles og udeelt. Vel maa det i denne Henseende efter de foreliggende Oplysninger nærmest antages, at et vist bestemt Areal, hvori der paa Udfistningens Tid fandtes Kalkgrave, er i sin Heelhed blevet forbeholdt til fælles Kalkdrift, og det er end ikke antageligt, at der, som Citanterne have formeent, paa Udfistningens Tid fandtes Kalkgrave, der dreves af Enkelte for egen Regning, eller overhovedet andre Kalkgrave end de, der laae i det Terrain, paa hvilket den fælles Kalkdrift saaledes forbeholdtes; men om dette Terrains Udstrækning kan der ikke enten ved det optagne Tingssvidne eller det fremlagte Situationskort ansees tilveiebragt saadan Oplysning, at det deraf med Sikkerhed kan sluttes, at den nordlige Deel af Parcelen Matr.=Nr. 8b eller navnlig det Sted i samme, hvor den omtvistede Kalkgrav er anlagt, er indbefattet derunder, ligesom de Indstævnte end ikke nærmere have paavist, hvorledes deres Andringende om, at Græsning, Hol og Drift paa det til fælles Kalkdrift forbeholdte Terrain er henlagt til 3 nærmere betegnede Gaarde, der ligeledes have Hartkornet paa Terraintet, lader sig forene med deres Paastand om, at ogsaa en Deel af Matr.=Nr. 8b, der har sit særegne Hartkorn, og hvor det maa ansees erkjendt, at i hvert Fald

Rettigheden til Auling og Drift tilkommer Citanten Poul Christensen, skulde henhøre under det sælles Terrain. Hvad særligt Lingsvidnet angaaer, da gaae Bidnernes Udtalelser, som meldt, alene ud paa, at det Sted, hvor den omtvistede nye Kalkgrav er anlagt, hører med til det Terrain, som „stedse er blevet anseet for sælles“; men disse Forklaringer, hvoraf det fremgaaer, at Bidnerne ikke selv have nogen personlig Kjenndskab til eller Visshed om, hvorvidt den omspurgte Kalkgrav i Virkeligheden ligger paa det til sælles Kalkdrift forbeholdte Terrain, kunne saameget mindre imod Citanternes Protest komme i nogen væsentlig Betragtning, som de 4 af Bidnerne ere besvogrede med enkelte af de Indstævnte. Med Hensyn til det fremlagte Kort har vedkommende Landinspecteur, der har copieret det efter Bykortet, vel afgivet den Erklæring, at han er temmelig overbevist om, at Matriculkortet, hvoraf, som berørt, Bykortet er en Copi, idetmindste forsaavidt Kalkgravene angaaer, er en Copi af Udfistningskortet, hvilket sidste, ligesaaalidt som Udfistningsberegningen har været at tilbeibringe; men ifølge hvad der isærligt er oplyst under Sagen, findes der for Liden foruden de Kalkgrave, der fra gammel Tid drives for sælles Regning, endvidere i Mønsted deels i deels udenfor det Terrain, der paa det fremlagte Kort er betegnet som „Kalkgravene“, andre Kalkgrave, der drives af enkelte Personer for egen Regning, og da der ikke under Sagen er tilbeibragt nærmere eller bestemt Oplysning om, hvorvidt Paastriften „Kalkgravene“ paa Matriculkortet er gaaet over paa dette fra Udfistningskortet som en Betegnelse for det Terrain, hvorpaa den ældre sælles Kalkdrift var forbeholdt, maa det herefter ansees som uvist, om det med denne Paastrift betegnede Areal paa det fremlagte Kort angiver Udstrækningen af det Terrain, der paa Udfistningens Tid forbeholdtes til sælles Kalkdrift, eller den Strækning, som paa den Tid, Matriculkortet optoges, i det Hele afbenyttedes til Kalkdrift, være sig for sælles eller Enkeltes særlige Regning, hvortil kommer, at der under det af de Indstævnte paa Aastedet optagne Lingsvidne uden nogen Indsigelse og, som det endog maa antages, efter særlig Foranledning fra de Indstævntes Side, er tilført en Bemærkning om, at den under Sagen omtvistede nye Kalkgrav i Virkeligheden ikke, saaledes som paa Kortet angivet, er beliggende i det sydvestlige Hjørne, men derimod i den østre Ende af Parcellen Matr.-Nr. 8b's nordlige Deel, og da der, som meldt, ikke er assat nogen Grændselinie mod Vest for „Kalkgravens“ Terrain, kan det, uagtet den paa lagte Farve naaer omtrent til den østlige Grændse af Parcellen Matr.-Nr. 8b's nordlige Deel, dog end ikke ved Kortet ansees sydeafgjørende bevist, at den omtvistede Kalkgrav ligger indenfor Grændserne af det paa Matriculkortet som „Kalkgrave“ betegnede Terrain.

Citanternes Paastrand om Frisindelse for de Indstævntes Tiltale findes herefter at maatte tages tilfølgende, hvorhos Processens Omkostninger for begge Retter efter Sagens Omstændigheder ville være at ophæve“.

Nr. 36. **Finanzministeriet paa Statskassens Vegne**
(den constituerede Kammeradvocat, Statsraad Bungen)

contra

C. Hoffmann (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Tilbagebetaling af en af Statskassen som Eier af Bernstorff Gods' oppebaaren Recognition.

Kjøbenhavns Gjældscommissions Dom af 28de September 1871: „Citanten C. Hoffmann af Høeghsminde bør være berettiget til af Statskassen som Eier af Bernstorff Gods' at erholde udbetalt 16 Rbd. 67 $\frac{1}{2}$ med Renter 5 pCt. aarlig fra den 26de September f. A. indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 19de December 1871 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ei maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

Ifølge Artikel 4 af det i den indankede Dom nævnte, i Aaret 1767 udstedte Arvesæstestjøde paa Tranegaard har Statskassen som nuværende Eier af Bernstorff Gods' Ret til i et Tilfælde som det heromhandlede, hver en ny Udstykning foregaaer, at oppebære den i Artiklen fastsatte Recognition. Denne indeholder vel Betaling til Godseieren for Udsørelsen af de ham ved Artiklen paalagte Forretninger, men kan dog ikke betragtes alene som et Vedertag for visse, hvorimod den, hvad allerede dens Benævnelse tyder paa, jfr. Artikel 5 og 12, maa antages væsentl. gt at have Charakteren af en Afgift til Godseieren i Anledning af Udstykningsen — hvilken ifølge Artikel 3 kun er tilladt med visse Indstrænkninger —, og navnlig gjælder dette om den af Indstævnte betalte Recognition af 3 Rbd. pr. Tønde Land, der er fastsat for Salg af Parceller til „Fremmede og Andre udenfor Bondestanden“ og er mindst dobbelt saa høi som Recognitionen ved Salg til „Slægtninge eller Andre, som til Bondestanden kan henregnes“. Allerede paa Grund heraf kan den Omstændighed, at Statskassen ikke har ladet de i Artikel 4 ommeldte Forretninger udføre med Hensyn til den under Sagen omhandlede Parcel, ikke berettigede Indstævnte til at fordrø hele den af ham

betalte Recognition, efter Fradrag af den ubethdelige Recognition efter Artikel 12, tilbage, og om en deelviis Tilbagebetaling er der efter Proceduren ikke Spørgsmaal. Desuden kan det ikke tilregnes Statskassen, at den ikke har ladet de paagjældende Forretninger udføre, eftersom Indstævnte eller hans Sælger ikke efter Artiklens Forfkrift har henvendt sig til Godsbestyrelsen angaaende Opmaalning og Maalebrev, men strax selv har foranstaltet Udskiftningen iøvrfat overeensstemmende med Lovgivningens Forfkrifter om Forudskiftninger, hvilke Forfkrifter maatte iagttages uden Hensyn til Bestemmelserne i Skjødet af 1767 om Arealets Opmaalning.

Efter det Anførte vil der være at tillægge Citanten Friindelse for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den inbantebe Doms Præmisses hedder det: „Citanten E. Hoffmann af Høeghsminde søger under nærværende Sag Indstævnte, Finantsministeren paa Statskassens Vegne som Eier af Bernstorff Gods tilpligtet at tilbagebetale 16 Rd. 67 s, som formeentlig er afkrævet Citanten formeget i Recognition af en Parcel Matr.-Nr. 28c af Gjentofte, da denne i Aaret 1866 blev tilskjøbet Citanten, tilligemed Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 26de September f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skodesløst eller med noget Tilstrækkeligt, Alt under Forudsætning af, at Indstævnte ikke maatte oplyse, at Statskassen i Overeensstemmelse med Billaarene for Afhændelsen af det Bernstorffske Gods Besørgede Bøndergaard har besørgt Parcelen opmaalt efter Quadratalen og i Henseende til sin Størrelse indført og annoteret i Godssets allernaadigt approberede Matricul- og Grændseprotocol og besørgt Maalebrev udstedt.

Indstævnte, for hvem den constituerede Kammeradvocat efter Ordre har givet Møde, har derimod paaftaaet sig frifunden og sig tillagt Sagens Omkostninger, derunder Salair til Kammeradvocaten.

I det i Aaret 1767 paa Gaarden Tranegaard i Gjentofte Sogn udstedte Arvesæstfjøde betingede den daværende Eier af Bernstorff Gods sig i

Post 4, at, naar Gaardens Eier og Efterkommere skulde finde for godt efter foregaaende 3die Posts Formelding til Eiendom at afhænde nogen Iiden eller stor Deel af Gaardens tilhørende Ager og Eng, saa havde han strax for Eieren af Bernstorff at anmelde samme Kjøb og Strækning, som strax skulde opmaales efter Quadratalem og i Henseende til sin Størrelse, til Efterlægstens Underretning, indføres og annoteres i den ved Bernstorff Gods bestandig forblivende allernaadigst approberede Matricul- og Grændseprotocol, hvorfor intet Skjøde maatte ansees for gyldigt, førend Maalebrevet af Eieren af Bernstorff var understrevet og besørget lovlig udseet, og da skulde for denne Forretning og saadant Maalebrevs Udstedelse betales i Recognition til Eieren af Bernstorff 3 Rd. af hver Tønde Land eller 14000 □ Alen, som fra Gaardens rette Tilhørende afhændes og overdrages til Fremmede og Andre udenfor Bondestanden; hvorimod en mindre Afgift, ligeledes beregnet efter Tønde Land blev at erlægge i Tilfælde af Parcellens Afhændelse til Personer af Bondestanden. I den 12te Post af bemeldte Skjøde hedder det dernæst, at, saasnart Forandring i et eller andet Tilfælde skulde finde Sted med denne Gaards nærværende Beboer, saaledes at samme overlades eller afhændes til nye Eiere eller Beboere, skulde til Eieren af Bernstorff istedetfor de sædvanlige Fæstpenge betales denne fastsatte Recognitions-Summa 2 Rd. af hver Tønde Hartkorn uden videre Indfæstning eller Huusbondshold i berørte Tilfælde at erlægge enten nu eller herefter end denne usforandrede Summa, som meldt er, og maatte intet Skjøde tinglyses og protocolleres, førend samme af Eieren af Bernstorff eller hvem han dertil besidder, var paategnet til Bitterlighed, og tillige, at bemeldte Recognition rigtig var betalt af Gaarden med 2 Rd. pr. Td. Hartkorn.

Efterat den ommeldte Gaard i Tidens Løb var bleven udhykket i Forbindelse med den tilfjødende Gaard Maglegaarden, kom en Parcel af Trane-gaarden senere i Proprietair Edermanns Besiddelse som Matr.-Nr. 28a, af hvilket Matr.-Nr. i Aaret 1866 en Parcel frastiltes og tilfjødedes Titanten af bemeldte Edermann som Matr.-Nr. 28c med et Areal af 87000 □ Alen, Gammelstak 6 Rd. 62 f og nyt Hartkorn 7 Stpr. 2 Fbkr. 1½ Album. Den Statskassen som Eier af Bernstorff Gods tilkommende Recognition i Anledning af Udstedelsen af Skjødet til Titanten paa den ommeldte Parcel blev af Amtsforvalteren for Kjøbenhavns Amtstuebistricte beregnet efter den ovenansførte Post 4 i det oprindelige Skjøde til 3 Rd. pr. Tønde Land eller til et Beløb af 18 Rd. 62 f; men da Titanten ikke anseer Statskassen berettiget til at beregne Recognitionen efter fornævnte Post, medmindre den besørgede Parcellens Opmaalning, Opmaalningens Indførelse i Godsets Matricul- og Grændseprotocol og Maalebrevets Udstedelse, for hvilke Forretningers Udførelse Recognitionen isølge Ordene i ostmeldte Post 4 skulde indeholde Betaling, hvorimod Titanten ifkun anseer sig pligtig til overensstemmende med Skjødets Post 12 i Anledning af den personelle Forandring af Eier, som er foregaaet ved hans Tiltrædelse af en Deel af den oprindelige Gaards Forb, at erlægge en Recognition af 2 Rd. pr. Tønde Hartkorn, hvilken beregnet efter den gamle Matricul- Hartkorn vilde andrage et Beløb af 1 Rd. 91 f, har han anlagt

nærværende Søgmaal efter forgjæves hos Indskrævte at have anbraget paa at erholde de saaledes formeget afstrævede 16 Rd. 67 ſj tilbagebetale.

Fra Indskrævnets Side er mod Søgmaalet gjort gjældende, at en Tilbagesøgning som den paaſtaaede ikke vil kunne fordres, efterſom Recognitionen er erlagt frivillig uden Reservation i Overeensſtemmelse med ældre Aftomplers Udviſende og fra Statskaſens Side er modtagen i god Tro i Lighed med, hvad der tidligere har været oppebaaret i lige Tilfælde. Statskaſen formenes fremdeles at maatte have Hævd paa i det foreliggende Tilfælde at oppebære Recognitionen efter den ovenanførte Poſt 4, da det overhovedet ikke vides, at Recognitionen nogenſinde er beregnet anderledes ved nye Parcellers Overdragelse, og den in casu benyttede Afgiftsberegning ſaa langt tilbage, man kan forfølge Beregningen, er kommen til Anvendelse med Henſyn til Parcelerne af Tranegaarden og ſpecielt ved de Parceler af denne, af hvilke Matr.-Nr. 28c er en Underparcel. Men ſelv afſeet herfra formenes den paaanførte Beregning at maatte have Medhold i en rigtig Fortolkning af Beſtemmelſerne i Arveſæſteſkjødet, idet nemlig Poſt 12 ikkun ſkal kunne angaae de Tilfælde, hvor Eier eller Beſidderſtife finder Sted, medens Eiendommen er den ſamme individueſt beſtaaende, ſom den tidligere Eier eller Beſidder havde, medens Poſt 4 derimod ſkal angaae de Tilfælde, hvor tillige gennem Udparcellering en Forandring foregaaer med ſelve Eiendommen; og den Omſtændighed, at den i bemeldte Poſt omhandlede Opmaaling af Parcelen og dennes Indførelſe i Godſets Matricul- og Grændſeprotocol, eſterat denne er forgaaet ved Ildsvaade, ikke længere foretages fra Godſets Side, ſkjønnes ikke at kunne medføre noget andet Reſultat, efterſom den ſammesteds foreſkrevne høiere Recognition ikke ſaaemeget ſkal have haft Henſyn til at yde Erſatning for Omkoſtingerne ved de ommeldte Arbeiders Udførelſe, men nærmest have ſigtet til at modarbejde Udſtykning og bevare Gaardmandsklaſſen ſamt derhos tillige at yde Beberlag for tidligere Indſæſtning og Sikkerhed for Wiſicoen med Henſyn til Statter.

Det ſkjønnes nu imidlertid ikke rettere, end at Titanten maa gives Medhold i, at den i Skjødetſ Poſt 4 foreſkrevne høiere Recognition i Tilfælde af Eiendommens Udparcellering efter de ſammesteds brugte Udtryk, hvorefter den bliver at betale „for denne Forretning og ſaadant Maalebrevs Udſteleſe“, betegner ſig ſom ſaſſat for at yde Beberlag for de Omkoſtinger, ſom maatte være forbundne med Parcelleſ Opmaaling m. v., hvorimod Skjødet ſelv ikke indeholder nogen Antydning af, at der ved Recognitionens Faſtſættelſe er tilſigtet at modvirke Udſtykning, hvortil netop i ſuldeſte Maal er aabnet fri Adgang ved Beſtemmelſerne i den foregaaende Poſt 3, ligesaa lidt ſom af, at Recognitionen ſkulde yde Beberlag for Indſæſtning og Sikkerhed for Wiſicoen med Henſyn til Statter, hvilke ſidſte Eieren iſølge Poſt 6 iſr. Poſt 8 ſelv directe ſkulde erlægge. Naar ſaaledes den forſiøiede Recognition efter Poſt 4 maa antages betinget af, at Godſet udfører de deri nævnte Arbejder, kan dens Opkrævning in casu ikke anſees medholdelig, da det er in confesso, at bemeldte Arbejder ikke med Henſyn til den omhandlede Parcel ere udførte fra Godſets Side, og der burde ſaaledes ikkun have været afſtrævet Citanten Recognition

efter Skjødet's Post 12, navnlig med det af ham opgivne Beløb, mod hvis Rigtighed ingen speciel Indsigelse er fremsat, idet der efter det omhandlede Forholds Bestaafenhed ikke kan være Tale om, at Indstævnte skulde have bundet Hævd paa, at den Beregningsmaade, som i Praxis skal have gjort sig gjældende, bestandig skulde følges. Da nu derhos den Omstændighed, at Citanten frivillig uden Reservation har erlagt det ham affordrede Beløb, og at dette af vedkommende Amtsforvalter i god Tro er modtaget, ikke skjønes at kunne udelukke hans Tilbagesøgningsret, efterfom det er Modtageren, der har givet Anledning til, at der er betalt formeget, og det i ethvert Fald laa denne, der gjorde Beregningen over, hvormeget der skulde erlægges i Recognition, nærmere end Citanten, der maatte være berettiget til at gaae ud fra, at Beregningen paa Amtstuen var rigtig, at undgaae Feiltagelsen, vil Citantens Paastand være at tage tilføje, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at høre; og vil der efter dette Sagens Udfald ikke kunne tiltjendes den constitutede Kammeradvocat Salair hos Modparten."

Nr. 233.

Advocat Levinsen

contra

Jens Nielsen og Karen Hansen (Defensor Nellesmann),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

Bends Herreds Extrarets Dom af 18de Juni 1872: „Tiltalte, Huusfæster Jens Nielsen og ugift Fruentimmer Karen Hansen i Holse Skov bør hensættes i simpelt Fængsel hver i 8 Dage; saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede alle af Actionen flyvende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Møller og Defensor, Procurator Schmidt 3 Rd. til hver. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de August 1872: „De Tiltalte Jens Nielsen og Karen Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder de i Herredstingsdommen bestemte Salairer og Salairerne til Procuratorerne Raasløff og Kalko for Overretten, 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Ved den i den indkomne Dom ommeldte, for de Tiltalte forkyndte Skrivelse af 15de Januar 1870 fra Herredsfogden i Bends Herred maa der antages at være givet dem en efter

Straffelovens § 178 tilstræffelig Advarsel. Da nu det Samliv, som de Tiltalte, efterat denne Advarsel var dem meddeelt, ifølge de fremkomne Dphlysninger have ført, maa betragtes som forargeligt, vilde de, som ved Herredstingsdommen antaget, ikke kunne undgaae efter den citerede Lovbestemmelse at anses med en Straf, der ved bemeldte Dom findes passende fastsat til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver af de Tiltalte. I det Herredstingsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes kunne stabsæstes, hvorhos de Tiltalte vilde have at betale de Sagførerne for Overretten og Høiesteret tilkomnende Salarier.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Saa bør de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een udrede i Salarium til Procuratorerne Raasløff og Kalko for Overretten 5 Rd. til hver og til Advocaterne Levinson og Nellemann for Høiesteret 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Bends Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte Jens Rielsen og Karen Hansen for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

Efterat det under et ved bemeldte Herreds Politiret optaget Forhør var blevet oplyst, at de Tiltalte uden at være gifte med hinanden levede sammen som Mand og Kone og avlede Børn sammen, tilskrev Amtmanden over Odense Amt under 13de Januar 1870 Herredsfogden i Bends Herred og anmodede ham om at vilde i Amtshusets Navn advare de Tiltalte mod at fortsætte deres forargelige Samliv, med Tilkjendegivende, at de ved at vedblive dermed ifølge Straffelovens § 178 vilde blive at anses med Fængselsstraf.

I Henhold til denne Skrivelse fra Amtet udsærbegede Herredsfogden den 15de s. M. en skriftlig Advarsel, hvori han advarede de Tiltalte i Amtets Navn om at sjerne sig fra hinanden og ophøre med at føre et forargeligt Samliv, hvorhos han tilspøiede, at saafremt Advarselen lodes upaaagtet, vilde de ifølge bemeldte § blive straffede med Fængsel, hvilken Advarsel derefter under 20de s. M. blev forlyndt for de Tiltalte ved Stævnebidnerne og derom givet Paategning af disse. Da de Tiltalte desuagtet ere vedblevne at leve sammen, er nærværende Sag bleven anlagt mod dem.

Om det nu end kan anses stemmende med Lovgivningen, at den de Tiltalte meddeelte Advarsel ikke er udgaaet umiddelbart fra Dørværigheden,

findes der ialfsalbt intet Hensyn at kunne tages til denne Advarsel, forsaavidt den gaaer udenfor Amtets Skrivelse, og da denne kun fordrede de Tiltalte advarere mod at fortsætte deres forargelige Samliv, men ikke, som Herredsfogdens Advarsel paalagde dem, at hjerne sig fra hinanden, og da det ikke imod deres Benægtelse er beviist, at de efter Advarselens Forkyndelse have pleiet legemlig Dmgang eller søgt Seng med hinanden, ville de være at finde for Actors Tiltale, og i Overensstemmelse hermed vil Herredstingsdommen, hvorved de ere ansæte med simpelt Fængsel hver i 8 Dage, være at forandre."

Fredagen den 4de October.

Nr. 172.

Advocat Mellemann
contra

1) Zens Nielsens Enke **Johanne Sørensdatter**, 2) **Søren Jensen** og 3) **Niels Jensen** (Defensor Levinfen), der tiltales for Modstand og Fornærmelse mod Politiet, de tvende Sidste tillige for Overfald.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 4de Marts 1872: „De Tiltalte Johanne Sørensdatter, Zens Nielsens Enke, Søren Jensen og Niels Jensen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød, de to Førstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i 5 Dage. Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Bloedross 8 Rd. og til Defensor, Procurator R. E. Jørgensen 5 Rd. udredes af de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7te Mai 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Maag og Suel for Overretten betale de Tiltalte Zens Nielsens Enke, Johanne Sørensdatter, Søren Jensen og Niels Jensen Een for Alle og Alle for Een til Førstnævnte 8 Rd. og til Sidstnævnte 6 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Søren Jensen findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Søren Jensen bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Levinfen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 20 Rd. til hver.

I den indbandede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Rjøbenhavn Amts nordre Virks Egtvaret hertil indbandede Sag actioneres de Tiltalte Jens Nielsens Enke, Johanne Sørensdatter, Søren Jensen og Niels Jensen for Mordbrand og Fornærmelse imod Politiet og de 2de Sidstnævnte tillige for Overfald.

Det maa i saa Henseende ved de afgivne Vidneforklaringer, i Forbindelse med, hvad af de Tiltalte selv er vedgaaet, ansees tilstrækkelig oplyst, at de Tiltalte Søren Jensen og Niels Jensen, af hvilke Førstnævnte vel maa antages at have været noget beruset, men dog ikke i en saadan Grad, at det kan antages at have nogen Indflydelse paa hans Tilregnelighed, Søndagen den 30te Januar d. N. paa Georgsveien ved Utterslev Mark have anfaldet Arbeidsmand Niels Larsen og dennes Hustru, uden at disse dertil gave nogen rimelig Anledning, samt at de derefter ligeledes have overfaldet Formand Hans Mortensen og Huuseier Peter Nielsen med Hug og Slag, da disse kom Niels Larsen og Hustru til Hjælp. Under dette Slagsmaal, hvorved navnlig Tiltalte Søren Jensen viste største Virksomhed, blev der tilføjet saavel Niels Larsen som Hans Mortensen og Peter Nielsen forskjellige Beskadigelser, navnlig i Ansigtet, hvilke dog alle vare af mindre Betydning og ikke have efterladt nogen skadelig Følge for deres Helbred.

Paa lige Maade er det oplyst, at de Tiltalte Søren Jensen og Niels Jensen, da Politibetjent Christiansen indsaandt sig paa Stedet for at bringe Orden tilveie og til den Ende gjentagne Gange befalede dem at forløse sig bort, nægtebe at efterkomme dette Paalæg, samt at de heri bleve understøttede af deres Moder, Tiltalte Jens Nielsens Enke Johanne Sørensdatter, som ligeledes var kommen tilstede. Politibetjenten erklærede derpaa Søren Jensen, som viste sig meest ustyrlig, for anholdt og opfordrede ham til at følge med sig, hvilket Paalæg han ogsaa adløb. Da de imidlertid under Ledfagelse af de 2 andre Tiltalte vare komne et Stykke henad Veien til det Huus, hvor Tiltalte Nielsens Enke havde Bopæl, opfordrede Niels Jensen Broderen til at gaae op i Huset for at flitte Klæder. Dette modfattede Politibetjenten sig, idet han for at forhindre Tiltalte Søren Jensen fra at undslippe greb fat i dennes Klæder, men Søren Jensen slog ham da over Armen, og paa samme Tid greb Tiltalte Nielsens Enke ham i Brysiet, medens Tiltalte Niels Jensen tog

fat i Broderen og trak i ham. Ved disse forenede Anstrengelser lykkedes det Tiltalte Søren Jensen at slide sig løs, og Politibetjenten gif da hen i Døren til Tiltalte Nielsens Enkes Hus for at forhindre Søren Jensen i at komme derind, men her blev han paany angreben af Nielsens Enke, som tog ham i begge Skuldrene og rustede ham samt puffede til ham, idet hun udskjæbte ham og sagde, at han skulde struppe af, da han der ikke havde Noget at bestille, og var det, medens dette passerede, lykkedes de 2 Tiltalte at slippe bort.

For det saaledes udviste Forhold ere de Tiltalte, af hvilke Nielsens Enke er født i Aaret 1821, Søren Jensen i Aaret 1848 og Niels Jensen i Aaret 1853, medens ingen af dem tidligere findes straffede, ved Underrettens Dom rettelig ansete, Forskønnede efter Straffelovens §§ 100 og 101 og de 2 Sidstnævnte efter de nævnte Paragrapher og § 203, og skjønnes Straffen for Nielsens Enke og Søren Jensen passende ansat til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for hver og for Niels Jensen til samme Slags Fængsel i 5 Dage."

Nr. 188.

Advocat Hansen

contra

Ludvig Marcusfen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Forordningen 13de Februar 1775 samt for Politiuorden.

Hierm Ginding Herreders Politirets Dom af 26de Marts 1872: „Tiltalte, Handelsreisende Ludvig Marcusfen af Randers bør til Hierm Ginding Herreders Politikasse betale en Mulct paa 10 Rd. og til Holstebro Rjøbstads Politikasse en Mulct paa 10 Rd. samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. De under Sagen omhandlede 7 Ubre confisteres for at bortsælges ved Auction til Fordeel for Politibetjent Schou i Struer. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 17de Juni 1872: „Tiltalte, Rjøbmand Ludvig Marcusfen af Randers bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder de af Sagen flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da det Strafsvar, hvorom der kunde være Spørgsmaal med Hensyn til Sigtelsen for Politiuorden, ikke vilde kunne ud-

gjøre objectum appellabile, vil Sagen, forsaavidt denne Sigtelse angaaer, være at afvise.

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Overtrædelse af Forordning 13de Februar 1775, bemærkes, at der ikke imod hans Benægtelse findes tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han i de under Sagen omhandlede Tilfælde har villet afhænde noget af de Uhre, han paa sin Reise førte med sig, og som han paaberaaber sig kun at have medført for at forevise dem som Prøver. Som Følge heraf billiger Høiesteret, at der ved den indankede Dom under denne Deel af Sagen er tillagt ham Frisindelse, hvorhos det dog rettelig er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Forsaavidt Tiltalte er sigtet for Polituorden, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Mellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Kjøbmand Ludvig Marcusen af Randers for Overtrædelse af Frdn. 13de Februar 1775 samt for Polituorden.

Efterat det den 3die October s. A. var kommet til vedkommende Politimesters Kundskab, at Tiltalte — der efter Sagens Oplysninger har Borgerskab som Kjøbmand i Randers og navnlig efter sin Forklaring der har havt Lager af Uhre, hvorhos han isøvrigt reiser om for et Handelshuus i Kjøbenhavn for at indkjøbe Skind — skulde i Struer have solgt Uhre, indfandt to Politibetjente sig samme Dags Aften efter Ordre paa Gjæstgivergaarden i Holstebro, hvor Tiltalte blev antruffen i Besiddelse af 7 Uhre, efter Tiltaltes Opgivende af Værdi ialt 94 Rd., der da bleve beslaglagte.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 22.

Den 18de October.

1872.

Anden ordinaire Sæssion.

Fredagen den 4de October.

Nr. 188.

Advocat Hansen

contra

Ludvig Marcussen (see forrige Nr.).

Tiltalte har imidlertid nægtet at have paa den af ham i det ommeldte Siemeb foretagne Rejse medført de anholdte Uhre i den Hensigt at sælge dem, idet han efter sin Paastand alene agtede efter de medbragte Uhre — der alle skulle være af forskjellig Slags — at modtage Bestillinger paa Uhre, som da senere skulde blive Kjøberne tilsendte fra hans Lager i Randers. Overeensstemmende hermed har ogsaa en Uhrmager i Struer udsagt, at Tiltalte havde indfundet sig hos ham og meddeelt ham, at han havde nogle Prøveuhre, som han vilde have Uhrmageren til at see paa, hvilket denne — der isørigt ikke indlob sig i Handel med Tiltalte — efter sin Forklaring opfattede saaledes, at de Uhre, Tiltalte medførte, vare Prøver og ikke skulde være Gjenstand for Salg, og vel har et andet Bidne udsagt, at Tiltalte, med hvem Bidnet tilfældigviis traf sammen i Struer, havde spurgt Bidnet, om det ikke vilde kjøbe eller tilbytte sig et godt Uhr, uden at der var Tale om, at de Uhre, Tiltalte havde med sig, men som han isørigt ikke fremviste, idet Bidnet ikke vilde handle med ham, ikke skulde være Gjenstand for directe Salg, og et tredje Bidne har udsagt, at det paa Banegaarden i Struer kom i Tale med Tiltalte om at kjøbe Uhre af ham, hvilken Samtale Tiltalte, der maa antages heller ikke ved denne Leilighed at have fremviist noget Uhr, afbrød med Bemærkning om, at Bidnet kunde komme til Høstebro den næste Dag, saa skulde det nok faae sin Rejse betalt, men at Tiltalte isørigt aldeles ikke omtalte, at Bidnet ikke strax skulde have det eller de Uhre, som de muligt kunde komme til at handle om, i hvilket Tilfælde Handelen — hvad Tiltalte efter Bidnets For-
mening naturligtviis ogsaa meget godt maatte vide — strax vilde have været

forbi, men om det nu end efter Forholdets Natur maa ansees uantageligt, at Tiltalte, som han har villet gjøre gjætbende, alene skulde have iagtet at afslutte Handel med de sidsnævnte to Stueer saaledes, at han senere skulde have sendt dem de Ubre, som de kunde være blevne enige om, men derimod ikke vilde have ladet dem faae noget af de medførte Ubre, kan det dog ikke ved de saaledes fremkomne Oplysninger om; at Tiltalte paa sin Reise i andet Diemed leilighedsviis til Enkelte har solbudt Ubre, ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i et Forhold, der kunde henføres under Bestemmelserne i Frdn. 13de Februar 1775, eller at de af ham medførte Ubre eller noget enkelt af dem overhovedet have været bestemte til umiddelbar Forhandling paa Reisen, ligesom der, idet det ikke er oplyst, at noget Salg har fundet Sted, ikke bliver Spørgsmaal om at ansee Tiltalte med Misset for Døttærelse af Bestemmelserne i Næringsloven af 29de December 1857 § 5 cfr. § 34.

Foraaavidt Tiltalte dernæst er sigtet for Politioorden, har han erkjendt, at han, da Politibetjentene den 30te October s. A. om Aftenen Kl. 8—9 havde indfundet sig paa Gjæstgivergaarden for at anholde hans Varer og havde anmodet ham om at følge med ind i et Værelse, hvor de underrettede ham om Hensigten med deres Komme, herover kom i en saa ophidset Stemning, at han streg og raabte, slog med Haanden i Bæggen og truede med at fæste Betjentene ud, men efter hvad der i det Hele er oplyst om det ved denne Leilighedsforefaldne, findes der ikke Anledning til at betragte den saaledes af Tiltalte inde i et af Værelserne i Gjæstgivergaarden udviste Udsærd som en Krænktelse af den offentlige Orden.

Efter det Anførte vil Tiltalte i det Hele være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, ligesom der herefter ikke bliver Spørgsmaal om Confiscation af de beslaglagte Ubre. Efter Omstændighederne findes han dog at burde udrede Sagens Omkostninger."

Mandagen den 7de October.

Nr. 219.

Advocat Henriksen
contra

Francisco Tallado eller **Tallada** (Defensor Hansen),
der tiltales for uagtsomt Drab.

St. Thomæ Extrarets Dom af 12te April 1882: „Arrestanten Francisco Tallado eller Tallada bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede de af Actionen flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Den bestindiste Landsoverrets Dom af 8de Juni 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffe-

tiden bestemmes til 8 Maanedes. At efterkommes under Afseer efter Loven."

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte forøvede, i den indankede Dom omhandlede uagtsomme Drab, der alene er Gjenstand for Actionens ordren, vil han være at ansee efter Forordning 4de October 1833 § 29, navnliges efter famtlige dermed forbundne Omstændigheder efter sammes andet Led, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Francisco Tallado eller Tallada bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 15 Gange 48 Timer. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisses herder det: „Under nærværende, fra St. Thomæ Extraret indankede Sag tiltales Arrestanten Francisco Tallado eller, som hans rette Navn er, Tallada for uagtsomt Drab.

I følge hvad der beels ved Arrestantens egen Forklaring beels ved det forøvrigt under Forhørerne Dphste er godtgjort, ere Sagens Omstændigheder følgende.

Da Arrestanten den 29de Februar d. A. om Aftenen Kl. 6 à 7 havde indfundet sig i Esornels Bærtshuus i Kronprindsensgade Nr. 10, kom det efter nogle, som det synes, i Spøg begyndte Drillerier imellem ham, der, ligesom han er en til Dril forsalben Person, ogsaa den Aften var veruset, og Svenden Peter Morales, et ungt Menneske paa 17 Aar, tilsidst til Haandgribeligheder, idet Arrestanten slog Morales med sin Stof, hvorpaa Morales kastede en Flaske imod Arrestanten og ramte ham paa Maxen, uden at der berøved tilføiedes ham Stabe. Arrestanten greb da ogsaa paa sin Side en Flaske, som han selv vil mene, den samme, som var bleven kastet paa ham, efter andre Forklaringer en anden af de Flasker, der laae spredte omkring i Localet, men i ethvert Fald, som ogsaa under Extraretsforhøret af Arrestanten

erkjendt, en Flaske, som Hovedet var slaaet af, og kastede den, da Morales, der efter at have gjort sit Kæft var løbet ud i Gaarden, iagen viste sig i den aabne Dør, efter ham. Morales undgik, som han selv forklarer, ved at bukke sig Slaget, og Flasken foer gjennem Døraabningen, ifølge Arrestantens Forklaring, efter at være slaaet an mod Dørfanten, ud i Gaarden og rante en 10-Aars Dreng Adolph Bennett, der tilligemed sin ældre Broder havde stillet sig ved en Muur straaß over for og i nogle saa Skridts Afstand fra den aabne Dør for at iagttage, hvad der passerede indenfor. Da Folk kom til, viste det sig, at Drengen havde faaet et stort Soar i Maven, hvoraf Indvoldene kom frem. Landphysicus, der, kort efter at Ulykken var skeet, kom tilstede, anfaae strax Soaret for absolut dødeligt, og den næste Dags Eftermiddag døde ogsaa Barnet som Følge af Soaret.

Arrestanten afsag strax samme Aften en ordentlig Forklaring over, hvad der var passeret, ligesom han i Forbøret Dagen efter erklærede, at han fuldkommen nøiagtig erindrede det Forefaldne, saa at han, noget beruset, som han var, dog maa ansees for at have været fuldt tilregnelig, medens vel, som i Underrettsdommen bemærket, Arrestantens Beruselse kan have havt Indflydelse paa hans Evne til at beregne Følgerne af hans Handling. Medens det nemlig maa antages, at Arrestanten, der vil have kastet Flasken i Dieblittets Forbittrelse over selv at være bleven truffen af Morales, har tilsigtet dermed at ramme denne, mangler der derimod Føie til at tillægge ham nogen bestemt Hensigt til enten at skille Morales ved Livet eller tilføie ham et egentligt Onde, og kan det herved ikke oversees, at Arrestanten kun benyttede sig imod Morales af et lignende Vaaben som det, denne havde benyttet imod ham, idet der mangler al Anledning til at antage, at Arrestanten med Forsæt skulde have valgt den itubrudne Flaske som mere egnet til at gjøre Skade; der er endelig ingen Grund til at forlæste Arrestantens Forklaring, at han ingen Anelse havde om, at der befandt sig Nogen i Gaarden i den Retning, hvori han kastede Flasken.

Naar saaledes Drabet ikke, som Goubernementets Actionsordre har villet, alene vil kunne tilregnes Arrestanten som uagtsomt Drab, uden alt Hensyn til, hvad af ham var tilsigtet, bliver hans Forhold, som Retten ikke ved den Indskrænkning, der er givet Actionsordren, vil ansee sig ubesluttet fra at paakjende, at bedømme efter Grundsætningerne i § 2 sidste Membr. af Forordning Afd. October 1833 cfr. Grundsætningen i nyssævante Forordnings § 14, idet derved Forfstrifen i Forordningens § 5 væsentlig maa komme Arrestanten tilgode, samt efter Forordningens § 29, og findes den heresier af Arrestanten — der er 41 Aar gammel og født paa Puertorico, men i 17 Aar har opholdt sig paa St. Thomas og tidligere er anseet ved St. Thomæ Extrarets Dom af 16de December 1868 for Uforsigtighed ved Erhvervelsen af sjaalme Koster med en Bøde af Doll. 6. 40. samt ved Overrettens Dom af 15de November f. A. for ulovlig Omgang med Hittegods er dømt til Kængsel paa Band og Brød i 5 Uge 48 Timer — forskyldte Straf at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder.

Underrettsdommen, der har bestemt Straffen til Forbedringshusearbejde i 1 Aar og derhos rettelig har idømt Arrestanten Actionens Omkostninger, bliver altsaa med den angivne Forandring i Straffetiden at staafste.“

Nr. 54. Gaarbeier **Christen Jensen** (Ingen)
 contra
 Gaardmand **Christen Hansen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Da Citanten, efterat Høiesterets Udeblivelsesdom af 10de Juni d. A. var affagt, og efterat han har meldt sig med Dvittinger for at have betalt de i Dommen ommeldte 80 Lod Sølv, nu atter ved Sagens Foretagelse i Høiesteret hverken er mødt eller har ladet møde, og Indstævnte ei heller har givet Møde, kjendes for Ret:

Citanten bør have tabt Sagen. Til Justitskassen betaler han 5 Rd.

Nr. 112. Advocat **Klubien**
 contra

Damianus Sophus Andersen og dennes Hustru **Margrethe Andersdatter** (Defensor Dunghen),
 der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

København's Rådhus Rets Dom af 18de November 1871:
 „Tiltalte Nr. 3, Maren Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. For Arrestantinden Juliane Margrethe Glavinds Bedkommende bør den Baretægtsarrest, hun har været underkastet, træde istedetfor Straf. De Tiltalte Nr. 1, Damianus Sophus Andersen, Nr. 2, Margrethe Andersdatter og Nr. 3, Jens Christian Nielsen bør henføres i Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 1 og Nr. 3 hver især i 4 Gange 5 Dage, Nr. 2 i 3 Gange 5 Dage. Af Sagens Omkostninger, hvorunder de Actor, Procurator Jacoby og Defensor, Cancelliraad Bredstrup tilkommende Salairer bestemmes til 5 Rd. til hver, udrede de Tiltalte Nr. 1 og Nr. 2 Een for

Begge og Begge for Een Halvdeelen, saaledes at Arrestantinden in solidum med dem heraf tilsværer en Fjerdedeel; den anden Halvdeel udredes af de Tiltalte Nr. 3 og Nr. 4 og af Arrestantinden Een for Alle og Alle for Een. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 25de Marts 1872: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neffelmann 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne bevirke nogen Forandring i Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Klubien og Etatsraad Bungen for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik 3 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Bærtshunsholder Damianus Sophus Andersen og hans Hustru Margrethe Andersdatter for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Tiltalte Damianus Sophus Andersen har tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der driver Bærtshunshold i Randers, for omtrent 5 Aar siden blev enig med sin medtiltalte Hustru om, at de i Lighed med, hvad der fandt Sted hos andre Bærtshunsholdere, skulde søge at drage Gæster til deres Beværtning ved at holde Opvartningspiger, der vilde lade sig bruge til Utugt, og at han siden den Tid har haft forskjellige Opvartningspiger, den ene efter den anden, der alle med hans Vidende og Billie have benyttet det dem anviste Værelse, der laa ved Siden af Beværtningsoalet, til deri at øve Utugt med Mandfolk, der indfandt sig i Beværtningen. Efter Aftale med sin Hustru har Tiltalte tilkendegivet enhver af Opvartningspigerne, at de ikke maatte tage noget Mandfolk ind til sig i deres Værelse,

medmindre den Bedkommende først havde bestilt $\frac{1}{2}$ Flokke Bilm, som Tilstalte lod sig betale med 2 Rd. Flaften, medens den kun kostede ham selv 4 Mk., ligesom han ogsaa har paalagt Pigerne, at de, naar der om Natten kom Mandfolk og bankede paa hos dem, skulde lukke dem ind til sig.

Ligeledes har Tilstalte Margrethe Andersdatter tilstaaet ikke blot, at hun har været enig med sin Mand i at holde løssagtige Opvartningspiger for berved at trække Gæster til Beværtningen, og at det er hende vel bekendt, at de Opvartningspiger, de i Løbet af de sidste 5 Aar have haft, have ladet sig bruge til Utugt af Gæsterne og have haft Tilladelse til at tage Mandfolk ind til sig om Natten, men ogsaa at hun paa flere Maader har opmuntret ialtsid den ene af disse Opvartningspiger til at bedrive Utugt, saaledes ved til Pigen at yttre sin Misfornøielse over, at der kom saa saa Herrer til denne om Natten, og ved engang at gjøre Pigen opmærksom paa, at en i Beværtningen tilsteværende Person var en rig Mand, som Pigen skulde see at bevæge til ofte at søge i Beværtningen, ligesom Tilstalte en anden Gang har yttret til samme Pige, at denne, hvis der den paafølgende Nat skulde komme Herrer, der vilde ind til hende, ikke som sædvanlig maatte lukke dem ind igjennem Gaarden, da en anden i Huset boende Familie den Nat skulde vadste, men maatte lukke dem ind igjennem Gadebøven.

Vel har nu Tilstalte Andersen i en Skrivelse til Overretten og derefter under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør saavel for sit eget Bedkommende som paa sin Hustrus Vegne tilbageladt de af dem under Forhørerne afgivne Tilstaaelser, der efter hans Udsagn skulle være fremkaldte ved Trusler af Forhørsdommeren samt ved Formaning og Forehvilinger fra Arrestforvarerens Side, medens Tilstalte Margrethe Andersdatter paa Grund af Sygdom ikke har kunnet yderligere afhøres; men til denne Tilbagekaldelse, der er i Strid med hvad der icorigt er oplyst under Sagen, vil der efter D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages, hvorimod de Tilstalte, af hvilke Damianus Sophus Andersen er født i Aaret 1837 og Margrethe Andersdatter i Aaret 1839, og som ikke tidligere have været tilstalt eller straffede, for deres ovennævnte Forhold ere ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Analogien af Straffelovens § 182 2det Led, ligesom Stroffen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød for Damianus Sophus Andersen i 4 Gange 5 Dage og for Margrethe Andersdatter i 3 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omløsninger i 1ste Instants for de Tilstaltes Bedkommende det ligeledes vil kunne have sit Fortblivende, vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Nr. 167.

Statsraad Bungen

contra

Vendt Christensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksfund Rådsheds Extrarets Dom af 16de April 1872: „Tiltalte, Indsidder Vendt Christensen af Frederiksfund bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Justitsraad Glud 6 Rd. og til Defensor, Procurator Langkilde 5 Rd. og til sidstnævnte Sagsfører Befordringsgodtgjørelse efter Bognmandstaxt. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Mai 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten, Justitsraad Glud og Procurator Langkilde bestemmes til 4 Rd. for hver. 3 Salair til Procuratorerne Lange og Bloch for Overretten betaler Tiltalte Vendt Christensen af Frederiksfund 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afværk efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Frederiksfund Rådsheds Extraret hertil indankede, mod Tiltalte Vendt Christensen af Frederiksfund for Tyveri anlagte Sag maa det ved egen Tilskaaelse og det isørigt Oplyste anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte en Aften i Februar Maaned d. N. har tilvendt sig en Huusmand Andreas Larsen tilhørende, til 4 Ml. vurderet Hjulbør, som Eieren havde labet faae paa en Mark udenfor Frederiksfund, medens han røgte et Vrinde i Byen. Tiltalte, som er født i Aaret 1837, og som tidligere ifølge fornævnte Rets Dom af 20de Juli 1868 er i Medfør af Straffelovens §§ 228 og 234 samt 240 for Tyveri idømt Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil nu være

at ansee med Straf efter Straffelovens § 230 1ste Led, og da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat, og den i samme valgte Straf af 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes passende, samt da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, dog at Salairerne for Underrettsagsførerne findes at burde nedsættes fra henholdsvis 6 og 5 Rd. til 4 Rd. for hver, vil bemeldte Dom med den fibstansførte Forandring være at fastsætte."

Nr. 201.

Statsraad Bungen

contra

Jørgen Pedersen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Slagelse Rådsheds Extrarets Dom af 29de April 1872: „Tiltalte, Arbeidsmand Jørgen Pedersen bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt ubrede de med hans Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Deichmann 5 Rd. og Defensor, Procurator Drechsel 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de Juni 1872: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Lehmann og Seidelin for Overretten betaler Tiltalte, Arbeidsmand Jørgen Pedersen af Hylkerup 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er Tiltalte, Arbeidsmand Jørgen Pedersen af Hylkerup ved egen Tilstoelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig overbevist at have fra den uafsaafede Pengestuffe i Høler i Slagelse Ole Jensen's Bontil, hvor han havde

indsundet sig i et Erinde, bortskaalet en Specie. Tiltalte er ligeledes overbevist at have solgt nogle tomme Flasker, som han havde havt tillaaus af forskjellige Personer. Han er født i Aaret 1844 og findes ikke forhen straffet. Han vil nu være at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 253, og da den ved Stogelse Bytings Dom af 29de April d. A. valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, ligesom og Dommens øvrige Bestemmelser billiges, vil Underrettsdommen i det Hele være at slabsæste."

Tirsdagen den 8de October.

Nr. 217.

Statsraad Bungen

contra

Jens Larsen (Defensor Klubien),

for Tyveri eller Hæleri eller ialfsald ulovlig Dmgang med Hittegods.

Sors Birkis Extrarets Dom af 4de Juni 1872: „Arrestanten Jens Larsen bør henseettes i Tugthuusarbeide i 2 Aar og udrede alle af nærværende Action lovlig sthybende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Flor 5 Rd. og til Defensor, Procurator Windfeldt Hansen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Juli 1872: „Arrestanten Jens Larsen bør henseettes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne, Justitsraad Nyegaard og Hedscher for Overretten betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Foraaavidt Sigtelsen mod Tiltalte angaaer det i den ind- ankebe Dom ommeldte Keeb, maa det billiges, at der er tillagt ham Frisindelse. Med Hensyn til det under Sagen endvidere omhandlede Dreiel og Værrer er det ved Dommen rettelig antaget, at Betingelserne for Anvendelsen af det ved Lovens 6—17—10 og 11 cfr. Forordning 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis ere tilstede; men efter de under Sagen fremkomne Oplysninger findes han for saavidt at maatte ansees som sthyblig i Tyveri. Som

Følge heraf og i Betragtning af de Tiltalte tidligere overgaæbe Domme bliver han nu at dømmes for denne Forbrydelse, 2den Gang begaaet, hvilken dog tillige vil være at tilregne ham som 4de Gang begaaet Hæleri. Han bliver derfor at ansee efter Straffelovens § 238, cfr. § 241, og § 230, og Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jens Larsen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Sors Birk's Extraret hertil indantebe Sag tiltales Arrestanten Jens Larsen for Tyveri eller Hæleri eller ialfald ulovlig Omgang med Hittegods. Arrestanten har vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at have været i Besiddelse af 2 Stykker Dreiel og et Stykke Lærred, vurderede ialt til 15 Rd. 1 Mk. 8 ß, der maae antages bortstjaalne ved et Natten mellem den 15de og 16de April d. A. i Overlærer Baahs Gaard i Sors, hvor Tøiet var ophængt til Vægning, begaaet Tyveri, samt af et Stykke Hovedskolereeb, vurderet til 4 Mk. 8 ß, som samme Nat maa antages stjaalet fra Kæbslager Lærches Reberbane, der ligger ved Veien fra Sors til Pedersborg.

Arrestanten har imidlertid vedholbende benægtet at have stjaalet disse Gjenstande, hvorimod han samme Aften eller Nat, da Tyverierne skulle være begaaede, vil have fundet dem liggende paa den ovennævnte Landevei, Dreielet og Lærredet sammenrullet og omvundet med Reb, hvorhos han har paastaet, at det var hans Agt at opløse Gjenstandene, hvilket dog ikke skete, da han Dagen efter blev uholdt. Til Arrestantens Forgivende om at have fundet Gjenstandene og at have villet opløse dem kan imidlertid intet Hensyn tages, da det ikke er bestyret ved Nogetsombest, og da det i Lovens 6—17—10 og 11 omhandlede indirecte Beviis maa ansees fuldstændig tilveiebragt med Hensyn til Dreielet og Lærredet — hvorimod dette Beviis ikke kan ansees tilveiebragt med Hensyn til Rebet, da de af Kæbslagerens Ved og Lærlingen Lærche i Forhøret den 22de April d. A. afgivne og beebigede Forklaringer ikke kunne siges at indeholde et Tiendomsbeviis, uden at det dog efter Sagens øvrige Bestaaenbed findes nødvendigt at udsætte Sagens Paakjendelse efter at søge saadant Beviis tilveiebragt — vil Arrestanten for sin ubjæmlede Besiddelse af

Dreielet og Lærredet i Henshold til Frdn. 8de September 1841 § 6 være at ansee som Hæler, idet der ikke Hjønnæs forbundne saadanne særdeles Omstændigheder med den uhjemlede Besiddelse, der vise, at han selv har staaet Kosterne.

Arrestanten, der er født i Aaret 1839, har tidligere oftere været straffet, blandt Andet efter Høiesteretsdom af 18de Marts 1862 for Indbrudstyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 12 2det Led cfr. § 21 med 6 Aars Forbebringshuusarbejde, efter samme Rets Dom af 7de November 1866 som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. §§ 241 og 307 med 8 Maaneders Forbebringshuusarbejde og efter nærværende Rets Dom af 5te Juni 1868 som for 3die Gang begaaet Hæleri efter de sidstnævnte Lovbestemmelser med 2 Aars Forbebringshuusarbejde. Han vil derfor nu være at dømme som for 4de Gang begaaet Hæleri efter Straffelovens § 238 cfr. §§ 241 og 307, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til 3 Aars Forbebringshuusarbejde.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, der har anset Arrestanten efter Straffelovens § 230 1ste Led samt §§ 238 og 241 som for 4de Gang begaaet Hæleri med 2 Aars Fugthusarbejde, være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Arrestanten."

Dagsbogen den 9de October.

Nr. 48. **Søren Nygaard** (Statsraad Bungen efter Ordre)
contra

Peder Christian Madsen Nørby (Advocat Nellemann),
betræffende Spørgsmaalet, om der mellem Parterne er afsluttet et
Magesliste om deres respective Eiendomme.

Skodborg Bandsfuld Herredstings Dom af 1ste September 1869: „Foraaavidt den af Citanten Søren Nygaard neblagte Paa-stand gaaer ud paa at faae Indstævnte Peder Christian Madsen Nørby af Nisum Mølle under en daglig Mulct tilpligtet at oprette en skriftlig Mageslistecontract, afvises Sagen, og isøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale under nærværende Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Marts 1871: „Indstævnte Peder Christian Madsen Nørby bør for Citantens Søren Nygaards Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Processens Omkostninger i 1ste Instants bør Underrettsdommen

ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret af Citanten forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne medføre nogen Forandring af det i Dommen antagne Resultat, vil denne være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Citanten Søren Nygaard af Nørre-Nisum under Paaberaabelse af, at der den 22de Februar 1869 er imellem ham og Indskævnte Peder Christian Radsen Nørby af Nisum Mølle affluttet en mundtlig Byttehandel om den Citanten tilhørende Eiendom mod Nisum Mølle, i første Instants paastaet Indskævnte tilpligtet deels at betale Citanten 350 Rd. eller indbrøt et ligesaa stort Beløb af den paa Nisum Mølle høstende Gjæld 2,850 Rd., deels at give Citanten Erstatning for Brugen af bemeldte Mølle m. v. fra 1ste April 1869, paa hvilken Dag Citanten skulde have tiltraadt Møllen, og deels endelig under en daglig Bøde at indgaae paa Oprettelsen af en skriftlig Magekøbscontract i Overensstemmelse med den affluttede Handel. Ved Underrettsdommen er Sagen, forsaavidt den af Citanten nedlagte Paastand gaaer ud paa at saae Indskævnte tilpligtet at oprette en skriftlig Magekøbscontract, ex officio afviist, medens derimod Indskævnte forøvrigt er frifunden for Citantens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger i første Instants ere ophævede, og Sagen er derefter af Citanten indanket for Overretten, hvor han — efterat en af ham nedlagt Hjemvissningspaastand er forkastet ved Rettens Kjenndelse af 3die October s. A., idet den Omstændighed, at Underrettsdommen er formuleret som indeholdende en partiel Afviisning, ifølge den under den øvrige Deel af Sagen stedsundne Realitetsafgjørelse ikke skjønnes at kunne være til Hinder for, at Sagen i sin Heelhed toges under Paakjendelse i Realiteten for Overretten — har gjeutaget sine ovennævnte for Underretten nedlagte Paastande, hvorimod Indskævnte har paastaet sig i det Hele frifunden for Citantens Tiltale eller ialfald Sagens Udfald gjort afhængigt af Eed.

Det er in confesso under Sagen, at der den 22de Februar 1869 paa et Værtshuus i Lemvig blev ført Forhandlinger mellem Parterne om at bytte deres ommeldte Eiendomme, men Indstævnte har ikke villet erkende, at det kom til nogen endelig Overenskomst, og navnlig saaledes, at Indstævnte skulde frigjøre sin Eiendom for 350 Rd. af den paa samme hvilende Gjæld 2,850 Rd. eller godtgjøre Citanten, hvis Eiendom kun var behæftet med en Prioritet paa 2,500 Rd., dette Beløb.

Bel have nu flere under Sagen afbørte Vidner edelig forklaret, at der ved den paagjældende Leilighed blev affuttet en Byttehandel mellem Parterne blandt Andet paa Bilskaar, at Citanten skulde udrede en Byttesum, og, som jo af Vidnerne have udsagt, at hver af Parterne skulde tilsvare den paa hans bortbyttede Eiendom hvilende Gjæld, idet der dog blev forbeholdt Citanten en Betænkningstid af 8 Dage for at ordne sine Pengesager, og navnlig har et Vidne udtrykkelig udsagt, at Handelen blev edelig vedtaget, ligesom et andet Vidne har udsagt, at Handelen efter Vidnets Opfattelse var edelig; det er derhos ved andre Vidners edelige Forklaringer godtgjort, at Citanten ved Udløbet af den ommeldte Betænkningstid indfandt sig hos Indstævnte og erklærede, at han nu havde faaet sine Pengesager ordnede og derfor, som det hedder, tilfagde sig Møllen efter den afsluttede Mageskiftehandel, ved hvilken Leilighed Parterne da talte om en af de nærmeste Dage at tage til Lemvig for at faae Contracterne om Handelen oprettede; men ligesom det af de afgivne Vidneforklaringer fremgaar, at der om flere Handelen vedkommende, om end mindre væsentlige Puncter ikke har været truffet nogenformig Aftale, saaledes maa det, efter hvad der i saa Henseende foreligger, antages, at der end ikke har været fuldkommen Enighed mellem Parterne om Størrelsen af den Byttesum, Citanten skulde udrede, og Maaeden, hvorpaa samme skulde berigtiges, og da der derhos navnlig mangler tilstrækkeligt Beviis for, at Handelen skulde, som af Citanten paastaet, være kommen istand blandt Andet paa det Bilskaar, at Indstævnte skulde frigjøre sin Eiendom for 350 Rd. af den samme paahvilende Behæftelse eller godtgjøre Citanten dette Beløb, maa det ialfald heraf være en Følge, at Handelen ikke vil kunne opretholdes paa de af Citanten paaberaabte Bilskaar, og Indstævnte vil derfor efter sin principale Paastand være at træffe for Citantens Tilfale i denne Sag.

I Henseende til Processens Omkostninger i første Instants vil Underrettsdommen, om hvis Forandring i Indstævntes Faveur der for saavidt ikke bliver Spørgsmaal, være at stadfæste, ligesom ogsaa Processens Omkostninger for Overretten efter Sagens Omstændigheder findes at burde opbæres."

Nr. 229.

Advocat Henriksen
contra

Ida Petrea Christine Jørgensen (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de August 1872:
„Tiltalte Ida Petrea Christine Jørgensen bør straffes med For-
bedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt udrede denne Actions
Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Pro-
curatorerne Casse og P. H. Nøregaard med 5 Rd. til hver. At
efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocat Henriksen og
Statsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Ida Petrea
Christine Jørgensen, der er født den 24de August 1845 og ikke funden
forhen straffet, er under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag ved
egen med det isørigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbeviist at have den
31te Mai d. A. stjaalet en Tjenestepige Amanda Dahlenborg tilhørende, til
4 Mk. vurderet Nederbeel, som hun tilvandt sig under Bestjaalnes Fraværelse
i det af denne og hende dengang i Forening beboede Bærelse, samt at have
den paafølgende 12te Juni stjaalet Arbeidsmand Edoard August Spejermann
1 Rd. i Penge, som hun tog i deenes hende bekjendte Bolig i Eiendommen
Nr. 23 i Store Torvegade 1ste Sidesal, efterat hun for at stjæle Arbeids-
mand Spejermanns Penge, som hun vidste hvor opbevaredes, havde staaet sig
Afgang til samme ved med et rask Tryk paa den til Leiligheden førende
afslaaede Dør at aabne den, hvilket lod sig gjøre, fordi Laasens Nigle kun
ubetydeligt gif ind i Stutblikket.

Som Følge heraf vil hun blive at dømmes efter Straffelovens §§ 228
og 229 Nr. 4 1ste Led, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i
8 Maanedes.“

Torsdagen den 10de October.

Nr. 180.

Advocat Henrichsen
contra

Michael Nielsen (Defensor Nellemann),
der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Antvorskov Virks Extrarets Dom af 11te November 1871:
„De Tiltalte, Tjenestekarlene Michael Nielsen af Høllerup og Jens
Jacob Oland Jensen af Faardrup bør hensættes i Fængsel paa
Bånd og Brød hver i 5 Dage, og bør de derhos Een for Begge
og Begge for Een betale alle af Sagen flydende Omkostninger,
berunder i Salair til Actor, Procurator Hartnaa 5 Rd. og til
Defensor, Procurator Drechsel 4 Rd. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Mai
1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til
Procuratorerne Christensen og Maag for Overretten betale de
Tiltalte Michael Nielsen og Jens Jacob Oland Jensen Een for
Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under
Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Michael
Nielsens Vedkommende anførte Grunde tjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør,
forfaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I
Salarium til Advocaterne Henrichsen og Nellemann
for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Rettelser:

Side 223, Linie 14 indsættes „herfor“ mellem „Beviis“ og „mangler“.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 23.

Den 25de October.

1872.

Anden ordinaire Sessjon.

Torsdagen den 10de October.

Nr. 180.

Advocat Henrichsen
contra

Michael Nielsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Antvorskov Birks Extraret paakjendte Sag ere de Tiltalte Michael Nielsen og Sems Jacob Mland Jensen ved egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilslaaelse overbeviste at have gjort sig skyldige i bedrægeligt Forhold, hvorfor de ere actionerede, idet Tiltalte Michael Nielsen, da Medtiltalte Jensen vilde kjøbe en laaben Hue af ham, uden at de kunde blive enige om Prisen, og Jensen derfor havde foreslaaet ham at udgive sig for Eier af en nogle Dage i Forveien funden og oplyst Kaffet og saaledes tilegne sig den, medens den laadne Hue da skulde overlades Jensen for 24 sk, paa den angivne Maade har udgivet sig for Eier af den fundne, til 1 Rd. vurdere Kaffet og tilegnet sig den.

Da de Tiltalte, af hvilke Michael Nielsen er født den 27de October 1849 og Jensen den 28de Mai 1850, og af hvilke ingen findes tidligere straffet, ved den indankede Dom rettelig findes ansete, Forsnævnte efter Straffelovens § 251 og Sidsnævnte efter samme § cfr. 52, og den valgte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød for hver i 5 Dage saavel som Bestemmelserne om Actionens Omkostninger billiges, vil den indankede Dom i det Hele blive at stadfæste.“

Nr. 232.

Advocat Nellesmann

contra

Andreas Nissen Lundbæk (Defensor Henrichsen),
der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Gjording Malt Herreders Politirets Dom af 27de Januar 1872: „Tiltalte Andreas Nissen Lundbæk af Aagaard bør til Ribe Amts Fattigkasse bøde 10 Rd. samt tilsvare alle af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 10de Juni 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sfaacsen betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Det er ikke under Sagen oplyst, at Tiltalte paa det i Dommen ommeldte Heste- og Dvægmarked har faldholdt andet Kæbslagerarbejde end saadant, som havde Anvendelse ved Landbruget. Men til en slig Forhandling maa Tiltalte antages at have havt Hjemmel i § 41 af Næringsloven af 29de December 1857, sammenholdt med Placat af 17de November 1825, hvilket sidste Lovbud maa ansees endnu at staae ved Magt og navnlig ikke at være sat ud af Kraft ved bemeldte Lovs § 100. Tiltalte vil saaledes være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, og Sagens Omkostninger, derunder de de vedkommende Sagførere tilkommende Salairer, at udrede af det Offentlige.

Chi kendes for Ret:

Andreas Nissen Lundbæk bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Procuratorerne Morville og Sfaacsen for Overretten 5 Rd. til hver og til Advocaterne Nellesmann og Henrichsen for Højesteret 10 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Kæbflager Andreas Nissen Lundbæk for at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug ved paa det den 19de October s. A. i Foldingsbro afholdte Marked at forhandle Kæbflagerarbeide.

Tiltalte har ogsaa erkjendt, at han har indfundet sig paa det ommeldte Marked — der maa antages kun at have været bestemt til Handel med Heste og Qvæg — og der forhandlet Kæbflagerarbeide, og vel har han formeent, at det af ham forhandlede Arbeide, der efter hans Anbringende skal være tilsvirket af ham selv alene med hans Families Hjælp, maatte betragtes som et Huusflidsproduct og som saadant kunne salgjes paa ethvert Marked uden Hensyn til bettes Bestaaffenhed, men den Omstændighed, at Forsærdigelse af Kæb ikke ubetinget kan ansees at ligge udenfor Grænserne for Huusflid, cfr. Pl. 3die April 1816 § 4, kan ikke medføre, at Kæbflagerarbeide i Almindelighed skulde kunne henføres under Bestemmelserne i Frbn. 23de April 1845 § 1 og saaledes i Medfør af L. 29de December 1857 § 41 in fine kunne salgholdes ved Markeder af enhver Slags, og da Tiltalte paa den Tid, hvorom der er Spørgsmaal, havde Næringsbeviis som Kæbflager — hvilken Profession efter den for Ribe Amts Landdistrict gjældende Betsægt er bunden Næring sammesteds — og de af ham forhandlede Varer saaledes maae ansees tilsvirkede ved egentlig Haandværksdrift, vil den ovenansførte Lovbestemmelse ikke kunne komme til Anvendelse i nærværende Tilfælde.

Ibet Tiltalte som Følge heraf i Henhold til L. 29de December 1857 § 41 næstsidste Punctum maa ansees at have manglet Berettigelse til at forhandle sine Varer paa det ommeldte Marked, hvor Falgholdelse af den Slags Varer, som meldt, ikke kan antages at have været tilladt, maa det derfor billiges, at han, der i Aaret 1865 efter eget, af Amtet approberet Tilbud har erlagt en Bøde af 10 Rd. for ulovlig Brændeviinsubstjænkning, nu ved Politirettsdommen er for sit ovenansførte Forhold anset for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug efter L. 29de December 1857 § 75 med en Bøde til Amtets Fattigløse, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 10 Rd. Den indankede Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 203.

Advocat Heinrichsen

contra

Gustav Ludvig Ernst (Defensor Hansen),

der tiltales til Straf og Undgjældelse efter Straffelovens § 155.

Criminal- og Politiretts Dom af 18de Juni 1872: „Tiltalte Gustav Ludvig Ernst bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger og derunder Salair

til Actor og Defensor, Procuratorerne Keth og Alberti med 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige."

Højesterets Dom.

Bed Meddelelsen af den i den indankede Dom omhandlede Paategning findes Tilstalte efter de dermed forbundne Omstændigheder at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold, der maa stilles ved Siden af det i Straffelovens § 155 ommeldte, og hans Straf vil herefter være at bestemme til en Bøde af 20 Rd. eller, naar denne ikke fuldt betales, simpelt Fængsel i 8 Dage. Derhos vil han have at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Gustav Ludvig Ernst bør til Statskassen bøde 20 Rd. eller, hvis han ikke fuldt betaler samme inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Criminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier og i Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Højesteret 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Da det Forhold, ved hvilket Tilstalte Gustav Ludvig Ernst, der under nærværende Sag actioneres til Straf og Undgjældelse efter Straffelovens § 155, skulde være hjemfalden til Ansvar efter dette Lovbud, efter det Dphste bestaaer i, at han, der for Exam. jur. Theodor Rasmussen havde paataget sig at besørge tinglæst en ustemplet og med Paategning om at være en Copi forsynet Leiecontract, dateret Kjøbenhavn den 20de September 1870 og understrevet: „Som Eier S. Rasmussen, som Leier Th. Rasmussen“, har, for at faae dette Document modtaget til Tinglæsning i den kongelige Landsover- samt Hof- og Stadsrets Brevskrivercontoir, paastrevet samme: „Stempel til Tøgt 3 Rd. 4 Mk. 8 fj“, uden at have nogen Kundskab om, hvorvidt der eksisterede en til Documentet hørende Original, hvilket ikke var Tilfældet, og dette Forhold, der ikke kan blive at henseøre under den ovennævnte § af Straffeloven, men maa antages at gaae ind under Forfkrifterne i Lov af 19de Februar 1861 om Brugen af stemplet Papiir, navnlig dens § 83, som Følge deraf ikke kan være Gjenstand for justitiel Forsøgning, saa vil Tilstalte, der er født den 19de August 1827

og ikke funden forhen straffet, blive at frifinde for Justitiens Tiltale, og Actionens Omkostninger, hvorunder Salairer til de befalede Sagførere med 5 Rd. til hver, være at udrede af det Offentlige."

Fre dagen den 11te October.

Nr. 231.

Advocat Hindenburg
contra

Jens Andersen (Defensor Brod),

der tiltales for Voldtægt.

Antvorskov Birts Extrarets Dom af 11te Juli 1872: „Arrestanten Jens Andersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og bør derhos udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hartnaed 5 Rd. og til Defensor, Procurator Deichmann 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 16de August 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Justitsraad Peter Jensen og Herforth betaler Arrestanten Jens Andersen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Andersen, som er født den 1ste Januar 1849, og som ved nærværende Rets Dom af 10de Mars 1868 er anset efter Straffelovens § 103 1ste Led med

30 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængeløst, er under nærværende, fra Antvorskov Virks Extraret hertil indankede Sag tiltalt for begaaet Voldtægt, i hvilken Henseende Arrestanten ogsaa har indrømmet Rigtigheden af den 16-aarige Laurine Pedersens Sigtelse, hvorefter hun ved Udgangen af Slagelse Lyshus om Eftermiddagen den 28de Mai d. A. blev overfalden af Arrestanten, som hun ikke kjendte, og som, efter imod hendes Villie at have kyset hende, kastede hende omkuld og lagde sig ovenpaa hende samt indbragte sit Lem i hendes Kjønshule, uagtet hun gjorde al den Modstand, hun formaaede. Arrestanten paastaar, at han ophørte med Samleiet, førend han fik sin Kjønndrift tilfredsstillet, tildeels fordi han syntes — som han siger — at det var Synd længere at tvinge Pigen, og denne, som paastaar aldrig før at have havt med Mandfolk at befille, har erklæret at være uvidende, om Samleiet fuldblyndedes eller ikke. Det er endvidere paa samme Maade som ovenfor oplyst, at Arrestanten, efterat have kastet Pigen omkuld, har, for at skræmme hende, lagt sin knyttede Haand paa hendes Hoved eller, som hun forklarer, svagt slaet hende med den knyttede Haand paa Hovedet. Pigen har forklaret, at hun ved det Passerede følte Smertor i Kjønshulene og i Maveu, og Erklæringen fra den Læge, der har undersøgt Laurine Pedersen — som er døv og som kun daarligt kan tale — gaar ud paa, at Hymen mangler, hvilket maa antages at være skeet ved det voldelige Samleie, men at Kjønshulene isvrigt ikke bære Spor af nogen anden Vold, samt at hendes legemlige Udvikling ikke er fulbenbt, idet hendes Udseende næsten er barnligt.

For det ommeldte Forhold findes Arrestanten ved Underretsbommen retteligen anseet efter Straffelovens § 168 cfr. § 46, og da den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne skjønnes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 189.

Advocat Hindenburg

contra

Georg Peter Olsen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Juni 1872:
 „Arrestanten Lars Christian Johansen bør henseettes til Lugthuusarbeide i 2 Aar. De Tiltalte Georg Peter Olsen og Cecilie Cathrine Bidstrup, Jens Møllers Hustru bør henseettes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. De Tiltalte Jacob Olsen og Hans Andersen Sonne bliver der ikke at idømme nogen Straf. Saa ville og samtlige Tiltalte hver for sit Vedkommende have at udrede Om-

Kostningerne ved deres Anholdelse og Arrest, forsaavidt saadan har fundet Sted, og ved Straffens Execution, forsaavidt Straf er idømt, hvorhos de tillige bør betale Sagens øvrige Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Petersen 10 Rd. og til Defensor, Procurator Ibsen 6 Rd., saaledes at Lars Christian Johansen heraf udreder Halvdelen, Georg Peter Olsen en Fjerdedeel og de øvrige Tiltalte, nemlig Hans Andersen Sonne, Jacob Olsen og Cecilie Cathrine Bidstrup hver en Toldedeel. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

For Tiltaltes Deelagtighed i de i den indankede Dom omhandlede Tyverier, forsaavidt disse efter den stete Indstævning foreligge Høiesteret til Paakjendelse, vil han ifølge de fremkomne Oplysninger være at ansee deels efter Straffelovens § 228, deels efter samme Lovs § 238; og da hans Straf findes passende at kunne fastsættes, som ved Dommen er steet, til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, kunne stadfæstes, forsaavidt den er paaanket.

Chi kendes for Ret:

Bttingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag ere Lars Christian Johansen, Georg Peter Olsen, Hans Andersen Sonne og Jacob Olsen tiltalte for Tyveri og Sæns Møllers Hustru Cecilie Cathrine Bidstrup tiltalt for Hæleri.

Den 14de April dette Aar om Aftenen angav Arrestanten Lars Christian Johansen sig for Politiet i Rønne som skyldig i Tyveri, og under den derefter anstillede Undersøgelse er det ved Paagjældendes egen Tilstaaelse og ved, hvad der ibrigt er blevet oplyst, godtgjort, at følgende Tyverier ere begaaede: . . .

2) For et Par Aar siden, efter hvad der er oplyst maa det have været i et Tidrum, der omfatter November og December Maaneder 1869 samt Begyndelsen af Januar 1870, have Lars Christian Johansen, Georg Peter

Olsen og Jacob Olsen samt en ikke tiltalt Svensker, der senere har forladt Landet, taget nogle Træer i den Statskassen tilhørende Plantage, den saakaldte Sandflugt Nord for Rønne, og Tyveriet blev udført saaledes, at de nævnte Personer, der i den Tid vare i Tjeneste hos Veientreprenør Stahr i Rønne, toge Træerne, naar de om Aftenen paa Hjemveien kom forbi Plantagen med deres Huusbonds Heste og Bogn, og Træerne fik Jacob Olsen, som gav de Andre Brændeviin derved. Jacob Olsen indrømmer kun at have været med at tage 2 omblåste Træer og paaftaer, at de Andre ikke have bragt ham flere, hvorimod Lars Christian Johansen forklarer, at de ialt have bragt Jacob Olsen 4—5 Træer, hvoraf et lille et var hugget, medens de andre vare omblåste. Efter hvad der har kunnet oplyses, maa det antages, at 4—5 Træer som de omhandlede kun have havt en Værdi af et Par Mark, og der er ikke gjort Paastrand paa Erstatning.

Om Georg Peter Olsens Deeltagelse i disse Tyverier maa det isvrigt ansees for godtgjort, at han kun har deeltaget deri, forsaavidt som han har hjørt i Følge med de Andre, naar Træerne bleve tagne, samt var bekendt med, hvad der gik for sig, og deeltog i at nyde det Brændeviin, der blev givet for Træerne.

3) I samme Tidrum, som under Nr. 2 er nævnt, have Lars Christian Johansen, Georg Peter Olsen og Hans Andersen Sonne samt den fornævnte Svensker stjaalet Brænde fra deres Huusbond, den fornævnte Veientreprenør Stahr. Brændet maa antages at have ligget i Gaarden eller ialfsald ikke at have været under særsligt Lukke, og det blev bragt til Medtaltale Cecilie Cathrine Bibstrup, som derved gav dem Brændeviin. Hvor meget Brændeviin de hver Gang fik, har ikke kunnet oplyses nøiagtigt, men det maa antages, at de hver Gang have faaet omtrent en Pøgl, undertiden maastee mere. Georg Peter Olsen har en Gang taget 1 Fabriestykke og bragt det til Jens Møllers Kone. Lars Christian Johansen forklarer, at han flere Gange har taget Brænde, og at de Alle vare enige om det, saaledes at de i Fællesskab dral Brændevinen, medens hver Gang kun en Enkelt tog Brændet og bragte det til Møllers Kone. Om Værdien af det tagne Brænde har ingen nøiagtig Oplysning kunnet tilveiebringes, men Bestjaalne har isvrigt frasalbet Erstatning.

4) Ved Juletid i Maret 1869 have Lars Christian Johansen, Georg Peter Olsen og den ofnævnte ikke tiltalte Svensker hos deres Huusbond, den foran under Nr. 2 og 3 nævnte Veientreprenør Stahr stjaalet 2 Høns, som sad i et Stuur. Hønsene have de i Forening deels fortæret, deels givet til den Kone, der tillavede dem, som Bederlag for Tillavningen. Om Hønsenes Værdi har Oplysning ikke kunnet tilveiebringes, men Bestjaalne har frasalbet Erstatning.

5) Lars Christian Johansen og Georg Peter Olsen have i November Maaned 1869 stjaalet omtrent 1 Skjepp Kartofler af en Kjøbmand H. S. Sonne tilhørende Dyrge, der henloa paa Marken ved Rønne. Kartoflerne, som de have fortæret, ere af Bestjaalne under Forudsætning af, at der kun er taget en Skjepp, ansatte til en Værdi af 2 Mk., men Erstatning er isvrigt frasalbet.

.....

Tiltalte Georg Peter Olsen er født den 2den Marts 1846 og er tidligere indent sit 18de Aar ved Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 17de Februar 1863 idømt Straf af 15 Rottingslag for Tyveri. Han er nu funden skyldig i de under Nr. 2, 3, 4 og 5 nævnte Tyverier Han vil herefter være at dømme efter Straffelovens § 228 for Tyveri, og findes Straffen efter Omstændighederne passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.“

Nr. 204.

Advocat Hansen
contra

Irene Frederikke Kosøed (Defensor Brod),

der tiltales for at have mod bedre Vidende for Øvrigheden angivet Andre for en Forbrydelse, hvori de vare uskyldige, og for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 10de Juli 1872: „Tiltalte Irene Frederikke Kosøed bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af Actionen flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Erichsen og Defensor, Procurator Ipsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Irene Frederikke Kosøed for falske Angivelser for Øvrigheden, og det er ved hendes egen Tilnaelse i Forbindelse med de iøvrigt tilveie-

bragte Oplysninger tilstrækkeligt beviist, at hun — da Ungkarl Jens Lund af Ingemannsgaards Grund i Rudsker Sogn, som flere Gange tidligere havde besøgt hende om Natten paa hendes Kommer ved at stige ind gjennem hendes Vindue, Natten mellem den 6te og 7de Mai dette Aar paa samme Maade havde skaffet sig Adgang til hendes Værelse og derefter pleiet legemlig Omgang med hende, ved hvilken Leilighed han havde taget en Kammerat, Lauritz Kure med, hvis Tilstedeværelse hun først opdagede efter længere Tids Forløb — i den Hensigt at skaffe de paagjældende Personer en Rejselse for deres Forhold, Dagen efter, da hun traf sammen med Hovedlobseier Marcus Marcusen, fortalte denne, at hun havde været Gjenstand for et voldeligt Overfald af de nævnte Personer, idet hun forklarede, at de uden hendes Vidende og Billie vare stegne ind i hendes Kammer, hvor Jens Lund søgte med Magt at tiltvinge sig legemlig Omgang med hende, medens den Person, som var i Følge med ham, havde fastholdt hendes Arme og holdt paa hendes Mund.

Trene Koseb anmodebe derhos Marcus Marcusen om at fortælle Sagen til hendes Huusbond, for at denne kunde anmelde den for Dyrigheden, og efterat dette var sket, gjentog Trene for Retten den samme falske Forklaring, idet hun endnu tilføiede, at det var lykkedes Jens Lund at tiltvinge sig legemlig Omgang med hende, hvilken Forklaring hun dog tilbagelodte i Forhøret den 10de samme Maaned, idet hun tilfod, at det var med hendes Vidende og Billie, at Jens Lund havde pleiet Samleie med hende.

For dette Forhold bliver Tiltalte, der er over criminel Lovvalber og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, at ansee efter Straffelovens § 225, og naar hensees til, at Tiltalte neppe har nogen tydelig Foresikling om det Strafsansvar, hun vilde paadrage sig selv ved hendes falske Forklaring, eller om den Straf, der vilde have ramt de Paagjældende, hvis de havde gjort sig skyldige i den Forbrydelse, hvorfor de sigtedes, skønnes Straffen passende at kunne bestemmes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.“

Nr. 235.

Advocat Brod

contra

Rasmus Nielsen med Tilnavnet Østergaard

(Defensor Hansen),

der tiltales for Røsgængeri og Væleri.

Lunde Skam Herreders Politirets Dom af 17de Juli 1872: „Arrestanten Rasmus Nielsen med Tilnavnet Østergaard, bør hensættes til Arbeide i Tvangsarbeidsanstalten i Odense i 180 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig skyldende Omkostninger. At efterkommes under Afjærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de August 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Westrup og Simonfen for Overretten betaler Arrestanten Rasmus Nielsen med Tilnavnet Østergaard 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansørte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brod og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Rasmus Nielsen med Tilnavn Østergaard, der er søbt i 1827, og som forhen, foruden at være dømt for Bedrageri samt ulovlig Omgang med Hittogods, mange Gange har været dømt for Løsgænger og Bettleri, senest ved Odense Herreds Politirets Dom af 5te September s. A., da han blev anseet med Tvangsarbejde i 180 Dage, nu atter sigtes for Løsgænger og Bettleri og er overbeviist deri at have gjort sig skyldig, idet han siden den 15de Marts d. A. med Undtagelse af 7 Uger, i hvilke han var indlagt paa Sygehuset i Bogenf, har vandret omkring i Fyen og betlet, indtil han den 1ste Juli d. A. meldte sig selv som Løsgænger og Bettler hos Sognefogden i Allesø, maa det billiges, at han ved Lunde og Skam Herreders Politirets Dom af 17de Juli d. A. er anseet efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 med 180 Dages Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt og paalagt at udrede Sagens Omkostninger.“

Nr. 238.

Advocat Hansen
contra

Christian Baldemar Olsen (Defensor Brod),
der tiltales for Overtrædelse af et ham af Kjøbenhavn's Politi den 15de Januar d. A. givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die September 1872:
„Tiltalte, Fabrikarbejder paa Ladegaarden Christian Baldemar Olsen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavn's Fattigvæsens

Evangsarbejdsanstalt i 60 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte, Fabrikarbejder paa Ladegaarden Christian Baldeemar Olsen, der er født den 29de Januar 1837, og som senest har været anseet ved nærværende Rets Dom af 14de October forrige Aar i Medfør af Lov om Straffen for Løsgænger og Væleri af 3die Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbejdsanstalt i 42 Dage, ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilskaaelse er overbevist at have mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 15de Januar dette Aar under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold unddraget sig Fattigvæsenets Forsorg fra den 19de Mai d. A., indtil han den 24de forrige Maaned blev anholdt under nærværende Sag, vil han nu paany være at ansee efter den foranævnte Lov af 3die Marts 1860 § 1, efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Evangsarbejdsanstalt i 60 Dage.“

Nr. 174.

Advocat Levinfen

contra

Niels Pedersen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Lysgaard m. fl. Herredets Extrarets Dom af 20de Februar 1872: „Tiltalte Niels Pedersen af Mønsted bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa bør han og udrede samtlige af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretsprocurator Isaacsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Kjær 3 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven.“

Biborg Landsoverretts Dom af 29de April 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udferd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Levinson og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbet det: „Om Tiltalte, Leiehuusmand Niels Pedersen, der under denne Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han den 1ste December f. A. har i Birgittelyst Kro, hvor han havde faaet Noget at drikke, tilvendt sig et uldent Høstørklæde af Værdi 9 Mk., der efter hans Forklaring laa paa en Stol i Krostuen eller muligen hang paa en Snage sammesteds, hvorpaa han forlod Kroen med det sjaalne Tørklæde, men blev kort efter indhentet og anholdt af nogle Folk, der vare sendte ud efter ham. Efter hans Forklaring var han ved den paagældende Leilighed noget beskjæmt, men dog ikke mere, end at han, da han tog Tørklædet, var sig bevidst, at han begik en ulovlig Gjerning.“

Før sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1824 og med Undtagelse af, at der i Militærtjenesten er overgaaet ham en Disciplinærstraf, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og den indankede Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.“

Mandagen den 14de October.

Nr. 175. Handelsfirmaet **Moriz Stern**
(Advocat Henrichsen),
contra

Stræddermester **Nic. Solgersen** (Ngen),

betræffende Sidstævntes Forpligtelse til at betale Appellanterne et Beløb af 1,147 Mark 5 Schilling Hamburger-Banco med Renter m. v.

Sø- og Handelsrettens Dom af 25de April 1872: „Saa- fremt Hovedsagsøgeren, Moriz Sterns Søn, der den 4de Mai 1870 forhandlede med Contrasagsøgeren, Stræddermester Nic. Solgersen heri Staden, med sin corporlige Eed efter lovlig Om- gang inden Retten bekræfter, at Contrasagsøgeren ikke ved den Leilighed betingebe sin Forpligtelse til at hbe de i Beviset af 4de Mai 1870 stipulerede Efterbetalinger af, at Hovedsagsøgerne, Handelsfirmaet Moriz Stern i Hamborg hbebe ham en vis Credit, bør Contrasagsøgeren til Hovedsagsøgerne betale det paa- stævnte Beløb 1,147 Hamburger-Bancomark 5 ß efter Fradrag af 300 Rb. danst R. M., med Renter af Restbeløbet 5 pCt. p. a. fra den 22de Januar 1872 til Betaling sker, medens Parterne igrigt for hinandens Tiltale i denne Sag bør frie at være. Trøster bemeldte Hovedsagsøgeren M. Sterns Søn sig derimod ikke til at aflægge den ovenfor angivne Eed, bør saavel Contra- søgeren for Hovedsagsøgernes som disse for hiins Tiltale i nærværende Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige For- kyndelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da Citanten har paaستاet den indankede Dom stadfæstet, og Indstævnte, skjøndt lovlig varflet, ikke selv er mødt eller har labet møde ved Sagens Foretagelse i Høiesteret, vil den paa- staaede Stadfæstelse være at give, saaledes at Fristen for Edens Aflæggelse bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Høiesterets- doms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Edens Afslæggelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Nr. 192.

Advocat Brod

contra

Mette Cathrine Pallesdatter, Peter Hillebrandts Enke
(Defensor Levinfen),

der tiltales for bedrageligt Forhold og ulovlig Omgang med Hittegods.

Falkters vestre Herreds Extrarets Dom af 2den Mai 1872: „Tiltalte Mette Cathrine Pallesdatter, Peter Hillebrandts Enke bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør hun og ubrede alle af Actionen saavel som af Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Müller og til Defensor, Procurator Blæsberg 4 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juni 1872: „Tiltalte Mette Cathrine Pallesdatter, Peter Hillebrandts Enke bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Iøvrigt bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Justitsraad, Procurator Petersen og Justitsraad, Procurator Nyegaard for Dverretten betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Tiltalte Mette Cathrine Fallesdatter, Peter Hillebrandts Enke, der er født den 22de Juni 1811, og som tidligere har været anseet ved Høieskeretsdom af 12te December 1860 med Fængsel paa sædvanlig Fængeløst i 8 Dage efter Frdn. 11te April 1840 § 50, ved Falters vestre Herreds Extrarets Dom af 2den Januar 1861 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage efter samme Frdn.s § 1 og ved Høieskeretsdom af 1ste November 1866 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage efter almindelig borgerlig Straffelovs § 52 og § 251, sigtes under nærværende, fra Falters vestre Herreds Extraret hertil indankede Sag for bebrægetligt Forhold og ulovlig Omgang med Hittegods.

Hvad førstnævnte Sigtelse angaaer, er Tiltalte ved den indankede Dom frifunden, og da Appel er iværksat alene efter hendes Begjæring, bliver der ikke Spørgsmaal om for saavidt at dømme hende.

Hvad sidstnævnte Sigtelse angaaer, er hun ved egen Tilskaaelse overbeviist at have unbladt at opløse og senere solgt 2de til 4 Rd. vurderede Guldsmedaillons, tilhørende Ammentorp Petersen, hvilke hun, da hun gjorde reent i et Værelse, han havde beboet i Klodskov, fandt i en Æske i den ubsejede Halm.

For dette Forhold er Tiltalte rettelig anseet efter Straffelovens § 247, men Straffen, der er bestemt til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, vil i Medfør af § 23 være at fastsætte til Fængsel paa sædvanlig Fængeløst i 60 Dage, og for saavidt vil den indankede Dom være at forandre, medens den, da dens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger bisalbes, iøvrigt vil være at stadfæste.“

Rettelse:

Side 323, Linie 14 indsættes „herfor“ mellem „Beviis“ og „mangler“.

Denne Tidende indeholder alle af Høieskeret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive lefsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Hægel).
 Jielbøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 24.

Den 1ste November.

1872.

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 14de October.

Nr. 211.

Advocat Brock

contra

Johannes Nielsen (Defensor Levinfen),

der tiltales for det i Straffelovens § 182 omhandlede Forhold.

Helsingør Rådshofstads Extrarets Dom af 4de Juni 1872: „Tiltalte, Værtshuusholder Johannes Nielsen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knox 5 Rb. og til Defensor, Procurator Møller 4 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juli 1872: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Steinthal og Lange her for Retten betaler Tiltalte, Værtshuusholder Johannes Nielsen 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indkomne Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det oplyst, at Tiltalte, Værtshuusholder Johannes Nielsen efter af Politiet at være givet Tilhold om ikke at have tilhuse Fruentimmer, der søge Erhverv ved Løbsagtighed, har havt en Opvartningspige i sin Tjeneste, som ikke af Tiltalte var lønnet, men som tildeels har havt sit Erhverv ved for Betaling at drive Utugt med Gæster, der søgte Tiltaltes Beværtning. Tiltalte har vel benægtet at have havt Kundskab eller Formodning om det af den hos ham tjenende Opvartningspige udviste Forhold, men denne Benægtelse maa ansees tilstrækkeligt afbevist ved de afgivne Vidneforklaringer og Sagens øvrige Omstændigheder. Det maa derfor billiges, at han, der er født i Aaret 1814 og forhen tvende Gange isølge allerhøieste Rescripter af 6te Juni 1859 og 3die September 1860 anseet for Hoer og ved nærværende Rets Dom af 8de October 1861 for Overtrædelse af D. L. 6—13—3 og Pl. af 12te Juni 1827, nu ved Helsingørs Bytings Dom af 4de Juni d. A. er anseet efter Straffelovens § 182, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 226.

Advocat Brock

contra

Petrine Hansen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Mai 1872: „Tiltalte Petrine Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede alle af denne Action lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Procuratorerne F. J. Hansen og Kammerassessor Jespersen 4 Rd. til Enhver. Der forbeholdes Bestjaalne, Fernbaneassistent Svendsen og Somfruerne Rasmussen deres Ret imod Tiltalte i Anledning af deres under Sagen nedlagte Erstatningspaastande. At efterkommes under Afæld efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de August 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Gottschalk og Christensen for Overretten betaler Tiltalte Petrine Hansen af Odense 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afæld efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne
Brock og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De med nærværende,
fra Odense Kjøbstads Egtretet hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte
Petrine Hansen af Odense, som er født i 1844 og ikke findes tidligere
straffet, actioneres for Tyveri, forbundne Omstændigheder ere i det Væsentlige
følgende:

Efterat der fra Jernbaneassistent Svendsen og Søstrene Rasmussen,
som boe i Nr. 14 paa Nørregade, var gjort Anmeldelse om, at der i længere
Tid var sjaalet af deres Brændsel, som gjemtes deels paa Loftet og deels i et
Aflukke under Trappen i Stueetagen, blev Mistanken henledt paa Tiltalte,
der i nogen Tid havde beboet et Kammer paa Husets Loft, og som, efter at
have forladt dette og taget Logis i Nabolaget, var bleven seet at færdes i
Huset og paa Trapperne til forskjellige og usædvanlige Tider, og under den
derpaa mod hende indlebede Undersøgelse har hun ogsaa efter nogen Nægten
vedgaaet, at hun, efter at være flyttet fra Huset, gjentagne Gange i afvigte
Foraar har, som oftest om Aftenen, begivet sig ind i Huset og sjaalet Brænde
saavel fra Loftet som fra Aflukket, hvortil Udgangen var fri; men medens de
Besjaaalne have formeent, at der ialt er fravendt dem Brændsel til en Værdi
af 10 Rd., har Tiltalte kun tilstaaet, at hun i 2 Gange fra Assistent Svendsens
Loft har taget Raskelovnsbrænde og i 4 à 5 Gange fra Søstrene Rasmussens
Aflukke under Trappen Pindebrænde, hvis Værdi hun selv har ansat henholds-
viis til 5 f og 16 f.

Da Tiltaltes Handling efter de foreliggende Omstændigheder ganske har
Characteren af et almindeligt Tyveri, findes Straffelovens § 235, naanset
Gjenstandens Ubetydelighed, — i hvilken Henseende Tiltaltes Forklaring ikke
kan forkastes — ikke at kunne komme til Anvendelse, og det maa derfor billiges,
at hun ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 228, og da den
valgte Straf af Fængsel paa Baud og Brød i 5 Dage findes passende, og
Dommens Bestemmelser saavel om Actionens Omkostninger som om Erstat-
ningen, der er rejseret de Besjaaalne, som have fordret sig tilkjendte det
ovenfor anførte Besøb, ligeledes bifalbes, vil Underrettsdommen i det Hele
være at stadfæste.“

Nr. 218.

Advocat Brock

contra

Mathilde Wilhelmine Margrethe Sliphagen,**Eliasens fraskilte Hustru (Defensor Bungen),**

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die August 1872: Tiltalte Mathilde Wilhelmine Margrethe Sliphagen, Eliasens fraskilte Hustru bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Suel og Berggreen med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afseer efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Mathilde Wilhelmine Margrethe Sliphagen, Eliasens fraskilte Hustru, der er født den 4de October 1833 og ved denne Rets Dom af 11te Februar f. A. anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led, jfr. § 54, og § 253 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, er under nærværende, mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have i indværende Aar deels fraskjælet Grosserer Heinrich William Fryd i 4 forskjellige Gange 47 ialt til 12 Rd. 4 Mk. vurderede Lommeørklæder, som hun tog i Vestjaalnes Lager, hvor de laae aabentlyst, ved Leiligheder, hun sammesteds var tilstede for at gjøre reent, deels uden de Vedkommendes Vidende og Willie pantsat 2 Par Handsker, hvis i det Hele til 1 Rd. vurderede Materiale hun havde modtaget til Syning af Handskemager Niels Frederik Larsen, og et Par Beenklæder af Værdi 4 Rd., der vare hende levere af Grosserer Nicolai Schack til Istandsættelse.

Som Følge heraf vil hun nu blive at dømme efter fornævnte Lovs § 230 1ste Led og § 253 efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar."

Nr. 177.

Statsraad Bunken
contra**Mathias Bastiansen** (Defensor Broch),

der tiltales til Straf og Undgjældelse efter almindelig borgerlig Straffelovs § 224.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Juni 1872: „Tiltalte Mathias Bastiansen bør til Statskassen bøde 10 Rd. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saa bør han og ubrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Kothe og Tvermoes med 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde at tilsvares inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indbankede Dom omhandlede Forhold er han ved Dommen retteligen anseet efter Straffelovens § 224, men Straffen findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Mathias Bastiansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Broch for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende, mod Tiltalte Mathias Bastiansen til Straf og Undgjældelse efter Straffelovens § 224 anlagte Sag er det beviist ved Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilsvaelse, at han afsigte 18de Martz, efterat han havde besluttet for at kunne skjule for Kammerherre Frederik Wolffhagen, af hvem han nød Understøttelse, at han havde bortbødlet den Fortjeneste, som han i den nærmest forudgaaende Tid havde haft ved at ombære Skrifter for en Boghandler, at foregive, at han havde været Gjenstand for et Røveri, og i denne Hensigt paa Citadelsveien kasset sig paa Jorden, iturebet sine Beenklæder,

bortkastet sin Portemonnaie og ituskaaret den Tasse, hvori han ombar Skrifter, strøg derpaa har anmeldt for en posthavende Politibejant, at han paa en røverist Maade var bleven fravenbt en Portemonnaie med 9 Rd. 3 Mk. 12 ß og 11 Hester af en Roman, og derved bevirket, at Kjøbenhavns Politi foretog en foreløbig Undersøgelse til Opdagelse af den foregionne Forbrydelse.

Under bemeldte Undersøgelse fastholdt Tiltalte sin Opdigtelse, men efterat Sagen var bleven henviist til Retten, vedgik han strax for samme, at hans Anmeldelse var et fuldstændigt Opspind.

For dette Forhold vil Tiltalte, der har opgivet at være 49 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Absende, og som ikke er funden forhen straffet, blive at dømmes efter den ovenansførte § af Straffeloven jfr. § 30, efter Omstændighederne til at erlægge til Statskassen en Mulct af 10 Rd. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales inden Executionstrifens Udløb, til at hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage."

Tirsdagen den 15de October.

Nr. 150.

Statsraad Bunken

contra

Jens Christian Olsen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og Ran eller for Ran eller for Overtrædelse af Straffelovens § 293.

Antvorskov Birk's Extrarets Dom af 21de October 1871: „Tiltalte, Møller Jens Christian Olsen af Gudum bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage, og bør han derhos betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Reichmann 6 Rd. og til Defensor, Procurator Hartnaæ 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de April 1872: „Tiltalte, Mølleier Jens Christian Olsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. 3 Hensende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Suel og Winther betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter Sagens Dphsninger har der under den i den ind-
 ankebe Dom omhandlede, Amtsveivæsenet tilhørende Bro saavel-
 som mellem Brofløiene været en af Veivæsenet i Bunden af
 Aaen anbragt Brolægning; og at dette var Tilfældet, maatte efter
 Akt, hvad der foreligger, være kjendeligt for Tiltalte, til hvis
 Forklaring om ikke at have været vidende om, at der var en
 saadan Brolægning, der derfor ikke kan tages Hensyn. Ved paa
 den i Dommen ommeldte Maade at borttage og sætte sig i Ve-
 siddelse af en Deel af de til Broanlægget saaledes hørende Steen findes
 Tiltalte at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold, der vil
 være at henseende deels med Hensyn til den Broen tilføiede Be-
 skadigelse under Straffelovens § 293, deels under samme Lovs
 § 235, hvilken sidste § efter Sagens samtlige Omstændigheder og
 med Hensyn til de om Værdien af de borttagne Steen foreliggende,
 dog tildeels utilstrækkelige Dphsninger findes at maatte komme til
 Anvendelse. Straffen bliver efter Omstændighederne at bestemme
 til en Bøde af 50 Rb. eller, naar den ikke fuldt betales, simpelt
 Fængsel i 14 Dage. Med Hensyn til den under Sagen af
 Amtsveivæsenet paastaade Erstatning vil det have sit Forblivende
 ved det i Underrettsdommen tagne Forbehold. I Henseende til
 Actionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Sens Christian Olsen bør til Statskassen bøde
 50 Rb. eller, naar denne Bøde ikke fuldt betales
 inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms For-
 kyndelse, henseendes i simpelt Fængsel i 14 Dage.
 I Henseende til Actionens Omkostninger bør
 Landssover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
 ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad
 Bungen og Advocat Brock for Højesteret betaler
 Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Antvorktov Birks Extræret hertil indante Sag actioneres Tiltalte, Mølleier Jens Christian Olsen for Tyveri og Ran eller for Ran eller for Overtrædelse af Straffelovens § 293.

Af Sagens Dphsninger fremgaaer det, at der gjennem Tiltaltes Eiendom løber en Aa, der driver den ham tilhørende Vandmølle, samt at der nogle hundrede Alen fra Møllen over Aaen er opført en Bro, den saakaldte Gudum Bro, der ligger paa Landeveien mellem Slagelse og Nykjøbing, og som tilhører Amtsveivæseret, medens isørigt Nabredde paa begge Sider paa Strækningen mellem Møllen og Broen hører til Tiltaltes Eiendom.

I forrige Aars Sommer blev der af Amtsveivæsenet gjort Anmeldelse om, at Tiltalte havde opbrudt Steenpflasteret under Broen og bortført en Deel af Stenene. Under den derefter indlede Undersøgelse blev det af Veimand Christen Pedersen forklaret, at han den 13de Juni f. A., da han om Morgenen indfandt sig paa Stedet, saa, at Tiltaltes Karl kom kjørende med en Enspændersfluffe, hvorpaa der laa flere slækkede Steen, som tydeligt kunde kjendes at hidrøre fra det under Broen værende Pflaster. Da Veimanden kom nærmere til Broen, hvor han traf Tiltalte og en anden Karl, bemærkede han, at over Halsbelen af Bropflasteret var revet op, og at en Deel af Stenene vare stablede op ved Siden. Veimanden foreholdt da Tiltalte det Skete, men denne lod besuagtet endnu 2 Læs kjøre bort, inden han gav Beskaling til at standse med Arbeidet.

En af Veiasistenten Jessen afgiven Forklaring gaaer ud paa, at han ved et Strøg efter foretaget Syn over Broen havde fundet, at der hist og her var brækket Steen op af Pflasteret under Broen, saa at dette var ubrugeligt og heelt maatte omslæges, og at der ved Bredden af Aaen paa begge Sider af Broen laa ca. 24 Stykker Steen foruden nogle mindre, som tydeligt kunde skjønnes at være tagne af Pflasteret. Under det over Tiltalte optagne Forhør tilskod han, at han den ovennævnte Dag, da han saavede nogle Steen til Grund for en Veranda og en Mælkekjælber, han opførte ved sin Gaard, havde taget en Deel Steen op, der laae deels under Broen og deels i Bunden af Aaen imellem Brosløiene, men at han dog ikke den eller de foregaaende Dage havde bortkjørt flere end de tre Sluffelæs, som vare omtalte af Veimand Chr. Pedersen, medens han derimod indrømmede, at han for en Maaned siden havde tilegnet sig nogle løse Steen, som laae i Bunden paa Brogabet imellem Brosløiene, hvilke Steen, der omtrent udgjorde et Vognlæs, han havde anbragt som Grundsteen i Mælkekjælberen. Tiltalte, som dog allerede dengang gjorde gjældende, at han ingen Formodning havde om, at de Steen, han paa den anførte Maade havde optaget, hørte til Bropflasteret, anholdt derhos om, at videre Undersøgelse imod ham maatte bortfalde, imod at han betalte Veivæsenet, hvad Nebtægningen af et nyt Pflaster vilde koste, og derhos til Statskassen erlagde en af Oversørigheden nærmere bestemt Mulct. Efterat Amtet paa Politisørighedens Indstilling ved en Resolution af 28de Juni f. A. havde samtykket heri og bestemt den Mulct, Tiltalte vilde have at erlægge, til

25 Rd., erklærede imidlertid Tilstalte, at han nu ikke vilde gaae ind paa en mindelig Afgjørelse af Sagen, men maatte forlange sit Forhold undersøgt og paakjendt. Forsaavidt nu Tilstalte under den senere Undersøgelse har anbragt, at de Steen, han første Gang tog, skulle have ligget i den Deel af Aaen, som tilhører ham, maa dette Anbringende, der er i Strid med hans tidligere Forklaring, idetmindste tilveels ansees urigtigt, idet de Arbeidsfolk, han ved den omhandlede Leilighed benyttede, have udsagt, at ialfald nogle af Stenene bleve tagne imellem Brofløiene, medens andre toges udenfor. Iøvrigt har Tilstalte anført, at der efter hans Mening aldrig har været noget Pflaster i Brogabets eller mellem Brofløiene, og at de Steen, han der har taget, maae have revet sig løs fra nogle Steenfløie, der findes ved Vandmøllen, hvorefter han antager, at de ved Strømmens eller Isens Magt ere førte ind under Broen. Han vil derfor have anseet disse Steen for sin Eiendom, hvilket han ogsaa vil have sagt til Veimand Christen Pedersen, da denne modsatte sig Borttagelsen. Ligeledes paastaar Tilstalte udtrykkelig at have paalagt sine Arbeidsfolk, at de kun maatte tage de løse Steen, hvilket han alene vil have gjort for at forebygge Hindringerne for Vandets frie Løb og ikke for at tilvende sig nogen Fordeel, idet der laa Steen i Aaen lige i Nærheden af Møllen, som han ligesaavel kunde have benyttet. Selv om det nu efter de under Sagen tilveiebragte Oplysninger maa antages, at der virkelig har været et Pflaster i Bunden af Aaen, saavel under selve Broen som imellem Brofløiene, er det dog af flere Vidner forklaret, at Stenene paa dette Sted laae i Uorden, hvortil Marsagen antages at have været, at Folk, der fiske efter Aal og Krebs, have lettet de mindre Steen op af Bunden og endevendt dem, saa at der endog hist og her var Huller, hvor ingen Steen fandtes. Der findes som Følge heraf ikke tilstrækkelig Grund til at forkaste Tilstaltes Forklaring om, at han vil have staaet i den Formening, at der paa det Sted, hvor han lod Stenene optage, ikke var noget Pflaster, som led Støbe ved hans Foretagende, og at Stenene alene af Strømmen vare førte ned under Broen. Skjøndt Veimand Christen Pedersen ikke den 13de Juni s. A. vil have hørt Tilstalte sige, at han ansaae Stenene for sin Eiendom, er det dog af den nævnte Betjent forklaret, at Tilstalte, da Betjenten modsatte sig, at han tog Stenene, udtrykkelig paaberaabte sig, at det var Steen, der havde fludt sig frem ved Vandet og standse dette, hvilke han var isærd med at borttage, samt at der i den Anledning udsandt sig en Strid imellem begge, under hvilken Tilstalte vel endnu lod 2 Stuefælæs Hjøre bort, men at han dog gav Ordre til at standse Bortkjørselen, saasnart Betjenten havde erklæret, at han vilde melde det Pasfæredet for sine Foresatte. At Tilstalte kun har givet Ordre til at tage de løse Steen, er indrømmet af hans Tjenestekarl Hans Peder Nielsen, som iøvrigt ogsaa har forklaret, at der, dengang han i forrige Aar blev beordret til at tage Stenene ved Broen, skal lige i Nærheden af Møllen i Aaen og paa Kanten af denne have ligget Steen, som vare ligesaa brugbare for Tilstalte som de Steen, der bleve hentede fra Broen. Naar nu henføres til, at det hele Arbeide er blevet udført ved helligs Dag og lige ved en besærdet

Landevei, hvor det ikke kunde blive skjult, at de Personer, som Tiltalte benyttede ved Udsæelsen, under Sagen have erklæret, at det ikke er saldet dem ind, at de foretog sig noget ulovligt, at det endelig for Færdselens Skyld til Møllen maatte være i Tiltaltes egen Interesse, at Broen ikke led Skade, savnes der herefter tilstrækkelig Høie til at statuere, at Tiltalte skulde have til-egnet sig de omhandlede Steen med Bevidsthed om denne Handling's ulovlige Character, hvorimod ogsaa taler, at han, uagtet Sagen kunde have været bilagt i Mindelighed, senere har forlangt sit Forhold undersøgt og paaljendt.

Tiltalte vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, og Underrettsdommen, ved hvilken han under Paaberaabelse af Straffelovens §§ 228 og 237 er anseet med 2 Gauge 4 Dages Fængsel paa Band og Brød, vil saaledes være at forandre. Derimod findes det efter Omstændighederne at burde have sit Forblivende ved bemeldte Dom, forsaavidt det ved samme er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger."

I Underrettsdommens Præmisser hedder det: „Forsaavidt Amtsveivæsenet under Sagen har paafaaet sig hos Tiltalte tilkjendt et Beløb af 54 Rd. 3 Mk., der er medgaaet til den ved Tiltaltes Bestadigelse af Broplasteret uopvendiggjorte Omlægning af dette, da har Tiltalte protesteret imod denne Erstatningsforbring som for overdreven, og findes det derfor rettest, at Erstatningsspørgsmaalet ikke paaljendes her under Sagen, men at Amtsveivæsenet reserveres sin Ret til Erstatning.“

Nr. 32.

Generalinde **Lh. Fensmark**

(Citantindens Søn, Overretsfagsfører Fensmark)

contra

Fæsteparcellist **Vendt Andreasen** (Ingen),

betræffende Spørgsmaalet om Citantindens Forpligtelse til som Eierinde af Farumgaard at udrede communale Hartkornsafgifter af Indstævntes Fæstelod.

Frederiksborg Birketings Dom af 24de November 1870:
„Indstævnte, Fæsteparcellist Vendt Andreasen af Farumgaards Overdrev som Fæster af Jordlobben Matr.-Nr. 5 (gammel Jordbogs Nr. 7) af Farumgaard samt efterfølgende Fæstere af denne Jordlob bør for Aaret 1870 og fremdeles til rette Vedkommende at hde samtlige de Communal-Afgifter, Communal-Ophælses og Communal-Arbeider til Amtet og Sognet, der for

Tiden svares af eller for Fremtiden maatte blive paalagte det Hartkorn af 5 Skpr 1½ Alb., hvortil bemeldte Parcel er sthldfat. Søgsmålet Omkostninger ophæves. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 18de December 1871: „Hovedcitanten, Fæsteparcellist Wendt Andreaesen af Farumgaard's Overdrev bør for Tiltale af Contracitanten, Generalmajor Fensmark til Farumgaard i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves."

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citantinden for Højesteret er indtraadt i Sagen i Stedet for hendes afbøde Mand, Generalmajor Fensmark, efter hvem hun hensesidder i uftistet Bo.

I Henhold til hvad der i den indankede Dom forsaavidt er anført, maa det billiges, at Overretten ikke har fundet Grund til ex officio at afvise Sagen fra Virketingsretten eller at annullere Virketingsdommen.

Hvad dernæst angaaer Sagens Realitet, er den af Indstævnte paa den Formening, at Citantinden ikke skulde være competent Sagsøger, støttede Frisindelsespaastand retteligen ved den indankede Dom forkastet. Efter de i Dommen anførte omfattende Udtryk i Indstævntes under 25de November 1862 udstedte Fæstebrev § 1, hvilke efter Sagens Oplysninger og Proceduren maae anlages usorandret at være overgaaede fra det oprindelige ved Slutningen af forrige Aarhundrede udstedte Fæstebrev paa Lødden, og naar tillige hensees til, at der ikke i Indstævntes Fæstebrev findes nogen særlig Bestemmelse om communale Hartkornshyrder, hvoraf nogle enkelte allerede vare paabudne paa den Tid, da det oprindelige Fæstebrev er blevet udstedt, maa Gieren af Farumgaard ansees at have forpligtet sig til, uden andet Vederlag fra Fæsteren end den i Fæstebrevets § 1 betingede aarlige Pengeafgift, steds selv at afholde alle Afgifter eller Hyrder, som ved det oprindelige Fæstebrevs Udstedelse vare eller senere maatte blive paalagte af det contribuabile Hartkorn, deriblandt ogsaa communale Afgifter eller Hyrder, der paalægges Hartkornet, navnlig og hvor kun en Deel af, hvad der i et vist Diemed skal udredes, tilveiebringes

ved Paaligning paa Hartkornet. I Overensstemmelse hermed have ogsaa Eierne af Farumgaard, efter hvad der er givet under Sagen, stedse selv afholdt samtlige Hartkornet paalagte communale Afgifter og Byrder for den ommeldte Fæsteløbs Vedkommende, hvorved iøvrigt bemærkes, at Lødden ikke oprindelig har været ansat til særskilt Hartkorn, hvorimod saadant først er sseet ved Matriculen af 1844, men ved den saaledes stete Skjylsætning er ikke foregaaet Noget, der i den heromhandlede Henseende kunde medføre en Forandring i det tidligere Forhold.

Som Følge af det Anførte maa det billigges, at der ved Overrettsdommen er tillagt Indstævnte Frifindelse, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, vil derfor være at stabsæfte.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citantinden 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under en af Contracitanten, Generalmajor Fensmark til Farumgaard ved Frederiksborg Districts Birketing imod Hovedcitanten, Fæsteparcellist Bendt Andreasen af Farumgaards Dverdbrev som Fæster af Jordlobden Matr.-Nr. 5 (gl. Fordebogs-Nr. 7) paa hans og efterfølgende Fæsteres Begne anlagt Sag er det ved Underrettens Dom af 24de November s. A. paalagt Hovedcitanten samt efterfølgende Fæstere af den nævnte Jordlob for Aaret 1870 og fremdeles at yde til rette Vedkommende samtlige de Communalafgifter, Communalhjælper og Communalarbejder til Amtet og Sognet, der for Liden svares af eller for Fremtiden maatte blive paalagte det Hartkorn af 5 Skpr. 1½ Alb., hvortil bemeldte Parcel er skjylsat, medens Sogsmaalets Omkostninger ere ophævede.

Efter Stævning til Overretten af 12te Januar d. A. procederer Hovedcitanten nu til denne Doms Forandring saaledes, at han frifindes for Contracitantens Tiltale, og har Hovedcitanten saavel for dette Tilsælde som for det Tilsælde, at Overretten maatte finde Anledning til at give Afvisning fra Underretten eller Annulation, paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger baade i 1ste og 2den Instants eller eventuelt Kost og Tæring skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, hvorimod Contracitanten i Henhold til Stævning til Overretten af 4de Mai næstefter har paastaet Underrettsdommen stadfæstet, men in subsidium, saafremt det maatte antages, at han var forpligtet til at

indeftaae de communale Autoriteter for de paagjældende Skatter, Ydelfer og Arbeider, forandret herhen, at Forpligtelsen gaaer ud paa at erstatte ham de Communeafgifter m. m., som han for 1870 og i Fremtiden har maattet svare eller kommer til at svare af den ovennævnte Parcell Hartkorn, hvorhos han har paastaet sig tilkjendt Appellens Omkostninger med noget Skæffeligt. Contrastsmaalet har Hovedcitanten paastaet afviist og i alt Fald sig ogsaa frifunden heri og Contracitanten tillige tilpligtet at betale ham Contrastagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Til Sagens Afvisning fra Underretten eller Underretsbommens Annul-lation ex officio — der efter Hovedcitantens Formening skulde være en Følge deels af, at der er nedlagt Paastand over eftersølgende Fæstere, og at denne er taget til Følge, deels af, at der formeentlig ikke er prøvet Fortlig om Ydelferne for Aaret 1870, deels endelig deraf, at Dommen er inezigibel, hvad Aaret 1870 angaaer, forbi Executionsterminen mangler, og i det Hele fordi Domshaveren, naar han til rette Vedkommende, Sogneraadet og Amtsraadet har maattet udrede de omhandlede Ydelfer, som disse ikke ved Dommen ere forhindrede fra at afstrøve ham, ikke efter samme kan tvinge Hovedcitanten til at give sig Regres — findes der ikke tilstrækkelig Anledning, saalidt som den af Contracitanten her for Retten nedlagte subsidiaire Paastand egner sig til at bevirke nogen Afvisningsdom.

Forfaavidt Hovedcitanten under Realitetsproceduren har støttet sin Paastand om Frifindelse derpaa, at Contracitanten skulde være incompetent Sagsøger, idet Fordringen, saaledes som den er opstillet for Underretten, formeentlig alene kunde gjøres gjældende af Sogneraadet og Amtsraadet, skjøndes den ikke at kunne tages til Følge allerede paa Grund af, at denne Indsigelse imod Sogsmaalet ligger udenfor Underretsproceduren, hvorimod hans Frifindelse skjøndes at maatte følge af de Bestemmelser, der indeholdes i Posterne 1 og 7 af det til ham af Contracitanten den 25de November 1862 udstedte Fæstebrev. Den første Post fastsætter nemlig, at Fæstere i aarlig Afgift af Jorden samt for de lgl. Skatter og andre Byrder, som nu ere eller herefter maatte paalægges af det contribuable Hartkorn, hvilke Farumgaard's Eier selv skal udrede, svarer 29 Rd., og i Post 7 tilføjes det Fæstere, „at denne Forbød ikke skal blive paalagt større Afgift eller Byrder end den, som i dette Fæstebrev er bestemt, men det skal være Fæstere tilladt, om han finder det for godt, at aflaae denne Jord i levende Live, og Farumgaard's Eier skal være pligtig til imod en Fæstelsendelse af 14 Rd. at udstede et Fæstebrev i Overeensstemmelse med dette til den nye Fæster, naar han er vederhæftig eller kan stille forsvaerlig Caution, og saaledes skal det alt forholdsvis fremdeles fra den ene Fæster til den anden, hvad enten Fæsteforandringen skeer ved Dødsfald eller ved Afstaaelse, alene at ved enhver Fæsteforandring svares den bestemte Indfæstning af 14 Rd. og de øvrige Villkaar blive uforanderlige.“ Deraf fremgaaer, at Hovedcitanten efter sit Fæstebrevs Ordlyd er fritagen for Deeltagelse i alle Afgifter og Byrder af det under Farumgaard henhørende contribuable Hartkorn, og selv om de brugte Udtryk „lgl. Skatter og andre Byrder“ og

„alle Afgifter og Byrder“, der stemme med de tidligere Fæstebreve, ikke maatte ansees afgjørende for at fritage Hovedcitanten for de omhandlede Skatter og Afgifter, idet der mulig oprindelig kun er tænkt paa Skatter til Staten og personlige Byrder, maa det fremhæves, at, ligesom der ikke i Fæstebrevet findes nogen anden Bestemmelse om, hvem der skal udrede de communale Skatter efter Hartforret, saaledes er det in confesso, at Hovedcitanten, som allerede i 1857 factiff erholdt Fæstetretten overdraget af den forrige Fæster, aldrig har betalt disse Afgifter, hvilke heller ikke ere bleve ham affordrede, hvorfor det maa antages, at det, da Sagen endelig ordnedes i 1862, har været Parternes Mening, at Contracitanten som tidligere skulde udrede dem.

Processens Omkostninger i begge Instanser ville efter Omstændighederne være at ophave.“

Onsdagen den 16de October.

Nr. 206.

Advocat Brock

contra

- 1) **Karen Pedersen**, Parcellist Christen Nielsens Hustru,
- 2) **Hans Christian Madsen** og 3) **Christen Nielsen**
(Defensor Heinrichsen),

der tiltales, Nr. 1 for Bedrageri ved Anvendelse af overtroiske Kunster, Nr. 2 og 3 for Meddeelselighed i denne Forbrydelse.

Bregentved Gisselsfeldt Birks Extrarets Dom af 14de Februar 1872: „De Tiltalte Karen Pedersen, Christen Nielsens Hustru, Arrestanten Hans Pedersen, Parcellist Hans Christian Madsen af Svennerup og Parcellist Christen Nielsen af Dysted bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, de tre Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 5 Dage, og Een for Alle og Alle for Een betale samtlige af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Thomsen 6 Rd. og Defensor, Procurator Freuchen 5 Rd. og Diæter til Førstnævnte 5 Rd. efter Oversøvrighedens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Afkærd efter Loven.“

Landesover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7de Juni 1872: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Delbanco og Raas for Overretten betale de Tiltalte, Karen Pedersen, dennes Mand, Parcellist Christen

Nielsen af Dysted og Parcellist Hans Christian Madsen af Svennerup Een for Alle og Alle for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærb efter Loven."

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ved Bedømmelsen af Hans Christian Madsens og Christen Nielsens Straffskyld bliver at tage Hensyn til Straffelovens § 51, og isørigt i Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Henriksen for Højesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærbærende, fra Bregentved-Gisselsfeldt Birks Extraret hertil indbankede Sag, der i 1ste Instans omfattede en 4de Tiltalt, for hvis Bedkommende Appel ikke har fundet Steb, sigtes de Tiltalte, Karen Pedersen, født den 23de October 1845, bennes Mand, Parcellist Christen Nielsen af Dysted, født den 19de Juni 1846, samt Parcellist Hans Christian Madsen af Svennerup, født den 17de April 1832, og af hvilke Ungen tidligere har været tiltalt eller straffet, Førstnævnte for Bedrageri ved overtroiske Kunster og de 2de Sibstnævnte for Meddeelagtighed heri.

Bed egen, med det isørigt Dplyste stemmende Tilfaaelse er Tiltalte Karen Pedersen, hos hvem som „klog Kone“ en Deel Syge søgte Raad, overbevist at have givet dem Baand, over hvilke hun havde læst en Formular, og hvormed de skulde ombinde deres Legemer, navnlig Livet og Halsen, og modtog hun — der har erklæret, at hun selv ei troede, at dette Middel kunde hjælpe den Syge, og at hun kun gav disse Raad for Fordelens Skyld — hvad de Paagjældende derfor betalte hende, og har hun udøvet denne Virksomhed i omtrent 1/2 Aar.

Tiltalte Christen Nielsen har erkjendt at have tilladt sin Hustru at modtage flige Sygebesøg og at have modtaget de ved disse indkomne Penge, samt at han ikke troede, at de Syge ved de anvendte Midler kunde hjælpes.

Tiltalte Hans Christian Madsen, der var gift med en for Sagens Anlæg afsøb Søster af Tiltalte Karen Pedersen, der paa samme Maade som denne, men i større Omfang og i omtrent 6 Aar har behandlet Syge, har indrømmet, at dette skete med hans Samtykke, uagtet han vel vidste, at det var Bedrageri, og at han modtog Indtægten af disse Besøg, der skal have udgjort omtrent 200 Rd. aarlig.

For dette Forhold findes de Tiltalte ved den indankede Dom rettelig ansete, Førstnævnte efter Straffelovens § 255 og de tvende Sidstnævnte efter samme § cfr. § 55, og da de valgte Straffe af Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage for Christen Nielsen og i 2 Gange 5 Dage for de 2de andre Tiltalte saavel som Bestemmelsen om Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste."

Nr. 194.

Advocat Henriksen
contra

Kirstine Schytte, Fossums Enke (Defensor Brod),
der tiltales for Væleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 25de Juni 1872: „Tiltalte Kirstine Schytte, Fossums Enke bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Uger samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold er hun retteligen anset efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, men Straffen findes efter de dermed forbundne Omstændigheder at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kirstine Schytte, Fossums Enke bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør hun og udrede Sagens Omkostninger og berunder i Salarium til Advocaterne Henriksen og Brod for Høiesteret 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisseser følge i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 25—26.

Den 8de November.

1872.

Anden ordinaire Sæksion.

Onsdagen den 16de October.

Nr. 194.

Advocat Heinrichsen

contra

Kirstine Schytte (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tilstalte Kirstine Schytte, Fossums Enke, der er født den 23de Juni 1827 og ikke funden tidligere straffet, anlagte Sag er det ved Tilstaltes egen, af det isørigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at hun, der ifjor Efteraar opgav sit Bo som fallit til Eksterrettens Behandling, i hvilken Anledning der af forskjellige Personer blev foranstaltet en Indsamling for at faae tilveiebragt et Beløb af omtrent 700 Rd., der skulde indbetales til Curator i hendes Bo, og som skulde benyttes til deels at indløse hendes Møbler, deels at betale resterende Huusleie m. v., for at hun derved kunde blive sat istand til at fortsætte sit tidligere Erhverv, selv er gaaet om til en stor Mængde Personer, for hvilke hun, foregivende at være en Fru Schytte eller i alt Fald at hedde Schytte, udgav sig for at være en Anden end den, for hvem Indsamlingen fandt Sted, og anmodet dem om Bidrag i ovennævnte Diemed, idet hun bevidnede den Paagjældendes Værdighed og Trang til Understøttelse og isørigt benyttede forskjellige urigtige Foregivender. Paa denne Maade har Tilstalte indsamlet deels ved contante deels ved tegnede Bidrag, hvilke sidste senere i al Fald for største Deel ere indkrævede, et Beløb af mellem 11 og 1200 Rd., af hvilke kun nogle faa Hundrede Rd. ere indbetalte til Boets Curator, for hvem hun foregav, at de vare indsamlede af en af de Damer, der tog sig af hende, medens hun selv har brugt Resten til sine Fornødenheder.

For dette Forhold vil Tilstalte ikke kunne undgaae at anses efter Lov om Straffen for Løsgængereri og Betleri af 3die Marts 1860 § 3, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Uger.“

Nr. 251.

Advocat Henriksen

contra

Jens Jensen (Egtved) og **Hans Henry Nicolaus Rasmussen** (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Ran.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de September 1872: „Arrestanterne Jens Jensen (Egtved) og Hans Henry Nicolaus Rasmussen bør straffes med Forbedringshuusarbejde, den Førstnævnte i 3 Aar og den Sidstnævnte i 8 Maaneder samt Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Herforth og Justitsraad Petersen med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Brock for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Jens Jensen (Egtved) og Hans Henry Nicolaus Rasmussen, af hvilke den Førstnævnte, der er født den 9de October 1840, tidligere er straffet 3 Gange for Tyveri, senest ved denne Rets Dom af 21de Januar forrige Aar efter Straffelovens § 231 1ste Led og efter samme §'s 2det Led jfr. § 229 Nr. 4 1ste Led tildeels sammenholdt med § 46 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og den Sidstnævnte, der er født den 14de November 1851, anseet ved Kjøbenhavns Amts søndre Birls Extrarets Dom af 6te Marts f. A. efter fornævnte Lovs § 229 Nr. 4 1ste Punctum jfr. § 54 1ste og 2det Punctum med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, ere under nærværende, mod dem for Tyveri eller Ran anlagte Sag ved deres egne, med det iøvrigt Opfygte stemmende Tilskaaelser overbeviste at have Ratten mellem afvigte 4de og 5te August efter foregaaende Overenskomst fravendt Vihandler Jens Jensen en til 2 Mk. vurderet Portemonnaie med deri værende 18 Rd. 4 Mk. 15 f.

Arrestanterne vare den omhandlede Nat, efter forinden at have været sammen paa 2 Værtshuse med ovennævnte Vihandler Jensen, gaarde med denne op paa Volten ved Philosophgangen, og da han der i en meget beruset Tilstand lagde sig paa Jorden, blevne enige om, samtidigt med at flæbe ham

hen til et Sted, hvor han laa bedre, at tilvende sig til sællede Forbeel de Penge, hvoraf de vidste han var i Besiddelse, hvilket Plan derefter udførtes af Arrestanten Jensen paa den Maade, at han traf den Haand, som Dhandler Jensen, der havde faaet en Anelse om Arrestanternes Hensigt, havde stillet i den af sine Lomme, hvori Portemonnaien laa, for at holde paa den, ud af bemeldte Lomme, og derpaa bemægtigede sig Portemonnaien ved at tage den ud af Haanden paa Dhandler Jensen, der paa Grund af sin Tilstand ikke var istand til at gjøre nogen egentlig Modstand.

Arrestanterne løb derpaa bort, men bleve forfulgte af Dhandler Jensen og anholdte i Vimmelfastet af en Politibetjent og en Person, som undervejs var kommen Dhandler Jensen til Hjælp.

For dette Forhold, der maa blive at tilregne Arrestanterne som Ran, ville de blive at dømmes efter Straffeloven, Arrestanten Jensen efter § 232 jfr. § 237 som for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og Arrestanten Rasmussen efter § 230 1ste Led jfr. § 237, og findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde for Arrestanten Jensen i 3 Aar og for Arrestanten Rasmussen i 8 Maaneber.“

Fredagen den 18de October.

Nr. 29. Gaardfæster **Rasmus Jacobsen** af Longelse
Sønderstov (Advocat Broch)

contra

Proprietair **Andersen** til Søvertorp (Advocat Henrichsen),
betræffende en af Sidstævnte foretagen Gravning og Bortkjørsel
af Gruus fra Stranden ved Longelse Sønderstov.

Langelands Herredets Rets Dom af 7de Mai 1870: „Indstævnte, Proprietair Andersen til Søvertorp bør til Citanten, Gaardmand Rasmus Jacobsen erlægge Erstatning for det af ham bortførte Læs Gruus efter uvillige Mænds Skjøn, dog ikke over 48 β , men forøvrigt for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te September 1871: „Citanten, Proprietair Andersen til Søvertorp bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardfæster Rasmus Jacobsen af Longelse Sønderstov i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 8de Januar d. A. er Høiesteret be-
myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanseet at
dens Gjenstand ei maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

I Henshold til det i den indankede Dom derom Ansørte maa
det antages, at den under Sagen omhandlede Jordstrækning hører
til Citantens Fæstegaard. Heraf maa det være en Følge, at
Citanten ikke kan være pligtig at taale Gravning af Gruus
eller deslige paa dette Sted af Nogen, som ikke kan paavise, at
der tilkommer ham Ret til saadan Gravning. Indstævnte har
imidlertid ikke engang paastaet, at der tilkommer den ham til-
hørende Eiendom eller ham personlig nogen særegen Ret til den
omhandlede Gravning af Gruus, og selv om det ved de under
Sagen afgivne Vidneforklaringer maatte anses godtgjort, at de
Omboende i 40—50 Aar eller endog i et længere Tidrum frit
og uden Vederlag have taget Gruus, som Havet har opkastet paa
den ommeldte Jordstrækning, mangler der dog Føie til paa Grund
heraf at antage, at der har dannet sig en saadan Retstilstand, at,
som Indstævnte har formeent, Alle og Enhver og saaledes ogsaa
han skulde have Ret til, endog i et ikke nærmere begrændset Om-
fang, at tage Gruus m. v. paa det omhandlede Sted. I saa
Henseende bemærkes særligt, at Intet berettiger til at antage, at
den af Vidnerne omfoklarede Gruusgravning er bleven betragtet
som Udøvelsen af en Ret, og at det navnlig ikke er opløst, at den
i Dommen nævnte Bei ned til Stranden ved Udskiftningen er ud-
lagt, forat man kunde hente Gruus m. v. paa Jordstrækningerne
langs Stranden, end sige at dette er skeet til Fordeel for Alle og
Enhver.

Ibet Indstævnte efter det Foransførte har været uberettiget
til at tage det under Sagen omhandlede Læs Gruus, maa det
billiges, at han ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale
Citanten Erstatning for samme, og denne Dom, ved hvis nærmere
Bestemmelser herom og om Processens Omkostninger for Under-
retten det efter Proceduren maa have sit Forblivende, vil saaledes
i Henshold til Citantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive
efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rb.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ifølge Stævning af 5te November s. A., der tillige er anmeldt for Besidderen af Grevelsholm Langeland, og efter meddeelt Bevilling til Paaante uden Hensyn til manglende summa appellabilis paaanter Citanten, Proprietair Andersen til Søvertorp en inden Langelands Herreders Ret den 7de Mai s. A. assagt Dom, ved hvilken Citanten, der af Indstævnte, Gaardsæster Rasmus Jacobsen af Longelse Sønderstov var søgsløgt for formeentlig uberettiget Gravning og Bortførsel af et Læs Gruns fra Indstævntes ifæstehavende Jorder til at betale Mulct efter Lovens Strængbed og mindst 10 Rb. samt til at betale Erstatning af 3 Mk. og Sagens Omkostninger, blev dømt til at betale Indstævnte Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn, dog ikke over 3 Mk., men iøvrigt frifandt, hvorhos Sagens Omkostninger ophævedes. Citantens Paaastand her for Retten gaar nu overensstemmende med hans Underretsprocedure ud paa, at han fuldstændig frifindes for Indstævntes Tiltale, og at denne paalægges Processens Omkostninger i begge Instanser, hvorimod Indstævnte paaastaar Underretsdommen fastsætt og sig tilkjendt Appellens Omkostninger.

Det fremgaar af det under Sagen Dplyste, at der mellem den byrlede Deel af Indstævntes Fæstegaards Jorder og Havstollen findes en Jordstrimmel, der ved Hjøvande tildeels overstyldes af Havet, og at det er fra denne Jordstrimmel, at Citanten den 31te Mai 1869 har taget og bortført et Læs Gruns. Medens nu Indstævnte, der paaastaar, at dette Jordstykke hører til hans Fæstegaard, formener denne Handling at stride imod hans Ret, har Citanten deels bestridt, at Jordstykket qv. hører til Indstævntes Fæstegods, deels gjort gjældende, at der ialfald ved Alderstidsbævd eller local Sædvane var begrundet Ret for Alle og Enhver til at tage Gruns og Steen i hiint Jordstykke. I forstævnte Henseende kan der nu ikke gives Citanten Medhold. Ligeform nemlig Matriculefortet udsiger, at Indstævntes Gaard grændser til Havet, saaledes maa det aldeles have Formodningen imod sig, at der mellem den og Havet stulde henligge en Strækning, der var Ingens, og der er ikke oplyst Noget, der paa en fyldestgjørende Maade kan støtte et saadant Antagende. Navnlige kan hverken den Omstændighed, at denne Jordstrækning ikke maatte være flydsat i Forbindelse med Indstævntes Gaards Jorder, eller at der mellem den og den byrlede Deel af disse findes et Hegn, afgive Beviis for, at den ikke stulde høre til Indstævntes Fæstegaard. Derimod skjønes det ikke rettere, end at der til Forsvar for Citantens Handling kan paaberaabes Alderstidsbævd. Ved forskjellige Vidner, der have kjendt Forholdene i 40—50

Nar og tilveels i længere Tid, og som — ialfsald med en enkelt Undtagelse — ikke kunne ansees inhabile, er det nemlig godtgjort, at, saalænge Nogen kan hufte, Alle og Enhver frit og uden Vederlag have taget Gruus og Andet deslige, som Havet opkastede paa den omhandlede Jordstimmel, hvorhos flere Bidner have forklaret, at der ved Udskiftningen blev ublagt Wei til Stranden, for at man der kunde hente Gruus, hvilken Wei endnu er til og er en offentlig Wei. Da nu Indskøntes Formening om, at en Ret som den omspurgte paa Grund af dens ubestemte Character, og forbi den formeentlig angreb Eiendommens Substant, ikke skulde kunne begrundes ved Alderstidshævd, ikke kan billiges, eftersom Retten kun gaaer ud paa at tilegne sig det af Havet opkastede Sand, Gruus og andre Veimaterialier, og der ei heller kan gives ham Medhold deri, at Alderstidshævd ifkun skulde kunne paaberaabes af en bestemt Eiendoms Besidder, saalibtsom i, at der af den Omstændighed, at man en Tidlang, forinden Veien ned til Stranden blev forbedret, med hans Formænds Samtykke kjørte over Gaardens Marker ned til Stranden, skulde kunne uledes, at den hele Tilegnelse af Steen osv. hvilede paa et Samtykke i hvert enkelt Tilfælde af Gaardens Brugere, vil der være at tillægge Citanten den paa-aaede Frisindelse. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at være.“

Nr. 39. Enken **Hviid** (Advocat Heinrichsen efter Orbre)

contra

Hestehandlerne **J. Nathansen** og **J. Heinemann** (Sngen),
betræffende Ophævelsen af tvende den 24de og 27de Juni 1868
efter Requisition af Citantinden og Procurator Hviid hos for-
nævnte J. Nathansen foretagne Udlægsforretninger.

King Herreds Fogedrets Kjendelse af 24de Juni 1868: „I den ovenfor ommeldte, Hestehandler Nathansen tilkommende Forbring hos Gaardeier Søren Jørgensen i Holme decreterede der, efter Fogden under Forbehold af Trediemands bedre Ret Rettens Udlæg at være steet til Fyldestgjørelse for Reqvirentens ovennævnte Fordring 331 Rd. 3 Mk. 9 ß med paaløbne og fremdeles paa-løbende Renter.“

Horsens Rådsheds Fogedrets Kjendelse af 27de Juni 1868:
„Fogden decreterede efter Reqvirentens Begjæring og under For-
behold af Enhvers bedre Ret Rettens Execution og Udlæg i alle
Reqvisiti J. Nathansens Rettigheder imod Domsældte, Gaardeier
Søren Jørgensen af Holme ifølge Viborg Overretsdom af 25de

f. M., navnlig at foranstalte Dommen forkyndt for Domsældte, forsaavidt det ikke allerede er steet, at foranstalte Mænd udmeldte til at bestemme Foderlønnens Størrelse og eventuelt at lade Dommen requirere for Domsældte, Alt i samme Omfang som Requisition selv, forsaavidt fornødent gjøres til Fyldestgjørelse for Requirerens foran opgjorte Fordring."

Biborg Landsoverrets Dom af 13de December 1869: „Naar Citanten Hestehandler J. Nathansen efter foregaaende lovlig Dm-gang inden Retten med Eed bekræfter, at han ikke for egen Regning har kjøbt de to ovenomhandlede Heste af Søren Jørgensen og derefter erhvervet den ovenommeldte Overretsdom af 25de Mai 1868, men at han i begge disse Henseender alene har handlet som Commissionair for Citanten, Hestehandler J. Heinemann og for dennes Regning, bør de paaanførte Udlægsforretninger af 24de og 27de Juni 1869 være ophævede, hvorhos Processens Omkostninger for Overretten for dette Tilfælde hæves. Trøster Citanten J. Nathansen sig derimod ikke til saadan Eed at aflægge, bør de om-meldte Udlægsforretninger ved Magt at stande, og bør Citanterne i saa Fald Een for Begge og Begge for Een betale til de Ind-stævnte, Procurator Hviid og Entemadam Hviid i Procesomkost-ninger for Overretten 20 Rb. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Sagen kun foreligger Høiesteret med Hensyn til Citantindens Andeel i de i den indankede Dom om-handlede Udlægsforretninger, og idet Høiesteret i det Væsentlige billiger de Grunde, hvorpaa det ved Dommen antagne Resultat er støttet, vil den, forsaavidt den vedkommer Citantinden, være at stadfæste, saaledes at Fristen til Edens Aflæggelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Thi kjenbes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt den vedkommer Citantinden, ved Magt at stande, saaledes at Fristen til Edens Aflæggelse bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citantinden 1 Rb.

I den inbantebe Dom Præmisfer hedder det: „Den 22de Juni 1868 lode de Indskævnte, Procurator Hviid i Horsens og hans Moder, Enkemadam Hviid i Lyngby, der ifølge Dom havde tilgode hos Citanten, Hestehandler Z. Nathansen i Horsens henholdsvis 11 Rd. 47 $\frac{1}{2}$ og 258 Rd. 13 $\frac{1}{2}$, foretage en Fogedforretning hos denne til Fyldestgjørelse af disse Forbringinger med Renter og Omkostninger; men da Citanten Nathansen erklærede, at han ikke saae sig istand til at betale noget af disse Beløb, at han ikke eiede Andet end sin Gaard i Horsens og et almindeligt Indbo, der begge Dele vare pantsatte til deres fulde Værdi, at han navnlig ikke eiede ubeslaaende Forbringinger, som han kunde ansætte til nogen Værdi, og at han derfor ikke formaaede at paavise noget Gods til Gjenstand for Udlæg, begjærede Indskævnte, Procurator Hviid, der var mødt ved Forretningen ogsaa paa sin Moders Begue, Forretningen udfat, idet han forbeholdt sig at lade denne fortsætte senere, hvor han maatte kunne paavise Gods til Fyldestgjørelse.

Efterat de Indskævnte derpaa vare komne til Kundskab om, at Gaardeier Søren Jørgensen i Holme ved Overrettens Dom af 25de Mai 1868 var tilpligtet imod at erholde udbetalt Provenuet 276 Rd. af en den 10de Juli 1867 afholdt Auction over to under bemeldte Sag ommeldte Heste at betale Citanten Nathansen et Beløb af 535 Rd. med Renter samt Foderpenge for disse Heste fra den 21de December 1866 til den 10de Juli 1867 efter uvillige Mænds Skjøn, dog ikke over 9 Mk. daglig, lode de ved en den 24de Juni f. A. hos bemeldte Gaardeier Søren Jørgensen i Holme afholdt Fogedforretning gjøre Udlæg i den ommeldte Fordring paa Søren Jørgensen, hvorefter de i Continuation af det saaledes Passerede den 27de f. M. lode afholde en Fogedforretning hos Citanten Nathansen, hvorunder de begjærede ham underrettet om det fæste Udlæg samt dette udvidet til at omfatte alle Nathansens Rettigheder imod Søren Jørgensen efter den ovennævnte Overretsdom, saaledes navnlig til at foranstalte Dommen forkyndt for Domsældte, forsaavidt dette ikke alt var skeet, Mænd udmeldte af Retten til at bestemme Foderlønnsens Størrelse og eventuelt Dommen erqveret. Citanten Nathansen protesterede imidlertid herimod, idet han erklærede, at han ikke var Eier af den Fordring, som Søren Jørgensen ifølge Overretsdommen var pligtig at udrede til ham i Anledning af en Hestehandel, eftersom han saavel ved Afslutningen af denne Handel som ved Dommens Erhvervelse kun havde handlet som Commissionair eller Fuldmægtig for Citanten, Hestehandler Z. Heinemann i Alschersleben i Preussen, der i sin Tid havde betalt Hestene, og hvem Fordringen efter Dommen tilkom, hvorhos han paa Dpfordring af Indskævnte Procurator Hviid til at erklære, om der siden Overretsdommens Dato den 25de Mai f. A. var udfærdiget nogen Transport til nogen Anden paa hans Fordring efter bemeldte Dom, nægtede at svare derpaa.

Ved et samme Dag affaagt Fogeddecret blev der derpaa under Forbehold af Enhvers bedre Ret givet de Indskævnte Udlæg overensstemmende med deres Begjæring i alle Citanten Nathansens Rettigheder imod Søren Jørgensen ifølge den tilkomne Overretsdom af 25de Mai f. A., og Citanterne

have derefter i Forening indbanket disse Fogedforretninger for Overretten, hvor de, idet de have fastholdt den af Rathansen for Fogedretten givne Fremstilling af Forholdet, hvorefter Rathansen alene som Commissionair for Heinemann og efter hans Ordre kjøbte de ommeldte Heste, hvilke han betalte med Penge, som han dertil havde modtaget af Heinemann, ligesom ogsaa Rathansen efter Heinemanns Ordre og paa hans Vegne anlagde Sag mod Søren Jørgensen, have paastaet de den 24de og 27de Juni s. A. assagte Fogeddecreter annullerede og de i Henhold hertil afholdte Udlægsforretninger ophævede samt in subsidium Sagens Udsalb gjort afhængigt af Citanten Rathansens God. De Indstævnte procedere derimod til de paaankede Udlægsforretningers Stadfæstelse.

Det fremgaaer af Sagens Dplysninger, at Citanten Rathansen har kjøbt de to ommeldte Heste af Søren Jørgensen paa et Marked i Aarhus den 21de December 1866 og ved denne Leilighed er optraadt som Handlende i eget Navn, idet han derhos strax betalte Hestene, og ligeledes er det oplyst, at han senere, da den ene af Hestene besandttes at lide af en usynlig Feil, har i sit eget Navn og navnlig uden at tilkjendegive, at han kun optraadte som Fuldmægtig for Citanten Heinemann, anlagt Sag mod og erhvervet den ovennævnte Overretsbom over Sælgeren.

Forfaavidt nu de Indstævnte af den Maade, hvorpaa Citanten Rathansen saaledes er optraadt under Processen mod Søren Jørgensen, have villet ulede et Beviis for, at Hestene eller Forbringen paa Kjøbesummen for disse tilhørte Rathansen, kan der imidlertid ikke gives de Indstævnte Medhold, eftersom det i og for sig maa ansees at have ligget nærmest, at Rathansen, der, som meldt, i eget Navn havde kjøbt og strax betalt Hestene, ogsaa selvstændigt anlagde Sag om Handelens Tilbagegang mod Sælgeren, hvem det indbyrdes Forhold mellem Rathansen og Heinemann var uvedkommende, og vel gaaer Overretsbommen af 25de Mai 1868, som anført, ud paa at tilkjende Rathansen Forbringen paa Søren Jørgensen, men forfaavidt det isvrigt efter de under nærværende Sag fremkomne Dplysninger maa antages, at Heinemann er den egentlige Berettigede, og at Forbringen alene er tilkjendt Rathansen som Heinemanns Fuldmægtig, er det en Selvfølge, at de Indstævnte ikke for deres ovennævnte, Heinemann aldeles uvedkommende Tilgodehavende hos Rathansen kunne søge Fyldestgjørelse i den ommeldte Fordring. Under et af Citanterne optaget Tingsvidne har Gjæstgiver Soele i Horsens edelig forklaret, at Rathansen i 1867 lod et Par Heste — om hvilke det efter Proceduren maa ansees in confesso, at det var de her under Sagen omhandlede — opstalde hos Vidnet, og at Rathansen da sagde, at det var Heinemanns Heste, samt at Vidnet har den Overbeviisning, at Hestene vare kjøbte for Heinemanns Regning, navnlig forbi Rathansen, der, som meldt, selv sagde det, pleier at være Commissionair for Heinemann og andre fremmede Hestehandlere, ligesom ogsaa Heinemann var inde at see til Hestene, medens de vare opstalde hos Vidnet, hvorefter Soeles Tjenestekarl ligeledes edelig har forklaret, at saavel Rathansen som en tydsk Hestetrækker, der kom med Hestene, sagde, at det var Heinemanns Heste, og at Vidnet, der fører Bog over, hvad der leveres i Stalben, førte

Heinemann Opstalbnings- og Foderbenge til Regning, ligesom ogsaa bemeldte Tjenestekarl har udsagt, og at det isvrigt er almindelig bekjendt, at Nathansen er Heinemanns Commissionair, og at Heinemann var inde at see paa Hestene, medens de vare opstalde i Soeles Stats. Den i sin Tid udfærdigede Regning for Hestenes Opstalbnng i Soeles Hotel, hvilken Regning er fremlagt under Sagen og er dateret den 20de Juni 1867, er derhos udsedt til „Fr. Nathansen for Fr. Heinemann“, og endelig gaaer en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Hoteleier Larsen i Aarhus ud paa at bevidue, at Nathansen i flere Aar har været Commissionair for Heinemann ved dennes Optjeb af Heste i Sylland, og at det er Larsens fulde Dverbeviisning, at de to ommeldte Heste vare kjøbte til Heinemann. Ved de saaledes tilveiebragte Oplysninger findes der nu at være fremkommet en høi Grad af Formodning for Rigtigheden af Citanternes Fremstilling af det omhandlede Forhold, og vel er det opløst, at Citanten Nathansen blandt Andet ved Dverrettens Dom af 31te Juli 1865 har været anset for bedrageligt Forhold efter Frdn. 11te April 1840 § 50 med simpelt Fængsel i 8 Dage, men denne Omstændighed findes dog, navnlig efter Bestaffenheden af det Forhold, hvorfor han ved den ommeldte Dom blev straffet, ikke, saaledes som de Indstævnte have gjort gjældende, at kunne være til Hinder for, at Sagens Udsald gjøres afhængigt af Nathansens Eed, hvortil der isvrigt efter de fremkomne Oplysninger og Sagens Omstændigheder i det Hele skjønnes at være Fsie. Saa fremt derfor Citanten Nathansen efter foregaaende loblig Dmgang inden Retten med Eed bekræfter, at han ikke for egen Regning har kjøbt de to omhandlede Heste af Søren Sorgenfens og derefter erhvervet Dverrettsdommen af 25de Mai 1868, men at han i begge disse Henseender alene har handlet som Commissionair for Citanten Heinemann og for dennes Regning, ville de paaanede Udlægsforretninger være at ophæve, ligesom Processens Omkostninger for Dverretten for dette Tilfælde ville være at hæve; men træster Citanten Nathansen sig ikke til at aflægge denne Eed, ville de ommeldte Udlægsforretninger være at stadfæste og Citanterne at tilpligte in solidum at betale de Indstævnte i Processomkostninger for Dverretten 20 Rd.“

Nr. 223.

Advocat Klubien

contra

Dorthea Therkildsen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 5te Juli 1872: „Arrestantinden Dorthea Therkildsen bør hensættes til Forbedringshussarbejde i 18 Maaneder samt udrede i Erstatning til Landbhvngningernes almindelige Brandforsikring 1346 Rd. 64 f, til den nordflessigste Brandforsikringsforening 342 Rd., til Hans

Danielsen i Lustrup 75 Rd. og til Tjenestekarl Nis Lund i Lustrup 15 Rd.; endelig bør hun udrede alle af denne Sag lovligt skyldende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Ferslev 5 Rd. og til Defensor, Procurator Høstrup 4 Rd. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 5te August 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afspærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Levinson for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Dorthea Ebertildsen, der er født den 22de Januar 1857 og ikke tidligere har været tilstalt eller straffet, tiltales under denne Sag for Brandstiftelse og Tyveri.

I forAnvænte Henseende har Arrestantinden tilføjet, hvad ogsaa bekræftes ved Sagens øvrige Oplysninger, at hun, der siden 1ste November f. A. havde Tjeneste hos Hans Danielsen paa Lustrup Mark, har den 10de Juni d. A. om Morgenen, medens hun var søselsat i Kjøkkenet, fattet den Beslutning at stikke Ild paa sin Husbonds Huus, hvortil hun først har angivet som Bevæggrund, at hun var vred paa sin Husbond og Madmoder, fordi der forlangtes for strengt Arbejde af hende og jævnlig blev skjændt paa hende, men senere har hun udsagt, at hun ikke havde havt for meget Arbejde, og at der ikke var skjændt paa hende uden Grund, men at hun var kjed af at tjene der og haabede, naar Huset brændte, at komme hjem til sin Vefstefader. Strax efterat hun havde fattet den ansførte Beslutning, gik hun ud i Løden, hvor hun afstrøg en Svovlsstik, som hun i den Hensigt havde medtaget fra Kjøkkenet, og stak den ned i Halsen, hvorpaa hun, efter at have seet, at det fængede, og idet hun efter sin Forklaring nok tænkte paa, hvad der vilde ske, og var bange for, hvad der vilde komme, men uden at det saft hende ind at gjøre noget

Skridt for at forebygge Ulykken, gif ud og flytte Kærne og begav sig derpaa igjen ind i Kjøkkenet. Kort efter kom Hans Danielsen og en af hans Arbeidsfolk, der havde været beffæstigebe i Nærheden af Huset, løbende og gjorde Anstrig om Branden, hvorpaa Arrestantinden løb ud, ligesom ogsaa hendes Madmoder kom ud af Huset med et lille Varn ganste kort før Taget stred, hvorimod to Kalve og en Griis, som det ikke havde været muligt at redde, indebrændte.

Hans Danielsen har anslaaet sit og en af hans Tjenestefarles Tab ved Branden til henholdsvis 75 Rd. og 15 Rd., hvorhos der er paaført Landbygningernes Brandforsikring et Tab af 1,346 Rd. 4 Mk. og den nordflesovigste Brandforsikringsforening for rørlige Eiendele et Tab af 342 Rd., hvilke Beløb ere forlangte erstattebe.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for Tyveri, da har Arrestantinden vedsgaaet, at hun i H. Danielsens Huus til forskjellige Tider har sat sig i Besiddelse af enkelte Smaating, navnlig en Sax, en Kam og et Nøglet Traad, tilsammen af nogle faa Skillings Værdi, men da der mangler al Oplysning om, hvorvidt dette Forhold, der maatte blive at henseende under Straffelovens § 235, er udsvet, efterat Arrestantinden har fyldt sit 15de Aar, og der ikke findes Høie til at opholde Sagen for at søge denne Mangel afhjulpet, bliver der ikke Spørgsmaal om i denne Henseende at idømme hende Strafsansvar.

Efter det Anførte vil Arrestantinden, der efter vedkommende Sognepræsts Erklæring maa antages at være meget ringe begavet og at faae tilbage for andre Jævndreende i aandelig Udvikling, men om hvis Titregnelighed der isørigt ikke er Høie til at være Tviol, være at ansee efter Straffelovens § 281 cfr. § 37, og da den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, mod hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatninger og Actionens Omkostninger Intet findes at erindre, være at stadfæste.“

Nr. 242.

Advocat Klubien

contra

Anders Nielsen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Leire Herreds Extrarets Dom af 30te Juli 1872: „Arrestanten Anders Nielsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder, og bør han derhos betale i Erstatning til de Fattiges Klasse i Glim Sogn 1 Rd. 4 Mk. 12 ¢ samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Hude 6 Rd. og Defensor, Procurator Sørensen 5 Rd. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter Dommens lovlige For-

kyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afmærk efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die September 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne ved Overretten Rode og Raas betaler Arrestanten Anders Nielsen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afmærk efter Loven."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Klubien og Bevinsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Beæmisser hedder det: „3 nærværende, imod Arrestanten Anders Nielsen for Tyveri anlagte og fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilslaaelse beviist, at Arrestanten Søndagen den 2den Juni d. A. efter at have taget den Beslutning at sjaale Penge af Kirkebøsserne i Olim Kirke er gaaet ind i Kirken, hvis Døre stode aabne, og af to Bøsser for de Fattiges Kasse i bemeldte Sogn, der henstode paa et paa en af Stolene tæt indenfor Kirkedøren anbragt Brædt, har sjaalet af den ene, der efter hans Forklaring, som ikke kan forkastes, var uafslaaet, 17 f og af den anden, for hvilken der var Hængelaas, som han aabnede ved Hjælp af en medhavende Svl, 9 Mk. 11 f.

Arrestanten, der er født den 8de Januar 1847, har tidligere — foruden at Tiltalte for et i 1860 forsvet Tyveri ifølge Justitsministeriets Resolution af 18de September s. A. frafaldtes, imod at der tilbeesttes ham en alvorlig Kevselse af Faderen i Sognefogdens Overværelse — i Henhold til Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Membr. og § 1 ved Rasmø-Thune Herredets Extrarets Dom af 30te November 1863 været anseet med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, men denne Straffedom kan efter Straffelovens § 61 ikke medføre, at han nu straffes for 2den Gang begaaet Tyveri, og da Overretten er enig med Underdommeren i at hense det her i Sagen omhandlede Tyveri under Lovens § 228 og ikke under § 229 Membr. 2, samt da den valgte Straf af 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide stjønnes passende, vil Underrettsdommen,

hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Nr. 240.

Advocat Revinsen
contra

Christian Hansen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Antvorskov Birkis Extrarets Dom af 1ste Juni 1872: „De Tiltalte, Indsidderne 1) Niels Hansen Olsen, 2) Jens Peder Jensen, 3) Jacob Jensen og 4) dennes Hustru Kirstine Hansdatter, samtlige af Rappenburg, 5) Huusmand Theodor, ogsaa kaldet Thoralb eller Thoralb Theodor Madsen af Søndre Overdrev, 6) Arbeidsmand Christian Hansen og 7) Ungkarl Hans Hansen, begge af Kirkerup, samt 8) Voetsmand Ole Nielsen af Søndre Overdrev bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, Nr. 1) Niels Hansen Olsen i 3 Gange 5 Dage, Nr. 6) Christian Hansen i 2 Gange 4 Dage, Nr. 8) Ole Nielsen i 3 Dage og de øvrige Tiltalte hver i 5 Dage. 3 Erstatning til Godseier Neergaard til Gylbenholm bør de Tiltalte Nr. 6) Christian Hansen og Nr. 7) Hans Hansen Een for Begge og Begge for Een betale 4 Rd. De Tiltalte Nr. 1—7 bør derhos in solidum udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Deichmann 8 Rd. og til Defensor, Procurator Drechsel 6 Rd., dog at Tiltalte Nr. 8) Ole Nielsen deeltager i Udredelsen af bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende og derunder navnlig i Betaling af Salairerne til Sagsøverne med $\frac{1}{8}$. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de August 1872: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raas og Lassen betaler Tiltalte Arbeidsmand Christian Hansen af Kirkerup 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes

inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Antvorskov Birkis Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Arbeidsmand Christian Hansen af Kirkerup er actioneret for Tyveri, er det ved egen, med det isvrigt Fremkomne stemmende Tilslaaelse oplyst, at han siden Nytaar 1872 i de omliggende Skove har skåret ca. 6000 Stykker Tællekjæppe, som han har solgt for en Priis fra 3 Mk. 8. f. til 1 Rd. pr. 100, og har Godsseier Neergaard til Gylbenholm med Hensyn til 400 Stykker af disse Kjæppe, som Tiltalte har forklaret at have skjaalet i den bemeldte Godsseier tilhørende Staberedskov i Tiden fra den 14de Marts til den 4de April d. A., fordret en Erstatning af 4 Rd. Da det nu maa billiges, at Tiltalte, der er født den 23de April 1840 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ved Underrettens Dom af 1ste Juni sidstleden, der tillige omfatter nogle flere Tiltalte, for hvis Bedkommende Sagen ikke er appelleret, er for det af ham saaledes udviste Forhold anset efter Straffelovens § 228, dog at den valgte Straf af 2 Gange 4 Dages Fængsel paa Band og Brød bliver at forandre til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, vil Dommen, hvis Bestemmelser saavel om Erstatning som om Actionens Omkostninger billiges, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste med denne Modification.“

Nr. 202.

Advocat Levinsen
contra

Jens Foged Jensen eller Jens Jensen Foged
(Defensfor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Høising Nefs Herrebergs Extrarets Dom af 18de Marts 1872: „Tiltalte Jens Jensen Foged eller Jens Foged Jensen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og

betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lyffe og Veck 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 17de Juni 1872: „Tilstalte Jens Jensen Foged bør bøde 10 Rd. til Statskassen eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Saa udbreder han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 4 Rd., til Defensor sammesteds 3 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udsærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Advocat Levinson og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Jens Jensen Foged for Lyveri.

Det er ved Tilstaltes egen Tilslaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han i Løbet af de sidste 3 Aar før nærværende Sags Anlæg, medens han har boet i Jddy og Vestervig Sogne, har fra de omliggende Heder tilsejnet sig en ikke ubetydelig Deel Lyng, som han derefter solgte paa forskjellige Steder i Omegnen, uden at have havt Tilladelse til at borttage Lyngen fra de paagældende Eiere, af hvilke dog Ingen har paastaet sig Erstatning tilfjendt.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at det i lang Tid i Egnen har været almindeligt, at Folk uden Tilladelse tog Lyng paa Heden, hvor de vilde, og Tilstalte har under Sagen gjort gjældende, at han af denne

Grund ikke har betragtet sit ommeldte Forhold som Tyveri; det maa derhos efter Sagens Oplysninger antages, at Tiltalte i det Hele har brugt en aabenlyst Fremgangsmaade ved den af ham udøvede Plukning og Afhændelse af Lyng, men da det er oplyst, at han allerebe i Efteraaret 1868 har faaet en Advarsel af en af de paagjældende Eiere, ligesom det ogsaa maa antages, at der af disse gjentagne Gange er bleven ført Klage for Politimesteren over den stedsfundne ulovlige Lyngplukning, vil Tiltalte, der er sødt i Aaret 1825 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ikke kunne undgaae Ansvar for sit ommeldte Forhold, hvilket Ansvar imidlertid efter Gjenstandens Beskaffenhed og de med Gjerningen forbundne særegne Omstændigheder findes at maatte bestemmes efter Straffelovens § 235, og Straffen skønnes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 10 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 4 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Actionens Omkostninger."

Nr. 187.

Statsraad Bunken

contra

Jens Peter Poulsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og for at have givet Anvisning til denne Forbrudelse.

Hellum Hindsted Herredets Extrarets Dom af 29de December 1871: „ . . . Tiltalte Jens Peter Poulsen hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Arresteranterne og Tiltalte udrede derhos de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Tüchsen 60 Rd. og til Defensor, Procurator Braff 40 Rd., saaledes at Arrestanten Christen Sørensen Skou tilsvare ⁴⁷/₂₁₉ . . . , og Tiltalte Jens Peter Poulsen ²/₂₁₉ Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 21de Mai 1872: „De Tiltalte Christen Sørensen med Tilnavnet Skov og Baronette Christiansen bør hensættes, den Første til Tugthuusarbejde i 12 Aar og den Sidste til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Iøvrigt bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog saaledes at Erstatningen til Karen Sørensen bestemmes til 4 Rd. 3 Mk. Actionens Omkostninger for Overretten, hvorunder der tillægges Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Morvill og Fasting i Salair hver 15 Rd., udredes saaledes, at de Tiltalte Christen Sørensen Skov og Baronette Christiansen Een for Begge og Begge for Een tilsvare ²/₃, de Tiltalte Johannes

Pedersen og Ane Kirstine Pedersen Een for Begge og Begge for Een $\frac{15}{48}$ og Tiltalte Jens Peter Poulsen $\frac{1}{48}$ af disse Omkostninger. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afseer efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Peter Poulsens Vedkommende ansførte Grunde kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staade. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Christen Sørensen med Tilmavn Skov for Tyveri og Forsøg paa denne Forbrydelse og Jens Peter Poulsen for Tyveri samt for at have givet Anviisning til denne Forbrydelse"

hvad endelig angaaer Tiltalte Jens Peter Poulsen, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han en Dag for nogle Aar siden, da han passerede forbi den da under Arbejde værende Vernbanestrækning imellem Esbjerg og Sverriggaard, har tilvænt sig en sammesteds liggende, Indsibber Larsen af Sverriggaard tilhørende Skov af Værdi 3 Mt., som han nogle Dage efter folgte, samt at han engang paa Forspørgsel af Søren Chr. Sørensen, om han ikke vidste et Sted, hvor der kunde tages nogle Skjorter, har givet Sørensen Anviisning paa en Mand, hvis Kone vadsede for Folk, og hos hvem der derfor efter Tiltaltes Formening maatte kunne findes Skjorter, hvilken Anviisning dog ikke er bleven benyttet af Sørensen.

Tiltalte, der er født i Aaret 1845 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil for sit ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228 tildeels sammenholdt med §§ 48 og 46 med en Straf, der ved Underretsdømmen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage."

Mandagen den 21de October.

Nr. 45. Smed **Christen Nielsen** af Hillerslev
(Advocat Levinfen)

contra

Gaardmændene **Johannes Hamborg** og **Anders Christian Nordentoft** af Gaartoft (Advocat Brock),

betræffende de Indstævntes Berettigelse til at nedrive et af Citanten paa Faartoft Gadejord opført Huus.

Hillerslev Hundborg Herredstings Dom af 8de Marts 1870: „De Indstævnte, Gaardmændene Johannes Hamborg og Anders Christian Nordentoft, Begge af Faartoft bør for Tiltale af Citanten, Smed Christen Nielsen sammesteds i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at den fremlagte Fuldmagt af 1ste November 1866 ikke er stemplet.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de September 1870: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Smed Christen Nielsen af Hillerslev til de Indstævnte, Gaardmændene Johannes Hamborg og Anders Christian Nordentoft af Faartoft med 20 Rd., der udbædes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afseer efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af de Indstævnte for Underretten den 17de August f. A. fremlagte saakaldte Extract-Udskrift af Hillerslev Hundborg Auctionsprotocol ikkun er forsynet med Stempel til Tægt 16 ß, naaget den ikke blot indeholder en Udskrift af bemeldte Protocol, men tillige de til samme fremlagte Auctionsconditioner.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at der ikke kan tillægges det Høiesteret af Citanten forelagte nye Document nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret bliver Citanten pligtig at betale de Indstævnte med 100 Rd.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til de Indstævnte med 100 Rd. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I Aaret 1859 opførte Citanten, Smed Christen Nielsen af Hillerslev med Samtykke af Be-

boerne i Faartoft eller et Flerantal af disse et Huns paa denne By's Gadejord, som han indrettede deels til Beboelse for sig og Familie og deels til Smedie; angaaende Grundens Benyttelse paa denne Maade blev ingen Contract oprettet, men efter Citantens Anbringende blev det udtrykkelig lovet ham, at han skulde være berettiget til at beholde Bygningen staaende, saalænge han fandt for godt, hvorimod de Indstævnte have gjort gjældende, at Anledningen til, at Byggegrunden overlodes ham, var den, at man var bleven enig om at antage ham som Byens Smed, samt at det var en Betingelse, at han kun maatte have Bygningen staaende paa Pladsen, saalænge han var Smed for Byen.

Efter nogle Aars Forsøb flyttede Citanten imidlertid bort fra Huset paa Grund af Uenighed med hans Hustru, der vedblev at beboe Huset, og efterat Citanten og Hustru derpaa i Aaret 1865 vare blevene separerede, blev deres Fællesbo i Aaret 1866 taget under Skiftebehandling til Deeling imellem dem, idet det ved Skiftets Begyndelse blandt Andet vedtoges, at der skulde prøves en Auction over det ovennævnte Huns — med Hensyn til hvilket Citanten til Skifteprotocollen bemærkede, at der ikke, da Grunden overdroges ham til Bebyggelse, blev vedtaget nogen Bestemmelse om, hvorlænge det maatte blive staaende — hvorhos det overlodes til Skifteforvalteren at affatte Conditionerne for Salget. Huset blev derefter stillet til Bortsalg ved en den 19de September 1866 afholdt Auction i Genhold til Conditioner, hvori det hedder, at Huset, der solgtes til Nedbrydelse, maatte være nedrevet og Pladsen ryddeliggjort inden 1ste November s. A., da Sogneforstanderfabet i modsat Fald var berettiget til uden Varsel til Kjøberen at nedrive Huset og ryddeliggjøre Pladsen for dennes Røgning, og det blev derefter tilslaaet Citanten selv, som det hedder, til Nedbrydelse for 100 Rd.

Under 1ste November 1866 udstedte derefter det overveiende Flerantal af Faartoft By's Beboere en under Sagen fremlagt Erklæring, ifølge hvilken de Indstævnte, Gaardmændene Johannes Hamborg og Anders Christian Nordentoft sammesteds ved et den 20de October s. A. afholdt almindeligt Møde vare blevene udnævnte til paa Byens Vegne at foranstalte Huset nedbrudt, saafremt dette ikke til den 1ste November var udført af Citanten selv, og de Indstævnte lode derpaa den 5te November s. A. Huset nedrive, efterat de forud havde ladet Indstævnte underrette om, at Nedbrydningen vilde blive foretaget bemeldte Dag, samt opfordre til at møde ved Huset for at modtage Materialierne. I denne Anledning har Citanten, der har anset denne de Indstævntes Virksomhed for ulovlig, under denne Sag i 1ste Instants paa staaet de Indstævnte ansete med Voldsbøder samt tilpligtede at betale sig Erstatning for Huset samt for Næringsstab m. v. med et Beløb af mindst 550 Rd. eller efter uvillige Mænds Skøn, og da de Indstævnte ved Underretsdømmen ere frifundne for Citantens Tilfælde, har denne nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin nysansørte Paastand. De Indstævnte have derimod procederet til Underretsdømmens Stabsafdeling.

Medens de Indstævnte have formeent, at Citantens Ret til at have

Huset staaende paa den ommelte Plads allerede maatte ansees som bortfalden, da han flyttede derfra og ophørte at være Smed for Byen, samt at Husets Nebbrydelse i hvert Fald har fornøden Hjemmel i de Auctionsconditioner, i Henhold til hvilke Citanten den 19de September 1866 har kjøbt Huset, har Citanten derimod, næst at beskrive, at hans Ret til at beholde Huset staaende skulde være betinget af, at han vedblev at være Smed for Byen, navnlig gjort gjældende, at det af Skifteretten iværksatte Salg af Huset til Nebbrydelse ikke er vedtaget eller billiget af ham under Skiftet, samt at Bestemmelsen i Auctionsconditionerne om, at Huset solgtes til Nebbrydelse, ikke skal kunne tillægges nogen Betydning ligeoverfor ham som Kjøber, idet hans Ret til at besidde Grundten beels ikke undergik nogen Forandring ved Auctionen og beels skal være hjemlet i Forordningen 27de Mai 1848 § 11, ligesom han ogsaa under selve Auctionen vil have nedlagt Indsigelse mod at efterkomme den paa-gjældende Bestemmelse i Auctionsconditionerne for det Tilfælde, at han kjøbte Huset. Han har endelig formeent, at det i Auctionsconditionerne tagne Forsøbehov af Sogneforstanderskabets Ret til at nedbryde Huset ialfald ikke har kunnet berettige de Indstævnte til efter Bemyndigelse af en Deel af By-mændene at iværksætte Saadant.

Det maa nu allerede i og for sig, samt da Citanten selv ingen anden Oplysning har meddeelt om Sammenhængen med, at der i sin Tid er givet ham Tilladelse til at opføre Huset paa Byens Gadejord, nærmest antages, at Citantens Ret til at opføre og beholde Huset staaende har været knyttet til den Betingelse, at han skulde være Smed for Byen, men Citantens Ret til at beholde Huset staaende maa i hvert Fald og uden Hensyn til, om Grund-sætningerne i Frdn. 27de Mai 1848 § 11 under andre Omstændigheder maatte have kunnet komme Citanten tilgode, forsaavidt Besiddelsen af den paagjældende Grund angik, ansees bortfalden ved Citantens Kjøb af Huset paa den den 19de September 1866 afholdte Auction.

Ligesom det nemlig ikke kan komme i nogen Betragtning, at Bestemmelsen om Husets Salg til Nebbrydelse ikke sees formeligen at være bleven vedtaget paa nogen Skiftesamling, hvorimod det, som berørt, var overladt Skifteforvalteren at affatte Auctionsconditionerne, saaledes maa den af Citanten under Auctionen — som det maa antages ved Ytringer til de Tilstedeværende — gjorde Indsigelse mod, hvis han blev Kjøber, at efterkomme Conditionernes Bestemmelse om Husets Nebbrydelse, blive uden al Betydning, da Indsigelsen ikke er bleven tilført Auctionsprotocollen eller overhovedet kan antages at have været henvendt til Auctionsretten, og Citanten maa derfor ved under Auctionen at gjøre Bud paa Huset og lade sig dette tilflaae ansees ubetinget at have underkastet sig de Bestemmelser, som de fremlagte Conditioner for Salget indeholdt. Citanten maa saaledes ansees at have kjøbt Huset med Forpligtelse til at nedrive det og ryddeliggjøre Pladsen inden 1ste November 1866 eller til i modsat Fald at taale, at dette iværksattes for hans Regning, og vel er den af de Indstævnte den 5te November s. A. iværksatte Nedbrydning af Huset foretaget af dem ifølge Bemyndigelse af et Fleertal af Byens Beboere

og derimod ikke af Sogneforstanderskabet, hvem Rettigheden til at nedbryde Huset ved Auctionsconditionerne umiddelbart var forbeholdt, men Nedbrydelsen, som Citanten ifølge de Vilkaar, hvorpaa han havde kjøbt Huset, selv ubetinget var pligtig til at iværksætte, kan dog derfor ikke anses at være stridende mod Citantens Ret, ligesom den ei heller, idet den var støttet paa en i et almindeligt Møde af Byens Beboere, fra hvem Tilladelsen til Husets Opførelse i sin Tid var udgaaet, tagen Beslutning, kan betragtes som en af de Indstævnte foretagen vilkaarlig Handling, og i hvert Fald maa videre Spørgsmaal om Ansvar for de Indstævnte i denne Anledning bortfalde, efterat det nuværende Sogneraad for Thisted Landsogn, hvorunder Faarlost By henhører, i en under Sagen fremlagt Erklæring har yttret, at det er aldeles enigt i, at Huset er blevet nedbrudt i Henhold til Auctionsconditionerne, og at det selv paa Forlangende af Bymændene i Faarlost vilde have ladet Nedbrydelsen foretage, hvis den ikke allerede var skeet, ligesom Sogneraadet udtaler, at der i Citantens Forhold til Beboerne i Faarlost selv har været Anledning nok for disse til at sætte Forholdet til ham som deres Smed og Beboer paa Fælledele ophævet.

Idet det derfor maa billiges, at de Indstævnte ved Underretsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, vil Underretsdommen saaledes være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten vil Citanten efter Sagens Omstændigheder have at tilsvare de Indstævnte med 20 Rd.“

Nr. 250.

Advocat Brock

contra

Andreas Ferdinand Jensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de September 1872:
„Arrestanten Andreas Ferdinand Jensen bør straffes med Tugthuusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actør og Defensor, Procuratorerne Westrup og Schack med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hebber det: „Arrestanten Andreas Ferdinand Jensen, der er født den 20de April 1826 og senest ved denne Rets Dom af 23de April 1870 anseet deels efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter sammes § 253 deels efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Bettleri med Tugthuusarbejde i 2 Aar, er under nærværende, mod ham for Tyveri og Løsgænger anlagte Sag ved egen, med det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have afsøgte 3die August, medens han, der den Gang var i Tjeneste hos Bognmand A. Thomsen, som Rudsst kjørte med en af dennes Bogue, hvorpaa førtes Grosserer Albedt tilhørende gammelt Jern fra Blegdamsveien til Nyhavn, underveis i 3 forskjellige Gange tilegnet sig af det paa bemeldte Bogn læsede Jern en Deel af Værdi i det Hele 1 Rd. 4 Mk., hvilket Jern han selv solgte de 2 Gange og 3die Gang forsøgte at sælge ved en Dreng, hvad der imidlertid mislykkes ved Indskriden af en Polititjent, der tillige anholdt Arrestanten, samt at have overtraadt et ham til Protocollen over mistænkelige Personer den 27de April dette Aar under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved ikke nogenstunde at efterkomme det ham i Tilholdet givne Baalæg om at melde sig ved den omhandlede Protocol hver Mandag for at give Oplysning om, at han ernærede sig paa lovlig Maade.

Arrestanten vil altsaa nu blive at dømmes efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 1 i fornævnte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen at kunne under Tret bestemmes til Tugthuusarbejde i 3 Aar.“

Tirsdagen den 22de October.

Nr. 227.

Advocat Hansen
contra

Jens Larsen og Karen Sophie Larsen

(Defensor Levinsen),

der tiltales for Blodskam og Sidstnævnte tillige for det i Straffelovens § 179 omhandlede Forhold.

Rjøbenhavns Amts nordre Birk's Extrarets Dom af 4de Juni 1872: „Arrestanten Jens Larsen og Arrestantinden Karen Sophie Larsen bør straffes med Forbedringshuusarbejde, Førstnævnte i 5 Aar og Sidstnævnte i 1 Aar. Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Bloctros 5 Rd. og til Defensor, Procurator R. E. Sjørgensen 4 Rd., udredes af

Arrestanten og Arrestantinden Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 16de August 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Myhlerk og P. A. Petersen betale Arrestanten Jens Larsen og Arrestantinden Karen Sophie Larsen Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og da der efter de foreliggende Oplysninger ikke vil kunne tages Hensyn til den Forklaring, som Jens Larsen under et efter Overrettsdommens Affigelse optaget Forhør har afgivet om, at han ikke er Fader til Medtaltte Karen Sophie Larsen, kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavn's nordre Virts Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Jens Larsen og Arrestantinden Karen Sophie Larsen for Blodskam og Sidstævnte tillige for det i Straffelovens § 179 omhandlede Forhold.

Ved egen Tilstaaelse og det isvrigt under Sagen Oplyste maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten i længere Tid og navnlig fra August Maaned s. A. og indtil ind i indværende Aar jevnlig har haft legemlig Omgang med Arrestantinden, der er hans Datter og sødt i Arrestantens Ægtefælle med hans i Begyndelsen af forrige Aar afsbøde Husfru, samt at han derved er bleven Fader til et af Arrestantinden den 20de April d. A. sødt Barn. Efter det Oplyste kom de Tiltalte i dette Forhold til hinanden derved, at Arrestantinden, som tidligere havde været ude at tjene, efter Moderens Død maatte tage hjem til Arrestanten for at bestyre hans Huus, hvor hun imidlertid ikke kunde faae andet Natteleie end den Seng, som ogsaa blev benyttet af Arrestanten, og er det af dem begge forklaret, at Forholdet, skjøndt de saaledes havde deelt Seng sammen siden Begyndelsen af Aaret, dog først opstod hen i August Maaned, at det var Arrestanten, som da søgte at forføre Arrestantinden til at have Omgang med sig, at det første Gang lykkedes hende

at formaae ham til at afstaae derfra, men at hun, da han nogle Dage efter gjentog Forsøget, tillod ham at faae sin Billie uden derimod at gjøre nogen Indsigelse.

Forsaaavidt Arrestantinden tillige er sigtet for at have gjort sig skyldig i falsk Ublæggelse af Barnefader, er det vel oplyst, at hun for at staae Arrestanten har for den Sordemoder, der betjente hende under Fødselen, opgiøet en anden Person, til hvem hun for længere Tid siden havde staaet i Forhold, som Fader til hendes Barn; men det findes dog ikke, at hun herved har paa-braget sig Strafsansvar efter Straffelovens § 179, i hvilken det maa antages forudsat, at Ublæggelsen er steet for den Kirkebetjent, for hvem Barnets Fødsel anmeldes, eller en anden offentlig Autoritet.

Derimod ville de Tiltalte — af hvilke Arrestanten er født i Aaret 1827 og Arrestantinden i Aaret 1849, medens Ingen af dem tidligere findes at være tiltalte eller straffede — for den af dem begaaede Blodssam være at ansee med Straf efter Straffelovens § 161, og da de af Uderdommeren valgte Straffe, nemlig for Arrestanten 5 Aars Forbedringshuusarbeide og for Arrestantinden samme Art Straffearbeide i 1 Aar, findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 262.

Advocat Lebinsen

contra

Lars Nielsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Hollands norske Herreds Extrarets Dom af 17de Juli 1872: „Arrestanten Lars Nielsen bør hensættes til Tugthuusarbeide i 3 Aar og udrede de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Henrichsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Barsoeb 4 Rd., hvorhos han i Erstatning til Marie Madsen i Grimstrup bør betale 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de September 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Schack og Ronge betaler Arrestanten Lars Nielsen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms

lovlige Forhøndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forfaabidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Hollands norske Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Lars Nielsen tiltales for Tyveri, er det ved hans med det iøvrigt Fremkomne stemmende Tilskaaelse beviist, at han, der den 19de Juni sidstleden blev løsladt fra Viborg Fugthus, hvor han ifølge Maribo Birk's Extrarets Dom af 8de Juni 1869 for 5te Gang begaaet Tyveri haade været indsat i 3 Aar, har den 23de Juni sidstleden, da han paa Veien fra Maribo til Natflov var gaaet ind i et Hus for at bede om Noget at drikke, stjaalet et paa Bæggen hængende Sølvuhr, hvis Værdi Beskjaalne har ansat til 4 Rd., og som Arrestanten samme Dag vil have solgt for 1 Rd.

For det førkommelte Tyveri af et Uhr vil derimod Arrestanten, der er født den 10de Mai 1835 og, som ovenfor anført, for 5te Gang begaaet Tyveri ifølge Maribo Birk's Extrarets Dom af 8de Juni 1869 er straffet med 3 Aars Fugthusarbejde, være at ansee efter Straffelovens § 232, og da den ved Hollands norske Herredstings Dom af 17de Juli d. A. idømte Straf af 3 Aars Fugthusarbejde findes passende, og da Dommens Bestemmelser i Henseende til den Arrestanten idømte Erstatning samt Actionens Omkostninger ogsaa villiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 241.

Advocat Henriksen

contra

Dorothea Cathrine Schøtt, Damms Enke

(Defensor Klubien),

der tiltales til Straf og Undgjældelse efter almindelig borgerlig Straffelovs §§ 192 og 193.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de August 1872: „Arrestantinden Dorothea Cathrine Schøtt, Damms Enke og Arrestanten Hans Jørgen Rasmussen bør straffes, den Førstnævnte med Tugthuusarbejde i 6 Aar og den Sidstnævnte med Forbebringshuusarbejde i 2 Aar, samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator Alberti med 10 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Christensen og Nissen med 6 Rd. til hver, Arrestantinden med $\frac{2}{3}$, dog saaledes at deraf in solidum med hende tilsvares $\frac{1}{4}$ af Arrestanten, og af denne med $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Dorothea Cathrine Schøtt, Damms Enkes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Dorothea Cathrine Schøtt, Damms Enke og Arrestanten Hans Jørgen Rasmussen til Straf og Uudgjælfelse, Arrestantinden efter Straffelovens §§ 192 og 193 og Arrestanten efter samme Lovs §§ 193 og 176.

Efter Arrestantindens af det iøvrigt Oplyste tildeels beskrevne Tilfælder har hun, som havde været gift med den i Aaret 1863 ved Døden afgaaede Peter Ludvig Mathiesen Damm, da Telegraphassistent i Svendborg, og i dette Ægteskab var bleven Moder til 3 Børn, men allerede dengang havde faaet i en kjædelig Forbindelse med Arrestanten, der efter Mandens Død uafbrudt blev fortsat, samtibid med, at hun ogsaa i den seneste Tid stod i et lignende Forhold til en anden Mandsperson, har deels, efter hendes Paastand fra først af tilskyndet dertil af Arrestanten, 2 Gange, da hun antog at være frugtommelig, drukket Brændeviin, som hun havde tilsat noget spaaust Peber og derpaa labet faae en Dagstid, i den Hensigt ved Anvendelse af dette Middelet at fordrive sine Fostre, hvortil hun havde hørt fortælle at det var stiftet, den første Gang omtrent 4 Aar før denne Sags Paabegyndelse og den anden Gang 2 Aar senere, og paa denne Maade efter hendes eget Skjøn begge Gange fremkaldt Aborter, deels, da hun i Begyndelsen af forrige Aar paa

sølte sig svanger, bragt det ovenomhandlede Middel i Anvendelse for ogsaa at fordrive det Foster, med hvilket hun dengang var svanger, dels endeligen, da Midlet ved denne Leilighed ikke havde den tilsigtede Virkning, og hun ved den 22de October f. A. at reise fra Broager i Slesvig her til Staden, hvor hun, som tidligere under sit Forhold til Arrestanten havde boet i Svendborg, vilde tage fremtidigt Ophold, mærkede, at der var Liv i hendes Foster, besluttet, fordi hun flammede sig ved at bringe et udenfor Ægteffab født Barn til Verden, at føde i Dølgemaal og at dræbe Barnet, hvis det maatte blive født levende, og derefter udsørt dette sit Forsæt paa følgende Maade: Da hun, der havde leiet Bopæl i Murergade Nr. 3, sølte, at hun blev syg, flyttede hun sin Seng ind i et affides, til bemeldte hendes Leilighed hørende Bærelse, og da hun den 25de sidstnævnte Maaned om Morgenen mærkede, at Fødselen forestod, forspnede hun sig med noget Seilgarn, hvormed hun i fornødent Fald vilde qvæle Barnet, hun skulde føde, og med noget Palskæred samt noget Underføer til deri at indsvøbe Barnets Liig. Efter at have lukket sig inde i det omtalte Bærelse, for at intet af hendes Børn skulde opdage, hvad der forgik, lagde hun sig derpaa paa Sengen, og da Fødselen ved Middag var saa vidt fremmet, at Barnets Hoved var kommet ud, snørede hun Seilgarnet fast om Barnets Hals for at qvæle det og forhindre, at det streg. Hun blev derefter liggende, indtil Barnet var kommet fuldstændigt ud, og Efterbyrden efter en Times Forløb var kommen frem, ladende Barnet blive liggende imellem sine Been, hvorpaa hun indsvøbte Barnets Liig i de ovenomhandlede Gjenstande, som hun havde fremtaget til dette Brug, lagde det under Sengen, hvor det forblev i 8 Dage, i hvilke hun som Følge af sin Nekkomst laa til Sengs. Saasnart hun kunde gaae ud, skaffede hun sig en Steen, lagde denne ind i Palken, hvori Barnets Liig laa, og lastede derpaa Palken en Aften ud i Pøblingesøen, hvor den blev funden den 15de Marts d. A. af en Politibetjent med Seilgarnssnoren om Pigets Hals og isørigt i en Stand, svarende til Arrestantindens i saa Henseende givne Beskrivelse.

Arrestantinden er saaledes overbeviist at have gjort sig skyldig i Forbrydelse, henhørende under de i Actionsordren for hendes Vedkommende paa beraabte §§ af Straffeloven, og forsaavidt angaaer det hende paasigtede Foster-mord, maa hun ansees overbeviist at have begaaet en fuldbyrdet Forbrudelse, da de i saa Henseende foreliggende Oplysninger, uanset at det kongelige Sundhedscollegium i en Skrivelse til Retten af 10de dennes har udtalt, at Aarsagen til det foromhandlede Barns Død ikke af disse kan paavises, dog ikke give Føie til at betvivle, at Barnet, der i fornævnte Skrivelse antages at have været født fuldbaaret og at have levet og aanded, er afgaaet ved Døden paa Grund af Arrestantindens Anbringelse af Seilgarnet om dets Hals.

Derimod skjønnes det ikke at turde betragtes som tilstrækkelig godtgjort, at hun er skyldig i fuldbyrdet Fosterfordrivelse, eftersom det ovennævnte Collegium i dets omtalte Skrivelse har erklæret, at det, stjændt Muligheden af, at det af Arrestantinden angivne Middel, forsaavidt herved menes Frugten af Planten *Capsicum annuum*, kan indvirke forstyrrende paa et begyndt Svanger-

skab og saaledes blive Anledning til Abort, ikke kan benægtes, ingen begrundet Mening kan have, om dette har været Tilfældet med de af Arrestantinden angivne 2 Aborter, eller efter det Oplyste kan have nogen bestemt Mening om, hvorvidt Arrestantinden, dengang hun foretog Handlingen, sigtende til at fordrive de Fostre, hvormed hun dengang troede sig svanger, i Virkeligheden har været dette, og hun vil saaledes for saavidt hun kunne dømmes for Forsøg paa Forbrydelsen.

§ Medfør af det Foransførte ville Arrestantinden og Arrestanten, af hvilke den Førstnævnte efter hendes Opgivende er 42 Aar gammel, hvilket Retten har skjønnet at stemme med hendes Absende, og den Sidstnævnte født den 17de September 1825, samt Ingen funden forhen straffet, blive at dømme efter Straffeloven, Arrestantinden efter § 192 sidste Led og § 193 ifr. § 46, og Arrestanten efter § 176, ifr. §§ 163, 173 og 174, samt § 193 1ste Led ifr. §§ 48, 49 og 51, og findes Straffen at kunne bestemmes for Arrestantinden til Tugthuusarbejde i 6 Aar og for Arrestanten til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar.“

Nr. 268.

Advocat Klubien

contra

Johanne Vilhelmine Lippert eller Kern

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de September 1872: „Arrestantinden Johanne Vilhelmine Lippert eller Kern bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned og tilsvare denne Sags Omkostninger. At esterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

§ Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. § Salarium til Advocaterne Klubien og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

§ Den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Johanne Vilhelmine Lippert eller Kern, der er født den 15de December 1854 og ved Amager Virls Etrarets Dom af 12te Marts 1870 anseet efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led ifr. §§ 37 og 21, ved nærværende

Nets Domme af 18de October 1870 og 14de Marts 1871 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, ved Amager Virks Exirarets Dom af 15de Mai 1871 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21 samt § 64, og ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Exirarets Dom af 10de August samme Aar efter Straffelovens § 229 Nr. 4. 1ste Led, jfr. §§ 37, 21 og 61 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost henholdsvis i 40, 60, 60, 30 og 30 Dage, ved egen, af det iøvrigt Dphyste bestyrkede Tilsaaelse er overbevist at have den 31te s. M. fraaiaalet Johanne Emilie Wille, Contorist Lundemoes Enke nogle Rædningsstykker og et Lommetørklæde, ialt af Værdi 4 Rd. 3 Mk., samt imod et hende til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 5te Mai s. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold taget Ophold heri Staden fra den 19de s. M., indtil hun den 1ste d. M. af Politiet blev anholdt, uden at melde sig ved bemeldte Protocol, vil hun være at dømme efter Straffelovens § 228 jfr. § 37 samt efter Lov 3die Marts 1860 § 1, og findes Straffen under Æet at burde fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes.

Onsdagen den 23de October.

Nr. 55. **Gaardmand Jens Peter Nielsen**
 (Advocat Nellemann)

contra

Amtsraadet for Aalborg Amt ved dets Formand, Kammerherre, Stiftamtmand **Dahlstrøm** (Advocat Liebe), betræffende en ifølge Indstævntes Requisition hos Citanten foretagen Udpantning for den ham formeentlig paaahvilende Andeel af Afsløsningssummen for Brokornet af Lindholms Bro.

Hvetbo Herreds Nets Dom af 15de September 1869: „Den af Citanten, Gaardmand Jens Peter Nielsen af Dvorup, Jetsmark Sogn paaankebe, efter Indstævnte, Aalborg Amtsraads Requisition den 4de October 1867 hos Citanten for 5 Rd. 70⁷/₈ s effectuerede Udpantningsforretning bør ophævet at være, men iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Juni 1869: „Citanterne, Amtsraadet for Aalborg Amt bør for Indstævnte, Gaardmand Jens Peter Nielsens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre er Høiesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis.

Med Bemærkning, at den i de foregaaende Instantser fremfattede Afvisningspaastand ikke er gjentagen for Høiesteret, og at der ikke findes Grund til ex officio at afsøise Sagen fra Underretten, billiger Høiesteret i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde det i samme antagne Resultat, der yderligere bekræftes ved de Høiesteret forelagte nye Dplysninger, deriblandt en Extractubskrift af den til den ældre Matricul sig sluttende Modelbog af 10de Mai 1688, hvori særligt omtales en Brokornsafgift af Hvetbo Herred til den under Sagen omhandlede Lindholms Bro. Som Følge heraf vil Overrettens Dom, hvis Bestemmelse i Henseende til Processens Omkostninger ligeledes bifalbes, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: Efterat Citanterne, Amtsraadet for Aalborg Amt i Aaret 1861 havde i Henhold til Bestemmelserne i Lov om Afløsning af Brokornsforpligtelsen af 29de December 1857 indløst den Eierinden af Rødsleth Gods tilhørende, paa Amtslandevæien imellem Aalborg og Thisted beliggende, saakaldte Lindholms Bro for en Indløsningssum af 433 Rd. 3 Mk. 4 s, ved hvis Fastsættelse det blev forudsat, at det paahvilende en Deel i en af Forvalteren ved det nævnte Gods affattet Liste nærmere opgivne Beboere i Jetsmark m. fl. Sogne i Hvetbo Herred og deriblandt Indskævnte, Gaardmand Søs Peter Nielsen i Dvorup i Jetsmark Sogn at udrede en aarlig Bygafgift til Lindholms Bros Vedligeholdelse, foretoge Citanterne i Overensstemmelse med Forskrifterne i den nævnte Lovs § 6 en Afløsning af den Indskævnte og de øvrige i den ommeldte Liste nævnte Personer formeentlig paahvilende Forpligtelse til at yde Brokorn, ved hvilken Afløsningssummen, som Indskævnte, der i Listen var anført med en aarlig Afgift af $\frac{1}{2}$ Stp. Byg, skulde svare, blev beregnet til 5 Rd. 4 Mk. $6\frac{1}{2}$ s, og for dette Beløb, som Indskævnte vægrede sig ved at betale, lode de derpaa

den 4de October 1867 foretage Udpantning hos Indskævnte. Denne, der har formeent, at der ikke paahvilede ham nogen Forpligtelse til at yde Brokorn til Lindholms Bro, har derefter under denne Sag i 1ste Instants paaftaaet den hos ham foretagne Udpantningsforretning ophævet som uberettiget og ulovlig og Citanterne tilpligtede at betale ham som Stadesløsholbelse og for Tort og Creditspilde 25 Rd., og da den ommeldte Udlægsforretning ved Underretsbommen er ophævet, medens Citanterne isvrigt ere frifundne for Indskævntes Tiltale, have disse, idet de have erhvervet Bevilling til, at Sagen maatte tages under Paatjendelse af Overretten, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre *summa appellabilis*, nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres for Underretten neblagte Paaftaande om, at Sagen afvises, eller at de ialtsald frifindes for Indskævntes Tiltale. Indskævnte har derimod procederet til den indankede Doms Stadsfæstelse.

Til Støtte for deres Paaftand om Sagens Afvisning have Citanterne paaberaabt sig, at Søgemaalene ikke gik ud paa at faae Indskævntes formeentlige Forpligtelse til at yde Brokorn underkjendt, men itkun var rettet imod selve Udpantningsforretningen, der efter Citanternes Formening maatte anses som en Dvirighedsbehandling og saaledes ikke kunde undergives Domstolenes Prøvelse, eftersom den var en Udsørelse af, hvad Justitsministeriet i en Skrivelse af 3die Juli 1862 havde udtalt, nemlig at resterende Afsløsningssummer kunde indbrives ved Udpantning.

Ligesom det imidlertid følger af Forholdets Natur og Frbu. 2den Juni 1830 § 6, at Citanterne maae være ansvarlige for Rigtigheden af den Forbring, hvorfor de have ladet gjøre Udpantning, og at Indskævnte, hvis Paaftand om Udpantningsforretningene Ophævelse er støttet paa, at der ikke skal have paahvilet ham nogen Forpligtelse til at udrede Brokorn, maa være besjætt til at sagsøge Citanterne til af denne Grund at høre Udpantningsforretningen ophævet samt til at betale ham Stadesløsholbelse for samme, saaledes er det ogsaa udtrykkelig udtalt i Loven af 29de December 1857 § 14, at ethvert Spørgsmaal om Omfanget og Bestaffenheden af selve Rettigheden til at oppebære Brokorn afgjøres af Domstolene, og det mangler navnlig al Hjemmel, naar Citanterne have villet gjøre gjældende, at denne Lovbestemmelse kun skal angaae Tilfælde, hvori der var opstaaet Tvivl imellem den vedkommende Broeier og den Autoritet, der skal indløse Broen, om Omfanget og Bestaffenheden af den Rettighed, der skal afløses. Citanternes Paaftand om Sagens Afvisning af den nævnte Grund vil derfor ikke kunne tages tilfølg, ligesom der navnlig ei heller bliver Spørgsmaal om efter den af Citanterne i saa Henseende først neblagte, men senere krasaldue Paaftand at afvise Sagen som for siglig anlagt.

(Sluttes i næste Nr.)

Hoiefterets Tidende,

udgiven

af

Hoiefterets Protocolsecretairer.

N° 27.

Den 15de November.

1872.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 23de October.

Nr. 55. Gaardmand Jens Peter Nielsen
contra

Amtsraadet for Aalborg Amt ved dets Formand, Kammerherre,
Stiftamtmand Dahlstrøm (see forrige Nr.).

Spvad der næst angaaer Sagens Realitet, have Citanterne, der, som berørt, ved Afslutningen af den ommeldte Brokornsejgigt have forudsat, at Eierinden af Rødsleth Gods var berettiget til samme, til Støtte for denne Ansøelse gjort gjældende, at Lindholms Bro, der i den ældre Matricul er stykksat for 3 Ectr. Hartkorn, har tilligemed den ommeldte Ret til Brokorn fra Aarids Tid hønhørt under Rødsleth Gods og tilligemed dette været Gjenstand for Overdragelse fra Mand til Mand, ligesom ogsaa Afgiften bestandig skal være bleven opkrævet hos de paagjældende Beboere, uden at der tidligere fra biskes Side er blevet gjort Indvending mod deres Forpligtelse til at erlægge Afgiften. I en under Sagen fremlagt Extractudskrift af en Fordebog over Rødsleth Hovedgaard med underliggende Bøndergods m. v., der i Forening med et Skjøde af 4de November 1739 fra Fru Anna Lassen til Mads Lassen til Bjørnsholm er læst ved Viborg Landsting den 16de December 1739, hedder det ogsaa: „Til Lindholms Bros Vedligeholdelse, Hartkorn 3 Ectr., af Sundby 2 Rd., af hver Mand i Hvetbo Herred, som holder Heste, oppebæres til samme Bro 1 Ectr. Bøg“, og af en ligeledes fremlagt af Kjar Herredscontoir udstedt Attest efter Skjøde- og Pantekøgerne angaaende de senere Aflømsler paa Rødsleth Hovedgaard og Gods fremgaaer det, at Broen steds i de Fordebøger, der have været vedhæftede de senere tinglæste Aflømsdocumenter, er anført med 3 Ectr. Hartkorn, ligesom ogsaa Retten til at oppebære Brokorn eller Landgilde steds er anført som en til Broen hørende Rettighed,

hvorimod Afgiftens Omfang angives noget forffelligt, idet den saaledes i en Fordebog af 1757 siges at udgjøre foruden en Pengeafgift af Sundby af 3 Rd. 22 Ldr. Byg, der aarlig svares af Snaas, Jetsmark, Jngstrup, Alstrup, Hjermitslev, Saltum og Vadum Sogne og af Lindholm By, og i Fordebøger af 1821, 1832 og 1836 foruden 2 Rd. af Sundby ca. 28 Ldr. Byg, der erlægges af de samme Sogne, dog at Lindholm By ikke nævnes i de to sidste Fordebøger, medens det i en Fordebog af 1796 hedder: „Den aarlig svarende Landgilde: Byg 8 Ldr. Vedtegning: Pengene svares af Sundby By og Bygget af Vadum Sogn. De øvrige Indtægter af denne Bro ere ikke her beregnede“, og i en Fordebog af 1810 hedder det i en Vedtegning: „Af Nørresundby svares 2 Rd. til Broen, Lindholm By, Vadum og endeel flere Sogne svare Byg aarlig“. I en af Stiftamtmanden over Aalborg Stift under 1ste Juni 1832 afgiven Erklæring over et Andragende fra den daværende Eier af Rødsfeth om Approbation paa Inddrivelse ved Udpantning af den ommeldte Brofornes afgift udtaler Stiftamtmanden blandt Andet, at Godseieren ikke er i Besiddelse af nogen speciel Bevilling, der hjemler ham Ret til at oppebære Brofornet, og at ei heller nogen yderligere Oplysning derom har været at erholde fra Amtstuen, men at Lindholms Bro isvrigt er en privat Eiendom, der er særlig styret og fra gammel Tid er skjæret og har gaaet i Eie fra Mand til Mand, uden at det Offentlige har høvt med dens Vedligeholdelse eller Stand-sættelse at gjøre, ligesom og, at Stiftamtet stedse har meddeelt Udpantningsapprobation for Broforn til Broen af Beboerne i Aalborg Amt, og at det er bitterligt, at Hvetbo Herreds Beboere maae passere den til Aalborg, af hvilke Grunde Stiftamtmanden indstillter, at den ansøgte Approbation meddeles, og denne Indstilling har Cancelliet derefter under 19de Juni 1832 i det Hele bifaldet; ligesom derhos en Mand, der forinden 1855 i 33 Aar havde høvt med Rødsfeth Godsadministration at gjøre, i en under Sagen fremlagt Skrivelse har erklæret, at Beboerne i det ommeldte Tidrum aarlig ved Placater, der læstes ved Kirkeskøne, bleve tilfagte paa en given Dag at yde Brofornet, og at Yderne vel af og til, idet Ydelsen for den Enkelte kun bestod i $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$ Esp. Korn, mødte høvt 2det eller 4de Aar og præsterede den hele Skjæppe, men at der ikke har været Tale om nogen Frivillighed, idet Ydelsen afsordredes som en Ret, samt at Erklæringens Udsteder ogsaa har faaet Responceklister approberede til Udpantning af Amtmanden, saaledes har ogsaa en senere Bestyrer af det ommeldte Gods erklæret, at ifølge de ved Rødsfeth Godsarchiv værende Glæderegnskaber for Aarene 1855—1860, hvorefter Regnskaberne ere afslagte, findes Brofornet stedse at være ført til Indtægt, og endvidere er der under Sagen fremlagt en saakaldet Brofornsbog for Aarene 1850, 1851 og 1852, i hvilken de paagjældende Beboere af de nævnte Sogne i Hvetbo Herred ere særlig opførte med de for enhver af dem for hvert af de nævnte Aar beregnede og for den aldeles overveieende Deel erlagte Ydelser af Broforn, idet navnlig Indskævnets Eiendomsformand er angivet at have leveret $\frac{1}{2}$ Esp. Byg i høvt af de første to Aar, medens derimod hans Responceklister for Aaret 1852 ikke er udfyldt.

Efter hvad saaledes er anført, maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at der fra gammel Tid og navnlig allerede før Indførelsen af Matriculen af 1688 er af Eierne af Rødsleth Hovedgaard og Gods som Godtgjørelse for Bektigeholdelsen af Pindholms Bro oppebaaret Brokorn af de ovennævnte Sogne, og efter Indholdet af den ovennævnte Extractudskrift af Fordebogen af 1739 i Forbindelse med de iøvrigt under Proceduren fremkomne Oplysninger maa det antages, at Forpligtelsen til at yde Brokornet i Reglen har været anset at paahvise Enhver, der heldt Heste, eller enhver Kjørende i de nævnte Sogne, men medens det, som foransøgt, fremgaaer af Fordebogen af 1739, at Afgiften denaang har udgjort 1 Etp. Byg af hver Afgiftskyldig, maa det antages, at den i den senere Tid i Almindelighed ifkun har udgjort $\frac{1}{2}$ Etp. Byg for hver. Vel er det nu ikke oplyst, med hvad Net Broens Eiere fra først af have oppebaaret den nævnte Afgift, og der er navnlig ingen Anledning til at antage, at der har været meddeelt dem nogen egentlig Bevilling i saa Henseende, men idet det ikke sees, at der fra det Offentliges Side i Tidernes Løb er gjort nogen Indsigelse mod, at Eieren af Rødsleth Gods opkrævede den ommeldte Afgift, og det Offentlige endog har anerkjendt hans Net dertil og oppebaaret Skat af Broen som en særlig Eiendomsgjensstand, og Broen, skjøndt beliggende paa en offentlig Vej, er vedligeholdt af Eieren af Rødsleth Gods, maa denne ved fra Aarits Tid at have oppebaaret Afgiften uden Indsigelse fra Afgiftshybernes Side ansees at have erhvervet en reel Net med Hensyn til denne Ydelse, der navnlig ikke, saaledes som Indsættente har villet gjøre gjældende, kunde ansees keitinget af, at der ved Ringlæsning paalagdes de afgiftshyberne nogen udtrykkelig Forpligtelse i saa Henseende. Citanterne have derhos vel ikke ført noget directe Beviis for, at den ommeldte Afgift i Alderstid særlig er bleven afkrævet Eierne af Indsættentes Eiendom, men ligesom det maa ansees in confesso, at Indsættente holder Heste og saaledes henhører til den Klasse af Beboere af det paa-gjældende Jetsmark Sogn, der i Almindelighed maae ansees pligtige at udrede Afgiften, hvorhos hans Eiendomsformand, som meldt, i Brokornsbogen for Aarene 1850—1852 udtrykkelig findes anført som en af de Beboere, der havde leveret Brokorn med $\frac{1}{2}$ Etp. Byg for hvert af de første to Aar, saaledes har han paa den anden Side Intet oplyst, der særlig kunde tale for, at hans Eiendom skulde være fritagen for Afgiften, medens han iøvrigt maa ansees at have erkjendt, at der af andre med ham ligestillede Beboere af Sognet er blevet erlagt Brokorn, hvilket imidlertid efter hans Anbringende skal være steet frivilligt.

Det findes derfor efter det foransøgte at maatte ansees tilstrækkelig godtgjort, at Indsættente har været pligtig til i Righed med de øvrige paa-gjældende Beboere af Jetsmark Sogn at udrede den ommeldte Afgift af $\frac{1}{2}$ Etp. Byg aarlig til Eieren af Pindholms Bro, og da han ikke har fremsat nogen saadan særlig Indsigelse mod den af Citanterne paa dette Grundlag foretagne Afløsning, der vil kunne komme i Betragtning i nærværende Sag, eller iøvrigt gjort Indsigelse mod Udbrantningens Lovlighed, ville Citanterne være at frifinde for Indsættentes Tiltale i denne Sag."

Fredagen den 25de October.

Nr. 28. **Kjøbenhavns Magistrat** som Patronat for Helliggeistes Kirke i Kjøbenhavn (Advocat Klubien efter Ordre)
contra

Enken efter afdøde Kammerherre, Stiftamtmand Hoppe, Fru
Caroline Hoppe og Entesfru, Kammerherrinde **Bind**
(Advocat Hansen),

betræffende Citanternes Forpligtelse til i det saakaldte Luggeste Capel ved Helliggeistes Kirke i Kjøbenhavn at gjenopsætte 3 Røgkister, som i 1866 fra bemeldte Capel ere flyttede ned i Rummet under samme, samt til fremtidig at vedligeholde Capellet og Risterne.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de August 1871: „De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat paa Helliggeistes Kirkes Vegne, bør inden 4 Uger fra denne Doms loolige Forkyndelse at regne og under en Mulct af 5 Rd. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkæse for hver Dag, Dommen siddes overhørig, lade de 3 Røgkister, som indtil 1866 henstode i det saakaldte Luggeste Capel ved bemeldte Kirke, men som i det nævnte Aar bleve nedsatte i en Kjalder under Capellet, gjenopsætte paa deres tidligere Plads. Saa bør de Indstævnte ogsaa drage Omsorg for nævnte Capels og Risternes fremtidige Vedligeholdelse. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den af Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat som Patronat for Helliggeistes Kirke i første Instants fremsatte Indsigelse imod Magistratens Competence som Sagvolder i nærværende Sag er frasalden for Høiesteret, samt at den af dem her for Retten gjentagne Indsigelse mod de Indstævntes Competence som Sagsøgere ved den indankede Dom retteligen er forkastet.

Ifølge Indholdet af det i Dommen ommeldte, under 30te Juli 1789 til Fru Lugges udstedte saakaldte Begravelsesstjøde, der gjør Betalingen af den sædvanlige Fornøelse af Begravelsesstedet til Betingelse for dets Bevaring, maa det antages, at Kirkens

Patronat, idet ingen Fornhelse havde fundet Sted, siden fornævnte Fru Lugges Vig i Aaret 1817 var indsat i Capellet, har været berettiget til, navnlig den efterat endvidere den Frist af 1 Aar var udløbet, hvormed vedkommende Arvinger indvarsledes ved den i Commen nævnte offentlige Bekjendtgjørelse af 19de December 1860, uden at Noget derefter havde meldt sig, at udøve saadan Naadighed over Capellet, at den af de Indstævnte paaklagede Foranstaltning, Fjytningen af de i Capellets øvre Rum tidligere henfattede 3 Kister fra deres hidtilværende Plads ned i det murede Underrum, looligen kunde finde Sted. I denne Henseende bemærkes særlig, at efter de herom foreliggende Oplysninger har Indbetalingen af den ved Fru Lugges Testament til Begravelsesstedets Vedligeholdelse bestemte Sum ikke kunnet medføre, at den ved Begravelsesstjødets foreskrevne Fornhelse kunde undlades, samt at der, forsaavidt Paamindelse til Arvingerne maatte udfordres, forinden Virkningen af, at Fornhelsen forsømtes, kunde indtræde, ikke er Føie til i denne Henseende at fordrø videre end den i foransførte Bekjendtgjørelse indeholdte Indvarfning. I Henhold hertil og med Bemærkning, at der under nærværende Sag alene er Spørgsmaal om Berettigelsen af den af Citanterne udøvede Naadighed over Capellet, vil der være at tillægge Citanterne Friindelse for de Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de Procurator Herforth og Advocat Klubien tilkommende Salarier, der bestemmes til 25 Rd. til Førstnævnte og 60 Rd. til Sidstnævnte, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd. Procurator Herforth og Advocat Klubien tillægges i Salarium, den Første 25 Rd. og den Sidste 60 Rd., hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende Sag, som tidligere har været indbragt her for Retten, men blev afskift ved dennes Dom af 2de November s. A., paa Naas Citanterne, Kammerherre, Stiftamtmand Hoppe og Enkefru Kammerherreinde Bind, de Indstævnte, Kjøbenhavn's Magistrat paa Helliggeistes Kirkes Vegne tilpligtede under lovlig Tvang at lade de 3 Liglister, som indtil Aaret 1866 henstode i det saakaldte Luggeste Capel ved bemeldte Kirke, men i det nævnte Aar bleve nedfattede i en Kjælder under Capellet, gjenopstille paa deres tidligere Plads samt at drage Omfarg for nævnte Capels og Kisters fremtidige Vedligeholdelse, og derhos sig tilkjendte Processens Omkostninger skadesløst, medens de Indstævnte efter dertil meddeelt fri Proces procedere til Frisindelse med Tilfag af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, og derunder Salair til dets bestiktede Sagsfører.

Af Sagens Acter fremgaar det, at Conferentsraad Hersleb i Aaret 1768 til Kjøbenhavn's Magistrat indgav et Andragende om at tilstaaes en liden Plet Jord paa Helliggeistes Kirkegaard til derpaa at opføre et indeluffet muret Hrisested, og at Magistraten under 7de Mars s. A. bevilgede dette Andragende blandt Andet paa Betingelse, at der blev betalt en Kjendelse, at der for hvert Ligs Bisættelse skulde erlægges en nærmere angiven Sum, at der ved Forandring af Giere skulde gjælde de samme Vilkaar som med Hensyn til Kirkens øvrige Begravelser, at ved tyvende Aars Forløb i Mangel af Fornyeelse Kirkens Reliquionsrettighed skulde være ubeskaaret, at Reparationer vare Kirken uvedkommende, samt at denne havde Forfølsret til Gravsteden. Der blev herefter opført et Capel, som bestaar af et Underum eller Kjælder og en Overbygning, der nu er forsynet med 3 tilgittrede Binduer, og til hvilken der kun gjennem 2 Jerngitterbøre er Indgang fra Kirkens store Capel.

Efterat Conferentsraad Herslebs Enke og Arvinger i Aaret 1788 havde tilbudt Kirken at kjøbe Begravelsesstedet, tillod Magistraten, som ikke vilde benytte den Kirken tilkommende Forfølsret, at Gravstedet maatte sælges under Forbehold af Kirkens Rettighed, og ved en derpaa afholdt Auction blev Statsraadinde Lugges Kjøber og erlagde ved dette Eierliste foruden Kjøbesummen til Herslebs Vo i Recognition til Kirken 15 Rd. og erholdt herefter under 30te Juli 1789 meddeelt Begravelseskjøbe paa Capellet, der betegnes med Nr. 62, til evindelig Arv og Gie for sig og Arvinger bl. A. paa Betingelse, at hun skulde vedligeholde Capellet, at der, naar Graven aabnes, skal betales en nærmere angiven Sum for hvert Ligs Nedfættelse, at der, om intet Lig i 20 Aar nedkom, da hvert tyvende Aar skal betales den sædvanlige Fornyeelse til Kirken, som er at regne fra det sidste Ligs Nedfættelse, og at, naar bemeldte Fornyeelse udebliver, skulde Begravelsen uden ringeste Indvending eller Erstatning derfor til Kirken være hjemfalden, og endelig at Kirken i Salgstiftelse skulde have Forfølsret.

Der er derpaa Tid efter anden indfat i Alt 4 Kister, af hvilke en blev anbragt i det underste Rum, indtil 1817, da Statsraadinde Lugges afgik ved Døden og hendes Kiste blev henfat i Capellet; men siden dette Aar er ikke

noget sig indsat sammesteds. Ved Testamente af 15de September 1815 havde imidlertid Statsraadinde Luggé bestemt, at, forinden Delingen mellem hendes Arvinger skete, skulde Omkostningerne til hendes Begravelse udredes, og Indkjøbet af hendes Begravellessted i Helligaestes Kirke til evig Arv og Eiendom besørges, hvorhos hun bl. A. paalagde sine Arvinger at have Tilsyn med Kisternes og Gravstedernes Conservation, og hedder det derefter i Testamentet: „og for desto sikkrere at opnaae dette Tilsyn og Conservation udsættes en Capital af 800 Rd., hvoraf Renterne af de 500 Rd. anvendes til Gravstedets og Kisternes Vedligeholdelse, og Renterne af de 300 Rd. gives Graveren til Kirken for sammes Reenholdelse og Opson“. Det var saaledes ikke udtrykkelig bestemt, til hvem denne Capital skulde legeres, men Executor i Fru Luggés Bo tilfillede Kirkens Børge Capitalen tilligemed en Gjenpart af Testamentet, forsaavidt angaaer de anførte Bestemmelser, idet han anmodede om, at Beløbet maatte blive modtaget og for samme meddeelt Qvittering. Søvrigt blev der ikke fra Voets Side foretaget noget Skridt for at erhverve Gravstedet til evig Arv og Eiendom.

Efter at Kirkens Børge derpaa havde gjort Indberetning til Magistraten om Capitalens Modtagelse, tilkjendegav samme, at den som Kirken tilhørende vilde være at indbetale til Magistraten for at bestyres under Raadstuenes 3die Secretariat tilligemed Kirkens øvrige Midler, og Capitalen er herefter bestyret sammen med disse, uden at der er ført noget særskilt Regnskab, der kunde udvise, hvorledes Renterne ere anvendte til de i Testamentet nævnte Niemeeds Opnaaelse.

Under 19de December 1860 lod Magistraten udgaae en Bekjendtgørelse, hvori Arvingerne efter Statsraadinde Luggé, da der var opstaaet Spørgsmaal om en anden Anvendelse af Begravellescapellet og en deraf følgende Flytning af hendes Ligstie til et andet Sted i Kirkens Gravcapel, indkaldes i Genhold til allerhøieste Rescript af 10de Juli 1828 § 1 og Cancelliets Skrivelse af 6te September 1836 med et Aars Varjel fra Dato til at melde sig hos Magistraten, for at nærmere Forhandling i denne Anledning kunde finde Sted, og da der ikke inden den foreskrevne Tid meldte sig nogen af bemeldte Arvinger, underrettede Magistraten i 1862 Kirkeinspektionen om, at der som Følge heraf Intet kunde være til Hinder for at give Begravelsen en anden Anvendelse, og at de i samme værende Kister kunde henflyttes til et andet passende Sted, og bleve disse derpaa i September 1866 sluttet ned i det underste Rum, hvorfor det øverste Capel nu staaer tomt, og da Citonerne senere gjorde Reclamationer i Anledning heraf, have de Indsærnte nægtet at efterkomme den skete Opfordring om at gjenopstaae de 3 Kister paa deres tidligere Plads i Capellet.

Forsaavidt de Indsærnte principaliter stotte deres Frisindelsespaasand paa en exceptio actoris og rei incompetentis, kan Retten ikke være enig heri.

Det er nemlig in confesso, at Citonerne som Børn efter Statsraadinde Luggés tvende Søsterbørn være hendes nærmeste levende Slægtninge ved værende Sags Paabegyndelse og iblandt de Arvinger, hvem det ovennævnte Paalæg er givet i Testamentet, og selv om det maa anses givet, at der lever

andre af hendes Arvinger, som ikke ere optraadte under Sagen, kan det ikke efter Forholdets Natur anses nødvendigt, at alle uulevende Arvinger efter Fru Lugges skulde fremtræde som Sagsfægere for at hævde en Ret som den, hvorom der her er Spørgsmaal, idet der ikke er Tale om nogen Rettighed, hvori hver enkelt Arving kunde have en særskilt Interesse, men om at paatale en formeentlig begaaet Retstræffe, med Hensyn til hvilken der endog er paalagt Arvingerne en særlig Forpligtelse, og det maa derfor antages, at enhver af disse er actor competens. Heller ikke kunne de Indskrævte efter Magistratens hele Forhold til Sagen være rei incompetentes. Ligesom det nemlig af det Ovenførte fremgaaer, at det er Kjøbenhavns Magistrat, med hvem alle de tidligere Forhandlinger have fundet Sted, saaledes er det ogsaa denne, der har ladet Bekjendtgørelsen i 1860 udgaae, og efter hvis Tilfjendegivende Risterne ere blevene nedflyttede, og de Indskrævte kunne saameget mindre nu henvisse til Kirkeinspektionen, der er Magistraten som Kirkens Patron underordnet, som de Indskrævte, da Citanterne fremkom med Reclamationer, ikke have henviist dem til Inspektionen, men bestandig ere optraadte som dem, der raadede over Forholdet i det Hele, hvilket ogsaa maa antages at være Tilfældet.

In subsidium have de Indskrævte gjort gjældende, at der ikke fra Arvingernes Side er foretaget noget til overeensstemmende med Paaløget i Testamentet at indløbe Gravstedet til Eiendom, og at enhverombestemt Ret til samme er fortabt, da den Brugs- og Benyttelsesret, som Adkomstdocumenterne fra 1768 og 1789 hjemlede mod, at Fornylsesafgiften blev erlagt, allerede forlængst er fortabt derved, at der ikke siden 1817 er nedsat noget Lig og ikke betalt nogen Fornylsesafgift, hvorfor Begravelsen allerede i 1837 var hjemfalden til Kirkens ubestemt Disposition. I Forbindelse hermed have de Indskrævte frembævet, at Fru Lugges, som ikke har erholdt Eiendomsret til Gruunden eller Begravelsen, der stedse er vedbleven at være i Kirkens Besiddelse, kun har erhvervet en obligatorisk Rettighed, som forlængst er præscriberet, og at enhver Mangel er hævet ved, at Kirken i langt over Hovedtid har besiddet Begravelsen; men det findes ikke nødvendigt, at undersøge alle disse tildeels af Citanterne besvorne Afserter, da det er ubestrideligt, at de meddeelte Adkomstdocumenter hjemle en Ret til at beholde Gravstedet, naar de stillede Bestingelser opfyldes, og Spørgsmaalet bliver derfor alene om, hvorvidt denne Ret, efter hvad der foreligger, er fortabt.

Det er nu vel saa, at der ikke siden 1817 er erlagt Betaling for noget Ligs Nedskættelse, og at der heller ikke er betalt Fornylsesafgift til Kirken, og det kan ikke antages — som Citanterne have villet gjøre gjældende — at Magistraten ved at overtage Bestyrelsen af den legerede Capital uden noget Forbehold skulde have paataget sig den Forpligtelse ialfald af Renterne at erlægge Fornylsesafgiften, saameget mere som en saadan Anvendelse af Renterne ligger udenfor Testamentets Bestemmelser; men for at Begravelsesstedet skulde være hjemfalden til Kirken, og Magistraten have været berettiget til at flytte Risterne, er det nødvendigt, at der er bleven fulgt den Fremgangsmaade, som er foreskrevet ved de i saa Henseende truffne Bestemmelser.

Da nu disse, cfr. Manuscriptet af 10de Juli 1828, Cancelliets Skrivelse af 4de Marts 1834, 6te September 1836 med Reglementet af 15de Februar 1805 § 4 og § 5, have forestrevet den Regel, at Kirkebørgerne skulle erindre de Bedkommende senest inden et Aar, forinden Gravstøber med Pigske eller Monumenter hjemfalde til Kirken, og, at der forinden noget Monument eller Pigske af Mangel paa Fornøjelse i Overeensstemmelse med Reglementets § 4 borttages og sælges, skal ved Magistratens Foranstaltning ske en Kundgjørelse i den danske Statsidende, for at de Paagældendes Slægt og Venner kunne sættes i stand til at besørge Fornøjelsen, og at der endelig, naar saadan Beskjendtgjørelse er skeet og Børslet er udløbet, skal indsendes en Beskrivelse og Fortegnelse til Cancelliet eller nu vedkommende Ministerium, der har at træffe den endelige Bestemmelse, og da hverken Kirkens Værge har erindret de Bedkommende, eller der, efterat Beskjendtgjørelsen i 1860, som ikke indeholder nogen Opfordring om at betale Fornøjelseskasgisten, var udgaaet og Børslet udløbet, heller ikke er gjort nogen Indberetning til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet, have de Indskævnte, hvem der ikke tilkommer nogen Raadighed indenfor Capellet til at foretage saadanne Forandringer som de skete, været uberettigede til at nedsætte de omhandlede 3 Risser i det underste Num, og da Magistraten som Bestyrer af den legerede Capital er forpligtet til at drage Omsorg for Capellet og Rissernes Vedligeholdelse, vil Citanternes Paastand være at tage tilfølg, dog saaledes, at Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves. De Indskævnte ville derfor være at tilpligte inden en passende Frist, der bestemmes til 4 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse at regne, og under en Mutet af 5 Rd. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse at foranstalte det videre Fornødne.

Efter Sagens Udfald kan der ikke tilkjendes de Indskævntes befalede Sagsfører, Procurator Herforth, hvis Sagsførelse har været lovlig, noget Salair."

Nr. 159.

Statsraad Bunzen

contra

Svend Peter Nielsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Ungængelse mod Naturen.

Møens Herreds Extrarets Dom af 7de Marts 1872: „Tiltalte, Stræddersvend Svend Peter Nielsen, for Tiden af Løstrup, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udsæder de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Ulrich og Defensor, Procurator Scheel 6 Rd. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die Mai 1872: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Justitsraad, Procurator Nøregaard og Procurator Lehmann for Overretten betaler Tiltalte, Skræddersvend Svend Peter Nielsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Da der, efter Veffaffenheden af de under Sagen foreliggende Ophøsninger i det Hele, ikke findes at være tilveiebragt et aldeles tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold, maa det billiges, at der ved den indantede Dom er tillagt ham Frisindelse for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantede Doms Præmisses bedder det: „Vel er der tilveiebragt Formodning for, at Tiltalte, Skræddersvend Svend Peter Nielsen, der under nærværende fra Møens Herreds Gyretret bertil indantede Sag stales for Omgængelse imod Naturen, deri har gjort sig skyldig, idet hans Svoger og Søster, hos hvem han var tilhuse fra Slutningen af September til 24de December f. N., have bevidnet, Søsteren at hun i den nævnte Tid flere Gange har seet ham have saadan Omgængelse med deres Ko, og hendes Mand at have seet dette den 23de October f. N. om Aftenen; men da Vidnerne ikke samtidig have gjort denne Erfaring, findes der ikke mod Tiltaltes vedholdende Benægtelse at være tilveiebragt et til at dømme ham tilstrækkeligt Beviis, og det maa derfor billiges, at han ved Gyretrettens Dom er frikendt for Actors Tiltale, men paalagt at udrede Actionens Omkostninger, og Dommen vil saaledes være at stadfæste.“

Nr. 173.

Advocat Hindenburg
contra**Christian Jensen** (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Kronborg østre Virks Exraretis Dom af 6te April 1872: „Tiltalte, Huusmand Christian Jensen af Aeminderød bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af sin Arrest og Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Wodschou 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Mai 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Vøcher og Auditeur Mundt betaler Tiltalte, Huusmand Christian Jensen af Aeminderød 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende fra Kronborg østre Virks Exraret hertil indankede Sag, hvorunder Huusmand Christian Jensen af Aeminderød tiltales for Tyveri eller Bedrageri, er det oplyst, at, efterat Tiltalte afsigtede Juleaften i Forening med en Anden havde hjembragt til sin Bopæl i Aeminderød Aftægtsmand Lars Sørensen, som han havde til Forsørgelse i sit Huus, i en meget ksjænklet Tilstand, blev denne aflædt og bragt til Senzs, og har Tiltalte vedgaaet derefter at have udtaget af Lars Sørensens Vestelomme et denne tilhørende Pengebels, stort 22 Rd. 1 Mk.; men medens han i et den 26de Februar d. A. optaget Forhør har forklaret, at det ikke var hans Hensigt at ville tilvende sig Pengene, som han derimod vilde lade Lars Sørensen tilflyde efterhaanden, som han fik Brug for dem, idet han var saa fordrulken, at Penge ikke kunde betroes ham, har Tiltalte i et Forhør, der blev optaget den 28de s. M., vedgaaet, at det var hans

Hensigt at beholde Pengene, idet han tænkte, at han ligesaa godt kunde bruge dem, som at Lars Sørensen skulde drikke dem op, og har han derefter ogsaa forbrugt dem til Fortæring i Huset, til Betaling af en Løgeregning samt til Reparation af nogle af Lars Sørensens Klædningsstykker. Denne Vedgaaelse, som han har gjentaget i flere senere Forbør, har han derpaa vel tilbageløst, idet han har erklæret den af ham den 26de Februar afgivne Forklaring for at være den sande; men hertil vil der isølge L. 1—15—1 ikke kunne toges Hensyn, og da Factum efter de foreliggende Omstændigheder maa betragtes som Tyveri, maa det billiges, at han, der er født den 14de August 1839 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, ved den indankede, den 6te April sidstleden assagte Underrettsdom er anset efter Straff-lovens § 228 med Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste.“

Mandagen den 28de October.

Nr. 224.

Advocat Revinsen
contra

Peter Madsen Bertelsen (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 5te Juli 1872: „Arrestanten Peter Madsen Bertelsen bør hensesættes til Forbedringshousarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede i Erstatning til Anders Jensen Brøns i Vilslev 8 Rd. samt derhos udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hostrup 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bøggild 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at esterskommes under Adfærd efter Leven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 5te August 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitæraab Neckelmann og Procurator Merville, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Hensælb til de i den indtantebe Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinfen og Henrichfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indtantebe Doms Præmisses bejder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peter Madsen Bertelsen for Tyveri.

Ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tiltalelse er det tilstrækkelig godtgjort, at han, da han engang i Februar eller Marts Maaned b. A. arbejdede i Bilslev Enge, har sjaalet et sammesteds henstaaende drægtigt Faar, som han derefter førte hjem til sig, hvor det senere døde, efter at have født to Lam, som Arrestanten beholdt, og efter at være klippet af Arrestanten. De ommeldte Lam ere udliveredede Besjjaalne Anders Jensen Brøns, der har paastaet sig Faarets Værdi erstattet med 8 Rd.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten, da han den 12te Juni b. A. om Aftenen var gaaet hjemmefra til Ribe og efter sin Forklaring var nedtrykt over, at han ingen Udvei saae til at betale en Smedkerregning, har, for at skaffe Penge hertil, sjaalet 2 paa Marken tvorede Lam, som han der-fter solgte til en Mand, som han mødte paa Landeieien ved Ribe, for 7 Rd. 24 S. Lommene, der tilhørte Pastor Friis i Bilslev, ere udliveredede Besjjaalne, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal.

For sit Forbeld i de ovennævnte Henseender er Arrestanten, der er født i 1841 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 229, og da hans Straf efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbødringehuusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Doms Bestemmelse om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Nr. 161.

Advocat Henrichfen
centra

Karen Hansdatter, ogsaa kaldet **Karen Marie Hansen**
(Defenser Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Hjerm Ginding Herredets Extrarets Dom af 6te Februar 1872: „Tiltalte Karen Marie Hansen af Feldborg bør straffes

med 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde. Saa bør hun og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Vraht 8 Rd. og Defensor, Kammeraad, Procurator Repsdorph 6 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 22de April 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 4 Rd. til den Første og 3 Rd. til den Sidste. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justiterraad Neefelmann og Procurator Morville betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Klubien for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tilstalte Karen Hansdatter, ogsaa kaldet Karen Marie Hansen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen, med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilspaaelse tilstrækkeligen godtgjort, at hun en Dag i Juli Maaned f. A. har, da Maren Sørensen, der ligesom Tilstalte boede i Haderup Sogns Fattighuus i Feldborg, var gaaet ud og havde aflaaet Yderdøren til sin Leilighed, skaffet sig Adgang til samme ved at krybe ind ad Skorstenen i hendes eget Bærelse og stige over et Skillerum i samme ind i den Deel af Skorstenen, der hører til Vestsjaalnes Leilighed, hvorved hun kom ind i denne, hvor hun fra en Stue, hvor hun vidste, at der opbevarede noget U d, borttog omtrent $\frac{1}{2}$ Pd. Uld til Værdi 24 $\frac{1}{2}$, hvorpaa hun gik samme Vej tilbage. Den sjaalne Uld er igjen bragt tilstede og udleveret Vestsjaalne, der har frafaldet Erstatning.

For det anførte Forhold er Tilstalte, der er født i 1833 og, foruden som Barn at have været straffet for Tyveri med Riis, ved Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Februar 1871 for Tyveri har været straffet efter Straffelovens § 228 med Kængiel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu ved Underrettedømmen retteelig anseet efter Straffelovens § 230 2det Membrum, og da Straffen findes passende bestemt til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, vil bemeldte Dom være at stadfæste."

Nr. 200.

Advocat Klubien
contra**Rasmus Nielsen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for den af ham med Arbeidsmand Christian Hansen udøvede veldelige Udfærd.

Beile Kjøbstads Extrarets Dom af 4de Juni 1872: „Tiltalte Rasmus Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekest i 10 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Wadum 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Borch 4 Rd. 3 Erstatning til Skadelidte Hans Christian Hansen udreder Tiltalte 20 Rd. Den idømte Erstatning bliver at utrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Udfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Juli 1872: „Tiltalte Rasmus Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Erstatning til Arbeidsmand Hans Christian Hansen samt Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Klubien og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Eog tiltales Arbeidsmand Rasmus Nielsen for voldelig Udfærd mod Arbeidsmand Hans Christian Hansen.

Efter Sagens Oplysninger vare Tiltalte og bemelte Hans Christian Hansen den 22de Mars d. A. tilligemed nogle andre Personer, der ligesom de førstnævnte vare paa Snedkastning i Nærheden af Beile, ved Middagstid

gaaede ind i et Huus ved Veien for at spise, og da Tiltalte her brugte Uttringer om, at Hans Chr. Hansen ikke levede i Enighed sammen med sin Hustru, eller at han endog bankede hende, hvortil Hans Chr. Hansen svarede, at det ikke vedkom Tiltalte, og at han ikke havde stjaalet Hestehaler — hvorved han maa antages at have sigtet til, at Tiltalte, efter hvad der er oplyst, har været straffet for saadant Forhold — kom Tiltalte efter sin Forklaring berover i en opirret Ettemning, og idet han gik bagved Hans Chr. Hansen, gav han med sine Hænder denne et Slag paa hver Side af Hovedet, hvorefter de begge tumlede omkring sammen og kom ud af Døren, og da de øvrige Tilste- værende lidt efter kom ud, traf de Hans Chr. Hansen og Tiltalte udenfor Huset, og Blodet flød da ned ad den forstuvantes Ansigt, idet navnlig hans ene Nie var beskadiget. Da nu Snesfogden tillige kom tilstede, indbrømmede Tiltalte — efter hvad der ved de afvorne Vidnesforklaringer maa anses godt- gjort — at have bragt Hans Chr. Hansen i den Forsætning, hvori han var, og var i Begyndelsen villig til at give denne en Erstatning af 2 Rd., men der blev dog ikke indgaaet noget Forlig, og efter Snesfogdens Ordre ledsagede derefter Tiltalte og en anden Mand Hans Chr. Hansen til Districtsstegen, ifølge hvis under Sagen afvorne Erklæring Tiltalte paa Røgens Spørgsmaal om, hvoreledes det Hete var gaaet til, erklærede, at han havde tilføjet Hans Chr. Hansen Mishandlingen for at straffe ham for ærerørige Udtalelser. Hans Chr. Hansen har først forklaret, at Tiltalte, efterat de vare komne ud af Huset, kastede ham til Jorden og satte sit Knæ paa hans Brøst samt slog ham i Hovedet, ved hvilken Leilighed han navnlig fik et Slag i Næsen, men da han senere blev adspurgt, om han kunde bekræfte denne Forklaring med Eed, har han udsagt, at han ikke drister sig dertil, idet han den paagjældende Dag havde drukket endel, og ikke har nogen klar Erindring om, hvad der passerede udenfor Huset, ligesom han navnlig ei heller erindrer, hvor længe han var udenfor med Tiltalte, eller at Snesfogden kom til, og det maa isørigt efter Sagens Oplysninger antages, at Hans Chr. Hansen ved den ommeldte Leilig- hed har været i en ikke ringe Grad beruset.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 28.

Den 22de November.

1872.

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 28de October.

Nr. 200.

Advocat Klubien

contra

Rasmus Nielsen (see forrige Nr.).

Efter Districtslægens Erklæring af 23de April d. A. var der ved et Slag tilføiet Hans Chr. Hansen en Læsion af venstre Nie med efterfølgende betydelig Inflammation og Sowlst, der i en Tid af 4 Uger havde gjort ham udygtig til alt Arbeide, men isøvrigt var Synseevnen usvækket, og i et den 2den Mai d. A. afholdt Forhør har Hans Chr. Hansen erklæret, at han da var fuldstændig helbredet og ikke længere følte nogen Ulempe af den ham overgaaede vofdelige Behandling.

Hans Chr. Hansen har paastaet Tiltalte tilpligtet at betale sig i Erstatning for Røringstøb, Lægehonorar og Ribelse 20 Rd., hvilken Paastand ogsaa ved Underrettsdommen er tagen tilfølg.

Tiltalte har i det første Forhør forklæret, at han ved den omhandlede Leilighed med sin Haand slog Hans Chr. Hansen i Ansigtet, idet han navnlig kun gav ham eet Slag, og da Blødet flød ham ud af Næsen, og det ikke saae godt ud, fulgte Tiltalte ham til Districtslægen; men efterat det, som meldt, var oplyst, at Tiltalte inde i Huset havde givet Hans Chr. Hansen to Slag, der navnlig ramte ham paa Kinderne, og som ikke kunne antages at have medført nogen Blødning, idetmindste saalænge han endnu var inde i Huset, har Tiltalte erklæret, at det vel kan være, at han gav Hans Chr. Hansen to Slag paa Kinderne inde i Stuen, medens han derimod har benægtet at have slaaet ham udenfor Huset, og han har derefter vobholdende benægtet at have slaaet Hans Chr. Hansen i Diet, idet han har ubtalt en Formodning om, at denne, da Tiltalte tumlede med ham for at saae ham ud af Stuen, kan have

støbt sit Die mod Dørlinken. Vel har nu ingen af de afhørte Vidner kunnet give nogen nærmere Forklaring om Tidspunctet og Maaden, hvorpaa den ommeldte Bestabigelse er bleven tilføjet Hans Chr. Hansen; men da det, navnlig efter Indholdet af Districtslagens Erklæring i saa Henseende, maa ansees for uantageligt, at Bestabigelsen kan hidrøre fra, at Hans Chr. Hansen skulde have støbt sig mod Dørlinken, samt da det, som meldt, er godtgjort, at Tiltalte allerede inde i Stuen havde slaaet Hans Chr. Hansen og under fortsat Udøvelse af Vold imod denne er kommen udenfor med ham, uden at det kan antages, at Hans Chr. Hansen i den korte Tid, der forløb, inden han derefter blev truffen med bestabiget Die sammen med Tiltalte, har haft noget Sammenstød eller overhovedet været sammen med Andre, findes det herefter samt efter Sagens Oplysninger i det Hele at maatte ansees tilstrækkelig godtgjort, at den omhandlede Bestabigelse er ham tilføjet af Tiltalte under den af denne mod ham udøvede Vold.

Tiltalte, der er født i Aaret 1844 og tidligere gjentagne Gange har været straffet, navnlig for Tyveri, Hæleri og Bedrageri, vil for sit ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Erstatning til Hans Chr. Hansen samt Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser."

Nr. 164.

Advocat Klubien
contraFjerhandler **Lieder** (Defensor Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Forordning 13de Februar 1775.

Holstebro Kjøbstads Politirets Dom af 2den April 1872: „Tiltalte, Fjerhandler Lieder af Veile bør til Holstebro Kjøbstads Politikasse betale en Mulct paa 10 Rd. samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. De under Sagen omhandlede 3 Baller Fjer confiskeres for at bortfælges ved Auction til Fordeel for Fuldmægtig Bülow. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 21de Mai 1872: „Tiltalte, Fjerhandler Lieder bør til Holstebro Kjøbstads Politikasse bøde 5 Rd. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator

Isaacsen og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Da de i den indankede Dom omhandlede 3 Baller Fjer endnu ikke vare omførte til Forhandling her i Landet, maa Høiesteret, selv om Tiltaltes Foregivende om Bestemmelsen med dem ikke tages i Betragtning, billige, at der for saavidt ikke er paalagt ham noget Ansvar. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stabsæfte.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Fjerhandler Lie der af Veile for Overtrædelse af Frdn. 13de Februar 1775.

Efterat Politiet i Høstebro den 23de Februar d. A. havde lagt Beslag paa 3 Baller udenlandske Fjer, som Tiltalte ved sin Søn samme Dag havde fortolbet, har Tiltalte under den i den Anledning anstillede Underfølgelse vedgaaet, at han har ladet bemelde sin Søn i Forening med en Anden ved Domsførsel deels i 2 andre Kjøbstæder deels paa Landet forhandle endeel Fjer, som Tiltalte havde kjøbt i Kjøbenhavn, og som han derfor, idet de formeentlig maatte betragtes som indenlandske, har anseet sig berettiget til at forhandle paa den ommeldte Maade. Tiltalte har derhos nægtet at have havt til Hensigt her i Landet at forhandle det ovenommeldte af Politiet beslaglagte Parti Fjer, idet han efter sit Anbringende ifkun vilde blande dem her i Landet med nogle andre i Kjøbenhavn indkjøbte Fjer for berefter at forhandle dem i Hertugdømmet Slesvig.

Efter Sagens Oplysninger i det Hele vil den af Tiltalte i sidstnævnte Henseende afgivne Forklaring ikke kunne forkastes, og da det derhos maa antages, at der ikke, forinden Beslaglæggelsen fandt Sted, er blevet falskudt nogen Deel af bemeldte Parti udenlandske Fjer, vil der, forsaavidt dette angaaer, ikke kunne blive Spørgsmaal om Strafsansvar for Tiltalte eller om Confiskation. Hvad derimod angaaer de Fjer, som Tiltalte har vedgaaet at have ladet forhandle ved Domsførsel i Kjøbstæder og paa Landet, mangler der nærmere Oplysning om, hvorvidt disse Fjer vare indenlandske eller indførte fra Ublandet,

men da Tiltalte i intet Fald kunde være berettiget til paa den ommelte Maade at forhandle Hjer, som han — som meldt — har erkjendt at have kjøbt ikke paa Landet men i Kjøbenhavn, og med Hensyn til hvilke Bestemmelserne i L. 29de December 1857 § 37 og Frdn. 23de April 1845 § 1 derfor ikke kunne komme til Anvendelse, vil han, der ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet for lignende Forseelse, for sit ommelte Forhold være at ansee efter Frdn. 13de Februar 1775 § 4 og Pl. 27de November 1839 § 3 cfr. § 1 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde af 5 Rd. til Høllstebro Kjøbstads Polititæse.

Tirsdagen den 29de October.

Nr. 214.

Advocat Klubien

contra

Christoffer Mortensen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Hellum Hindsted Herredens Extrarets Dom af 4de Marts 1872: „Arrestanten Christoffer Mortensen henfættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar
 Af de af denne Sag lovlige flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Brast 20 Rd. og til Defensor, Procurator Høegh 15 Rd., udreder derhos Arrestanten Christoffer Mortensen in solidum med Tiltalte Johannes Eliassen, Sofie Frederikke Frederiksdatter og Anders Eliassen ^{18/20}
 3 Erstatning betaler Arrestanten Christoffer Mortensen til Enken Bodil Sørensdatter i Ersted 10 Rd., til Gaardmand Niels Nielsen af Dplev Mark 5 Rd. og in solidum med Tiltalte Johannes Eliassen 8 Rd. til Gaardmand Silsø paa Silsøgaarden. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 8de Juli 1872: „3 Henseende til den Tiltalte Christoffer Mortensen idømte Straf samt Erstatning bør Underretsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i

Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Saaesen 12 Rb. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændig-
hederne findes at kunne bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Sa-
larium til Advocaterne Klubien og Brod for
Højesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Efterat Tiltalte Christopher Mortensen — der er født i Aaret 1827, og som, foruden gjentagne Gange at have været straffet for Løsgængeri og Bettleri, tidligere 3 Gange har været straffet for Tyveri, nemlig ifølge Aars og Slet Herreders Extrarets Dom af 18de Juli 1863 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 og Lov af 3die Marts 1861 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, ifølge Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 16de April 1864 efter den førstnævnte Frdn.s § 13 og den sidstnævnte Lovs §§ 3 og 5 med Forbedrings-
huusarbejde i 16 Maanedes og ifølge Overrettens Dom af 10de December 1866 efter Straffelovens §§ 231 og 255 med Tugthuusarbejde i 2 Aar — var ved Høllum Hindsted Herreders Extrarets Dom af 20de April f. A. for 4de Gang beqaaget Tyveri, bedrageligt Forhold og Bettleri anseet efter Straffelovens § 232, sammenholdt med § 228 samt efter §§ 253 og 255 og Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 5 med Tugthuusarbejde i 3 Aar, erklærede Tiltalte, da en af Underdommeren efter hans Begjæring i sidstnævnte Sag udsfærdiget Appellstævning den 1ste Mai f. A. blev forkyndt for ham, at han, forinden Sagen indankedes, ønskede den paany foretaget ved Underretten, og under de derefter optagne Forhøyer afgav Tiltalte Tilstaaelse om endel Tyverier, der ikke havde været Gjenstand for nogen af de tidligere imod ham anlagte Sager. For disse af ham, efterat den nævnte Dom af 20de April f. A. var ham overgaaet, tilstaaede Tyverier er Tiltalte nu under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik 5 andre Tiltalte, for hvis Bedkommende

Sagen ikke er indbanket for Overretten — sat under Tiltale, saaledes at Actionen ifølge Justitsministeriets Resolution af 19de December f. A. tillige omfatter det af Tyverierne, som mulig er forøvet for over 10 Aar siden.

Ifølge den af Tiltalte afgivne Tilstaelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, har han i Sommeren 1869 tilvendt sig et Par Støvler og et Par Lagener, der tilhørte Iver Jensen af Lundbæk Mølletoft og beroede i et Kammer i dennes østre Huus, hvortil han skaffede sig Adgang ved at stige ind igennem en aabenstaaende Lem. De sjaalne Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og, efter at være vurderede til 4 Rd. 2 Mk., udleverede til Bestjaalne, der har frasalbet Krav paa Erstatning.

Endvidere har Tiltalte engang i samme Sommer været deelagtig i et Tyveri af et Lam, og den af ham herom afgivne Forklaring, som han isøvrigt senere i et enkelt Punkt noget har forandret, gaar ud paa, at han ved Halskær Bro traf sammen med en ham ubekjendt Person, med hvem han kom til at sølges, og at de, da denne Person, efterat de havde drukket noget Brændevin sammen, viltrede, at det kunde være godt at faae et Lam kogt, derfor Tiltalte vilste, hvor det kunde koges, bleve enige om, at den fremmede Person skulde tage et Lam og senere møde Tiltalte paa et aftalt Sted. Da de atter traf sammen, havde den fremmede Person et slagtet Lam i en Pose, hvorpaa de, idet Tiltalte hjalp med at bære Posen, begave sig til den i 1ste Infantris medtiltalte Johannes Eliasen, der imidlertid ikke vilde lade dem faae Lammet kogt hos sig, og Lammet blev derpaa af den fremmede Person kastet hen i en Rugmark. Efter Sagens Oplysninger maa det sjaalne Lam antages at have tilhørt Gaardmand Jens Pedersen af St. Aistrup, paa hvis Mark det havde staaet paa Græs, og Bestjaalne har anslaaet dets Værdi til 2 Rd., men frasalbet Krav paa Erstatning. Paa samme Maade maa det tillige anses godtgjort, at Tiltalte for 8 à 10 Aar siden — som det maa antages førend han blev dømt 2den Gang for Tyveri, og tildeels førend han første Gang dømdes for samme Forbrydelse — har begaaet 8 à 9 simple Tyverier, ved hvilke han bl. A. tilvendte sig nogle Ose af Værdi omtrent 3 Rd., endel Lærred af Værdi 8 Rd. 2 Mk. samt 2 Kjedler, og at han i 1869 og 1870 har begaaet 13 simple Tyverier, ved hvilke han foruden 2 Lysere af Værdi 1 Rd. 1 Mk. og nogle mindre betydelige Gjenstande tilvendte sig nogle Ose af Værdi omtrent 3 Rd., 2 Hestebækkener og endel Linnedsager. Af de ved disse Tyverier Bestjaalne har Gaardmand Niels Nielsen af Dylev Mark, hvem Tiltalte har frasalbet 23 Alen Lærred, og Gieren af de 2 Hestebækkener, Gaardmand Anders Christensen Ibsø af Ibsøgaarden paastaet sig tilkendte i Erstatning henholdsvis 5 Rd. og 8 Rd., ligesom Gierinden af den ene Kjedel, Skolelærer Krabsens Enke, Bodil Sørensbatter af Ersted har paastaet Kjedlens Værdi erstattet med 10 Rd.

For de saaledes vedgaaede Tyverier vil Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 64, sammenholdt med §§ 228, 230 1ste Led og 232, jfr. tildeels § 51, være at anses med en Tillægsstraf, der efter Sagens Omstændigheder

findes ved Underretsbommen passende bestemt til Tugthuusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til de idømte Erstatningsbeløb det vil kunne have sit Forblivende, vil derfor i disse Henseender være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 176.

Advocat Klubien

contra

1) **Christian Hansen**, 2) **Jørgen Hansen**, 3) dennes Hustru **Johanne Nielsen**, 4) **Charlotte Rasmusbatter**, 5) **Hans Christian Jacobsen** og 6) **Ane Marie Hansen** (Defensorer Bungen for Nr. 1, 3 og 4, Hindenburg for Nr. 2, 5 og 6),

der tiltales, Nr. 1 for Vold imod sin Fader, Nr. 2 for Tyveri, Nr. 3, 4, 5 og 6 for falsk Forklaring for Retten, Nr. 4 tillige for at have forlebet sin Søn (Tiltalte Nr. 5) til denne Forbrydelse og Nr. 6 tillige for Tyveri.

Holsteenhuus Birks Extrarets Dom af 15de December 1871: „De Tiltalte, Indsidder Christian Hansen og Johanne Nielsen, Indsidder Jørgen Hansens Hustru, Begge af Vesteraaby, bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. De Tiltalte, Indsidder Jørgen Hansen og Ane Marie Hansen af Vesteraaby samt Charlotte Rasmusbatter og Hans Christian Jacobsen af Besterfjerninge bør straffes, de 2de Førstnævnte med Fængsel paa Band og Brød, Jørgen Hansen i 5 og Ane Marie Hansen i 2 Gange 5 Dage, de 2de Sidstnævnte med simpelt Fængsel, Charlotte Rasmusbatter i 3 og Jacobsen i 2 Maaneber. I Erstatning betaler Tiltalte Jørgen Hansen til Baron Holsteen-Carissins til Holsteenhuus 4 Rd., og Tiltalte Ane Marie Hansen til Jordemoder Ane Cathrine Clausen i Nørrelyndelse 8 Rd. 3 Mk. Foruden at de Tiltalte hver for sit Bedkommende have at udrede de med deres Anholdelse og Fængsling forbundne Udgifter, erlægges alle Sagens øvrige Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Hoffmeyer 8 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Hansen i Sødinge og Groth Petersen 6 Rd. til hver, foruden Diæter efter Amtets Bestemmelse, af de Tiltalte Christian Hansen, Jørgen Hansen og Ane Marie Hansen

hver med $\frac{1}{4}$ samt af de Tiltalte Johanne Nielsen, Søren Hansens Hustru, Charlotte Rasmusbatter og Hans Christian Jacobsen hver med $\frac{1}{12}$. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te April 1872: „De Tiltalte, Indsibber Christian Hansen og Indsibber Søren Hansens Hustru Johanne Nielsen bør straffes, Førstnævnte med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte med simpelt Fængsel i 2 Maaneder, og bør førstnævnte Tiltalte derhos have sin Arveret efter sin Fader, Huusmand Hans Søren Hjeronymus forbrudt. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Raas, Møgaard og Mejer for Overretten betale de Tiltalte 10 Rd. til hver i det i Underrettsdommen bestemte Forhold. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Ane Marie Hansen findes at maatte bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Ane Marie Hansen bestemmes til 3 Gange 5 Dage. Advocat Klubien, Etatsraad Bungen og Advocat Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salarier bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Hofsteenhus Birls Extraret paatjendte Sag, hvorunder de Tiltalte ere actionerede, Nr. 1) Indsibber Christian Hansen for Bølb imob

sin Fader, Nr. 2) Indsibder Sorgen Hansen for Tyveri og Nr. 3) dennes Hustru Johanne Nielsen, Nr. 4) Charlotte Rasmusbatter, Nr. 5) Hans Christian Jacobsen og Nr. 6) Ane Marie Hansen for falsk Forklaring for Retten, Nr. 4) Charlotte Rasmusbatter tillige for at have foreledet sin Søn til denne Forbrydelse og Nr. 6) Ane Marie Hansen i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 13de October s. A. tillige for Tyveri, ere ved den paaanførte Dom de Tiltalte Christian Hansen og Johanne Nielsen, Sorgen Hansens Hustru frifundne for Actors Tiltale, Sorgen Hansen og Ane Marie Hansen ansete med Fængsel paa Bånd og Brød respective i 5 og 2 Gange 5 Dage, og Charlotte Rasmusbatter og Hans Christian Jacobsen ansete med simpelt Fængsel respective i 3 og 2 Maanedere.

Med Hensyn til det Tiltalte Christian Hansen paafigtede Forhold har hans Fader, Huusmand Hans Sorgen Hieronymus, der er 68 Aar gl., og hos hvem han boer tilhuse, forklaret, at denne Tiltalte flere Gange har lagt Haand paa ham og navnlig den 2den eller 3die Marts s. A., da Tiltalte om Aftenen skal være kommen ind til ham og uden nogen fra hans Side givne Anledning gjorde sig vred og skjældte ud samt paa Opfordring om at gaae soer ind paa ham og stødte ham ind imod en i Stuen værende Leer-Kaminovn, tog ham i Ørerne og Skuldrene og rystede og slog ham, saa at Blodet flød af Næse og Mund og af et Sted i Baghovedet. Tiltalte har derimod benægtet at have flaaet Faberen enten forhen eller ved den anførte Leilighed, ved hvilken han efter sin Forklaring ikke egentlig var inde i Stuen, men blot henhattede en Visker lige indenfor Forstuedøren og yttrede sin Misbilligelse over Noget, hans ikke tilstedeværende Broder skulde have gjort, hvorpaa Faberen soer imod ham og rev ham i Ansigtet med begge Hænder, og for at afværge dette Anfald lagde Tiltalte Haanden mod hans Bryst og stødte ham fra sig, hvorved han faldt over mod en Luge til Dønnens Bagside og stødte Baghovedet. Vel er nu intet Beviis fremkommet for Rigtigheden af Faberens Forklaring, sjøndt de af hans Hustru og Datter, Medtiltalte Ane Marie Hansen afgivne Forklaringer for en Deel bestyrke den; men da det maa antages, at Tiltalte ved den omhandlede Leilighed kom ind i Faberens Stue og brugte Mund og ikke paa Faberens berettigede Forlangende vilde forlade Stuen, og da der ikke foreligger noget Datum for, at Tiltalte var i et Rødværgesiltsælde ligeoverfor den gamle Mand, findes han, der har vedgaaet at have lagt Haand paa denne, at maatte anses efter Straffelovens § 201 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød og efter § 304 med at have sin Arveret efter Faberen forbrudt.

Tiltalte Sorgen Hansen af Vesteraaby er ved egen af det isørigt Oplyste bestyrkede Tilfælde overbevist at have en Aften i Marts Maaned s. A. i den under Baroniet Holfsteenhuus hørende Bøgebjergskov stjaalet 2de til 1 Rd. 1 Mk. vurderede Aftræer, hvorfor det maa billiges, at han, der er sødt den 14de November 1840 og ikke tidligere straffet, er ansæt efter Straffelovens § 234 cfr. § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage og paalagt at erstatte Skoveieren den Værdi, som Træerne ere ansatte til for ham.

Denne Tiltaltes Hustru Johanne Nielsen har i længere Tid ved-

holdende beuægtet, at hendes Mand, der som Medlem af Baabenbrødrenes Selskab havde Sygeunderstøttelse af dette, havde været ude om Aftenen eller Natten, og navnlig at han engang i April Maaned f. A. havde bragt en hendes Moder, Medtiltalte Charlotte Rasmusdatter tilhørende, af hende laant Oltønde hjem til hende i Bøstertjeringe, samt forklaret, at den blev afhentet af hendes Broder, Medtiltalte Hans Christian Jacobsen, uagtet hun vidste, at dette var urigtigt, og at Tørgen Hansen selv havde afleveret Tønden og oftere været ude om Aftenen. Da det gjentagende er foreholdt hende, at hun afgav Forklaring som Vidne, og det ikke, som i Underretsbommen antaget, skjønnes, at der har været nogen Anledning for hende til at antage, at Sagen gjaldt hende, hvilket hun end ikke selv har paaberaabt sig, medens hun som Motiv har årsøst Frygt for, at det skulde have Betydning for hendes Mand for hans Stilling i Baabenbrøderselskabet, findes hun, der er født den 17de Juni 1842 og ikke findes tidligere straffet, at burde anses efter Straffelovens § 146 med simpelt Fængsel i 2 Maaneber.

De Tiltalte Charlotte Rasmusdatter og Hans Christian Jacobsen ere ved egen af det isvrigt Dplyste bestrykede Tilskaaelse overbeviste at have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold, idet de begge i Forhør den 8de Juni f. A. forklarede, at det ikke var Tiltalte Tørgen Hansen, men Tiltalte Hans Christian Jacobsen, der afhente og hjembragte den nævnte Oltønde, uagtet de begge vidste, at det var urigtigt, og Tiltalte Charlotte Rasmusdatter har erkjendt, at hun har opfordret Tiltalte Hans Christian Jacobsen til at afgive den urigtige Forklaring, alt fordi hun frygte for, at Tørgen Hansen skulde, som han havde foreslået hende, blive udstødt af Baabenbrødrenes Selskab. Det maa derfor bifalbes, at disse Tiltalte, af hvilke Tiltalte Charlotte Rasmusdatter er født den 18de Mai 1810 og Hans Christian Jacobsen den 27de Febr. 1851, og som ikke tidligere ere straffede, ere ansæte efter Straffelovens § 146, Forskønnede tillige efter § 52, og findes de dem tilfundsne Straffe af simpelt Fængsel respective i 3 og 2 Maaneber passende.

Tiltalte Ane Marie Hansen, der er født den 29de August 1828 og ikke findes tidligere straffet, er paa samme Maade overbevist at have omtrent i Mai 1858 eller 1859 frafjaalet sine Svigerforældre, hos hvem hun dengang havde Ophold i Nørrelundelse, en Brødtiv vurderet til 1 Mk., en Sæk vurderet til 1 Rd., 3 Skjorter vurderede til 1 Rd. 4 Mk. Stykket, et Par Lagener vurderede til 2 Rd. 3 Mk., 4½ Alen Høvergarn vurderet til 4 Rd. 3 Mk., 1 Skaal vurderet til 3 Rd. og 1 Rd. Hun har endvidere erkjendt, at hun har givet urigtig Forklaring om det imellem hendes Fader og Broder, Tiltalte Christian Hansen den 2den eller 3die Marts f. A. Foreskønnede, idet hun, som hun har udsagt, for ikke at gjøre Sagen værre for sin Broder nægtebe at have seet, at hendes Fader var blodig paa Næse og Mund, skjøndt hun, som hun senere har indrømmet, virkelig havde seet det. Det maa derfor billiges, at hun er ansæet efter Straffelovens §§ 146 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og paalagt at udrede i Erstatning til den Beskønnede 8 Rd. 3 Mk.

Da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifaldes, vil den blive at stadfæste med den for de Tilstaute Christian Hansens og Johanne Nielsen, Jørgen Hansens Hustrus Vedkommende af det Foransførte følgende Forandring.“

Fredagen den 1ste November.

Nr. 263. **Middelfart Discontoinstitut** (Advocat Hansen)
contra

Thøger From, M. Evermoes m. Fl. samt Handelshuset **P. A. Jerichau & Christensens Fallitbo** (Adv. Brod),
betræffende en af Discontoinstitutet over benæbte Handelshuus erhvervet Dom og Execution for Bexler til Beløb 67,000 Rb. m. v.

Middelfart Kjøbstads Gjæsterets Dom af 4de Januar 1870:
„Indstævnte, Handelshuset P. A. Jerichau & Christensen i Middelfart bør imod Udlevering af de paagjældende Bexler med tilhørende Protester til Citanten, Middelfart Discontoinstitut betale 67,000 Rb. med Renter 7 pCt. i Aaret fra idag og indtil Betaling stæer af 36,000 Rb., 1 pCt. maanedlig fra den 26de December f. A. i 6 Maaneber og derefter 1/2 pCt. maanedlig af 5000 Rb., samme Rente fra den 28de December f. A. af 12,000 Rb., samme Rente fra den 31te December f. A. af 4000 Rb. og samme Rente fra den 8de October f. A. af 10,000 Rb, samt dette Søgsmåals stadesløse Omkostninger, berunder Protestomkostningerne, 1/2 pCt. Provision m. v. efter Regning. Det Indømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærb efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Februar 1872: „Gjæsteretsdommen bør ved Magt stande, hvorimod den paaankede Executionsforretning bør være ophævet. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom med Hensyn til Gjæsteretsdommen ansførte Grunde, samt idet de af Contracitanterne for Høiesteret fremsatte subsidiaire Paaastande som uhjemlede i Gjæsteretsproceduren ikke ville kunne komme i Betragt-

ning, vil deres Paastrand om førstnævnte Doms Underkjendelse, forsaavidt Højesteretsdommen angaaer, ikke kunne tages tilfølgende, hvorved endnu bemærkes, at der med Hensyn til det i Dommen berørte Sagsførerenssalarium ikke foreligger Højesteret saadanne Oplysninger, som kunde hjemle en Nedsættelse af samme.

Ligeledes maa det billiges, at det ved den indankede Dom er antaget, at den omtvistede Executionsforsretning bør være ophevet. I denne Henseende bemærkes, at, hvis ikke begge de i Dommen ommeldte, den 7de Januar 1870 om Aftenen til Byfogden indkomne Begjæringer, den ene fra Kjøbmand Christensen om, at hans Bo maatte blive taget under Skiftebehandling, og den anden om Execution i Boet, hvilken fra Discontokassens Side indbragtes for Byfogden, medens Christensen forhandlede med denne angaaende sin Begjæring, strax efter af de Paagjældende i Forening vare bleve tagne tilbage, vilde Skiftebehandlingen have været at fremme, uden at der kunde foretages Execution; men Forholdet maatte blive det samme, da Begjæringerne den næste Dag gjentoges, uden at de Paagjældende i Mellemtiden havde kunnet forenes om en fælles Optræden, idet under disse Omstændigheder, saaledes som det i den indankede Dom nærmere er udviklet, det Forspring maatte blive uden Betydning, som Procurator Møller erholdt til Fordeel for den af Discontoinstitutet attraaede Execution ved i Kraft af sin Aftale med Byfogdens Fuldmægtig, som Byfogden derefter havde samtykket i, at faae Executionen paabegyndt i en tidlig Morgentime inden den sædvanlige Contoirtid.

Den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger bifaldes, vil saaledes i det Hele være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Hovedcitanterne 5 Rd. og Contracitanterne ligesaa meget.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Procurator Møller i Bogense som Befuldmægtiget for Discountinstituttet i Middelfart efter Gjæsteretsfævnning af 3die Januar 1870 havde søgt Handelsfirmaet P. A. Serichau & Christensen sammesteds deels som Acceptant og Bexelubstæder deels som Traasent ifølge forskjellige forsaadne Bexler til Betaling af 67,000 Rd. med Renter deraf m. M., blev der ved en den følgende Dag, den 4de Januar affagt Dom givet den saaledes nedlagte Paastand Medhold, ligesom der ved en Executionsforretning, som begyndte den 8de Januar og sluttedes den 22de, blev gjort Udlæg ifølge denne Dom for et Beløb af ialt 68,814 Rd. 2 Mk. 5 f i ovennævnte Firmas Eiendele, hvorhos bemærkes, at strax efter Executionens Begyndelse den 8de Januar bleve saavel Firmaets som dets Interessenters Boer tagne under Skiftebehandling som fallitte.

Angaaende denne Fallit og de dermed i Forbindelse staaende Forhold tilbeholdes der under 19de s. M. gjennem Justitsministeriet Amtmand Dahlerup Commissorium til at optage Forhør, og blev der efter endt Undersøgelse anlagt Justitsag mod forskjellige Personer, deriblandt Associe af Firmaet Serichau & Christensen, Kjøbmand i Middelfart N. P. A. Christensen og administrerende Directeur for det nævnte Discountinstituttet A. Chr. Hansen, hvilken Sag af Commissarier blev paaendt den 4de November 1870 og af Høiesteret den 27de April 1871, ved sidstnævnte Rets Dom blandt Andet derhen, at Christensen og Hansen idømtes Straffe af respective 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 3 Ugers simpelt Fængsel, for Christensens Vedkommende efter Straffelovens §§ 260 og 261 og for Hansens efter dens § 261 cfr. § 48.

Under 16de Februar 1870 have Titanterne, Firmaerne Thøger From, M. Evertmoes og det kjøbenhavnske Skibsrederi og Grosferer Tørgen Jensen, Alle af Kjøbenhavn som Creditorer i Handelshuset i Middelfart P. A. Serichau & Christensens Fallitbo og i dette Firmas særlige Interessenters, Kjøbmændene P. A. Serichaus og N. P. A. Christensens Fallitboer, til hvem endeel flere i Stævningen nævnte Creditorer i efternævnte Firmas og dets enkelte Interessenters Fallitboer ligesom ogsaa Skiftecommissairerne i Firmaets Fallitbo have sluttet sig, stævnet Middelfart Discountinstituttet ved sammes Beskyrdelse, Justitsraad, Tolbforvalter Groos samt Kjøbmændene S. R. Behrendt og A. Chr. Hansen, Alle af Middelfart, til her for Retten at høre deels den ovennævnte Gæsteretsdom og den i Sagen brugte Behandling kjendt uferrettelig eller underkjendt, tilfæjet og forandret, deels den foretagne Executionsforretning og de derunder afgivne Fragtninger og Decreter enten kjendte uferrettelige eller underkjendte og ophævede i det Hele eller deelsviis, og det indstævnte Discountinstituttet derhos tilpligtet at betale Appellens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have derimod procederet til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst hos Titanterne.

Foraaavdi de Indstævnte have formeent, at den i Sagen mellem dem og Firmaet Serichau & Christensen affagte Gæsteretsdom ikke kan søges omstødt af Titanterne som Udenforstaaende, og at de Dplysninger ei kunne be-

nyttes, der ere fremkomne under de, som ovennævnt, optagne criminelle Forhør, da kan Overretten ei billige denne Formening, idet Intet kan være til Hinders for, at den, der anseer sin Ret krænkert ved en mellem 2 andre Parter stedsfunden Retsafgjørelse, kan i Appellinstantsen fremkomme med alt det til at begrundes sin Paastand Fornødne.

Fra Titanernes Side er det gjort gjældende, og de have derpaa støttet en principal Paastand om den indankede Doms samt Executionsforretningens Annulation og en subsidiair om Frisindelse, at, da det indstævnte Discontoinstitut ifølge dets Love bestyres af 3 ligestillede Directeurer, og det maa ansees opløst, at de 2 af disse have været ubekjendte med, at Gjæsteretsagen blev anlagt, har den 3die Directeur N. Chr. Hansen saagnet Competence til at instituere Søgsmålet. Men af den Grund kan Overretten hverken kjende paa Annulation eller Frisindelse, da det ved en i Institutet i 1866 afholdt Generalforsamling sees at være vedtaget, at Hansen skulde fungere som Instituttets ledende Directeur, medens de 2 andre Directeurer kun skulde være tilsynhavende, saa at det ikke kan ansees at have ligget udenfor Hansens Competence at anlægge det ommeldte Søgsmaal.

Deres Paastand om Gjæsteretsdommens Underkjendelse have Titanerne fremdeles villet støtte derpaa, at de, som ovennævnt, angaaende det ostmeldte Firmas Fallit m. m. optagne Forhør skulle oplyse, at N. P. A. Christensen, der er Chef for Firmaet, og Indstævnte Hansen havde fra November 1869 til 4de Januar 1870 i Forening lagt Plan til den paaankede Doms Erhvervelse for derved at begunstige Discontoinstitutet paa Firmaets øvrige Creditorets Bekostning, i hvilken Henseende det uvanlig er bemærket, at Størstedelen af de i Sagen omhandlede Bøger ere antedaterede for at give dem Udseende af at være forsalde den 2den Januar, hvorved de fingeredes modne til Doms Erhvervelse, uden at de i Virkeligheden vare det; og ligeledes have Titanerne fremhævet, at, da Høiesteret ved dens i den anlagte Juslitsag affagte Dom, som ovenanført, har idømt Directeur Hansen Straf for hans Virksomhed, navnlig for at have udbetalt 2500 Rd. til Forebyggelse af Falliterklæring, førend Gjæsteretsdommens Execution var begyndt, saa kan Discontoinstitutet, hvis Formand Hansen er, og paa hvis Vegne han maa ansees at have handlet, ikke undgaae at bære de civilrettlige Følger deraf. Overretten skjønner dog ikke, at det Ovenstaaende afgiver tilstrækkelige Motiver til en Underkjendelse af Gjæsteretsdommen. Discontoinstitutet maa antages at have været berettiget til at samle alle Bøgerne til een Betalingslid og successfult at fornye dem saaledes, at de forsalbt ved Aarets Udgang, uden at den Form, der hertil blev brugt, og som bestod i, at Bøgerne, naar de skulde fornyes, saaledes antedateredes, at de forsalbt til denne Tid, kan statueres at indeholde nogen Bedrøgelighed, og det Samme kunde være opnaaet ved at udskede Fornyhelsesbøgerne paa en saadan Tid, at de uden Antedatering udløb ved Udgangen af Aaret.

Da nu efter vor hidtil gjældende Ret og hvad der maa antages statueret ved en stadig Retspraxis en før en Fallit fuldbyrdet Transaction ikke kan omstødes, naar den er virkelig, om end Erhververen har handlet med Bevidst-

hed om Debitors Insolvents, og det, hvorfor en af Discountinstituttets Directeurer ved den ovennævnte Høiesteretsdom er straffet, ikke staaer i en saadant Forbindelse med eller i noget saadant Causalitetsforhold til den Ret, Indstævnte har gjort gjældende, at samme derved kan officeres, vil, som allerede bemærket, den indante Dom heller ikke paa Grund heraf kunne tilsidefættes.

Naar Citanterne have nedlagt en subsidiair Paastand om, at de ved Høiesteretsdommen beregnede 7 pCt. af Bøxlerne nedsettes til 6 pCt., kan denne Paastand efter Bestemmelserne i Lov 6te April 1855 cfr. Frdn. 7de April 1843 ikke ansees besøiet, ligesom der heller ikke findes tilstrækkelig Anledning til efter Citanternes Paastand at nedsette det Procurator Møller tillagte Salair m. m.

I Henhold til alt Foranførte vil Høiesteretsdommen være at stadfæste. Hvad angaaer den paaanførte Executionsforretning, finder Retten derimod at burde komme til det modsatte Resultat. Det er nemlig oplyst, at der Aftenen, forinden Executionen blev foretagen, fandt en Forhandling Sted paa Byfogedcontoiret, som navnlig var foranlediget ved, at Procurator Møller paa Discountinstituttets Vegne havde indgivet en Begjæring, om Execution, medens Kjøbmand Christensen havde erklæret, at han vilde opgive Boet til Skiftebehandling, samt at denne Forhandling endte med en Overenskomst, der, efter hvad Procurator Møller selv inden Retten har forklaret, gif ud paa, at det maatte blive staaende, som det var, til Dagen efter (imorgen), saaledes at Requisitionerne fra begge Sider toges tilbage. At det, som Procurator Møller har forment, skulde kunne forenes med Betydningen af denne Overenskomst, at Enhver paa sin Side havde fri Haand til at forlange, den Eine Execution og den Anden Skiftebehandling, saaledes at den, der kom først den næste Morgen, fik Fortrinet, kan Retten ikke Andet end finde uantageligt. Som ogsaa fra den modsatte Side er gjort gjældende, stjønnes Overenskomsten naturligt at maatte forståes saaledes, at den om Aftenen afbrudte Forhandling skulde fornyes den næste Dag, saaledes at Ingen i Mellemtiden paa egen Haand maatte foretage Noget til Præjudice for denne Forhandlings Udfald. Men det er da et Brud paa denne Overenskomst, naar Procurator Møller, efter hvad der under Sagen er oplyst, endnu samme Aften gjorde Afstale med Byfogdens Fuldmægtig om Executions Forretagelse tidlig den næste Morgen, paa hvilken Tid den ogsaa blev paabegyndt, uden at nogen Forhandling med Firmaet Verichau & Christensen var gaaet forud. Det maa da heraf blive en Følge, at Executionsforretningen, der er effectueret paa en Tid, til hvilken det indstævnte Discountinstitut efter Overenskomsten var ubeløftet fra at lade den foretage, maa som manglende retligt Grundlag blive at ophæve, og der vil saaledes ikke ifølge samme være erhvervet nogen Ret for Discountinstituttet til forløbs Udlæg i de paagjældende Boer, hvilke, som ovenfor anført, strax derefter paa Firmaets Requisition bleve tagne under Skiftebehandling. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.“

Nr. 237.

Advocat Hindenburg
contra

Alexander Christian Nielsen (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de August 1872:
„Tiltalte Alexander Christian Nielsen bør straffes med Forbedrings-
huusarbejde i 8 Maanedes samt i Erstatning til Urtekræmmer
Marius Erone betale 11 Rd. Saa bør han og udrede denne
Actions Omkostninger og berunder Salairer til Actor og
Defensor, Procuratorerne Salomonsen og Justitsraad Nhegaard
med 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden
15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i
det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
hvorefter dog bemærkes, at der i det foreliggende Tilfælde ikke
findes at være Anvendelse for Straffelovens § 251, kjendes
for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg
og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Til-
talte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret assagte Domme med ved-
føiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes
Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
Sesjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. —
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (H. Høgel).
Hjelsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 29—30.

Den 29de November.

1872.

Anden ordinaire Session.

Fredagen den 1ste November.

Nr. 237.

Advocat Hindenburg

contra

Alexander Christian Nielsen (see forrige Nr.).

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Alexander Christian Nielsen for Tyveri, Bedrageri og Falsk anlagte Sag er det beviist ved hans egen, af det iøvrigt Oplyste be- styrkede Tilføielse, at han deels, medens han var i Tjeneste hos Grosserer F. Nielsen, har i et halvt Aars Tid fra September Maaned forrige Aar at regne svigagtigen tilbendt sig til eget Brug Pengebeløb af i det Hele omtrent 10 Rd. paa den Maade, at han, naar han af bemeldte sin Principal sendtes til Privatbanken med Penge, hvoriblandt Lutter paa 5 Rd. i Markstykker, oftere udtog en Mark af hver saadan Pengetut, som han derpaa besuagtet af- levere som indeholdende fulde 5 Rd. til bemeldte Pengeinstitut, hvor den blev modtagen uden Oftertælling, deels under sin Tjeneste i indværende Aar hos Urtekrammer Marius Crone har fraafrjaalet denne i flere forskjellige Gange et Pengebeløb af ialt omtrent 2 Rd., som han tog i Besjjaalnes for ham frit tilgængelige Boutikskuffe, samt beholdt og anvendt til eget Brug 9 Rd., som Urtekrammer Crone havde betroet ham til Betalingen af en Regning, deels endelig i svigagtig Hensigt har udfærdiget en den 22de Mai dette Aar dateret, paa 225 Rd. 3 Sk. 12 f lydende Anviisning til Carl Lindbom eller Ordre paa Privatbankens østre Afdeling, hvilken Anviisning han, efter at have under- skrevet den „Fritz Nielsen“, sigtende med denne Underskrift til sin tidligere oven- omtalte Principal, hvis Navn brugtes paa denne Maade uden hans Vidende og Billie, og at have skrevet paa dens Bagside: „Betalt. Carl Lindbom“, med hvilket Navn han vilde betegne Uhrmager Carl Lindbom, hvis Underskrift

saaledes benyttedes ham uvitterligt og uden hans Minde, lod ved et Bybud præsentere til Betaling i Privatbankens østre Afdeling, hvor imidlertid Anviisningens Fastsættelse opbagedes, inden nogen Udbetaling havde fundet Sted.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 21de Juni 1855 og ikke funden forhen straffet, blive at dømmes efter Straffelovens §§ 228, 251, 253 og 268 jfr. § 37, efter Omstændighederne til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes.

Han vil derhos have at betale i Erstatning til ovennævnte Urtækrammer Etone 11 Rd. og at udrede denne Actions Omkostninger."

Mandagen den 4de November.

Nr. 190.

Advocat Nellesmann

contra

Peter Madsen Nielsen, ogsaa kaldet **Peter Damgaard**

(Defensor Klubien ved Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt §§ 100 og 101.

Veile Rådsheds Extradets Dom af 23de Mai 1872: „Tiltalte Peter Madsen Nielsen, ogsaa kaldet Peter Damgaard bør henfættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Vadum 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Borch 4 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste Juli 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Nellesmann betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Forfaavidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Højesteret til Paatjendelse, og i Henhold til de i den indantebe Dom under denne Deel af Sagen ansøgte Grunde kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Værtshuusholder Peter Madsen Nielsen i Beile for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt §§ 100 og 101.

Ifølge den af Pigen Marie Frederikke Krogh afgivne edelige Forklaring har hun, medens hun fra den 7de Marts til 1ste April d. A. tjente hos Tiltalte, for Betaling havt legemlig Omgang med forskjellige Mandspersoner i Tiltaltes Leilighed, hvortil hun vil være bleven opfordret deels af Tiltaltes Hustru, hvem hun efter sit Udsagn gav de fleste af de saaledes modtagne Penge, deels af Tiltalte selv, der navnlig ogsaa flere Gange seent paa Aftenen, efterat Værtshuset var lukket, har, naar der blev banket paa Vinduene, aabnet for en og anden Mandsperson og saa at sige henviist dem til hende, der havde Natteleie i Stjænkstuen. Tiltalte, der under 15de December 1870 til Politiprocollen har modtaget Advarsel i Henhold til Straffelovens § 182, har nu vel benægtet, at han har havt Kundskab om, at bemeldte Pige bedrev Utugt paa hans Vopæl, men ligesom hans Hustru fra først af har erkjendt, at saavel hun som Tiltalte have vidst, at Pigen bedrev Utugt for Betaling paa deres Vopæl, uden at hun og hendes Mand dog efter hendes Udsagn havde anden Ferdeel deraf end den indirecte, at Gjæster derved bleve trukne til Huset, saaledes have 2 Vidner edeligen forklaret, det ene, at have for Betaling havt legemlig Omgang med den fornævnte Pige i Tiltaltes Stjænkstue, medens Tiltalte opholdt sig i Bærelset ved Siden af, og det andet, at have for Betaling havt Samleie med et Fruentimmer i Tiltaltes Stjænkstue, efterat Tiltalte, der aabnede Døren for ham, havde forføiet sig ind i et andet Bærelse, hvorhos begge disse Vidner have udtalt som deres Formening, at Tiltalte har vidst Vefferd om, hvad der passerede. Ved disse Opløsninger, samt da det ikke kan komme i videre Betragtning, at Tiltaltes Hustru senere under Forhøret har forandret sin Forklaring derhen, at hun kun har formodet, men ikke vidst, at Pigen bedrev Utugt, maa det imod Tiltaltes Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har tilstedet den ommeldte Pige at søe Utugt paa sin Bolig, og navnlig i Henhold til, hvad hans Hustru, som ovenmeldt, har forklaret, for at have Fordeel deraf ved Søgningens Forøgelse, og han maa saaledes anses at have gjort sig skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Vægter J. Madsen i Beile har edeligt forklaret, at han om Aftenen den 29de April d. A. Kloden lidt over 10, medens han befandt sig paa sin Post, saae Tiltalte, uden dog strax at kjende ham, paa Gaden og spurgte ham, om han var syg, hvilket hans Adfærd syntes at tyde paa, men at Tiltalte derpaa gik løs paa ham, greb ham med begge Hænder i Krakkekraven, hvorved Knappen gik op, samt overdænge ham med Stjælsord; efterat Vægteren for at holde Tiltalte borte først havde givet ham nogle Kap over Skuldrene med sin Stak og derpaa var gaaet sin Vej, forfulgte Tiltalte ham og udfjældte ham, hvormed Tiltalte vedblev, efterat Vægteren havde tilkaldt Værtshuusholder S. Hansen, hvis edelige Forklaring ligeledes gaaer ud paa, at Tiltalte ved den ommeldte Leilighed udfjældte Vægteren. Tiltalte har nu vel fra

først af benægtet at have grebet fat i Bægteren og udfjældt ham og senere under Forhøret erklæret, at han ikke kan hufte at have udfjældt Bægteren, idet han efter sin Forklaring havde drukket endeel den Afsten, men ved Bægterens og Bærtshuusholder Hansens foransførte edelige Forklaringer maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, der efter begges Udsagn ikke befandt sig i nogen utilregnelig Tilstand, ved den ommeldte Leilighed ialfald har udfjældt Bægteren under Udførelsen af hans Bestilling, og han maa saaledes ogsaa ansees at have gjort sig skyldig til Straf efter Straffelovens § 101.

Tiltalte, der er født i Mæret 1838, har 2 Gange tidligere frivilligen i Positivretten tilbudt at erlægge Bøder deels for Fornærmelser mod samme Bægter deels for at have holdt ulovligt Nattesæde, men har iøvrigt ikke forhen været tiltalt eller straffet, og da den ham efter de foransførte Lovbestemmelse ved Underrettsdommen nu ikjendte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Dommens Bestemmelse med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.“

Nr. 260.

Advocat Henriksen

contra

Indsidder **Niels Jensen**s Hustru **Abelone Marie**, født **Rasmussen** og **Anders Nielsen** (Defensor Hindenburg), der tiltales, Førstnævnte for Hæleri og for at have sendt sine Børn ud at betle og Sidstnævnte for Tyveri.

Lunde og Stam Herreders Extrarets Dom af 3die Mai 1872: „De Tiltalte Anders Nielsen og Abelone Marie, født Rasmussen, Niels Jensen's Hustru bør ansees, Førstnævnte med 10 Slag Riis under Fogdens Opsyn ved Slutteren, Sidstnævnte med Hensættelse til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage; saa bør og de Tiltalte in solidum at udrede alle af Actionen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Borch og til Defensor, Procurator Kramer med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de August 1872: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Rode og Lehmann for Overretten betale de Tiltalte Anders Nielsen og Abelone Marie Rasmussen, Indsiddere Niels Jensen's Hustru af Gadsbølle Mark Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilsaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte Anders Nielsen har frastjaalet sin Mormoder en Portemonnaie, hvori 3 Rd. 3 Mk. i Penge, der beroede i et uafsaaset Skab paa hendes Vopæl i Skambh, og at han ved sin Hjemkomst har deraf leveret de 3 Rd. til sin Moder, Med- tiltalte Abalone Marie Rasmussen, Subsidier Niels Jensen's Husfru paa Gadsbølle Mark, som anvendte dem til eget Brug, skjøndt hun nok formodebe, at de ikke vare loovlig erhvervede. Sidstnævnte Tiltalte er paa lige Maade overbevist at have sendt fornævnte sin Søn ud for at betle.

Tiltalte Anders Nielsen er født den 10de Mai 1859 og Tiltalte Abalone Rasmussen den 3die Juni 1836; de findes ikke forhen straffede. De ere nu ved Lunde Stam Herredstings Dom af 3die Mai d. A. retteligen ansete, den Første efter Straffelovens § 233 og den Sidste efter samme Lovs § 238 og efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, og da den valgte Straf af respective 10 Slag Riis og Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes passende, ligesom Dommens øvrige Bestemmelser billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 168.

Advocat Henrichsen

contra

Christian Emil Holm, ogsaa kaldet **Heins** eller **Hein**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for svigagtig Fallit og andet Bebrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 11te Juni 1872: „Tiltalte Christian Emil Holm eller Hein, ogsaa kaldet Heins bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt i Erstatning til Statskassen betale 1205 Rd. 1 Mk. 9 Sk. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og derunder

Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonsen og Justitsraad Nyegaard med 6 Rbd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forskyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Christian Emil Holm eller Hein, ogsaa kaldet Heins for svigagtig Fallit og andet Bedrageri anlagte Sag er det bevist ved hans egen, med det isvrigt Oplyste overensstemmende Tilstaelse, at han ved i Løbet af de nærmest foregaaende Aar, sørend han i October Maaned forrige Aar opgav sit Bo som fallit til Skifterettens Behandling, at have afhændet Varer, han som Viinhandler her i Staden havde paa Creditoplag, uden at berigtige den paa samme hvilende Told, har paadraget sig en Gjæld til Statskassen for paa Creditoplagsvarer hvilende Told — til hvis Dækning her, da hans Bo overtoges af Skifteretten, ikke fandtes saadanne Varer — til et Beløb af 1,205 Rbd. 1 Mk. 9 ß, som han ikke har kunnet tilsvare, og hvoraf kun en mindre Deel kan ventes betalt af de i hans Bo isvrigt foresundne Activer.

For at skjule den ovennævnte Afhændelse af ikke toldberigtigede Oplagsvarer havde Tiltalte tilberedt en værdbiløs eller dog saagodtsom værdbiløs Blanding af Vand, Viin og Spiritus, som han foreviste, naar hans Creditoplag blev efterseet af Toldvæsenet, men for dette Forhold findes Tiltalte ikke at kunne paaføres noget særligt Strafansvar, og ei heller er det oplyst, at han er skyldig i nogen Handling, der kan tilregnes ham som strafbart Bedrageri.

I Henhold til det Foransførte vil Tiltalte, der er født den 25de April 1834 og ikke funden forhen straffet, blive i Medfør af Forordningen Iste Februar 1797 § 75 Nr. 5 at ansee efter Straffelovens § 260 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Han vil derhos blive at tilpligte at betale i Erstatning til Statskassen 1,205 Rbd. 1 Mk. 9 ß samt have at udrede denne Actions Omkostninger."

Nr. 199.

Advocat Hindenburg
contra**Peder Jørgensen** (Defensor Henriksen),

der tiltales for Meddeeltighed i Tyveri.

Vends Herreds Extrarets Dom af 10de Mai 1872: „Tiltalte, Indsidder Peter Madsen og Møllebøgger Peder Jørgensen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage hver; saa bør de og betale Een for Begge og Begge for Een til Eierne af Kjærsgaard i Erstatning 3 Rd. og samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Schmidt og Defensor, Procurator Møller 3 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juni 1872: „Herredstingsdommen bør, saavidt paaantet er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Lassen og Suel betaler Tiltalte, Møllebøgger og Dannebrogsmand Peder Jørgensen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilnaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Tiltalte ved sin gjentagne Opfordring og Anviisning har forarsaget, at en i 1ste Instants medtiltalt Person har fra Kjærsgaard Stov bortstjålet og til Tiltalte afleveret en Bidie, hvis Værdi paa Roden, saaledes som den befandtes for Tyveriet, er ansat til 3 Rd., men som Brændsel værderet til 1 Rd. Tiltalte har forklaret, at det Træ, han ved den Medtiltalte

givne Anvisning sigtede til, var af mindre Dimensioner og Værdi end det Træ, som den Medtaltte i Henhold dertil virkelig borttog og afleverede til Tiltalte. Tiltalte er født i Aaret 1825 og findes ikke forhen straffet.

Han er ved Bends Herredstings Dom af 10de Mai d. A. retteligen anseet efter Straffelovens §§ 52, 228 og 234, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage findes passende, ligesom Dommens øvrige Bestemmelser, forsaavidt denne Tiltalte angaaer, billiges, vil Dommen være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket."

Tirsdagen den 5te November.

Nr. 253.

Advocat Hinzenburg

contra

Tjorgen Larsen Bøse (Defensor Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255.

Bjerge Nasum Herredets Extrarets Dom af 22de Juni 1872, „Tiltalte Tjorgen Larsen med Tilnavn Bøse af Lumby Arbejdsanstalt bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage; saa bør han udrede alle med denne Sag lovligen forbundne Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Kramer og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Jespersen hver 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de September 1872: „Tiltalte Tjorgen Larsen med Tilnavn Bøse bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger og derunder Salairerne til Procuratorerne Kramer og Kammerassessor Jespersen for Underretten 4 Rd. for hver og Procuratorerne Simonsen og M. Møller for Overretten 5 Rd. for hver udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Tiltalte efter Omstændighederne findes at burde tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte udbreder Actionens Omkostninger og derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Bjerge Nasum Herredets Extraret hertil indbante Sag actioneres Tiltalte Sørge Larsen med Tilnavn Bøse for Overtrædelse af Straffelovens § 255, og er han ved Underrettens under 22 Junii d. A. affagte Dom i Medfør af bemeldte Bestemmelse idømt Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 20 Dage for at have anvendt forskjelligt, i Underrettsdommen nærmere bestrevne saakaldte Sympathimidler eller overtroiske Kunster, ved hvis Hjælp han har søgt at curere syge Personer, som have henvendt sig til ham, og af hvem han derfor har modtaget Betaling.

Da det imidlertid efter Tiltaltes Forklaring, som der ikke er Grund til at forlæse, maa antages, at han selv har troet paa de af ham brugte overtroiske Kunstens Virksomhed, og det derfor ikke kan statueres, at han har haft nogen bedragerisk Hensigt med at udøve dem, vil der ikke kunne paalægges ham Strafsansvar efter den ovenciterede § i Straffeloven, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, ligesom Actionens Omkostninger og derunder Salarierne saavel til de for Underretten beklippede Sagsførere som til Actor og Defensor her for Retten, hvilke sidste bestemmes til 5 Rd. for hver, blive at udrede af det Offentlige.“

I Underrettsdommens Præmisser hedder det:

„Tiltalte vil have lært at anvende de saakaldte Sympathimidler af hans gamle Svigerfader, der skal være død for 15 Aar siden, og efter den Tid har han anvendt sine Cure paa Forskjellige, der have søgt ham under Navn af den „Gamle fra Søbo“. Han benægter nogenfinde at have givet „Nogen Noget ind eller smurt Nogen“, som han udtrykker sig, og mener han ikke at have „kunnet slabe Doctorerne“ ved sine Cure. Anledningen til nærværende Sag ere 2 Cure, som han har anvendt i Nørre-Lyndelse Sogn, den ene paa en Mand, der led af et daarligt Been. Han havde raadet den Syge at tage Bøgeafke, Sillevi med Rod og Top, Camilleblomster, Rosenblade og Dorteakillier med Rod og Top, hvilket Alt skalde koges under Iulket Vaag, og Extracten saa varm som mulig anvendes til med samme at vabste det

syge Lem; men forøvrigt raabede han Patienten (Hans Mikkelsen) til paa faastende Hjerte at lade sit Vand i en Flaske. Denne medbragte Hans Mikkelsen til det Huus, hvor Tiltalte skulde træffe ham, og anvendes saa den Cuur, at Hans Mikkelsens Negle paa Hænder og Fødder bleve klippede paa Kors, s: høire Haand, venstre Fod, venstre Haand og høire Fod. De aftklippede Negle tilligemed noget af Patienten aftklippet Haar bleve lagte i Flasken med Urinen, hvilken sidst med Tilbehør nedgraveedes paa Kirkegaarden, hvor det sidste Liig var begravet. Endeligen blev et Trug med Jord 3 Gange bragt igjennem Hans Mikkelsens Been og over dennes Hoved i Guds Navn, og strøg han den Syge med de 3 Fingre 3 Gange paa Knæet, ligesom han gav Hans Mikkelsen Anviisning paa at bruge en trekantet Klub, der skulde være splinterny af Balmel, som aldrig havde været spyt i Tøi. Klubben skulde byppes i saakaldte „Førstedraaber“ (spiritus vini), og med denne den Syge strygges.

Efter Hans Mikkelsens Kones Forklaring var det anvendte Middel, som hun har udtrykt sig, hverken hjulpet til det Gode eller til det Nofsatte.

Den anden Cuur blev anvendt paa et Barn, der skulde lide af den saakaldte engelste Syge. Han raabede Forældrene at vadske Barnet med de saakaldte Førstedraaber, og skulde ogsaa her anvendes den ombestrevne Balmels trekantede Klub. Forøvrigt bestod Curen i, at Tiltalte medbragte 9 Slags Dviste af forskjellige Træer, hvilke han sammenbandt i en Fiirtant, gjennem hvilken saa Barnet gik 3 Gange imod Solens Dvgang, medens Tiltalte, som han har udtrykt sig, siltiende brugte Guds Ord. Sluttelig nedgraveedes Vidierne paa Kirkegaarden. Den anvendte Klub skulde brændes 9de Dagen, efterat den var brugt, hvilket Tiltalte idetmindste betydede Hans Mikkelsen.“

Nr. 184.

Advocat Hindenburg

contra

Christian Møller Petersen Sepstrup (Def. Levinsen),
der tiltales for grove Uordener i Henseende til Førelsen af hans
Handelsbøger.

Slagelse Rjebstads Extrarets Dom af 30te Marts 1872:
„Tiltalte, Fallenten Detaillist Christian Møller Petersen Sepstrup
bør at henfættes i simpelt Fængsel i tre Maaneder samt udrede
de med denne Action forbundne Omkostninger, derunder i Salair
til Actor, Procurator Hartnack 5 og til Defensor, Procurator
Deichmann 4 Rigsdaler Rigsmonnt. At efterkommes under Ab-
færd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juni 1872: „Byttingsdommen bør ved Magt stande. I Salarium til Procuratorerne Seidelin og Lange for Overretten betaler Tiltalte, Detaillist Christian Møller Petersen Sepstrup i Slagelse 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændigheberne findes at kunne bestemmes til 2 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Maaneder. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilnaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilfrækkelig oplyst, at Tiltalte, Detaillist Christian Møller Petersen Sepstrup i Slagelse, der efter Bestaffensbeden af den af ham brevne Handelsforretning maa i Henhold til den gjældende Lovgivning antages at have været pligtig til at føre Handelsbøger, har i Henseende til Førelsen af disse Handelsbøger gjort sig skyldig i de i Underrettsdommen nærmere specificerede forskjellige grove Uordener.“

Tiltalte, der er født 1844 og ikke findes tidligere criminaliter straffet, er for dette Forhold ved Slagelse Bytings Dom af 30te Marts b. A. rettelig anseet efter Straffelovens § 262 2det Led, og da den valgte Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder findes passende, og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil denne i det Hele være at stadfæste.“

I Underrettsdommens Præmisser hedder det:

„Med Hensyn hertil er det ved det af Kjøbmand Strudsberg i Forening med Kjøbmand Summerup udarbejdede Uddrag af Fallentens Bøger, dateret 6te October 1871, i Forbindelse med dennes i Anledning deraf afgivne Forklaringer og Bedgaaelser saaledes oplyst:

1. At Fallenten ikke har ført nogen Rassebog, men kun Glæde-, Hoved- og Notitsbøger.

2. At ingen af hans Bøger have været autoriserede.
3. At han hyppigt har forsømt at notere baade Ind- og Udbetalinger samt udleverede og modtagne Varer.
4. At han ofte selv med store Summer har forsømt fra Notitsbøgerne eller Glædebogen at overføre dem til Hovedbogen.
5. Oftere er forsømt noget Sted at notere udleverede Varer.
6. At betydelige Feilregninger ere gjorte, paa eet Sted endog saa af 1000 Rd. til hans egen Skade.
7. At han albefes har unbladt at opføre de Varer, som han solgte mod contant Betaling, eller nogen Sum derfor.
8. At have opført 2 forskjellige Debitorer under een Conto.
9. At have anført Varer paa Ens Conto, som have været leverede til en Anden, hvis Navn ikke vides.
10. Flere Steder at have forvevlet Credit- og Debitsiden.
11. Forsømt at anføre Debitorers Navne og Opholdssteder, saa at de ikke kunne findes, og
12. At have transporteret en Fordring efter Bøgerne uden derom at gjøre nogen Bemærkning."

Nr. 191.

Advocat Levinfen

contra

Wilchen Ludvig Blædel Hornemann (Def. Hindenburg), der tiltales for Overtrædelse af Lov af 25de Marts 1872 indeholdende Tillæg til Lov om Tilshn med Udvandrerens Befordring af 1ste Mai 1868, jfr. den sidstnævnte Lov.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de Juni 1872: „De Tiltalte Hans Sønson og Grosferer samt Udvandningsagent Wilchen Ludvig Blædel Hornemann bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Wilchen Ludvig Blædel Hornemanns Vedkommende ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Levinfen og Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 10 Rd., som udredes af det Offentlige.

I den inbaulede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod de Tiltalte Hans Sønsson og Grosferer samt Udvandringsagent Vilhelm Ludvig Blædel Hornemann for Overtrædelse af § 3 sidste Led i Lov af 25de Marts dette Aar, indeholdende Tillæg til Lov om Tilfyn med Udvandrerens Befordring af 1ste Mai 1868, jfr. den sidstnævnte Lov, anlagte Sag maa det ved de af de Tiltalte afgivne Forklaringer og det isvrigt under Sagen Fremkomne anses tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte engang i afvigte Vinter, efter hvad de ville erindre, i Februar Maaned dette Aar i Landscrona have gjort Afstale om, at Tiltalte Sønsson, der ikke har været forsynet med nogen saadan Fuldmagt, som i ovennævnte Lov af 1ste Mai 1868 omhandlet, skulde bestrebe sig for at bevæge Udvandrere, der agtede sig til Amerika, til at lade sig indtegne til Afgang derhen paa Medtaltales Contoir heri Staden, og at Tiltalte Sønsson i Henshold heri i Sverrig har formaaet 16 Personer, som alle vare hjemmehørende i dette Land, til at lade sig indskrive til Uvdring til Amerika hos Medtaltale og derhos sammesteds af hver af dem modtaget 20 Rd. svenskt, hvilke Beløb Tiltalte Sønsson derpaa i flere Gange personlig har indbetalt paa Medtaltales Contoir heri Staden til dennes Contoirpersonale, og samtidig hermed erholdt udleveret til Aflevering til de vedkommende Udvandrere saakaldte Interimscontracter, samt at Tiltalte Hornemann idetmindste een af disse Gange har været tilstede, uden at det dog er oplyst, at den ovenomhandlede Afstale da er bleven fornyet mellem de Tiltalte, eller at det ovenhovedet da er blevet omtalt mellem dem, at Tiltalte Sønsson skulde virke for, at Udvandrere lode sig indtegne til Afgang hos Medtaltale.

Da imidlertid Tiltalte Sønsson, der ikke var danst Underjaat, selvfølgelig ikke kan straffes heri Landet for i Sverrig udførte Handlinger, og det, han heri Landet har foretaget sig i den omhandlede Anledning, nemlig at indbetale Haandpenge paa Tiltalte Hornemanns Contoir og sammesteds modtage Interimscontracterne, ikke gaar ind under Forbudene i fornævnte Lov af 25de Marts dette Aar § 3 cfr. § 1 i Lov af 1ste Mai 1868, og Tiltalte Hornemann ikke kan have paaført sig noget Strafsansvar ved at have indladt sig med Tiltalte Sønsson i et for dennes Vedkommende strafbart Forhold, som Lovgivningen ikke har forbudt for hans Vedkommende, saa ville allerede af denne Grund de Tiltalte — af hvilke Tiltalte Hornemann er født den 19de September 1832 og som ikke tidligere ere fundne straffede efter Dom, hvorimod Tiltalte Hornemann har erklæret at have for Overtrædelse af fornævnte Lov af 1ste Mai 1868 § 7 i Mindelighed erlagt en Bøde af 20 Rd. — blive at frifinde for det Offentliges Tiltale.“

Onsdagen den 6te November.

Nr. 259.

Advocat Hindenburg
contra

- 1) Lars eller Laust Pedersen, 2) Niels Christensen,
3) Mads Sørensen Dreier, 4) Jens Christian Bak,
5) Hans Andreas Bak, 6) Peter Thomsen eller
Thomassen, 7) Niels Thomsen eller Thomassen og 8)
Iver Christensen (Defensor Levinson),

der tiltales, Nr. 1—3 for opsætsigt og fornærmeligt Forhold mod Politiet samt for at have bevirket Polituordener og ikke at have efterkommet Politiets Paalæg og Nr. 4—8 for at have affødtkommet Polituordener og for ikke at have efterkommet Politiets Paalæg.

Ishøgaard med flere Herreders Extrarets Dom af 8de Februar 1872: „Tiltalte Peter Thomsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Lars Pedersen, Mads Sørensen Dreier og Niels Christensen bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, Mads Sørensen Dreier i simpelt Fængsel i 8 Dage og Niels Christensen i simpelt Fængsel i 4 Dage. De Tiltalte Jens Christian Bak, Hans Andreas Bak, Niels Thomsen og Iver Christensen bør til Statskassen bøde henholdsvis 10 Rd., 10 Rd., 5 Rd. og 5 Rd. eller, saafremt disse Bøder ikke betales inden den nedenfor foreskrevne Frist, i Stedet derfor hensættes i simpelt Fængsel, de 2 Førstnævnte hver i 4 Dage og de 2 Sidstnævnte hver i 2 Dage. Saa bør og de Tiltalte Lars Pedersen og Mads Sørensen Dreier Een for Begge og Begge for Een udrede en Trebiedeel af de af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretsprocurator Iaacsen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Kjer 5 Rd., medens samtlige Tiltalte in solidum bør udrede de øvrige to Trebiedeels af Actionsomkostningerne. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 22de Juli 1872: „Tiltalte Lars Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte Niels Christensen og Mads

Sørensen Dreier bør hver især til Statskassen bøde 20 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling heraf henføres i simpelt Fængsel i 5 Dage. De Tiltalte Jens Christian Bak, Hans Andreas Bak, Niels Thomasen, Peter Thomasen og Iver Christensen bør til Jurisdictionens Politikasse bøde, de to Første hver 10 Rd. og de tre Sidste hver 5 Rd. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Merville 8 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Lars Pedersen, hvorhos de Tiltalte Niels Christensen og Mads Sørensen Dreier in solidum med ham og med hinanden indbyrdes tilsvare Halvdelen, og de Tiltalte Jens Christian Bak, Hans Andreas Bak, Niels Thomasen, Peter Thomasen og Iver Christensen ligeledes in solidum med Tiltalte Lars Pedersen og med hverandre indbyrdes $\frac{1}{4}$ af bemeldte Omkostninger. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isørigt at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Da der efter Bestaffenheden af det Jens Christian Bak, Hans Andreas Bak, Peter Thomasen, Niels Thomasen og Iver Christensen paasigtede Forhold ikke vil kunne være Spørgsmaal om herfor at paalægge dem noget Strafsansvar, som kan udgjøre objectum appellabile for Højesteret, bliver Sagen for disse Tiltaltes Vedkommende her fra Retten at afvise. Isørigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, saaledes at Fristen til Udredelsen af de Niels Christensen og Mads Sørensen Dreier idømte Bøder bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

For Jens Christian Baks, Hans Andreas Baks, Peter Thomasens, Niels Thomasens og Iver Christensens Vedkommende afvises Sagen. Isørigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, saaledes at Fristen til Udredelsen af de Niels Christensen og Mads Sørensen Dreier idømte

Bøder bestemmes til 4 Uger efter denne Høieste-
retsdoms Forkyndelse. Advocaterne Hindenburg
og Levinfen tillægges i Salarium for Høiesteret
hver 20 Rd., der udredes af Lars Pedersen, hvor-
hos Niels Christensen og Mads Sørensen Dreier
in solidum med ham og med hinanden indbørdes
deraf tilsvare Halvdelen.

I den inbankede Doms Premisser hedder det: „Under nærværende
Sag sigtes de Tiltalte Lars Pedersen, Niels Christensen og Mads
Sørensen Dreier for opførsigt og fornærmeligt Forhold mod Politiet samt
for at have bevirket Polituordener og ikke at have efterkommet Politiets
Paalæg, samt de Tiltalte Jens Christian Bat, Hans Andreas Bat,
Peter Thomassen, Niels Thomassen og Iver Christensen for at
have affædrommet Polituordener og for ikke at have efterkommet Politiets
Paalæg.

Efter Sagens Oplysninger var der den 20de September f. A., paa
hvilken Dag der afholdtes Marked i Ans, om Aftenen forsamlet en stor Mængde
Mennesker i Ans Kro, og da Klokken var over 10, opfordrede den tilstede-
værende Politifuldmægtig efter Aftale med Bårten de Forsamlede til at for-
lade Kroen; men medens Nogle efterkom denne Opfordring, var der mange
Andre, som uagtet gjentagende Opfordringer af Fuldmægtigen ikke vilde gaae
bort, idet de, naar det var lykkedes Fuldmægtigen i Forening med en Politiz-
betjent at faae dem fra Skjænkstuen ud i Entreen, hver Gang paany trængte
sig ind, og da Døren engang var bleven lukket og spærret med en Sernslang,
sprængte de Ubenforstaaende med Magt Døren og trængte atter ind i Stuen.
Under Politiets Bestræbelser for at fjerne de Tilstedeværende bleve de Tiltalte
Lars Pedersen og Niels Christensen anholdte, men iøvrigt maa det antages, at
Politiet, efterat Døren, som meldt, var bleven sprængt, til en Tid har opgivet
det som umuligt at fjerne Forsamlingen, der efter de afgivne Bidnesforklaringer
i det Hele udviste et støiende og fredsforstyrrende Forhold, idet der blev høstet
og pebet i Fingrene, ligesom af og til Lyfene bleve slukkede m. v. Et Par
Timer efter Midnat gav Fuldmægtigen imidlertid paany Befaling til, at de
Tilstedeværende skulde gaae bort, med Tiltjænbegivende, at Enhver, der ikke
efterkom dette Paalæg, vilde blive dragen til Ansvar, men ikke desto mindre
vedbleve de øvrige ovennævnte 6 Tiltalte endnu i nogen Tid at opholde sig
i Kroen.

Swad særlig angaaer Tiltalte Lars Pedersen, maa det ved de i saa
Henseende afgivne edelige Bidnesbør ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, da
Politifuldmægtigen, efterat det første Paalæg var givet Forsamlingen om at

forlade Kroen, særskilt paalagde ham at gaae og, da han nægtebe dette, tog sat paa ham for at sære ham ud, har sat sig til Modværge og grebet Fuldmægtigen i Frakken og derpaa om det ene Haandled, som han holdt fast, hvorhos han overvældede Fuldmægtigen med grove Stjæltsord, hvormed han vedblev længe, efter at han var bleven anholdt, og han maa overhovedet antages ved sin Adfærd mod Fuldmægtigen i en væsentlig Grad at have bidraget til de senere stedfundne Uordener. I en til Overretten indsendt Skrivelse har denne Tiltalte besværet sig over, at der ved den omhandlede Leilighed af Fuldmægtigen blev uden Foranledning fra hans Side tilføiet ham Slag og Stød, hvorved der tilføiedes ham et Ribbeensbrud, og under den derefter ifølge Overrettens Kjendelse anstillede Undersøgelse er det ogsaa oplyst, at Tiltalte den 23de September f. A. blev tagen under Lægebehandling for Brud af et Ribbeen; men ligesom Fuldmægtigen har benægtet at have tilføiet Tiltalte nogen personlig Overlast med Undtagelse af, at han, da Tiltalte, som meldt, greb ham i Frakken og om det ene Haandled, gav ham nogle Nap over Hingrene med en tynd Spadsereftok for at faae ham til at slippe, saaledes er der ei heller efter de øvrige Deponenters Forklaringer Føie til at antage, at Tiltalte har været udsat for nogen større Magtanvendelse fra Politiets Side, end hans egen Adfærd gjorde nødvendig, eller at navnlig det ommeldte Ribbeensbrud maa tilskrives Mishandling fra Politiets Side.

Endvidere maa det for de Tiltalte Niels Christensens og Mads Sørensen Dreiers Vedkommende ved deres egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger ansees særlig godtgjort, at de, efter at være ifølge Politiets første Opfordring komne ud i Entreen, have, som ovenfor ommeldt, sprængt Døren ind til Stjankesluen, hvorved dog ogsaa Andre maa antages at have været dem behjælpelige. Forsaaavidt derimod Tiltalte Mads Sørensen Dreier har været sigtet for Forsøg paa at befrie Tiltalte Lars Pederjen, efter at denne var bleven anholdt, kan det ikke imod hans Benægtelse af at kunne erindre det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort noget egentligt Forsøg paa Saabant.

Efter Sagens Oplysninger bare saavel Politifuldmægtigen som Politibetjenten hele Aftenen Politiskilt synligt paa Bryttet, hvorhos Fuldmægtigen bar en Hue med Guldtresse og Betjenten Uniform, og skjøndt det maa antages, at samtlige Tiltalte have været mere eller mindre besjænkede, er der dog ingen Føie til at antage, at dette skulde have været Tilfældet med nogen af dem i en saadan Grad, der maatte udefukke Tilregnelighed, undtagen ialfald seent paa Natten for Tiltalte Peter Thomasens Vedkommende; men da Paabudet om at forlade Kroen, som meldt, allerede var givet noget efter Klokken 10, kan end ikke denne Tiltalte paa Grund af Veruselse ansees utilregnelig med Hensyn til den stedfundne Uorden, og isørigt maa det efter de af de Tiltalte afgivne Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger forudsættes, at ingen af dem er forbleven uvidende om det af Politiet udsægte Paabud.

De Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet, maae efter det Anførte alle ansees at have gjort sig

skyldige i Polituorden og i Undblivelse af at efterkomme Politiets ommeldte Paalæg, men da dette Paalæg ikke sees at være givet paa den i Straffelovens § 104 forudsatte Maade, vil denne Lovbestemmelse ikke kunne komme til Anvendelse, ligesom den ommeldte Undblivelse af at efterkomme Politiets Paalæg overhovedet ikke henhører under Straffelovens Bestemmelser, hvorimod den maa komme i Betragtning som en skjæpende Omstændighed ved den stedfundne Polituorden, for hvilken de Tiltalte ville være at ansee med en arbitrair Straf. Tiltalte Lars Pedersen vil derhos efter det Ovenangførte være at ansee efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 1ste Led og § 101, ligesom de Tiltalte Niels Christensen og Mads Sørensen Dreier ville være at ansee efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 2det Led, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes for Lars Pedersen, der er født i Aaret 1816, til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Niels Christensen og Mads Sørensen Dreier, der ere fødte henholdsvis i 1819 og 1835, til en Bøde af 20 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 5 Dage for hver af dem, hvorved de af de nævnte 3 Tiltalte for de af dem begaaede Polituordener m. v. forskyldte Straffe vilde være absorberede. De øvrige fem Tiltalte, der ere i en Alder fra 28 til 37 Aar, vilde være at ansee med Bøder til Jurisdictionens Politikasse, der findes at kunne bestemmes for Jens Christian Bak og Hans Andreas Bak til 10 Rd. for hver og for Niels Thomassen, Peter Thomassen og Iver Christensen til 5 Rd. for hver."

Nr. 230.

Statsraad Bunchen

contra

Carl Alfred Johannes Larsen eller Laurfen

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for den i Straffelovens § 210 omhandlede Forbrydelse eller for Forsøg derpaa.

Criminal- og Politiretens Dom af 17de August 1872:
„Tiltalte Carl Alfred Johannes Larsen, ogsaa kaldet Laurfen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Kalko og Sørensen med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte deels ligeoverfor Skomagermester Rasmussens Hustru deels imod Skomagerpøvend Lund uddiste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee

efter Straffelovens § 210 sammenholdt med § 46, og Straffen findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Carl Alfred Johannes Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunzen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Foraaibidt Tiltalte Carl Alfred Johannes Larsen, ogsaa kaldet Laurzen, Stomagersvend af Profession, født den 2den November 1846 og ikke funden forhen straffet, under nærværende, mod ham for den i Straffelovens § 210 omhandlede Forbrydelse eller Forsøg derpaa anlagte Sag er ved egen, af det isøvrigt Dplysne bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have sammen med 14 til 16 andre Stomagersvende, alle henhørende til en Deel saadanne Svende, som havde gjort Strik og gik omkring for at formaae de Svende af bemeldte Haandværk, der endnu ikke havde nebslagt deres Arbeide, til at gjøre saadant, afvigte 12te Juni i Skomagermester Rasmussens Boutik i Dronningens Løvegade Nr. 61 har forlangt af dennes Hustru Wilhelmine Cathrine Andersen, at hun skulde opgive de Svende, der arbeidede hos hendes Mand, under en Optræden, som kunde bringe hende i den Tro, at de vilde tvinge hende til at opfylde deres Forlangende, findes der i Medfør af Straffelovens § 212, da hun har fratalt Tiltalte, ikke at kunne paaføres ham noget Strafsansvar.

Derimod findes Tiltalte ikke at kunne undgaae saadant Ansvar for det af ham ved egen Tilstaaelse og det isøvrigt i saa Henseende Dplysne overbeviste, samme Dag mod Stomagersvend Jeppe Hansen Lund ubviste Forhold, uanset at denne ogsaa har fratalt Tiltalte for sit Vedkommende.

Hos Sidnævnte indsendt Tiltalte sig bemeldte Dag for at formaae ham til Arbeidsneblæggelse i Forening med flere af de ovennævnte Svende. Sammen med disse trængte han sig ind i Lunds Værelse, og idet han rev eller slog en Støve, hvorpaa Lund arbeidede, ud af dennes Hænder, brugte han efter Lunds Udsagn, hvis Rigtighed han ikke har kunnet modsig, den Uttring: „Sa, vi skal nok lære Dig til at holde op med at arbejde“, samtidig

med, at han i den Hensigt at tvinge Lund til at nedlægge sit Arbejde bevægede sin knyttede Haand truende saa tæt mod Ansigtet af Lund, at han ikke har kunnet benægte, at han med samme er kommen til at berøre Lunds Pande, medens han derimod ikke vil have flaaet Lund, hvilket ei heller kan ansees beviist, og trængte derpaa tilligemed de Andre Lund, uagtet denne opfordrede dem til at forlade Bærelset, op mod et Bindue, hvorfra Lund raabte til nogle Udenforstaaende om at hente Politiet, hvilket ogsaa strax efter kom tilstede og anholdt Tiltalte med 4 andre Svende.

Før dette Forhold, der imidlertid kun kan blive at tilregne Tiltalte som et Forsøg, idet Lund ikke lod sig skræmme til at nedlægge sit Arbejde, vil han blive at ansee efter fornærnte Lovs § 210 jfr. § 46 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage."

Torsdagen den 7de November.

Nr. 270.

Statsraad Bungen

contra

Søren Christian Jensen med Tilnavn Sander

(Defensor Levinsen),

der tiltales for Vold og Fornærmelser imod Sogneraadsmlemmer.

Hjerm Ginding Herreders Extrarets Dom af 23de Mai 1872: „Tiltalte Søren Christian Jensen af Hjerm bør til Statskassen betale en Mulct paa 20 Rd. eller, hvis denne ikke fuldt ud betales, hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Brass 6 Rd. og Defensor, Kammerraad, Procurator Repsdorph 5 Rd. At efterkommes under Absærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 9de September 1872: „Tiltalte Søren Christian Jensen med Tilnavn Sander bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten 5 Rd. til den Første og 4 Rd. til den Sidste samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Cancelliraad Møller 5 Rd. til hver. At efterkommes under Absærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Søren Christian Jensen med Tilnavn Sander for Vold og Forsværelser mod Sogneraadsmlemmer.

Formanden for Hjern Sogneraad, Godsforvalter Nybye har i denne Henseende forklaret, hvad ogsaa i alt Væsentligt stemmer overeens med Sagens andre Oplysninger, at han den 30te December s. A. tilligemed nogle af Sogneraadets Medlemmer befandt sig ved Hjern Station, da Godstoget ankom fra Struer, og da han nu af de tilstedeværende Sogneraadsmlemmer blev gjort opmærksom paa, at Tiltalte, hvis Hustru var bleven understøttet af Sogneraadet, uden at dette havde kunnet faae Tiltalte til at møde for at give Oplysning om sine Forhold, var kommen med Toget, saa at man da nu kunde faae Oplysning om, hvorfor han ikke sørge for sin Familie, gik han hen til Tiltalte og bebreidede ham hans Forhold, idet han derhos har erkjendt det for muligt, at han, da Tiltalte var beskjænk, har i sin Henvendelse til ham brugt Ordet „Sviin“. Tiltalte blev nu grov og nærgaaende, og efterat Formanden og Sogneraadsmlemmerne derpaa havde forladt Stationsbygningen, kom Tiltalte efter dem og greb fat i Formanden, idet han tiltalte denne i en truende Tone, og slap ham først, efterat Formanden havde slaaet ham over Armen med sin Stok, ved hvilken Leilighed Remmen paa en Tasse, som Formanden bar, blev revet itu af Tiltalte; denne anfaldt derpaa først et af Sogneraadsmlemmerne, der imidlertid værgede sig med sin Stok, og derefter et andet, der maatte kalde de øvrige Sogneraadsmlemmer til Hjælp, hvorpaa Tiltalte blev anholdt.

Tiltalte har nu ogsaa erkjendt, at han paa den ansførte Maade har overfaldet Formanden og de to Sogneraadsmlemmer, idet han vil være bleven opirret over Formandens Adfærd imod ham og isvrigt har gjort gjældende, at han ved den ommeldte Leilighed var saa beskjænk, at han ikke usie kan erindre, hvad der passerede, og idet der ikke kan tages noget Hensyn til hans senere partielle Tilbageladelse af denne Tilfaaelse, vil Tiltalte, der er født den 12te Februar 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, saaledes for sit ovennævnte Forhold være at anses efter Straffelovens § 98

med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder, og idet der paa Grund af den berusede Tilstand, hvori Tiltalte ved den paagjældende Feilighed maa antages at have befundet sig, tillige vil være at tage Hensyn til Straffelovens § 39, findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Dage."

Nr. 273.

Advocat Levinfen
contra

Anders Olsen og dennes Hustru **Lovise Søndergaard**
(Defensor Bunken),

der tiltales, Førstnævnte for Falsk og Sidstnævnte for Meddeelsagtighed i denne Forbrydelse.

Vordingborg nordre Virks Extrarets Dom af 22de Juli 1872: „De Tiltalte Anders Olsen og dennes Hustru Lovise Søndergaard bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage og den Sidste i 4 Gange 5 Dage samt ubrede denne Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Tommerup og Ringberg med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Leven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de September 1872: „Tiltalte Anders Olsen og dennes Hustru Lovise Søndergaard bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød, hiin i 4 Gange 5 Dage og denne i 2 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Birtetingsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne ved Overretten Mhlerk og Leth betale de Tiltalte Anders Olsen og Hustru Lovise Søndergaard 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Det de Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes efter sin Bestaffenhed at maatte paadrage dem Strafansvar i Henhold til Bestemmelserne i Straffelovens § 274 ifr. § 270, med hvilke Paragrapher for Lovise Søndergaards Vedkommende bliver at sammenholde § 47 2det Led. Da det antages at kunne have sit Forblivende ved de i Overrettens Dom fastsatte Straffe, vil denne Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover-, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinson og Etatsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende, imod de Tiltalte Anders Olsen og Hustru Lovise Søndergaard henholdsvis for Fallit og Meddeeltaglighed i denne Forbrydelse anlagte og fra Bordingborg nordre Birk's Extrareet hertil indankede Sag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilslaaelse beviist for Tiltalte Olsens Vedkommende, at denne — efterat Kjøbmand Fester i Præks, med hvem han havde Contrabog i Anledning af et imellem dem bestaaende Handelsforhold, var gaaet fallit — har under en af Fallitboet imod ham anlagt Gjældsag nægtet Gjælden og henholdt sig til tvende af ham fremlagte Contrabøger, en ældre og en yngre, der blev udfærdiget paa en Tid, da den ældre var bortkommen, af hvilke han havde forfalsket den ældre ved imod Vedkommandes Vidende og Villie at forandre Bogens sidste Post, en under 13de Januar 1869 ham krediteret contant Betaling af 10 Rd., til 110 Rd., medens han i den yngre Bog, der begynder med Januar 1869, havde ladet Tallet 10 paa Creditiden staa uforandret. Herved og ved Sammenligning med Fester's Handelsbøger opgaves Debrageriet, som isørgt ogsaa uden stor Vanskelighed fandt i Dinene ved den ufuldkomne Raade, hvorpaa Tiltalte i den ældre Contrabog havde skrevet det falske Cættal.

Paa lige Maade er det for Tiltalte Lovise Søndergaards Vedkommende beviist, at hun, efter at være bleven vidende om Forfalskningen, efterat den var færdig, har samtykket i den og navnlig aftalt med Manden at ville gjøre Forbringelsen paa de 110 Rd. gjældende i Fallitboet, hvorved de fik et Tilgodehavende hos dette paa omtrent 35 Rd., ligesom hun ogsaa under de første Forhøret i nærværende Sag vedholdende forklarede, at de havde gjort Indbetalingen af 110 Rd., samt opdigtede flere Omstændigheder, hvorunder denne Indbetaling skulde have fundet Sted.

For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Olsen er sødt den 4de December 1813 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, og Lovise Søndergaard er sødt 1834 og tidligere isølge Høiesteretsdom af 24de October 1862 for Tyveri og Deeltaglighed i Pengeafpresning har været anseet med 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, være at ansee efter Straffelovens § 252, for Sidstnævntes Vedkommende sammenholdt med § 47 2det Membrum, med Straf af Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage.

Underrettsdommen, ved hvilken de ere ansete henholdsvis efter Straffelovens § 274 og § 55 jfr. § 274 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage og 4 Gange 5 Dage, vil derfor for jaavdt være at forandre, medens dens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor tilkjendte Salairer, billiget, hvorfor den i saa Henseende bliver at fastsætte."

Nr. 193.

Statsraad Bunken

contra

Bobil Marie Andersdatter og hendes Mand **Jørgen Hansen** (Defensor Henriksen),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri.

Løve Herreds Exrærets Dom af 8de Mai 1872: „De Tiltalte Bobil Marie Andersdatter og Indsidder Jørgen Hansen, Begge af Ulstrup, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 4 Dage, og bør de derhos in solidum Een for Begge og Begge for Een udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Smith og Defensor, Procurator Hartnack 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Juni 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Alberti og Raasløff for Overretten betale de Tiltalte Bobil Marie Andersdatter og hendes Mand, Indsidder Jørgen Hansen af Ulstrup in solidum 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Henriksen for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Løve Herreds Etraret paafjendte Sag ere de Tiltalte Bobil Marie Andersdatter og hendes Mand, Indsiddet Jørgen Hansen af Ulstrup, der ere actionerede, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri, ved egen, af de isvrigt fremkomne Oplysninger bestyrkede Tilsaaelse overbeviste at have gjort sig skyldige i de dem paafsigtede Forbrydelser, idet Tiltalte Bobil Marie Andersdatter, Hansens Hustru, der havde pleiet Else Christensen Høy under dennes Sygdom, umiddelbart efter hendes Død Ratten mellem den 19de og 20de Marts d. A. har tilvendt sig et den Afbøde tilhørende, til 6 Rd. vurderet Uhr, et til 24 f vurderet Stjært og nogle til 3 Mk. vurderede Strømper samt et Tørklæde, noget Hør og noget Uld og Uldgarn, vurderet ialt til 1 Rd. 5 Mk., der var i den Afbødes Besiddelse og tilhørte dennes Broder, og Tiltalte Jørgen Hansen, uagtet Medtaltte havde gjort ham bekjendt med Tyveriet, deels har benægtet, at en Deel af det Sijaalne var i Huset, deels har poaalagt Medtaltte at brænde Hørrn og staffe Uhret af Veien.

De Tiltalte, af hvilke Hansens Hustru er født den 5te November 1824 og Jørgen Hansen den 18de September 1821, og som ikke findes tidligere straffede, blive derfor at ansee efter Straffeloven, Førstnævnte efter § 228 og Sidstnævnte efter § 238, og da de for dem i Underrettsdommen valgte Straffe af Fængsel paa Band og Brød respective i 3 Gange 5 og 2 Gange 4 Dage billiges, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bisfalbes, vil den blive at stadfæste.“

Nr. 234.

Statsraad Bungen

contra

Juliane Wilhelmine Berner, Bahns frastilte Hustru
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de August 1872:
„Tiltalte Juliane Wilhelmine Berner, Bahns frastilte Hustru hør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at hun udreder denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lassen og Hedscher, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Juliane Wilhelmine Berner, Bahns fraskilte Hustru, der er født den 1ste Juni 1823 og tidligere straffet blandt Andet 2 Gange for Tyveri og 2 Gange som for Hæleri, jenseft ved denne Rets Dom af 27de Mai 1865 under Hensyn til §§ 79 og 77 i Frdn. 11te April 1840, sammenholdte med §§ 21, 22 og 43, efter § 22 som for 4de Gang begaet Hæleri med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, er under nærværende, imod hende for Tyveri eller Hæleri anlagte Sag ved egen, med det isvrigt Dphste stemmende Tilskaaelse overbevist at have været i Besiddelse af 6 ialt til 1 Mk. 8 ß vurderede Stykker Brænde, med hvilke hun den 2den April d. A. af Politiet blev anholdt paa Gaden som mistænkt, af en Deel andet Brænde, som ved hendes Anholdelse i denne Sag fandtes i hendes Hjem, og af 5 ialt til 2 Rd. vurderede Bøger, med Hensyn til hvilke Capitain i Infanteriet Hans Peter Petersen har aflagt Tilhjemlingseed, medens den af hende opgivne Hjemmel til Besiddelsen af disse Gjenstande, hvorefter de 6 Stykker Brænde skulde være givne hende i Baretægt paa Gaden af en ubekjendt Mandsperson, det øvrige Brænde foræret hende efterhaanden af Arbeidsmand Claus Hansen, og Bøgerne laante hende af Tjenestepige Amalie Sørensen, er ubestyrket og i Strid med de 2 Sidstnævntes edelige Forklaringer; men da det ikke er oplyst, at det omhandlede Brænde er fraendt Nogen paa ulovlig Maade, og bemeldte Capitain Petersens tidligere Besiddelse af de 5 omtalte Bøger ikke kan ansees tilstrækkeligen beviist, navnlig ikke derved, at der i hver af Bøgerne paa et foran i samme indheftet Blad er skrevet Lieutenant Petersen eller Lieutenant P. Petersen med en Haandskrift, der, foruden at Capitain Petersen i Henhold til den af ham aflagte Eed bestemt har erklæret den for sin, nedskrevet til forskjellige Tider i Aarene 1852 til 1858, ganske ligner den Haandskrift, hvormed Capitain Petersens Navn findes skrevet deels paa nogle af ham indleverede og i Aarene 1850 til 1853 i tjenstlig Anledning nedskrevne Documenter deels paa et Stykke Papir under Forhøret i denne Sag, saa kan der imod Tiltaltes Benægtelse ikke ansees fremkommet et til at dømme hende enten som Tyv eller Hæler tilstrækkeligt Beviis.

Hun vil som Følge heraf blive at frifinde for Actors Tiltale, dog saaledes at hun vil være at tilpligte at udrede denne Actions Omkostninger.“

Fredagen den 8de November.

Nr. 261.

Advocat Nellemann

contra

Peder Jensen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Kougsø, Sønderhald og Østerlischbjerg Herredens Extrarets Dom af 10de Juni 1872: „Tiltalte Peder Jensen og Bodil Sophie Andersine Christensen, Begge af Mørke bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 7 Dage og Sidstnævnte i 3 Dage. De Tiltalte bør derhos Een for Begge og Begge for Een ubrede de af Actionen skyldende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad Olsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Jacoby 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 5te August 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. for den Sidste. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom for Peder Jensens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 5 Dage.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. 3 Salarium til Advocat Nellemann og Etatsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder bet: „Under denne Sag tiltales Peder Jensen for Tyveri og Bodil Sophie Andersine Christensen eller Christensdatter for Søleri.

Tilfalte Peder Jensen har vedgaaet, hoav ogsaa stemmer overeens med Sagens andre Oplysninger, at, da han og hans Broder den 13de Marts d. A. om Aftenen passerede Veien mellem Bjødstrup og Kalsø, bleve de opmærksomme paa, at der under en Steenkiste henlaa to Steenhamre, som de da efter Tilfaltets Forklaring bleve enige om at tage med sig hjem til Tilfaltets Bolig, hvorefter Tilfalte beholdt dem, indtil han den 9de April, da han skulde transporteres til Fattigaarden i Hornslet, yttrede til Medtilfalte Bobil Sophie Christensen, der levede sammen med ham, og hvem han et Par Dage tidligere havde fortalt, hvorledes han var kommen i Besiddelse af Hamrene, at hun kunde see at faae dem solgt.

Ligeledes har Tilfalte Bobil Sophie Andersine Christensen for sit Vedkommende erkjendt, at hun, uagtet hun var underrettet om, at Hamrene vare sjaalne, har, da hun ikke havde Noget at leve af, ved en Trediemand ladet dem sælge til en Smed for 3 Mk. 8 f.

De ommeldte Hamre, hvilke Eieren efter sin Forklaring den 12te Marts havde henlagt paa det Sted, hvor Tilfalte P. Jensen og hans Broder toge dem, ere under Sagen bragte tilstede og, efter at være vurderede til tilsammen ca. 3 Rd., udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For deres anførte Forhold ville de Tilfalte, af hvilke Peder Jensen er født den 6te Marts 1835 og som ikke tidligere have været tilfalte eller straffede, være at ansee med Straf, P. Jensen efter Straffelovens § 228 cfr. § 47 og B. S. A. Christensen efter Straffelovens § 238, og idet det efter Sagens Omstændigheder findes at kunne have sit Forblivende ved de ved Underrettsdommen bestemte Straffe af Fængsel paa Band og Brød for Jensen i 7 Dage og for Bobil S. Christensen i 3 Dage, vil saaledes den indaanlede Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt de Tilfalte in solidum at udrede Actionens Omkostninger, være at stabsætte, dog at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten ville være at bestemme til henholdsvis 5 og 4 Rd."

Nr. 254.

Advocat Nellesmann

contra

Hans Pedersen Humle (Defensor Levinfen),

der tiltales for Betleri.

Nysted Kjøbstads Politirets Dom af 19de August 1872:
 „Tilfalte Hans Pedersen Humle af Nysted Fattighuus bør henjættes i simpelt Fængsel i 6 Uger samt udrede alle af Straffens Execution flydende Omkostninger. At efterkommes under Afværh efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de September 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Herforth og Nielsen for Overretten betaler Tiltalte Hans Pedersen Humle 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Hans Pedersen Humle, der under nærværende, i 1ste Instants ved Nysted Kjøbstads Politiret paakjendte Sag tiltales for Betleri, ved egen, med de iøvrigt oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig deri, navnlig den 18de Juli d. A., og han, der er født i 1808, tidligere oftere er straffet, blandt Andet ifølge Høiesteretsdom af 4de October 1865 efter Frdn 11te April 1840 § 22 cfr. § 25 med 8 Aars Tugthuusarbejde, hvorved den Straf, han havde forskyldt for Betleri, blev absorberet, men af hvilken Straf den tilbagestaaende Deel ved kongelig Resolution af 21de October f. A. blev ham estergivet, og efter Nysted Kjøbstads Politirets Dom af 2den April d. A. i Henhold til L. 3die Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 4 Uger, maa det billiges, at han ved den paakjendte Dom er anseet efter sidstnævnte Lovbestemmelse med simpelt Fængsel i 6 Uger, hvorfor Dommen vil blive at stadfæste.“

Nr. 255.

Advocat Levinson

contra

Jens Jørgensen (Defensor Brock),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de Juli 1872: „Tiltalte Jens Jørgensen bør straffes med Fængsel paa sædbanlig Fangekost i 120 Dage samt betale i Erstatning til Sømand Poul Florentius Poulsen 700 Rd.; saa bør han og tilsvare Sagens

Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Foruden det i den indankede Dom omhandlede Bedrageri har Tiltalte endvidere efter de Dphlysninger, der ere fremkomne efter bemeldte Doms Afsigelse, gjort sig skyldig i et Bedrageri af samme Bestaffenhed ved at tilegne sig og forbruge et Pengebeløb, som Sømand Jacob Vigtell efterhaanden i lang Tid havde leveret ham for at anbringes i en Sparekasse, idet Tiltalte ved fælste Foregivender unddrog sig fra at gjøre Regnskab for Pengene, der med paaløbne Renter udgjøre 398 Rd.

Dette Forhold er Høiesteret ved kongelig Ordre af 5te December d. A. bemyndiget til at tage under Paakjendelse som første Instants, og Tiltalte vil for de forøvede Bedragerier være at dømmes efter Straffelovens § 253 til en Straf, der efter Omstændighederne bliver at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorhos han vil have at betale den i Dommen bestemte Erstatning samt i Erstatning til fornævnte Jacob Vigtell 398 Rd. og endvidere Sagens Omkostninger.

Chi kendes for Ret:

Zens Førgensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede i Erstatning til Poul Florentius Poulsen 700 Rd. og til Jacob Vigtell 398 Rd. Saa betaler han og Sagens Omkostninger og berunder i Salarium til Advocaterne Levinson og Brod for Høiesteret 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Zens Førgensen, der er født den 30te April 1801 og ikke funden forhen straffet, ved egen, af det iøvrigt Dphlyse stemmende Tilstaaelse er overbevist at have til eget Brug anvendt et Beløb af 700 Rd., som han i Løbet af de sidste 6 Aar efterhaanden havde modtaget af Sømand Poul Florentius Poulsen for

at besørge dem i dennes Navn indsatte til Forrentning i Biskuben, vil han være at ansee efter Straffelovens § 253 jfr. § 23 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædbantlig Fangekost i 120 Dage, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til Besøgne 700 Rb.“

Nr. 276.

Advocat Hindenburg

contra

Martin Knudsen (Defensor Brock),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Meerløse og Tudske Herreders Politirets Dom af 22de August 1872: „Arrestanten, Bagersvend Martin Knudsen af Korsør bør hensættes til 180 Dages Tvangsarbejde i Holbek Amts Sygehuus samt Arbeids- og Daareanstalt, hvorhos han bør udrede alle af Sagen og denne Doms Execution lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de October 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne S. Meyer og Hvaløse betaler Arrestanten Martin Knudsen 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, fra Meerløse og Tudske Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Martin Knudsen for Løsgænger og Betleri, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han heri har gjort sig skyldig, idet han i Midten af afsigte Mai Maaned uden Tilladelse har forladt Korsør Arbeidsanstalt, hvor han var indlagt, og har drevet omkring i Sjælland samt uden at søge Arbejde ernæret sig ved Betleri, indtil han den 9de August næstefter anholdtes i Nørrejernløse.

Arrestanten er døbt den 1ste Juni 1814 og har tidligere mange Gange været dømt og straffet for Løsgængeri og Bettleri, senest ved Korsør Kjøbstads Politirets Dom af 29de Marts 1870 med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Det maa derfor billiges, at han nu ved den indankede Politiretsdom af 22de August d. A. er anset efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5, og da den valgte Straf af 180 Dages Tvangsarbejde i Holbø Amt's Arbejdsanstalt findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste."

Nr. 252.

Advocat Hansen
contra

Christian Joseph Nielsen (Defensor Henriksen),
der tiltales for Tyveri.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Mai 1872: „Tiltalte Christian Joseph Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede denne Sags Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Cancelliraad Olsen og Defensor, Procurator Jacoby 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Juli 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sfaacsen betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 31.

Den 6te December.

1872.

Anden ordinaire Sessjon.

Fredagen den 8de November.

Nr. 252.

Advocat Hansen

contra

Christian Joseph Nielsen (see forrige Nr.).

I den inbankede Doms Præmissær hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Christian Joseph Nielsen for Tyveri.

Det er ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han i Løbet af afvigte Vinter, medens han var ansat som Banearbejder ved Randers Station, hvor han dog ikke havde med Gods- expeditionen at gjøre, 4 Gange om Natten har gennem en uafslået Stakitport begivet sig ind paa Stationens Løsseplads, hvor han fra nogle der henstaaende aabne Jernbanevogne har tilvendt sig ialt 9 Skpr. Rug og c. 1/2 Td. Byg til en samlet Værdi af 10 Rd. 4 Mk. 11 f, hvilket Korn han derefter lod formale til eget Brug, hvorhos det paa samme Maade er godtgjort, at han fra et uafslået Rum i Stationsbygningen 3 Gange har tilvendt sig ialt 4 1/2 Pægle Lampeolie til en Værdi af 10 f Pæglen. Om Erstatning er der ikke under Sagen Spørgsmaal.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i 1827, og som — naar undtages, at han i Militærtjenesten har været straffet for Disciplinærforseelser — ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.“

Tirsdagen den 12te November.

Nr. 154.

Advocat Hindenburg
contra**Marinus Laurentin Møller og Johan Frederik Meyer** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for uberettiget at have præpareret og solgt Medicamenter efter Recept, for Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser om Handel med Gift og for ulovlig Handel med Medicinalvarer og Førstnævnte tillige for at have overtraadt Lovgivningens Bestemmelser om Handel med Gift ved til forskjellige Dyrklæger at sælge hvid Arsenik.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de April 1872: „De Tiltalte Marinus Laurentin Møller og Johan Frederik Meyer bør hver især bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse 100 Rd. og til lige Deling mellem samme Kasse og Angiveren endvidere 50 Rd. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actorerne i Sagen, nuværende Birkedommer Krabbe og Procurator Ralko, med 5 Rd. til den Førstnævnte og med 10 Rd. til den Sidstnævnte. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af Ræringsloven af 29de December 1857 § 23, naar den sammenholdes med flere af denne Lovs andre Bestemmelser, hvoraf utvivlsomt fremgaaer, at Salg af præparerede Medicinalvarer, navnlig i mindre Quantiteter skal være forbeholdt Apothekere, kan den nævnte § ikke ansees at indeholde Hjemmel for de Tiltalte til efter det dem senest meddeelte Borgerstabs som Fabrikanter af kemiske Syrer og Præparater at foretage den i den indankede Dom ommeldte Forhandling af saadanne Varer, hvortil kommer, at det maa ansees uberettiget, at der af de Tiltalte i enkelte Tilfælde er udleveret Medicamenter efter Recepter, udstedte af Læger til Brug for Syge. Som Følge heraf, og idet Højesteret billiger, hvad der med Hensyn til den paatalte Handel med Gift i Dommen er anført, ville de Tiltalte være at ansee

deels efter Forordningen 4de December 1672 § 30, deels efter Forordningen 1ste April 1796 § 1, efter hvilken Forfrift Marinus Laurentin Møller tillige vil være at dømmes for endvidere at have til to Dyrlæger solgt Arsenik, hvilket Forhold ifølge allerhøjeste Ordre af 17de Juli d. A. bliver at paatjende i Forbindelse med nærværende Sag. Straffen findes efter førstnævnte Bestemmelse for hver af de Tiltalte at burde fastsættes til en Bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse af 100 Rd. og efter sidstnævnte Bestemmelse til en Bøde for Møller af 60 Rd. og for Meyer af 50 Rd. til lige Deling mellem bemeldte Kasse og Angiveren. Endvidere ville de Tiltalte have in solidum at ubrede Actionens Omkostninger.

Thi kendes for Ret:

Marinus Laurentin Møller og Johan Frederik Meyer bør hver især til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 100 Rd. og endvidere til lige Deling mellem samme Kasse og Angiveren bøde, den Førstnævnte 60 Rd. og den Sidstnævnte 50 Rd. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een ubrede Actionens Omkostninger, hvorunder de ved Criminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier og i Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henrichsen for Høiestret 20 Rd. til hver.

I den inbante Doms Præmisses hedder det: „Forsaaendte de Tiltalte Marinus Laurentin Møller og Johan Frederik Meyer under nærværende, i Henhold til Actionsordrer af 27de Februar og 16de October forrige Aar samt 16de Februar dette Aar mod dem deels for uberettiget at have præpareret og solgt Medicamenter efter Recept deels for Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser om Handel med Gift og deels endeligen for ulovlig Handel med Medicinalvarer anlagte Sag sigtes som skyldige i den sidstnævnte Lovovertrædelse, have de blandt Andet erkendt, at de saavel før som efter den 24de Mai forrige Aar have solgt en deel af de Stoffer, som findes anførte i nogle af dem udbredte, under Sagen fremlagte Priiscouranter, og som henhøre til de i Bekjendtgjørelse af 12te Juli 1862 angaaende nogle Forhandlingen af præparerede Medicinalvarer vedkomne Bestemmelser samt i Bekjendtgjørelse af 23de Mai forrige Aar angaaende de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden antages at være undtagne fra den almindelige Detailhandel, optagne Gjenstande; men da de Begge, Tiltalte Møller under 6te October 1868 og

Tilfalte Meyer under 27de samme Maaned, have erhvervet Borgerklub som Fabrikanter af kemiske Syrer og Præparater uden Forbehold i nogen Henseende, og bemeldte Stoffer, som det maa antages at de kun have solgt, medens de vare i Besiddelse af den i nysævnte Borgerklub begrundebe Næringsret, ifølge en under Sagen erhvervet Betænkning af 12te Februar dette Aar fra den polytechniske Lærestaat ere kemiske Præparater, kunne de Tilfalte ikke ansees som styldige i ulovlig Handel med Medicinalvarer ved Salget af disse Stoffer, idet de til saadant Salg have havt Hjemmel i den dem efter § 23 i Lov af 29de December 1857 om Haandværks- og Fabrikdrift m. m. tilkomme Affætningsret.

Foraaabidt de derimod endvidere have indrømmet, at de efter 2 af autoriserede Læger udfærdigede Recepter, daterede 25de November 1869 og 17de Juni 1870, have solgt Kali bromatum (Brom-Kalium) og Kali sulphuratum (Høpar sulphuris, Svovllever) og efter Udvise af en under Sagen fremlagt, den 5te September forrige Aar dateret Regning solgt Sodchlor, Kampferafke, Blødhidsafke, Kviksølvsafke, Sod og Glycerin, maae de blive at ansee styldige i ulovligt Salg af præparerede Medicinalvarer eller Medicamenter som Følge af, at de paa Regningen ansførte Stoffer efter Udvise af foran ommeldte Betænkning ere at hense under de af Veljendtgjørelsen af 23de Mai forrige Aar omsatte Gjenstande og ikke ere Syrer, men Blandinger, der ei heller kunne kaldes kemiske Præparater, og altsaa Stoffer, der ligge udenfor de dem ved deres ovennævnte Borgerklub hjemlede Rettigheder, og at de ved Salget af de paa Recepterne, hvilke efter deres Form vise, at de angaae Medicin til Brug for Syge, optegnede Stoffer, uanset at disse i den ansførte Betænkning ere erklærede for kemiske Præparater, have handlet mod Lovgivningens Forskrifter betræffende Apothekervæsenet og navnlig mod § 29 i Forordningen af 4de December 1672, hvortil deres Affætningsret som Fabrikanter ikke kunde give dem lovlig Adkomst.

Svad Sigteisen for Overtrædelse af Lovgivningens Bestemmelser om Handel med Gift angaaer, saa er det oplyst ved de Tilfaldes egne Indrømmelser, at de, foruden at have i deres tidligere borgerlige Stilling som Materialister solgt 1 P. Arsenik til en Person, til hvem de i Medfør af § 3 i Pl. 19de April 1843 ikke lovligten kunde sælge dette i Forordningen 1ste April 1796 § 1 nævnte Giftstof, have som Fabrikanter af kemiske Syrer og Præparater solgt nogle af de i sidstnævnte Lovbud ansførte, kun under visse Næringsbrugeres Forhandlingsret henlagte Giftstoffer, og da de ikke kunne fritages for det deraf følgende Ansvar, fordi disse Giftstoffer i den idtævnte Betænkning ere betegne som kemiske Præparater, idet deres Affætningsret som Fabrikanter ikke kunde give dem Ret til at overtræde Lovgivningens Bestemmelser om Gifthandel, til hvilken Slags Handel de efter disse Bestemmelser maae antages at have været fuldstændigen uberettigede, saa vilde de ikke kunne undgaae at dømmes for deres Overtrædelse i den heromhandlede Henseende.

§ Overensstemmelse med det Foransførte vilde de Tilfalte, der begge ere langt over criminel Lovvald og ved denne Ret's Dom af 9de Februar

1869 ansæte deels efter fornævnte Lovs § 75 deels efter Placat 1ste December 1779 hver med en Kjøbenhavns Communes Kasse tilfaldende Mulct af 40 Rd., nu blive at dømme efter § 30 i Forordningen 4de December 1672 til hver især at erlægge i Mulct til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse 100 Rd. samt efter § 1 i Forordningen 1ste April 1796 at erlægge en samme Kasse og Angiveren til lige Deling tilfaldende Mulct, der bestemmes til 50 Rd. for hver især."

Nr. 277. Advocat Klubien (ved Henrichsen)

contra

Caroline Sophie Gerhardt (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te October 1872:
„Arrestantinden Caroline Sophie Gerhardt bør straffes med Tugthuusarbejde i 5 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Steinthal og Kothe med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afseer efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Caroline Sophie Gerhardt, der har opgivet at være 59 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet at stemme med hendes Udseende, og som tidligere blandt Andet er ansæet ved Høiesterets Dom af 22de Marts 1858 efter Forordningen 11te April 1840 § 25 cfr. § 22 som for 5te Gang begaaet Hæleri og efter Forordningen 21de August 1829 §§ 4 og 8 som for 5te Gang begaaet Væleri med Tugthuusarbejde i 10 Aar, og ved samme Rets Dom af 27de Juli 1868 efter Straffelovens § 232 jfr. § 241 2det Led for 4de Gang begaaet Tyveri og efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Væleri med Tugthuusarbejde i 4 Aar, er under nærværende, mod hende for Tyveri og Løsgænger anlagte Sag ved egen med det isørigt Oplyste stemmende Til-

Naalelse overbeviist at have skaffet 23de August Hjaalet et Par Støvel, et Par Sko og et Tørksæde, hvilke ialt til 3 Rd. 4 Mk. 8 ð vurderebe, Tjenestelarl Peter Jacobsen tilhørende Gjenstande hun tilvendte sig i dennes aabentstaaende Børelse i et Logishuus, hvor hun selv havde Bopæl, samt at have overtraadt et hende til Protocollen over mistæntelige Personer den 3die August dette Aar under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved ikke den 26de s. M., da hun anholdtes i denne Sag, endnu at have givet Møde ved bemeldte Protocol for at give Oplysning om, at hun ernærebe sig paa lovlig Maade, hvilket hun efter Tilholdet skulde have gjort hver Tirsdag.

Som Følge heraf vil hun nu blive at dømme efter Straffelovens § 232 for 5te Gang simpelt Tyveri eller i Medfør af samme Lovs § 241 2det Led efter sammes § 238 som for Hæleri 7de Gang begaaet samt efter § 1 i for- nævnte Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen under Tret at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 5 Aar."

Nr. 280.

Advocat Hindenburg

contra

Johan Henrik Brinck (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Overtrædelse af Lov af 6te Marts 1869 om Classelotteriets Ordning og Forbud mod andet Lottospil m. m.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de September 1872:

„Tiltalte Johan Henrik Brinck bør til Statskassen bøde 100 Rd. samt ubrede denne Sags Omkostninger. Den ibømte Bøde at ubredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afbærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Johan Henrik Brinck, der er født den 11te Mai 1842 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende, imod ham for Overtrædelse af Lov af 6te Marts 1869 om Classelotteriets Ordning og Forbud imod andet Lottospil m. m. anlagte Sag ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det isvrigt Oplyste, overbeviist at

have med det af ham fra indbeværende Mars Begyndelse udgivne Blad, „Fremad“ fatbet, forbundet en Ret for hver Abonnent paa dette Blad til at erholde $\frac{1}{120}$ af den Gevinst af 200 Rb. eller derover, der maatte falde paa en bestemt af ham indkjøbt Løbseddel i Clasfelotteriet, og om hvis Nummer derfor vedkommende Abonnenter underrettes igjennem en Seddel, hvorpaa desuden er trykket: „Fremads“ Contoir, Møntergade Nr. 4“.

Da da dette Forhold, der, uanset at Tilstalte uden særskilt Vederlag tilbeler Abbonenterne den omhandlede Ret, dog maa stilles lige med en Handel med Andele i Retten efter Løbsedler, idet han derved ialfsald tilfigter at staffe sig Fordeel ved den igjennem samme tilveiebragte Forsøgelse af Abbonenternes Antal, saaledes maa blive at betragte som en Overtrædelse af det i fornævnte Lovs § 3 2det Stykke udstedte Forbud, saa vil han være at dømmes efter samme §s 3die Stykke efter Omstændighederne til en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Rb.“

Mandagen den 18de November.

Nr. 197. Premierlieutenant af Flaaden **J. N. Sølling**

(Advocat Halkier),

contra

Kjøbenhavns Magistrat (Advocat Liebe),

betræffende Appellantens Forpligtelse til at svare Indkomststat til Kjøbenhavns Commune under Abcommando i Orlogstjeneste.

Kjøbenhavns Gjældscommissions Dom af 21de Marts 1872: „De Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat bør for Citanten, Premierlieutenant i Marinen J. N. Søllings Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Højesterets Dom.

Ved allerhøjeste Ordre af 26de Juni d. A. er Højesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke udgjør summa appellabilis.

Med Bemærkning, at den i den foregaaende Instants nedlagte Afvisningspaastand ikke er fastholdt for Højesteret, og at der ikke findes Føie til ex officio at afvise Sagen, vil den indankebe Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Gjældscommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „I nærværende, efter Stævning af 20de October s. A. her ved Retten anlagte Sag har Citanten, Premierlieutenant i Marinen S. N. Sølling paastaet Indstævnte, Kjøbenhavns Magistrat tilpligtet at tilbagebetale den for hans Vedkommende for April og Juli Qvartaler 1869 erlagte Indkomsskat med 9 Rd. samt til at høre ham kjendt fritagen for Udredelsen af den samme ham for October Qvartal 1869 og for hele Aaret 1870 paalignede Slat til Beløb 22 Rd. 48 f, idet han in subsidium, forsaavidt Tilbagebetaling af de ommeldte 9 Rd. ikke antages at kunne finde Sted, kun har paastaet sig kjendt fritagen for Udredelsen af de resterende 22 Rd. 48 f, meest subsidiairt fritagen for at udrede, hvad der er ham paalignet for October Qvartal 1869 samt Januar og April Qvartaler 1870, nemlig 13 Rd. 48 f.

Til Støtte for dette Søgemaal har Citanten, navnlig hvad hans principale og subsidiaire Paastand angaaer, blandt Andet fremhævet, at han saagodisom i hele Løbet af Aarene 1869 og 1870 har været udcommanderet i Orlogstjenesten, nemlig fra 1ste Januar til 1ste Mai 1869 med Bagerfartøiet *Thura*, fra 21de Juni 1869 til 24de Juni 1870 med Corvetten *Thor* til Vestindien og fra 18de Juli til 7de October samme Aar med Pantserbatteriet *Rolf Krake*. Naar der nu ikke bestomindre er paalignet ham Indkomsskat til Kjøbenhavns Commune for April og Juli Qvartaler 1869 med 9 Rd., som ere betalte, og for de paafølgende 5 Qvartaler med 22 Rd. 48 f, som ikke ere betalte, formener han, at begge disse Paaligninger ere uhjemlede, da han ikke under sin Udcommando har „hadt Bopæl“ her i Staden eller kan siges under sin Fraværelse at være „Indbooner“ her, saa at Fundamentet for Skattepligt formeentlig mangler i Henhold til Lov 19de Februar 1861 § 6 cfr. § 16. Den meest subsidiaire Paastand støttes paa, at, saafremt kun en Fraværelse i udenrigs Fart maatte statuere at kunne fritage Citanten for Indkomsskat, da havde han i October Qvartal 1869 samt i Januar og April Qvartaler 1870 været udcommanderet til Vestindien. De Indstævnte have principaliter paastaet Sagen afviist som formeentlig alene henhørende under Lignings- og Overligningscommissionens Competence og sig tillagt Kost og Tøring, in subsidium have de proceberet til Frifindelse. De Indstævnte saavel som Citanterne have derhos hver især paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger. Hvad nu først den neblagte Afviisningspaastand angaaer, kan denne ikke tages tilfølg, da Spørgsmaalet i nærværende Sag ikke dreier sig om Slatteansættelsens Størrelse, men om, hvorvidt Citanten overhovedet er pligtig at betale den ham her under Sagen omhandlede Indkomsskat, hvilket sidste Spørgsmaal

maa kunne forelægges Domstolene til Afgjørelse. Med Hensyn til Realitets- spørgsmaalet kan Retten ikke billige Citantens Formening, idet man ikke skjønner bebre, end at Citanten, da han, efter hvad der foreligger, saavel forinden de omhandlede Søgter som i Mellemtiden mellem disse, og efterat de vare endte, har opholdt sig og boet heri Staden, maa ansees som Indvaaner i Kjøbenhavn og hjemmehørende heri Staden, uden at han er ophørt at være dette, fordi han i nogen Tid har udført sine Embedsforretninger under Fraværelse fra Kjøbenhavn; ligesom han ikke under sin Fraværelse har havt Bolig i nogen anden Commune, saaledes kan han heller ikke siges at være „frastyttet“ Staden.

Efter det Princip, der ligger til Grund for Skattepligten efter Lov 1861 og navnlig efter dennes § 6, vil Citanten derfor ikke kunne fritages for Udredelse af Indkomstskatten, hvorhos bemærkes med Hensyn til den meest subsidiaire Paastand, at det i saa Henseende ingen Forskiel findes at kunne medføre, om Udcommando har været til Bestindien eller i kortere Afstande fra Kjøbenhavn. Ibet saaledes de Indskævnte ville være at frifinde, skjønnes Sagens Omkostninger efter Omstændighederne at burde ophæves.“

Tirsdagen den 19de November.

Nr. 243.

Statsraad Bungen

contra

Wilhelm Nicolai Hermann Otto og **Andreas Sørensen Wolf** (Defensor Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for Voldtægt eller Forsøg paa denne Forbrydelse og Sidstnævnte for Meddeelagtighed heri og for Forsøg paa Voldtægt.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 25de Juli 1872: „Arresterterne Wilhelm Nicolai Hermann Otto og Andreas Sørensen Wolf bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, Førstnævnte i 1 Aar og Sidstnævnte i 8 Maaneder. Saa bør de og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Kralund og til Defensor, Procurator Zahn 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afværh efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 2den September 1872: „I Henseende til de idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte og Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrets-

dommen bestemte Salairer, og i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Morville 8 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiefsterets Døm.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Døm bør ved Magt at stande.
I Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Nellemann for Høiefsteret betale de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Dreierlærling Wilhelm Nicolai Hermann Otto og Stomagerlærling Andreas Sørensen Wolf, Begge af Kolbing, Fødsnævnte for Boldtægt eller Forsøg paa denne Forbrydelse og Sibsnævnte for Meddeelagtighed heri og Forsøg paa Boldtægt.

Pigen Karen Marie Nielsen, der er 18 Aar gammel og tjente paa en Gaard i Nærheden af Kolbing, har i denne Henseende forklaret, at de Tiltalte, med hvem hun tidligere havde stiftet Bekjendtskab, Fredagen den 14de Juni d. A. Kl. c. 10 om Aftenen indfandt sig i hendes Huusbonds Gaard og under det urigtige Foregivende, at der var nogle Piger, der vilde tale med hende, fik hende til at gaae ud til en tæt ved Gaarden værende Skydeplads, hvor de Tiltalte vare tilfede, og da de af dem omtalte Piger ikke vare der, fik de hende til at sætte sig hos dem paa en Bænk for at vente paa Pigerne.

Da Otto nu tog hende om Livet, reiste hun sig for at gaae, men da hun var gaaet et Par Skridt, holdt han hende tilbage, og da Wolf nu kom ham til Hjælp, fik de hende med Magt sat ned paa Bænken, uagtet hun gjorde Modstand og skreg, og lagde hende derefter paa Ryggen henad Bænken, idet Wolf holdt hende for Munden for at dæmpe hendes Skrig, og Otto vilde til at løfte Klæderne op paa hende, men da hun yttrede, at hun ikke kunde taale at ligge paa Bænken for sit Bryst, lode de hende sætte sig overende paa Bænken; hun reiste sig nu for at gaae, men Otto satte hende tilbage paa Bænken og lagde hende med Ryggen op mod en derved værende Skydevold, ved hvilken Leilighed Wolf atter hjalp ham med at holde paa hende og igjen holdt hende for Munden. Otto løste derefter hendes Klæder op, blottede sit Hjanslem og lagde sig ovenpaa hende, og da hun ikke efter hans Anmodning vilde tage Benene fra hinanden, tog Wolf efter Ottos Opfordring fat i hendes Been og trak hende længere frem, hvorpaa Otto fuldbyrdede Samleiet. Da hun imiblertid, efterat Wolf havde taget den Haand bort, hvormed han holdt hende for Munden, skreg stærkere, kom 2 Karle hende tilhjælp, og de Tiltalte løb da

bort. Hun har derhos forklaret, at hun ved den omhandlede Leilighed har faaet en Rist paa Næsen, men igrødt intet Stød, Slag eller Saar, ligesom hendes Klæder ei heller bleve videre iturevne, men at hun dog gjorde at den Modstand, hun kunde, og slog til Otto, indtil de fik hende sat op ad Volden, medens hun senere ikke kunde bruge sine Hænder, da hun søgte at holde sine Stjorter nede.

Denne Forklaring stemmer i det Væsentlige med de af de Tilstalte afgivne, naar undtages, at de Tilstalte have udsagt, at Pigen ikke gjorde megen Modstand eller ikke saa megen, som hun kunde, og at Otto har benægtet at have fuldbyrdet Samleie med hende. Dette Sidste kan nu ei heller mod hans Benægtelse anses godtgjort, og navnlig gaaer den af vedkommende Districtslæge afgivne Erklæring ud paa, at Pigens genitalia ere fuldstændig sunde og uskadede, medens det dog ikke med Bestemthed kan benægtes, at Samleiet kan være fuldbyrdet.

De Tilstalte have derhos forklaret, at det, da de den nævnte Aften gik ud for at faae fat paa Pigen, vel var deres Hensigt at søge at erhøve Samleie med hende, men at de antog, at hun nok selv vilde lade dem faae deres Villie; først da Otto tog fat paa Pigen, besluttede de begge at tiltvinge sig Samleie med Magt.

Tilstalte Otto er født den 16de April 1856 og Tilstalte Volf den 6te Januar s. A., og naar undtages, at de begge i indværende Aar ere ansete med en Bøde af 5 Rd. for Brud paa Veisreben, har Ingen af dem forhen været tiltalt eller straffet.

For deres Forhold mod den ommeldte Pige, der maa antages at være uberygtet, ville de Tilstalte være at ansee, Otto efter Straffelovens § 168 1ste Led jfr. § 46 og § 37, og Volf efter de samme Bestemmelser jfr. §§ 47 og 49 med en Straf, der i Underrettsdommen findes passende bestemt for Otto til Forbedringshunsarbeide i 1 Aar og for Volf til samme Slags Strafarbeide i 8 Maanedere.

Nr. 290.

Advocat Hindenburg

contra

Frances Barrott (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bytings Extrarets Dom af 5te August 1872: „Arrestanten Frances Barrott bør efter at have udstaaet det Resterende af den ham ved St. Thomæ Politirets Dom af 19de Juni d. A. idømte Straf af Tvangsarbeide i 24 Dage hensesættes til Forbedringshunsarbeide i 6 Aar og efter udstaaet Straf at udføres af Landet ved Politiets Foranstaltning. Saa udreder

han og de af Actionen skydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 11te September 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Nellesmann for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Frances Barrott har under nærværende, fra St. Thomæ Exiraret indankede Sag, hvorunder han tiltales for Tyveri, vedgaaet, at han afvigte 8de Juli om Aftenen — Klokketallet har ikke nøie kunnet angives — igjennem et Bindue, der er omtrent halvtredie Alen fra Jorden og ved en Seglgarnsløkke var holdt paa Klem, saa at Arrestanten uden Vanskelighed kunde aabne det, er trængt ind i et af et eenligt 50-aarigt Fruentimmer Caroline Blander beboet Bærelse i et Hus i Vestergade paa St. Thomas og der har stjaalet 40 Cents ud af Lommen paa en Kjole, der var hængt over en Stol. Ved at famle om i Mærket kom Arrestanten til at berrøse Caroline Blander, der laa og sov, saa hun vaagnede og gjorde Ansstrig, idet hun greb fat paa Arrestanten, der imidlertid sled sig løs og undløb igjennem Døren, men efterlod sin Hat, hvilken næste Dag blev gjenkjendt som hans.

Af de stjaalne Penge ere 30 Cents tilbageleverede Vestjtaalne, der forsvrigt har frasalbet Erstatning.

Arrestanten har i Forbindelse med sin Vedgaaelse af Tyveriet forklaret, at han, da han, medens han drev om i Back of All, blev tørstig, søgte ind i Bærelset alene i den Hensigt at faae en Dril Vand, idet han antog, at Caroline Blander, som skulde være en Veninde af hans Forældre, ikke vilde blive vred derover, og at det først var, da han ved at føle sig for stødte paa Penge, at han lod sig friste til at tage disse. Da Arrestanten imidlertid, efterat Caroline Blander havde fralagt sig nærmere Bekjendtskab til ham, har erkjendt, at han ikke havde saadant, og at Alt, hvad han vidste om hende, var, at han boede alene i det omhandlede Bærelse, bliver denne i og for sig ikke sandhyplige Forklaring aldeles ubestyrket, og Arrestantens Forhold maa da blive at henses under Forordning 11te April 1840 § 12 2det Membrum. Da den ved Underretsdommen Arrestanten, der er født paa Tortola, er 20 Aar gammel

og tidligere kun har været straffet for Slagsmaal og Gadenorden, idømte Straf af Forbedringshuusarbejde i 6 Aar findes rettelig valgt, og da fremdeles den i Medfør af Placat 19de April 1805 givne Bestemmelse om Arrestantens Behandling efter udsaaet Straf samt endelig Bestemmelsen om, at Actionsomkostningerne udredes af ham, maa billiges, bliver den indankede Dom i det Hele at stadfæste.“

Nr. 282.

Advocat Hansen

contra

Jens Frandsen og Hans Larsen (Defensor Hindenburg), der tiltales, Førstnævnte for Vedrageri og Tyveri, Sibstnævnte for Meddeelsagtighed i Vedrageri og Tyveri.

Stevens Faxe Herreders Extrarets Dom af 22de Juni 1872: „De Tiltalte Jens Frandsen og Hans Larsen af Strøby bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 20 Dage. Saa bør og de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een til Præsts Amts Veivæsen udrede 1 Rd. 64 ß samt betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nielsen og Rye henholdsvis 6 Rd. og 5 Rd. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te September 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Juel og Seibelin betale de Tiltalte Indsibber Jens Frandsen og Slagter Hans Larsen, begge af Strøby in solidum 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

Hansen og Hindenburg for Høiesteret betale de Tilstalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rb. til hver.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „I nærværende, fra Stevns og Faxe Herreders Extraret hertil indantebe Sag, hvorunder de Tilstalte, Indsidder Jens Frandsen og Slagter Hans Larsen, begge af Strøby ere actionerede, den Første for Tyveri eller Bedrageri, den Sidste for de samme Forbrydelser eller Deelagtighed deri, er det ved de Tilstaltes med hvad der isvrigt er fremkommet stemmende Tilfæaaelse oplyst, at Jens Frandsen, der havde paataget sig at slaae nogle Veivæsenet tilhørende Steen, har for omtrent 2 Aar siden imod nogle Pb. Kjøb og Flæst overladt Medtilltalte Hans Larsen 4—5 Tønder Steen, hvilke Sidstnævnte derefter afhentede i 3 Gange fra 3 forskellige Bunker. Vel er der ogsaa fremkommet Sandsynlighed for, at Tilstalte Hans Larsen en Nat i Foraaret 1871 har stjaalet en Vogn fuld af uslagne Steen fra de paa Veien henliggende Bunker, men imod hans vedholdende Benægtelse er Beviiis herfor ikke tilveiebragt.

For det af de Tilstalte, der ikke tidligere have været straffede eller tilstalte, og af hvilke Jens Frandsen er døbt den 18de Juli 1804 og Hans Larsen den 29de Juni 1810, i Forening udbviste Forhold, der maa ansees at være Tyveri og at henseende under Straffelovens § 228 cfr. § 47 og § 23, maa det billiges, at de ved den indantebe, den 22de Juni sidstleben affagte Dom ere ansete med Straf af 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangeløst, og vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatning til Veivæsenet for Stenene, nemlig 1 Rb. 4 Mk., og hvad Actionens Omkostninger angaaer, ogsaa billiges, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 269.

Advocat Henriksen

contra

Niels Jensen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Bregentved Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 17de Juli 1872: „Arrestanten Niels Jensen bør henseettes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Thomsen 6 Rb., til Defensor, Procurator Freuchen 5 Rb. og Diæter til Førstnævnte efter Oversørrighedens nærmere Bestemmelse. At fuldbyrdes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de September 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Steinthal og Engberg for Overretten betaler Arrestanten Niels Jensen 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Jensen, der under nærværende, i 1ste Instants ved Bregentved Gistfeldt Birks Extraret paakjendte Sag tiltales for Tyveri, er ved egen, af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilnaaelse overbevist at have gjort sig skyldig deri.

Han har saaledes Natten imellem den 26de og 27de December f. A., efter om Aftenen at have jneget sig ind i Gaardmand Ole Nielsens Gaard i Brandeløv og holdt sig skjult i Laden, indtil Beboerne sov, hanet sig Bei til Stuehuset ved at sige igjennem et Bindue til Gaarden i Mælkekammeret, som han udtog, efter at have høiet de Søm, hvormed det udbendig var befæstet, tilbage, og fra Mælkekammeret at begive sig til Beboernes Soveværelse, i hvilket han stjal et til 10 Rd. vurderet Sølvsommeuhr.

Endvidere har han ved paa samme Maade at skaffe sig Afgang til bemelte Mælkekammer Natten imellem den 2den og 3die Januar d. A. stjaalet noget der beroende til 5 Mk. 8 ß vurderet Flæsk og Natten imellem den 1ste og 2den Februar en til 24 ß vurderet Ost samt fra Loftet over Stuehuset, hvortil han skaffede sig Afgang ved at bryde et Par Brædder ud i et Skillerum, en til 2 Mk. vurderet Skjorte og et til 24 ß vurderet Brød.

Det maa derfor billiges, at han, der er født den 9de Juni 1842 og ikke findes tidligere straffet, ved den indankede Dom er ansæet efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshunsarbejde i 2 Aar, og da Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, vil den blive at stadfæste.“

Onsdagen den 20de November.

Nr. 285.

Advocat Nellemann
contra**Jørgen Jensen**, ogsaa kaldet **Jørgen Jensen Pedersen**
(Defensor Hansen),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de October 1872:
„Tiltalte Jørgen Jensen, ogsaa kaldet Jørgen Jensen Pedersen
bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage
samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til
Actor og Defensor, Procuratorerne Lange og Myhlerk med
5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ved Fastsættelsen af den Straf,
som Tiltalte har forskyldt for det ham overbeviste, i den ind-
ankede Dom omhandlede Forhold tillige bliver at tage Hensyn til
Straffelovens § 203, og iøvrigt i Henselv til de i Dommen an-
førte Grunde vil den være at stabfæste, dog at Straffetiden efter
Omstændighederne findes at burde bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4
Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Nelle-
mann og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Højesteret affagte Domme med ved-
spøise Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommens
Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
Sesjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Nr. — Prisen er 6 Rd. og for
Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. —
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
paa de lgl. Postcontoirer.

Forslagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).
Hjeldise & Wandrups Bogtrykkeri,

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 32.

Den 13de December.

1872.

Anden ordinaire Sæffion.

Onsdagen den 20de November.

Nr. 285.

Advocat Nellesmann

contra

Tørgen Jensen, ogsaa kaldet Tørgen Jensen Pedersen (see forrige Nr.).

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Tilstalte Tørgen Jensen, ogsaa kaldet Tørgen Jensen Pedersen, der er født den 6te April 1828 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende, mod ham for Mishandling af sin Hustru anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Lovovertrædelse mod sin Hustru Louise Hansen deels ved engang i indværende Aars første Halvdeel at have sparket hende ud af den Seng, hvori hun laa, og derved bevirket en Contusion af hendes venstre Høfte, deels ved den 7de forrige Maaned at have uden rimelig Anledning, samtibig med at udskjælde hende, stukket sine Fingre ind i hendes Mund, slaet hende paa denne med Haanden, grebet hende i Halsen, tilspøiet hende nogle Slag i Hovedet og, holdende hende ved Halsen, trukket hende henad Gulvet og ved denne Afsærd tilspøiet hende Legemsbeskadigelser, som efter en i Sagen fremlagt Lægeattest bestode blandt Andet af flere Rister i Ansigtet, nogen Opsvulmen af Panden og høire Haands Nyggsibe og en stærk Sturivæelse af Underlæben, paa hvilken fandtes et Saar.

Efter det Oplyste maa det antages, at de ovenomhandlede Mishandlinger ikke have medført nogen betydelig eller blivende Skade for Tilstaltes Hustru, og at Tilstalte ved de paagjældende Feiligheder har været noget beruset, men ikke i nogen Grad, der kunde faae Indflydelse paa hans Tilregnelighed.

I Overensstemmelse med det saaledes Anførte vil Tilstalte blive at dømmes efter Straffelovens § 202, efter Omstændighederne og under Hensyn til, at Hustruen er gaaet i Forbøn for ham, til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.“

Nr. 275.

Advocat Nesselmann

contra

David Christensen Nyborg (Defensor Klubien ved Brod),
der tiltales for det i Straffelovens § 257 omhandlede Forhold.

Frederikshavn Kjøbstads Politirets Dom af 31te Juli 1872:
„Kjøbmand David Christensen Nyborg af Frederikshavn bør at
hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage; saa udreder han Sagens
Omkostninger samt i Erstatning til Landhandler M. Svendsen i
Sundbold ved Laurvig i Norge 30 Rd. danst Rigsmønt. Den
idømte Erstatning at udredes inden 3 Solemærker efter denne
Doms lovlige Forkyndelse, og Doimmen i det Hele at efterkommes
under Afserd efter Loven.“

Nyborg Landsoverrets Dom af 30te September 1872:
„Tiltalte David Christensen Nyborg bør til Statskassen bøde
100 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i
simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Sagens Om-
kostninger og berunder i Salair til Actor og Defensor for
Doverretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Nesselmann 8 Rd.
til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne
Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afserd
efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
den være at stadfæste, saaledes at Fristen til Udredelsen af den idømte
Bøde bliver at bestemme til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms
Forkyndelse, hvorhos Tiltalte efter de foreliggende Oplysninger
vil være at tilpligte at betale i Erstatning til Landhandler
M. Svendsen 30 Rd.

Chi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,
saaledes at Fristen til Udredelsen af den idømte
Bøde bestemmes til 4 Uger efter denne Højesterets-
doms Forkyndelse; saa bør og Tiltalte betale i
Erstatning til Landhandler M. Svendsen 30 Rd.

3 Salarium til Advocaterne Nellesmann og Klubien for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rb. til hver.

I den inbantebe Doms Præmissær hebdet: „Under denne Sag er Kjøbmand David Christensen Nyborg ifølge Justitsministeriets Resolution sat under Tilstalte for det i Straffelovens § 257 omhandlede Forhold, navnlig ogsaa forsaavidt det er forsvøbet i Ublandet.

Efter Sagens Oplysninger havde Tilstalte, der driver Hesteflagteri i Frederikshavn, i Foraaret 1871 ført et Parti saltet Hestekjøb nedlagt i Tønder til Norge, og efterat han her havde henvendt sig til Handelsmand Coch i Brevig med Tilbud om at sælge ham noget Kjøb, som han angav at have ombord paa et Fartøi beliggende i Langefund, idet han derhos nævnte 12 Specier pr. Tønde som den omtrentlige Priis paa Kjødet, og Coch havde udtalt, at han — der havde Brug for saltet Kjøb til Skibsproviant — muligens vilde kjøbe nogle Tønder, bragte Tilstalte en Deel af det ommeldte Parti Hestekjøb til Brevig, hvor Coch den 29de Marts efter en løselig Besigtigelse af Kjødet i nogle af Tønderne, der i dette Tiemed bleve aabnebe, afskjøbte Tilstalte 11 Tdr. af det ommeldte Kjøb, udenat det blev omtalt, at dette var Hestekjøb, til en Priis af 10½ Specie pr. Tønde, hvorefter Handelen maa antages at være bleven endelig berigtiget ved Mellemkomst af en Mægler der paa Stebet. Af det Kjøb, som Coch saaledes havde afskjøbt Tilstalte, folgte han berester en Deel, men da han senere havde maattet tage noget af dette tilbage, fordi det var besnndet at være Hestekjøb, har han, der efter sit Anbringende ved Handelsens Afslutning stod i den Formening, at Kjødet var Drekjøb, og albeles ikke vilde have indlaabt sig paa Handelen, saafremt han hadde vidst, at det var Hestekjøb, sagsøgt Tilstalte til at betale sig Erstatning i Anledning af den ommeldte Handel, idet han har paastaet at være bleven bedragen af Tilstalte, hvilken Sigelse har givet Anledning til nærværende Sag. Tilstalte har erkjendt, at han ikke omtalte for Coch, at det Kjøb, hvorom Handelen breiede sig, var Hestekjøb, samt at Hestekjøb er af ringere Værdi end Drekjøb af tilsvarende Godhed, men han har gjort gjældende, at han formeentlig, da Coch besaae Kjødet, forinden Handelen blev afsluttet, ikke var pligtig at opgive, at det var Hestekjøb; derimod har Tilstalte benægtet at have — som af Coch forklaret — indbildt denne, at Kjødet var af særlig god Beskaffenhed, eller at det navnlig var bestemt til England som Proviant. Det maa nu efter Sagens Oplysninger antages, at det ommeldte Kjøb, idet Fedtet paa Grund af Aars-tiden var stivt, vanstelig har kunnet ved en løselig Besigtigelse skjælnes fra Drekjøb, samt at saltet Hestekjøb ikke i Almindelighed gaaer i Handelen, ialfald ikke i Tønder og til Skibsbrug, ligesom navnlig den ovenommeldte Mægler i Brevig under et Forhør har forklaret, at han i den Række af Aar, hvori han har været etableret der paa Stebet, ikke har erfaret, at saltet Heste-

Kjøb har været solgt eller salbt i Handelen, og det maa herefter samt efter Sagens Omstændigheder i det Hele antages at have været Tilstalte indlysende, at Coch, idet det ikke blev omtalt, at Kjøbet var Hestekjøb, ikke havde nogen Formodning herom, men navnlig gif ud fra, at det var Drekjøb, og kun under denne Forudsætning gif ind paa den ovenansførte Priis. Tilstalte maa derfor ved at fortie en saa væsentlig Eiendommelighed ved det af ham solgte Kjøb ansees at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, der maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 257 cfr. § 6. Om Erstatning bliver der derimod, da Coch, som berørt, herom har anlagt særskilt Sag mod Tilstalte, ikke under nærværende Sag Spørgsmaal.

Det er endvidere oplyst, at Tilstalte i Begyndelsen af April f. A. under sit ommeldte Ophold i Norge har indgaaet en Hyttehandel med Morten Svendsen af Sundvold, ved hvilken Tilstalte erholdt en saakaldt Trille eller norff Bogn, som han strax modtog, imod at han skulde sende Svendsen 7 Edr. Kjøb og endeel lybst Pølse, hvorefter Tilstalte, efter at være kommen hjem til Frederikshavn, har til Opfyldelse af den ommeldte Handel derfra tilsendt Svendsen 7 Edr. Hestekjøb, udenat han dog angav, at det var Hestekjøb, samt 30 Pd. lybst Pølse. Bemeldte Morten Svendsen har nu forklart, at han ved Afslutningen af den ommeldte Handel udtrykkelig betingede sig godt Drekjøb, og at han først efter at have solgt Størstedelen af det ham tilsendte Kjøb bemærkede, at det var Hestekjøb, i hvilken Anledning han har paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 30 Rd. Tilstalte har ikke villet erkende at have lovet at levere Svendsen Drekjøb, idet han efter sit Anbringende kun ganske i Almindelighed lovede at levere sundt Kjøb, hvorhos han har gjort gjældende, at Svendsen jo ved Modtagelsen kunde see, at det var Hestekjøb, og da sende det tilbage, saafremt han var misforusiet dermed. Ved de under et i Norge optaget Tingsvidne af to Vidner afgivne edelige Forflaringer maa det ansees godtgjort, at Tilstalte, efterat Svendsen havde betinget sig godt Drekjøb, hertil svarede: „Ja godt Kjøb skal De faae“, udenat han dog udtrykkelig erklærede, at det skulde være Drekjøb. Efter det saaledes Forefaldne, samt idet det maa antages, at Hestekjøb aldeles ikke har været omtalt ved den paagjældende Leilighed, kunde Tilstalte imidlertid ikke være berettiget til at levere Svendsen Hestekjøb, og han maa derfor ved at tilsende denne saadant, navnlig uden særlig at underrette ham om, at det var Hestekjøb, ansees at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, hvorfor han vil være at ansee efter Straffelovens § 257. Derimod findes der, idet der mangler forusden Oplysning om, hvorvidt Svendsen maatte have lidt noget Tab ved Tilstaltes ommeldte Adfærd, ikke under nærværende Sag at kunne tilkjendes ham Erstatning i Genhold til hans ovenansførte Paastaad.

Den Straf, som Tilstalte, der er født i Aaret 1836 og ikke tidligere har været offentlig Tilstalt eller Straf undergivet, efter det Ovenansførte har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 100 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling heraf til simpelt Fængsel i 14 Dage.“

Nr. 256.

Advocat Brock

contra

1) **Henrik Nielsen Holmgaard**, 2) **Jacob Christian Pedersen**, 3) **Knud Nielsen Weisbjerg**, 4) dennes Hustru **Else Johanne Andersen** og 5) **Hans Sørensen** (Defensor Klubien ved Mellemann),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for ulovligt Østersfiskeri og Nr. 3—5 for Meddeeltagthed heri.

Hjerm Gindning Herredets Extrarets Dom af 12te Juli 1872: „De Tiltalte Henrik Holmgaard, Jacob Christian Pedersen og Else Johanne Andersen, Alle af Struer bør til Ringfjølbing Amts Fattigaase betale hver 5 Rd. samt in solidum udrede $\frac{3}{5}$ af Sagens samtlige Omkostninger. De Tiltalte Knud Weisbjerg af Struer og Hans Sørensen af Randers bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. De $\frac{2}{5}$ af samtlige denne Sags Omkostninger udredes af det Offentlige. 3 Salair tilkjendes Actor, Rammerraad, Procurator Kepsborph 10 Rd. og Defensor, Procurator Braff 8 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 9de September 1872: „De Tiltalte Henrik Nielsen Holmgaard, Jacob Christian Pedersen, Knud Nielsen Weisbjerg og Hustru Else Johanne Andersen samt Bærts-huusholder Hans Sørensen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd., til Defensor sammesteds 4 Rd. og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen 5 Rd. til hver, udredes af de Tiltalte Henrik Nielsen Holmgaard, Jacob Christian Pedersen og Else Johanne Andersen Een for Alle og Alle for Een. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Med kongelig Ordre af 8de d. M. er Højesteret bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ei maatte befindes at udgjøre summa appellabilis.

For det af de Tiltalte Henrik Nielsen Holmgaard, Jacob Christian Pedersen og Else Johanne Andersen ubviste, i den ind-

antebe Dom fremstillebe Forhold vilde de, som ved Herredstingsdommen antaget, være at ansee med en i Analogi af Bestemmelserne i Mandat af 26de Februar 1720 og Placat af 10de Juli 1770 fastsat Straf, der findes ved bemeldte Dom rettelig ansat til en Bøde til Amtets Fattigkasse af 5 Rd. for hver. Derimod kunne de Tiltalte Knud Nielsen Weisbjerg og Hans Sørensen ikke antages at have gjort sig skyldige i noget strafbart Forhold, og det maa derfor billiges, at de ved Overrettsdommen ere frisundne for Actors Tiltale. Med Hensyn til Actionens Omkostninger vil sidstnævnte Dom være at stabfæste.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til de Henrik Nielsen Holmgaard, Jacob Christian Pedersen og Else Johanne Andersen idømte Bøder bør Herredstingsdommen, men iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiesteret udrede bemeldte Tiltalte Gen for Alle og Alle for Gen 10 Rd. til hver.

I den iudantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærbærende Sag tiltales Henrik Nielsen Holmgaard og Jacob Christian Pedersen for ulovligt Østersfiskeri og Knud Nielsen Weisbjerg og Hustru Else Johanne Andersen samt Bærtshuusholder Hans Sørensen for Meddeeltighed heri.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at, da de Tiltalte Henrik Nielsen Holmgaard og Jacob Christian Pedersen, der af Medtiltalte Knud Nielsen Weisbjerg afsigtede Aar vare søsteede til at drive Fiskeri med hans Baad og Redskaber, en Dag i September Maaned f. A. laae paa Aalefiskeri med hans Baad i Liimfjorden Syd for Beng, fik de ved at trække Aalevaad igjennem Grøden, efter deres Forklaring tilfældig og uden at det var deres Hensigt at fiske Østers, omtrent 150 Østers med Garnet op i Baaden, hvoraf de forærede Knud Weisbjergs Kone, Medtiltalte Else Johanne Andersen 100 Stykker, medens de selv spiste Resten. De 100 Østers folgte Else Johanne Andersen paa Torvet i Høstebro til Medtiltalte, Bærtshuusholder Hans Sørensen for 1 Rd., uden at det blev omtalt, hvorledes de vare erhvervede, og uden at den nævnte Tiltalte vil have gjort sig nogen Tante om, at de vare erhvervede paa ulovlig Maade. Tiltalte Knud Nielsen Weisbjerg fik først Underretning om det Pasferebe, efterat hans Kone havde folgt de ommeldte Østers, men beestog derefter med hende i Forbruget af den Rigsdaler, hun havde faaet for dem.

Ligesom her imidlertid ikke skjønnes at være tilstrækkelig Føje til at betragte de to førnævnte Tiltaltes Forhold ved tilbeeds til umiddelbar Forretning at beholde et mindre betydeligt Antal Øers, som de paa den anførte tilfældige Raade vare komne i Besiddelse af, og hvorved de ikke have villet skaffe sig Pengesorbeel, som ulovligt Øerssifleri, saaledes vil som Følge heraf ei heller Else Johanne Andersen, der maa antages at have vidst, at de ommeldte Øers ved en Tilfældighed vare komne i de ovennævnte Tiltaltes Besiddelse, kunne anses med Straf for Meddeeltighed i ulovligt Øerssifleri, hvad ligeledes maa gjælde for Knud Nielsen Veisbjergs og Hans Sørensens Vedkommende.

De Tiltalte ville saaledes være at frifinde for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse for Henrik Nielsen Holmgaard, Jacob Christian Pedersen og Else Johanne Andersen til Een for Alle og Alle for Een at udrede Actionens Omkostninger."

Mandagen den 25de November.

Nr. 286.

Statsraad Bunken

contra

Rasmus Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for at have tilvendt sig noget i Svenstrup Storstof henliggende Brænde.

Stjoldnæsholm og Svenstrup Birkers Politirets Dom af 14de August 1872: „Tiltalte, Huusmand Rasmus Hansen af Basemarehuset bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa betaler han og alle af denne Sag, derunder Straffens Execution, lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de October 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne B. Christensen og Gottschalk betaler Tiltalte, Huusmand Rasmus Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger, blandt hvilke navnlig er at mærke, at Gaardeier Jensen, hvem det af Eieren var over-

draget at bortkjøre det i den indankede Dom omhandlede Brænde fra Skoven, har forklaret, at han, efter at have optaget af Mudderet de Brændestykker, han kunde komme til uden altfor stor Besværlighed, muligens yttrede, at nu vilde han ikke have mere, findes Tiltalte at have havt Grund til at antage, hvad han og maa formodes i Birkeligheden at have meent, at de i Mudderet tilbageblevne Stykker Brænde ikke af Bedkommende agtedes optagne, og at han ikke ved at tilegne sig dem gjorde sig skyldig i nogen Ulovlighed. Han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Hansen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Hansen for Højesteret 10 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „I nærværende, fra Skjoldnæsholm og Svenstrup Birkers Politiret hertil indankede Sag tiltales Huusmand Rasmus Hansen for at have tilvendt sig noget i Svenstrup Storflov henliggende Brænde.

Det er under Sagen oplyst, at Gaarbeier Jensen i Reinemark, der i indværende Aars foraar besørgebe noget Karethmager N. Hansen i Rjøbenhavn tilhørende, i ovennævnte Skov henliggende Vøgebrænde udfjort af Skoven og videre til Borup Station, havde i en Grøst i Skoven henkastet endel Stykker af dette Brænde for derved at danne en Overtjørjel. Af dette i Grøsten henkastede Brænde har Tiltalte, hvad der ogsaa er bestrykt ved det isøvrigt Fremkomne, vedgaaet, at han, efterat Jensen senere havde optaget saa meget deraf, som han uden altfor stor Uleilighed kunde, har tilvendt sig nogle tilbageblevne Stykker, som han bragte til sin i Nærheden liggende Bopæl og kort efter solgte for 2 Mk. Selv om det nu maatte forholde sig som af Tiltalte forklaret, at Jensen -- hvad denne dog har benægtet -- til ham havde yttret, at nu havde han, Jensen, taget saa meget, som han vilde, og nu var han særbig, vilde dette dog ei kunne disculpere Tiltalte, som var vidende om, at Jensen ikke var Eier af Brændet, ligesaa lidt som den af ham fremhævede Omstændighed, at de paagjældende Stykker, der laae dybt i Mudderet og ellers neppe vilde være komne Nogen til Nytte, kun vare af saa ringe Værdi.

For det af Tiltalte udbviste Forhold vil han, der er født den 27de September 1835 og ved nærværende Rets Dom af 10de Juni 1853 efter Frdn. 11te April 1840 §§ 1 og 29 er straffet med 15 Rottingslag og ifølge Skjoldnæsholm Birts Extrarets Dom af 18de November 1869 efter Straffelovens § 247 er anseet med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, derfor ikke kunne undgaae Strafsansvar, men findes dette, naar hensees til samtlige tilstedeværende Omstændigheder, rettetigen ved den indankebe, den 14de August sidstleden assagte Underrettsdom at være bestemt efter Straffelovens § 235, og da den valgte Straf af 14 Dages simpelt Fængsel skjønnes passende, og Dommens Bestemmelse i Henseende til Sagens Omkostninger ogsaa billiges, vil denne i det Hele være at slabsætte."

Nr. 288.

Advocat Henriksen

contra

Carl Christian Ahrens (Defensor Bungen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 170 omhandlede Forhold.

Kallundborg Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Juli 1872: „Tiltalte, Fattiglem Carl Christian Ahrens af Kallundborg bør hensesettes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt betale denne Actions Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Mohr og Duch 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te September 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne H. H. Nyegaard og P. A. Petersen betaler Tiltalte Carl Christian Ahrens af Kallundborg 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankebe Dom ansørte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Etatsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilnaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det under nærværende, fra Kallundborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tilstrækkelsen oplyst, at Tiltalte Carl Christian Uhrns af Kallundborg, der er actioneret for at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 170 omhandlede Forhold, en Morgen i afdøde Juli Maaned har pleiet legemlig Omgang med det paa Fattiggaarden indlagte sudsøvsge Fruentimmer Marie Christensen, hvilken Omgang efter hans Paastand imidlertid ikke blev fulbyrdet.

For dette Forhold findes Tiltalte, der er 45 Aar gammel og tidligere straffet deels for Tyveri og deels for ulovlig Omgang med Hittegods, ved den indankede Dom retteligen anseet efter den ovennævnte § i Straffeloven sammenholdt med § 46, og da den valgte Straf af 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde skjønnes at være passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 294.

Advocat Levinfen

contra

Peder Olsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 19de September 1872: „Tiltalte Peder Olsen af Nørre Vedby Fattiggaard bør behandles i Overensstemmelse med den kongelige Resolution af 22de Mai d. A. Saa bør Tiltalte og udrede alle af Actionen saavel som af hans Arrest lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Blæsberg og til Defensor, Cancelliraad Müller 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 29de December 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande I Salair til Procuratorerne Gottschald og Justitsraad Petersen for Overretten betaler Arrestanten Peder Olsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

Revisen og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peder Olsen, der under nærværende, ved Falsters vestre Herreds Extraret i 1ste Instants paakjendte Sag tiltales for Tyveri, er ved egen, af de iøvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbevist den 24de August d. A. at have frastjålet Parcellist Peder Pedersen af Stubberup en til 4 Rd. værderet Frakke.

Da Arrestanten, der er langt over criminel Aaalder, og, efter ved Høiesteretsdom af 22de Mai 1862 at være anseet blandt Andet for 5te Gang begaaet Tyveri med Tugthuusarbejde for Livstid, ved allerhøieste Resolution af 22de Mai d. A. er estergivet den tilbagestaaende Deel af Straffetiden med Tilkjendegivelse af, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medfører høiere Straf, dog Betleri og Løsgængeri undtagen, uden videre Dom vil blive gjenindsat til Tugthuusarbejde paa Livstid, vil han nu være at behandle efter fornævnte Igl. Resolution, og da Underrettsdommen er kommen til samme Resultat, og dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil den blive at stadfæste.“

Tirsdagen den 26de November.

Nr. 222.

Abbotat Nellesmann

contra

Lovise Dorthæa Andersen, Hansens fraseparerede Hustru
og Johanne Cathrine Lindqvist, Hansens Enke
 (Defensor Hansen),

der tiltales, Førstnævnte for Falsk og Sidstnævnte for Deelagtighed i Falsk og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Juni 1872: „De Tiltalte, Lovise Dorthæa Andersen, Hansens separerede Hustru og Johanne Cathrine Lindqvist, Hansens Enke bør straffes med Fængsel paa Band og Brød, Tiltalte, Hansens Enke i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte, Hansens separerede Hustru i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og Tiltalte, Hansens Enke udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratererne Gottschalk og Berggreen med 6 Rd. til hver, dog

saaledes at Tiltalte, Hansens separerede Hustru deraf in solidum med hende tilsvarer Halvdelen. At efterkommes under Udsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter de foreliggende Oplysninger ikke vil kunne tages Hensyn til den Tilbagekaldelse af de Tiltaltes Tilstaaelser, som er skeet under et efter den indankede Doms Afgørelse optaget Forhør, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Nellemann og Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., som udbedes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, mod Tiltalte Lovise Dorthea Andersen, Hansens separerede Hustru for Falck og mod Johanne Cathrine Lindqvist, Hansens Enke for Deeltogtighed i Falck og Bøtteri anlagte Sag er det beviist ved Sidstnævntes egen af det iøvrigt Oplyste beskrevne Tilstaaelse, at hun i et længere Tidrum har gjort sig skyldig i Bøtteri ved at henvende sig til forskjellige Personer her i Staden, hvem hun under Foreviisning af Bønnskrifter og anbefalende skriftlige Bidnesbryd anmodede om Almisje og tildeels erholdt saadan af, samt at hun under dette sit Bøtteri har benyttet et Bønnskrift, hvorpaa var skrevet en „B. Salomonson, Løge“ understrevet anbefaling med Paategning i Margen „Copi“, hvilken anbefaling var efter Overenskomst med hende bleven udsærdiget og understreven af Tiltalte, Hansens separerede Hustru, uden at denne enten i en Original eller paa anden Maade havde Hjemmel til at skrive en saadan under det ommeldte Navn, hvormed sigtedes til Dr. med., Districtslæge L. B. Salomonson.

Paa samme Maade maa det anses beviist, at Tiltalte, Hansens separerede Hustru har i Aaret 1868 eller i det paafølgende Aar uden Beberlag under de ovenangførte Omstændigheder falskelig skrevet det til Dr. med., Districtslæge L. B. Salomonson sigtende Navn under den omtalte anbefaling.

I Medfør af det Anførte ville de Tiltalte, af hvilke Tiltalte, Hansens separerede Hustru, der er født den 24de April 1840, ikke er funden forhen straffet, medens Tiltalte, Hansens Enke, der har opgivet at være 53 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, er ved denne Rets Dom af 21de Juni 1853 ansæet efter Forordningen af 11te April

1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, blive at dømme efter Straffelovens § 270, og Tiltalte, Hansens Enke tillige efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Vetteri, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød for Tiltalte, Hansens Enke i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte, Hansens separerede Hustru i 2 Gange 5 Dage.“

Nr. 272.

Advocat Hansen
contra

Niels Christensen eller **Olesen** (Defensor Nellemann), der tiltales for Forsøg paa at forlede Andre til at aflægge falsk Eed eller afgive falsk Forklaring for Retten.

Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 18de Mai 1872: „Tiltalte Niels Christensen Olesen af Jenum bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 4 Dage. Tiltalte Christen Christensen af Jenum bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Cancelliraad Bredstrup 10 Rd. og til Tiltalte C. Christensens Defensor, Cancelliraad Olsen 6 Rd., udredes af de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 16de September 1872: „Tiltalte Niels Christensen eller Olesen bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger for Underretten efter Underretsdommens Bestemmelser samt Actionens Omkostninger for Overretten og berunder Salair til Actor og Defensor sammesteds, Justitsraad Reckelmann og Cancelliraad Møller 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indanførte Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Ret: Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag, der i 1ste Instants tillige angik Funsmand Christen Christensen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Gaardsmand Niels Christensen eller Diefen for Forsøg paa at forlede Andre til at aflægge falsk Eed eller afgive falsk Forklaring for Retten.

Efter Sagens Oplysninger lod den i 1ste Instants Medtilltalte, ovennævnte Christen Christensen i Januar Maaned d. A. Tiltalte indkalde for en Politiret i Anledning af, at Tiltalte skulde have sagt om ham, at han havde staaet en Gaas fra Tiltalte, og da Tiltalte nægtede at have fremsat den ommeldte Beskyldning mod Chr. Christensen, blev der den 24de Januar d. A. ført Vidner i Sagen. Ved denne Leilighed forklarede Vidnet Skomager L. P. Lundgreen, at han havde hørt Tiltalte yttre, at enten bemeldte Chr. Christensen eller en anden navngivne Mand havde taget den paagjældende Gaas, hvorhos Murer Søren Christensen forklarede at have hørt Tiltalte yttre, at Chr. Christensen havde taget Gaasen, ligesom endelig Smed Martin Ludvig Astrup forklarede at have hørt Tiltalte omtale, at der var frakommet ham en Gaas, med Tilføiende, at den blev spist i Bærum samme Aften, hvoraf Vidnet efter sin Forklaring sluttede, at Tiltalte sigtede til Chr. Christensen, der, saavidt Vidnet vidste, netop den Dag var i Bærum. De nævnte Vidner bleve derpaa eedsfælede, hvorefter Sagen blev udsat, men da den den 7de Februar paany blev foretagen, udebleve begge Parterne — som det maa antages, fordi de udenfor Retten i Mindelighed havde tilagt Sagen, mod at Tiltalte betalte Chr. Christensen 20 Rd. foruden Sagens Omkostninger — og Sagen blev derfor hævet. Samme Dag indgav Tiltalte imidlertid Klage til Politiretten over, at det ovennævnte Vidne Søren Christensen skulde den 24de Januar om Aftenen i flere Vidners Paahør have ndtalt, at Tiltalte havde forsøgt at forlede ham til at aflægge falsk Eed, i hvilken Anledning Tiltalte begjærede ham indkaldt for Politiretten, og da Søren Christensen derefter i Retten erkjendte at have yttret, at Tiltalte havde forsøgt at forlede ham til at aflægge falsk Forklaring, og fastholdt, at dette ogsaa forholdt sig saaledes, blev der i denne Anledning indledet Undersøgelse mod Tiltalte.

Bemeldte Søren Christensen har under Sagen edelig forklaret, at Tiltalte den 20de Januar om Aftenen indfandt sig i hans Huus og spurgte ham om, hvad han vilde sige i Retten, og da Søren Christensen hertil kun svarede, at han nok vidste, hvad han skulde sige, naar han stod for Retten, yttrede Tiltalte, at han ei behøvede at udfige, at Tiltalte havde sagt, at Christen Christensen havde taget den ommeldte Gaas, men at han kunde forklare, at Tiltalte kun havde sagt, at han troede, at Chr. Christensen havde taget den, og ligesom Tiltalte derefter inden det til den 24de Januar berammede Møde i Politiretten endnu indfandt sig flere Gange i Søren Christensens Huus og talte med dennes Kone om hans Forklaring i Retten, saaledes kaldte Tiltalte ham endvidere den 24de Januar forinden Mødet i Retten ind til en Værtshuusholder i Randers og opfordrede ham der i Centrum paany til i Retten at forklare, at Tiltalte ikke havde sagt, at Chr. Christensen havde taget Gaasen, men at Tiltalte til-

troede ham det. Søren Christensens Hustru har derhos edelig forklaret, at Tilstalte den 22de og 23de Januar indsaandt sig vistnok en 4 à 5 Gange om Dagen i hendes og hendes Mandes Huus og i Mandens Fraværelse talte med hende om den Forklaring, der skulde afgives i Retten, idet han navnlig yttrede, at hendes Mand ikke behøvede i Retten at udsige, at Tilstalte havde sagt, at Chr. Christensen havde taget Gaasen, men kun, at Tilstalte mistænkte ham for at have taget den, hvorhos han tilspøiede, at hun kunde sige til sin Mand, at saaledes kunde han sige. Endvidere har ovennævnte Smed M. L. Aastrup edelig forklaret, at Tilstalte, efterat Chr. Christensen havde anlagt den ommeldte Sag mod ham, i Begyndelsen af Sagen indsaandt sig hos ham og vilde have ham til at underkrive paa, at han ikke vidste Noget om den Betskyldning, som Sagen angik, hvorpaa Aastrup dog ikke vilde indlade sig, samt at Tilstalte i de nærmeste Dage, førend Vidneførfelsen i Sagen saandt Sted, flere Gange kom til ham og talte med ham, idet han navnlig første Gang, efter at have spurgt, hvorledes han havde ubtalt sig, hvorpaa Aastrup svarede, at Tilstalte den 24de December f. A. havde yttret, at Gaasen blev spist i Bærum samme Aften, ubtalte, at Aastrup kunde sige, at han ikke vidste Noget, og da Aastrup yttrede, at, naar han skulde gjøre Eed, sagde han, hvad han vidste, bemærkede Tilstalte, at, hvis Aastrup sagde noget Dvdt om ham, fik han ikke hans Arbejde, samt at Tilstalte sidste Gang, han var hos ham, yttrede, at Søren Christensen havde lovet ikke at gjøre ham Fortræd, og at han ventede, at Aastrup heller ikke vilde det; endelig har bemeldte Aastrup forklaret, at han og ovennævnte Skomager L. P. Lundgreen den 24de Januar, en halv Snees Minutter, førend de skulde møde i Retten, i Nærheden af Tinghuset mødte Tilstalte, der spurgte dem, om de kunde gjøre deres Saligheds Eed paa, at han havde sagt, at Chr. Christensen havde taget Gaasen, samt at Aastrup derpaa efter Opsfordring af Tilstalte fulgte med denne ind paa et Værtshuus, hvor Tilstalte tracterede ham med Punsch, men iøvrigt ikke yttrede Andet om Sagen, end at han til Bærten sagde, at Aastrup var hans Modstander, og da Søren Christensen derpaa kom forbi Værtshuset, kaldte Tilstalte ham ind, hvorefter disse to gik ud af Gæstestuen og ind i et andet Lokale.

Tilstalte har erkjendt, at han i de nærmeste Dage før den 24de Januar har indfundet sig saavel hos Søren Christensen og dennes Kone som hos M. L. Aastrup og talt med dem om de Forklaringer, der skulde afgives, samt at han ligeledes den 24de Januar, forinden Vidneførfelsen fandt Sted, har talt i Cenrum med Søren Christensen paa det ommeldte Værtshuus i Randers, men efter hans Forklaring var det hermed alene hans Hensigt at faae at vide, hvad han ved de paagjældende Leiligheder havde sagt, idet han ikke bestemt erindrede dette, hvorhos han havde i Sinde, hvis han virkelig havde sagt noget Fornærmeligt om Chr. Christensen, da at søge at opnaae Forlig med ham. Derimod har Tilstalte benægtet at have villet bevæge Vidnerne til at afgive falsk Forklaring for Retten, og i Begyndelsen af Undersøgelsen benægtede han derhos at have ubtalt til de ommeldte Vidner saaledes, som af disse, som ovenfor anført, omforklaret, eller overhovedet at have talt til dem om, hvorledes de

kunde eller skulde forklare i Retten, men senere under Sagen har han udsagt, at han ikke vil benægte at have udtalt sig til Vidnerne saaledes, som disse have forklaret, hvad han dog ikke vil kunne erindre, idet han ialtsalb ikke har tænkt videre derover. Forsaavidt det endvidere er oplyst, at den i 1ste Instants medtiltalte Christen Christensen den 21de Februar d. A., da de nævnte Vidner skulde afgive Forklaring i nærværende Sag, har, medens Vidnerne, forinden de afhørtes, opholdt sig i eller ved Ringhuset, inbladt sig i Samtale med dem angaaende de Forklaringer, de skulde afgive, idet han navnlig efter Vidnernes Udsagn yttrede, at de ikke behøvede at gøre Tiltalte alt det Døde, de kunde, og omtalte, at Tiltalte var villig til at give dem en Dagløn, da er det ikke imod Tiltaltes Benægtelse godtgjort, at Christen Christensen i den ommeldte Henseende har handlet efter Udtale med Tiltalte.

Vel er der nu ikke ved de ovennævnte Vidneforklaringer tilveiebragt fuldt Beviis for, at Tiltalte har udtalt sig til noget af Vidnerne netop saaledes, som enhver af disse har forklaret, men naar henses til den Vedholdenhed, hvormed Tiltalte efter det Oplyste har søgt navnlig Søren Christensen og bennes Kone for at tale med dem om den Forklaring, Førsnævnte skulde afgive, samt til begge de nævnte Personers samstemmende edelige Forklaringer om Indholdet af Tiltaltes Udtalelser til enhver af dem og til Vidnet Astrups ligeledes beedige Forklaring om Indholdet af de Samtaler, Tiltalte har haft med ham, og endelig til den ubestemte og tilbageholdende Maade, hvorpaa Tiltalte har udtalt sig om Indholdet af sine Samtaler med de paa gjældende Vidner, idet han, som meldt, end ikke har benægtet at have udtalt sig, som af Vidnerne omforklaret, findes det dog herester samt efter Sagens Oplysninger i det Hele at maatte anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har søgt at paavirke navnlig Søren Christensen til til Gavn for sig at afvige fra Sandheden, naar han skulde afgive den ommeldte Forklaring i Retten, og da Tiltalte har erkjendt at have været vidende om, at Søren Christensen vilde blive ført som Vidne i Sagen og i denne Egenskab vilde have at beedige sin Forklaring, naar saadant blev forlangt, vil der ikke kunne tages noget videre Hensyn til, hvad han har anbragt om, at han ikke tænkte paa, om Vidnerne vilde komme til at aflægge Eed eller ikke.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1825, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 145 cfr. § 52 sidste Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Uge 5 Dage."

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 33.

Den 20de December.

1872.

Anden ordinaire Session.

Tirsdagen den 26de November.

Nr. 185.

Advocat Brod

contra

Peter Willesfen eller **Willadsen** (Def. Klubien ved Levinsen),
der tiltales for fornærmelig Tiltale mod en Dommer og voldelig
Modstand imod Politiet.

Kaunders Rådstads Extrarets Dom af 25de Marts 1872:
„Tiltalte Peter Willesfen eller Willadsen bør hensættes i Fængsel
paa sædvanlig Fangekost i 3 Maanedes. Han bør berhos ud-
rede Actionsomkostningerne, derunder i Salair til Actor, Cancelli-
raad Olsen 6 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Bredstrup 5 Rd.
At efterkommes under Absærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Juni 1872: „Tiltalte
Peter Willesfen eller Willadsen bør hensættes i Fængsel paa
sædvanlig Fangekost i 80 Dage. Saa udreder han og Actionens
Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder
i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad
Møller og Justitsraad Neckelmann 8 Rd. til hver. At efter-
kommes under Absærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
den være at stabsfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne
findes at burde bestemmes til 120 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landhøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Klubien for Høiefteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag tiltales Peter Willefen eller Willadsen for fornærmelig Tiltale mod en Dommer og voldelig Modstand mod Politiet.

Ved de under Sagen afgivne, tildeels beebigede Vidneforklaringer maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Politibetjent N. P. Jensen og Reservepolitibetjent E. F. Hansen, som havde erholdt Ordre til at anholde Tiltalte, da han ikke efter Tilføjelse havde indfundet sig for at affone en ham i en privat Injuriefag idømt Bøde, om Formiddagen den 8de December f. A. traf Tiltalte paa Gaden i Randers, og at Tiltalte da strax erklærede, at han ei vilde møde paa Politikammeret, idet han yttrede, at det, der var foretaget imod ham, var ulovligt, og at Politiet holdt med svenske Lyvelnægte. Da Jensen nu tilfjebegav ham, at han skulde følge med, og tog fat i hans Frakkærme, slog Tiltalte efter Jensen, der afsparerede Slaget, hvorpaa Tiltalte med Voldsomhed styrte sig over Jensen og gav sig til at brydes med ham, saa at de begge faldt til Jorden. Da de vare komne paa Benene igjen, slog Tiltalte Jensen, der vedblev at holde fast paa ham, med knyttet Haand i Skrævet og Underlivet uden dog at tilfjoe ham nogen videre Skade herved, og samtidig slog han Jensen med Panden en Bule i Lindingen; Jensen opgav nu at faae Tiltalte anholdt, idet han meente at være ude af Stand til at overmande ham i hans uslyrlige Tilstand. Efterat de nævnte Politibetjente og Vægtervagtmester Saks senere hen paa Dagen havde faaet Ordre til uopholdelig at anholde Tiltalte, traf de ham i et Værtshuus, og uagtet han nægtede at ville lade sig anholde, fulgte han dog efter deres Opfordring et Stykke Vej med dem, men vægrede sig derefter ved at følge dem videre, og da Jensen og Saks nu greb ham hver fra sin Side, tral han en Jernkile op af Lommen og slog med denne flere Gange efter Saks's og Jensens Hoveder uden dog at ramme dem. Han blev nu kastet omkulb, og Jernkilen blev vrifket fra ham efter længere Modstand, hvorved saavel Jensen som Hansen og Saks fik nogle Strammer og Rifter paa Hænderne, og da han vedblev at være uslyrlig, saa de sig nødsagede til lægge ham op i en i Nærheden holdende Arbeidsvogn og transportere ham saaledes til Ting- og Arresthuset. Den omhandlede Jernkile, der er bragt tilfjode under Sagen, veier noget over 2 Rd. og er 5½ Tommer lang med en Bane paa ca. 3 □ Tommer, hvis Omkreds er uregelmæssig med Taller og Fordybninger, hvorved den maa antages at være et farligt Redskab. Tiltalte har erkjendt, at han ved de

omhandlede Leiligheder har gjort Modstand mod Politiets Betjente, ligesom at han har taget den ommeldte Færtskive op af Lommen; derimod har han benægtet — hvad der efter det Oplyste imidlertid ikke vil kunne komme i videre Betragtning — at have slaaet Betjentene eller slaaet efter dem særlig med den omhandlede Færtskive, som han vil have haft med sig for at faae den repareret.

Den ovennævnte Politibetjent Jensen har endvidere edelig forklaret, at, da han en Dag i Slutningen af Maret 1870 vilde anholde Tilstalte ligeledes i Anledning af Afsoningen af en ham ibsmt Bøde, vægrede Tilstalte sig ved at følge med ham, og at Tilstalte, da Jensen tog denne i Armen, greb ham i Struben og trykkede stærkt til, idet han satte ham op til en Muur. Tilstalte har imidlertid benægtet at have grebet Betjenten i Struben og har kun villet erkjende, at han værgede for sig, da Betjenten vilde anholde ham.

Endelig er det oplyst, at Tilstalte under de i Anledning af hans først ommeldte Forhold optagne Forhør har forlangt tilført Protocolten, at han ansaae det for Chikaneri, at Forhørsdommeren foreholdt ham en ham tidligere overgaaet Dom for bedrageligt Forhold, og at han ansaae sig berettiget til at gjøre Modstand mod Anholdelsesordren, fordi den nævnte Dommer holdt med en Tyv, hvilken Bestyldning Tilstalte ligeledes en tidligere Dag, da han traf Dommeren paa Gaden, har rettet til denne, idet han herved vil have sigtet til, at Dommeren i den ovenberørte Injuriefag formeentlig havde begunstiget hans Modpart, hvilken Formening imidlertid maa anses aldeles ubesøiet.

Derimod bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger til Paakjendelse for Overretten, ikke Spørgsmaal om det Tilstalte paafsigtede fornærmelige Forhold mod en tidligere Bysoged i Randers og en Sættedommer.

Tilstalte, der efter sit Dpgivende er født i 1810, er tidligere straffet — foruden gjentagne Gange for forskjellige Politiforsæelser — isølge Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 3die December 1858 for bedrageligt Forhold med en Bøde af 20 Rd. For det af ham nu ubviste Forhold vil han være at ansæe efter Straffelovens §§ 100 og 101 cfr. § 23 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i 80 Dage."

Onsdagen den 27de November.

Nr. 44. Procurator **M. P. With** (Adv. Brock)

contra

Lømmersvend **Jens Andersen** (Adv. Heinrichsen efter Ordre),
betræffende Citantens Forpligtelse til at udløvere en Pante=obligation paa 100 Rd.

Horsens Byttings Dom af 11te October 1870: „Indstævnte, Procurator M. With bør for Tiltale af Sagsøgeren, Tømmer-svend Jens Andersen i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.“

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Marts 1871: „Indstævnte, Procurator M. P. With bør under en Bøde til Horsens Rådstads Fattigkasse af 2 Rd. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, til Citanten, Tømmer-svend Jens Andersen at ulevere den under Sagen omhandlede Obligation med tilhørende Transport. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten den 9de August f. A. for Underretten fremlagte Afsskrift af det mellem ham og D. Hansen under 10de Mai f. A. afsluttede Forlig kan sees, at Originalen har været skreven paa stemplet Papir.“

Høiesterets Dom.

I det Væsentlige i Henhold til de i den indante Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Dødsoplysninger ikke kunne bevirke noget andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne være at stadfæste, saaledes at Fristen for Obligationens Ublevering bestemmes til 4 Uger. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Advocat Henriksen tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Obligationens Ublevering bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. Advocat Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., som udredes af det Offentlige.

I den indbankede Doms Præmisser hebbet det: „Under denne Sag har Citanten, Lømmersvend Jens Andersen i Horsens — under Paaberaabelse af, at han ved en under 28de April f. A. mod Commissionair D. Hansen iværksat og under 2den Mai næstefter for Indskævnte, Procurator M. P. With forkyndt Executionssforretning har erhvervet Udlæg i en af ham selv for 100 Rb. med Pant i Eiendommen Matr.-Nr. 2c og 3h i Løvet under 1ste April 1867 udfæstet Obligation, der efter at være transporteret til bemeldte Hansen af denne er overleveret Indskævnte til Incassation — i 1ste Instants paaflaet Indskævnte ialsald imod Dækning af Udlæg og Salair for den til bemeldte Obligationens Iubdrivelse foretagne Execution i den pantsatte Eiendom og de over samme afholdte 2 Auctioner under en paaflende Evang tilpligtet at udløbere sig bemeldte Obligation med tilhørende Transport, og da Indskævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tilfælde, har Sidskævnte nu indbanket Sagen her for Retten, hvor han har paaflaet Indskævnte tilpligtet at udløbere sig bemeldte Obligation med tilhørende Transport, ialsald mod at Citanten betaler ham 20 Rb.

Indskævnte har ikke givet Møde for Overretten.

Til Støtte for sin Paafland om Frifindelse har Indskævnte deels villet gjøre gjældende, at Citanten efter et af ham med ovennævnte Commissionair D. Hansen under 10de Mai f. A. afføttat privat Forlig, ved hvilket han blandt Andet har erklæret sig fyldestgjort for sin Fordring paa Hansen efter den over Sidskævnte erhvervede Dom og Udlægssforretning, skal være uberettiget til at forfølge den ved bemeldte Udlægssforretning erhvervede Ret med Hensyn til den ovenommeldte Obligation, deels navnlig en anbragt, at den omhandlede Obligation ved en under Sagen fremlagt, under 27de Juli 1869 — altsaa forinden der er givet Citanten Udlæg i samme — af bemeldte Hansen udfæstet Fuldmagt er overbragen ham til Incassation med Ret for ham til i sammes paafløbende Belsøb at gjøre sig betalt for, hvad han maatte have tilgode hos Fuldmagtudlevereren, og idet Indskævnte dernæst har opgivet sit Tilgodehavende hos denne til 126 Rb. 2 Mk. 14 s, har han alene imod dette Belsøbs Betsaling været villig til at udløbere den ommeldte Obligation, hvilken tilmed efter hans Formening nu tilhører ham, idet han under Sagens Drift, efter at have erhvervet Dom over Hansen for det nævnte Belsøb, har faaet sig den udlagt og dernæst kjøbt den ved en over samme efter hans Begjæring imod Citantens Protest affødt Auction.

Ligesom det imidlertid fremgaaer af det ovenommeldte, af Citanten i Afført fremlagte Forlig af 10de Mai f. A., at Citanten ved samme har forbeholdt sig sin Ret med Hensyn til den her under Sagen omhandlede Obligation — som Hansen ved Forliget har forpligtet sig at qvittere til Udskættelse af Pantebøgerne, naar Citanten har faaet samme udløberet hos Indskævnte — imod hvilket Forbeholds Retssgylbighebd Indskævnte ikke har fremsat nogen gylbig Indbenning, saaledes giver den ommeldte, af Indskævnte paaflaete Fuldmagt, der alene angaaer Iubdrivelsen af den heromhandlede Obligation, ham udtrykkelig kun Ret til at gjøre sig betalt i sammes Paa-

lybende for alle sine Udlæg og Salair for, som det hedder, „den Incasfation“, og da det af Indstævnte for Underretten er erkjendt, at det af ham opgivne, hos Hansen tilgodehavende Beløb ikke alene hidrører fra bemeldte Incasfation, men tildeels har sin Oprindelse fra andre Sager, der have verferet mellem Titanten og bemeldte Hansen, uden at det af Indstævnte er godtgjort, at disse Sager stode i en saadan Forbindelse med Incasfationen af bemeldte Obligation, at han efter Forholdets Natur eller Indholdet af bemeldte Fuldmagt var berettiget til ogsaa at tilbageholde Obligationen for sit Tilgodehavende hos Hansen i Anledning af bemeldte Sagers Udsørelse, maa Indstævntes Vægning ved at udlvere den ommeldte Obligation imod Dækning af Udlæg og Salair for de til sammes Inddrivelse afholdte Foged- og Auctionsforretninger saaledes ansees for ubesjiet. Da nu dernæst Indstævnte — der selvfølgelig ikke ved de Retshandlinger, han, som meldt, har ladet foretage efter nærværende Sags Anlæg, har kunnet erhverve nogen Ret, for hvilken Titantens ovennævnte ældre Udlæg skulde staae tilbage — ikke naaget berom af Titanten fremsat Opfordring har opgivet Beløbet af den Deel af hans Tilgodehavende hos Commissionair Hansen, for hvilken han efter det Ovenangførte alene kan ansees berettiget til at erholde Dækning af Titantens ved Obligationens Udlivering, vil det heraf være en Følge, at han i Overensstemmelse med Titantens for Overretten fremsatte principale Paastand uden nogen Betingelse og under en daglig Bøde, der bestemmes til 2 Rd., og som vil tilfalde Forjens Kjøbstads Fattiggæsse, bliver at bømme til Udlivering af bemeldte Obligation.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at kunne opgøres.“

Lirsbagen den 3die December.

Nr. 41. Procurator **Bang** (Adv. Nellemann)

contra

Stiftsøvrigheden for Aalborg Stift, Kammerherre, Stiftamtmand

Dahlstrøm og Biskop **Kierkegaard**

(Statsraad Bunken efter Ordre),

betræffende Titantens Forpligtelse til at udrede de med Istandsettelsen af det Kobsteenske Begravelseskapel ved Aistrup Kirke forbundne Omkostninger m. v.

Kjær Herreds Rets Dom af 5te Marts 1869: „Indstævnte, Proprietair, Procurator Bang til Gammelvraa bør til Titanterne, Aalborg Stiftsøvrighed betale det paastævnte Beløb 258 Rd. 47 ø med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 30te November

1867 indtil Betaling sseer. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. Citanternes bestillede Sagsfører, Kammerassessor, Procurator Johansen af Aalborg tillægges i Salair 25 Rd., som udredes af det Offentlige. Dommene at efterkommes inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse under Afjærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Januar 1871: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. Til det Offentlige betaler Citanten, Procurator Bang Retssgebyr, Skriverlalair og Godtgjorelse for stemplet Papir, forsaavidt disse Udgifter skulde have været erlagte for Overretten af de Indstævnte, Stiftsvoorigheden for Aalborg Stift, saafremt Sagen ikke for deres Vedkommende havde været beneficeret sammesteds. Saa betaler han og i Salair til den for de Indstævnte for Overretten bestillede Sagsfører, Procurator Fasting 30 Rd. Det Indstævnte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afjærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanten for Høiesteret har frasaldet flere af de af ham i de foregaaende Instanser fremsatte Indsigelser, deriblandt imod de Indstævntes Competence til at anlægge Sagen.

Selv om der ikke efter Indholdet af Fundatsen af 16de Februar 1730 maatte paahvile Eieren af Hovedgaarden Gammelbraa en ubetinget Forpligtelse til at holde den under Sagen omhandlede Begravelse i forsvarlig Stand uden Hensyn til, om det i Fundatsen nævnte Rentebeløb af 15 Rd. aarlig dertil maatte være tilstrækkeligt, maa dog Citantens Forpligtelse til at udrede de Udgifter, der have været forbundne med den i den indankebe Dom ommeldte Istandsættelse af Capellet, være en Følge af, at han ved i en Arrække at have forsømt Capellets Vedligeholdelse har ladet dette forfalde og derved selv foranlediget, at Istandsættelsen har medført en større Udgift, end der vilde have været nødvendig, naar det aarlige Rentebeløb regelmæssigen var blevet anvendt til Vedligeholdelsen. Ifølge heraf, og idet der imod de Indstævntes Protest ikke kan tages Hensyn til de af Citanten først for Høiesteret nedlagte subsidiaire Paastande, navnlig den, at der i det paastævnte Beløb afskortes oplagte Renter af den i

Cancelliets Skrivelse af 1ste Februar 1831 ommeldte Capital, samt isvrigt i Henhold til de i Overrettens Dom for det i samme antagne Resultat anførte Grunde vil Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Efter Omstændighederne vil Citanten have at betale Processens Omkostninger for Høiesteret efter Reglerne for beneficerede Sager samt Salarium til de Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret med 80 Rd.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunzen for Høiesteret betaler Citanten 80 Rd. Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriver-salarium, der skulde have været erlagt og endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde have været forbrugt og endnu forbruges, hvis Sagen ikke for de Indstævntes Vedkommende havde for Høiesteret været beneficeret. Endelig betaler han til Justitskassen 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved en af Frøen Else Elisabeth Robsteen til Braa og Elskjær m. v. den 16de Februar 1780 oprettet Fundats har hun bl. A. skænket 300 Rd. Courant til Vedligeholdelsen af et af hendes afdøde Moder opført Begravelsescapel ved Aistrup Kirke, hvorhos det i Fundatsen bestemmes, at den nævnte Capital, hvoraf aarlig af Braa Gieere skal gives 5 pCt., fastbindes paa Hovedgaarden Braa, om hvilken det hedder, at den skal „forblive til fast Pant og Forsikkring fremfor alle andre Fordringer og Forhegtelser nu og altid for ovennævnte Renter deraf Begravelsset i forsvarelig og fuldkommen Stand at holde.“ Fremdeles indeholder Fundatsen en Anmodning til efterfølgende Stiftamtmænd om at holde over, at dens Bestemmelser blive efterlevede af Giverindens Efterkommere, og esterat det er bestemt, at, naar Giverindens Søsterdatters nedsligende Linie er uddød, maa ingen Flere indkomme i Begravelsen, hedder det derpaa: „mens Begravelsset dog, som forhen er meldt, af ovennævnte femten Rigsdaler altid af Braa Gieere at holdes ubi forsvarelig god Stand, og at desto bedre kan vorde vitterligt, om ovennævnte min Villie at vorde efterlevet, saafremt ei for Renterne skal gjøres Regnskab, da skal hvert 4de Aar tages et lovligt Syn til samme

Begravelses Istandholbelse, hvilket Syn skal indgives Deres Høiærværdigheber Biskopperne at ligge ubi Aalborg Stifts Kiste." Endelig tilkjendegives det, at selve Fundatsen ligeledes vilde blive indlagt i Stiftstiften og Copier af samme opbevarede deels hos Sognepræsten i Aistrup deels paa Hovedgaardens Braa. Denne Funda's er derpaa læst ved Nørrejylland's Landsting den 22de Marts 1730, og af en efter Kjer og Hvelbo Herrebers Stjøde- og Panteprotocoler udstedt Attest af 4de December 1830 fremgaaer det, deels at det paagjældende Legat endnu i 1786 hvilede med fortrinlig Panteret paa Hovedgaardens Braa, deels at det ved Afhændelsen af Hovedgaardens Braa og Sønder-Eskjer med Bøndergods i Aaret 1810 blev paalagt Kjøberen at tilsvare og udrede de aarlige Renter af det nævnte Legat tilligemed et andet ligeledes af bemeldte Frøken Rodsteen stiftet Legat paa 300 Rd., hvilke Legater siges at indstaae i Braa Hovedgaard, deels endelig at det ved Salg i Aaret 1812 af Hovedparcel Nr. 1 og Parcellerne Nr. 2 og 68—104 af Braa Hovedgaard er i Stjødets paalagt Kjøberen at overtage Braa Hovedgaards Forpligtelse med Hensyn til det ommeldte Legat, der siges at forblive indstaaende paa 1ste Prioritet i den solgte Hovedparcel. Denne Pantebogsatte er derefter under 7de Januar 1831 tinglæst som Forheftelse paa Hovedgaardens Gammelbraa, der maa antages at være den ved det nævnte Stjøde afhændede Hovedparcel af Braa Hovedgaard, og ved de senere Salg af denne Gaard i 1843, 1848 og senere i 1853, da Gaarden solgtes til Titanten, Procurator Bang, blev Gaardens Behæftelse med det ommeldte Legat hver Gang tilkjendegivet i Stjødets, og i Titantens Stjøde heber det navnlig udtrykkelig, efterat det er anført, at der i Eiendommen er perpetueret et Legat af 300 Rd., som forrentes med 5 pCt., der anvendes til Vedligeholdelse af Frøken Rodsteens Begravelsessted, at Kjøberen har overtaget det i Eiendommen perpetuerede Legat. Titanten maa ogsaa antages i de første Aar af sin Besiddelse at have ladet Begravelses-cappellet vedligeholde, ligesom han ibetmindste i nogle Aar har oppebaaret Renten af en under Stiftsøvrighedens Bestyrelse henlagt Capital, oprindeligt paa omtrent 110 Rd., som en tidligere Eier af Gammelbraa ved en Underretsdom af 11te Juli 1828 var tilpligtet at betale til Directionen for Aalborg Stifts offentlige Midler i Renter for Aarene 1820—1827 af det ommeldte Legat, af hvilken Capital det ved Cancelliets Skrivelse af 1ste Februar 1831 var tilladt Eierne af Gammelbraa at nyde Renten under Betingelse af, at de vedligeholdt Begravelsen og i Overensstemmelse med Fundatsen godtgjorde dette ved en hvert 4de Aar optagen og til Biskoppen indsendt Synsforretning. Derimod maa det antages, at Titanten ikke i de senere Aar og navnlig ikke efter 1859 har indsendt nogen saadan Synsforretning, og af de aarlige Synsforretninger over Aistrup Kirke fremgaaer det, at Begravelses-cappellet i dette Tidrum er forfaldet mere og mere, uden at de af Synet efterhaanden udsatte Mangler bleve afhjulpne. I denne Anledning blev der efter Foranstaltning af de Indnævnte, Stiftsøvrigheden over Aalborg Stift, under hvis Bestyrelse Kirken, der eies af Grevinde Holst's Legat, henhører, og efterat de, efter hvad de have anbragt, under 28de Mai 1866 skriftlig havde opfordret Titanten til inden

4 Uger at forelægge dem en i Overensstemmelse med Fundatsen afholdt Synsforretning til Beviis bl. A. for, at Capellet var forsvarlig og fuldkommen vedligeholdt, men uden at denne Opforbring frugtede, den 12te September 1866 afholdt en Synsforretning af tvende af Netten udmeldte Mænd, ved hvilken det maa ansees constateret, at Capellet var i en høist forfalden Tilstand, hvilken Forretning den 14de s. M. blev afhjemlet i Netten, og efterat de Indstævnte derefter havde erholdt Bemyndigelse af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet til at træffe Foranstaltning til Manglernes Afhjælpning mod senere Regres til Cieren af Gammeloraas, have de filltet Arbeidet ved Capellets Istandsættelse i Overensstemmelse med et af de Mænd, der havde foretaget det nyssommeldte Syn, forfattet Overslag til offentlig Licitation, hvorefter Arbeidet er udsørt, og ved en den 9de September 1867 afholdt Synsforretning er det oplyst, at Capellet da var istandsat i Overensstemmelse med Licitationsconditionerne.

Under nærværende Sag have nu de Indstævnte sagsøgt Citanten til Betaling af Licitationssummen for Capellets Istandsættelse, 210 Rd. samt Omkostningerne ved de den 12te September 1866 og den 9de September 1867 afholdte Synsforretninger, tilsammen til Beløb 48 Rd. 47 $\frac{1}{2}$, eller i det Hele 258 Rd. 47 $\frac{1}{2}$ med Renter, og da Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale de Indstævnte det anførte Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligesklagens Dato den 30te November 1867, indtil Betaling skeer, idet Processens Omkostninger i 1ste Instants berhos ere ophævede og den for de Indstævnte beftittede Sagfører for Underretten tillagt i Salair 25 Rd. af det Offentlige, har Citanten derefter indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet Sagen afsøist fra Underretten eller sig frifunden for de Indstævntes Tiltale enten fuldstændigt eller ialfsald saaledes, at der i det paastævnte Beløb afgaaer 138 Rd., til hvilken Sum den ovennævnte Capital, der ifølge Dom af 11te Juli 1828 er indbetalt blandt Stiftsmidlerne, maa antages nu at være opvozet. De Indstævnte procedere derimod til Underretsdommens Stadfæstelse.

Citantens Paastand om Sagens Afvisning fra Underretten er støttet paa, at de Indstævnte efter hans Formening have savnet Bemyndigelse til at indtale den omhandlede Fordring, idet Fundatsen af 1730 alene indeholder udtrykkelig Anmodning til Stiftamtmanden, men derimod ikke tillige til Biskoppen om at vaage over Fundatsens Efterlevelse, hvorhos han for det Tilfælde, at hans ommeldte Paastand ikke tages tilfølg, har af samme Grund paastaet sig tillagt Frisindelse. Ligesom imidlertid Fundatsens Bestemmelse om sammes Redlæggelse i Stiftskisten og om Indsendelsen af de regelmæssige Synsforretninger til Biskoppen samt Synsforretningernes Opbevarelse i Stiftskisten indeholder tillækkelig Bemyndigelse for Biskoppen til ogsaa for sit Vedkommende at paasee, at Fundatsen efterledes, saaledes maa i ethvert Tilfælde den Omstændighed, at Stiftamtmanden og Biskoppen, som ovenfor berørt, i Forening udgjøre Bestyrelsen for den Stiftelse, der eier Nistrup Kirke, og — som det maa antages, nærmest i denne Egenstaa og foreløbig for Kirkens Regning — havde ladet det

paagjældende Arbejde ved det med Kirken sammenbyggede Begravelsescapel udføre, i ethvert Tilfælde indeholde tilstrækkelig Bemynbigelse for dem til i Forening at indtale de ved Arbejdet paadragne Omkostninger, og Citantens heromhandlede Indsigelse maa saaledes ansees ubegrundet.

Citanten har dernæst gjort gjældende, at Fundatsen af 1730 ikke, saaledes som de Indstævnte have anbragt, i sin Tid er bleven forsynet med kongelig Confirmation, hvilket efter hans Formening maatte være en Vetingelse for dens forbindende Virkning ligeoverfor ham, samt at Fundatsen i ethvert Fald ikke indeholder nogen ubegrænset Forpligtelse for ham til at vedligeholde Capellet, idet der navnlig i saa Henseende ikke skal kunne forebres Videre, end at han anvender 15 Rd. aarlig, som Renten af den funderede Capital udgjør, til Vedligeholdelsesarbejder, hvad han efter sit Anbringende har gjort, og at det under alle Omstændigheder maatte være en Vetingelse for den under nærværende Sag indtalte yderligere gaaende Forpligtelse for ham i saa Henseende, at det Syn, der efter Fundatsen skal optages hvert Aar, var blevet afholdt, hvad det efter hans Formening maatte paahvile det ved Fundatsen anordnede Tilsyn og ikke ham at foranstalte. Citanten har derhos benægtet, at Capellet var i en saadan Tilstand, at en saa gjennemgribende og bekostelig Standstættelse som den, de Indstævnte have foranstaltet, var nødvendig, og idet han har gjort Indsigelse mod Gyldigheden af den den 12te September 1866 afholdte Synsforretning og benægtet, at det udførte Reparationsarbejde har havt Hjemmel i de ved Synsforretningen gjorte Udsættelser, har han endelig gjort gjældende, at den stedfundne Standstættelse af Capellet overhovedet maa være ham uvedkommende, paa Grund af, at han ikke er bleven særlig opfordret til at lade Arbejdet udføre efter Overlaget eller underrettet om, at det vilde blive bortliciteret for hans Regning.

De Indstævnte have nu vel ikke godtgjort Afgiigheden af deres Anbringende om, at Fundatsen er bleven forsynet med kongelig Confirmation, men saadant maa isøvrigt ogsaa ansees at være uden Betydning under nærværende Sag, eftersom Fundatrix ikke behøvede at erhverve nogen kongelig Confirmation for at paalægge sin Eiendom den i Fundatsen ommeldte Vyrde med Hensyn til Begravelsens Vedligeholdelse. At denne Vyrde i sin Tid retsgyldig er paalagt Braa Hovedgaard som reel Forpligtelse og senere er vedbleven at hvile som saadan paa bemeldte Hovedgaard og, efterat denne var udstykket, paa den Citanten tilhørende Hovedparcel Gammelvraa, maa ansees tilstrækkelig godtgjort ved, hvad ovenfor er anført om Fundatsens Læsning til Tinge og de ved Eiendommens senere Overgang fra den ene Eier til den anden i de vedkommende Stjæder indeholdte Tilfjænbegivelser, og der bliver for saavidt alene Spørgsmaal om Omfanget af den Citanten som Eier af Gammelvraa i Hensindhold til Fundatsen paahvilende Vedligeholdelsespligt. Forfaavidt nu Citanten i denne Henseende har gjort gjældende, at hans Forpligtelse skulde være indskrænket til en Udgift af 15 Rd. aarlig, og at det anordnede Tilsyn, saafremt en videregaaende Forpligtelse skulde kunne paahvile ham, maatte have foranstaltet de ved Fundatsen foreskrevne regelmæssige Syn afholdte, da kan der

ikke heri gives ham Medhold; thi vel maa det ansees forudsat i Fundatsen, at de aarlige Renter af den sunderede Capital i det Hele vilde være tilstrækkelige til derfor for bestandigt at vedligeholde Begravelsen, samt at de endog efter Omstændighederne kunde afgive et Overskud til Fordeel for Hovedgaardens Besidder, men ved Siden deraf indskræpes det dog gjentagende og ganske i Almindelighed, at Efterkommerne i Eiendommen altid skulle holde Begravelsen i forsvarlig og fuldkommen Stand eller i forsvarlig og god Stand, hvilken Bestemmelse ikke tilføder den ommeldte Indskrænkning med Hensyn til Udgifterne, og efter Fundatsens Bestemmelser om det Syn, der hvert Aar skal optages, maa det ogsaa nærmest antages, at det er Eieren af den forpligtede Eiendom, der skal foranstalte Synet optaget og indsendt til Biskoppen, idet hans Undblivelse heraf medfører Forpligtelsen for ham til at afsætte Regnskab for Renterne og — som det maa antages at være Meningen — til i saa Fald at afgive, hvad der af Renterne ikke beviislig maatte være medgaaet til Vedligeholdelsen, medens han derimod, saalænge han ved det anordnede Syn godtgjør, at Begravelsen er vel vedligeholdt, maa ansees berettiget til at nyde det Overskud, som Renterne maatte kunne afgive. Den Eieren af Sammelvraa paahvilende Forpligtelse maa saaledes ansees at gaar ud paa til enhver Tid, saalænge den omhandlede Capital indstaaer i Eiendommen, at holde den ommeldte Begravelse i forsvarlig Stand, uden Hensyn til om Renterne strække til til dette Diemed eller ikke, og da det som berørt er in confesso, at Titanten ikke i en længere Arrække har efterkommet sin nysommeldte Forpligtelse til hvert Aar ved Syn at godtgjøre, at Begravelsen er forsvarlig vedligeholdt, kan der saaledes ikke være Spørgsmaal om at indskrænke hans Forpligtelse med Hensyn til Vedligeholdelsen saaledes, som af ham paastaet.

Hvad dernæst angaar Titantens Indsigelser mod den den 12te September 1866 afholdte Synsforretning, hvilke Indsigelser deels gaar ud paa, at de Indskævnte skulle have været uberettigede til at lade Forretningen afholde paa Titantens Bekostning, deels paa, at Forretningen skal lide af saadanne formelle Mangler, der skulle svække dens Beviisskraft ligeoverfor Titanten, bemærkes, at da Titanten, som meldt, ikke havde efterkommet sin Forpligtelse til overensstemmende med Fundatsens Indhold ved Syn at oplyse, at Begravelsen var i forsvarlig Stand, maatte de Indskævnte efter Forholdets Natur være berettigede til paa hans Bekostning at tilvejebringe den manglende Oplysning i saa Henseende, uden at det endog kunde ansees nødvendigt, at de forinden opfordrede ham til at efterkomme sin ommeldte Forpligtelse, men især rigt maa det efter Sagens Oplysninger og Titantens Procedure antages, at han, forinden Forretningen afholdtes, har modtaget tilstrækkelig Opfordring til at lade de tilstedeværende Mangler afhjælpe og godtgjøre saadant paa behørig Maade, og da han har givet Møde saavel under selve Synsforretningen som ved dennes Afhjemling i Retten uden da at fremsætte nogen Indsigelse mod den brugte formelle Fremgangsmaade, findes de Indsigelser, som han i saa Henseende senere under Sagen har villet gjøre gjældende — og hvilke isørigt ogsaa ere af mindre væsentlig Betydning — ikke at kunne komme i

Betragtning. Medens det saaleeds ved den nævnte Synsforretning maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at det ommeldte Begravelsescapel var i en i høi Grad forfalden Tilstand, er det derimod ikke ved denne Forretning godtgjort, at netop de Arbeider, der ere angivne paa det senere forfattede Overslag, i Henhold til hvilket Arbeidet blev bortliciteret, vare nødvendiggjorte ved den Tilstand, hvori Capellet befandt sig. Det maa imidlertid ansees at følge af Forholdets Natur, at der ikke ved selve Synsforretningen, hvis Niemed nærmest var at constatere Capellets Tilstand, kunde gjøres noget Overslag over Bekostningerne ved Manglernes Afhjælpning, og ligesom Overslaget har været fremlagt ved den — som det maa antages — efter offentlig Bekjendtgjørelse paa sædvanlig Maade afholdte Licitation, uden at Titanten enten ved Licitationen, med hvilken han var bekjendt, eller senere før under nærværende Sag har gjort nogen Indsigelse mod samme, saaledes findes hans nu fremsatte Indsigelser mod Overslagets Enkeltheder og Omfanget af det i Henhold dertil udførte Arbeide saameget mindre at kunne komme i nogen videre Betragtning, som han ikke har godtgjort — hvad der efter den af ham udviste Forsømmelse med Hensyn til Manglernes Afhjælpning, endog efterat disse ved Synet vare konstaterede, maatte paahvile ham — at der i Henhold til Overslaget er blevet udført mere Arbeide, end der efter Capellets forfaldne Tilstand var nødvendigt. Ei heller skjønnes der at have paahvilet de Indstævnte nogen Forpligtelse til, efterat Overslaget var forfattet, at rette nogen særlig Opforbring til Titanten om at udføre Arbeidet overeensstemmende dermed eller at unberrette ham om, at Arbeidet, saaremt han ikke udførte det, vilde blive bortliciteret for hans Regning.

Hvad endelig angaaer Titantens subsidiaire Paastand om, at den ovenommeldte, af en tidligere Eier af Sammelvraa blandt Stiftsmidlerne indbetalte Capital af 138 Rd. forlobs anvendes til Dækning af de omhandlede Udgifter, da kan der ei heller gives denne Paastand Medhold allerede af den Grund, at der, da Intet er oplyst om, at Begravelsen var mangelfuld vedligeholdt, da Titanten i Aaret 1853 erhvervede Eiendommen, nærmest er Føie til at antage, at det maa tilskrives Titantens egen Forsømmelighed med Hensyn til Begravelsens Vedligeholdelse, at en Istandsættelse af saadant Omfang som den, der nu er udført, er bleven nødvendig.

Efter hvad saaledes er ansørt, maa det billiges, at Titanten ved Underrettsdommen er tilpligtet at betale de Indstævnte saavel Licitationssummen for det omhandlede Arbeides Udførelse som Omkostningerne ved de to ommeldte Synsforretninger med ialt 258 Rd. 47 $\frac{1}{2}$ tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instans ere ophævede, og den for de Indstævnte sammesteds bestilte Sagsfører tillagt Salair af det Offentlige, vil saaledes være at stadfæste.

For Overretten findes Titanten at maatte tilføre Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager og derunder i Salair til den for de Indstævnte sammesteds bestilte Sagsfører 30 Rd.“

Onsdagen den 4de December.

Nr. 295.

Statsraad Bunken
contra**Christen Nielsen** (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Korsør Kjøbstads Extrarets Dom af 14de September 1872: „Tiltalte Arrestanten Christen Nielsen af Slagelse bør hensættes til Tugthuusarbejde i 2 Aar samt udrede samtlige af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Reichmann og Defensor, Procurator Drechsel 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de October 1872: „Arrestanten Christen Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Simonfen og Suel for Overretten betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Ved samtlige foreliggende, tilbeels først efter Overretsdømmens Affigelse fremkomne Oplysninger findes der at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Indiciebeviis for, at Tiltalte har stjaalet det under Sagen omhandlede Skjort. Som Følge heraf og paa Grund af de Tiltalte tidligere overgaaede Straffedomme vil han nu være at dømme for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, og Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 3 Aars Tugthuusarbejde. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christen Nielsen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbante Doms Præmisjer hebbet det: „Ved Korsør Byttings Dom af 14de September d. A., der efter Arrestanten Christen Nielsens Begjæring er indbante hertil, er bemeldte Arrestant i Henshold til D. L. 6—17—10 og 11 jfr. § 6 i Frdn. af 8de September 1841 anseet efter Straffelovens § 232 med 2 Aars Tugthuusarbejde for 5te Gang begaaet Tyveri med Hensyn til et Pigen Maren Kirstine Hansen formeentlig fraa Jaaret Skjort. Da Arrestanten imidlertid har benægtet at have været i Besiddelse af det ommeldte Skjort, og det for saadan Besiddelse tilveiebragte Beviis paa Grund af det ene Vidnes Stilling til Sagen maa betragtes som utilstrækkeligt, vil Underrettsdommen være at forandre derhen, at der tillægges Arrestanten Frisindelse for Actors Tiltale, hvorimod Dommen vil være at stadfæste med Hensyn til Actonens Omkostninger, der rettelig ere ham paaagte.“

Nr. 248. Gaardsæster **Peder Jensen Bei**

(Advocat Brock efter Ordre)

contra

Kjøbmand **P. Riber** (Sngen),

betræffende Erstatning for en Citanten tilhørende Hest, der er kommen tilskade, medens den har været i Indstævntes Besiddelse.

Svendborg Byttings Dom af 25de Juli 1870: „Indstævnte, Kjøbmand P. Riber af Svendborg bør til Citanten, Gaardmand P. Hansen Bei efter eget Valg enten betale 160 Rd., imod at han erholder ubleveret den under Sagen omhandlede Hest, eller betale ham 80 Rd. eller 160 Rd. ÷ en saadan Sum, hvortil uvillige, af Retten udmeldte Mænd ville ansætte Værdien af den omhandlede Hest, saaledes som dens Værdi for Tiden er. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Landslover samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Mai 1871: „Citanten, Kjøbmand P. Riber i Svendborg bør for Tiltale af Indstævnte, Gaardmand P. Hansen eller Jensen Bei i Skovballe i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves.“

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at istedetfor Indstævnte er nu hans Enke, der efter hans Død hensesidder i uskiftet Bo, indtraadt i

Sagen, og at Høiesteret ved kongelig Ordre af 16de Juli d. A. er bemyndiget til at tage samme under Paakjendelse, uanseet at dens Gjenstand ei udgjør summa appellabilis.

Selv om det ikke antages, at Citanten ved de Yttringer, han brugte, da han den 22de Juli 1869 afhentede den i den indankede Dom omhandlede Hest hos Indstævnte, har frafaldet alt Krav paa Erstatning for det Tilfælde, at Hesten ikke helbreedes, maa dog Indstævntes Trifindelse blive en Følge af, at det ikke kan ansees godtgjort, at den Tilstand, hvori Hesten fandtes den 23de October s. A., efterat den i 3 Maanedes havde været hos Citanten uden Tilsyn af Dyrlæge, ogsaa maatte være indtraadt, saafremt den — saaledes som Indstævnte tilbød at ville sørge for, hvis den maatte blive hos ham — havde været tilføet af en Dyrlæge; det er herefter ubist, om det ikke maa tilregnes Citanten selv, at Hesten ikke er bleven bedre eller endog fuldstændigt helbredet. Overrettens Dom, ved hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger det maa have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsorer, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 1 Rb.

Den indankede Doms Præmisses findes i nærværende Aargang af HøiesteretsTidenden Side 212—14.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 34.

Den 27de December.

1872.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 4de December.

Nr. 281.

Advocat Brock

contra

Christian Julius Petersen og Wilhelmine Marie Bruun, Jens Andersens fraseparerede Hustru (Def. Bunken), der tiltales for at føre et forargeligt Samliv.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret af 21de August 1872: „De Tiltalte Christian Julius Petersen og Wilhelmine Marie Bruun, Jens Andersens fraseparerede Hustru bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være, dog at de tilsvare alle af denne Action flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator N. P. Møller 5 Rbd. og til Defensor, Procurator Diechmann 4 Rbd. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te December 1872: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Tvermoes og Westrup betale de Tiltalte, Skomager Christian Julius Petersen og Jens Andersens Hustru Wilhelmine Marie, født Bruun, Vegge af Uitterslev Mark, Een for Vegge og Vegge for Een 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

XVI. Hærgang.

Høiesterets Dom.

Ved, efter Møbtagselsen af Øvrighedens Advarsel, paa den i den indankede Dom fremstillede Naade at have fortsat deres forargelige Samkvem findes de Tiltalte at have gjort sig skyldige i et Forhold, der maa paadrage dem Strafansvar i Henhold til Bestemmelsen i Straffelovens § 178. Straffen herefter vil efter Omstændighederne være at fastsætte til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver af de Tiltalte. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christian Julius Petersen og Wilhelmine Marie Bruun, Jens Andersens fraseparerede Hustru bør hensesættes i simpelt Fængsel hver i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoversamt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Etatsraad Bungen for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Vegge og Vegge for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Virts Extraret indankede Sag tiltales Stomager Christian Julius Petersen og Jens Andersens Hustru Wilhelmine Marie Bruun, begge af Ulterslev Mark, begge af Actor, Procurator Evertmøes for at føre forargeligt Samliv. Ved deres egen Tilstaaelse og det isøbrigt Oplysne er det godtgjort, at der under 19de Januar 1870 blev ved Stævnevidner forkyndt dem en under 9de December 1869 udsærbiget Advarsel fra Kjøbenhavns Amt om, at de, saafremt de fortsatte deres forargelige Samliv, vilde blive tiltalte og straffede overeensstemmende med almindelig borgerlig Straffelovs § 178. Straf efter flyttede Tiltalte Petersen bort fra deres hidtilværende sælles Bopæl, Bishjergvei Nr. 37 og tog Bopæl paa Frederikssundsveien Nr. 64, og siden den Tid have de Tiltalte ikke boet sammen, saalidt som det er oplyst, at de have tilbragt nogen Nat sammen. Under disse Omstændigheder findes det nu ikke, at de Tiltalte have gjort sig skyldige i Overtrædelse af den ovennævnte Advarsel eller overhovedet i at føre forargeligt Samliv i den Forstand, hvori dette Udtryk maa antages brugt i den citerede Paragraf af Straffeloven, uanset at Tiltalte Petersen stadig, næsten daglig og sundom endog flere Gange om Dagen, er vedbleven at komme til Tiltalte Wilhelmine Marie Andersen, der besørge hans Kost, og oftere har høvt

legemlig Omgang med hende i hendes Hjem og navnlig med hende har avlet et den 9de December f. A. sødt Barn. Det maa derfor billiges, at de Tiltalte ved den indankede Dom ere frikendte for Actors Tiltale, dog med Paalæg af Actionens Omkostninger. Bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste."

Nr. 257.

Statsraad Bungen

contra

Frederik Anton Hansen (Defensor Henriksen),
der tiltales for Bedrageri.

Hammershuus Virks Exrærets Dom af 16de September 1872: „Tiltalte, Sæbbelmager Frederik Anton Hansen af Allinge bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede alle af hans Anhøldelse og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Lund 5 Rd. og til Defensor, Procurator Ipsen 5 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger findes der kun tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for et strafbart Forhold fra Tiltaltes Side med Hensyn til det i den indankede Dom først ommeldte Stykke Dolster, som han uretteligen har undladt at tilbagelevere Kjøbmand Kurk. For sit Forhold i denne Henseende bliver Tiltalte at ansee efter Straffelovens § 256 med en Straf, som efter Omstændighederne fastsættes til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Virketingsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Frederik Anton Hansen bør hensesættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Virketingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bungen og Advocat Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Sabelmager Frederik Anton Hansen af Allinge for Bedrageri, og er det ved Tiltaltes egen Tilståelse i Forbindelse med de iøvrigt tilveiebragte Dphlysninger tilstrækkelig godtgjort, at han af et større Stykke Volsker, som var ham overleveret af Kjøbmand Kurz i Allinge til Forfærdigelse af nogle Madratser, imod dennes Vidende og Billie har tilbageholdt et Stykke heraf, 3¼ Alen stort, vurderet til 3 Mk. 4 ß, hvilket han derefter har ladet farve.

Tiltalte maa fremdeles ifølge de af de Forurettede afgivne og af dem beebigede Forklaringer, der støttes af hvad der iøvrigt er oplyst, anses overbevist om at have tilegnet sig uden Eiernes Vidende og Billie af de Stykker Tøi, som vare ham udbleverede til Forarbejdelse, følgende i hans Huus forefundne Tøistykker:

Et Stykke bruuublsomstret Damast, vurderet til 2 Mk. og hørende til et større Stykke Tøi af samme Slags, som var blevet leveret ham i Kjøbmand J. S. Grønbechs Huus til Betræl til en Sopha og 6 Stole, om hvilket han har foregivet, at han ikke har villet tilegne sig det, men tænkt at anvende det til Betræl paa Bagstuden af en Pude til en Kænestol, som han skulde betrække for Grønbech.

Endvidere og rødstribebe Stykker Volsker, vurderede til 3 Mk., tilhørende Hoteleier Martin Larsen, hidrørende fra et større Stykke Volsker, som var ham leveret af denne til Forfærdigelse af nogle Straapuder, medens Tiltalte angiver, at han har villet anvende dette Stykke Volsker til en Soppapude for Martin Larsen.

Et Stykke Pakkærred, vurderet til 1 Mk. og tilhørende Avlsbruger Peter Joseph Holm, hidrørende fra et større Stykke do., som var overgivet ham af denne til Betræl af nogle Sengemadratter, medens Tiltalte fragaar at vide, hvorledes det er kommet i hans Huus, og

en Sæk, vurderet til 2 Mk., tilhørende Kjøbmand J. S. Grønbech, som for et Par Aar siden blev leveret ham fylbt med Tang til Udstopning af Bogstæder, hvilken han ligeledes benægter at have villet tilegne sig.

Skjøndt Tiltalte saaledes har søgt at bortforklare det Møstlige i sin Handlemaade og kun har villet anerkjende, at han har forset sig ved at beholde det Kjøbmand Kurz tilhørende Stykke Volsker, kan der dog ikke ligesom overfor Eiernes beebigede og af de iøvrigt tilveiebragte Dphlysninger bestyrkede Forklaringer tillægges hans Foregiverender nogen Betydning, saameget mere som disse Stedse have viist sig modsigende og vakkende, og han vil saaledes ikke kunne undgaae at anses skyldig i Bedrageri og at straffes efter Straffelovens § 253 cfr. § 251 og § 57, og skjønnes Straffen, da Tiltalte er sødt i Aaret 1814 og saaledes langt over criminel Lovald og ved Dom af 10de Juni 1851 er straffet for Ran med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvilken Dom under nærværende Sag efter Straffelovens § 61 dog kun vil være at anse som et aggraverende Moment, passende at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, ligesom han vil være at idømme alle af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger.“

Torsdagen den 5te December.

Nr. 283.

Advocat Levinfen
contra

Eine Frederikke Bejer, Gaardmand Anders Christian Hansens Hustru og **Hans Hansen** (Defensor Klubien ved Hindenburg),

der tiltales, Forsnævnte for et Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 260, og Sidstnævnte for Meddeeltighed i samme Forbrydelse.

Stads Herreds Extrarets Dom af 19de Juni 1872: „Tiltalte Hans Hansen i Rissrup bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Anders Christian Hansen og Hustru Eine Frederikke Bejer bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød hver især i 4 Gange 5 Dage, hvorhos de have at udrede samtlige af deres Transport, Arrest og Straffens Fuldførelse lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Poulsen 8 Rd., Defensor, Procurator Smith 6 Rd., dog at Tiltalte Hans Hansen solidarisk deeltager med $\frac{1}{3}$ i disse Salairer. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Afærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 26de August 1872: „I Henseende til den Tiltalte Hans Hansen tillagte Frifindelse og den Tiltalte Eine Frederikke Bejer, Anders Christian Hansens Hustru idømte Straf bør Underretsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rd., til Defensor sammesteds 5 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Isaacsen 8 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Eine Frederikke Bejer, hvorhos Tiltalte Hans Hansen in solidum med hende tilsvare Halvdelen af disse Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Eine Frederikke Bejer, Anders Christian Hansens Hustru efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Line Frederikke Beyer, Anders Christian Hansens Hustru bestemmes til 2 Gange 5 Dage. Advocaterne Levinson og Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tilstalte paa den med Hensyn til Actionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag — der i første Instants tillige angik Gaardmand Anders Christian Hansen af Grimstrup, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tistales bemelte Anders Chr. Hansens Hustru Line Frederikke Beyer og Gaardmand Hans Hansen for, som det i Actionsordren hedder, at have gjort sig skyldige, den Første i et Forhold, der maa henses under Straffelovens § 260, og den Sidnævnte i Meddeeltighed i samme Forbrydelse.

I et den 24de April d. A. dateret Brev til vedkommende Herredscontoir begjærede Tilstalte Line Frederikke Beyer sit og sin Mand's, fornævnte Anders Chr. Hansens Bo taget under Skiftebehandling, og da Skifteretten i den Anledning den følgende Dag blev sat paa hendes og hendes Mand's Bopæl i Grimstrup, erklærede hun til Skifteprotocollen, at hendes Mand den 22de s. M. var kjørt fra deres Hjem til Ribe for at indkjøbe Kreaturer, men ikke senere var vendt tilbage, og at hun, der antog, at han hemmelig havde forladt Landet for Gjølb, derfor, samt da hans Creditorer trængte stærkt ind paa hende, maatte anmode Skifteretten om at tage deres Bo, hvis Passiver langt overstege dets Activer, under Behandling som fallit. Ved den derefter foretagne Registreringsforretning fandtes der foruden den hendes Mand isølge tinglæst Kjøbecontract af 17de August s. A. tilhørende Gaard — der blev vurderet til 2,500 Rd., og hvorpaa der efter Sagens Oplysninger hvilede en Pantegjæld af 1,200 Rd., hvorhos der isølge Kjøbecontracten for andre 1,200 Rd. af Kjøbesummen skulde udstedes Obligation med Pant i Gaarden med Besætning efter 1,200 Rd. — ifkun Eiendele af Værdi 71 Rd. 2 Mk., og da Tilstalte endvidere bemærkede, at hendes Mand's Broder, Medtilstalte Hans Hansen samme Dags Morgen havde afhentet en Kaffelovn m. m., som han havde afskøbt hendes Mand, og nogle Dage tidligere noget Løssø og Fourage, og at hun selv samme Dag havde overladt en Mand, der havde 5 Rd. 3 Mk. tilgode hos hende, en Møggør og 4 Skpr. Malt i Betaling for dette Tilgodehavende, blev der indledet criminel Undersøgelse imod de Tilstalte og Anders Chr. Hansen, der imidlertid var reist til Kjøbenhavn, hvor han havde truffet Forberedelser til at reise til Amerika, men blev anholdt den 27de s. M. Under

denne Undersøgelse er det ved Tilstalte Line Frederikke Meyers egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun, da hendes Mand frygtede for, at han ikke kunde blive ved Gaarden, idet han foruden en løst Gjælb paa ialt 430 Rbd. stod til Resiance med et den 1ste April d. A. forfaldent Afdrag paa Kjøbesummen, stort 400 Rbd., har senere hen i samme Maaned truffet Aftale med sin Mand om, at denne for at forhindre deres Creditorer i at falde ind paa dem skulde sælge deres Besætning og Korn, bringe deres øvrige Gienbete i Sikkerhed og saa drage til Amerika, hvorefter Tilstalte skulde foranstaltede deres Bo taget under Skiftebehandling som fallit. I Overensstemmelse med denne Aftale solgte nu Anders Chr. Hansen i de nærmest paafølgende Dage 2 Køer og 2 Ovier for 85 Rbd., en Vogn og et Par Heste med Sædesi for 145 Rbd. samt 2 Kalve, hvorhos han formaade sin Broder, Medtilstalte Hans Hansen til at modtage til Opbevaring deels et contant Beløb af 196 Rbd. deels endeel Løssregienstande af Bardi 147 Rbd. 4 Mk., forat disse — med Undtagelse af hvad der behøvedes til Sikkerhed for 30 Rbd., som han skyldte bemeldte sin Broder — kunde, naar Anders Chr. Hansen var reist til Amerika, og Boet efter den trufne Aftale var overgivet til Skifterettens Behandling som fallit, være til Nytte for Tilstalte, der tilligemed sine 2 Børn skulde, efter hvad der var blevet aftalt, foreløbig flytte til Hans Hansens Gaard i Lissrup. Tilstalte, med hvis Vidende og Billie de ommeldte Penge og øvrige Gienbete saaledes bleve leverede Medtilstalte Hans Hansen, og som tildeels selv var virksom for at faae Sagerne bragte bort, har derhos vedgaaet, at hun efter sin Mandes Afreise den 22de April d. A. flyttede nogle andre af deres Gienbete ind til en Familie, der boede tilleie hos dem, og at hun foruden den ovenfor ommeldte Møggjør og de 4 Skpr. Malt, som hun den 25de s. M., altsaa efterat hun havde frevet det ovennævnte Brev til Herredscontoiret, overlob en Creditor i Betaling for en Forbring paa 5 Rbd. 3 Mk., har den 23de s. M. givet en anden Mand, der havde 5 Mk. tilgode hos hendes Mand, en skriftlig Anviisning paa noget hende tilhørende, hos en Bøverpige beroende Badmel, for at det kunde tjene til Pant for bemeldte Forbring, ligesom hun endelig samme Dag har givet en Hakkelsekiste af Bardi 4 Mk. i Betaling for at faae 3 Faar trutne til Lissrup og solgt en Bøse samt bortgivet lidt Salm og Frø. Saavel første Delen af de bortstaffede Gjenstande og Penge som endeel af de Penge, Anders Chr. Hansen havde faaet ind ved Salget af Kreaturerne m. v., ere bragte tilstede, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For Tilstalte Hans Hansens Bedkommende er det paa samme Maade godtgjort, at denne Tilstalte efter Anmodning af Anders Chr. Hansen har modtaget de ovennævnte Løssregienstande og Penge deels til Sikkerhed for sit Tilgodehavende hos Anders Chr. Hansen, deels forat de kunde tjene til Underhold for Medtilstalte Line F. Meyer og hendes Børn, og at han selv har været behjælpelig med at flytte endeel af Gjenstandene til sin Gaard, ligesom han ogsaa som Beberlag for den Hjælp, han havde lovet Anders Chr. Hansen at yde dennes Husfru og Børn, har modtaget et Faar, en Kalv, noget Malt

og Fourage. Tiltalte, der efter sin Forklaring vidste, at Anders Chr. Hansen havde nogen Gjæld og var forlegen for Penge, men ikke kjendte nærmere til Broderens Pengeforhold, har imidlertid benægtet at have havt til Hensigt at hjælpe denne til at begaae noget Bebrageri, idet han efter sit Udsagn ikke havde nogen Foreskilling om, at Anders Chr. Hansen, der ikke havde omtalt for ham at ville opgive sit Bo til Skiftebehandling som fallit, ved at bortføre sine Giendele tilsigtede at bebrage sine Creditorer, og efter Sagens Omstændigheder vil dette Tiltaltes Anbringende ikke kunne forfastes, hvorfor det maa billiges, at han ved Underrettsdommen er frifunden for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at deestage i Udrejselsen af Actionens Omkostninger. Derimod vil Tiltalte Line Frederikke Beyer, der er født i Aaret 1845 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit ovennævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 260 jfr. § 54 samt efter § 261 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage."

Nr. 267. Intestatarvingerne efter Huuseier Hans Pederzens Hustru Mette Kirstine Hansdatter

(Advocat Brod efter Ordre)

contra

Huuseier **Hans Pederzen** (Advocat Hindenburg),
betræffende Sidstnævntes Ret til at erholde hans og afdøde
Hustrues Fælledsbo extraderet i Henhold til et af dem den
5te August 1853 oprettet Testament.

Hirschholm Virks Skifterets Decision af 10de October 1871:
„Entemanden, Huuseier Hans Pederzens Paastand om at erholde
hans og afdøde Hustru Mette Kirstine Hansens Bo extraderet
som eneste og myndig Arving efter hende kan ikke tages tilfølgelge.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Mai
1872: „Den af de Indstævnte, Brygger Niels Jørgensens Enke
Maren eller Maren Cathrine Hansen, Huusmand Jørgen Hansens
Enke Ane Cathrine Hansen, Lømrer Ivert Sørensen, Kaven
Petersen, Enke efter Huusmand Morten Larsen og Oversergeant
af Fodgarden Brodersen som Faber og Børge for sin umyndige
Søn Frederik Broder Brodersen fremsatte Protest imod, at Citanten,
Huuseier Hans Pederzens og hans afdøde Hustrues Fælledsbo
extraderes ham som eneste og myndig Arving, kan ikke tages
tilfølgelge. Processens Omkostninger ophæves.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under 5te August 1853 oprettede Citanten, Huuseier Hans Pedersen og hans den 19de Mai f. A. afdøde Hustru, Mette Kirstine Hansdatter, der ikke have Livsarvinger, i Overensstemmelse med Forordningerne 13de Mai 1769 og 22de November 1837 et Testament, der samme Dag blev fremlagt og af begge Ægtefolkene ratificeret i Hirschholm Birks Ret, og i hvilket er bestemt, at den Gaard, de eiede, Matr. Nr. 13 i Brønsholm, og som før Husfuens Død er solgt, med sommes rette Tilhørende og Tiliggende, Bygningerne med deres muur= og nagelfaste Appertinentier, Gaardens Besætning af Kreaturer, Avlsredskaber, Beholdning af Sød m. v., deres øvrige Udbø og eiende Indbø samt hvad de forresten maatte eie eller blive eiende, af hvad Navn nævnes kan, Intet undtaget, med fuldkommen Eiendomsret skulde tilhøre den Længslevende, uden at den Afbødes Arvinger skulde kunne gjøre noget Krav paa Arv efter den Afbøde gjældende, og saaledes at den Længslevende skulde være berettiget til at disponere over Gaarden m. v. til Forbeel for en af deres Arvinger, saa at kun, naar den Længslevende ikke havde benyttet sig af denne Ret og afgit ved Døden uden at have indladt sig i andet Ægtekab, skulde det hele efterladte Bo falde til Deling efter Loven imellem deres fælles Arvinger.

I Henhold til dette Testament har Citanten ved sin fornævnte Husfrus Død, uanset at Gaarden er solgt forinden, som eneste og myndig Arving efter hende forlangt sig Boet ekstraderet, men herimod have af den Afbødes Intestatarvinger de Indstævnte, Brygger Niels Jørgensens Enke Maren eller Maren Cathrine Hansen, Huusmand Jørgen Hansens Enke Ane Cathrine Hansen, Lømrer Ivert Sørensen, Karen Pedersen, Enke efter Huusmand Morten Larsen og Oversergeant af Fodgarden Broderfen som Fader og Børge for sin umyndige Søn Frederik Broder Broderfen protesteret, idet de have paastaet Boet skiftet imellem den Afbødes Arvinger efter Loven, og da denne Protest er givet Medhold ved Skifterettens Decision af 10de October f. A., hvorved er eragtet, at Citantens Paastand om at erholde Boet ekstraderet

ikke kan tages tilfølg, har Citanten paaanket denne Decision her for Retten, hvor han har paaftaaet den forandret derhen, at han kjendes berettiget til at erholde sit og sin afdøde Hustrues Fællesbo ekstraheret og til at overtage samme som eneste og mynbig-Arving, samt at det paalægges de Indstævnte in solidum at betale Appellens Omkostninger.

De Indstævnte have derimod paaftaaet Decisionen stadfæstet og Citanten paalagt at erstatte dem Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Forsaauidt de Indstævnte have formeent, at Testamentet mangler Gyldighed, fordi det ikke er tinglæst, eller nogen Afkrift deraf indført i Pantebogen, findes det ubespiet, da Bestemmelsen om, at et saadant Testament skal tinglæses, efter Frdn. 22de November 1837 § 12 kun gjælder for Tilfælde, der ikke ere tilfælde her.

De Indstævnte have dernæst angrebet Testamentets Gyldighed, fordi det af Testatorerne ved at angive, at de vilde testere i Overensstemmelse med Frdn. 13de Mai 1769 og 22de Novbr. 1837, utvetydigt skulde være tilkjendegivet, at Gjenstanden for deres Williesbestemmelse var den Gaard, de bengang eiede, og hvad der skulde følge med denne, men intet Andet, hvorover de heller ikke formenes at have Hjemmel i de citerede Anordninger til at disponere.

Det skjønnes imidlertid ikke, at den paaberaabte Henvisning til de nævnte Anordninger, der er naturlig for at paabjse Berettigelsen til at bruge den valgte Form, kan tillægges en saadan Betydning, medens det er utvivlsomt, at Testatorerne ved de i Testamentet brugte Udtryk, at den Længstlevende skal arve, „hvad vi forresten maatte eie eller blive eiede af hvad Navn nævnes kan, Intet undtaget“, have tilkjendegivet som deres Willie, at den Længstlevende skulde arve Alt, hvad der ved den først Afdødes Død maatte være i Boet; og det kan ikke antages, at de efter deres Stilling manglede Berettigelse til at disponere over, hvad de maatte eie foruden Gaarden med Tilbehør, da de citerede Anordninger ikke udtrykkelig indskrænke Selveierbondens Ret til at gjøre Testament alene til Gaarden, og der ikke er Føie til at forlange, at de skulde oprette særskilt Testament efter de almindelige Forfrister over, hvad de isvrigt maatte efterlade sig.

Men naar der saaledes maa tillægges Testamentet Gyldighed paa den Tid, det blev oprettet, i nærværende Tilfælde som et reciprokt Testament, hvorved den Længstlevende indfættes til den først Afdødes Universalarving, findes det ikke, at den Omstændighed, at Gaarden er solgt i Ugtefolkens Levende Rive, bør berøve Testamentet Gyldighed, forsaavidt dets Bestemmelser kunne opfyldes uden at kræve nogen af Testatorernes Stilling som Eiere af Gaarden betinget Dispositionsret, og da dette er Tilfældet med det her omhandlede Testaments Bestemmelser, der kun tilfigte at indfætte den Længstlevende som den Førstafdødes Universalarving, findes Citantens Paastand om, at den indantebe Decision forandres, at maatte gives Medhold, dog kun for saa-

vibit, at det vil blive at bestemme, at den af de indstævnte Arvinger fremsatte Indsigelse imod Boets Extradition til ham som eneste Arving ikke kan tages tilfølg, idet det ikke under nærværende Sag kan afgjøres, hvorvidt der maatte være andre Hinbringer for Extraditionen."

Mandagen den 9de December.

Nr. 287.

Advocat Brod

contra

Niels Rasmussen Borup (Defensor Henrichsen),
der tiltales for uteerligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de October 1872:
„Tiltalte Niels Rasmussen Borup bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Mundt og Lassen med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte Niels Rasmussen Borup, der er født den 21de Februar 1841 og ikke funden forhen straffet efter Dom, under nærværende, mod ham for uteerligt Forhold mod et Pigebarn under 12 Aar anlagte Sag ved egen Tilstaaelse, der tildeels bestrækes af det iøvrigt Dplysle, er overbevist at have den 2den forrige Maaned paa Kjøbenhavns Vold gjort sig skyldig i den ham paaagtede Lovovertrædelse mod et den 7de Mai 1861 født Pigebarn, som han selv antog for at være omtrent 10 Aar gammelt, saa vil han blive at dømmes efter Straffelovens § 176 jfr. § 173 efter Omstændighederne til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.“

Nr. 271.

Abvocat Brod

contra

1) **Peder Christiansen**, 2) **Karen Marie Andersens** eller **Andreasdatter**, 3) **Anders Peder Juul Pedersen**, 4) **Niels Peder Jensen**, og 5) **Johanne Kirstine Pedersen** (Defensor Nellemann ved Klubien),

der tiltales, Førstnævnte for Lyveri eller u hjemlet Besiddelse af tjaalne Koster og de Dvrige for Meddeelsagtigbed.

Frijsenborg Faurstou Birks Extrarets Dom af 16de Juli 1872: „Arrestanten Peder Christiansen bør hensættes til Forbringshuusarbejde i eet Aar; de Medtiltalte Karen Marie Andersens, Anders Peder Juul Pedersen, Niels Peder Jensen og Johanne Kirstine Pedersen bør for Actors Tiltale frie at være. Sagens Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Friis 6 Rd. og Defensor, Overretsprocurator Sfaacsen 5 Rd., udredes af Arrestanten og de Medtiltalte in solidum. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 9de September 1872: „De Tiltalte Peder Christiansen, Karen Marie Andreasdatter, Anders Peder Juul Pedersen, Niels Peder Jensen og Johanne Kirstine Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være, dog saaledes at de Een for Alle og Alle for Een udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 8 Rd., til Defensor sammesteds 6 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Procurator Morville 10 Rd. til hver. Det Ibdømte at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankebe Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Nellemann for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 20 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Peder Christianen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster samt hans Hustru Karen Marie Andreasdatter, hans Søn Anders Peder Juul Pedersen, hans Datter Johanne Kirstine Pedersen og dennes Mand, Bager Niels Peder Jensen for Medbeelagtighed.

Ratten imellem den 5te og 6te Februar d. A. blev der ved et med Indbrud forbundet Tyveri fraa sjaalet Gaardmand Søren Sørensen i Veierslev en stor Deel Flæsk, Faarekjød, Pølser og Os, efter Sørensens Opgivende til en Værdi af omtrent 160 Rd., hvilket Tyveri paa Grund af de med samme forbundne nærmere Omstændigheder og Mængden af de sjaalne Fødevarer maatte formodes at være udført af to eller flere Personer, der havde været hørende til Stebet, og da det var kommet til Politiets Kundskab, at Tiltalte Peder Christianen, der oftere har været under Tiltale for Tyveri, var bleven seet 2 Gange, nemlig den 16de og 22de s. M., paa Randers-Stanberborg Landevei i Nærheden af Norring med et Kjøretøi, hvorpaa der fandtes endeel Sække, fyldte med Noget, der kunde skjønnes at være uest, den første Gang i Følge med et ungt Fruentimmer og en ung Mandsperson og den anden Gang i Følge med 2 yngre Mandspersoner, af hvilke den ene skulde være hans Svigersøn, Tiltalte Niels Peder Jensen, blev der den 28de s. M. foretaget Kansjagning paa Tiltalte Peder Christianens Bopæl paa Galthen Mark, hvorved der fandtes endeel Faarekjød, Flæsk og Pølser samt 3 Skinker, ligesom der ogsaa ved en samme Dag foretagen Kansjagning paa Tiltalte Niels Peder Jensens Bolig i Galthen By blev fundet endeel lignende Fødevarer. Med Hensyn til de saaledes tilstedebragte Fødevarer, om hvilke Tiltalte Christianen vebblivende har paastaet, at de hidrøre deels fra en af ham i Efteraaret slagtet So paa en Snees Lispund deels fra Indkjøb, som han havde gjort omtrent paa samme Tid, have Søren Sørensen og Hustru edelig forklaret, at de antog, at det Alt henhørte til det dem fraa sjaalene, og at de navnlig med Bestemthed gjenkjendte en hos Tiltalte Jensen foresunden Skinke og en af de hos Tiltalte Christianen fundne Skinker deels paa nogle røde Pletter ved Halestedet deels paa Iderfladen, hvoraf det kunde sees, at Skinkerne vare af et broget Sviin, og deels fordi Hoftebeinet var staaet fra Skinkerne, hvilket ligeledes havde været Tilfældet med to dem ved det ovennævnte Tyveri fraa sjaalene Skinker, der hidrørte fra et broget Sviin, som havde været forfanget og derfor havde haft nogle røde Pletter paa Bagdelen. For de ommælte 2 Skinkers Vedkommende har Besjaalne aflagt Tilhjemlingseed, hvorhos en Kone, der havde gaaet ham tilhaande ved Slagtningen, edelig har bevidnet, at disse Skinker tilhøre Sørensen, ligesom dennes Datter edelig har udsagt, at hun gjenkjendte Skinkerne som hendes Faders Eiendom paa de røde Pletter og de manglende Hoftebeen. Efter de opgivne Kjendetegn og selve de paagjældende Gjenstandes Bestaffenhed findes det imidlertid betænkeligt at ansee et tilstrækkeligt Eiendomsbeviis at være tilveiebragt ved de afgivne Vidneforklaringer, og vel tale Sagens øvrige Omstændigheder og navnlig de af de Tiltalte under Forhøret afgivne tilbageholdne og i mange

Punkter uoverensstemmende og aabenbart usandsfærdige Forklaringer for, at de i Bevaring tagne Fødevarer — der ifølge Tiltalte Karen Marie Andreasbatters og hendes 12-aarige Datter Juliane Christiane Pedersens Udfagn ialfald for første Delen ere blevene hjembragte af de Tiltalte Peder Christiansen og Anders Peder Snuul Pedersen den 16de Februar d. A., da disse to Tiltalte og nævnte Juliane Pedersen havde været fraværende paa en længere Kjøretour og, som melbt, paa denne Tour havde ført nogle fylbte Sælle med sig — ikke ere erhvervede paa lovlig Maade, og at Saadant har været saavel Tiltalte Karen Marie Andreasbatter som de Tiltalte Niels Peder Jensen og Johanne Kirstine Pedersen, hvilke sidste, efter hvad de Tiltalte overensstemmende have udfagt, have modtaget de i deres Suns sundne Fødevarer af Peder Christiansen og Karen Marie Andreasbatter, bekjendt; men imod deres bestemte Benaegtelse kan det dog ikke ansees tilstrækkelig godtgjort, at nogen af dem har gjort sig skyldig i noget ulovligt Forhold med Hensyn til de ommeldte Gjenstande. Som Følge heraf ville samtlige Tiltalte være at straffe for Actors Tiltale, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til in solidum at udrede Actionens Omkostninger.“

Nr. 284.

Advocat Klubien

contra

Carl Arvid Numelin (Defensor Revinsjen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøer Herreds Extrarets Dom af 16de August 1872: „Tiltalte Carl Arvid Numelin af Aalborg bør henfattes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; faa udreder Tiltalte og samtlige de af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, berunder i Salairer til Actor, Procurator Larsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Høegh 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 7de October 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Levinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Under denne Sag tiltales Carl Arvid Numelin, der er født den 9de December 1853, for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, medens han tjente som Handelslærling hos Kjøbmand Halb i Nørresundby i Tidsrummet fra October f. A. indtil den 15de Januar d. A., da han bortvistes af sin Tjeneste, og navnlig medens hans Principal i nogen Tid i November og December Maaneber laa syg i sine Forældres Huus og maatte lade sin Boutiksforretning bestyre af Tiltalte, oftere har tilvendt sig mindre, hans Principal tilhørende Pengebeløb, efter Tiltaltes Forklaring ialt omtrent 8 à 9 Rd., idet han hver Gang udtog Pengene af Pengekuffen i Boutikken, til hvilken han ifølge sin Stilling havde ubindret Adgang. Den sidste Gang, Tiltalte paa den ommeldte Maade har taget Penge af Boutikskuffen, var den 14de Januar d. A., altsaa efterat han var fyldt 18 Aar, medens det derimod ikke efter de foreliggende Oplysninger med Bestemthed kan antages, at noget af de andre Tyverier er udøvet af Tiltalte, efterat han er bleven 18 Aar gammel. De sjaalne Beløb havde han, inden Tyverierne opdagedes, anvendt til at betale Gjæld, til forskjellige Indkjøb og paa anden Maade til eget Brug med Undtagelse af de ved det sidstnævnte Tyveri sjaalne 7 à 8 Mk., af hvilke 1 Rd. ved Tyveriets Opdagelse tilbageberedes Principalen, der isøvrigt har frataltet Krav paa Erstatning.

For sit ovenommeldte Forhold vil Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228 tildeels sammenholdt med § 37, og da Straffen findes ved Underretsbommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.“

Mandagen den 16de December.

Nr. 297.

Advocat Henriksen

contra

Niels Christianfen (Defensor Hansen),
der tiltales for Væsgængereri og Betleri.

Frederikshavn Kjøbstads Politirets Dom af 9de October 1872: „Arrestanten Niels Christiansen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flyvende Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 4de November 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Muursvend Niels Christiansen, der under nærværende Sag tistales for Løsgænger og Bettleri, maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, efter at have udstaaet en ham ved Hjern og Ginding Herrebers Politiret den 6te August d. A. for de nævnte Forseelser idømt Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, har istedetfor at begive sig til Kjøbenhavn, hvortil der var meddeelt ham Evangs-pas, drevet arbejdsløs omkring i Sylland i Løbet af en Maanedstid og i denne ernæret sig ved Bettleri.“

For dette Forhold er Tilstalte, der er født i Aaret 1821 og tidligere gjentagne Gange har været straffet navnlig for Løsgænger og Bettleri, ved Politiretsdommen rettelig anseet efter Lov 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tilstalte at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.“

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 35.

Den 10de Januar.

1873.

Anden ordinaire Sæffion.

Mandagen den 16de December.

Nr. 292.

Abbotat Nellesmann

contra

1) Søren Andreasen, 2) Peder Christian Jensen
og 3) Gustav Thorvald Baldemarsen eller Jacobsen
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for volbeligt Overfald.

Kjøbenhavns Amts nordre Virts Extrarets Dom af 1ste August 1872: „Tiltalte Nr. 4 Ole Larsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Nr. 1 Søren Andreasen, Nr. 2 Peder Christian Jensen og Nr. 3 Gustav Thorvald Baldemarsen, ogsaa kaldet Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og de tvende Sidstnævnte hver i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Diechmann 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Plockross 4 Rd. udredes af de Tiltalte, saaledes at Nr. 2 og 3 deraf Een for Begge og Begge for Een tilsvare de for deres Vedkommende forarsagede Omkostninger og $\frac{1}{7}$ af Salairerne til Actor og Defensor, Tiltalte Nr. 1 de for hans Vedkommende forarsagede Omkostninger og $\frac{2}{7}$ af de ovennævnte Salairer, medens endelig Tiltalte Nr. 4 ligeledes udreder de for hans Vedkommende forarsagede Omkostninger og $\frac{1}{7}$ af oftnævnte Salairer. 3 Erstatning til Murer T. Jacobsen af

Steengaarden udrede de Tiltalte Nr. 2 og 3 Een for Begge og Begge for Een 9 Rd., ligesom Tiltalte Nr. 1 i Erstatning til Forkarl Pehr Matheson vil have at udrede 1 Rd. De idømte Erstatningssummer at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de October 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Nr. 3 Gustav Thorvald Baldemarsen eller Jacobsen bestemmes til 3 Gange 5 Dage. Salair til Procuratorerne Salomonsen og Sørrensen for Overretten 5 Rd. til hver udredes af nævnte Tiltalte samt af de Tiltalte Nr. 1 Søren Andreasen, Nr. 2 Peder Christian Jensen og Nr. 4 Ole Larsen i det i Underrettsdommen bestemte Forhold. De idømte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Søren Andreasens, Peder Christian Jensens og Gustav Thorvald Baldemarsens eller Jacobsens Vedkommende ansøgte Grunde vil den med Hensyn til disse Tiltalte være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Nellemann og Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., hvoraf Søren Andreasen tilsvares $\frac{1}{3}$ og Peder Christian Jensen og Gustav Thorvald Baldemarsen eller Jacobsen Een for Begge og Begge for Een $\frac{2}{3}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraret hertil indankede Sag actioneres de Tiltalte Nr. 1 Søren Andreasen, Nr. 2 Peder Christian Jensen, Nr. 3 Gustav Thorvald Baldemarsen eller Jacobsen for voldeligt Overfald, og Nr. 4 Ole Larsen for at have tilskyndet til denne Forbrydelse.

Ved Tiltalte Nr. 1 Søren Andreasens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at denne Tiltalte Søndagen den 19de Mai d. A. seent om Aftenen har overfaldet den paa Steengaarden tjenende Forfarl Per Matheson, som dengang opholdt sig i Gaardsrummet, med Hug og Slag i Hovedet, hvorved Tiltalte betjente sig af en Steen af omtrent et Hønsægs Størrelse, som han havde i den ene Haand, og af et Stykke af en Lægte af mindst $1\frac{3}{4}$ Tommes Brede og $1\frac{1}{4}$ Tommes Tykkelse, som han holdt i den anden Haand. Efter hvad Tiltalte har forklaret, havde han besluttet sig til dette Overfald ifølge en vel ikke samme Aften, men dog ved flere tidligere Leiligheder til ham rettet Opfordring fra Tiltalte Nr. 4 Ole Larsen, der tjente paa Steengaarden og for ham havde beklaget sig over, at han ved flere Leiligheder var bleven ilde behandlet af Per Matheson, og har Tiltalte tilstaaet, at han den nævnte Aften indfandt sig paa Gaarden i den Hensigt at banke de Svenskere, der havde behandlet Ole Larsen ilde, samt at han i dette Niemed havde forsynet sig med den ommeldte Steen. Iøvrigt kan det ikke antages, at Per Matheson ved sin Opførsel har givet nogen Anledning til Overfaldet, idet han, da Tiltalte indfandt sig paa Gaarden, alene opfordrede denne til at forlade Stedet, hvor han Intet havde at bestille, men umiddelbart derefter blev angrebet af Tiltalte. Ifølge en 3 Dage efter Overfaldet udfærdiget Lægeattest havde Per Matheson dengang en Misfarvning af Huden paa det nedre Dienlaag samt 3 Saar dækkede af Storper, Alt paa den høire Side af Ansigtet, men maa iøvrigt forlængst ansees fuldstændigt helbredet.

Hvad angaaer de Tiltalte Nr. 2 og 3 Peder Christian Jensen og Gustav Thorvald Baldemarsen eller Jacobsen, er det ved begge Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de ligeledes den 19de Mai noget tidligere paa Aftenen, da de i Forening med flere Andre og deriblandt ogsaa Tiltalte Nr. 1 og 4 besandt sig paa Landeveien mellem Bagværb og Stengaarden, have forsvet et voldeligt Overfald paa Murer L. Jacobsen aldeles uden nogen Anledning fra bennes Side, idet Tiltalte Nr. 2 bagfra sprang løs paa Jacobsen, der gik foran dem, greb fat i ham, søgte at spænde Been for ham og slog ham i Nakken med knyttet Haand, hvorpaa Tiltalte Nr. 3 kom til og ligeledes slog Jacobsen med knyttet Haand i Hovedet, spændte Been for ham, og da han derved var falden omluld, atter slog ham i Hovedet og gav ham et Spark med sin Støvlehæl. Hermed vedbleve de, indtil Ole Larsen kom til og, efter hvad flere Vidner ville have hørt, ndtalte, at de skulde holde op at slaae, da det ikke var den Rigtige. Efter begge Tiltaltes Forklaring var Overfaldet ikke grundet i nogen foregaaende Aftale mellem dem, men kun fremkaldt ved, at Tiltalte Jensen ikke kunde lide, at Jacobsen lefsagede 2 Piger, der gik paa Veien, i hvilken Anledning Baldemarsen opfordrede Jensen til, dersom han vilde følges med Pigerne, da at gaae løs paa Jacobsen.

En Dagen efter Overfaldet afgiven Lægeerklæring gaar ud paa, at Murer Jacobsen dengang havde flere mindre Hudaffektationer paa den venstre Kind og Sουλst med Misfarvning af Huden paa venstre nedre Dienlaag samt en Spalte i Overlæben paa høire Side af c. $\frac{1}{3}$ Tommes Udstrækning med

fulvne Rande, tydende paa Contusion ved Slag af stumpe Instrumenter. Efter Jacobsens Forklaring i Forhøret den 27de Mai d. A. var han i de første 3 Dage efter Overfaldet ude af Stand til at arbejde, men Contusionerne vare dog den nævnte Dag deels lagte deels i Begreb med at læges, hvorimod han endnu dengang havde Smerter i Siden og Aanbebrætsbesværigheder, forarsagede ved de Spark, han vil have faaet i Siden. Endnu den 30te Juli d. A. maa han ifølge Indholdet af en senere Lægeerklæring antages at have lidt af de nævnte Ulemper, hvilke dog efter Lægeerklæringen maae antages væsentlig at hidrøre fra Rheumatisme; men Lægen har dog ubtalt den Formening, at Jacobsen efter nogen Tids Behandling vil kunne gjenvinde sit Helsebred, saa at den Overlast, han har lidt, ikke vil medføre Følger for Fremtiden.

De Tiltalte Nr. 1 Søren Andreasen, Nr. 2 Peder Christian Jensen og Nr. 3 Gustav Thorvald Baldemarsen eller Jacobsen ere fødte henholdsviis den 5te November 1844, 2den December 1852 og 5te September 1853, og er Søren Andreasen ved Høiesteretsdom af 3die Februar 1868 for volbeligt Overfald anset med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, foruden at han tidligere har affonet en af ham for Gadeorden og Slagsmaal tilhæbt og ved Amtets Resolution af 12te Mai 1867 antagen Mulct af 20 Rd. De Tiltalte Peder Christian Jensen og Gustav Thorvald Baldemarsen findes ikke forhen at have været tiltalte eller straffede. For det af dem ubviste Forhold ville de nu være at ansee efter Straffelovens § 203, for Nr. 28 og 38 Vedkommende sammenholdt med § 47, og findes Straffen ved Underrettsdommen for de Tiltalte Nr. 1 og 2 væsende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i henholdsviis 4 Gange 5 Dage og 2 Gange 5 Dage, hvorimod Straffen for Nr. 3, der ved Underrettsdommen er bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, findes at burde forhøies til samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage."

Nr. 27. Grosserer **G. L. Schmidt** og Skipper **H. F. Roefoed**
(Advocat Klubien)

contra

Procurator **P. C. Petersen** og Skifteforvalteren i
Kæbslager Christen Jacobsen Kruses Enkes Fallitbo
(Ingen),

betræffende den Citanernes Fordringer tilkommende Plads i Con-
cursordenen i Provenuet af Gaarden nyt Matr. Nr. 1126 i Rønne.

Rønne Kjøbstads Skifterets Decision af 22de Marts 1871:
„Procurator Petersen bør efter Parcelobligation af 29de Januar

1852 og Declaration af 24de August 1869 for sin Forbring 400 Rb. med lovlige Renter gives Plads i Concurssordenen i Provenuet af Gaarden nht Matr. Nr. 1126 næstefter 195 Rb. 5 $\frac{1}{4}$ ß., som styles til Overformyndreriet i Kjøbenhavn, Grosserer C. R. Schmidt i Kjøbenhavn for sine 2de Forbring 1000 Rb. med lovlige Renter, saavidt tilstrække kan, gives Plads i Concurssordenen i Provenuet af fornævnte Eiendom næstefter 600 Rb. og første Prioritet i Løssøre og udestaaende Forbring næstefter privilegerede Forbringere."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de December 1871: „Den paaanfede Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves."

Høiesterets Dom.

Om det end maa antages, at Udsættelsen af den i den ind-
 anfede Dom omhandlede Obligation af 11te October 1847 maatte
 tillægges retlig Gyldighed i Forhold til Tredeemand, navnlig
 saaledes, at der derved tilveiebragtes en vacant Plads i Prioritets-
 rækken, maa Høiesteret dog i Henhold til de i Dommen isøvrigt
 ansførte Grunde i Forbindelse med Proceduren billige, at der
 ikke er antaget at tilkomme Citanterne for deres Panteforbring
 i den omspurgte Eiendom en Dyrkningsret, som kunde være til
 Hinder for den Forhøstelse, der er betinget ved det i Dommen
 ommeldte Document af 24de August 1869. Som Følge heraf
 og med Bemærkning, at der ikke kan tages Hensyn til de for
 Høiesteret, hvor Indstævnte ikke har givet Møde, uden erhvervet
 kongelig Bevilling fremlagte nye Documenter, vil den indanfede Dom,
 hvorved alene Parternes Tvist om Fortrinsretten til Fyldestgjørelse
 af den paagjældende Eiendoms Provenu har fundet Afgjørelse,
 være at stadfæste.

Chi kjenbes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
 ved Magt at stande. Til Justitskassen betale
 Citanterne 5 Rb.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „I afsøde Reebflager af Rønne Christen Jacobsen Kruses Enkes Fallitbo, der behandles af Rønne Rjøbstads Skifteret, er der opstaaet Disput mellem Citanterne Grosferer E. L. Schmidt af Rjøbenhavn og Skipper H. F. Roefoed af Rønne og indstævnte Procurator P. C. Petersen angaaende deres Fordringers Plads i Concursordenen i Provenuet af Gaarden nyt Matr. Nr. 1126 i Rønne næstefter 195 Rdl. 5 $\frac{1}{4}$ \textasciix , som stpyles til Oerformyndriet i Rjøbenhavn. I den ommeldte Eiendom havde Vester Herreds Oerformynderi isølge Obligation af 11te October 1847 1ste Prioritets Panteret for 600 Rdl., tilhørende Myndlingerne Michael Gabriel for 404 Rdl. 90 $\frac{3}{4}$ \textasciix og Kirstine Nicoline for 195 Rdl. 5 $\frac{1}{4}$ \textasciix . Da Førstævnte blev myndig, udstedte Oerformyndriet den 29de Juni 1852 en Parcelobligation til ham for 404 Rdl. 90 $\frac{3}{4}$ \textasciix , og denne Obligation, hvorpaa der senere er afbetalt 4 Rdl. 90 $\frac{3}{4}$ \textasciix , tilhører nu isølge Transport Indstævnte Petersen. Den til Oerformyndriet udstedte Hovedobligation er kvitteret og udslettet af Pantebogen d. 8de Mai 1866, hvormod der Intet er tinglyst om Parcelobligationen, srend der d. 24de August 1869 tinglystes en af Debitrix udstedt Declaration om, at hun altid havde stlybt Creditor den i Parcelobligationen ommeldte Sum, til Sikkerhed for hvilken han fremdeles stulde beholde den ham tilkommende Prioritet i Gaarden.

Citanten Grosferer E. L. Schmidt har isølge Obligation af 2 Decbr. 1854 600 Rdl. tilgode med 2den Prioritets Panteret i Gaarden næstefter den forud i Eiendommen staaende 1ste Prioritet paa Capital 600 Rdl. og isølge Obligation af 25de Mai 1855 har han endvidere tilgode 621 Rdl., hvorpaa imidlertid er afbetalt 221 Rdl., altsaa til Rest 400 Rdl. med 3die Prioritets Panteret i Eiendommen næstefter Vester Herreds Oerformyndris 1ste Prioritet paa Capital 600 Rdl. og den nysævnte 2den Prioritet. Fremdeles har Citanten Skipper H. F. Roefoed isølge Obligation af 2den December 1867, tinglyst d. 17de s. M. 700 Rdl., tilgode med Pant i Eiendommen „næstefter de til Dato paa de pantsatte Eiendele tidligere tinglyste Hæstelser“.

Citanterne have nu paaftaaet, at de, da Oerformyndriets Obligation er kvitteret og udslettet, ere oprykkede paa den derved ledig blevene Plads og at de altsaa ere berettigede til Fyldestgjørelse af Provenuet af den pantsatte Eiendom med Tilbehør for deres tilgodehavende Capital med Renter 4% p. a., forsaavidt disses Prioritetsret er conserveret, nemlig af Citanten Schmidts Capital fra 11te Juni 1869, og af Roefoeds Capital fra 11te Decbr. 1869 indtil Udløgsdagen, forud for Indstævnte Petersens Tilgodehavende, hvilken Paaftand denne har mødsat sig, idet han formener, at han har beholdt den ham oprindelig tilkommende Prioritetsret. Ved den inden Rønne Rjøbstads Skifteret den 22de Marts 1871 affagte Decision er der givet Indstævnte Petersens Paaftand Medhold, saaledes at der er givet hans Fordring Plads i Concursordenen forud for Citanternes. Denne Decision have nu Citanterne paaanket og paaftaaet forandret overeensstemmende med deres for Skifteretten neblagte Paaftaube, saaledes at Indstævnte Petersen tilpligtes at betale dem

Appellens Omkostninger skadesløst. Denne har berimod paaftaaet Decisionen stadfæstet og sig tilkjendt Appellens Omkostninger skadesløst.

Den indstævnte Skifteforvalter i Fallitboet, Cancelliraad, Byfoged Bjørnsen har, skjøndt lovlig varstet, hverken mødt eller ladet møde for Retten.

Følge det Ovenstaaende berøer Sagens Afgjørelse deels paa, om der ved Udsættelsen af Overformynderiets Obligation er blevet en Plads ledig i Prioritetsordenen, hvilket Indstævnte benægter, idet han gjør gjældende, at Udsættelsen er skeet ved en Feil, da der intet Samtykke er meddeelt til Udsættelsen for hans Obligations Vedkommende, deels paa, om Titanterne, forudsat at der er blevet en Plads ledig, ere rykkede op paa denne Plads forud for Indstævnte.

Hvad det førstnævnte Spørgsmaal angaaer, er det oplyst, at den til Overformynderiet udstedte Obligation i Skjøde- og Panteprotocollen er overstreget, og at der i Marginen findes følgende Bemærkning: „Udsættet inden Rønne Byting d. 8de Mai 1866 ifølge Dvitting af 1ste j. M.“; men der foreligger isvrigt Intet om, hvorledes det med Hensyn til denne Udsættelse skulde være tilgaaet, og den nysnævnte Bemærkning er ikke, saaledes som Frd. 7 Febr. 1738 § 5 foreskriver, forsynet med Retskriverens Underskrift. Det maa herester være uvisst, om en behørig Udsættelse er foregaaet. Men, selv om dette var Tilfældet, skjønnes det ikke rettere end, at det ligeoverfor det in confesso værende Factum, at Indstævnte Petersen har den ovennævnte Parcelobligation ihænde, ganske som den oprindelig har været udstedt til Mich. Gabriel Koejoed og stadig har været anerkjendt af Debitor, maatte være Titanternes Sag at godtgjøre, at Udsættelsen er skeet paa en Indstævntes Ret ophævende Maade; thi en Udsættelse, der skeer uden rette Creditors Samtykke, er ikke gyldig mod denne. Men det maa forsvrigt ogsaa antages, at Titanterne, selv om en gyldig Udsættelse var skeet, ikke vilde kunne præterebere en fortrinligere Stilling end Indstævnte Petersen. Hvad navnlig Titanten Schmidt angaaer, indeholder den første til ham udstedte Obligation ikke noget udtrykkeligt Tilfagn om Oplykningsret i Tilfælde af en tidligere Prioritets Forsalden, og det fremgaaer heller ikke med Bestemthed af Obligationens Indhold, at den kun skulde vige for den bestemte Fordring, som ved dens Udsættelse indstod i Pantet. Det maa derfor antages, at Debitor overfor denne Schmidts Fordring gyldig maatte kunne indsætte en anden Fordring paa den bedre Prioritet, og da Titanten Schmidts anden Obligation og Titanten Koejoeds Obligation havde Prioritet næst efter Schmidts første Obligation, maatte altsaa ogsaa disse vige for en paa 1ste Prioritet indsat ny Fordring.

Som Følge af det Ansørte vil den paaantebe Decision overensstemmende med Indstævnte Petersens Paastrand være at stadfæste.“

Nr. 302.

Advocat Levinfen

contra

Jacob Wilhelm Jensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de November 1872:
„Arrestanten Jacob Wilhelm Jensen bør straffes med Arbeide
i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage
samt ubrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under
Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og
Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Ja-
cob Wilhelm Jensen, der har opgivet at være 42 Aar gammel, hvilket af
Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som senest er anseet ved
Højesterets Dom af 25de Juli 1870 efter Straffelovens § 231 1ste Led og
efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5, sammenholdt med Plan 1ste Juli
1799 § 157 og Placaterne 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2
med Lugthuusarbejde i 2 Aar, ved egen med det isvrigt Oplyste stemmende
Tilfælde er overbevist at have mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol
over mistænkelige Personer den 7de forrige Maaned under sædvanlig Straffe-
trusel givet Tilhold unddraget sig Fattigvæsenets Forsorg, idet han den 23de
samme Maaned er udebleven fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet
var anbragt, og har taget Ophold her i Staden, indtil han den 13de deennes
blev anholdt, vil han være at ansee efter ovennævnte Lov om Straffen for
Løsgænger og Vækeri af 3die Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne med
Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage.“

Nr. 279.

Advocat Henrichsen

contra

Rjøbmand **Sabroe** (Defensor Nellesmann),
der tiltales for Overtrædelse af Anordning 22de Mai 1871,
Placat 19de April 1843 og Forordning 4de December 1672 § 30.

Silkeborg Birk's Politirets Dom af 6te August 1872: „Tiltalte, Kjøbmand Sabroe af Silkeborg bør til Skanderborg Amtsfattigkasse bøde 110 Rd. Rmt. og udrede de af denne Sag flydende Omkostninger. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 23de September 1872: „Tiltalte, Kjøbmand Sabroe i Silkeborg bør til Skanderborg Amtsfattigkasse bøde 10 Rd. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Morville 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For i smaa Partier at have forhandlet de i den indantebe Dom nævnte upræparerede Medicinalvarer er Tiltalte rettelig anseet efter Næringsloven af 29de December 1857 § 75, og Bøden herefter passende bestemt til 10 Rd. til Amtets Fattigkasse. Fremdeles findes Tiltalte ved Opbevaringen og Forhandlingen af det i hans Butik værende Quantum chromsuurt Kali, der maa henføres til de i Placat af 19de April 1843 § 7 omhandlede Giftstoffer, at have gjort sig skyldig i en Uforsigtighed, der maa paadrage ham Strafansvar efter bemeldte Placat, og hans Straf herefter findes at kunne bestemmes til en Bøde af 20 Rd., der tilfalde vedkommende Politikasse. I Henseende til Sagens Omkostninger vil Overretsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Kjøbmand Sabroe bør til Amtets Fattigkasse bøde 10 Rd. og til vedkommende Politikasse 20 Rd. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag tiltales Kjøbmand Sabroe i Silkeborg for Overtrædelse af Anordningen 22de Mai 1871, Plac. 19de April 1843 og Fr. 4de Decbr. 1672 § 30.

I Anledning af, at der i Tiltaltes Butil i Begyndelsen af September f. A. til en Kone, der havde begjæret for 2 $\frac{1}{2}$ Aloe, istedet herfor var udleveret et lignende Quantum Chromsuurt Kali, hvoraf hun havde brugt noget som afsørende Middele i den Tanke, at det var Aloe, og herved paadraget sig et gasfrist Tilfælde, der vedvarede i 3 Uger, uden at Indtagelsen af det nævnte Stof dog kan antages at ville medføre skadelige Følger for hendes fremtidige Helbred, blev der rettet Undersøgelse mod Tiltalte, under hvilken han har forklaret, at han i en Stufte i sin Butil havde liggende saavel Aloe som Chromsuurt Kali indkøbt i Papirer uden Paaskrift, men at disse Varer laae hør i sit Rum, hvorhos de paagjældende Rum havde Paaskrift om at indeholde henholdsvis Aloe og Chromsuurt Kali, samt at det maa heroe paa en Feiltagelse fra hans Handelskærling, der ikke havde været længe i hans Butil, at der var udleveret Chromsuurt Kali istedetfor Aloe, hvilket ogsaa stemmer med Sidstnævntes Forklaring.

Om nu end Chromsuurt Kali maa fremsøres under de i Plac. 19de April 1843 § 7 nævnte giftige Handelsvarer, findes Tiltalte efter det Dplyste dog ikke at have viist en saadan Uforsigtighed ved Opbevaringen og Forhandlingen af det nævnte Stof, som han efter sin Forklaring ikke vidste var giftigt, at der vil kunne paalægges ham Straf herfor.

Forjaavidt Tiltalte dernæst sigtes for Overtrædelse af Anordningen 22de Mai 1871 og Fr. 4 Decbr. 1672 § 30, har han vedgaaet at have solgt saavel Aloe som Sennesblade og Ormees i smaa Partier. Da Tiltalte, der maa forudsættes at have Borgerstab som Kjøbmand i Silkeborg, imidlertid som saadan ifølge Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 32 er berettiget til at handle med upræparerede Medicinalvarer i Stort, vil hans Forhold med at forhandle de nævnte Gjenstande i Smaat alene kunne anses som uberettiget Næringsbrug, og findes den Straf, som Tiltalte, der ikke sees tidligere at have været straffet for lignende Forhold, herefter i Henhold til Næringslovens § 75 har forskyldt, efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde af 10 Rdl. til Skanderborg Amts Fattiglasse.“

Mandagen den 23de December.

Nr. 309.

Advocat Hansen
contra

Christian Ludvig Jacobsen (Defensor Bunken),
der tiltales for Løsgænger.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de November 1872:
Arrestanten Christian Ludvig Jacobsen bør straffes med Arbeide i

Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage samt betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afværp efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Etatsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Christian Ludvig Jacobsen, der er født den 15de Juni 1841 og senest ved Rettens Dom af 23de September forrige Aar anseet efter Lov om Straffen for Løsgænger og Betleri af 3die Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Gange 5 Dage, under nærværende Sag ved egen med det iøvrigt Dphste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have overtraadt et ham ved Protocolen over mistænkelige Personer den 21de f. M., da han blev afleveret til Fattigvæsenet, under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold om ikke at forlade Fattigvæsenets Forsorg uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og dertil erholdt Tilladelse, ved den 1ste denne Maaned, da han havde Udgangstilladelse fra Labegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, at udeblive fra samme uden senere at være vendt tilbage, da han den 14de d. M. blev anholdt, vil han paany være at ansee efter ovenansførte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage.“

Nr. 299.

Advocat Hansen

contra

Hans Jensen (Defensor Nellesmann),

der tiltales for Tyveri.

Vesterflakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 28de August 1872: „Arrestanten, Huusmand Hans Jensen af Slotsbjergby bør henføres til Tugthuusarbeide i 9 Aar og Tiltalte Malene Nilsbatter i Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning betaler Arrestanten til Huusmand Søren Christensen af Gjerløv 1 Rb. 3 Mk. 4 f, til Gaardmand Lars Nielsen af

Stovsø 8 Rd. 3 Mk., til Sognefoged Christen Pedersens Enke Kirsten Pedersdatter af Slotsbjergby 8 Rd. 4 Mk. og til Huusmand Jens Hansen af Bemmelsø 16 Rd. 5 Mk. Actionens Omkostninger, berunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Strøbæk og Jacobsen af Korsør 6 Rd. til hver, udredes af Arrestanten, saaledes at Tiltalte in solidum med ham beraf tilsvare 1/5. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste November 1872: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Jacobsen og Alberti for Overretten betale Arrestanten Hans Jensen og Tiltalte Malene Nilsdatter af Slotsbjergby 8 Rd. til hver i det for Salairerne ved Underretten bestemte Forhold. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hans Jensens Bedkommende ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Hans Jensen i Tiden fra forrige Aars Efteraar indtil den 20de Juni d. A. har forøvet 18 forskjellige i Underretsdommen nærmere omhandlede Typerier, af hvilke 3 henhøre under Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led og 2 under bemeldte §§ andet Led, og at Tiltalte med Hensyn til nogle af Typerierne har udviist en efterfølgende Deelagtighed i dem Arrestanten er sødt i Aaret 1820 og tidligere straffet ved Antvorskov Birketings Dom af 19de April 1842 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Højesteretsdom af 18de Januar 1847 efter samme Frdn. § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde samt ved nærværende Retts Dom af 6te November 1857 efter Frdn. § 15 sammenholdt med §§ 7 og 12 med Tugthuusarbejde i 12 Aar De ere nu ved

Besterflakkebjerg Herredstings Dom af 28de August d. A. retteligen ansete, Arrestanten efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri og Tiltalte efter § 238 cfr. § 61 for Hæleri første Gang begaaet, og da de valgte Straffe af henholdsvis Lugthuusarbejde i 9 Aar og Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

I Underrettsdommens Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Huusmand Hans Jensen og hans Hustru Malene Døddatter ifølge Sors Amts Actionsordre af 9de ds., Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri, og Sagens nærmere Omstændigheder ere efter de Tiltaltes egen Tilståelse i Forbindelse med hvad der ibrigt er oplyst følgende:

Natten imellem den d. 18de og 19de Juni d. A. gik Arrestanten Hans Jensen hjemme fra sin Vopæl i Slotsbjergby i den Hensigt at begaae Tyveri hos Gaardmand Jens Pedersen i Flakkebjerg, som han vidste var en velstaaende Mand, medtagende en Sæt for deri at gemme Tyvekosterne. Ved sin Ankomst der til Gaarden, der beboes af Bestjaalne og Huusstand, slog han, der ved at see ind gennem et Vindue i Overstestuen havde bemærket, at Stuen var fuld af Kister og Skabe med aabne Skuffer, en Vinduesrude ind, for hvilket Vindue hang et Kullagarbin, og med Armen gennem den herved frembragte Aabning tog han Krogene fra og steg ind i Bærelset, hvor han bemægtigede sig $\frac{1}{2}$ Pk Smør, 2 Tørklæder, 2 Cichorier, Sytraad, Kaffebonner, 2 Stk. Badmøl og 1 Stk. Hvergarn, tilsammen vurderet til 30 Rdl. 5 Mt. 14 $\frac{1}{2}$ samt for ca. 8 $\frac{1}{2}$ Hvedebrød. Arrestanten gik derefter med de stjaalne Koster ud gjennem det aabne Vindue og skjulte sig, efter endvidere at have taget en til 2 Mt. vurderet Nst fra en Hylde udenfor, da det var blevet lyst, og han ikke turde gaae hjem ved Dagen, i en Rugmark. Her fortærede han Hvedebrødet og forblev liggende til den næste Aften, da han søgte hjemstef, men blev tæt ved Flakkebjerg anholdt. Kosterne — med Undtagelse af Hvedebrødet — ere tilbageleverede Bestjalne, der har frasaldet Krav paa Erstatning.

Foruden det ovenomhandlede Tyveri, der afflutter Arrestantens forbrøderiske Virksomhed, har han endvidere fra forrige Aars Efteraar og indtil dette Aars Foraar gjort sig skyldig i en Række andre Tyverier, nemlig:

1. Afvigte Efteraar stjal han paa Falkensteens Markt 2 Vandtønder eller Kar, vurderede til 4 à 5 Mt. Stk., hvilke ere tilbageleverede Eieren, Godseier Jacobsen, der har frasaldet Erstatning.
2. Natten imellem den 17de og 18de Mai dette Aar bestjal han Huusmand Søren Christensen i Gjerløv ved igjennem et Vindue at stige ind i Spisekammeret i Bestjaalnes Stuehuus, hvor denne med Familie havde Natteleie, og borttog der 1 Klipfisk, 1 Flaske Petroleum, 1 Sigtelage, 1 Rugbrød, 1 Stp. Rug og nogle Spegefiled af Værdi ialt 1 Rdl. 4 Mt. 10 $\frac{1}{2}$. Vinduet løsnede Arrestanten fra Karmen ved at frabøje et Par Søm, og Spisekammeret staaer ved en Dør i Forbindelse med Kjøkkenet

- i Bestjaalnes Beboelsesleilighed. Flaasken med Petroleum er tilbageleveret Bestjaalne, men de øvrige sjaalne Gjenstandes Værdi har denne paaflaaet sig erstattet med 1 Rdl. 3 Mk. 4 f.
3. Afvigte Efteraar eller i Begyndelsen af Vinteren sjaal han en Aftenstund før Sengetid fra Gaardmand i Hyllerup Niels Franhsens beboede Gaard en Gaas af Værdi 11 Mk. ved indvendig fra at gaae ind i Staldbygningen gennem en Tvergang og at løfte en Lem op ind til Stalden. Gaasen er tilbageleveret Bestjaalne, der har frasalbet Erstatning.
 4. I November Maaned f. A. sjaal han i Stumringen fra Gaardmand i Heininge Jens Christophersen en til 2 Rdl. 3 Mk. vurderet Gaas ved fra bennes udenfor hans Gaard værende Vognport at borttage en paaflaat Krog, hvormed Porten var lukket, og indenfor hvilken Gaasen var. Gaasen er tilbageleveret Bestjaalne, der har frasalbet Krav paa Erstatning.
 5. Umiddelbart efter Udførelsen af det sidst omtalte Tyveri sjaal Arrestanten fra Gaardmand i Heininge Rasmus Rasmussens Hæve 2 Særke, den ene tilhørende bennes Hustru og den anden Tjenestepigen. Krav paa Erstatning er frasalben, da Særkene, der havde en Værdi af 1 Rdl. 4 Mk., ere tilbageleverede.
 6. Om trent 8 Dage før sidste Pintse om Aftenen Kl. 9 sjaal Arrestanten fra Huusmand Peder Mikkelsens Enke paa Landsgravmark 2 Høns ved at flytte en Steen fra Døren til Hønseskudet, der er bygget tæt op til Bestjaalnes Baaningshuus, men adskilt ved et Fortoug, hvorefter Døren gik op. Hønsene have en Værdi af 3 Mk. pr. Stykket og ere tilbageleverede Bestjaalne, som har frasalbet Krav paa Erstatning.
 7. Udenfor Gartner Niels Nielsens Udhuus ved Antvorfsvog sjaal Arrestanten en Aften i Begyndelsen af Mai dette Aar en hiin tilhørende Slibesteen af Værdi 4 Mk., som er tilbageleveret Bestjaalne, der har frasalbet Erstatning.
 8. Udenfor Rubst Christian B. Davidsens Huus paa Charlottendal Mark sjaal Arrestanten afvigte Foraar en Aften en hiin tilhørende Brandhage af Værdi 1 Rdl., som er tilbageleveret Bestjaalne, der har frasalbet Erstatning.
 9. Sidste Efteraar sjaal Arrestanten fra en nedreven Længe en Deel Eggetømmer og Lægter, tilhørende Gaardmand Hans Hansen i Gjerløv, af Værdi 2 Rdl. Erstatning er frasalben, da Kosterne ere tilbageleverede.
 10. En Nat i afvigte Maimaaned d. A. fleg Arrestanten igjennem Vinbueskarmen, hvorfra Binduet var borttaget, i Gavlen til Gaardmand i Skovsø Lars Nielsens Gaard, ind paa bennes Loft og borttog 1 Stykke Flæsk og udenfor Gaarden en Brændevæge, tilsammen af Værdi 10 Rdl. 3 Mk. En Deel af Flæsket er tilbageleveret Bestjaalne, som for Resten og for Døren har paaflaaet sig tilkjendt en Erstatning af 8 Rdl. 3 Mk.
 - 11 og 12. Tvende Gange, hvergang om Aftenen, har Arrestanten fra Sognefoged Christen Pedersens Enkes Gaard i Slotsbjergby ved at krybe gjen-

- nem en Lem ca. 3 Alen over Jorden fra Loen borttaget en Sæl, omtrent $\frac{1}{2}$ Ld. Byg, $\frac{1}{2}$ Stp. Vrter; fra en aaben Vognport har han taget 1 Flaske med Mastinolie og 1 Møggjæl; fra Statshaven har han taget i 2 Gange 11 Stpr. Kartofler. Vrterne og Mastinolie af Værbi 1 Rdl. 1 Mk. 6 ß ere tilbageleverede Bestjaalne, og for de øvrige Gjenstande vil der være at tilkjende hende en Erstatning af 8 Rdl. 4 Mk., hvorimod hun ikke vil kunne tilkjendes Noget for nogle andre Gjenstande, som hun ligeledes vil have mistet, da der ikke imod Arrestantens Benægtelse er tilveiebragt noget Beviis for, at han har stjaalet dem.
13. En Nat ved Juletid forrige Aar stjal Arrestanten fra Hunsmand Jens Hansen i Vemmeløv 4 \mathcal{L} Flæsk, 10 \mathcal{L} Svinesfedt i et Fad og en Flaske med en $\frac{1}{2}$ Pot Brændeviin ved at ubtage et Bindue i Bestjaalnes Spisekammer og staaende udenfor at rælle Armene ind og borttage disse Ting. De stjaalne Kostar har Eieren paastaet sig erstattet med 16 Rdl. 5 Mk.
14. Fra Hjulmand Espensen af Antvorskov stjal Arrestanten en Aften forrige Efteraar en udenfor Huset staaende Ballie af Værbi 1 Rdl. 2 Mk. Ballien er tilbageleveret Bestjaalne, som har frasalbet Erstatning.
15. Umiddelbart efter Tyveriet, nævnt under Nr. 6 stjal Arrestanten et Smed Lars Nielsen af Holmstrup Mark tilhørende Sold fra en Lo i bennes Stuehuus ved at trykke et i Loen værende Bindue op og staaende udenfor at rælle Armen hen efter Solbet, der hentsaa i Nærheden af Binduet. Solbet har en Værbi af 3 Mk. og er tilbageleveret Bestjaalne, som har frasalbet Krav paa Erstatning."

Nr. 289.

Advocat Hansen
contra

Johan Georg Hærris (Defensor Brod ved Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Hjerm Binding Herredets Extrarets Dom af 3die September 1872: „Arrestanten Johan Georg Hærris bør straffes med 4 Aars Tugthuusarbeide samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Repsdorph 8 Rd. og Defensor, Procurator Braff 6 Rd. 3 Erstatning bør han til Gaardmand Peder Sørensen Bak i Siørsløv betale 10 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven."

Biborg Landsoverrets Dom af 14de October 1872: „Tiltalte Johan Georg Hærris bør hensesættes til Tugthuusarbeide i 2 Aar,

Saa bør han og i Erstatning til Bager Peder Sørensen Dal betale 10 Rb. samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rb., til Defensor sammesteds 5 Rb. og til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Fasting 8 Rb. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rb. til hver.

(Den indantebe Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indantebe Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rb. og for Udendyses, der ønske Bladet med Posten, 6 Rb. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).
Fjeldsøe & Sandrupps Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 36.

Den 17de Januar.

1873.

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 23de December.

Nr. 289.

Advocat Hansen
contra

Johan Georg Hærritz (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Johan Georg Hærritz for Tyveri.

Det er ved Tiltaltes egen Tilslæelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

Matten mellem den 25de og 26de Juni d. A. tilvænte han sig 5 Skjorter og en Særl, tilsammen vurderede til 3 Rd. 5 Mk., som laae paa Bleg i Haven ved en Gaard i Sjørølev, og en til 10 Rd. vurderet Frakke, der hang paa Muren sammesteds. Samme Nat tilvænte han sig fra en anden Gaard i Sjørølev et Stykke Flæst til en Værdi af 4 Rd. og en Pose med Uld vurderet til ca. 15 Mk. samt fra en tredje Gaard i samme By nogle Fødevarer, idet han skaffede sig Afgang til en af de sidstnævnte Gaarde — uden at han vil vide hvilken — ved at stige ind gennem et Bindue, medens han udsvævede Tyveriet i den anden ved at række Armen ind gennem et Bindue. Matten mellem den 27de og 28de s. M. feg han gennem et Bindue, han havde udtaget, ind i en Gaard i Høltstov, hvor han tilvænte sig en til 8 Mk. vurderet Blouse og et Par til 4 Mk. vurderede Støvler, hvorhos han samme Nat fra en anden Gaard i samme By tilvænte sig nogle Fødevarer til en Værdi af ca. 10 Mk. ved at række Armen gennem et Bindue, og i Dalsgaard en til 3 Rd. vurderet Dug, der laa paa Bleg i en Have. Endvidere udtog han Matten mellem den 30te Juni og 1ste Juli d. A. to Binduer i en Gaard i Svermose By og tilvænte sig der ved at række Armen ind gennem en af Binduesaabningerne nogle Fødevarer til en Værdi af mellem 3 og 4 Mk.,

ligesom han ved at sælge Armen ind gennem et ituslaet Vinbue i en anden Gaard i samme By tilsvendte sig to Dste til en Værdi af 1 Mt. Stykket. Han har endelig vedgaaet, at han den paafølgende Nat paa samme Maade tilsvendte sig et Stykke Faarekjød fra en eenlig liggende Gaard, som det maa antages i Vorbjerg Sogn, men med Hensyn til hvilket Tyveri nærmere Oplysninger iøvrigt ikke have kunnet tilveiebringes.

Af de sjaalne Gjenstande ere en Deel komne tilstede og ubleverede de Bessjaalne, som iøvrigt have frasatdet Krav paa Erstatning med Undtagelse af Bager Peder Sørensen Vat, som har paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 10 Rd. for den ved det førstnævnte Tyveri bortfjaaede Frakke, som ikke er kommen tilstede.

Tiltalte er født i Aaret 1838 og har tidligere været anseet ifølge Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 7de Febr. 1859 for Brugstyveri ifølge Fdg. 11te April 1840 § 40 med en Bøde af 10 Rd., ifølge Fjends Nærlyng Herreders Extrarets Dom af 19de April 1861 for Bedrageri efter Fdg. 11te April 1840 § 43 cfr. § 41 og 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Overrettens Dom af 17de Marts 1862 for Bedrageri og ulovlig Omgang med Pittegods med Straf som for 2den Gang begaaet Tyveri og 2den Gang begaaet Hæleri efter samme Fdgs § 13 og § 22 cfr. § 79 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og ifølge Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 11te August 1863 som for 3die Gang begaaet Tyveri efter samme Fdgs. § 15 jfr. § 6 1ste Led samt § 79 med Tugthuusarbejde i 7 Aar. For sit ovennævnte Forhold vil Tiltalte, ibet af de ovenansførte Domme alene den sidstnævnte vil kunne medføre forsøgt Straf i Gjentagelsestilsælde, nu være at ansee for 2den Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Led med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 2 Aar. Han vil derhos have at betale 10 Rd. i Erstatning til Bager Peder Sørensen Vat."

Nr. 23. Exam. juris **Ole Naahauge Nielsen** (Selv)
contra

Justitsraad **Ludvig August Smith**, Bysfoged og Byskriver
i Nødbh, Herredsfoged og Skriver i Buglse Herred
(Advocat Hansen efter Ordre),

betræffende skriftlige Injurier.

Maribo Byttings Dom af 15de Juni 1868: „De ovenfor berørte, af Indstævnte Exam. juris Ole Naahauge Nielsen i Andragender til Stiftamtet og Justitsministeriet om Citanten, Cancelliraad, Bys- og Herredsfoged Smith brugte fornærmelige

Udlabelser og Bestyldninger bør døde og magtesløse at være, saa at de ikke komme Citanten til Skade paa Ære eller gode Navn og Rygte, og bør Indstævnte for sit i saa Henseende brugte Forhold døde til Statskassen 50 Rd., der i Mangel af fuld Betaling inden den dertil fastsatte Frist blive at affone med simpelt Fængsel i 15 Dage. Fremdeles bør ovenberørte, af Indstævnte under Proceduren brugte usømmelige Udlabelser være døde og magtesløse. Derhos bør Indstævnte udrede det Retsgebyr og Skriverlalair, som skulde have været erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, der skulde været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og til Citantens beskikkede Sagfører, Procurator Blæsberg i Lalair 30 Rd. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te December 1870: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. De ovennævnte, under Proceduren herfor Retten af Citanten, Exam. juris Ole Raahauge Nielsen om Indstævnte, Justitsraad Ludvig August Smith, Byfoged og Bykriver i Rødby, Herredsfoged og Skriver i Fuglse Herred, brugte fornærmelige Udlabelser bør døde og magtesløse at være, saa at de ikke komme Indstævnte til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte, og bør Citanten for sit derved udviste Forhold endvidere til Kjøbenhavns Fattigvæsenes Hovedkasse døde 10 Rd. og til Justitskassen ligesaa meget. Derhos betaler Citanten det Retsgebyr og Skriverlalair, som skulde have været erlagt, samt Godtgjørelse for det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Overretten for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret, og i Lalair til Procurator Winther 30 Rd. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 23de April d. A. er Højesteret be- myndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanfæet at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at Citanten har frasaldet Paaanke af

den inden Maribo Byting den 17de Februar 1868 affagte Kjendelse, og isvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste, saaledes at Fristen for Udbelsen af den Statskassen tilfjendte Mulct bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Processens Omkostninger her for Retten vil Citanten have at udrede efter Reglerne for beneficerede Sager samt det Indstævntes befalede Sagsfører for Høiesteret, Advocat Hansen tilkommende Salarium, der bestemmes til 80 Rd.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Udbelsen af den Statskassen tillagte Mulct bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Advocat Hansen for Høiesteret betaler Citanten 80 Rd. Saa bør han og udrede det Retssgebhr og Skriver-salarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papis, som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Høiesteret. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efter Bevilling til fri Proces og ved befalede Sagsfører saggav Indstævnte, Justitsraad Ludvig August Smith, Byfoged og Bysskriver i Røddby, Herredsfoged og Skriver i Fugle Herred, ifølge Stævning af 31te August 1867 Citanten, Exam. juris Ole Raahauge Nielsen ved Maribo Byting paa Grund af forskellige imod ham af denne i et Andragende til Stiftamtmanden over Lolland-Falsters Stift af 7de Octbr. 1866 og 2de lignende til Justitsministeriet af 30te April og 21de Mai 1867, i hvilke han ankede over Indstævntes Behandling af hans Fallitbo og Administration af de Boet vedkommende Auctioner over Citantens

faste Eiendomme, fremsførte Injurier, hvilke han paastod mortificerede og Titanten anseet med streng Straf efter Straffelovens 21de Capitel samt paalagt at udbrede Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salair til den befalede Sagsfører, og fremhævede han navnlig følgende i bemeldte Andragender fremsførte Ytringer:

1) At Cancelliraad Smiths Løster til mig (Titanten) ikke vare saa albeles uinteresserede;

2) at Cancelliraad Smith forresten i sine Embedsforretninger handler uden at holde sig Loven efterrettelig;

3) at Cancelliraad Smiths Løster og Forestillinger, som nævnt, hverken vare rebeligt meente eller uinteresserede;

4) han (Indskævnte) erklærede til mig (Titanten) at han ikke kunde interessere sig for Boets Extradition, hvis han skulde nøies med det almindelige Extraditionsgebyr;

5) Cancelliraad Smith skulde ogsaa vide at opnaae i Forening med enkelte Medlemmer af Skifteretten, at den (Titantens faste Eiendom) blev solgt under Burderingssummen, og at Kjøberen efter en meget kort Lids Forløb havde en Fortjeneste af mindst 9,000 Rdl.

6) Saaledes havde Cancelliraad Smith og adskillige Medlemmer af Skifteretten, der formodentlig have deres Interesse derved, da opnaaet at vilde lede Liebhaberne fra at komme ved Auctionen den 17de October, endog under Skin af at hjælpe mig tilrette og extradere mig Voet.

7) Jeg (Titanten) skal tage meget Feil, hvis han (Kjøberen af Fallentens faste Eiendom) ikke ogsaa har været en fordeelagtig Kjøber for Cancelliraad Smith, hvem jeg ikke kan tiltroe alene af Godhed at ordne det Hele paa en saa fordeelagtig Maade for ham (Kjøberen).

8) Det er saaledes saa langt fra, at Cancelliraad Smith har hjulpet mig til andet end først ved Løster og Forestillinger, siden ved Nægtelse af, hvad der var min lovlige Ret, efter al Sandsynlighed ved planmæssigt beregnede Foretagender at stille mig ved mine faste Eiendomme 850 Rdl. under Burderingssummen og langt under Verdien i Handel og Wandel, efter min Formening for at erholde Forbete og komme til at stifte og sælge mine Eiendele.

9) som Cancelliraad Smith paa en uværdig Maade har gjort alt for at stille mig (Titanten) ved mine Eiendele og Midler til at værne om min Ret, fremdeles paa en mindre værdig Maade efter Forskydende opbyder alle Midler for at svække mine Anbefalinger.

Ved Dyrtingets Dom af 15de Juni 1868 bleve de ansørte Ytringer mortificerede, og Titanten anseet efter Straffelovens § 215 med en Bod til Statskassen af 50 Rdl., der i Mangel af fuld Betaling bliver at affone med simpelt Fængsel i 15 Dage, hvorhos en Deel under Proceduren af Titanten brugte usømmelige Ytringer bleve mortificerede og Titanten paalagt at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salair til den befalede Sagsfører med 30 Rdl.

Denne Dom har Titanten nu, efterat Sagen 2de Gange har været af-

viist her fra Retten, efter Opreisningsbevilling af 20de Octbr. f. A. og Stævning af 3die Novbr. næstefter atter indbanket hertil Retten tilligemed 7 forskjellige Kjendelser, affagte under de optagne Vidnesforhør ved Maribo og Rødbby Bytings og Fuglse Herreds Ret, nemlig

Kjendelse af 17de Febr. 1868 ved Maribo Byting, hvorved erattes:

„Den af Indskævnte begjærte Vidnesføring kan for Tiden ikke finde Sted“ og følgende under 19de Novbr. 1867 inden Fuglse Herreds Ret affagte

Kjendelse:

„De af Vidnecitanten D. R. Nielsen til Vidnerne Rasmus Christiansen, Gaardeier Hans Jørgen Christensen, begge af Øster-Thiersted, Niels Saaby af Sæddinge, Poul Jørgensen af Nebbelunde, Jens Johansen af Gjerninge, Huusmand Niels Brusen af Skjorningeskov, Sognesoged Christen Carstensen af Veileby og Parcellist Mads Møller af Pug fremlagte Spørgsmaal kunne ikke forelægges Vidnerne til Besvarelse.

Af de til Vidnet Gaardeier Hans Brusen i Brandstrup fremlagte Spørgsmaal blive ifkun Nr. 1, 2 og 3 at forelægge Vidnet til Besvarelse.

Vidnet Gaardeier Anders Clemmensens af Stokkemarle bliver at forelægge Indskævnte, Cancelliraad Smiths til ham rettebe Contraspørgsmaal“ samt thi erattes:

„Vidnet Ane Hansbatter kan ikke blive at afhøre efter de fremlagte Spørgsmaal,“

og følgende under 10de Decbr. 1867 inden Fuglse Herreds Ret affagte Kjendelser:

„Saa blev herved eragtet, at de fremlagte Spørgsmaal til Vidnet Jens Henriksen Nr. 2 og 3 kunne ikke blive forelagte til Besvarelse“ og

„sandt Retten det ikke passende at forelægge Vidnet, Sognesoged Christen Carstensen Oudsationen, som derfor herved blev afsøist,“ og

følgende under 25de Novbr. 1867 inden Rødbby Byting affagte Kjendelse:

thi erattes: „Vidnerne Dalskov og Willer kunne ikke blive afhørte efter de til dem fremlagte Spørgsmaal Nr. 3 til 9 inclusive, ligesom heller ikke Vidnerne Jørgen Nielsen og Kone Karen Pedersbatter kunne stedes til Beedigelse af den med deres Navn understrevne Erklæring“, og endelig følgende den 18de Novbr. 1867 inden Maribo Byting affagte Kjendelse:

„Retten fandt ingen Anledning til at nægte, at den fremlagte Erklæring fra Vidnet Cand. Bruun og Chr. Frøyer ratibaberes af Vidnet“ —

og paaftaader Titanten principaliter, at den paaanførte Dom og Behandling i sin Hæelhed findes ufterrettelige, in subsidium at de paaanførte Kjendelser alle eller nogle eller een af dem heelt eller tildeels underkendes, og at den paaanførte Dom og Behandling og de Tingsvidner, hvorunder de underkendte Kjendelser ere affagte, findes ufterrettelige fra den Dag at regne, da den underkendte, eller den tidligste af de underkendte Kjendelser blev affagt, og Sagen hjemvises til ny og lovligere Behandling og Paaftendelse ved Underretten, og alledes in subsidium, at den paaanførte Dom tilfidsættes, underkendes og forandres saaledes, at der tillægges ham fristudelse, hvorhos han i ethvert

Tilsælde har paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt for begge Retter.

Indstævnte har derimod efter Bevilling til fri Proces ved sin befalede Sagfører, Procurator Winther paastaet de indanteede Kjendelser og Dommen stadfæstede og Citanten paalagt at udrede Omkostningerne herfor Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salair, hvorhos han endvidere har paastaet Mortification paa følgende af Citanten i hans Indlæg herfor Retten brugte injurierende Udtalelser, nemlig: „at Indstævnte paa den meest uforskammede Maade i sine Embedserklæringer har nedsat Citantens Person, Vandel og hele Bedrift“, „at Indstævntes Erklæringer ere opbigtede, ærekrænkende Usandheder“, „at Indstævnte har kastet løgnagtig Snars paa Citanten i sine indsendte Embedserklæringer og øvrige paa fordragtig Maade erhvervede Bilag,“ samt Citanten derfor anset med Mulet.

Hvad Citantens principale Paastand angaaer, er der for samme ikke anført nogen Grund, ligesom der for Retten heller ikke foreligger nogen saadan, og Paastanden vil saaledes ikke kunne lages tilfølg.

Hvad angaaer de paanteede Kjendelser, maa det billiges, at Dommeren den 17de Febr. 1868 nægtede Citanten for Tiden at føre Vidner, idet Sagen fra Citantens Side var indslabt, og Indstævnte havde erholdt Anstand, ligesom det maa billiges, at det ved Kjendelse af 18de Novbr. 1867 tilstædedes Cand. Bruun at ratihabere den af ham udstedte Erklæring, da denne angik Indstævntes Forhold imod Citanten under Skiftebehandlingen af hans Bo, hvorover Citanten for Øvrigheden havde ført Klage.

Forsaauidt nogle Vidner ved Kjendelse af 19de Novbr. 1867 nægtedes afhørte, fordi Spørgsmaalene angik ustkævnte Personer, blev denne Mangel senere afhjulpen og Vidnerne afhørte, og forsaavidt det tilstædedes Indstævnte at forelægge Vidnet Anders Clemmensen nogle Contraqvæstioner, maa dette bifaldes, da disse gik ud paa at oplyse Citantens Stilling paa den Tid, hans Bo opgaves til Skiftebehandling, deslvs hvad der under og i Anledning af denne er passeret, hvorom Citanten selv havde ført Vidner.

Hvad isøvrigt denne Kjendelse samt Kjendelsen af 25de s. M. og Kjendelsen af 10de December s. A. angaaer, bemærkes, at Citanten vel maa gives Medhold i, at han, skjøndt Udtrykkene „at Indstævnte forresten i sine Embedsforretninger handler uden at holde sig Loven efterrettelig“, ere ganske almindelige, maatte være berettiget til at forelægge Vidnerne Spørgsmaal om bestemte facta; men ligesom de Spørgsmaal, som han har villet forelægge Vidnerne, maae siges ganske at mangle denne Character, naar de gaar ud paa, om Vidnerne vide, at der har dannet sig en ugunstig Opinion i Jurisdictionen om Indstævntes Embedsførelse, naar Vidnerne opfordres til at erklære sig om Indstævntes Hensigter og Motiver, eller om der i Jurisdictionen hersker den almindelige Mening, at Indstævnte misbruger sin Myndighed, saavel som naar en tidligere anholdt Person opfordres til at udtale sig om Anholdelsens Lovlighed, saaledes skjønnes det ikke rettere, end at de Spørgsmaal, som gaar ud paa at oplyse, at Indstævnte i Reglen sætter Retten til ulobbestemt Tid eller

ofte har sendt Retssvidnerne i Trinber, medens Retten holdes, ogsaa savne fornøden Besæmthed. Som Følge heraf samt da de i Kjendelserne isøvrigt omhandlede Spørgsmaal angaae Sagen uvebfommende Punkter, ville samtlige Kjendelser være at stabfæste.

Med Henfyn til Sagens Realitet har Citanten betræffende Yttringerne under Nr. 1, 3, 5—9 formeent, at hans Bespielse til at bruge disse begrundes ved, hvad der mellem Indstævnte og ham er foregaaet i Anledning af hans Fallit, i hvilken Henseende han har gjentaget, hvad han allerede for Underretten har fremsat, og hvad i det Vesentlige gaaer ud paa, at Indstævnte skulde have raadet ham til at erklære sig fallit og senere nægtet ham at faae sit Bo ekstraderet, at det under Skiftebehandlingens ofte blev ham nægtet at faae tilført Protocolten, hvad han ønskede, at Indstævnte tillod en Creditmand, der var Høistbydende paa en Andens Begne, at opfordre Liebhaberne ved Auctionen over Citantens faste Eiendomme til at forlade Auctionen, at Indstævnte ved 3die Auction fremlagde Tillægsconditioner, der ikke havde været forhandlede i nogen Skiftesamling og derfor kun vare bekendte for de Creditorer, der tilfældig mødte paa Auctionsstedet, at det Samme gjentoges ved 4de Auction, at Citantens faste Eiendom endelig blev solgt for Spotpræis, saa at Kjøberen vandt 8 à 9,000 Rbl. paa den, hvad Citanten har antydet ikke har været uden Forbeel for Indstævnte, samt at denne ved usandskærbige og ærefrænkende Yttringer i sine Erklæringer til Øvrigheben har nedfat Citanten for at modvirke, at han fik fri Proces til ved Overretten at prøve Indstævntes Skiftebehandling og Auctioner; men da disse Anker, forsaavidt de angaae Indstævntes Forhold som Skifteforvalter og Auctionsdirecteur, maatte være gjorte til Gjenstand for Appel og ikke kunne paafjendes under nærværende Sag, og de øvrige ere ubeviste, have de ikke kunnet give Citanten Føie til de brugte fornærmelige Udblæfser.

Hvad Yttringen under Nr. 2 angaaer, har Citanten foruden paa Ovenstaaende støttet dens Berettigelse paa, at det er in confesso, at Indstævnte har været sat under Tiltale af det Offentlige for en Overtrædelse i Embedsforhold, at han imod Loven ofte har sat Retten efter Kl. 10 Formiddag uden at gjøre Bemærkning derom i Retssprotocollen, hvorhos han har fremlagt en notarialiter bekræftet Udskrift af en af Indstævnte affagt Dom, hvori er foreglemt at tilføie terminus executionis og clausula poenalis; ligesom det imidlertid ikke er nærmere oplyst, hvorledes det forholder sig med den ommælte Tiltale af det Offentlige, om hvilken Indstævnte har bemærket, at den fandt Sted længe efter, at den fornærmelige Sigelse var fremsført af Citanten, og saaledes ikke kunde begrunde denne, saaledes maa Retten være enig med Underdommeren i, at de øvrige anførte Omstændigheder heller ikke kunde begrunde den ommælte almindelige Sigelse imod Indstævnte, hvorhos bemærkes, at det ved det fremlagte Bilag T. ikke er godtgjort, at Indstævnte har beregnet ulovligt Salair, og at det ikke kan tilstedes Citanten med Gød at bekræfte Rigtigheben af den under Nr. 4 anførte fornærmelige Yttring, ligesom der heller ikke foreligger Noget, der kan berettigge hans ovenanførte, under Proceduren herfor Retten brugte injurierende Udblæfser, og Dommen vil saaledes

være at stadfæste, de næsnævnte Udlæbber at mortificere og Citanten for disse efter L. 1—12 være at anfæe med en Mulct af 10 Rdl., der tilfalder Kjøbenhavn's Fattigvæsens Hovedklasse, hvorhos han isølge Frdn. 23de Decbr. 1735 § 2 bliver at idømme en lignende Mulct til Justitskassen, ligesom Citanten vil have at betale Processens Omkostninger herfor Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder i Salair til den befalede Sagsfører, Procurator Winther 30 Rdl."

Nr. 300.

Advocat Hindenburg

contra

Anders Pedersen, ogsaa kaldet Rom-Anders

(Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Bordingborg nordre Virks Extrarets Dom af 14de August 1872: „Arrestanten Anders Pedersen (Rom-Anders) bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ringberg og Tommerup 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te November 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Raas og Casse betaler Arrestanten Anders Pedersen, ogsaa kaldet Rom-Anders 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved intet Væsentligt findes at erindre, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra Bordingborg nordre Virks Extraret hertil Retten indankede Sag tiltales Arrestanten Anders Pedersen, ogsaa kaldet Rom-Anders for Tyveri eller Hæleri.

Foraaibit det er imputeret Arrestanten, at han skulde have frafjaalet deels sin Halbroder Henrik Rasmussen af Wiemoseflov deels Bærtshuusholder N. Hansen i Bordingborg endeel Sæd, maa Overretten med Underdommeren være enig i, at der imod Arrestantens Benægtelse ikke er tilveiebragt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i noget af disse Tyverier.

Swad derimod angaaer et Par Støvler, af hvilke Arrestanten ved sin Anholdelse den 30te April d. A. fandtes i Besiddelse, har Arrestanten vel forklaret, at han, medens han boede hos fornævnte sin Halbroder Henrik Rasmussen, af hvilken Bolig han imidlertid blev udsat af Fogden ved Nytaarstid dette Aar, havde anmodet Tjenestekarl Lars Nielsen, der da var i Besøg hos ham, om at gaae ind til Broderen og bede denne om at laane Arrestanten et Par Støvler, og da Lars Nielsen derefter kom tilbage med den Bested, at Broderen havde sagt Ja, havde han i Broderens Fraværelse taget Støvlerne, hvilken Forklaring Arrestanten imidlertid senere har forandret derhen, at Lars Nielsen, efter paa Arrestantens Anmodning at være gaaet ind til Broderen for at bede denne om at laane Arrestanten et Par Støvler, strax efter kom tilbage med Støvlerne. Da Lars Nielsen imidlertid edelig har benægtet Rigtigheden af Arrestantens Forklaring, samt da Broderen Henrik Rasmussen, der har frafaldet Krav paa at erholde Støvlerne tilbage eller Erstatning for disse, edelig har besidnet, at Støvlerne, som han saavede omtrent ved Juletid, og som i deres daværende Tilstand ere vurderede til 1 Rbl., imod hans Vidende og Villie ere komne ud af hans Besiddelse, findes der herved i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder, hvorved navnlig bemærkes, at Arrestanten efter hans ovenfor anførte Forklaring først har vedgaaet selv at have taget Støvlerne, medens der efter Lovens 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages til hans senere Forklaring om, at disse bleve ham bragte af Lars Nielsen, samt at Arrestantens Forklaringer i det Hele have været i høi Grad vakkende og modsigende, saaledes som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, at være tilveiebragt et efter Grundsætningerne i Frdn. 8de September 1841 § 6 cfr. L. 6—17—10 og 11 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten selv har stjaalet Støvlerne.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er dødt den 28de October 1816 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anseet efter Straffelovens § 228, og findes Straffen at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til lige Fængsel i 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, berunder Størrelsen af de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, billiges, vil saaledes være at fastsætte med den anførte Modification i Henseende til Stroffetiden Med Hensyn til Sagens Behandling i 1ste Instante bemærkes, at det ikke kan billiges, at Vidnet Muurboend Ahrendt er bleven edfæstet under et den 5te Juli d. A. ved Stevens og Faxe Herreders Politiret optaget Forhør, uden at enten Arrestanten eller et for ham beskiftet Forsvar har overværet Edfæstelsen."

Tredie eller extraordinaire Sæffion.

Torsdagen den 2den Januar 1873.

Nr. 310.

Advocat Nellemann
contra

Axel Emil Larsen (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 18de Juni 1872: „Arrestanten Frederik Bertel Thorvald Madsen og de Tiltalte Oluf Peter Bryne, ogsaa kaldet Olsen, Carl Theodor Jepsesen, Hans Ferdinand August Christensen, Jens Peter Erhardt Christensen, Heinrich August Sibertsen, Hans Morten Andersen og Axel Emil Larsen bør straffes, Arrestanten med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, de Tiltalte Bryne, Jepsesen, Andersen og Larsen hver især med 25 Rottingslag og de Tiltalte Christensen, Christensen og Sibertsen hver især med 2 Gange 15 Slag Riis, forbeelte paa 2 Dage. Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Leth og Ronge med 12 Rd. til hver udredes af Tiltalte Bryne med $\frac{3}{16}$ af Arrestanten Madsen med $\frac{15}{32}$ af de Tiltalte Jepsesen, Sibertsen og Larsen Een for Alle og Alle for Een med $\frac{1}{32}$, af Tiltalte Christensen med $\frac{1}{8}$ af de Tiltalte Christensen og Sibertsen Een for Begge og Begge for Een med $\frac{1}{8}$ af Tiltalte Sibertsen med $\frac{1}{32}$ og af Tiltalte Andersen med $\frac{1}{32}$. At efterkommes under Absærb efter Loven.“

Rjøbenhavn's Amts søndre Virks Extrarets Dom af 10de Juli 1872: „Arrestanten Axel Emil Larsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder. Han bør derhos betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Diechmann 6 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Bloedross 5 Rd. At efterkommes under Absærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de October 1872: „Arrestanten Axel Emil Larsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at

stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Justitsraad Nøregaard og Lange betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven."

Højesterets Dom.

Følge kongelig Ordre af 19de December f. A. blive de tvende foreliggende Sager af Højesteret under Et som een Sag at behandle og paakjende.

For de i de indankede Domme fremstillede Forbrydelser bliver Tiltalte at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 1ste Led cfr. § 37 og tildeels § 46, og Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber. I Henseende til Actionens Omkostninger ville Dommene, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Agel Emil Larsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, og Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellesmann og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I Criminal- og Politirettens Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, imod de Tiltalte Oluf Peter Bryne, ogsaa kaldet Olsen og Hans Morten Andersen for Tyveri og Væleri, imod Arrestanten Frederik Bertel Thoroald Madsen for Tyveri, Hæleri og Væleri, imod de Tiltalte Carl Theodor Jepsen og Hans Ferdinand August Christensen for Tyveri og Hæleri og imod de Tiltalte Jens Peter Erhardt Christensen, Heinrich August Sibertsen og Agel Emil Larsen for Tyveri anlagte Sag er det beviist ved de Tiltaltes og Arrestantens egne af det isvrigt Oplysste tildeels beskrevede Tilstaelfer, at de have gjort sig skyldige i nedenangførte Forbrydelser, der alle ere begaaede i Løbet af November og December Maaneber forrige Aar og Januar Maaneber dette Aar. Tiltalte Bryne har sammen med de Tiltalte Christensen og Christensen stjaalet et Sandstømager Niels Frederik Larsen tilhørende, i det frit tilgængelige Gaardrum til Eendommen Nr. 7 paa store Rjøbmagergade beroende Dyrefind, der saarelsom de øvrige sammesteds

samme Eier frastjaalne Skind, der senere ville blive omtalte, er ansat til en Bærbi af 3 Mk.
 Tiltalte Jeppesen har i Forening med de
 Tiltalte Sibertsen og Larsen frastjaalet ovennævnte Handflemager Larsen 7
 Dyrestind, som de toge ud af en i det foran omtalte Gaardsrum til Gien-
 dommen Nr. 7 paa store Kjøbmagergade staaende Kasse, efterat de havde op-
 brudt den for samme anbragte Hængelaas.

Tiltalte Larsen, der er født den 27de September 1855 og tidligere anseet
 ved Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extrarets Dom af 6te Marts 1868 og
 Lysgaard med flere Herreders Extrarets Dom af 27de August 1869 efter
 Straffelovens § 233 med Niis, begge Gange 15 Slag, og ved fornævnte Birk's
 Extrarets Dom af 6te September forrige Aar efter samme Lovs § 229 Nr. 4
 1ste Led jfr. §§ 37 og 21 med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangelost,
 har, som refereret under de Tiltalte Jeppesen og Sibertsen, været deelagtig
 med disse i at frastjæle Handflemager Larsen 7 Dyrestind. I Medfør af det
 Foransførte ville Arrestanten og de Tiltalte blive at dømmes efter Straffeloven,
 de Tiltalte Anderssen og Larsen efter § 228 jfr. §§ 37 og 21,
 og findes Straffen at kunne bestemmes for Larsen
 til 25 Rottingslag"

I Overretsdømmens Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra
 Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extraret indankede Sag, hvorunder Arrestan-
 ten Axel Emil Larsen tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse
 og det isørigt Oplyste tilstrækkeligt beviist, at han isølge en Dagen forud fattet Beslut-
 ning om at tilegne sig en Cigarmagerlærking Alexander Møller tilhørende Frakke
 om Morgen den 16de April d. A. har begivet sig op i det Huus, hvor Møller og
 hans Moder boede, og i den Hensigt at stjæle Frakken forsøgt at aabne Døren
 fra Gangen ind til deres Leilighed med en medbragt, til Arrestantens Moders
 Leilighed hørende Nøgle, uden at dette dog lykkedes; men, efterat han hjemme
 havde foresundet en anden Nøgle, gjentog han den følgende Dag Forsøget, og
 nu lykkedes det ham ved Hjælp af denne Nøgle at aabne Døren til Møllers
 Bærelse, hvorfra han tilvandt sig Frakken, der er vurderet til 6 Rd., tillige-
 med en til 1 Mk. vurderet ulden Sæk, hvori den hang paa Bæggen, hvilke
 Koster Arrestanten derefter pantsatte for 4 Rd.

Arrestanten, der er født den 27de September 1855, har tidligere været
 straffet isølge Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extrarets Dom af 6te Marts
 1868 og Lysgaard med flere Herreders Extrarets Dom af 27de August 1869 i
 Henhold til Straffelovens § 233, begge Gange med 15 Slag Niis, og isølge
 fornævnte Rets Dom af 6te September f. A. isølge Straffelovens § 229 Nr.
 4 1ste Led jfr. §§ 37 og 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangelost i 40 Dage,
 hvorhos han endvidere, medens Underfølgelsen i nærværende Sag stod paa, er
 ved Kjøbenhavns Criminals og Politirets Dom af 18de Juni d. A. anseet i

Henhold til Straffelovens § 228 jfr. §§ 37 og 21 med 25 Rottingslag. For det Arrestanten under denne Sag overbeviste Forhold, der maa henføres under Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led, sammenholdt med §§ 37 og 21 og tildeels § 46, vil Arrestanten være at anses med en efter Analogien af Straffelovens § 64 lempet Straf, der passende findes at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 6ⁿ Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der i Henhold til de samme Bestemmelser har fastsat Straffen til 8 Maaneders Forbebringehuusarbejde, men hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være deels at forandre deels at sabsætte.“

Nr. 311.

Advocat Levinson

contra

Jens Christian Jensen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Rådsheds Extrarets Dom af 5te October 1872: „Arrestanten Jens Christian Jensen bør efter at have udstaaet den ham ved Helsingørs Extrarets Dom af 14de September d. A. ifundne Straf af 4 Aars Tugthuusarbejde straffes med Tugthuusarbejde i 6 Aar. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Knor 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de November 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Rode og Raas for Overretten betaler Arrestanten Jens Christian Jensen 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Nellemann for Høiesteret betaler Tiltalte 15 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Christian Jensen, der under nærværende, ved Helsingør Rådsheds Extrarets paaskjendte Sag tiltales for Tyveri, er ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have gjort sig skyldig deri, idet han, der henfald som Arrestant i Helsingørs Arresthuus, efter om Aftenen den 16de September d. A. at være brudt ud af Arresten og i Arresthuset at have tilvendt sig nogle en anden Arrestant tilhørende til 1 Rd. 4 Mk. 4 ß vurderede Gjenstande, for at skaffe sig Redskaber til at udsøre et Indbrudstyveri paa Politikammeret begav sig til Skibsbyggerpladsen og tilvendte sig der forffjelligt til 4 Mk. 12 ß vurderet Værtøi, og deraf ind i Gaarden, hvor Politikammeret er, hvor han skjulte sig, indtil der lidt efter Kl. 10 var bleven lukket, og derefter opbrød et af de til Gaarden vendende Vinduer, igjennem hvilket han sleg ind i Contoret. Der brækkede han en Pult op og tilvendte sig af denne et Pengebels af imellem 400 og 420 Rd., hvormed han begav sig til Havnen, og tog en Seilbaad og en Skibsbaad for at undvige, men maatte paa Grund af den stærke Søgning vende tilbage med denne til Kysten, efter at have forladt Seilbaaden i Sundet, hvor den blev hjerget af Andre. 2den Dagen efter blev han anholdt i Rjøbenhavn, hvor han havde forbrugt en stor Deel af de paa Politikammeret sjaaalne Penge til Fornøielse og forffjelligt Indkjøb, saa at der af disse Penge kun er kommet 329 Rd. 1 Mk. 10 ß tilfæde. De Besjaaalne have frasaldet Krav paa Erstatning. Da Arrestanten, der er født den 5te April 1848, foruden at være straffet for Tyveri 2 Gange inden det 18de Aar og senere 4 Gange for samme Forbrydelse, ved Helsingør Rådsheds Extrarets Dom af 14de September d. A. er anset for Tyveri efter Straffelovens § 232 og § 229 4de Medlem med Tugthuusarbejde i 4 Aar, findes han ved den indankede Dom retteligen anset efter § 232 og § 229 4de Medlems 1ste Led, og da den valgte Straf af Tugthuusarbejde i 6 Aar, efterat den sidstnævnte Straf er udsaaet, samt Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 303.

Statsraad Bunken

contra

Johanne Margrethe Christensen (Def. Hindenburg),
der tiltales for Tyveri og Røvgænger.

Criminal- og Politiretens Dom af 26de November 1872:
„Arrestantinden Johanne Margrethe Christensen bør straffes med Tugthuusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Casse og Herforth med 5 Rd. til hver. At estekommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad Bunken og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Arrestantinden Johanne Margrethe Christensen, der er født den 10de August 1812 og jensef ved denne Rets Dom af 23de April 1870 anseet efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthuusarbeide i 2 Aar, er under nærværende, mod hende for Tyveri og Løsgængeri anlagte Sag ved egen med det isvrigt Dpflyste stemmende Tilstaaelse overbeviist deels at have i sidst-afvigte October Maaned sjaalet i 2 forskjellige Gange paa Steber, hvortil Afdgangen stod hende aaben, en til 1 Rd. vurderet Kasserolle, tilhørende Conditior Ferdinand Dyrrefen, og en Handstemaafine af Bærbi 2 Rd., som tilhørte Portner Frederik Jensen, deels at have overtraadt et hende til Protocolen over mistænkelige Personer den 25de April dette Aar under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved den 15de October næstefter at anmeldte ved den omhandlede Protocol, at hun havde Arbeide paa en Fabrik, hvilket ikke var Tilfældet.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive paany at dømmes efter ovenanførte § af Straffeloven for simpelt Tyveri 6te Gang begaaet og efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Vekleri, og findes Straffen at kunne under Tet bestemmes til Tugthuusarbeide i 4 Aar.“

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret assagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd. og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret. — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 37.

Den 24de Januar.

1873.

Tredie eller extraordinaire Session.

Fredagen den 3die Januar.

Nr. 308.

Advocat Hindenburg
contra

Charles Leo Hubert, ogsaa kaldet **Hansen**
(Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de November 1872:
„Arrestanten Charles Leo Hubert, ogsaa kaldet Hansen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Engberg og Ronge med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indskafte Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Klubien for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende, imod Arrestanten Charles Leo Hubert, ogsaa kaldet Hansen for Tyveri og Løsgængerer anlagte Sag er det beviist ved hans egen Tilstaelse, som det Dpfyste tilbeels bestyrker og isørrigt ikke giver Høie til at forkaste, at han den 6te October d. A. har imod et ham til Kjøbenhavn's Politiprotoocol ober mis-tænkelige Personer den 11te Juli næstforhen under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold undbladt at vende tilbage til Løbegaaerden, hvor han var anbragt af Fattigvæsenet, i den Hensigt at undbrage sig fra dettes Forsørg, og at han førstnævnte Dags Aften har i en under Dpførselse værende Bygning stjaalet paa et Sted, hvortil han havde vhindret Afgang, en Muursvend Adolph Christian Nebelung tilhørende, til 3 Mk. vurderet Mattroie, i hvilke Lovovertrædelser han den paafølgende Dag, efter sorgjæves at have søgt Arbeide, frivilligen angav sig selv som skyldig, samtidig med besangaende at afgive fuld-stændig Forklaring, forbi han var blottet for Midler til Livets Ophold, og i Tyveriet tillige for at blive dømt til Arbeide i Forbedringshuset, hvori han foretrak at være fremfor at opholde sig paa Løbegaaerden.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er født den 18de Mai 1852, da han forhen, foruden at være straffet 4 Gange for Tyveri, begaaet mellem det 15de og 18de Aar, senest ved denne Rets Dom a, 21de Mai 1870 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 1ste Led jfr. tilbeels § 46 sammenholdt med § 37 med Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes, er anset ved bemelte Rets Dom af 2den September f. A. efter ovenangførte Lovs § 228 og § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængerer og Væleri med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage samt ved Nykjøbing Kjøbstads Politirets Dom af 22de Juni d. A. for Løsgængerer og Væleri efter førstnævnte Lov med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu blive at dømmes deels efter Straffelovens § 230 1ste Led deels efter § 1 i den citerede Lov af 3die Marts 1860, og findes Straffen under Tæt at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes.“

Nr. 304.

Advocat Klubien

contra

Thomas Nielsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for ulovlig Brændeviinsudskjænkning.

Kjøbenhavn's Amts søndre Virks Politirets Dom af 17de Mai 1872: „Tiltalte, Detailhandler Thomas Nielsen af Valdersbrønne bør bøde 30 Rigsdaler til Amtsfattiggæksen samt have sin Ret til Brændeviinsalg forbrudt. Den idømte Muld at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forskyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11te October 1872: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne J. Meyer og Casse 5 Rd. til hver, udredes af Tilstalte, Detailhandler Thomas Nielsen af Valdersbrønne. Den ipømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Henrichsen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Tilstalte, Detailhandler Thomas Nielsen af Valdersbrønne, der har Næringsbeviis paa Brændeviins-handel, og som ifølge Forlig af 8de April d. A. — der er vedtaget at have Virkning som Dom — for ulovlig Brændeviinsubstjænkning har erlagt en Mulct af 10 Rd. til Amtsfattigkassen, er ved den under nærværende Sag i Iste Instants inden Kjøbenhavns Amts søndre Virks Politiret assagte Dom i Medfør af Loven af 29de December 1857 §§ 78 og 79 dømt for 2den Gang begaaet ulovlig Brændeviinsubstjænkning til en Mulct af 30 Rd. til Amtsfattigkassen samt til at have sin Ret til Brændeviinsalg forbrudt, og er derefter Dommen efter Tilstaltes Begjæring hertil indanket.

Det er ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at Tilstalte afvigte flere Bebedags Eftermiddag den 26de April d. A. har til nogle Tjenestekarle solgt en Flaske Brændeviin samt $\frac{1}{2}$ Pot Brændeviin og senere Punschextract, hvilke Drillevarer Karlene fortærede ved et paa Tilstaltes Gaardsplads staaende, med Bænke omgivet Bord, og hvortil Tilstalte saantedes dem et Glas.

Da Tilstalte saaledes har tilstedei, at Drillevarerne fortæredes paa Stedet, vil det have sit Forblivende ved Politiretsdommen.“

Nr. 57. Pastor **Sveinbjørn Gholfsøn** (Adv. Revinsen efter Ordre)
contra

Bonden **Gudmundur Zachariasøn** (Ingen),
betræffende Spørgsmaalet om Arnes Kirkes Ret til at oppebære
Tiende af en Hval, som er funden død paa Isen i Rehfjarsfjorden.

Stranda Højsels Extrarets Dom af 2den Januar 1868:
„Bonden, Gudmundur Zachariasøn af Thorpum bør for Citanten,
Præsten til Arnes Sveinbjørn Gholfsøns Præv og Tiltale i denne
Sag fri at være. Processens Omkostninger hæves, og forsaavidt
Sagen har været beneficeret, udredes de af det Offentlige.“

Den islandske Landsoverrets Dom af 18de Januar 1869:
„Underrettens Dom bør ved Magt at stande. De befalede Sag-
førere Jon Gudmundsøn og Paul Melsted tilkommer hver især
15 Rd. i Salair, der udredes af det Offentlige.“

Høiesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 30te November 1870 er Høiesteret
bemyndiget til at tage denne Sag under Paaskjendelse, uanset at
dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Om det end maa antages, at den af Citanten paastaæde
Tiende ikke vilde kunne nægtes ham, hvis den maatte ansees
hjemlet ved de i den indankede Dom anførte Ord i de af ham
fremlagte Malbage-Extracter, maa det dog billiges, at hans Paa-
stand ved Dommen er forkastet, da det ikke af disse Ord med
Sikkerhed kan udledes, at den ved samme hjemlede Tiendepligt
fulde kunne gjøres gjældende ogsaa med Hensyn til Hvaler, der,
som den under nærværende Sag omhandlede, ere fundne ude i
Isen under saadanne Omstændigheder, at de ikke have kunnet
transporteres iland uden efter først at være parterede paa Finde-
stedet, og de saaledes hverken kunne siges at være til Landet ind-
brevne eller indbugserede. Dommens Bestemmelser om Processens
Omkostninger findes ligeledes at maatte billiges dog med den
Forandring, at Salairret til Citantens befalede Sagfører for Dver-
retten maa bortfalde som uhjemlet i Lovgivningen, og med denne
Forandring vil Dommen altsaa være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,
dog at det Sagfører Gudmundsøn tilkjendte Sa-
larium bortfalder. Til Justitskassen betaler
Citanten 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Denne Sags An-
ledning er, at i Foraaret 1866 fandtes en død Hval i Iken udfor Kystfjarsfjord
i Arnes Sogn inden Stranda Syssel udenfor privat Fiskerettigheds Omraade.
Hvalen blev slænsket paa Stebet og ilandbragt saaledes, at den største Dele
af Veien blev trukken henad Iken, men for en Deel tilfids transporteret over
en sig i Iken befindende Abning. Efterat Hvalen var ilandbragt, gjorde
Præsten til Arnes Sveinbjørn Eydalsen paa Arnes Kirkes Begne Fordring
paa Tiende af Hvalen i Hushold til Kirkens Malbager, og da Vedkommende
affog saadant, anlagde han Sag imod den Ene af disse, Indstævnte Gudmundur
Zachariassøn af Thorpum og paastod ham tilpligtet at udbetale til sig en
Tiendebeel af hans Part i Hvalen, men ved den inden Stranda Syssels
Herredsret den 2den Januar 1868 ergangne Dom frisandtes Gudmundur for
Præstens Tiltale, og har nu denne indanket Dommen for Landsoverretten.

I den af Wilkins og Biskop Gislis Malbager, som findes i Stifts-
arkivet, producerede Afskrift hedder det for det Første i Wilkins Malbage,
„at Kirken tilhører en Tiendebeel af alle Hvalsflytninger, hvad enten de flyttes med
Skib eller paa Skib, mellem Geirpøfsgnup og Kaldbakskleif“, og dernæst i Bi-
skop Gislis Malbagebog: „at Arnes Kirke tilkommer Tiende af alle Hvaler,
som komme iland mellem Kaldbakskleif og Geirholm“. Vel er det nu fastsat
i de islandste Biskoppers Instrux af 1ste Juli 1746 § 16, at Wilkins Mal-
bage skal anses en paalidelig og authentisk Malbagebog for Skalholt Biske-
pømme, og at alle Trætter om Kirkerne Tiendomme og Rettigheder i dette
Stift skulle afgjøres og paadømmes efter samme, og en lignende Bestemmelse
indeholdes i Rescript 5te April 1749 om Biskop Gislis Malbage, med Und-
tagelse af, at den ved Stiftsarkivet i Skalholt beroende Afskrift af Malbage
her tillige authoriseres. Disse Malbagebøger kunne imidlertid ikke betragtes
som Love eller anderledes end som andre paalidelige Hjemmelsdocumenter og
kunne ikke tillægges en større Gyldighed end saadanne, og da selve Originalerne
til disse Malbagebøger ere tabte og ere kun forhaanden i Afskrift, følger atter heraf,
at Domstoleue maae være competente til at dømme og skjønne om de Afskrifter
Paalidelighed og Authenti, som nu egzistere af Malbage, i hvert enkelt Til-
fælde, hvilket navnlig gælder Wilkins Malbage, af hvilken her ikke gives
nogen bekræftet eller stadfæstet Afskrift. Det er endvidere klart, at de Rettig-
heder, som Malbageerne tillægges Kirkerne her i Landet, selvfølgelig maae være
af den Bestaafenhed og Knyttede til den Betingelse, at de Mænd, som have

stjænktes disse Rettigheder til Kirkerne, efter de Friers gjældende Love have kunnet være Eier af Rettighederne og saaledes overdrage dem til Kirkerne, undtagen hvor Rettighederne vare byggede paa Domme, der i den Tid gjaldt som Lov i disse Tilfælde, dog kun forsaavidt Dommene vare begrundede i de gjældende Love, som t. Ex. Afsretdomme. Men heraf følger atter, at Malbagerne, der ere et Udtag af hver enkelt Kirkes Hjemmelsdocumenter, ikke kunne hjemle Kirkerne nogen andre Rettigheder end de nysansførte, og at Malbagerne bør fortolkes overeensstemmende hermed.

Kaar nu denne Regel in casu anvendes paa Arnes Kirkes Malbage, maa det ansees klart, at Kirken ifkun kan tilkomme Tiende af de Hvaler, som enten Jord- eller Forstrandseier kunde eie paa det omhandlede Territorium. Thi ingen Enkeltmand kunde stjænke Kirken Ret til Tiende af andre Hvaler end dem, han selv havde Ret til, og ligesaa lidt kunde Kirken ved Dom blive Eier af en saadan Ret, idet saadant vilde have været i Strid med den almindelige Lovgivning og krænktes isædetfor at opretholde Vedkommendes Rettigheder.

Saaledes kunde hverken Enkeltmand eller Domsfolene hjemle Arnes Kirke Tiende eller Skudmandslob eller nogen Deel af den Flytningshval, som Landsloven hjemler dem, der flytte samme osv., og overeensstemmende hermed vil man derfor have at fortolke Gistis Malbage, der er mere udstrakt end Wilschins Malbage, der ifkun omhandler Hvalflytning, nemlig saaledes, at Malbagen ifkun strækker sig til Tiendebelen af Jord og Forstrandseiernes Part af de Hvaler, der komme iland mellem Kaldbakskleif og Geirholm.

Denne Forstaaelse af Malbagens Ord maa efter det Foransførte ansees baade den naturligste og meest overeensstemmende med Loven, idet det er klart, at Malbagens Ord ikke kunne forstaaes efter deres bogstavelige Ordtyd, da de ere saa almindelige og omfattende, at de endogsaa strække sig til Hval, der af Dplandsbeboerne bliver kjøbt videre fra, eller som udenlandske Hvalfangere medbringe, naar de anløbe Kysten paa den ommeldte Strækning, hvilket vilde være en Urimelighed, og hvortil Ingen vilde kunne tilhjemle Arnes Kirke nogen Ret. Da nu den omtvistede Hval blev fundet og stjælet paa Sis udenfor Garnsætningsmaal, hvor enhver er Eier af sin Fangst, kan Arnes Kirke ikke tilkomme nogen Deel af samme; thi ifølge Bønsb. Retab. VIII Cap. tilkommer hverken Jord- eller Forstrandseieren nogen Deel af saadanne Hvaler, om endog de, der fange dem, bringe dem paa Skibe ind paa hans Grund; Jord- eller Forstrandseierne kunde derfor ikke stjænke Kirken en Rettighed, de ikke selv besad. Denne Forstaaelse af Bistop Gistis Malbage kunne Udtrykkene i Wilschins Malbage ikke gjendrive, uagtet de synes at have Udseende af at hjemle Arnes Kirke Tiende af alle de Hvalflytninger, der flyttes med Skibe til Landet paa Strækningen mellem Geirsløsskump og Kaldbakskleif; thi baade er dette Udtryk „at flytte Flytninger“ lidet overeensstemmende med almindelig Sprogbrug og derhos i Strid med Lovbogens Ord: „Det er Fangst, som man bringer iland paa et Skib, men ellers Flytning“; saa have og Ordene i Wilschins Malbage: „hvad enten den flyttes med Skib eller paa Skib“ et Ausstrøg af uretteligen at

have indsnæget sig i den ved Bispedømmet beroende Affkrift af Malbagen, ligesom denne Affkrift hverken er bekræftet eller authoriseret. Denne Bestemmelse vilde tillige være i Strid med Lovens Regel om, at Hvermand eier sin Fangst udenfor Garnsætningsmaal, ligesom ingen Entelt eller Entelte kunde stjæle Arnes Kirke Part i en saadan Fangst, og hvad denne uklare og lidet forstaaelige Bestemmelse isøbrigt angaaer, maa den ansees at være bortfalden ved den af den senere Malbage, Gislis Malbage optagne Bestemmelse. Landsoverretten maa saaledes bifalde den Stutning, til hvilken Herrebsdømmen er kommen i denne Sag, og vil Herrebsdømmen saaledes være at fastsætte.

Efter de anførte Omstændigheder skjønnes Sagens Omkostninger at burde høves, og Salairer til Parternes beskikkede Sagsførere ved Landsoverretten, hvor begge Parter have været beneficerede, passende ansættes til 15 Rd. for hver især og udredes af det Offentlige."

Mandagen den 6te Januar.

Nr. 317.

Advocat Hindenburg

contra

Rasmus Nielsen **Moslunds** Hustru **Ane Marie**, født **Nielsen** (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Rolding Kjøbstads Extrarets Dom af 28de September 1872: „Tiltalte, Rasmus Nielsen Moslunds Hustru Ane Marie, født Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Kralund og til Defensor, Procurator Zahn 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 11te November 1872: „Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocat Hindenburg og Etatsraad

Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Under denne Sag tiltales Smed Rasmus Nielsen Roslunds Hustru Ane Marie, født Nielsen for Lpveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun — som det maa antages i Løbet af sidste Sommer — har til forskjellige Tider frastjaalet Arbeidsmand Søren Peterfens Hustru, der boede i Huus sammen med hende i Kolbing, en Raabe, der af Beskjaalene er ansat til en Værdi af 3 Rb., en gammel Hvergarns-Kjole og en Blittasjerolle, ligesom Tiltalte ogsaa har vedgaaet, at hun uden at oplyse samme har beholdt et Par Børnesko af Værdi mindst 2 Mk., som tilhørte et af bemeldte Søren Peterfens Børn, og som nogle af Tiltaltes Børn efter hendes Forklaring havde fundet og leveret hende. Forsaavidt de ommeldte Gjenstande ikke ere tilbageleverede Søren Peterfens Hustru i udstadt Stand, har denne frastaldet Krav paa Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født den 22de Decbr. 1836 og ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 247 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.“

Nr. 33. Aftægtsmand **Anders Christensen**

(Statsraad Bunzen efter Ordre)

contra

Proprietair **Hansen** (Ingen),

betræffende Indstævntes formeentlige Panteret i Teglværkseier Mads Christian Rasmusens Fallitbos løse og faste Eiendomme for nogle ham i bemeldte Bo tilkommende Erstatningskrav.

Vandsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Juli 1871: „Citanten, Proprietair Hansen bør for de ham i Teglværkseier Mads Christian Rasmusens Fallitbo tilkommende Erstatningskrav, nemlig et Beløb af 118 Rb. 1 Mk. 3 ø samt en Erstatning efter uwillige Mænds Skjøn af indtil 2000 Rb., være panteberettiget i Fallitboets saabel løse som faste Eiendele med 1ste Prioritet i Eiendommen Matr. Nr. 26 b af Veile Mark, med 2den Prioritet i Eiendommen Matr. Nr. 26 e sammesteds

og med 1ste Prioritet i Voets Løssøre. Processens Omkostninger for Overretten ophæves."

Høiesterets Dom.

Da Citanten ved at anmelde sin Forbring i Teglværkseier Mads Christian Rasmussens Fallitbo imod Indstævnte, Proprietair Hansens Bemærkning om, at den 1ste Prioritets Panteret, som Citanten havde havt for denne Forbring i Eiendommen Matr. Nr. 26 b af Veile Mark, skulde være bortfalden, har fremsat den Paastand for Skifteretten, at samme Panteret endnu bestod urokket, hvilken Paastand han senere under Skiftet, da Indstævnte begjærede et Udlæg, som vilde præjudicere denne Panteret, tilstrækkeligen har tilkjendegivet ikke at ville frafalde, burde der, da Indstævnte, efterat Skifteretten i sin fremlagte Fortegnelse over anmeldte Forbring i Voet havde opført Citanten som 1ste Prioritetshaver i bemeldte Eiendom, indankede Sagen for Overretten blandt Andet for selv at kjendes berettiget til 1ste Prioritet i Eiendommen, efter Bestemmelsen i Placat 20de Januar 1841 § 1 være foregaaet en Forkyndelse af Appeltævningen for den i Skiftet, hvor Skiftet behandlede, hjemmehørende Citant. Dette er imidlertid ikke skeet, og den indankede Dom, der, uden at Citanten havde været stævnet eller havde givet Møde for Overretten, har taget Indstævntes Paastand i foransførte Henseende tilfølge, findes derfor efter Citantens Paastand for saavidt at maatte annulleres. Processens Omkostninger for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Citantens befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt der ved samme er tillagt Indstævnte 1ste Prioritets Panteret i Eiendommen Matr. Nr. 26 b af Veile Mark fremfor Citanten, være annulleret. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rb. Etatsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rb., som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmiser hedder det: „Under 17de September 1869 blev imellem Citanten i nærværende Sag, Proprietair Hansen og Teglværkseier af Veile Mark Mads Christian Rasmussen oprettet en Mageffistecontract, hvorefter Førstnævnte forpligtede sig til at overdrage til Sidstnævnte den ham tilhørende Eiendom Matr. Nr. 59 og 61 i Odense Overgave med Tilhørende og Tilliggende, ansat til en Værdi af 7000 Rd., imod at Rasmussen til Citanten overdrog den ham tilhørende Eiendom paa Veile Mark, Salling Herred, bestaaende i et Huus med Hartkorn under Matr. Nr. 26 b. 1 Stp 1½ Alb. og Gammelstak 1 Rd. 1 f og et Dito under Matr. Nr. 26 e. med Hartkorn 1 Stp. 1 Album, Gammelstak 95 f med det paa Eiendommen anlagte Teglværk, hvilken Eiendom ansattes til en Værdi af 5500 Rd., og blev det derhos bestemt, at Forskjellen imellem Eiendommens Vurderingsnummer eller 1500 Rd. skulde af Rasmussen berigtiges deels ved en contant Udbetaling af 500 Rd. i Juni Termin 1870 deels ved Udstedelse af en Panteobligation for Resten. Bemeldte Contract, i hvilken det endvidere hedder, at, naar dens Bestemmelser vare opfyldte, skulde lovlige Mageffistebreve udfærdiges paa de respective Eiendomme, samt at alle Omkostninger i Anledning af Handelen saavel til Contract som Skjøder, Tinglæsning og stemplet Papir skulde udredes af begge Parter hver med det Halve, findes læst ved Salling Herredsting den 27de September 1869.

Samme Dag som Mageffistecontracten oprettede de nævnte Contrahenter en Forpagtningcontract, hvorved Teglværket paa Veile Mark med alt dets rette Tilhørende af Bygninger og Forder af Citanten blev overdraget Rasmussen i Forpagtning for 12 Aar fra Contractens Dato at regne imod en aarlig Afgift af 540 Rd. og isøvrigt paa forskellige, i Contracten nærmere angivne Betingelser, deriblandt navnlig den, at, dersom Contracten ophævedes formedels dens Misligholdelse, havde Forpagteren at udrede Erstatning til Eieren for den tilbageværende Forpagtningstid efter uvillige, af Retten ubmeldte Mænds Skjøn og Vurdering. I Contractens 2det og sidste Afsnit findes det endelig af Teglværkseier Rasmussen udtalt, at denne forpligtede sig til i Gæt og Aft punktlig at opfylde denne Contract i alle dens Punkter og Bestemmelser, og da han ikke havde betalt nogen Prænumeration til Citanten, gav han — for at Citanten til enhver Tid kunde være sikket med Hensyn til denne Contracts saavel som Rasmussens øvrige til ham indgaaede Forpligtelses fuldstændige Opfyldelse skadesløst — Citanten Prioritet og Panteret i Alt, hvad han eiede af Løssøre, vare sig Heste, Køer, Bøgne, Avls- og andre Redskaber, Jod- og Udbo af hvad Navn nævnes kunde, Intet i nogen Maade undtaget, som han enten nu eiede eller herefter maatte anskaffe, ligesom han og gav Panteret i begge de faste Eiendomme, som samme Dag vare mageffistede, saavel som i de Bygninger, der af Rasmussen muligen maatte blive opførte paa de forpagtede Forder i Forpagtningstiden, Alt med Prioritet næstefter den derpaa tidligere tinglæste Gjæld. Den ommeldte Contract er tilligemed en Dagen efter vedtagen Tillægsbestemmelse ligeledes under 27de September 1869 tinglæst ved

Salling Herredsting og navnlig efter den derom gjorte Begjæring baade som Forpagtningscontract og som Pantebrev.

Efterat Teglværkseier Rasmussens Bo ifølge dennes Begjæring under 28de Februar f. A. var taget under Skiftebehandling, anmeldte Citanten i Boet sine Fordringer ifølge de ovennævnte Contracter, idet han tillige gjorde gjældende, at saavel Teglværket i Beile som det med samme fulgte Løssøre ved Contracterne maatte ansees som endelig overbragne til ham, og at han, uanset at disse Gjenstande ved Registreringen vare indbragne i Boet, maatte betragtes som Separatist med Hensyn til samme. Herimod blev af Indskævnte, Sognefoged N. Nielsen i Beile som panteberettiget Creditor i Boet saavelsom af Boets øvrige Creditorer protesteret, og ved den af Indskævnte, Cancelliraad, By- og Herredsfoged Schumacher som Skifteforvalter under 27de April f. A. affagte Decision blev dernæst eragtet, at de af Citanten fremsatte Paastanden deels om Anerkjendelse og Opfyldelse fra Boets Side af de nævnte 2de Contracter deels om at være Separatist i Boet med Hensyn til Eiendommene paa Beile Mark og Løssøret ikke kunde tages tilfølg. Fra Citantens Side fremkom derefter en Anmeldelse af 30te Mai f. A., hvori det udtales, at han accepterede den affagte Kjendelse som en Erklæring om, at Boet ikke vilde opfylde de paagjældende 2 Contracter, samt at han paa Grund af den saaledes fra Boets Side stedfundne Misligholdelse af Contracterne maatte paaaae sig af Boet erstattet saavel et Beløb af 118 Rd. 1 Mk. 3 f, bestaaende deels i Udgifterne ved Contracternes Tinglæsning og Berigtiggelsen af Fallentens manglende Adkomst paa Eiendommen Matr. Nr. 26 b. af Beile Mark deels i et af Fallenten urettelig hævet Husleiebeløb af Eiendommen i Odense; som en Sum af 6480 Rd., der svarede til den ved Forpagtningscontracten tilfagte Forpagtningsafgift i 12 Aar à 540 Rd. aarligt, medens han isæbeifor den indskævnte Sum subsidært paaatod sig tilkjendt en Erstatning af 2000 Rd. eller dog et saadant Beløb, som maatte blive fastsat ved uvillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn. For samtlige anførte Erstatningsbeløb formeente Citanten derhos ifølge den i rette Tid tinglæste Forpagtningscontract at have Panteret i Boets saavel løse som faste Eiendele, nemlig 1ste Prioritet i Eiendommen Matr. Nr. 26 b. af Beile Mark, 2den Prioritet i Eiendommen Matr. Nr. 26 e. sammesteds og 1ste Prioritet i Boets Løssøre. Imod denne Paastand blev der ligeledes af Indskævnte, Sognefoged N. Nielsen neblagt Indsigelse, og under 11te Juli f. A. blev af Skifteretten affagt en Eragting, der gaar ud paa, at, da det ved Skifterettens tidligere Kjendelse af 27de April f. A. var statueret, at de 2de Contracter ikke kunde gjøres gjældende imod Boet eller fordres opfyldte af dette, kunde saadan Opfyldelse ei heller indrømmes med Hensyn til Forpagtningscontracten alene eller nogen Deel af dens Indhold, ligesaa lidt som den i Contracten betingede Panteret kunde tillægges Citanten, men at Citanten dog maatte være berettiget til imod Fallenten at fremsætte en Forbring paa Erstatning for dennes 3lle-Opfyldelse af de omhandlede Contracter eller Handelen i det Hele, hvilken Forbring da og maatte kunne gjøres gjældende i Fallitboet, men ligeoverfor de andre Creditorer kun

som en uprioriteret simpel Gjældsforbring, der vilde være at bestemme ved uvillige Mænds Skjon, dog at, den ikke kom til at overflige 2000 Rd. I den af Skifteretten samme Dag fremlagte Fortegnelse over de i Fallitboet anmeldte Forbringinger findes Citanten opført iblandt de uprivilegerede Creditorer deels med en Forbring paa 118 Rd. 19 s deels med en Erstatningsforbring efter uvillige Mænds Skjon af indtil 2000 Rd.

Efterat en af Citanten tidligere institueret Appel ved nærværende Rets Dom af 19de December f. A. var bleven afviist, har Citanten ifølge Stævning af 11te Februar d. A. paany indbragt Sagen her for Retten, hvor han har paaflaaet den under 11te Juli f. A. assagte Kjendelse samt den i Forbindelse dermed fremlagte Fortegnelse over Creditorerne, blandt hvilke han er opført som Creditor uden Pant, underkjendt, tilsidesat og forandret i Overensstemmelse med hans for Skifteretten fremsatte Paaflaad samt Indstævnte, Cancelliraad Schumacher paa Fallitboets Vegne tilpligtet at betale Citanten Appellens Omkostninger skadesløst.

Da de Indstævnte, skjøndt de befindes lovlig varselede, hverken ere mødte eller have ladet møde under Sagen, vil denne i Medfør af L. 1—4—30 cfr. Frd. 3die Juni 1796 § 2 være at paafljende efter de fremlagte Breve og Besværligheder, navnlig Skifteacten.

Af denne fremgaaer det nu som anført, at Citantens Paaflaade i Henseende til Størrelsen af de ham tilkommende Erstatningskrav ere tagne til følge saaledes, at der iftedesfor den af ham principaliter forlangte Forpagtningssagift for 12 Aar à 540 Rd. aarlig er efter hans subsidiaire Paaflaad tilkjendt ham en Erstatning efter uvillige Mænds Skjon indtil 2000 Rd., og det skjønnes ei heller rettere end, at denne Bestemmelse har Hjemmel i Forpagtningcontracten, som netop i Tilfælde af dens Misligholdelse kun giver Citanten Ret til at faae Erstatningen fastsat paa den anførte Maade. Det maa som Følge heraf have sit Forblivende ved den skete Ansørel i Gjældslisten. Hvad derimod angaaer Spørgsmaalet om, hvorvidt der gives Panteret for de ommeldte Erstatningskrav, maa der gives Citanten Medhold i, at den ved Forpagtningcontracten givne Pantestikkerhed maa beholde sin Gyldighed og kunne gjøres gjældende i Fallitboet uden Hensyn til, at Contracten ellers ikke umiddelbart kan fordres oplydt af Boet, samt at man ved at statuere Saabant ei heller vil komme i Strid med Skifterettens tidligere upaaantebe Kjendelse af 27de April f. A., der, efter hvad der udtrykkelig siges i dens Præmisseser, alene har hadt til Hensigt at paafljende Spørgsmaalet om, hvorvidt Citanten maatte have erhvervet Eiendomsret til de paaagjældende Eiendomme paa Beite Mark, medens den Intet afgjør om Panteretten.

Citantens Paaflaad i den nævnte Henseende, saaledes som den er fremsat i hans Anmeldelse til Skifteretten af 30te Mai f. A., og hvorimod der ikke under Proceduren for Skifteretten er fremkommet nogen speciel Indsigelse, vil som Følge heraf være at tage til følge.

Sagens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne at opkræve."

Mandagen den 13de Januar.

Nr. 312.

Advocat Klubien

contra

Hans Christian Pedersen Kammersgaard

(Defensor Hansen),

der tiltales for Manddrab.

Skodborg og Vandfuld Herredets Extraræts Dom af 25de October 1872: „Arrestanten Hans Christian Pedersen Kammersgaard bør straffes med Tugthuusarbejde i 12 Aar og betale alle af nærværende Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hjort 8 Rb. og til Defensor, Procurator Sjørgensen 6 Rb. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landsoverrets Dom af 2den December 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Cancelliraad Møller betaler Tilstalte 8 Rb. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

3 Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rb. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Hans Christian Pedersen Kammersgaard for Manddrab.

Ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, da han den 19de August d. A. om Aftenen efter Sengenid fulgte med Pigen Ane Pedersdatter Toft til Gaarden Vestre Paalkær i Hygom Sogn, hvor hun tjente, og de paa denne Vandring kom i Nærheden af en paa Gaardens Mark værende Mergelgrav, hvori der var fra 2½ til 4 Alen Vand, har efter hans Forklaring ifølge en pludselig fattet Beslutning om at drukne hende grebet hende i begge Armene og svinget hende hen mod Mergelgraven, hvorved hun, idet han i det Samme slap hende, faldt ud i Vandet og druknede, hvorefter Tilstalte gik hjem i sin Tjeneste i Hygom Præstegaard. Den 21de s. M. blev Liget fundet i Mergelgraven, og medens der ved den af Districtslægen samme Dag foretagne Besigtigelse ikke

fandtes Spor af nogenformhelt anvendt Vold, som kunde antages at have for-
 aarsaget Pigenes Død, viste det sig derimod, at hun — hvad hun stadigen havde
 benægtet for sine Omgivelser — havde været frugtformelig, efter Lægens For-
 mening hen i Sde Maaned. Ved den senere foretagne Obduction er der ifølge
 det under Sagen fremlagte visum repertum Intet fremkommet, der kunde tale
 imod, at Pigen er omkommen ved Drukning.

Tilstaltes Forklaring gaar nærmere ud paa, at han den 19de August
 om Aftenen omtrent Kl. 10 var gaaet fra Præstegaarden, hvor han som be-
 rørt tjente, til nogle Nabogaarde for at udrette et Verinde, og at han paa
 Hjemveien tilfældig traf den ommeldte Pige, til hvem han tidligere havde
 staaet i Kjæresteforhold, og med hvem han navnlig havde haft Samleie, senest
 ved Kynbelmisfestidder d. A., medens han nu var forlovet med en Anden. Es-
 terat de derpaa havde talt noget sammen, idet Tilstalte bl. A. spurgte Pigen,
 om hun var frugtformelig, hvilket hun benægtede, og endvidere, hvem der
 havde gjort det, hvortil hun svarede, at det skulde han nok faae at vide, naar
 det blev saa nær, vilde Tilstalte gaae hjem og sagnе Godnat, men da hun nu
 udbroød, at hun fik saa ondt, og anmodede Tilstalte om at følge hende til en i
 Nærheden boende Huusmand, af hvem hun vilde lade sig aarelade, fulgte Til-
 talte med hende derhen. Der var imidlertid Ingen hjemme i Huset, og de
 gik derpaa over Marken og Vestre Paakjær til, idet de paany talte om, hvor-
 vidt Pigen var frugtformelig, hvad Tilstalte først paa denne Aften vil være
 bleven fuldkommen sikker paa at hun var, ligesom han ogsaa blev sikker paa, at
 hun vilde skyde Skylden paa ham, og da Tilstalte sagde, at det ikke kunde nytte,
 at hun skyldte ham, da han havde seet, at Andre havde ligget hos hende, blev
 hun derover vred, hvorfor hun bebrejdede ham, at han ikke holdt af hende og
 ikke regnede hende; Tilstalte var derhos ligeledes i en nedtrykt Sindstemning
 og ærgerlig over at være kommen i det ommeldte Forhold til Pigen, navnlig
 med Hensyn til det Tilfælde, at hans nuværende Kjæreste skulde faae Noget at
 vide derom, og de vare gjensidig opbragte paa hinanden og vrede meget skarpe
 Ord. Derimod vil Tilstalte ikke have tænkt paa at drukne Pigen, sørend denne,
 da de vare komne i Nærheden af den ommeldte Mergelgrav, yttrede, at Til-
 talte var et Stykke stift Ruægt, der ikke var bedre værd, end at hun kastede
 ham ud i Mergelgraven, ved hvilken Yttring hun efter Tilstaltes Udsagn vakte
 den Tanke hos ham, at det vilde være en nem Maade for ham at blive fri
 for hende ved at kaste hende ud i Graven, hvilken Tanke han da, som meldt,
 strax udsøgte. Tilstalte har imidlertid paastaet, at han udsøgte Gjerningen i
 en meget hidsig og opbragt Stemning, men at Bredden strax, efterat han havde
 kastet hende i Vandet, gik over til Forstrækkelse, og at han søgte at redde hende
 ved at trække sin Best af og holde den ud over Vandet i den Tro, at hun
 mulig kunde faae fat i den, hvad dog ikke lykkedes, og efterat han havde bræ-
 let paa Stedet i omtrent 10 Minutter eller et Dvarteer, gik han, da han ikke
 længer kunde see hende, hjem, idet han haabede, at det Skele kunde forblive
 skjult for Alle.

Det maa jaaledes ansees tilstrækkelig godgjort, at Tilstalte forsættlig har

flist Ane Pedersbatter Tost ved Livet, medens der berimod, idet Tiltaltes for- ansførte Forklaring om de nærmere Omstændigheder ved Gjerningen maa lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, ikke er tilstrækkelig Føie til at antage, at han har handlet med Overlæg. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født den 23de December 1851, og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 186, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Tugthuus- arbejde i 12 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Om- kostninger ligeledes billiges, være at stadfæste."

Nr. 313.

Statsraad Bunzen

contra

Andreas Jacob Hansen, ogsaa kaldet Dame

(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri eller ialfald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, for Ødelæggelse af fremmed Eiendom og for Gadeuorden.

Amager Birk's Extrarets Dom af 22de October 1872: „Arre- stanten Andreas Jacob Hansen, ogsaa kaldet Dame bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Diechmann og Defensor, Cancelli- raad, Procurator Bloctrofs 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die December 1872: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Myhlerz og Steintal for Overretten betaler Arrestanten Andreas Jacob Hansen, ogsaa kaldet Dame 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indbankede Dom givne factiste Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anset straffskyldig efter de i Dommen ansførte Lovbestemmelser; men da han er over 60 Aar gammel, vil Straffen i Medhold af Straffelovens § 23 være at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, hvorhos Straffetiden bliver at fastsætte til 60 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Andreas Jacob Hansen, ogsaa kaldet Dame bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Etatsraad Bunken og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den inbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag er Arrestanten Andreas Jacob Hansen, ogsaa kaldet Dame overbevist at have været i Besiddelse af en ulden Kjole af Værdi 2 Rb. og et Par Beensklæder af Værdi 4 Mk., hvilke Værtshuusholder Hermanfens Hustru har be- ediget at være hende skatkomne mod hendes Billie og uden hendes Vidende fra en Have, hvor de vare ophængte til Tørring, samt til hvilke Gjenstande hun har forskaffet tilstrækkeligt Eiendomsbeviis. Ligeledes er der afslagt Tilhjemlingsseeb og fremstaflet Eiendomsbeviis med Hensyn til en Pigen Karen Christensdatter tilhørende, fra et aabent Skuur bortkommen og i Arrestantens Besiddelse forefundne Kjole af Værdi 2 Mk. Til ingen af disse Kostre har Arrestanten kunnet skaffe Hjæmmel.

Arrestanten er derhos tilstrækkeligt overbevist at have en Aften i afvigte August Maaned kastet en Brostøen igjennem et Vindue ned og derved ituslaaet en Kude af Værdi 3 Mk. 4 f i Værtshuusholder Jensens Behovsfestelighed paa Christianshavn.

Arrestanten, der er født i Aaret 1810 og forhen ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 29de Martz 1856 for Bedrageri anseet med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, findes nu ved Amager Birkestings Dom af 22de October d. A. under nærværende Sag retteligen i Fængsel til Frd. 8de September 1841 § 6 anseet efter Straffelovens § 238 samt samme Lovs § 296, og da den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og de øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 38.

Den 31te Januar.

1873.

Tredie eller extraordinaire Sæftion.

Mandagen den 13de Januar.

Nr. 320

Advocat Klubien

contra

Christen Christensen og **Jørgen Frederik Carl Dankwardt** (Defensor Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Forlokkelse til Tyveri og for Hæleri.

Skive Kjøbstads Extrarets Dom af 26de August 1872: „Tiltalte, Nagelsmed Jørgen Frederik Carl Dankwardt og Tiltalte Christen Christensen Møller bør hensættes, Første i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidste i simpelt Fængsel i 4 Maaneder. De andre tiltalte Drengene bør straffes, Christen Christensen med 20 Slag Riis, Carl Gustav Marcusfen med 12 Slag Riis og Cornelius Thorvald Haiberg med 12 Slag Riis. Actionens Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard 10 Rd. og til Defensorerne, Procurator Pashjerg og Cancelliraad, Overretsprocurator Møller 6 Rd. til hver, ville være at udrede af Tiltalte Dankwardt med Halodelen af samme og af hver af de andre Tiltalte med 1/6. At efterkommes under Afærb efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 11te November 1872: „Tiltalte Christen Christensen Møller bør hensættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. I Henseende til de de Tiltalte Christen Christensen,

Carl Gustav Marcusen, Cornelius Thorvald Haiberg og Sorgen Frederik Carl Dankwardt idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 8 Rd., til de to Defensorer sammesteds 6 Rd. til hver samt til Actor og de to Defensorer for Overretten, Procurator Morville, Justitsraad Nesselmann og Procurator Fasting 8 Rd. til hver, udredes af de Tiltalte Christen Christensen Møller og Sorgen Frederik Carl Dankwardt Een for Begge og Begge for Een, hvorhos de Tiltalte Christen Christensen, Cornelius Thorvald Haiberg og Carl Gustav Marcusen in solidum med dem tilsvare, de to Første hver en Trediedeel og den Sidste en Fjerbedeel af disse Omkostninger. At efterkommes under Afjærd efter Loven."

Højesterets Døm.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factistte Fremstilling maa det billiges, at de Tiltalte ere ansete efter de i Dommen for deres Vedkommende nævnte Lovbestemmelser; men da Christen Christensen efter Overrettsdommens Affigelse har fyldt det 15de Aar, vil hans Straf være at bestemme til simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til den Sorgen Frederik Carl Dankwardt idømte Straf saavel som Actionens Omkostninger, forsaavidt Dommen er paaanket; vil den være at staa faste.

Chi kendes for Ret:

Christen Christensen bør hensesættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til den Sorgen Frederik Carl Dankwardt idømte Straf og Actionens Omkostninger, forsaavidt paaanket er, bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Nesselmann tillægges i Salarium for Højesteret hver 10 Rd., der udredes af sidstnævnte Tiltalte, hvorhos Christen Christensen in solidum med ham deraf tilsvares $\frac{1}{2}$.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Drengene Christen Christensen Møller, Christen Christensen, Carl Gustav Marcusen og Cornelius Thorvald Haiberg for Tyveri, den Førstnævnte tillige for ulovlig Omgang med Hittegods og for at have forført en Anden til falsk Angivelse af Lovovertrædelse, og den Sidstnævnte tillige for falsk Angivelse af en Lovovertrædelse, samt Nagelsmed Søren Frederik Carl Danckwardt for Fortokkelse til Tyveri og for Hæleri.

Ved Tiltalte Christen Christensen Møllers egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han i Løbet af afvigte Vinter og Foraar har gjort sig skyldig i følgende Tyverier.

Den 18de April d. A. om Aftenen har Tiltalte i Forening med Medtaltale Christen Christensen tilvendt sig 3 à 4 LB Been fra Rjødmand Klochs Tømmerplads i Skive, hvortil de skaffede sig Afgang ved at slige over det Plankeværk, der omgiver Tømmerpladsen. Benene opbevarede i et Stuur, der er sammenbygget med Vestjaalnes Vaaningshuus, men isørigt har en egen Indgangstør og ikke staaer i nogen indvendig Forbindelse med dette. Da de Tiltalte ved atter at slige over Plankeværket vare komne udenfor med de stjaalne Been, bleve de forstyrrede af en Forbigaaende, hvorfor de lode Benene ligge og umbløb.

Kort Tid i Forveien har Tiltalte i Forening med de Medtaltale Christensen og Haiberg stjaalet Been sammesteds, hvilket Tyveri blev udført paa samme Maade, og tidligere har han en Gang i Forening med Medtaltale Marcusen ligeledes tilvendt sig Been sammesteds, ved hvilken Leilighed de efter deres Forklaringer kom ind paa Tømmerpladsen igjennem Porten, der stod aaben.

Endvidere har Tiltalte en Gang i Forening med Haiberg tilvendt sig Been fra en Beholdning paa Rjødmand Klochs Eiendom Lambobuset. . . .

Tiltalte har derhos 2 Gange tilvendt sig Been paa Rjødmand Diges Tømmerplads i Skive, den ene Gang i Forening med Christensen og Haiberg og den anden Gang med Marcusen. Tyverierne bleve udførte paa den Maade, at de slige over det Plankeværk, der omgav Tømmerpladsen, og derefter krøb ind i et aflaaet Stuur, hvori Benene opbevarede, igjennem et Hul, der var saa stort, at en Hund kunde krybe derigjennem, og hvis Bestemmelse var, at Hunden, der skulde bevogte Benene, kunde derigjennem komme ind i Sturet.

Størstedelen af de ved de ovennævnte Tyverier stjaalne Been bleve fulgte til Medtaltale Danckwardt, og det har ikke nærmere kunnet oplyses, hvormange Been der ved disse Tyverier ere fra stjaalne de vedkommende Eiere, der imidlertid have frasøgt Krav paa Erstatning.

Endvidere har Tiltalte Møller i Forening med Christensen og en anden Dreng, der ikke er medtalt under denne Sag, fra stjaalet Rjødmand Thorup i Skive en Kobberpande af Værdi 3 Rd., der stod i Vestjaalnes Gaard og brugtes til Opsamling af Feiestarn. Kobberpanden fulgte de for 24 p eller 2

M. til Medtilltalte Dandwardt, der senere atter har solgt den; men Beskjaalne har frasatdet Krav paa Erstatning.

Endelig har Tiltalte tilvendt sig et Kjøbmand Gøbstesen i Skive tilhørende Hareffind, der var ophængt i Beskjaalnes Port, og som Tiltalte solgte for 12 $\text{\$}$. Beskjaalne har ansat det Hjaalne Hareffinds Værdi til 24 $\text{\$}$, men har frasatdet Krav paa Erstatning.

Med Hensyn dernæst til de Tiltalte Christen Christensen, Carl Gustav Marcusefen og Cornelius Thorvald Høiberg er det ligeledes ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at de — som ovenfor ommeldt — have deeltaget, Christensen i 2 af Tyverierne paa Kjøbmands Klochs Tømmerplads, det ene af Tyverierne hos Kjøbmand Dige samt i Tyveriet af en Kobberpande, ligesom endelig Chr. Christensen har erkjendt at have modtaget 6 $\text{\$}$ for at fortie det ovenommelbte, af Møller begaaede Tyveri af et Hareffind, hvorfor han dog efter Slutningsbestemmelsen i Straffelovens § 56 ikke vil kunne drages til Ansvar. Svad endelig angaaer Tiltalte Jørgen Frederik Carl Dandwardt, maa det ved denne Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, da de Medtilltalte Møller og Christensen en Dag sidst i Februar eller først i Marts Maaned d. A. indfandt sig hos ham og fortalte ham, at der stod en Kobberpande i Kjøbmand Thorups Gaard, samt spurgte ham, om han vilde købe den, har, uagtet han kunde indsee, at det var Drengenes Hensigt at stjæle den ommeldte Kobberpande, samtykket i at købe den, hvilket han, da de kort efter bragte ham Kobberpanden, som ovenfor ommeldt, ogsaa gjorde. Vel har Tiltalte senere villet gjøre gjældende, at han havde staaet i den Formening, at Kobberpanden ikke var Kjøbmand Thorups Eiendom, men havde tilhørt en anden Mand, der havde opgivet sin Eiendomsret til samme, men efter Sagens Omstændigheder i det Hele, og idet Tiltalte navnlig har erkjendt, at han, da Thorup efter Tyveriet lod forespørge hos ham, om han ikke havde købt den ommeldte Kobberpande, med Tilljendegivende, at den var Thorups Eiendom, har benægtet at være i Besiddelse af den, uagtet den dengang endnu beroede hos ham, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette Anbringende. Derimod er det ikke imod Tiltaltes Benægtelse godtgjort, at han har vidst, at de Been, han har afskøbt de Medtilltalte, vare Hjaalne, eller at han, som Medtilltalte Møller har udsagt, har givet denne Anvisning paa et Sted, hvor der kunde stjales Been.

De Tiltalte — af hvilke Christen Christensen Møller er sødt den 23de Juli 1857, Christen Christensen den 24de November s. A. og Jørgen Frederik Carl Dandwardt efter sin Forklaring er sødt i Tvedsland i Hæret 1831, og som ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede — ville for deres ovenfor ommeldte Forhold være at ansee, Christensen efter Straffelovens § 233 og Dandwardt efter § 228 jfr. § 51, og Straffen for de 4 sitstævnte Tiltalte findes ved Underrettsdommen passende bestemt for Christensen til 20 Slag Riis og for Dandwardt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.“

Tirsdagen den 14de Januar.

Nr. 301.

Advocat Nellesmann

contra

Maren Christensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Meddeelagtighed i Tyveri.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Juli 1871: „De Tiltalte, 1) Rasmus Christian Frederiksen af N. Tornby, 2) Caroline Christine Frederiksen af Do., for Tiden i Horne, 3) Hans Chr. Andersen af Melhaven Mark, 4) Jens Chr. Christensen Gaardbo af Velftrup, 5) Maren Christensen af Velfstrup og 6) Søren Johansen af Skallerup bør hensættes, Nr. 1 i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Nr. 2 i Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i 5 Uger, Nr. 3 i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, Nr. 4 i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, Nr. 5 til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder og Nr. 6 i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør og Tiltalte Nr. 1 ubrede i Erstatning til Huusmand Tue Christen Jensen paa Vennebjerg Hebe 2 Mk. og Nr. 4 i Erstatning til Forpagter Møller af Hastrupgaard 10 Rd. Derhos bør de Tiltalte ubrede alle af denne Sags Undersøgelse og Actionen lovligt sthydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Lund 15 Rd. og til Defensor, Procurator Winther 10 Rd., saaledes at Nr. 1 og Nr. 5 Een for Begge og Begge for Een heraf tilsvare $\frac{3}{4}$ og de øvrige Tiltalte hver sin Qvotabeel af Resten, altfaa $\frac{1}{16}$. De idømte Erstatninger at ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 8de April 1872: „De Tiltalte Rasmus Christian Frederiksen og Maren Christensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, Førstnævnte i 8 Maaneder og Sidstnævnte i 1 Aar. Tiltalte Caroline Christine Frederiksen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. I Henseende til de øvrige Tiltalte idømte Straffe saavelsom Erstatningen og Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen tillægges i Salair hver 15 Rd., bør Underretskommissionen ved Magt at stande, dog saaledes at Tiltalte Maren Christensen in solidum med de

paagjældende Medtilltalte tilsvare de enhver af disse idømte Erstatningsbeløb. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afkærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Forsaauidt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse for Maren Christensens Vedkommende, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Nr. 1 Rasmus Christian Frederiksen, Nr. 2 Caroline Christine Frederiksen, Nr. 3 Hans Christian Andersen, Nr. 4 Jens Christian Christensen med Tilnavn Gaarbo, Nr. 5 hennes Hustru Maren Christensen og Nr. 6 Søren Johansen, Nr. 1, 3 og 4 for Tyveri og Nr. 2 for Tyveri og Meddeeltagighed i denne Forbrydelse, Nr. 5 for Meddeeltagighed i Tyveri og Nr. 6 for Hæleri og ulovlig Omgang med Hilttegods, og er det ved de Tiltaltes egne med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaafelser tilstrækkeligt godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forbrydelser. Nr. 1, Tiltalte Rasmus Christian Frederiksen, der er født den 4de Marts 1850, har i Liden fra henimod Slutningen af Aaret 1869 til hans Anholdelse i November Maaned 1870 gjort sig skyldig i en Mængde Tyverier, hvorpaa han navnlig maa antages at have begyndt, efterat han den 1ste November 1869 var kommen til at tjene hos Gaardmand Th. Jensen i Hundeleb og derved var kommen til at boe i Nærheden af Tiltalte Maren Christensen, hos hvem han jevnlig havde Tilhold.

Medens han tjente hos Th. Jensen, fraskjal han denne Tid efter anden ca. 3 Skpr. Korn og endeel Fødevarer m. v. af Værbi tilfammen 3 Rd. 4 ß, ca. 1 Fbd. Kartofler til Værbi 8 ß og en Sæl af Værbi 2 Mk., hvilke Gjenstande Tiltalte har seet Feilighed til at tilvende sig navnlig om Aftenen fra Laden, Loftet eller andre Steder i Gaarden, hvor de vare opbevarede. Erstatning er fraskalden af Bestjaalne.

Fra Thomas Jensens Hyrdebrenng, med hvem Tiltalte deelte Sengeseleie, har han berhos om Matten, medens Drengen sov, stjaalet en Pibe af Værbi 3 Mk. Han har endvidere tilbeels, som nedenansført, i Forening med Andre begaaet 22 andre Tyverier, deriblandt to Tyverier af Fjerkræ fra Hønskehuset

paa en Gaard i Smidstrup, hvortil han begge Gange sildig om Aftenen eller om Natten skaffede sig Afgang ved at dreie en Hvirvel, hvormed Døren udvendig var lukket, fra 5 Butikslyverier og 1 Marktyveri, hvorhos han engang bemægtigede sig et Stykke Lærred ved at række Armen ind igjennem en ituslaaet Klude i et Huus og en anden Gang tilvendte sig nogle Ost, der laae paa et Loft tæt ved en aabenslaaende Lem, ved at løfte en Dreng, der var i Følge med ham, saa høit op, at Drengen kunde tage Ostene. De af Tiltalte ved disse Veiligheder sjaalne Gjenstande bestode væsentligst af Fødevarer, Klædningsstykker og deslige til en samlet Værdi af ca. 26 Rd. Erstatning er kun paaastaet af en af de Besjjaalne for et Beløb af 2 Mk.

Størstedelen af de ommeldte Koster bragte Tiltalte til Medtaltte Maren Christensen, hvem han enten skjænkede dem eller solgte dem til, uden at dog herpaa nogen Betaling er bleven erlagt, og endeel af de sjaalne Gjenstande ere igjen bragte tilstede og udleverede de Besjjaalne.

For sit ovenanførte Forhold vil Tiltalte, der ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228.

3) Tiltalte Hans Christian Andersen har med Tiltalte Rasmus Chr. Frederiksen deestaget i et om Aftenen den 3die November 1870 paa Gaarden Nielsminde's Mark forøvet Tyveri, idet han nemlig, da Tiltalte Maren Christensen udlod sig med, at det var sjønt at have nogle Hvidkaal, yttrede, at de havde nogle paa Marken ved bemeldte Gaard, hvor han tjente, og han fulgte da med R. C. Frederiksen og Maren Christensens Søn over paa Marken, hvor de affjære 15 Kaaalhoveder, hvilke bleve bragte til Maren Christensen, ligesom han ogsaa noget tidligere har bragt hende omtrent 1 Fbd. Gulerødder, som han ligeledes havde taget paa sin Huusbonds Mark. Besjjaalne har ansat Værdien af det borttagne til tilsammen 4 Mk. og frataget Krav paa Erstatning. Denne Tiltalte vil for sit ommeldte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228 cfr. § 47.

4) Tiltalte Jens Christian Christensen med Elnavn Gaarbo har en Aften i October Maaned 1870, da han var gaaet ud med Tiltalte Rasmus Chr. Frederiksen for at stjæle, i en Gaard paa Seilstrup Mark i den naaflaasende Lade tilvendt sig 3 Styr. Kartofler af Værdi 4 Mk. 8 ß samt om Aftenen i Høstens Tid 1870 fra Marken paa Hastrupgaard et Stykke Lærred, ca. 30 Alen langt, der var udlagt paa Bleg og tilhørte Forpagter Møller sammesteds, og som denne har paaastaet sig erstattet med 10 Rd.

Ligeledes har Tiltalte raadet sin Kone til at købe et Stykke Lærred paa ca. 4 à 5 Alen af Tiltalte Rasmus Chr. Frederiksen, uagtet han vidste, at dette Lærred var sjaalet, og efterat der var syet en Skjorte af Lærredet, har Tiltalte brugt denne. Denne Tiltalte vil for sit ovennævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 228 og § 238 cfr. § 51

5) Nybæante Tiltaltes Hustru, Tiltalte Maren Christensen har efterhaanden modtaget Størstedelen af de Koster, der vare sjaalne af de Tiltalte Rasmus Chr. Frederiksen, Hans Chr. Andersen og Jens Chr. Christensen Gaarbo enten til Foræring eller til Kjøbs, uden at hun, der skulde vadse og

syne for dem, dog betalte nogen Kjøbesum, ligesom navnlig ogsaa Fjæbebarerne blebe fortærede i hendes Huus, og hun maa derhos efter Sagens samtlige Oplysninger anses at have været den, der gav Anledning til den største Deel af de af de nævnte Personer begaaede Tyverier, i hvilken Henseende hun særligt har indrømmet, at hun forstjellige Gange, som hun dog ikke nøiagtigt erindrer, har opfordret Tiltalte R. C. Frederiksen saavel som hendes tre Sønner, der ere fødte henholdsviis i 1856, 1858 og 1860, og som ikke ere tiltalte under denne Sag, til at gaae ud for at stjæle, og R. C. Frederiksen har som Følge heraf oftere været ledsaget af en af disse Drengene, naar han begik de af ham forøvede Tyverier, hvori disse da have taget Deel.

Tiltalte, der er født i 1832 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil for sit anførte Forhold være at anses efter Straffelovens § 228, cfr. §§ 52 og 51, og § 238, og findes den ved Underrettsdommen tilfjendte Straf af Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedere efter Sagens Omstændigheder at burde forhøjes til samme Slags Strafarbejde i 1 Aar."

Fredagen den 17de Januar.

Nr. 22. **Overbestyrelsen for Selskabet „de danske
Baabenbrødre“** (Advocat Nellemann)

contra

**Bestyrelsen for Selskabet „de danske Baabenbrødre
i Odense og Omegn“** (Advocat Henrichsen),

betræffende de Indstævntes Forpligtelse til at betale et Beløb af 1983 Rd. 91 ø.

Odense Bytings Dom af 18de October 1869: „Den indstævnte Bestyrelse for Selskabet „de danske Baabenbrødre i Odense og Omegn“ bør for Tiltale af Overbestyrelsen for Selskabet „de danske Baabenbrødre“ i Kjøbenhavn i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de September 1871: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsover, samt Hof- og Stadsrettens Dom
 bør ved Magt at stande. Processens Omkost-
 ninger for Høiefsteret ophæves. Til Justitskassen
 betale Citanterne 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Efterat Selskabet „de danske Baabenbrødre“ i Aaret 1859 var blevet stiftet under en i Kjøbenhavn værende Bestyrelse, constituerede der sig Tid efter anden paa flere Steder i Provindeerne Selskaber med samme Formaal som det kjøbenhavnske, til hvilket de sluttede sig, saaledes ogsaa en Filialforening for Odense og Omegn. Da denne ved en Generalforsamling i Odense den 26de August 1860 foreløbig havde bannet sig, underrettede den ved Skrivelse af 29de s. M. den kjøbenhavnske Forening eller, som den nu kaldtes, Centralforeningen om dens Constituering og anmodebe ved samme Skrivelse om Centralforeningens Broderbreve og Emblemer samt om at erholde dens da under Udarbeidelse værende Love, som, da de senere vare blevne færdige og vedtagne paa en Generalforsamling i Centralafdelingen den 12te September 1860, traadte i Kraft fra den 6te October næstefter.

Efter det mellem de to Foreninger opstaaede Forhold indsendte Filialet i Odense fra nu af til Centralafdelingen det ved bemeldte Love for nye Medlemmers Optagelse bestemte Indskud, nemlig 1 Rd. for hvert Medlem samt den Centralbestyrelsens Administrationsfond ligeledes ved disse Love tillagte 1 f af Ugecontingentet 8 f, og dette vedblev saaledes indtil den 18de September 1863, da Filialet paa Grund af, at der ifølge § 17 af nogle paa en Generalforsamling i Kjøbenhavn den 1ste Juli s. A. vedtagne nye Love for de danske Baabenbrødre blev forlangt indsendt til Centralbestyrelsen ikke blot det hele fremtidige Ugecontingent med Undtagelse af, hvad der var tillagt Filialets eget Administrationsfond, men tillige Filialets hele indtil da opsamlede og i Høns Stifts Sparekasse indsatte Beholdning, nu vægrede sig ved at oplyse denne Begjæring og løsfagde sig fra fremtidig Forbindelse med Centralafdelingen i økonomisk Henseende.

I denne Anledning anlagde Citanterne, Overbestyrelsen for Selskabet „de danske Baabenbrødre“ i Kjøbenhavn Sag imod de Indstævnte, Bestyrelsen for Selskabet „de danske Baabenbrødre i Odense og Omegn“ ved Odense Byting, hvorunder de søgte dem til at indbetale 1,983 Rd. 91 f, som skulde udgjøre det opsamlede Beløb med Renter og Omkostninger, og efterat de Indstævnte ved Bytingets Dom af 18de October 1869 vare frifundne, og Sagsmaalets Omkostninger ophævede, have Citanterne efter Stævning af 27de December næstefter dragt Sagen ind for Overretten, hvor de have paastaet Underrettsdommen derhen forandret, at de Indstævnte kendes pligtige at betale

dem det ovennævnte Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsslagens Dato den 10de October 1863, indtil Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger i begge Instanser. De Indstævnte have derimod paastaet principaliter Underretsbommen stadfæstet, forsaavidt den vifinder dem, samt sig tillagt Processens Omkostninger hos Citanterne skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt saavel for Under- som Overretten, subsidiært, at, hvis Citanternes Paastand maatte gives Medhold, dette dog kun skeer paa den Betingelse, at de erklære sig villige til i Overensstemmelse med Lovene af 1ste Juli 1863 at lade Dødense Selskabets Medlemmer nyde Godt af den samlede, under Overbestyrelsen hørende Formue.

Til Støtte for Søgmaalet have Citanterne blandt Andet anført, at der formeentlig i den ovennævnte Skrivelse af 29de August 1860, hvorved Foreningen i Odense meddeelte Centralafdelingen, at den havde dannet sig, ligger en Overenskomst, som maa antages at gaar ud paa Stiftelsen af et lignende Forhold til den kjøbenhavnske Afdeling som det, der fandt Sted mellem denne og andre Filialer. Da det nu i Selskabets Love af 6te October 1860 § 82 hedder: „Selskabets samtlige Midler ere at betragte som hørende under een Kasse“, maatte det af Foreningen i Odense indtil 18de September 1863 opsamlede Beløb anses som tilhørende det af Citanterne repræsenterede Selskab, af hvilket Foreningen var et Filial, og fra hvilket den nu vilkaarlig havde udfondret sig, saa at Beløbet i Henhold til bemeldte Loves § 92 og de senere Love af 1ste Juli 1863 sammes § 71, der omhandle det Tilfælde, at en Filialafdeling maatte opløse sig, vil være at afgive til Citanterne som rette Bedkommende. Selv om der paa den Tid, Filialet dannedes, det er før Lovene af 6te October 1860, kunde være nogen Tvivl om Foreningens Tilhøring til Centralafdelingen, formene Citanterne, at denne maa være bortfalden, efterat disse Love vare vedtagne, Noget, som Filialet ogsaa formenes factist at have erkjendt blandt Andet derved, at det stadigen indsendte dets Medlemmers Indskud og Andeel i detses Ugecontingenter til Centralafdelingen; og naar de Indstævnte paastaae, at der ved deres Filials Stiftelse blev taget et Forbehold, hvorved dets Formue skulde være undtagen fra det ellers i Selskabet stedfindende Formuefællesskab, hængte Citanterne dette og formene, at de Indstævnte skyldte Beviset for Tilværelsen af et saadant Forbehold. Hvad Foreningen i Odense isølge dens Skrivelse af 29de August 1860 formeentlig har ønsket, og hvad der ogsaa derefter factist fandt Sted, var, at Foreningens Midler isædedes for at indsendes til Centralbestyrelsen i Kjøbenhavn maatte indsettes i Fyens Stifts Sparekasse, hvormed efter den tidligere i Selskabet stedfindende Decentralisation fulgte, at Filialet selv udbredte Vaan og Hjælp, dog under Centralbestyrelsens Control. Men ligesom der ikke af en selvstændig Forvaltning af Formuen kan sluttes, at Formuen selv ogsaa var særlig og egen, saaledes — tilføie Citanterne — forandredes i hvert Fald denne Selvstændighed udtrykkelig ved § 17 i Lovene af 1ste Juli 1863, hvori det hedder: „Selskabets samtlige Midler skulle bestandig henhøre til een Kasse, der beroer hos Overbestyrelsen,

og til hvilken alle Afdelinger ville have at indsende deres nuhavende Beholdninger, saasnart nærværende Love ere vedtagne“.

Overretten skjønner imidlertid ikke, at der i det Ovennævnte eller i, hvad der isvrigt fra Titanernes Side er fremhævet, indeholdes nogen tilstrækkelig Begrundelse af deres over de Indstævnte nedlagte Paastand. Da der ikke kan hentes noget afsjærende Argument fra Betegnelsen „Filialet“, maa Besøjet for, at Foreningen i Odense ved Overenskomst eller paa anden Maade havde siklet sig i et saadant Forhold til Centralafdelingen i Kjøbenhavn, at de Indstævnte kunde blive pligtige til samme at afgive den af Filialet sammenspurrede Formue, paabvide Titanerne. Men nogen Overenskomst, endfige nogen bestemt og endelig, hvorved de 2de Foreningers gjensidige Rettigheder og Forpligtelser ordnedes, sees ikke at være truffen, og heller ikke, at de Indstævnte nogensinde have oerklæret Lovene af 1860 i deres Heelhed og navnlig den ovennævnte Bestemmelse i Lovens § 82 som bindende for sig. Af Skrivelser af 29de August 1860, ved hvilken Foreningen i Odense meddeelte Centralafdelingen i Kjøbenhavn, at den havde konstitueret sig, kan Intet med Sikkerhed udledes til Støtte for Titanernes Paastand. Meget mere synes denne Skrivelse ved at tilføie, at det paa den Generalforsamling, paa hvilken Foreningen den 26de s. M. dannedes, var utalt som „Alles Wnske, at samme Orden maatte indføres her som i Horsens“, hvor Foreningen ved dens Aaret forud stedfundne Tilslutning til Centralafdelingen i væsentlige Punkter havde forbeholdt sig Selvstændighed med Hensyn til de Midler, der samlede ved dens Medlemmers Ugecontingent, at referere Filialet i Odense et fra de andre Filialer afsigende Selvstændighedsforhold. Dette maa Titanerne ogsaa statuere sig tiende at have erkjendt, idet Odense Filial uden Indsigelse fra Centralafdelingens Side har med Hensyn til Anvendelsen af sine Ugecontingenter udøvet samme Myndighed, som ved Lovene af 1860 §§ 29 og 32 cfr. §§ 87—89 var forbeholdt Centralbestyrelsen.

Naar det af Titanerne er paaberaabt som et Moment, der skulde vise, at Filialet ingen selvstændig Raadighed eller Eiendomsret havde over den ved samme opsamlede Formue, at Filialet til Centralafdelingen indsendte det ved nye Medlemmers Optagelse bestemte Indskud af 1 Rd. samt 1 f af Ugecontingentet, findes der ikke heri at kunne gives dem Medhold, da hvad der saaledes indsendtes kunde betragtes som Bederlag blandt Andet for de Broderbreve, Emblemer og Selskabets Tidende m. m., som Filialet modtog fra Centralbestyrelsen, og naar det ligeledes under Sagen er paaberaabt som Noget, der skulde vise Filialets Afhængighed i formueretlig Henseende, at en yderligere Revision ved Centralafdelingen fandt Sted af Filialets af dets egne Revisorer allerede reviderede Regnskaber, stod en slig Revision ved Centralafdelingen i en ret naturlig Forbindelse med den Interesse, som den netop med Hensyn til, hvad der saaledes indsendtes til den, maatte have i at see Regnskaberne, uden at der ialfald deraf kan sluttet til nogen Opgivelse af Filialets Eiendomsret over dets Formue.

Efter alt Ovenstaaende maa det statuere, at Odense Foreningens Stil-

ling til Centralafdelingen i Henseende til Raadigheden over Pengemidlerne har været væsentlig forskjellig fra den Filialerne i Almindelighed anviste, og at det i § 82 i Lovene af 1860 ommeldte Formuesælleskab ikke in casu i den fulde Udstrækning har fundet Sted. Paa Grund heraf kunne Følgerne af, at Filialet i Odense Iødsagde sig fra Forbindelsen med Centralafdelingen, ikke blive de af Citanterne paastaede, ligesaa lidt som Lovene af 1ste Juli 1863 kunne medføre Saabant, selv om de kunde ansees gyldigen debtagne efter For-
 strifterne i de ældre Love, da disse sidste, som i Underretsbommen statureret, ikke kunne ansees som den eneste Norm, hvorved Parternes Retsforhold var ordnet, og Odense Foreningens Bestyrelse betimelig baade i 1862 og 1863 har gjort Indsigelse imod en Forandring i den Retsstilling, som Filialet udenfor Lovene af 1860 indtog ligeoverfor Centralafdelingen.

I det Underretsbommen saaledes bliver at stadfæste, ogsaa hvad Søgsmaalets Omkostninger angaaer, ville Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne være at ophæve."

Tirsdagen den 21de Januar.

Nr. 50. Gaarbeier **Niels Madsen** (Advocat Hindenburg)
 contra

Huusmand **Morten Jensen** (Advocat Klubien),
 betræffende en efter Indstævntes Requisition hos Citanten for
 Tvangsbøder foretagen Executionforretning.

Biborg Landsoverrets Dom af 31te Juli 1871: „Den paa-
 ankebe Fogedforretning af 7de October 1870 bør ved Magt at
 stande, og bør Indstævnte, Huusmand Morten Jensen for Ci-
 tanten, Gaarbeier Niels Madsens Tilstale i denne Sag isvrigt
 fri at være. Statsklassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det
 ikke af den fremlagte Beskrivelse af den nævnte Fogedforretning kan
 sees, at den under samme fremlagte Requisition fra Indstævntes Sag-
 fører af 24de September 1870 har været skrevet paa stemplet Papir."

Højesterets Dom.

Efter Udtrykkene i den i den indankebe Dom nævnte Land-
 væsenscommissionskjendelse af 10de Mai 1869 er der ikke til-
 strækkelig Grund til at antage, at det ved samme har været
 Meningen at paalægge Citanten en Forpligtelse til fuldstændig at
 tilkaste den under Sagen omhandlede Grøft, gennem hvilken han
 for at vande sine Enge havde ledet Børgobaaen ud af dens
 Flobleie, hvorimod Kjendelsen alene maa ansees at gaae ud paa,
 at han skulde træffe saadanne Foranstaltninger, at Aaens Vand

ikke kunde føres gennem Grøsten. Ved de foreliggende, tilbeels først efter Overretsdommens Affigelse tilbeiebragte Ophlysninger maa det nu ansees godtgjort, at Citanten, forinden Fogedforretningen af 7de October 1870 blev afholdt, har til Efterkommelse af Kjendelsen opkøstet i den nævnte Grøst 2 Dæmninger, som bevirkede, at Naen atter fulgte sit oprindelige Leie, og som maatte ansees tilstrækkelige til under almindelige Forhold at forhindre Naens Vand fra at flyde gennem Grøsten, hvilket ogsaa senere har viist sig at være Tilfældet; hvorhos bemærkes, at Naen ved Høivande maa antages at overstrylle de tilstøbende Enge, førend den gaaer over Dæmningerne. Idet der saaledes ikke findes at have været Høie for Indstævnte til at affordre Citanten de Dogmulcter, for hvilke der under den ommeldte Fogedforretning er givet Udlæg, vil denne Forretning efter Citantens Paastrand være at ophæve, medens der ikke bliver Spørgsmaal om den af Citanten for Overretten neblagte Erstatningspaastrand, der af ham for Høiesteret er frasalden. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Fogedforretning bør være ophævet. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret hæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Ved en tilbeels efter Begjæring af Indstævnte, Huusmand Morten Jensen i Borgob afholdt Landvæsenscommissionskjendelse af 10de Mai 1869 er Citanten, Gaardmand Niels Madsen af Balken i Borgob Sogn tilspigtet inden 14 Dage efter Kjendelsens Affigelse og under en daglig Bøde af 5 Rd. til Amtets Fattigkasse at tilkøbe en af ham gennem hans Eiendom fra Borgob Na til Stjället mellem Parternes Eiendomme gravet Grøst, saaledes at Naens Vand ikke kan føres gennem Grøsten, og efterat Sognets Vandspidsmand efter Begjæring af Indstævnte havde under 23de September forrige Aar afholdt en Synsforretning over, hvorvidt Citanten havde efterkommet den ovennævnte Landvæsenscommissionskjendelse, og erklæret, at Grøsten ikke var tilkøstet efter Kjendelsen, lod Indstævnte under 7de October forrige Aar afholde en Fogedforretning hos Citanten til Inddrivelse af de for et Lidetrum af 12 Uger fra 12te Juli forrige Aar „paaløbne Bøder efter den nævnte Landvæsenscommissionskjendelse“ til Beløb 420 Rd. samt Omkostninger til Beløb 32 Rd. 4 ß eller ialt 452 Rd. 4 ß, og da Citanten nægtede at betale dette

Besl, idet han paaberaabte sig, at den ommeldte Grøst var tilkastet overensstemmende med Kjendelsens Bestemmelser, men hvilket af Indstævnte i Henhold til den fremlagte Synsforretning af Bandsynsmændene blev mod sagt, uden at Citanten under Fogedsforretningen gav nogen nærmere Oplysning om Rigtigheden af hans Ansøgte om at have ladet Grøsten tilkaste, blev Fogedsforretningen fremmet og derved Citantens Gaard Matr.-Nr. 5a m. v. og en Deel Løsseregionsstande beskrevne til Fyldestgjærelse af det ovennævnte Besl 452 Rd. 4 §.

Denne Forretning har Citanten nu indanket for Overretten og paasaet den annulleret og ophævet samt Indstævnte tilpligtet at give ham Erstatning for Tort og Creditspilde med 500 Rd. eller efter ubillige Mænds Ansættelse samt betale ham Processens Omkostninger for Overretten, hvorimod Indstævnte ikke har ladet møde her for Retten.

Foresløbig bemærkes, at det i det under den ommeldte Fogedsforretning assagte Fogeddecret hedder, at Fogden „decreterede Rettens Arrest og Beslag at være skeet til Fyldestgjærelse af ovennævnte 452 Rd. 4 §“ i de beskrevne Gjenstande; men da Citanten for Overretten udtrykkelig har erklæret, at Meningen af de brugte Udtryk kun kan være, at der ved Forretningen er givet Indstævnte Udlæg, saaledes som i Requisitionen og under Forretningen elene er begjært, og at der aldeles Intet foreligger om, at Forretningen af Indstævnte kun er bleven opfattet som en Arrestforretning, er der ikke Røie til paa Grund af de nævnte i Fogeddecretet brugte Udtryk ikke at tillægge det Betydning som et Udlægsdecret.

Citanten har for Overretten fremlagt en efter hans Foranstaltning af Mænd udmeldte af Retten under 7de Nov. s. A. afholdt Synsforretning over den ommeldte Grøst til Oplysning om, hvorvidt Landvæsenkommissionens ovennævnte Kjendelse var efterkommet, og en under 17de Mars dette Aar i samme Anledning afholdt og den 23de s. M. afhjemlet Overhynsforretning, og — idet han har formeent, at det ved disse Forretninger maa ansees tilstrækkelig godtgjort, at den ommeldte Grøst er saaledes tilkastet, som det ved Landvæsenkommissionens Kjendelse er ham paalagt, og at det ifølge Lovgivningen ligger udenfor den Bandsynsmændene tilkommende Myndighed at afgjøre, om den ommeldte Landvæsenkommissionens Kjendelse er behørig efterkommet, saa at det ikke ved den af Bandsynsmændene, som meldt, afholdte Forretning kan ansees godtgjort, at Kjendelsen ikke da var efterkommet, og at der ikke isøvrigt af Indstævnte er ført Beviis for, at Citanten havde, da Fogedsforretningen blev afholdt, undladt at efterkomme Landvæsenkommissionens Kjendelse — har han villet gjøre gjældende, at den paaankede Fogedsforretning som Følge heraf maa være ugyldig, ligesom han ogsaa har paaberaabt sig, at, da der er hengaaet over Aar og Dag, efterat Landvæsenkommissionens Kjendelse blev assagt, indtil Fogedsforretningen blev foretaget, kan det ei heller ansees hjemlet i Lovgivningen, at der er gjort Udlæg for de ommeldte Bøder.

Ligesom imidlertid Bestemmelserne i den af Citanten paaberaabte § 25 i Lov af 30te December 1858 om Landvæsenkommissioner ikke kunne være

til Hinder for, at der paa den Tid, Saadant stete, er gjort Udslag for de ommeldte Bøder, og Bestemmelserne i Frdn. 17de Mai 1690 ikke kunne ansees anvendelige i nærværende Tilfælde, hvor der er Spørgsmaal om Execution af Evangsboer, som ere foreskrevne for Unblafelse af inden den forelagte Tidsfrist at efterkomme Kjendelsen, saaledes indeholde de nævnte af Citanten for Overretten fremlagte Syns- og Oversynsforretninger Intet, som viser, at det Citanten ved Landvæsenscommissionskjendelsen givne Paalæg var efterkommet paa den Tid, da den paaankede Fogedsforretning blev afholdt, og selv om den af Bandyndsmændene afholdte Forretning ikke kunde ansees at afgive Beviis for, at Landvæsenscommissionskjendelsen ikke da var efterkommet, har i hvert Fald Citanten, hvem det maatte paaligge, naar der i Henhold til den ommeldte Kjendelse aftrævedes ham Løder for Unblafelse af at have efterkommet den, at godtgjøre, at han havde opfyldt Kjendelsen, ikke godtgjort, at dette var skeet paa den Tid, da den paaankede Fogedsforretning blev afholdt.

Som Følge heraf vil Citantens Paaastand om, at den paaankede Fogedsforretning annulleres eller ophæves, ikke kunne tages tilfølg, og bemeldte Forretning vil derfor være at stadfæste, hvorhos Indstævnte med Henhyn til den af Citanten fremsatte Erstatningspaaastand vil være at frifinde for Jans Tiltale i nærværende Sag.

Efter dette Sagens Udfald, og da Indstævnte ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkjendelse af Processomkostninger her for Retten."

Onsdagen den 22de Januar.

Nr. 244. Procurator **N. Høegh** (Advocat Brock)

contra

Directionen for Aalborg Bys og Omegns Sparekasse (Advocat Hindenburg),

betræffende Appellantens formeentlige Forpligtelse til at betale et Beløb af 4,642 Rd. 5 Mk. 8 ß.

Aalborg Bytings Dom af 26de Juni 1871: „Indstævnte, Procurator Niels Høegh bør for Tiltale af Citanterne, Directionen for Aalborg Bys og Omegns Sparekasse i denne Sag fri at være, og bør Citanterne til Indstævnte betale Processens Omkostninger med 15 Rd. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Mai 1872: „Indstævnte, Procurator N. Høegh i Aalborg bør til Citanterne, Directionen for Aalborg Bys og Omegns Sparekasse betale 4,642 Rd. 5 Mk. 8 ß med 4½ pCt. aarlige Renter heraf fra den 11te December 1869, indtil Betaling stæer. Processens Omkost-

ninger for begge Netter ophæves. Det Bømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Absærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Den Erklæring, Citanten afgav under den i den inbantebe Dom ommeldte Auction den 28de Mai 1861, og som bestemt gik ud paa, at hans Bud var gjort i Fællesskab med to Andre hver for en Trediepart, blev ikke under Auctionen af de Indstævntes der tilstedeværende Besuldmægtigebe mødt med nogen Indsigelse om, at den kom for seent som afgiven, efterat der paa det faldne høieste Bud var givet Hammerflag. De Indstævnte maae derfor antages under Auctionen at have samthkket i, at Eiendommen folgtes ikke blot til Citanten, men ogsaa til hans opgivne Medinteressenter, hvad de ogsaa have erkjendt under forskjellige senere Forhandlinger, navnlig ved deres under Sagen fremlagte Skrivelse af 2den Marts 1868 og deres Optræden i Voet efter den ene af Medinteressenterne, Procurator Nijsen, der af de Indstævnte søgtes som deelagtig i Kjøbet.

Da nu den ovenberørte Erklæring efter sit Indhold ikke kan forstaaes som angaaende en solidarisk Forpligtelse for de tre Kjøbere, men, som foran bemærket, udtrykkeligt tilkjendegav, at det gjorte Bud gjaldt for enhver af de tre Paagjældende kun for $\frac{1}{3}$, vil den af de Indstævnte fremsatte, paa en modsat Forudsætning støttede Paastand ikke kunne tages tilfølge, hvorimod der vil være at tillægge Citanten Frisindelse, idet derhos bemærkes, at den af de Indstævnte først for Høiesteret nedlagte subsidiaire Paastand om, at Citanten skulde tilpligtes at betale $\frac{1}{3}$ af Kjøbesummen, mod hvilken der fra Citantens Side er protesteret, ikke kan komme i Betragtning.

Sagens Omkostninger for alle Netter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Netter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd.

(Den inbantebe Doms Præmisses følge i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 39.

Den 7de Februar.

1873.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Onsdagen den 22de Januar.

Nr. 244.

Procurator N. Høegh

contra

Directionen for Aalborg Bys og Omegns Sparekasse

(see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Efterat Aalborg Bys og Omegns Sparekasse, der ifølge en af Bognmand E. Olsen i Aalborg i Mæret 1856 udstedt Obligation havde 1ste Prioritets Panteret for et Tilgodehavende af 5000 Rd. i den Olsen tilhørende Gaard Nr. 610 paa bemeldte Bys Nørregade, den 5te Marts 1861 havde for dette Tilgodehavende ladet gjøre Udlæg i Eiendommen samt truffet Foranstaltning til dennes Vort salg ved Auction, men Bognmand Olsens Bo kort efter var taget under Skiftebehandling som fallit, lod Skifteretten efter Overeenskomst med Sparekassen og i Hensyn til de af denne foranledigede Bekjendtgjørelser i April Maaned f. A. afholde 3 Auctioner over Eiendommen, der blev opraabt til Salg blandt Andet paa det Vilkaar, at en Trebiedeel af Kjøbesummen skulde betales 3 Maaneder efter Budets Approbation og Resten i December Termin f. A., og at Kjøberen selv maatte arrangere sig med Sparekassen angaaende den i Eiendommen indstaaende 1ste Prioritet, med Hensyn til hvilken Sparekassens Beslutningsmægtigede ved 3die Auction lod tilføre Auctionsprotocollen, at Sparekassen var villig til at lade 5000 Rd. blive indstaaende i Eiendommen paa 1ste Prioritet imod Renteforælsse 4 $\frac{1}{2}$ pCt. aarlig fra Approbationen og forøvrigt efter Obligationens Udstedelse, clausuleret som Sparekassen fordrer. Da det høieste Bud ved 3die Auction imidlertid ikkun løb paa 4000 Rd., blev der af Indstævnte, Procurator N. Høegh i Aalborg, der ved bemeldte Auction var mødt som Mandatarius for 2den Prioritetshaver, begjært en 4de Auction, og ved denne,

der afholdtes den 28de Mai s. A., blev Indstævnte, efterat der var gjort den Forandring i Auctionsconditionerne, at Hammerlaget skulde give Approbation, Høifkydende med 5050 Rd., paa hvilket Bud der blev givet Hammerlag. Indstævnte erklærede derpaa, at det af ham gjorte Bud var steet i Fællesskab med Raadmand, Kjøbmand Rassel og Procurator Nissen hver med $\frac{1}{3}$ Part, hvilket disse to Mænd, der vare tilstede ved Auctionen, erkjendte for rigtig, hvorefter Auctionsretten blev hævet og Protocollen understrevet af de Nævnte, deriblandt ogsaa af Sparekassens Besuldmægtigede. Efterat Indstævnte og hans to Medinteressenter i den ommeldte Eiendom derefter havde høvt denne i Sameie i flere Aar uden enten at udstede ny Obligation til Sparekassen: for de 5000 Rd. eller at indbetale disse contant til Sparekassen, medens de derimod aarlig havde betalt de ved Idie Auction betingede $4\frac{1}{2}$ pCt. Renter, hode den ene af Interessenterne, Procurator Nissen — som det maa antages i Mai Maaned 1870 — og Citanterne, Directionen for Sparekassen, der kort Tid i Forveien under Henhold til Auctionsconditionerne skriftlig havde opfordret Indstævnte og hans Medbeiere til at betale de 5000 Rd. blandt Andet under Angivende af, at Indstævnte og hans Medinteressenter ikke havde efterkommet en til dem af Directionen under 2den Marts 1868 stillet Opfordring til at berigtige de ved Auctionsforretningen foranledigede nye Documenter, anmeldte nu under 9de August s. A. dette Tilgodehavende med Renter fra 11te December Termin 1869, til hvilken Termin der senest var erlagt Renter af Gjælden, i Nissens Bo med Paastand om at erholde Udlæg i Boet efter Forbringens Natur som Panteopfordring, og da Indstævnte deels som Besuldmægtiget for en anden af Nissens Creditorer deels paa egne Vegne som Interessent i Kjøbet af den paagjældende Eiendom protesterede imod, at der gaves Sparekassen Udlæg i Boet for mere end en Tredeiedel af 5000 Rd. med Renter, hvilken Paastand ved Skifterettens Decision blev givet Medhold, have Citanterne derefter under denne Sag i 1ste Instants paastaet Indstævnte tilpligtet at betale sig 5000 Rd. med $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlige Renter heraf fra 11te December 1869, indtil Betaling skeer, eller ialfald under Dagmulct tilpligtet for dette Beløb at udstede en Panteobligation, affattet overensstemmende med en under Sagen fremlagt Concept, samt at foranstalte det Fornødne til en saadan Obligationens Tinglæsning uden præjudicerende Retsaanmærkning. Ved Underrettsdommen er Indstævnte frikendt for Citanternes Tilstale, og disse have nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants neblagte Paastande med den Forandring, at der i de paastævnte 5000 Rd. kommer til at afgaae et Beløb af 357 Rd. 8 $\frac{1}{2}$, der af Procurator Nissens Bo under 16de August s. A. er udbetalt Sparekassen som Dividende paa dens i Boet anmeldte Forbring. Indstævnte har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Indstævnte har til Støtte for sin Fristindelsepaastand villet gjøre gjældende, at han isølge den af ham ved 4de Auction afgivne Erklæring, at hans Bud var steet i Fællesskab med de to ovenfor nævnte Mænd hver med $\frac{1}{3}$ Part — hvilken Erklæring maatte, idet den blev afgiven umiddelbart, efterat

Budet var gjort, og Hammerslag paa samme var givet, og strax blev tiltraadt af Kaffel og Nissen, betragtes som en in continenti afgiven nærmere Forklaring om Budets Bestaaffenhed og derhos maatte ansees at være godkjendt af Citanterne — ifkun skulde heste for en Trebiedeel af Auctionsbudets Beløb, og at der som Følge heraf, samt idet Citanterne, som meldt, ved 3die Auction havde samtykket i paa nogle nærmere opgivne Betingelser at lade de 5000 Rb. forblive indestaende i Eiendommen uden at fastsætte nogen Tidsfrist, inden hvilken vedkommende Kjøber skulde udstede ny Obligation, ifkun kunde paa hvile ham Forpligtelse til i Forening med Medinteressenterne i Kjøbet hver for en Trebiedeel at udstede Panteobligation til Sparekassen for den om-meldte Gjælb.

Om nu end den af Indstævnte efter Hammerslaget afgivne Erklæring om, at Budet var steet paa egne og 2 Andres Begne hver med $\frac{1}{3}$ Part, maatte kunne ansees afgiven i betimelig Tid og tillægges samme Betydning, som om den var afgiven samtidig med, at Budet blev gjort, vil der dog ikke kunne gives Indstævnte Medhold i, at han ifkun skulde være ansvarlig for en Trebiedeel af Kjøbesummen, idet det nemlig findes at følge af Forholdets Natur og Erklæringens Indhold, at de sammesteds brugte Udtryk „hver med $\frac{1}{3}$ Part“ ifkun kunne ansees at have Hensyn til Interessenternes indbyrdes Forhold, men at disse derimod ligeoverfor Auctionsrequirenterne maae heste solidariff for hele Kjøbesummen. Da der nu, efter hvad der i Auctionsconditionerne var fastsat angaaende Kjøbesummens Betaling, samt idet det er in confesso, at Indstævnte og hans Medinteressenter ikke efter Opfordring have berigtiget den Deel af samme, der skulde tilfalde Sparekassen, ved ny Obligationens Udstedelse, ligesom at der ikke siden 11te December Termin 1869 er betalt Renter af Sparekassens Eigodehavende, ei heller kan gives Indstævnte Medhold i, at dette ikke skulde være forsaldent til Betaling, vil Indstævnte efter Citanternes Paastand være at tilpligte at betale dem 4642 Rb. 5 Mk. 8 fj med $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlige Renter af dette Beløb fra den 11te December 1869, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter vilde efter Omstændighederne være at ophæve.“

Nr. 49. Gaardmand **Hans Jacob Hansen** (Udv. Heinrichsen)
contra

Gaardmand **Hans Peder Hansen** (Ingen),
betræffende Indstævntes Forpligtelse til at udrede Bøde og Erstatning for at have tilkøstet nogle Grøfter paa Citantens Grund.

Øster og Vester Herredets Rets Dom af 1ste December 1869: „Indstævnte, Gaardmand Hans Peder Hansen af Vestkær

bør til Statskassen bøde 20 Rd., istedetfor hvilken Bød, saafremt den ikke fuldt erlægges inden nedenstaaende Frist, træder simpelt Fængsel i 8 Dage. Derhos bør Indstævnte til Citanten, Gaardmand Hans Jacob Hansen ligeledes af Vestfjær betale en saadan Erstatning, som uvillige af Retten ubmeldte Mænd skjønde at være passende Vederlag for det Tab og den Skade, Citanten maatte have lidt derved, at Indstævnte m. Fl. den 17de Februar f. A. have tilkafstet de af Citanten paa det ovenfor nærmere betegnede, til Høstet og Græsning benyttede Sted i hans Eiendom Matr.-Nr. 2e i Vestfjær kastede Grøfter i en Strækning af henimod 200 Favne. Endelig bør Indstævnte godtgjøre Citanten dette Sogsmaals Omkostninger med 25 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 13de Marts 1871: „Citanten, Gaardmand Hans Peder Hansen bør for Indstævnte, Gaardmand Hans Jacob Hansens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Underrettsdomsacten kan sees, at det af Indstævnte for Underretten den 20de October 1869 fremlagte Indlæg er skrevet paa behørigt stemplet Papir."

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den inbankede Dom derfor anførte Grunde maa det antages, at Indstævnte og de andre paagjældende Lodsieiere ere berettigede til at skjære Tørv i den omhandlede, under Citantens Gaard hørende Løb Matr.-Nr. 2e i Vestfjær. Men da Indstævnte ikke har kunnet paavise nogen Grændse for den Lodsieierne tilkommende Rettighed, og da det efter de under Sagen fremkomne Oplysninger ikke kan antages, at den omtvistede Ret til Tørvestjær strækker sig til den Deel af Lødden, der paa det under Sagen fremlagte Situationskort er betegnet som Eng, maa der overeensstemmende med Citantens subsidiaire Paastand gives ham Medhold i, at Indstævnte har været uberettiget til at tilkafste de Grøfter, der vare gravede i Engen, hvorimod saadant ikke kan statueres med Hensyn til den Grøft,

der efter Situationskortet er den længst mod Vesten beliggende og viser sig at være opfaset i det som Mose betegnede Areal. Til at idømme Indstævnte Straffebøder for ulovlig Selvtægt findes der imidlertid ikke tilstrækkelig Føde, hvorimod han efter Citantens Paastand vil have at udrede Erstatning til denne efter uvillige Mænds Skjøn for det Tab, som Citanten har lidt derved, at Indstævnte med Flere den 17de Februar 1868 tilkastede nogle Grøfter, som Citanten havde labet grave paa det Sted af den nævnte Løb, der paa det ommeldte Situationskort er betegnet som Eng, hvilken Erstatning dog ei bør overstige 50 Rd.

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve for alle Retter.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale saa meget, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte skjønne at være en passende Erstatning for det Tab, som Citanten har lidt derved, at Indstævnte med Flere den 17de Februar 1868 tilkastede nogle Grøfter, som Citanten havde labet grave paa det Sted af Matr.-Nr. 2e i Vestkjør, der paa det under Sagen fremlagte Situationskort er betegnet som Eng, hvilken Erstatning dog ei bør overstige 50 Rd. Forøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter op- hæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. og Indstævnte ligesaa meget.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Gaardmand Hans Jacob Hansen af Vestkjør i 1ste Instants sagsøgt Citanten, Gaardmand Hans Peder Hansen sammesteds i Anledning af, at denne en Dag i Februar Maaned 1868 skal have forhindret en af Indstævntes Dagleiere i Udsørelsen af et Grøstearbejde paa en Indstævnte tilhørende Løb Matr.-Nr. 2e i Vestkjør og derefter i Forening med nogle andre Personer have tilkastet omtrent 200 Favne Grøst, som Indstævnte havde labet kaste paa bemeldte Løb, og da Citanten for sit Forhold i disse Henseen-

ber ved Underretsbommen er idømt en Bøde til Statskassen af 20 Rd. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han er tilpligtet at betale Indstævnte Erstatning efter uvillige Mænds Ekson for det Tab, Indstævnte maatte have lidt ved, at de ommeldte Grøfter vare blevne tilkaste, samt i Processomkostninger for Underretten 25 Rd., har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han ligesom i 1ste Instans har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale, medens Indstævnte derimod procederer til Underretsbommens Stabskælle.

Det maa ansees in confesso under Sagen, at Citanten ved den ommeldte Leilighed har forbudt den Arbejdsmand, der, som berørt, var beskæftiget med for Indstævnte at grave Grøfter paa Lodden Matr.-Nr. 2 o, at vedblive med dette Arbejde, og at han, da Arbejdsmanden derpaa ophørte med Arbejdet, har i Forening med endeel andre Lodbøiere i Vestkjer tilkøst de Grøfter, som Indstævnte havde ladet kaste; men han har gjort gjældende, at Lodbøierne af Vestkjer og Gammelgaard Byer fra gammel Tid have været berettigede til at grave Tjørn eller Klyne paa Lodden og indtil den nyeste Tid i Fællesskab have udøvet denne Ret, og da nu det af Indstævnte paabegyndte Grøftarbejde efter Citantens Anbringende var skadeligt for ham og de øvrige til Tjørngravning Berettigede, idet Tjørnejorden forringedes ved Udgrøvningen, ligesom Arbejdet ogsaa lagde Hindringer i Veien for Spredningen og Forarbejdelsen af Tjørnen, har han formeent, at han og de øvrige Lodbøiere vare berettigede til at standse det omhandlede Grøftarbejde og at tilkøste de allerede opkastede Grøfter.

Citanten har til Støtte for sit Anbringende om, at Lodbøierne i Vestkjer og Gammelgaard ere berettigede til Tjørnfjær i den ommeldte Lod, paaberaabt sig deels den Vestkjer By vedkommende Udskiftningsforretning af 1790, hvoraf Beskrivelse er fremlagt under Sagen, og i hvilken det blandt Andet hedder: „I Tykmoose og Sønder Klynemose bliver fælles Tjørnegrav efter den ved Taxationen indgangne Lodbøiernes Forening“, idet Citanten navnlig har gjort gjældende, at „Tykmoose“ er en ældre, men forøvrigt ikke længere brugt Benævnelser paa den paagjældende Lod Matr.-Nr. 2 o, deels forskjellige under Sagen afgivne Vidneforklaringer, ved hvilke det efter Citantens Formening ialfald skal være godtgjort, at Lodbøierne i Vestkjer i Alderstid factist have benyttet Lodden til Tjørnfjær. Ved de ommeldte Vidneforklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ogsaa ansees godtgjort, at Lodbøierne i Vestkjer og Gammelgaard Byer i et længere Tidsrum have benyttet den omhandlede Lod i Fællesskab til Tjørnfjær, idet de sædvanligviis den 1ste Mai hvert Aar samledes og traf Overenskomst om Noaben, hvorpaa Tjørnfjæret i den paafølgende Sommer skulde benyttes, saa at Enhver fik sit Stykke, og der i det Hele fulgtes en bestemt Plan for Benyttelsen, hvorhos flere Vidners Forklaringer gaae ud paa, at de have hørt omtale eller — som et Vidne har udsagt — at det blev anført som en almindelig bekjendt Sag, at Klynegravningen var fælles for Lodbøierne i de nævnte Byer, ligesom ogsaa nogle af Vidnerne ville have hørt Cierne af den Gaard,

der nu tilhører Indstævnte, anerkjende de øvrige Lodsseiers Ret i saa Henseende. Vel har nu Indstævnte benægtet, at hans omhandlede Eng eller Mosejord har været benævnet „Eylmose“, eller at den er identift med den i Udskiftningsforretningen under dette Navn ommeldte Mose, men da det ikke er opløst, at der findes nogen anden Mose i Omegnen af dette Navn, og Citanten derhos har anbragt, at der i Bestik overhovedet ikke findes andre Rhyemoser end den omhandlede — affeet fra den i Udskiftningsforretningen ommeldte Sønder-Rhyemose, hvis Besligning Citanten nærmere har angivet — uden at Indstævnte har paaviist Urigtigheeden heraf, findes der at maatte gaaes ud fra, at den heromhandlede Mose, der, som meldt, i en lang Aarække har været benyttet til Tørvestjær i Fællesskab af de nævnte Byers Lodsseiere, er den samme, som ved Udskiftningen er under Navnet „Eylmose“ udlagt til saadan Benyttelse. Det maa herester antages, at Citanten og de øvrige paagjældende Lodsseiere ere berettigede til at skjære Tørv i den omhandlede under Indstævntes Gaard hørende Lod Matr. Nr. 2 o, og vel har Indstævnte tillige subfidiært villet gjøre gjældende, at en sliq Tørvestjærret ialfald ikke tilkommer Lodsseierne i hele Lobden eller navnlig i den Deel af samme, der af ham er benyttet som Eng; men ligesom Indstævnte end ikke nærmere har paaviist, hvor Skjellet skulde være mellem den Deel af Lobden, hvori Lodsseierne havde Tørvestjærret, og den øvrige Deel af samme, eller meddeelt nogen Oplysning om, hvorpaa en sliq Deling af Lobden skulde være begrundet, saaledes har han ei heller imod Indstævntes Benægtelse særligt gjort, at de Steder, hvor han bar kastet de paagjældende Grøfter — af hvilke den ene i sin fulde Længde ligger i den Deel af Lobden, der paa et under Sagen fremlagt Situationskort er betegnet som Mose og Hebe, samt ifølge en optagen Syns- og Skjønnsforretning gaaer igjennem den bedste Tørvejord, der findes i Mosen, medens de andre ere gravede i nogen Afstand derfra paa et Sted, der maa antages hidtil ubeslukkende at være blevet brugt til Græsning og Høstet under den Indstævnte tilhørende Gaard, og hvor ifølge Syns- og Skjønnsforretningen Rhyejorden, forsaavidt saadan findes i samme, er af ringere Beskaffenhed end i den Deel af Lobden, der paa Kortet er betegnet som Mose og Hebe — laae udenfor den saakaldte Eylmose eller den for Lodsseierne fælles Mose.

Der bliver som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at paalægge Citanten noget Ansvar for hans Forhold ved at formene Indstævnte at kaste Grøfter i Lobden eller deeltage i Udjevningen af de af Indstævnte kastede Grøfter, og Citanten vil saaledes være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Parter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.“

Torsdagen den 23de Januar.

Nr. 305.

Advocat Henrichsen
contra

Maren Kirstine Nielsbatter eller **Nielsen** og **Ane Marie Nielsbatter** eller **Nielsen** (Defensor Brock),
der tiltales, Førstnævnte for at have ombragt sit i Dølgemaal
fødte Barn samt for Bedrageri og Tyveri, Sidstnævnte for falsk
Forklaring for Retten.

Leire Herreds Extrarets Dom af 6te August 1872: „Arrestantinden Maren Kirstine Nielsbatter bør straffes med Forbedrings-
huusarbejde i 3 Aar og Tiltalte Ane Marie Nielsbatter med
simpelt Fængsel i 2 Maaneber, og bør Arrestantinden betale alle
af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til
Actor, Procurator Sørensen og Defensor, Procurator Hude 8 Rd.
til hver af dem, dog med Undtagelse af Omkostningerne ved
Executionen af den Tiltalte idømte Straf. Disse sidstmeldte
Omkostninger bør Tiltalte Ane Marie Nielsbatter alene ubrede,
og bør hun berhos in solidum med Arrestantinden betale $\frac{1}{4}$ af
selve Actionens Omkostninger og derunder af de formeldte Sa-
lairer. At efterkommes under Absærb efter Loven.“

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste No-
vember 1872: „Underretsbommen bør ved Magt at stande, dog
at Actionens Omkostninger tilsvares af Arrestantinden Maren
Kirstine Nielsbatter eller Nielsen og Tiltalte Ane Marie Niels-
batter eller Nielsen, Enhver for sit Vedkommende, og saaledes at
Arrestantinden udreder $\frac{3}{4}$ og Tiltalte $\frac{1}{4}$ af de tilkjendte Salai-
rer. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procu-
ratorerne, Justitsraad Petersen og Herforth betale Arrestantinden
og Tiltalte 8 Rd. til hver, der udredes paa samme Maade som for
ansørt. At efterkommes under Absærb efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Randsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Advocaterne Henrichsen og

Brod tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salarier bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende, fra Fjere Herreds Etraret hertil Retten indankede Sag tiltales Arrestantinden Maren Kirstine Nielsdatter eller Nielsen og Tiltalte Ane Marie Nielsdatter eller Nielsen, Førstnævnte for at have ombragt sit i Dølgemaal fødte Barn samt for Bedrageri og Tyveri og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Ved den af Arrestantinden afgivne Tilstaelse, der bestyrkes ved det under Sagen iøvrigt Oplyste, maa det anses godgjort, at hun, der tidligere har født et Barn udenfor Ægteskab, i Sommeren 1871, medens hun tjente hos Gaardmand Hans Nielsen i Kløvested, er bleven besvangret af en sammesteds tjenende Karl; kort før Pintesdag standsede hendes Maanedlige, og kort før November mærkede hun første Gang Liv hos Fosteret. Oprindeligt havde det ikke været hendes Hensigt at føde i Dølgemaal, hvorfor hun ogsaa, da hun til November skiftede fra Gaardmand Hans Nielsen i Kløvested til Høker Hans Nielsen i Tosttrup, købte Tøi deels til Kroplinned deels til en Trøje til Barnet; men efter at være kommen i sidstnævnte Tjeneste opstod den Tanke hos hende at føde i Dølgemaal, hvorfor hun brugte Tøiet paa anden Maade; sit Svangerskab har hun kun omtalt for Barnefaderen og ikke villet vedgaae for Høker Hans Nielsens Hustru.

Den 11te Marts d. A. om Eftermiddagen, da Arrestantinden opholdt sig inde i Stuen hos sin Madmøder, paakom Føtelsveerne hende, hvorfor hun, idet hun til Madmøderen yttrede, at hun ikke besandt sig vel, gik op i sit Bærelse, hvor hun lagde sig til Sengs næsten fuldt paaklædt; hun havde heller ikke ligget ret længe, førend hun mærkede, at Fødselen foregik. Arrestantinden laa da paa Ryggen uden at have taget Klæderne op og med Dynen over sig; nogen Lyd hørte hun ikke fra Barnet, hvorimod hun mærkede, at det bevægede sig lidt imellem hendes Been. Arrestantinden, der ikke tidligere, førend hun havde født, vil have havt Tanke om at tilføie Barnet noget Dndt, beslattede nu, idet hun tænkte paa, at hun ikke havde Klæder til Barnet, og stammede sig over sin Tilstand, samt da hun mærkede saa lidet til det, at lade det blive liggende imellem Benene, for at det saa, hvad hun troede let vilde skee, skulde brye der. Da Arrestantinden derefter havde ladet Barnet ligge en halv Times Tid, som det var født, uden at røre det, skar hun Navlestrengen over med en Sax og tog Barnet op til sig; dette var da hødt, og hun lagde det om ved Siden af sig under Dynen, til hun stod op næste Morgen omtrent Kl. 8. Om Aftenen, efterat Arrestantinden havde født, vare saavel hendes Madmøder som Barnefaderen inde hos hende i hendes Bærelse, uden at hun for Noget af disse omtalte det Fødsereide, og efterat hun var staaet op om Morgenen, ind-

føbte hun Liget i et Forklæde og lagde det i Halmen ved Fodenden af Sengen, hvor det den 1ste April blev fundet af Søster Hans Nielsens Husfrue; som Grund til denne sin Udfærd har Arrestantinden deels angivet, at hun ikke havde Sind til at bære Liget noget Sted hen, deels at hun vilde, at Forbrydelsen skulde opdaget og hun komme til at døie for det.

Efter Obductionsforretningen og den af det kongelige Sundhedscollegium over Sagen afgivne Erklæring har Barnet, der var en Pige, været fuldbaaret og levedygtigt samt aandet, om end kun svagt, og altsaa levet efter Fødselen; Aarsagen til Barnets Død maa efter Collegiets Mening søges i dets Behandling efter Fødselen, at det blev liggende med Ansigtet i det ved Fødselen i Sengen afsaaede Blod og Vand, tilbækket af Moderens Klæder og Sengklæderne i en halv Time, hvorved det forhindredes i at aande, altsaa kvaltes.

Fremdeles maa det paa lige Maade ansees godtgjort, at Arrestantinden under sin Tjeneste hos Søster Hans Nielsen har frastjaalet denne forskellige Gjenstande til en samlet Værdi af 2 Rd. 3 Mk. 4 ß, hvilke Gjenstande imidlertid ere Besjaaerne tilbageleverede.

Endelig har Arrestantinden vedgaaet, at hun kort før November f. A. af sin medtaltte Søster Ane modtog 2 Rd., som hun skulde levere deres Fader, Arbeidsmand Niels Pedersen, men som hun har forbrugt uden senere at erstatte Beløbet; da Faderen imidlertid har erklæret, at han ikke puffer Arrestantinden straffet for dette Forhold, vil der ikke herfor kunne paalægges Arrestantinden, der er født den 15de November 1347 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, noget Strafsansvar, medens hun for de andre af hende begaaede Forbrydelser ved Underretsdommen findes retteligen anset efter Straffelovens § 192 1ste Led og § 228 cfr. § 62, ligesom Straffen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar.

Svad dernæst angaaer Tiltalte Ane Marie Nielsdatter, har hun i et den 18de Mai d. A. afholdt Forhør paa det Bestemteste benægtet i det sidste Aar at have faaet noget Skjort eller andet Klædningsstykke af Arrestantinden; confronteret med Arrestantinden, der paastod, at hun ved Fastelavnstid havde overladt Tiltalte, der, som ovenfor bemærket, er hendes Søster, et Skjort for 8 Mk., indrømmede Tiltalte vel i det samme Forhør at have modtaget Skjortet, men paastod, at Arrestantinden ikke forlangte Noget for det, medens hun først i et følgende Forhør den 22de f. M. indrømmede at have kjøbt Skjortet af Arrestantinden kort før Fastelavn for 8 Mk., som hun imidlertid ikke havde betalt. Som Grund til disse urigtige Forklaringer har Tiltalte, der er født den 16de September 1853 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, angivet, at hun af en Søsterkone i Kløvested var bleven raadet til ikke at omtale Skjortet, som hun ikke havde betalt, da det ellers gjerne kunde blive taget fra hende og solgt — hvilket bemeldte Kone dog har benægtet — og vil hun saaledes efter det Ansøgte ikke kunne unbgaae, som ogsaa ved Underretsdommen antaget, at ansees efter Straffelovens § 146 med en Straf, der ved bemeldte Dom findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 2 Maaneder."

Nr. 24. Gaardeier **Lars Mikkelsen** (Advocat Nellemann)
contra

Cancelliraad, By- og Herredsfoged **C. F. C. Borch** (Adv. Levinfen efter Ordre) og Kammerherre, Stiftamtmand, Baron **Solsten** paa det Offentliges Vegne (Ingen),
betræffende en over Citanten affagt Fængslingskjendelse.

Randsbover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de November 1871: „Indstævnte, Cancelliraad, By- og Herredsfoged Borch bør for Tiltale af Citanten, Gaardeier Lars Mikkelsen af Fjelde i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Procurator Keth tillægges i Salarium 15 Rd. af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Da de Dphlysninger, der under den i den indankede Dom omhandlede criminelle Undersøgelse vare fremkomne, forinden der under 4de August 1870 decreteredes Arrest paa Citantens Person, ikke findes at have kunnet begrunde Formodning om ulovligt Forhold fra hans Side — ligesom de senere erhvervede Dphlysninger heller ikke paa nogen Maade berettiger til saadan Formodning — kan Højesteret ikke billige, at Citanten er bleven belagt med Arrest, og den paaankede Fængslingskjendelse vil derfor efter hans Paastand være at ophæve, hvorimod der ikke nu bliver Spørgsmaal om den af ham tidligere fremsatte Erstatningspaastand, der for Højesteret er frafalden. Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Den paaankede Kjendelse bør være ophævet. Processens Omkostninger for begge Retter hævses.

I den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærbærende Sag paaanker Citanten, Gaardeier Lars Mikkelsen af Fjelde en den 4de August f. A. inden Musse Herreds Politiret af Indstævnte, Cancelliraad, By- og Herredsfoged Borch som Forhørsdommer under en indledet Undersøgelse i Anledning af en Citantens Gaard Ratten mellem den 29de og 30te Juni 1870 overgaet Ildbrand affagt Kjendelse, hvorved der er decreteret Arrest paa Citantens Person, og denne derefter hensat i Arrest til den 18de f. M., da han blev løsladt, og gaar Citantens Paastand ud paa, at Kjendelsen og den

i Henshold hertil iværksatte Arrest paa Citantens Person ophæves, og at Indstævnte tilpligtes at udrede i Erstatning til Citanten for den ham ved Arresten tilføiede Tort og Creditspilde 2000 Rb. eller ialfsald efter Rettens eller uvilslige Mænds Skjøn med Renter 5 pCt. p. a. fra Appellævningens Dato, den 12te October f. A. samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte, hvem der er meddeelt Bevilling til fri Proces, og for hvem Procurator Leth efter Ordre har givet Møde, har derimod paastaet sig fri-funden for Citantens Eiltale i denne Sag og Citanten paalagt at udrede Sagens Omkostninger efter Regler for beneficerede Sager, derunder Salair til Procurator Leth, hvilket denne i hvert Fald har paastaet sig tillagt af det Offentlige.

Derimod har Amtmanden over Maribo Amt, der er stævnet paa det Offentliges Begne, ikke givet Møde under Sagen, ligesom ingen Paastand er neblagt over ham. Arrestdecretet er motiveret ved, at det maatte ansees nødvendigt nærmere at undersøge Forholdet mellem den tegnede Assurancefum og de Gjenstande, Citanten havde været i Besiddelse af, og at det for at opnaae dette Niemed skjønedes nødvendigt at forhindre Communication mellem ham og Andre, indtil Sagen nærmere var undersøgt. Skjøndt det saaledes ikke ubtrykkeligt udtales i Motiveringens, fremgaaer det dog tilstrækkeligt tydeligt af dennes Indhold, at det, som ogsaa af Indstævnte for Overretten paaberaabt, var paa Grund af en opstaaet Mistanke om, at Citanten havde gjort sig skyldig i Assurancevig med Hensyn til sit Løssre, at Arrestdecretet afsagdes, og Sagens Afgjørelse vil derfor heroe paa, om der, bengang Arrestdecretet afsagdes, forelaa saadanne Data til Støtte for denne Mistanke, at det herefter kunde ansees forsvarligt til Sagens nærmere Oplysning at isolere Citantens Person ved Hensættelse i Arrest.

Dette findes nu at maatte antages, navnlig naar hensees til den af Sognefoged Halse, hvis Troværdighed og Kjendskab til Forholdene der ingen Anledning var for Forhørsdommeren til at drage i Tvivl, i Forhøret den 26de Juli f. A. afgivne detaillerede Forklaring, hvorefter flere af Citantens væsentlige Løssregjenstande maatte antages asfurerede ikke saa lidt høiere end deres Værdi, hvilken Forklaring, idetmindste forsaavidt Værtsiet angik, bestræledes ved den af Citantens Tjenestekarl tidligere afgivne, samt til at, Citanten i Forhøret den 4de August f. A. selv indrømmede, at ialfsald Assurance af Kjød var for høi, hvorhos han paa Dommerens Opforbring om at opgive, hvilke Gjenstande han havde af de forstjellige Slags, der efter Sognefogdens og Tjenestekarlens Forklaringer skulde være for høit asfurerede, erklærede ikke fræg at kunne gjøre dette, men først at maatte overveie dette nærmere.

Efter det Anførte vil Indstævnte, Cancelliraad, By- og Herredsfoged Borch i det Hele være at frifinde for Citantens Eiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve."

Fredagen den 24de Januar.

Nr. 56. Capitain **Jagd** (Selv med Adv. Levinfen)

contra

Rammerraad, Procurator **Lykke** (Advocat Brod),
betræffende Indstævntes Forpligtelse til at aflægge Regnskab for
Bestyrelsen af Sjørring Sø m. v.

Thisted Bttings Dom af 3die December 1867: „Ind-
stævnte, Rammerraad og Procurator Lykke i Thisted bør for Til-
tale af Citanten, Capitain, Ridder Jagd paa Egebæksfande i
denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.“

Viborg Landsoverrets Dom af 8de Mai 1871: „Underrets-
dommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for
Overretten betaler Citanten, Capitain Jagd paa Egebæksfande til
Indstævnte, Rammerraad, Procurator Lykke i Thisted med 30 Rd.,
der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse
under Afmærk efter Loven.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten for Højesteret har frafaldet
Paastrand om Regnskabs Aflæggelse for det i Dommen ommeldte
Tidsrum fra 3die Januar 1866 til 20de April f. A., og
iøvrigt i Henhold til de i Dommen ansførte Grunde vil den være
at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for Overretten
efter Omstændighederne findes at burde ophæves. Processens
Omkostninger for Højesteret blive ligeledes at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande,
dog at Processens Omkostninger for bemeldte
Ret ophæves. Ligeledes ophæves Processens
Omkostninger for Højesteret. Til Justitskassen
betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved en den 10de April
1865 udstedt Declaration overdrog Citanten, Capitain Jagd paa Egebæks-
fande til sine Hovedcreditorer, Grosserer Rasmussen i Svendborg og Pant-

directeur Bierfreund i Odense, der ifølge Sagens Oplysninger havde forstrakt ham med betydelige Summer til Arbejder ved Ejørring Søes Udtørring m. v., Administrationen og Bestyrelsen af bemeldte Eiendom Ejørring Sø med Tilbehør, hvilket Forhold uigjenskabdeligen fra Citantens Side skulde bestaae saalænge, indtil han saae sig i stand til at afgjøre sin Gjælb til dem; i Declarationen er der derhos tilfagt Grosserer Rasmussen og Bankdirecteur Bierfreund samme Raadighed over Eiendommen i Administrationstiden som den, Citanten selv havde som Eier, saa at de efter bedste Ejsøn kunde disponere over og realisere Eiendommen og dens Frugter, medens det paalagdes dem at respectere de indgaaede contractmæssige Forpligtelser om Eiendommen. Efterat Grosserer Rasmussen og Bankdirecteur Bierfreund derpaa under 21de s. M. havde bemyndiget Kjøbmand Joh. F. Rasmussen i Odense til for dem at varetage det Fornødne ved Administrationens Overtagelse m. v. samt til at indsætte de Mænd, der paa deres Begne skulde forestaae den specielle Bestyrelse af Eiendommen og realisere de overskøbbige Inventariegenstande, indsatte Kjøbmand Joh. F. Rasmussen ved Fuldmagt af 4de Mai 1865 Indstævnte, Kammerraad, Procurator Lykke i Lihøved som Bestyrer af Ejørring Sø og Alt, hvad der isøvrigt var Gjenstand for Administrationen ifølge den ovennævnte Declaration af 10de April 1865, med samme Ret og Myndighed, som tilkom selve Administrationen, samt med Ret til at medtage en anden Mand til Medbestyrer, hvorhos det flutteligen hedder, at Regnskaberne maavedtliggen blive at tilfille Kjøbmand Joh. F. Rasmussen. Da Citanten imidlertid, efterat Indstævnte og den af ham tiltagne Medbestyrer, Kammerraad Knudsen til Ulstrup havde overtaget Eiendommens Bestyrelse, fandt Anledning til at bestride Gyldigheden af den trufne Ordning, idet han navnlig gjorde gjælbende, at de Betingelser, hvorunder han var indgaaet paa at udfæde Declarationen af 10de April 1865, og som blandt Andet angik Dækningen af den Ejørring Sø vedkommende uprioriterede Gjælb, ikke bleve opfyldte, ligesom han var utilfreds med den Maade, hvorpaa Eiendommen bestyredes, foranledigede de Skridt, han paa Grund heraf foretog, at Bankdirecteur Bierfreund efter at have begivet sig til Lihøved den 14de August 1865 anhängiggjorde en Gjøsteretsag mod ham til Betaling af 75,000 Rb. med Renter, men samme Dag affluttedes i Gjøsteretten et Forlig mellem dem, hvorved Bankdirecteur Bierfreund frasalbt Fordring paa Dom eller Forlig under Sagen for den paastævnte Capital, medens Citanten derimod forbandt sig til i December Termin s. A. at betale Bierfreund forffjellige andre Summer til Beløb ialt 80,000 Rb. med Renter. Det hedder derhos blandt Andet i Forliget, at Declarationen af 10de April s. A. sattes ud af Kraft, at Citanten herved overgav Ejørring Sø med alt Tilbehør som Pant til Brugelighed til Bankdirecteur Bierfreund under Administration af 3 Mænd, af hvilke Sidstnævnte skulde vælge 2 og den 3die, der valgtes paa Citantens Begne, skulde være Forligscommissair Esmann i Odense — der ogsaa senere modtog Valget —, at den hidtilværende Administration ophørte, saafnart den nye Administration, til hvilken Regnskabet fra den hidtilværende Bestyrelse og det mulige Overskud overgik, var bleven indsat, og at i

Tilsætte af Uenighed mellem Administrationens Medlemmer angaaende Eiendommens Bestyrelse skulde Spørgsmaalet forelægges Bankdirecteur Bierfreund til endelig Afgjørelse. Efterat det derpaa i Forligets 4de Post er udtalt, at denne Administration skulde vedvare, indtil den paagældende Gjæld var betalt eller Execution foretaget, samt at Regnskabet skulde aflægges og Overskudsbet udbetales til Citanten i det førstnævnte, men til Udlægshaveren i det sidstnævnte Tilfælde, bestemmes det i Forligets 5te Post, at det Beløb, som under Administrationstiden var indkommet eller maatte indkomme ved Salget af Inventariegenstande, skulde anvendes til Afbetaling paa den i Anledning af Sjørring Søes Bedrift siistede, af Citanten anerkjendte uprioriterede Gjæld, og forsaavidt dette Beløb ikke var tilstrækkeligt til at betale hele Gjælden, blev den tilbagestaaende Deel af samme at betale af Eiendommens første Indtægtsoverskud, og det hedder derefter endelig i Forligets 6te Post, at de foranstaaende Bestemmelser i 5te Post alene vedkom Administrationen, og at Spørgsmaalet om deres Opfyldelse eller Ikke-Opfyldelse ikke kunde anvendes mod Bankdirecteur Bierfreund eller benyttes til derfra at hente nogen Retsindsigelse mod Forligets Execution, naar Betaling til Forsaldstid udeblev. I Henhold til dette Forlig indsatte Bankdirecteur Bierfreund derpaa under 4de September s. A. for sit Vedkommende Indstævnte og Kammeraad Knudsen til Ulstrup til Administratorer for Sjørring Sø i Forening med Forligscommissair Gsmann i Odense, og den følgende Dag traadte denne nye Administration i Virksomhed; den 3die Januar 1866 blev der imidlertid efter Forliget gjort Udlæg i Eiendommen, som fra nu af bestyredes for Udlægshaveren først af Indstævnte og Kammeraad Knudsen indtil Midten af Marts Maaned og derefter af Indstævnte alene, indtil Citanten den 20de April 1866 ved Salget af en Deel af Eiendommen til Kjøbmand Joh. F. Rasmussen arrangerede sine Pengeforhold saaledes, at han frigjordes for Gjælden saavel til Bankdirecteur Bierfreund som til Grosserer Rasmussen, der begge under samme Dato udsedte en Declaration, hvorved de blandt Andet indstode for, at den af Citanten under 10de April 1865 udsedte Declaration og enhver Citanten efter Forliget af 14de August 1865 og den i Henhold til samme foretagne Executionsforretning paahvilende Forpligtelse var hævet, idet det tilføies, at Forligets Annullation ikke skulde kunne paaberaabes enten af Citanten eller af Bankdirecteur Bierfreund under en mulig Retsstrid angaaende Citantens uprioriterede Gjæld, ligesom Bankdirecteur Bierfreund i en af ham samme Dag udsedte særlig Declaration erkjendte, at Citantens mulige Ret ligeoverfor ham eller andre Vedkommende til at gjøre Krav gjældende vedrørende Dækningen af Citantens uprioriterede Gjæld ikke præjudiceredes ved det til Kjøbmand Joh. F. Rasmussen udsedte Etsjøde og de samme forntgoede Forhandlinger, saa at Citantens mulige Ret i saa Henseende blev ham forbeholdt.

I Henhold til det saaledes Paasærede har Citanten formeent sig berettiget til at gjøre Krav gjældende med Hensyn til, at Bestemmelserne i 5te Post af Forliget af 14de August 1865 angaaende Anvendelsen af Provenuet af folgte Inventariegenstande til Afbetaling paa den i Anledning af Sjørring

Søs Bedrifts sidste Gjæld og Dækning af sammes tilbageblaaende Deel ved Hjælp af Eiendommens første Indtægtsoverskud ikke skulle være blevne opfyldte, og idet han derhos ikke har villet anerkjende et af Indstævnte under 31te Marts 1866 til Bankdirecteur Bierfreund aflagt og af denne Indstævnte tilfattet Regnskab for fyldesgjærende, idet det navnlig ikke er ledjaget af de fornødne Bilag eller saabanne Oplysninger, at dets Rigtighed kan controlleres, har han under denne Sag i 1ste Instants paaflaaet Indstævnte som den Bestyrer af Eiendommen, der har foreslaaet Kasse- og Regnskabsbøgen i det hele paagjældende Tidrum, under Dagmødet tilpligtet at aflægge sig fuldstændigt, rigtigt, detailleret og documenteret Regnskab for det af ham som Bestyrer af Sjørring Søs fra 10de April 1865 til 20de April 1866 ved Salget af Inventarieregjenstande, Materialer m. v. oppebaarne Indtægtsbeløb samt detses Anvendelse til Afbetaling paa den af Citanten i Anledning af Sjørring Søs Bedrifts sidste og endnu den 10de August tilbageblaaende uprioriterede Gjæld, og, forsaavidt dette Indtægtsbeløb ikke har været tilstrækkeligt til at dække hele bemeldte Gjæld, da tillige for samme Tidrum Regnskab over Sjørring Søs samtlige Indtægter og de af Bestyrelsen foretagne under sammes Resfort hørende Udgifter, ligesom Citanten har paaflaaet Indstævnte tilpligtet at betale sig den Pengesum med Renter, der efter saaledes aflagt Regnskab maatte tilkomme ham. Ved Underretsbommen er Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale og Processens Omkostninger ophævede, og Citanten har derefter indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine nysansørte Paaflaade. Indstævnte har principaliter paaflaaet Sagen afvist fra Underretten og subsidiairt procederet til Underretsbommens Stadfæstelse.

Indstævntes Afviøkningspaaflaand er støttet paa, at Sagen urettelig skal være anlagt mod ham alene istedetfor mod den ved Forliget af 14de August 1865 indsatte Administration som en Heelhed, men denne først for Overretten fremsatte Paaflaand vil mod Citantens Protest ikke kunne komme i nogen Betragtning.

(Sluttes i næste Nr.)

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 40.

Den 14de Februar.

1873.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Fredagen den 24de Januar.

Nr. 56.

Capitain Jagd

contra

Kammerraad, Procurator Lykke (see forrige Nr.).

Det følger nu af Forholdets Natur og maa ogsaa ansees erkjendt af Citanten, at det Forhold, hvori Indskævnte har været stillet som Bestyrer af Eiendommen, deels i Tidrummet fra 4de Mai til 5te September som Besuldmægtiget for de Creditorer, til hvem Citanten ved Declarationen af 10de April 1865 havde overdraget Eiendommens Administration, deels i Tidrummet fra 3die Januar til 20de April 1866 som Besuldmægtiget for Udlægshaveren, ikke i og for sig har kunnet medføre nogen Regnskabspligt for Indskævnte umiddelbart til Citanten, men Citanten har navnlig villet gjøre gjældende, at der ved Forliget af 14de August 1865 paalagdes den samtidige under hans egen Medvirking indsatte Administration bestemte Forpligtelser til Betalingen af den omhandlede uprioriterede Gjæld, hvis Opslyselse Indskævnte ved at indtræde i Administrationen har paataget sig ubetinget og navnlig ogsaa i Forhold til Citanten som den ene af de Parter, mellem hvem Forliget affluttedes, samt gønstede naahængigt af de i Forliget indeholdte Bestemmelser angaaende Regnskabsaflæggelse til den anden Part, hvorhos Citanten har formeent, at Bestemmelsen i Forliget om, at Regnskabet fra den hidtilværende Bestyrelse og det mulige Overskud overgik til den nye Administration, maa medføre, at den Indskævnte efter Forliget paahvilende Regnskabspligt til Citanten ogsaa maa omfatte Tidrummet fra Udstedelsen af Declarationen af 10de April 1865, samt at det efter Proceduren og de ovennævnte Declarationer, der den 20de April 1866 udstedtes af Bankdirecteur Bierfreund og Grosserer Rasmussen, ei heller kan antages, at Indskævnte skulde være fritagen for Regnskabspligt til Citanten for Tidrummet fra Forligets Execution den 3die Januar 1866, indtil Rets-

XVI. Aargang.

forholdet den 20de April 1866 ordnedes ved Salget til Kjøbmand Joh. F. Rasmussen. Vel maa der nu gives Citanten Medhold i, at der ved 5te Post i Forliget ubetinget var foreskrevet Administrationen en bestemt Anvendelse af indkommende Midler, og at Citanten, i hvis Interesse Forliksten var givet, maatte være berettiget til at søre Indseende med, at denne Bestemmelse kom til Udførelse, og til at paatale dens Tilfidsbetættelse samt i Henhold til Forligets 6te Post gjøre Ansvar i saa Henseende gjældende mod Administrationen, deels forsaavidt det Tilfælde indtraadte, at Regnskabet for Bestyrelsen ifølge Forligets Bestemmelse blev at aflægge til Citanten; men der mangler derimod Føie til at antage, at Citanten efter Forliget skulde være berettiget til at foredre særligt Regnskabet aflagt til sig af den indsatte Administration eller at gjøre et umiddelbart Ansvar mod denne eller dens enkelte Medlemmer gjældende, efterat Administrationen var ophørt paa Grund af Forligets Execution. Det følger nemlig af Forligets Indhold i det Hele og navnlig af Bestemmelsen i Forligets 4de Post om, at Regnskabet skulde aflægges og Overskudet udbetales til Citanten, saafremt Administrationen ophørte paa Grund af, at Gjælden blev betalt, men til Udlægshøveren, saafremt der skete Execution, at Administrationen istun for det Tilfælde, at Citanten opfyldte Forliget ved Gjældens Indfrielse, skulde ansees at være sørt paa hans egne Vegne og for hans Regning, men i modsat Fald, naar Execution var foretagen, paa Bankdirecteur Bierfreunds Vegne som den, der havde erholdt Eiendommen til brugeligt Pant, hvoraf det atter maa være en Følge, at Indskævnte, efterat Execution havde fundet Sted, ikke kan ansees at staae Andre end Bankdirecteur Bierfreund til Regnskabet og Ansvar for Udførelsen af det Hverv, der i Henhold til Forliget havde været ham overbraget, og forsaavidt Citanten særligt har paaberaabt sig Indholdet af Forligets 6te Post, bemærkes, at Tilfendebegibelsen i samme om, at Bestemmelserne i Forligets 5te Post alene vedkom Administrationen, og at Spørgsmaalet om deres Opfyldelse eller Ikke-Opfyldelse ikke kunde anvendes mod Bankdirecteur Bierfreund eller benyttes til dersfra at hente nogen Rettsindsigelse mod Forligets Execution, efter den hele Sammenhæng alene kan betragtes som et for selve Administrationstiden gjældende Forhold, hvorved det særligt tilsigtes at bevare Forligets Exigibilitet ubindret af mulige fra Indholdet af Forligets 5te Post hentebe Indsigelser, hvorimod Forligets 6te Post hverken kan ansees at hjemle Bankdirecteur Bierfreund Ansvarssødhed, forsaavidt Indskævnte som hans Befuldmægtigede maatte under sin Administration i det paagjældende Tidrum have tilfidsbet Bestemmelserne i Forligets 5te Post, eller paasøre Indskævnte nogen særlig Regnskabspligt ligeoverfor Citanten, saafremt Administrationen ophørte paa Grund af Forligets Execution. Da der nu efter det Foransførte end mindre bliver Spørgsmaal om nogen Regnskabspligt eller andet særligt Ansvar for Indskævnte umiddelbart ligeoverfor Citanten for de Tidrum, hvori han har bestyret Eiendommen, deels forinden 5te September 1865 som Befuldmægtiget for Grosjerer Rasmussen og Bankdirecteur Bierfreund i Henhold til Declarationen af 10de April 1865, deels i Tidrummet efter Executionens Foretagelse som Befuldmægtiget for Sidstnævnte,

maa det saaledes billiget, at Indskævnte ved Underretsbommen er frifunden for Citantens Tiltale, og bemeldte Dom vil derfor efter Indskævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten vil Citanten efter Sagens Omstændigheder have at tilsvare Indskævnte med 30 Rd."

Mandagen den 27de Jantuar.

Nr. 324.

Advocat Henrichsen
contra

Kirsten Thygesen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, Løsgænger og Tiggert.

Nørhald, Støvring og Galthen Herreders Extrarets Dom af 24de October 1872: „Arrestantinden Kirsten Thygesen bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Cancelliraad Olsen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Jacoby 5 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 2den December 1872: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under denne Sag tiltales Kirsten Thygesen for Tyveri, Bedrageri, Løsgænger og Tiggert, men, forsaavidt angaaer Sigtelsen for Løsgænger, er Tiltalte ved Underretsbommen frifunden, og da Sagen alene er indanket til Overretten efter hendes egen Begjæring, men ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der saaledes ikke her for Retten Spørgsmaal om Tiltaltes Forhold i denne Henseende

Ved Tilstaltes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, der i den sidste Halvdeel af August Maaned b. A. havde brevet om uden Erhverv navnlig i Landsbyerne i Omegnen af Randers, har den 2den September b. A., efterat hun havde tilbragt den foregaaende Nat i en Kornstat paa Hastrup Mark, om Morgenens tidlig, medens det endnu var mørkt, tilvendt sig to sammenkoblede Faar, der tilbørte Gaardmand Mads Sørensen af Hastrup og stode tværede paa dennes Mark. De sjaalne Faar traf Tilstalte i Tøret ind til Randers, hvor hun, efter forgæves at have forsøgt at sælge dem, lod dem staa i en Kjøbmandsgaard, medens hun selv, da der imidlertid var opstaaet Mistanke om, at hun ikke paa lovlig Maade var kommen i Besiddelse af Faarene, atter forlod Byen. Faarene med tilhørende Tøir ere vurderede til 12 Rd. 3 Mk. og udleverede Besjjaalne, der har erklæret, at han ikke fordrer nogen Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tilstalte, der den 4de s. M. atter var kommen tilbage til Randers og var gaaet ind i Bærtshuusbotter Hans Rielsens Bolig, hvis Døre vare uafslaaede, har, da hun Ingen traf i Stuen, tilvendt sig et sammesteds liggende Skjort, som hun nogle Dage forud havde givet Rielsens Hustru i Bytte for en Hat. Det sjaalne Skjort er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 1 Rd. udleveret Besjjaalne, der har frasaldet Krav paa Erstatning.

Endvidere er det paa lignende Maade godtgjort, at Tilstalte den 31te August b. A. har indfundet sig hos sin Broder, Huusmand Anders Madsen Thygelsen af Aastrupgaardene og under Foregivende af, at hun vilde til Randers i Aulebning af Frielsesdagen, men syntes, at hun ikke kunde vise sig i den Dragt, hun var iført, formaaede bemeldte sin Broders Hustru til at laane sig en Kjole, et Forklæde og en Hue, som hun lovede at levere tilbage samme Dags Aften, men derefter har beholdt og tildeels har disponeret over, idet det ikke var hendes Hensigt at give det laante Tøj tilbage. Af de laante Gjenstande ere Kjolen og Forklædet, der tilsammen havde en Værdi af 6 Rd. 2 Mk., senere komne Eierinden til Hænde, og denne har ansat Værdien af den ikke tilstedebragte Hue til 1 Rd., men frasaldet Krav paa Erstatning.

Endelig har Tilstalte vedgaaet, at hun i den Tid, hvori hun som meldt i August Maaned b. A. har brevet om uden Erhverv, har havt sit Underhold ved Betseri.

Tilstalte, der er født i Aaret 1846 og ved Gjerlev Dnsld Herredens Extrarets Dom af 27de Marts b. A. er anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvilken Straf hun, der paa den Tid var frugtommelig, har affonet med Fængsel paa sædvanlig Fængselstid i 40 Dage, vil for sit ovennævnte Forhold være at ansee efter Straffelovens § 230 1ste og 2det Led og § 253 samt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste."

Nr. 325.

Advocat Nellemann

contra

Morten Christian Hansen (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretten's Dom af 28de December 1872:
„Arrestanten Morten Christian Hansen bør straffes med Fængsel
paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede denne
Action's Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor,
Procuratorerne Winther og Kalko med 5 Rd. til hver. At efter-
kommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretten's Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium til Advocat Nellemann og
Statsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Mor-
ten Christian Hansen, der er født den 15de April 1852 og ved denne
Rets Dom af 28de October s. A. anseet efter Straffelovens §§ 228 og 257
med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nærværende mob
ham for Tyveri anlagte Sag er ved egen med det isørigt Dplyste stemmende
Tilstaaelse overbeviist at have sidstafvigte 28de November, medens han opholdt
sig i et Værelse i Gjæstgiverstedet „Solger Danst“, sjaalet en samme Sted
beroeende, Arbeidsmand Harald Svendsen tilhørende, til 3 Rd. vurderet Frakke,
hvori af Værdigenslaude laa en Paanesjeddel af Værdi 3 Mk., saa vil han nu
blive at dømmes efter fornævnte Lovs § 230 1ste Led, efter Omstændigheberne
til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.“

Nr. 319.

Advocat Levinson

contra

Benedikt Sveinson (Defensor Bunken),
der tiltales for Overtrædelse af almindelig Straffelov for Island
af 25de Juni 1869 § 102.

Gullbringu og Kjosar Sjøsfels Extrarets Dom af 18de Marts
1872: „Tiltalte, forhenværende Overdommer Benedikt Sveinson

har at betale til Landskassen 100 Rd. i Mulct; derhos har han at betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes under Afsærb efter Loven 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse."

Den islandste Landsoverrets Dom af 15de Juli 1872: „Den appellerede Underretsbdom bør ved Magt at stande; saa bør og Tiltalte at betale alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Overretsprocurator Páll Melsted og Søn Submundsøn 6 Rd. til hver. Den idømte Mulct bør udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og den at efterkomme under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

Da de under nærværende Sag paatale Sigtelser imod den islandste Landsoverret eller dens enkelte Medlemmer ere fremsatte af Tiltalte deels i en trykt Afhandling deels i en i et Blad indrykket Artikel, foreligger der ikke nogen saadan personlig Tiltale, som Straffeloven af 25de Juni 1869 § 102 maa antages at forudsætte. Tiltaltes Forhold i den nævnte Henseende vil saaledes være at bedømme efter Bestemmelserne i bemeldte Straffelovs Capitel 21, efter hvis § 225 Sagen alene kunde være Gjensstand for privat Paatale. Tiltalte bliver som Følge heraf at frifinde for Justitiens Tiltale, hvorhos Actionens Omkostninger ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Benedikt Sveinsøn bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, berunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advocat Levinson og Etatsraad Bunken for Høiesteret 10 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.

I den indanlede Doms Præmisses hedder det: „I denne Sag, som er paadømt i 1ste Instants ved Gullbringu og Kjosar Systsels Exrrets Dom, affagt 18de Marts d. A., er forhenværende Assessor i den islandste Landsoverret Benedikt Sveinsøn, som aldrig tidligere er straffet af det Offentlige, efter Stifts og Sønderamtets Ordre i dets Skrivelse af 7de j. M. i Justitiens

Ravn tiltalt for i et Skrift, som han udgav ifjor Vinter, og i en Belysendtgjærelse i „Ejboldsur“, 24de Aarg. Nr. 17 og 18, udtømmet 9de s. M., annoncerede for Publicum med saalydende Overtskrift: „Den islandste Landsoverrets endelige Dom i Sagen: Afsesfor Benedikt Sveinsson contra Kjøbmand H. Th. A. Thomsen i Kjøbenhavn om Bandlekning og Fagefangst i Ellidavaerne m. m., afsagt 18de September 1871, udgivet med indledende Betragtninger og Anmærkninger af Dverrettsdommer Benedikt Sveinsson paa Ellidavatn,“ — med ærekrænkende og saarende Ord og Udtalelser om Landsoverrettens Dommere, og i Særdeleshed ved i Afhandlingens Slutning at sige om Rettens Justitiarius Th. Jonasson og Afsesfor Magnus Stephensen, at de enten af Uvidenhed, usforsvarlig Skjedsløshed eller med Forsæt have forbigaaet, forvansket og fordreiet den omhandlede Sags Hovedpuncter med Uandheder i det factiske, Forvanskninger i det Juridiske og Freilgreb i det Processuale, at have forset sig mod Straffelovens § 102, og er han ved fornævnte Extraretsdom tilpligtet at betale 100 Rb. i Mulct til Landekassen samt alle de af Sagen flydende Omkostninger. Denne Dom er appelleret efter Domsældtes Dnsste og ligeledes fra det Offentliges Side.

Hvad Sagens Natur angaaer, saa har baade Tiltalte selv i sit Forsvar for Herredsretten og hans Defensor her for Retten gjort gjældende, at det Offentlige ikke er denne Sags rette Saggiver eller har nogen Hjemmel til at sagløge Tiltalte ifølge Straffelovens § 102, saavel forbi Tiltattes paalagte Forhold hverken directe kunde komme ind under dette Lovsteds Ord eller efter sin Natur analogisk blive hensørt dertil, eftersom hans Dabel mod vedkommende Dommere var fremsørt i et trykt Skrift og bygget paa videnskabelige Undersøgelser og Grunde; at de fornærmelige Ord, for hvilke han saggives, ere ligesrem ene og alene ublejede af og stattede paa de af ham i Afhandlingen anførte Data og Facta, saaledes at deres Strafbarhed ikke vil kunne paadømmes uden ved at undersøge og prøve den i Skriftet paatalte Landsoverretsdom, hvilket underordnede Dommere ikke skulle være competente til; at det ikke er Niemebet med nævnte § i Straffeloven at beskytte Dommere og andre Embedsmænd mod slige Angreb, men at de selv skulle værge sig derimod, og at derfor de alene ere Saggivere i saadanne Forhold; de have paa Grund heraf fordret Tiltalte fritjendt for det Offentliges ubesiedte Anklage i denne Sag.

Selv om det ikke kan nægtes, at den paalagte Afhandlings Slutningspassus, hvis Slutning er optagen og belyndgjort i Bladet „Ejboldsur“, indeholder en ærekrænkende Betydning, særlig personlig mod Majoritetten eller Rettens to Dommere, som kommer ind under den nye Straffelovs 13de Capitel, og som derfor særskilt kunde være bleven paatalt af selve de to nævnte Dommere, saa kan Retten — idet der tages Hensyn til, at Afhandlingen ifølge den Maade, hvorpaa Sagen er anlagt, ikke her kan gjøres til Gjenstand for Prøvelse eller Betsømmelse efter Straffelovens § 225 — ikke Andet end komme til det samme Resultat som Underretsdommeren, nemlig at Afhandlingens Slutning indeholder krænkende Invektiver mod Landsoverretten selv i sin Heelhed som Domsol og de Mænd, af hvilke den er bestat, i Anledning af de

Forretninger, som Retten har foretaget, idet de røgtebe deres Embede, og da det her gjælder en Forfølse mod Embedsmænds eller Dommeres Ufrankelighed i Antebning af deres Gjerning, som, hvad Beskyldningen angaaer, i dette Tilfælde alene skal komme under en overordnet Rets Prøvelse, saa synes Tiltalte isølge den nye Straffelovs § 102 passende at burde idømmes en Mulct af 100 Rd. Km., som bliver at betale til Landskassen. Det følger deraf, at Sagen er anlagt paa det Offentliges Vegne, at Actors senere gjorte Paastand om, at de paaklagede Ord maae blive dømtede bøde og magtesløse, ikke vil kunne tages tilfølg, da det er indlysende, at, siden de fornærmelige Ord belægges med Mulct, saa hæves derved deres Betydning ligeoverfor de Angrebne som Overrettens Medlemmer.“

Nr. 327.

Advocat Levinsen

contra

Christian Peter Brodersen (Defensor Nellemann),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te December 1872:
„Tiltalte Christian Peter Brodersen bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Lange med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende mod Tiltalte Christian Peter Brodersen for Overtrædelse af Straffelovens § 101 anlagte Sag er det beviist ved hans egen med det isvrigt Dptiske stemmende Tilfæelse, at han sidstafvigte 20de November Klotten mellem 10 og 11 Aften, efterat Politiasffistent Thor Niels Broch Thorsten i Embeds Medfør havde paalagt ham og flere andre Personer, som paa Gaden gjorde sig skyldige i et stienbe Forhold, at være rolige og forlade Gaden, har, uagtet han kjendte Politiasffistent Thorsten, som besuden fremviste Politifillet, og antog, at denne

hanlebe i sin Egenkab som saadan, under den imellem dem navnlig ved Tiltaltes egen Afværd fremkaldte Ordværling brugt en Dyrking, der gik ud paa, at han den foregaaende Aften havde hørt blive sagt, at Politiasistent Thorsten ikke var bedre værd end at hænges paa en Lygtepæl.

Det maa nu vel antages, at Tiltalte virkelig har hørt en Udtalelse som den ommeldte blive anvendt Aftenen forinden, men da den Brug af samme, som han gjorde ligeoverfor Politiasistent Thorsten, ikke desto mindre maa ansees som en haanlig eller ialfsald fornærmelig Tiltale, saa vil han, der har opgivet at være 29 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, blive at dømmes efter Straffelovens § 101, og findes Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage."

Tirsdagen den 28de Januar.

Nr. 318.

Advocat Mellemann

contra

Jep Jørgen Ipsen (Defensor Brod), .

der tiltales for det i Straffelovens § 156 omhandlede Forhold.

Kønne Kjøbstads Extrarets Dom af 19de December 1872: „Tiltalte Jep Jørgen Ipsen bør hensesættes til simpelt Fængsel i en Maaned; saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Lund 4 Rd. og til Defensor, Procurator Ipsen 3 Rd. At efterkommes under Afværd efter Loven."

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte for de af ham i den under Sagen omhandlede Bladartikel fremsførte Udlabelser er anseet straffskyldig efter Straffelovens § 156, men hans Straf findes efter samtlige foreliggende Omstændigheder at kunne fastsættes til en Bøde af 20 Rd. eller, hvis den ikke fuldt betales inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, til simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Ryttingsdommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jep Jørgen Ipsen bør til Statskassen bøde 20 Rd. eller, hvis han ikke fuldt betaler samme inden

4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse, hængsattes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bøyttingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Nellemann og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Jep Jørgen Ipsen af Rønne for det i Straffelovens § 156 omhandlede Forhold i Anledning af en i Bladet „Bornholms Tidende“ for Fredagen den 2den November d. A. Nr. 131 indtrykt Artikel med Ovefskrift: „Gjenoptagelsen blandt Folkekirkens Præster“.

I denne Artikel, som Tiltalte har erkjendt at have forfattet og ladet indtrykke, har han betjent sig af forbaanende Udladelser om den danske Folkekirkens og dens Geistligheds Troeslærdomme og Gudsdyrkelse, idet han ved at berette, at Pastor Trandberg er bleven optaget blandt Folkekirkens Præster, blandt Andet udtaler sig paa følgende Maade: „Men naar der siges, at han gjenoptages blandt Folkekirkens Præster, saa maa man vel, helst uden at Nogen skalde føle sig fornærmet derover, tillade sig at spørge, om Meningen er, at han skalde holde Trop med „det geistlige Plattenflagerlaug, som har bemægtiget sig Firmaet Jesus Christus og under Navn af Christendom gjort brillante Forretninger?“ Naturligviis, dersom der kunde blive ført noget Beviis for, at intet saadant Laug eksisterer, at Præster med Familie ikke leve af, at Folk ere Hyltere eller at gjøre dem til Hyltere og at bevare dem i at være Hyltere, da bliver det en heel anden Sag; men nei, et saadant Beviis kan vel neppe føres, og man bør derfor ikke forundre sig over, om Pastor Trandberg nærmer sig mere henimod Statskirkens Præster, eller om han drager ind i Kirken for at udrense Augias Stalbene derinde med sit Ild-Blod, saa der kunde blive Syn for „Gjenoptagelsen blandt Folkekirkens Præster“.

Ved disse Udladelser maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Straf efter Straffelovens § 156, uden at det, som Tiltalte og hans Defensor have anført i saa Henseende, kan komme i videre Betragtning, og navnlig kan den af dem anførte Omstændighed, at de ovenansførte Udladelser skulle være udbragne af et i 1855 udgivet Skrift af Søren Kierkegaard, ikke ophæve Tiltaltes Straffskyld, da det ikke i Artiklen paa nogenformelt Maade er antydet, at Udladelseerne ikke skalde være Tiltaltes egne, ligesaa lidt som det, at de samme eller lignende Ytringer tidligere skulle være gaaede upaatalte hen, kan komme Tiltalte tilgode.

Straffen for Tiltalte, der er født den 13de Marts 1831 og ikke tidligere er tiltalt eller straffet, findes passende at kunne ansættes til simpelt Fængsel i en Maaned.“

Nr. 328.

Advocat Nellemann

contra

Christoffer Jørgensen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 12te November 1872: „Arrestanten Christoffer Jørgensen af Tidsvilde bør henhættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Holdt 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Januar 1873: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Auditeur Mundt og Verggreen betaler Arrestanten Christoffer Jørgensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde tændes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Nellemann og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Under nærværende, fra Kronborg vestre Birk's Extraret hertil Retten indankede og mod Arrestanten Christoffer Jørgensen for Tyveri anlagte Sag er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der bestrykes ved det isvrigt Dphyste, godtgjort, at han den 27de September s. A. fra en Gaard i Orby, hvor der samme Dag var blevet afholdt Auction, har sjaalet 2 Spande, som af Kjøberne vare udsaaente til Værtshuusholder Ole Jensen, der havde Bevartning ved Auctionen. Spandene, der af Rettsvidnerne ere vurderede til 10 Mk., medens de efter Arrestantens Formening ifkun have en Værdi af 8 Mk. à 8 Mk. 8 ø, ere under Sagen komne tilstede og tilbageleverede Ole Jensen.“

Arrestanten, der er sødt den 25de Februar 1831 og tidligere ifølge Krigsretsdomme af 14de Juni og 26de October 1855 for Tyveri er bleven henholdsvis anseet efter Frdn. 11te April 1840 §§ 1, 43 og 78 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage m. v. samt frifunden for videre Tiltale, ifølge Højesteretsdom af 27de August 1862 for uhjemlet Besiddelse af

stjaalne Koster efter Frdn. 11 te April 1840 §§ 22 og 25 som for 2den Gang begaaet Hæleri er bleven anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt ifølge Høiesteretsdom af 19de October 1868 for Tyveri efter Straffelovens § 238 cfr. § 228 som for 3die Gang begaaet Hæleri ligeledes er bleven anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil nu for dette Forhold, der tillige bliver at tilregne ham som 2den Gang begaaet Tyveri, efter Straffelovens § 238 cfr. § 241 og § 230 være at dømmes som for Hæleri 4de Gang begaaet, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Forbedringshunsarbejde i 8 Maanedre findes passende, ligesom bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 298.

Advocat Brod

contra

Johanne Marie Bloch eller Bloch, Lynbechs

fraskilte Hustru (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de November 1872: „Arrestantinden Johanne Marie Bloch eller Bloch, Lynbechs fraskilte Hustru bør for Actorens Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at hun udreder Actionens Omkostninger og berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Westrup og Schack med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Forjaaviddt Arrestantinden Johanne Marie Bloch eller Bloch, Lynbechs fraskilte Hustru, der er født den 7de Februar 1818 og senest anseet ved denne Rets Dom af 6te Juli 1869 i Henhold til Danst Lovs 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 1ste Led som for 3die Gang begaaet Hæleri og efter samme Lovs § 100, jfr. § 98 2det Led, og § 101 med Forbedringshunsarbejde i 1 Aar, under nærværende, mod hende for Tyveri eller

Hæleri anlagte Sag sigtes som skulbig i en af disse Forbrudelser med Hensyn til et itusfskaaret Lagen, et Haandklæde, et Par Strømpestøkker og 2 Røgler Garn, hvilke i det Hele til 5 Mk. vurderede Ting den 5te August d. A. bleve fundne i den Arrestantinden i hendes daværende Egenkab som Waagekone ved Koppelazarethet i Frue Arbeidshuus her i Staden til Brug anvist Seng, og om hvilke det edeligen er forklaret af Stuekonerne paa bemeldte Lazareth Louise Amalie Brinckmann, Pederjens separerede Hustru og Ida Marie Lund, Bøvær Peterjens Enke, at de havde henført til Lazarethets Inventarier, og af dette Inspecteur Adam Leopold Ferdinand Fabricius, at Tingene vare frakomne Lazarethet uden hans Vidende og Billie, fremkalde vel de tilveiebragte Oplysninger og deriblandt Sidstnævntes edelige Forklaring om, at Arrestantinden for ham havde tilskaaet, at hun havde taget Gjenstandene og itusfskaaret Lagenet for af samme at lye sig et Par Breenklæder, en ikke ringe Formodning om Arrestantindens Straffskyld, men dog intet til mod hendes Benægtelse at bømme hende tilstrækkeligt Beviis, allerede af den Grund, at det ikke mod Arrestantindens Benægtelse kan anses beviist, at hun har været i Besiddelse af Gjenstandene, og det saameget mindre, som Sengen stod i et Bærelse, hvori der var i det Hele 7 Senge, og benyttedes skifteviis til Sovested af fornævnte Anderjens Enke og Arrestantinden.

Og da denne ei heller iøvrigt i nærværende Sag er bleven overbeviist om noget strafbart Forhold, saa maa hun blive at frifinde for Actors Tiltale, medens hun dog findes at maatte paalægges Udredelsen af Actionens Omkostninger.“

Onsdagen den 29de Januar.

Nr. 169.

Advocat Klubien
contra

1) **Andreas Sørensen**, 2) **Anders Mogensen**, 3) **Ole Hansen**, 4) **Bendix Christensen** og 5) **Hans Peder Jensen** (Defensor Nellemann),

der tiltales for de af dem som Giere af Ledderne Matr. Nr. 14, 19, 10a, 11 og 6 i Kragelund Skov foretagne ulovlige Rydninger af bemeldte Skov.

Udsagaard med flere Herreders Extrarets Dom af 10de October 1871: „De Tiltalte Andreas Sørensen og Ole Hansen bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. De Tiltalte Anders Mogensen, Bendix Christensen og Hans Peder Jensen bør til Statskassen aarlig bøde respective 8 Rd., 8 Rd. og 16 Rd., indtil de for vedkommende Ministerium lovligen godtgjøre til Skovs

Opføstning igjen at have hver for sit Vedkommende indfreet de ovenomhandlede, af dem ryddede Arealer paa henholdsvis 1 $\frac{1}{2}$, 1 $\frac{1}{2}$ og 2 $\frac{1}{2}$ Tønde Lands Størrelse eller andre ligesaa store, til Skoddyrkning ikke tidligere bestemte Strækninger, og siden respective 4 Rbd., 4 Rbd. og 8 Rbd. aarlig, indtil de ligeledes hver for sit Vedkommende godtgjøre, at den unge Skov paa de indtagne Strækninger har naaet en saadan Væxt, at den, om den endog var uindhegnet, ikke af Kreaturer kunde beskadiges. Saa bør og de Tiltalte Anders Mogensen, Bendix Christensen og Hans Peder Jensen hver med en Trediedeel at udrede samtlige Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretsprocurator Morville 10 Rbd. og til Defensor, Procurator Kjer 8 Rbd. At efterkommes under Adfærd efter Loven."

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Februar 1872: „De Tiltalte Andreas Sørensen, Anders Mogensen, Ole Hansen, Bendix Christensen og Hans Peder Jensen bør for Justitiens Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Cancelliraad Møller 8 Rbd. til hver, udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Ophøjninger ikke findes at kunne lede til andet Resultat end det i Dommen antagne, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Klubien og Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Rbd., der udredes af det Offentlige.

I den inbankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende Sag tiltales Eierne af Loddene Matr.-Nr. 14, 19, 10 a, 11 og 6 i Kragelund Skov Andreas Sørensen, Anders Mogensen, Ole Hansen, Bendix Christensen og Hans Peder Jensen, Alle af Kragelund for de af dem foretagne ulovlige Rydninger i bemeldte Skov.

De Tiltalte have hver for sig indbrønnet at have i de ovennævnte, til beres respective Eienomme hørende Lodder ryddet større eller mindre Stræk-

ninger, der dog efter deres Forklaringer for største Delen kun vare bevogede med Birk, Bøverasp, Hæsel og Egepurrer samt nogle forkrøblede Ege; men medens der for de Tilstalte Andreas Sørensens og Ole Hansens Vedkommende allerede af den Grund ikke kan blive Spørgsmaal om Ansvar, at de af dem henholdsvis i Lodderne Matr.-Nr. 14 og Nr. 10 a rydbede Arealer hvert for sig ikke udgjøre 1 Td. Land g. M., kan det overhovedet ikke ansees oplyst, at de paagjældende Skovskræninger henhøre til dem, som det ved Frdn. 27de September 1805 er gjort Cierne til Pligt at vedligeholde og frede.

I denne Henseende bemærkes, at to under Sagen fremkomne Erklæringer fra vedkommende Forstembedsmand alene gaae ud paa, at Bevogningen paa de ommeldte Parceller, der paa et i hans Embedsarchiv betoende Kort over Skovgrunde paa Kragelund Byg Jorder — om hvilket Korts Oprindelse og Affattelsestid der isørigt mangler nærmere Oplysning — ere betegnede som Skov, ved en af ham i Aaret 1870 foretagen Undersøgelse befandtes at bestaae af ældre Ege med Hæsel under, og at han anseer det for utvivlsomt, at hele det paagjældende Areal i Aaret 1805 har været Skov, hvorimod han ikke seer sig istand til at oplyse, hvorledes Skovens Bessaffenhed paa den Tid har været. Der mangler saaledes fornøden Bisthed for, at der, da Frdn. 27de September 1805 emanerede, har staaet Overkov paa de under Sagen omhandlede Parceller, der, efter hvad de Tilstaltes Defensor for Underretten har anbragt, ikke skulle være ansatte til Skovskuldsbartorn, og vel fremgaaer det af Sagens Oplysninger, at, efterat det daværende lgl. Rentekammer i Skrivelse til Amtmanden over Viborg Amt af 23de (eller 24de) August 1839 havde tilkendegivet, at samtlige de sydlig beliggende Skifter i Kragelund Skov — til hvilke de herunder Sagen omhandlede Parceller maae antages at henhøre — vilde, forsaavidt de faldt indenfor de paa et medfulgt Kort affatte Grænser, fremdeles være at conservere, blev det ved et af Amtmanden i Mai 1840 i den Anledning sammenkaldt Møde vedtaget af de daværende Lodsieiere, at samtlige de ommeldte Skifter skulde, som det hedder, tilsammen fredes, og ikke mindste Græsning deri taales, ligesom der ogsaa er fremlagt en Udskrift af vedkommende Panteprotocol, hvorefter der under 22de November 1850 er tinglæst en i Aaret 1849 imellem Lodsieierne i Kragelund Skov — deriblandt de Tilstalte N. Mogensen, O. Hansen og S. P. Jensen — for Landvæsencommissionen indgaaet Forening om Antagelsen af en Skovfoged m. m., hvilken Forening nærmest maa antages at gaae ud fra den Forudsætning, at Kragelund Skov var Frelskov; men om det end hører i Forbindelse med Alt, hvad der isørigt foreligger, maatte antages, at den ovennævnte, i Aaret 1840 ligeoverfor det Offentlige indgaaede Overenskomst om Skovens fremtidige Fredning maatte, sjøndt den ikke er tinglæst, være bindende for de nuværende Besiddere og navnlig for de Tilstalte, findes det dog ikke, at Overtrædelser af denne Overenskomst, af hvilken det ikke kan slutes, at Lodsieierne have anseet sig pligtige til at vedligeholde Skoven som fredskovpligtig efter Frdn. 27de September 1805, kunde paadrage de Tilstalte Ansvar efter bemeldte Forordning eller overhovedet gjøres til Gjenstand for offentlig Paataale.

Efter det Anførte vilde saaledes samtlige de Tiltalte være at frifinde for Justitiens Tiltale, hvorhos Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rb. til hver, vilde være at udrede af det Offentlige.“

Mandagen den 3die Februar.

Nr. 329.

Advocat Henrichsen

contra

Carl Wilhelm Willumsen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de Januar 1873:
 „Arrestanten Carl Wilhelm Willumsen bør straffes med Arbejde i Rjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage samt derhos udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 41.

Den 2de Februar.

1873.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Mandagen den 3die Februar.

Nr. 329.

Advocat Henriksen
contra

Carl Wilhelm Willumsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Carl Wilhelm Willumsen, der er født den 24de September 1834, og som tidligere er straffet blandt Andet ved nærværende Rets Domme af 22de April 1865 efter Forordningen af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, af 29de November 1870 efter Loven af 3die Marts 1860 om Stroffen for Løsgænger og Bettleri § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage og af 14de Januar 1871 efter samme Lovs § 3 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage samt ved Koeskilde Politirets Dom af 6te Marts 1871 efter samme Lovs §§ 1, 2, 3 og 5 og ved Sors Byg Etrarets Dom af 12te October 1871 efter samme Lovs § 3 og Straffelovens § 100 med Fængsel paa Band og Brød henholdsvis i 8 og i 2 Gange 5 Dage, under nærværende Sag ved egen med det iøvrigt Dyphste stemmende Tilslaaelse er overbevist at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 6te Juli forrige Aar under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold ved at have undladt at melde sig til samme, da han den 15de forrige Maaned vendte tilbage hertil Staden fra Tydskland, samt derhos siden den Tid at have ernæret sig ved Bettleri, vil han paany være at ansee efter fornævnte Lov af 3die Marts 1860 §§ 1, 3 og 5 efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage.“

Nr. 306.

Advocat Brod

contra

Christine Hansen og **Rasmus Madsen** (Def. Hansen),
der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for falsk
Forklaring for Retten.

Sunds Gudme Herreders Extrarets Dom af 30te Mai 1872:
„De Tiltalte Christine Hansen og Rasmus Madsen bør hensættes,
Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Sidst-
nævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage samt
in solidum udrede alle af deres Arrest og Actionen flydende Om-
kostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Schandorff og
til Defensor, Procurator Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes
under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de October
1872: „Tiltalte Christine Hansen bør for Justitiens Tiltale i
denne Sag fri at være. Tiltalte Rasmus Madsen bør hensættes
i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. I Henseende til Actionens
Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande.
Salairret til Actor for Overretten, Procurator M. Møller 5 Rd.
udredes af de Tiltalte hver med det Halve. At efterkommes
under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Advocaterne Brod og Hansen
tillægges i Salarium for Høiesteret hver 15 Rd.,
der udredes af de Tiltalte hver med det Halve.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende, fra
Sunds og Gudme Herreders Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte
Christine Hansen for Tyveri og Tiltalte Rasmus Madsen for falsk
Forklaring for Retten.

Ved egen Tilnaelse og det isvrigt Oplyste er det beviist, at Tiltalte
Christine Hansen, medens hun tjente Forpagter Kjødt paa Brudagergaard ved
Svendborg som Meierisse fra 1ste Mai til 12te September f. A., har taget
Smør i Meierilocalet deels til eget Brug deels til Brug for Gaardens 3

Tjenestepiger. Det er oplyst, at det Smør, som Forpagter Rjødt lod give sine Piger, og som kjøbtes i Svendborg, ikke var godt, men havde en hæslig Smag og Lugt, hvorfor de jevnlige henvendte sig til Meierken om at faae Smør af Gaardens eget Product, hvilket hun da gav dem. Det fremgaaer af Sagen, at Tiltalte i Reglen daglig i en Tid af omtrent 3 Maaneder har leveret Pigerne, snart den ene, snart den anden, Smør til deres Mad fra Meieriet, hver Gang saa meget, at der var nok til et Par Stykker Brød for hver Pige. Tiltalte har forklaret, at hun antager, at hun vel i det Hele kan have taget omtrent et Par Risbund Smør til eget og Andres Brug, og at Værdien er 3 Mk. pr. Pd. Foraaavidd Tiltalte maa antages i et senere Forhør at have villet tilbagekalde sin Tilnaaelse om, hvor meget Smør hun har taget, vil der ikke kunne tages Hensyn til Tilbagekaldelsen.

Uanset det ikke ubetydelige Quantum Smør, som Tiltalte i det Hele har taget i Meieriet, findes det foreliggende Forhold dog efter samtlige Omstændigheder, navnlig naar hensees til, at det kun var et ubetydeligt Quantum, der hver Gang blev taget, og at Borttagelsen skete til umiddelbar Fortæring, at kunne henses under Straffelovens § 235, og den Omstændighed, at Tiltalte, som det sees af Sagen, har vidst, at hun gjorde sig skyldig i en Ulovlighed, naar hun tog Smør i Meieriet, og til den Ende paa forskjellig Maade har søgt at skjule dette sit Forhold, ubelukker ikke Anvendelsen af § 235. Da nu Forpagter Rjødt har frasalbet Sagens Paataale, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1848 og ikke forhen tiltalt, være at frifinde for Justitiens Tiltale.

Under en mellem forrævnte Christine Hansen og Forpagter Rjødt verserende civil Sag, hvorunder hun søgte denne til Betaling af skyldig Løn, medens Rjødt contrasagsøgte hende til Erstatning for Smør m. m., lod Forpagter Rjødt Tiltalte Rasmus Madsen indstævne som Vidne. Ved denne Leilighed foreklarede Tiltalte den 7de December f. A. i Sunds Oudme Herredets Politiret — uden dog at blive eedfæstet — at Christine Hansen issor Sommer, medens hun tjente paa Brudagergaard, havde kjøbt Smør af ham for 2 Mk., hvoraf omtrent 1 Pd. var kjøbt efter 12te September, Resten i Forveien. Da der opstod Formodning om, at denne Forklaring var urigtig, blev Tiltalte anholdt og fremskillet for Forhør den 26de Januar d. A., men han paastod, at den Forklaring, han som Vidne havde aflagt under den private Sag, i Et og Alt var rigtig, og at han fremdeles var villig til at aflagge Eed paa samme. Men efterat Tiltalte samme Dag var bleven belagt med Arrest, har han i et den 30te Januar d. A. optaget Forhør tilnaaet, at hans den 7de December f. A. afgivne Forklaring var falsk, og maa det Urigtige i samme antages at bestaae i, at den største Deel af det Smør, som han solgte Christine Hansen, blev solgt hende før den 12te September f. A. Tiltalte har vel senere tilbagekaldt sin Tilnaaelse, men hertil vil ikke kunne tages Hensyn. Tiltalte vil derfor ikke kunne undgaae Ansvar for falsk Forklaring for Retten med Hensyn til hans den 7de December afgivne Forklaring; men da han ved denne Leilighed tillige mødte i Retten som Besuldmægtiget for Christine Hansen — hvilken Stilling Tiltalte maa antages at have urgeret, idet

en Bemærkning herom endog er tilført Politiprotocolen umiddelbart før Vidneforklaringen — er det ikke nantageligt, at det er denne hans dobbelte Stilling deels som Vidne deels som Befuldmægtiget for den ene Part, der har influeret paa hans Vidnesbyrd, og han vil derfor blive at ansee efter Straffelovens § 146 2det Led, og findes Straffen for Tiltalte, der er sødt i Aaret 1802 og ved Høiesteretsdom af 20de Juni 1843 er frifunden for videre Tiltale for Brandstiftelse og Assurance-svig, at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneber.

3 Genhold til det Anførte vil Herredstingsdommen, ved hvilken Tiltalte Christine Hansen er anseet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage og Tiltalte Rasmus Madsen efter samme Lovs § 146 cfr. § 23 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, være at forandre. Derimod vil den være at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte de Tiltalte.“

Nr. 314.

Advocat Brod

contra

Jøn Olafsson (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Forordningen af 27de September 1799.

Gullbringu og Rjofar Selskels Exrærets Dom af 4de Juli 1872: „Den Tiltalte Jøn Olafsson bør at betale en Mulct af 100 Rigsdaler til Seltjarnarnæs Kops Fattigkasse. Desuden bør det af ham trykte og udgivne Blad „Småvegie“ Nr. 1 og 2, 1ste og 2det Dplag 1872 confisteres; ligeledes bør Tiltalte at ubrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger. Den idømte Mulct at ubrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Den islandske Landsøverrets Dom af 14de October 1872: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. Desuden bør Tiltalte at betale en Mulct af 2 Rd. til Seltjarnarnæs Fattigkasse for usømmelig Skrivemaade og endvidere alle af Sagens Appel lovligen flydende Omkostninger, derunder Salair til den beskikkede Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Páll Melsted og Jøn Gudmundsson 5 Rd. til hver især. At efterkommes inden 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

For den i den indankede Dom omhandlede, af Tiltalte begaaede Overtrædelse af Forordningen af 27de September 1799 § 16 cfr. § 15 maa det billiges, at han efter førstnævnte § sammenholdt med Forordningen af 24de Januar 1838 § 3 er anset med en Bøde af 100 Rd. til vedkommende Fattigkasse. Hvad angaaer den Tiltalte for usømmelig Skrivemaade idømte Bøde og Actionens Omkostninger, tiltrædes ligeledes Dommens Bestemmelser, dog at han ifølge Forordningen af 23de December 1735 § 2 endvidere vil have at bøde 2 Rd. til Justitskassen.

Thi kendes for Ret:

Randsverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Tiltalte endvidere bør bøde 2 Rd. til Justitskassen. 3 Salarium til Advocaterne Brod og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Ved Gullbringu og Kjosar Eysfels Eyraræts Dom af 4de Juli d. A. er Jón Olafsson, dengang hjemmehørende paa Ellibavatn for Overtrædelse af Forordning af 27de September 1799 §§ 15 og 16 bleven idømt en Mulct af 100 Rd. og til at udrede alle Sagens Omkostninger, hvorhos der i Dommen er bestemt, at det Skrift, der havde givet Anledning til Actionen, skulde confiskeres. Denne Dom har vedkommende Amtmand indanket for Overretten. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og andre fremkomne Oplysninger er det blevet foreligen berøist, at han i sidsteafvige Sommer som Forstander for et Bogtrykkeri, der er blevet anlagt paa Ellibavatn, og som er forbenværende Overretssagsefor Benedikt Sveinsfons Eiendom og Tiltalte paaftaaer da at have leiet, har trykket et Skrift med Overskrift „Småvegis 1. og 2. 1872“, uden at der var erhvervet kongelig Bevilling til at benytte fornævnte Bogtrykkeri overensstemmende med Forordning 27de September 1799 § 15. Underdommeren har nu ifølge Overrettens Anstuelse rigtig henført Bestemmelsen i usnævnte Forordnings § 16 paa dette Tiltaltes Foretagende, hvorfor Underretsdommen vil være at stadfæste, ligesom Tiltalte ogsaa bør at udrede alle af Sagens Appel flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rd. til hver især. Da Tiltalte for Underretten har brugt det Udtryk om Underretssævningen, at den var usovlig og gal, saa bør han for saadant usømmeligt Udtryk betale en Mulct af 2 Rd. til vedkommende Fattigkasse.“

Tirsdagen den 4de Februar.

Nr. 332.

Advocat Hindenburg
contra**Christen Larsen Mørk** med Tilmavn **Guldbrandt**
(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Væggænger.

Bennebjerg Herreds Extrarets Dom af 22de November 1872: „Arrestanten Christen Larsen Mørk, ogsaa kaldet Guldbrandt bør i Overensstemmelse med kongelig Resolution af 2den October 1851 henfattes til Tugthussarbejde paa Livstid. Saa bør han og udrede familige af hans Arrest, denne Sags Undersøgelse og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lund og Winther 4 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 30te December 1872: „Tilstalte Christen Larsen Mørk med Tilmavn Guldbrandt bør behandles i Overensstemmelse med den ovennævnte kongelige Resolution af 2den October 1851. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Nædelmann og Cancelliraad Møller 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbantebe Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rbd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hebbet det: „Under denne Sag tiltales Bøttersvend Christen Larsen Mørk med Tilmavn Guldbrandt for Tyveri og Væggænger.

Ved Tilstaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag — som det maa antages i Begynnelsen af Juni Maaned d. A. — da han paa en Vandring i det nordlige Sjælland var kommen til Hundeleve, har i en Gaard sammesteds, hvori han var gaaet ind for at faae noget at drikke, tilvendt sig et Gaardens Eier Niels Jensen

Krog tilhørende Lommeuhr med vedhængende Messingtjæbe, hvilket hang paa Bæggen i Dagligstuen, hvortil der var uhindret Afgang igjennem uafslaaede Døre, og hvor Ingen var tilstede. Det stjaalne Uhr, som Tilstalte kort efter pantsatte i Aalborg, er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 4 Rd. udleveret Besjaaerne, der har ansat Værdien af den ikke tilstedebragte Kjede til i det Høieste 1 mk., men skrafaldet Krav paa Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tilstalte, der i de senere Aar har været under Fattigforsørgelse i Aalborg og om Vinteren været indlagt paa Fattiggaarden sammesteds, medens han om Sommeren søgte Erhverv som Skaandlanger, har, da han i afvigte Foraar intet Arbeide kunde faae og frygtede for, at han af den Grund skulde blive lagt ind paa Fattiggaarden, forladt Aalborg og streifet omkring i det nordlige Sjælland, indtil han i Slutningen af Juli Maaned b. A. blev indlagt paa Sygehuset i Skive, og at han, naaget der den 3die August b. A. var af Politimesteren i denne By meddeelt ham et Tvangspas til hans Forsørgelsessted Aalborg, først er vendt tilbage dertil henimod Midten af samme Maaned, idet han paa Hjemveien jevnlig forlob Landeveien for at søge ind til de i Nærheden liggende Gaarde, hvorhos han efter Ankomsten til Aalborg har undladt at melde sig med Tvangspasets paa det derværende Politikammer. Vel har Tilstalte nu udsagt, at han paa sine Vandringer stobig har søgt og jevnlig ogsaa haat Arbeide, men efter Sagens Omstændigheder og da han navnlig ikke har været istand til at opgive noget Sted, hvor han har haat eller søgt Arbeide, vil der intet videre Hensyn kunne tages til dette Anbringende, ligesom hans Formening om, at han uanseet det ham meddeelte Tvangspas kunde uden Ansvar trække sin Hjemvandring i Langdrag, hvilket efter hans Anbringende stete af Frygt for at blive indlagt paa Fattiggaarden, ei heller vil kunne komme i nogen Betragtning.

Tilstalte, der er født i Aaret 1811, er ved Høiesteretsdom af 26de Saamuar 1837 for Indbrudstyveri anseet efter Frdn. 20de Februar 1789 § 4 med Ragsstrøgning, der dog ved kongelig Resolution af 22de Februar 1837 blev ham eftergivet, og Fæstningsarbeide paa Livstid, men ved kongelig Resolution af 2den October 1851 blev der skænket ham Friheden bl. A. paa den Betingelse, at han uden Dom paany vilde blive indsat til Arbeide paa Livstid i Tugthuset, saafremt han maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf. Han vil saaledes nu for det af ham begaaede Tyveri, der efter sin Beskaffenhed og Bestemmelsen i Straffelovens § 61 2det Stykke henhører under samme Lovs § 228, være at behandle i Overensstemmelse med den sidstnævnte kongelige Resolution, og der bliver som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at idømme ham nogen yderligere Straf for Løsgængerier efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 sammenholdt med kongelig Resolution af 29de August 1862."

Nr. 291. Stiftsforvalter **Finsen** (Selv)

contra

Arvæstegaardmand **Peder Nielsen** (Ingen),

betræffende en af Indstævnte mod Citanten fremsat formeentlig Injurie.

Ballø Birk's Politirets Dom af 2den November 1871: „Indklagebe, Arvæstegaardmand Peder Nielsen af Balløby bør for Klagerens, Stiftsforvalter paa Ballø Finsens Tiltale under nærværende Sag fri at være, dog at Indklagebe betaler Klageren denne Sags Omkostninger skadesløst. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forlyndelse under Udsærd efter Loven.“

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de September 1872: „Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Sagens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at den af Citanten paatalte Udladelse, om den end har manglet gældig Grund, dog ikke efter sit eget Indhold berettiger til Formodning om, at Indstævnte derved skulde have villet paafige Citanten forfølgelig Afviselse fra Sandheden, hvorfor de fremkomne Dplysninger heller ikke tale, maa Højesteret billige, at der ikke er idømt Indstævnte noget Ansvar, og at der ei heller er givet Mortification paa Udladelsen, der i sig selv kun er en i stærke Ord fremsat Indsigelse mod Rigtigheden af Citantens Bemærkning angaaende det omhandlede Forligstilbud.

Thi kendes for Ret:

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Nærværende Sag er i første Instants anlagt af Indstævnte, Stiftsforvalter Finsen af Ballø imod Citanten, Arvæstegaardmand Peder Nielsen af Balløby til Mulct og Mortification, fordi Citanten ved en den 4de Mai 1871 i Balløby afholdt Toga-

tionsforretning over en Deel fra Communens Gruusgrav sammesteds bortførte Steen skal have bestykt Indstævnte for „at sige den største Usandhed“, da han udtalte, at han ved Gruusgravsagens Foretagelse i Forligelsescommissionen i Kjøge paa Sogneraadets Begne havde tilbudt Citanten Betaling for de tagne Steen efter uvillige Mænds Skjøn. Ved Ballø Birk's Politirets Dom af 2den November 1871 blev Citanten frifunden for Indstavnets Tiltale, dog saaledes at han tilpligtedes at betale Indstavnets Sagens Omkostninger stadestøst.

Denne Fem har Citanten intantet her for Retten, hvor han i Genhold til Rescript af 17de November s. A. har paastaet Dommen forandret, hvad Omkostningerne angaaer, hvilke han paastaar paalagte Indstævnte og subsidiairt ophævede, hvorimod han paastaar Dommen forøvrigt stadestøst samt Omkostningerne for Overretten paalagte enten Underdommeren alene eller ialsald solidarisk med Indstævnte eller paalagte Indstævnte alene.

Indstævnte procederer, efterat en af ham neblagt Afviisningspaastand ved Rettens Kjendelse af 25de Marts sidst. er forkastet, i Medfør af ublagen Contrastævning til Dommens Forandring i Genhold til hans i første Instants neblagte Paastande og med Tillæg af Appellens Omkostninger.

Citanten har vel erkjendt at have brugt Udtrykket „største Usandhed“, men han har benægtet derved at have villet sigte Contracitanten for at have sagt forsættlig Usandhed imod bedre Vidende, og da Udtalelsen selv ei i og for sig indeholder saadan Sigelse eller kan tillægges nogen fornærmelig Character, maa det tilliges, at Citanten ved Underretten er tillagt Frifindelse for Contracitantens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger i første Instants efter de gjældende Bestemmelser findes at burde ophæves.

Omkostningerne for Overretten findes ligeledes at maatte ophæves.“

Nr. 323.

Abbeccat Klubien

contra

Christian Mouritzen, ogsaa kaldet **Christian Lauris Mouritzen** (Defensor Hansen),

der tiltales for Vedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de December 1872: „Tiltalte Christian Mouritzen, ogsaa kaldet Christian Lauris Mouritzen bør straffes med Tugthuusarbejde i 2 Aar samt i Erstatning til Marschandiser Ole Petersen betale 459 Rd. 1 Mk. 8 Sk. Saa bør han og udrede denne Actions Omkostninger og derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Niesen og Jacobsen med 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, imod Tiltalte Christian Mouritzen, ogsaa kaldet Christian Lauritz Mouritzen for Bedrageri anlagte Sag sigtes han for at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse i et Mellemværende med Marschandiser Ole Petersen, der begyndte i Juni Maaned d. A., og hvorunder Tiltalte af denne modtog deels Pengelaan deels paa Credit Klædningsstykker m. m., som Marschandiser Petersen enten selv leverede ham eller skaffede ham i sit Navn hos Grosferer Niels Jensen, i det Hele til et Beløb, der vel ikke kan antages nøiagtigt oplyst, men som, efter hvad Marschandiser Petersen og Tiltalte ere blevene enige om, udgjorde 632 Rd. 4 Mk., hvoraf før denne Sags Paabegyndelse i Slutningen af sidstafgaaede August Maaned kun var blevet betalt 42 Rd. 3 Mk. og under Sagens Gang kun refunderet 130 Rd. 5 Mk. 8 ß og saaledes endnu skyldes af Tiltalte 459 Rd. 1 Mk. 8 ß, foruden at Marschandiser Petersen overfor for nævnte Grosferer Jensen som Cautionist indskød for Tiltalte for et Beløb af 126 Rd. 1 Mk., der endnu ere ubetalte.

Om sin Stilling ligeoverfor dette Forhold har Tiltalte for Retten forklaret, at han, der forinden intet andet Bekjendtskab havde til Marschandiser Petersen, end at han engang havde folgt denne et Par Støveler, da han fik Marschandiser Petersen til at inklade sig i den omtalte Forbindelse, havde panisat alt sit Løi og Intet eiede, og at han efterhaanden fiktede den ovenomhandlede Gjæld uden Udsigt til at kunne betale den, idet han, medens han saa godt som ingen Fortjeneste opnaaede ved Afhændelsen af de ham paa Credit overladte Klædningsstykker m. m., anvendte næsten hele det ham betroede Beløb til eget Brug, og naar han i et senere Forhør har villet give det Udsæende af, at Marschandiser Petersen havde ydet ham Pengelaanene og Crediten blot for at hjælpe ham om end nærmest ved at skaffe ham Midler til at drive en Handel med, navnlig fordi der ikke imellem dem havde været Tale om, til hvilken Tid Betaling skulde finde Sted, uden forsaavidt det var forudsat, at Tiltalte skulde tilbagebetale, hvad han skyldte, naar hans Omstændigheder tillode det, saa er dette en Paastand, der ikke kan tillægges nogen Betydning, da den ikke kan ansees begrundet i Tiltaltes Ansførte om Tilbagebetalingen, ei heller paa anden Maade er bestrøket og derhos modsiget af Marschandiser Petersen.

Dg da nu Tiltaltes endvidere fremsatte Paastrand, at han naaget de i hans ovenangivne Forklaring ausrte Omstændigheder dog ikke har havt til Hensigt at unndrage sig fra Betalingen af den tilstede Gjælb, ei heller kan tillægges nogen Virkning, forbi deels bemeldte Omstændigheder i og for sig tale imod dens Rigtighed, deels Tiltaltes Forklaringer isvrigt, hvoraf fremgaaer, at han kun har kunnet opgive een Handlende, hvem han under sit Forhold med Marschandiser Peterfen har affjæbt Varer for egen Regning, og ikke har kunnet paavise Noget, til hvem han har solgt Varer med Fordeel, medens flere Tilfælde ere oplyste, hvor han, efter hvad han selv har erkjendt, har solgt Varer med Tab, nærmest tale for, at han snart har opgivet at drive Handel og alene havt for Die at skaffe sig Penge til sine egne Fornødenheder, saa findes der at foreligge et tilstrækkeligt Beviis for, at Tiltalte, som desuden tidligere er straffet, navnlig for Bedrageri af en lignende Slags som det, hvorom her er Tale, om end ikke fra først af, saa dog senere under Forbindelsen med Marschandiser Peterfen har stiftet Gjælb og taget Varer paa Credit i den Hensigt ikke at betale.

Som Følge heraf vil Tiltalte, der er født den 6te November 1828 og blandt Andet anseet ved denne Rets Dom af 26de Juni 1858 efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved Højesterets Domme af 11te Februar 1863 og 23de Juni 1869 i Medfør af bemeldte Frdn. § 79 efter sammes § 13 jfr. §§ 76 og 41 og efter Straffelovens § 251 jfr. tildeels § 46 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedere og 2 Aar og ved en inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politifager den 29de Septbr. f. A. affagt Dom i Medfør af Lov 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Vekleri § 2 efter sammes § 1 jfr. § 5 med Arbejde i Rjosenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage, nu blive at dømmes efter førstnævnte Lovs § 251 sidste Led efter Omstændighederne til Tugthuusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at betale i Erstatning til førstnævnte Marschandiser Peterfen 459 Rd. 1 Mt. 8 fi.“

Fredagen den 7de Februar.

Nr. 47. Gaarbeier **Jens Nielsen Mase**

(Advocat Henrichsen)

contra

Huusmand **Ove Henrik Albertsen** (Advocat Levinfen)

efter Ordre),

betræffende Eiendomsretten til 2 Fag Huus med Have m. v.

Boer og Nim Herrebers Rets Dom af 2den September 1870:
„Indstævnte Ove Henrik Albertsen i Saaby bør for Tiltale af

Citanten Jens Nielsen Aase sammesteds i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves."

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Mai 1871: „Underretsbommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og Indstævntes bestiftede Sagsfører samme-steds, Procurator Faber tillægges i Salair 16 Rd., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Hensyn til det i den indankede Dom omhandlede Stjøde af 11te Januar 1844 fra Gaardmand Jens Nielsen i Gammelstrup til Ane Cathrine Jensdatter bemærkes, at det er uomtvistet, at der ikke har været erhvervet den fornødne Tilladelse til at adskille de to Fag Huus med tilhørende Haveplads fra Matr.-Nr. 12b, hvoraf samme udgjorde en Deel, og at der, hvad og vedkommende Retsbetjent har attesteret, efterat bemeldte Stjøde var tinglæst, ikke om den nævnte Overdragelse er noteret Noget paa det Sted i Panteregisteret, hvor den nærmest forudgaaende Stjødning af den hele Eiendom er anført. Herefter findes der ikke i Udstedelsen af hiint Document at have været nogen gyldig Hindring for, at de 2 Fag Huus med Haveplads kunde indbefattes under den Overdragelse af Eiendommen, som iværksattes ved det i Dommen omhandlede Stjøde af 18de Marts 1857; og ligesom dette Stjøde, der betegner Salgsgjenstanden paa samme Maade, som den er betegnet i Indstævntes Stjøde af 17de December 1863, klartigen omfatter den hele Eiendom. saaledes foreligger der igrigt i. ke i Sagen nogen Omstændighed, der berettiger til at antage, at de 2 Fag Huus med Haveplads efter Parternes Mening ikke skulde have været indbefattede derunder. Som i Overretsbommen udviklet, mangler der ligeledes med Hensyn til Overdragelsen til Indstævnte i 1861 og 1863 Høie til at antage, at Parterne skulde have tilsigtet at ubelufte de 2 Fag Huus med Haveplads fra Salget.

Som en Følge heraf og med Bemærkning, at Citantens Paaberaabelse af Hævd som uhjemlet i den foregaaende Procedure ikke kan komme i Betragtning, og at de Højesteret forelagte nye Ophøinger maae blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

billiger Høiesteret, at Citanten ved Dommen er bleven anseet uberegtiget til at modsætte sig, at Indstævnte kom i Besiddelse af hine 2 Fag Huus med Haveplads, og der er saaledes rettelig tilslagt ham Frifindelse for Citantens Tiltale. Dommen, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger bifalbes, vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Advocat Levinsen tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjenDES for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb. Advocat Levinsen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved Skjøde af 18de Marts 1857, tinglæst den 1ste October 1858 overdrog Gaardmand Jens Nielsen i Gammelstrup et ham ifølge Auktionskjøde, tinglæst den 22de August 1834 tilhørende Huus i Saaby med Have og Loft, der i den nye Matricul under Nr. 12 b var paalignet 2 Fdtr. 1 $\frac{1}{4}$ Alb. Hartkorn, til Citanten, Gaardeier Jens Nielsen Aase og Gaardmand Jørgen Jørgensen, hvilke atter ved Skjøde af 17de Decbr. 1863, tinglæst 22de Januar 1864 solgte — som det hedder — „esternævnte os ifølge Skjøder af . . . og 18de Marts 1857 tilhørende Eiendomme i Saaby, Yding Sogn, nemlig a) et Huus med tilhørende Loft og Have“ — der angives at være matriculeret som ommeldt — „ . . . med fuldkommen Eiendomsret og med de samme Herligheder, Retligheder, Pligter og Byrder, hvormed de have tilhørt os“, til Indstævnte, Huusmand Dve Henrik Albertsen, idet der dog forbeholdtes Sælgerne Afbenyttelse af en paa de solgte Eiendomme værende Mergelgrav. Af Huset, som efter det nævnte Auktionskjøde skal have bestaaet og endnu maa antages at bestaae af 10 Fag, beboedes imidlertid allerede før det forstævnte Salg 2 Fag af Ane Cathrine Jensdatter, Christen Peter Jensens skaffte Kone, som forblev i Leiligheden til den 21de October 1869, da hun flattede og afleverede Nøglen til Citanten, som derefter aflaaede den. Men samme Dag skaffede Indstævnte sig Afgang til denne Leilighed og indsatte sin Søn i Besiddelse deraf.

Efterat en af Citanten i den Anledning mod Indstævnte anlagt privat Politisag var bleven hævet, har Citanten under nærværende Sag i 1ste Instants paastået Indstævnte tilpligtet at fravige bemeldte 2 Fag Huus med tilhørende Have samt at betale Citanten Erstatning for Afsvævet deraf og er-

lægge Bøder efter Stroffelovens §§ 116 og 221, og da Indskævnte ved Underretsbdommen er frikendt for Citantens Løstale, har Citanten indbragt denne Dom for Overretten, hvor han har gjentaget sine ommeldte Paastande. Indskævnte har procederet til Underretsbdommens Stadsfæstelse. Det er oplyst, at ovenmeldte Gaardmand Jens Nielsen Gammelstrup ved Skjøde af 11te Januar 1844, tinglæst den 10de Mai s. A. har til fornævnte A. E. Jensebatter overdraget 2 Fag af det ham ifølge bemeldte Auctionsskjøde tilhørende Huus i Saaby med tilliggende Haveplads, og at hun derefter ved et udateret, den 22de Januar 1864 tinglæst Skjøde har solgt til Citanten de hende „ifølge fornævnte Skjøde tilhørende 2 Fag Huus i Saaby med tilhørende Haveplads“, hvorved der efter Akt, hvad der foreligger, maa antages at være sigtet til de af Ane E. Jensebatter, som meldt, indtil 21de October 1869 beboede 2 Fag Huus med tilliggende Have.

Citanten har nu navnlig paaberaabt sig, at Ane E. Jensebatters Eiendomsret til de omtvistede 2 Fag Huus, fra hvilken han, hvis Skjøde er uden Rettsanmærkning, afleder sin egen, ikke har kunnet angribes ved det ovenmeldte Skjøde af 1857, selv om dette — der isørigt ikke er fremlagt under Sagen — kunde antages at omfatte de ommeldte 2 Fag, at Indskævnte, da han modtog Skjøde paa Eiendommen, ikke kunde være uvidende om, at hun beboede de 2 Fag af samme som Eier, idet hendes Skjøde forlængst var tinglæst, og det udtrykkelig blev ham sagt, at han ikke havde videre med hendes Eiendom at gjøre, end at han kunde oppebære 1 Mk. i Grundtaxt af samme aarlig, og at hun, hvad Indskævnte ogsaa har erkjendt, bestandig har sørget for de af hende beboede Fags Vedligeholdelse, uden at Indskævnte har indladt sig derpaa, hvorhos Citanten endelig ved Siden heraf, efter under sin tidligere Procedure navnlig for Politiretten at have gjort gjældende, at han først har erhvervet de Ane E. Jensebatters tilhørende 2 Fag Huus, efterat han og J. Sverfen havde udskjedit Skjødet af 17de Decbr. 1863 til Indskævnte, senere har andragt, at hans Skjøde paa de paagjældende 2 Fag Huus, der er tinglæst samme Dag som Indskævntes, er ældre end den 17de Decbr. 1863.

Der findes imidlertid at maatte gives Indskævnte Medhold i, at det ham under 17de Decbr. 1863 meddeelte Skjøde gaar ud paa Overdragelse af Eiendomsretten over hele den paagjældende Huuseiendom med Have, af hvilken han ogsaa senere, hvad Citanten maa ansees at have erkjendt, har svaret alle Skatter og Afgifter, og til hvis Deling den efter Frdn. 25de Juni 1810 § 7 fornødne Urstykningsstikabelse maa antages ingenfinde at være erhvervet, og ligesom Skjødet i det Hele ligesaa lidt som den forudgaaede Kjøbcontract af 2den Januar 1861 indeholder Noget, der kunde antyde Sælgerens Mangel paa Adkomst til en Deel af Eiendommen — hvorom det ei heller ved Tinglæsningsen fik Paategning — saaledes har Citanten ikke mod Indskævntes Besnægtelse godtgjort, at der ved Handelsens Afslutning er blevet tilkendegivet Indskævnte videre i den omhandlede Henseende, end at Ane E. Jensebatter, saalænge hun levede, svarede 1 Mk. aarlig, som vilde tilkomme ham, hvorimod et Vidne, som var tilstede, har edelig forklaret, at der blev talt om, at

hun skulde svare en Grundskat, og at Vidnet derfor troede, at hun boede til Leie. Da det derhos ei heller er oplyst, at Indstævnte — der ligeledes vil have betragtet den Ane C. Jensdatter ved Salget forbeholdte Ret som en Brugskret og antaget, at Besiddelsen af hendes Leilighed, naar hun døde eller flyttede, vilde tilkomme ham — isvrigt dengang har været bekendt med nogen Omstændighed, som kunde bringe ham til at ansee hende for eiendomsberettiget til den ommeldte Deel af Eiendommen, eller at han senere har erkendt, at denne Deel ikke var indbefattet under Handelen, eller for saavidt opgivet sin Ret, i hvilke Henseender det ikke kan tillægges videre Betydning enten, at den betingede Afgift var for ringe til at kunne betragtes som en Leie, eller at Ane C. Jensdatter, som meldt, besørge de 2 Fag vedligeholdte, kan Citanten, hvem der saaledes paabviler en solidarisk Forpligtelse til at hjemle Indstævnte Eiendomsretten ogsaa over den omhandlede Deel af Eiendommen, ikke ansees at have været berettiget til at formene Indstævnte ved Ane C. Jensdatters Frastytning at tiltræde sammes Besiddelse, især da det A. C. Jensdatter medbeelte Skjøde og det af hende til Citanten udstedte Skjøde ikke kunne ifølge Frdn. 25de Juni 1810 § 7 ansees at være med Rette blevene tingløse og derfor i Forhold til Indstævnte, som har tingløst Skjøde paa den hele Eiendom, nærmest maae betragtes som ikke tingløse, og idet det herefter maa billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er friunden for Citantens Tiltale, vil bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger ere ophævede, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten vilde efter Omstændighederne være at opbæve.

Indstævntes bestillede Sagsfører for Overretten vil der være at tillægge i Salair 16 Rd., som blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagsførelse for Overretten har intet usobligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter er ingen Stempelovertrædelse begaaet."

Tirsdagen den 11te Februar.

Nr. 258.

Advocat Hansen

contra

Jens Christian Theodor Woller og dennes Hustru **Marie** eller **Maren Sophie Woller**, født **Jensen** eller **Frederiksen** (Defensor Klubien),

der tiltales, Forstævnte for Bedrageri og Sidstævnte for Bedrageri eller Meddeelsagtighed i denne Forbrødsbøtte.

Lunde og Stam Herreders Extrarets Dom af 29de Juni 1872:
„Arrestanten Jens Christian Theodor Woller bør henføres til

Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneber. Tiltalte Maren Sophie Woller, født Jensen eller Frederiksen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Tiltalte Hans Andersen bør til Statskassen at udrede en Bøde af 5 Rd. eller i Mangel af dennes fulde Betaling hensættes til simpelt Fængsel i 2 Dage. I Erstatning bør Arrestanten S. Chr. Th. Woller at betale til: 1) Kjøbmand og Kroeier S. P. Nielsen af Nørre Høirup 20 Rd., 2) Huusmand Hans Larsen af Thorup paa Hindsholmen 3 Mk., 3) Boelsmand Knud Rasmussen af Ubberud 176 Rd., 4) Huusmand Peder Olesen af Rissendrup 35 Rd., 5) Tægtermester Schøller af Tverflov 56 Rd., 6) Gaardmand Søren Rasmussen Bang af Næs, Sandager 25 Rd., 7) Gaardeier Møller i Langsted 19 Rd., 8) Pastor Meyer i Beringe 14 Rd., 9) Grev Wille Brahe til Søholm 75 Rd., 10) Møller Peder Rasmussen af Glensberg Mølle 25 Rd., 11) Lars Larsen af Ørsted Mark 100 Rd., 12) Møller Rasmus Nielsen af Haarby 48 Rd., 13) Gaardmand Lars Larsen Storm paa Helnæs Mark 65 Rd., 14) Gaardeier Hans Olesen den Yngre af Skrillinge 47 Rd., 15) Gaardmand Rasmus Christiansens Enke paa Klinte Mark 122 Rd., 16) Gjæstgiver Jacob Hansen af Threfrog ved Børgense 26 Rd. 3 Mk., 17) Gaardmand Niels Pedersen af Billinge Mark 15 Rd., 18) Gaardmand Søren Nielsen af Ørbek Mark 30 Rd., 19) Gaardmand Niels Madsen af Kullerup 40 Rd., 20) Gaardmand Peder Hanien af Bisby 60 Rd., 21) Gaardmand Jens Magnus Hansen af Marslev 20 Rd., 22) Kroeier Wilhelm Pedersen af Høiby 10 Rd., 23) Gjæstgiver Jens Jensen i Nyborg 5 Rd., 24) Slagter Vilhelmsen af Slagelse 10 Rd., 25) Gjæstgiver Hans Bedel Andersen af Korsør 10 Rd. 4 Mk. Actionens Omkostninger, derunder Salair med 20 Rd. for Actor, Procurator Cloos og 15 Rd. for Defensor, Procurator Kramer, udrede Arrestanten og de 2de Tiltalte Enhver for sit Vedkommende, dog at de Tiltalte in solidum med Arrestanten bør at udrede hver $\frac{1}{4}$ af Salairret. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven.“

(Stattes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 42.

Den 28de Februar.

1873.

Tredie eller ekstraordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 11te Februar.

Nr. 258.

Advocat Hansen
contra

Jens Christian Theodor Woller og dennes Hustru Marie eller
Maren Sophie Woller, født Jensen eller Frederiksen
(see forrige Nr.).

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de September 1872: „Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Gottschalk og Appellationsretsraad Suel for Overretten betaler Arrestanten Jens Christian Theodor Woller 10 Rd. til hver, dog saaledes at Tiltalte Marie Sophie Woller, født Jensen in solidum med ham udreder $\frac{1}{4}$ deraf. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Jens Christian Theodor Woller efter Omstændighederne findes at kunne nedsættes til 1 Aar.

XVI. Kargang.

Thi kjendes for Ret:

Landslover, samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Jens Christian Theodor Woller bestemmes til 1 Aar. Advocaterne Hansen og Klubien tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rb., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salaries bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, i 1ste Instants ved Lund og Stam Herreders Extraret paakjendte Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtildtalt, for hvis Vedkommende Dommen ikke er paaanket, tiltales Arrestanten Jens Christian Theodor Woller for Bedrageri og hans Hustru Marie Sophie Woller, sødt Jensen for Bedrageri eller Medbedragsagtighed deri.

Arrestanten er ved egen Tilskaaelse og de isvrigt fremkomne Oplysninger overbevist at have gjort sig skyldig i de i Underretsdommen angivne Bedragerier, idet der i Medfør af Lovens 1-15 - 1 ikke kan tages noget Hensyn til hans Tilbagekaldelser, der ikke alene ei paa nogen Maade ere bestræbte, men endog i flere Tilfælde beviste at være urigtige. Det maa saaledes ansees bevist, at han i September Maaned f. A. i Hvirup Kro har givet i Betaling en ham bitterlig værdisløs Hævedstillingsbillet for 1869 for 25 preussiske Thaler, at han i forrige Aars Foraar til Forskjellige har solgt flere Lidsund Hestekjøb, som han udgav for Dyrkjøb, at han i en Række af Aar har kjøbt Kreaturer og Varer, som det var hans Agt ikke at betale, og reist Laan, som det ligeledes var hans Agt ikke at tilbagebetale, samt at han deels selv har solgt eller pantsat deels paalagt sin Hustru at sælge eller pantsætte arresteret og ublagt Gods.

Det maa derfor billiges, at han, der er sødt den 1ste Marts 1842 og har været straffet efter Kjøbstads Politirets Dom af 31te August 1860 for Væleri med 6 Dages simpelt Fængsel, efter Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Marts 1862 for Hæleri med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage og efter nærværende Rets Dom af 5te Juli 1868 for Dyrplageri med en Mulct af 5 Rb., er anseet efter Straffelovens § 251 og § 253 cfr. § 52 med en Straf af Forbedringshumsarbejde i 18 Maaned og tilpligtet at betale de i Dommen nævnte Erstatninger.

Tiltalte Wollers Hustru er ved egen af det isvrigt Oplyste bestræbte Tilskaaelse overbevist at have deels efter Arrestantens Paalæg deels uafhængigt deraf solgt og pantsat Effecter, hvori hun vidste at der var decreteret Arrest og Udlæg, og det maa derfor billiges, at hun, der er sødt den 4de November 1832 og har været straffet ifølge Høiesterets Dom af 9de Januar 1855 for

Udgivelse af faldte Penge og ifølge nærværende Rets Dom af 9de Juli 1858 for Tyveri med Fængsel paa Bånd og Brød respective i 2 Gange 5 og 6 Gange 5 Dage, er anseet efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage.

Da Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil den, forsaavidt den er paaanket, i det Hele blive at standfæste."

I Underrettsdommens Præmisjer hedder det: „ Hvad angaar Arrestanten Jens Christian Theodor Wøller, da omfatter Sigtelsen følgende Kjendsgjerninger.

Saavel ved Arrestantens egen omstændelige Tilstaaelse som ved beedige, samstemmende lovfaste Vidner som og ved de isvrigt tilveiebragte Dørløshøninger er det bevist, at han i September 1871 i Nørre-Sjørup Kro, efterat han paa Spørgsmaal havde erfaret, at han for den nydte Fortæring havde ca. 64 β at betale, har fremtaget en Seddel og givet Kromand og Rjødmand S. P. Nielsen den i Betaling, samt at han derpaa af denne, der antog Seddelen for at gjælde 25 preussiske Daler, og som havde erklæret Arrestanten kun at ville betale ham hver preussisk Daler med 7 Mk. 14 β Rm., hvormed Arrestanten erklærede sig tilfreds, har modtaget igjen 32 Rd. Rm. eller 32 Rd. 20 β , som han beholdt og forbrugte.

Det er paa lige Maade bevist, at den omhandlede Seddel, hvis Ydre navnlig for den i det tybste Sprog Ubevandrede har en stoffende Lighed med preussiske Seddelpenge, men som i Virkeligheden kun er en Efterligning af en 25-Thaler-Seddel, trykt paa en Hævedningsbillet, ikke, som Arrestanten først løgnagtig paastod, er paaanret ham i Tivoli af en ubekjendt, tybft Handelsreisende, men at den derimod nogle Uger forud er foræret Arrestanten under hans Ophold i Korsør af en gammel Bekjendt, der udtryffeligt gjorde ham opmærksom paa, hvad Seddelen var, og at den var værdiløs, ligesom Arrestanten vedholdende har indrømmet, at han selv har antaget den for at være værdiløs. Naar Arrestanten senere under Sagens Drift har tilbagekaldt sin Tilstaaelse om at have givet S. P. Nielsen Seddelen i Betaling i bestrægtigt Hensigt og foregivet, at han vil have antaget, at S. P. Nielsen, til hvem han isvrigt ikke stod i noget Forhold, skulde have til Hensigt at gjøre ham en Gave med de 32 Rd. eller 32 Rd. 20 β , han gav ham igjen, da vil der efter L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages til denne i sig selv urimelige og af Intet bestyrkede Fragaelse, hvis Urigtighed berhos med lovfaste Vidner er modbevist. Efterat S. P. Nielsen inden Retten havde modtaget de 10 Rd., hvoraf Arrestanten var i Besiddelse, har han indskrænket sin Erstatningspaaastand til 20 Rd.

Paa ganske lignende Maade, nemlig baade ved egen, om end senere fragaet, omstændelig Tilstaaelse og dermed stemmende beedige Vidnesbyrd og øvrige Dørløshøninger maa Arrestanten Wøller ansees for lovlig overbevist

om, at han Ugen før Pintse 1871 har afhændet flere Rispund Hestekjøb til forskjellige Beboere paa Hindsholm og udgivet samme for Drekjøb, fordi han var sig bevidst, at Mange have Mobbedelighed for Hestekjøb og derfor hverken ville spise eller betale det; flere af Kjøberne have derhos beediget, at de kun i Tilfald til Arrestantens Forsikkring om, at det var Drekjøb, have kjøbt og betalt, hvad der senere utvivlsomt viste sig at være Hestekjøb. Særlig fortjener at fremhæves, at det er beviist og af Arrestanten erkjendt, at Bøver N. Hanssen af Mesinge paa Hindsholm, til hvem han ved hiin Leilighed havde solgt ca. 5 Pbd. Hestekjøb for 5 Rbd., strax efter at have opbaget Bedrageriet har tilskrevet Arrestanten og under Trusel om at henvende sig til Politiet har opfordret ham til at tage Kjøbet igjen og betale Pengene tilbage, samt at Arrestanten af den angivne Grund har efterkommet dette Forlangende. Under lignende Omstændigheder er Arrestanten overbeviist om, at han Løverbagen i samme Uge har afhændet Hestekjøb til forskjellige Beboere i Andebølle Mose. Ved begge disse Leiligheder blev Arrestanten understøttet af sin Ledsager, Medtiltalte Hans Andersen, der har forklaret overensstemmende med Vidnerne og usfordobolent indrømmet, at han selv mod bedre Vidende har understøttet Arrestantens usande Foregivende ligeoverfor Kjøberne. Disse have paa Een nær skafalbet deres Erstatningskrav, tildeels fordi de ansaae det for ønskeligt at haabe paa nogen Guldbeholdning af samme, og kun Huusmand Hans Larsen af Thorup paa Hindsholm vil der overensstemmende med hans Paastand og Arrestantens Indrømmelse være at tilkjende en Erstatning af 48 Rbd.

Arrestanten Wøller er endvidere ved egen Tilfåelse, der stemmer med Indholdet af en Række under Sagen fremlagte, bestevne Fogedacter samt med Medtiltalte, hans Hustru og andre Vidners Forklaringer, overbeviist om, at han til Skade for de Creditorer, der havde erhvervet Arrest- og Udlægssedreter i samtlige hans specificerede og vurderede Eiendele, som første Gang af Fogden registreredes og vurderedes under 19de September 1870, har disponeret over endeel forskjellige Gjenstande, henhørende til det arresterede og udlagte Gods, nanset at Fogeddecreterne havde gjort ham enten umiddelbart eller igjennem hans Hustru paa hans Vegne ansvarlig for det Registreredes Tilstedeværelse.

Disse Gjenstande har Arrestanten deels taget i umiddelbar Brug for sin Person deels solgt deels pantsat for contante Laan deels tilladt sin medtiltalte Hustru at bruge og afhænde, og han vil derfor foruden Strafsansvar efter Straffelovens § 253 overensstemmende med den af Hovedcreditor, Boelsmand Knud Rasmussen af Ulberup derom nedlagte Paastand have at tilsvare denne Vurderingssummen med 176 Rbd.

Nærværende Action omfatter dernæst for Arrestanten Jens Chr. Th. Wøllers Vedkommende en Række af Kreaturhandeler, som han har affluttet i Aarene 1861—71 under Omstændigheder, der næsten stille sig ganske eens i hvert enkelt Tilfælde, og hvis væsentlige Mærker, isølge hvad der er beviist ved Arrestantens med en Mængde beedigede Vidnesbyrd og andre Oplysninger stemmende Tilfåelse, betegnes derved, at Arrestanten kjøbte Kreaturerne med bestemt Løfte om at præstere den accorderede Betaling en vis opgiven Dag i

Løbet af en Ugestid, at han stundom betalte en i Forhold til Kjøbesummen dog altid ubetydelig Sum paa Haanden, at han, naar han, som hyppigt var Tilfældet, kjøbte flere Kreaturer, overtalte Sælgeren til under hine Betingelser at tillade ham at medtage et enkelt og da i Reglen det bedste Stykke strax med særlig Forpligtelse til at hente de øvrige Kreaturer en af de nærmeste Dage og betale den hele Kjøbesum, stundom en Dag eller to efter at have forladt Stedet gjennem et Bud har lokket Sælgeren til paa Grund af forskellige Forebringender og mod Løfte om contant Betaling paa en opgiven nærliggende Dag at ublevere et eller to Kreaturer, at han derefter ingenfinde af egen Drift har gjort noget Skridt til Betaling, end ikke hvor han, som i enkelte Tilfælde er oplyst, kom paa Stedet igjen og var istand til at betale, at han, naar han krævedes inden- eller ubeurets, vel lovede Betaling i bestemte Frister, men altid undlob at opfylde denne nye Forpligtelse, hvor det ikke maa antages, at han befandt sig ligeoverfor særegne Evangemidler, at hans Pengeaffairer vare saa øbelagte, at han i Reglen maa antages at have været ube af Stand til at præstere den accorderede Betaling ved lovlige Midler.

Naar derfor Arrestanten under den mod ham under disse Omstændigheder rettede Undersøgelse i en Række af Forhør, optagne inden Sunds-Gudme Herreders og Muckabell Virks Jurisdictioner deels i Almindelighed har vedgaaet, at det har været hans Hensigt at bebrage de Folk, med hvem han under de anførte Omstændigheder har afsluttet de forskellige, under hele Undersøgelsen omhandlede Kreaturhandeler, idet han ubtrykkeligen og gjentagende har indrømmet, at han ingenfinde har havt til Hensigt at betale sine Sælgere, hvis Krav han paa Grund af sin letfindige Øjselhed var betagen al rimelig Udsigt til at kunne fyldestgjøre, deels for hver enkelt af de inden de nævnte Jurisdictioner af Arrestanten afsluttede Kreaturhandalers Vedkommende har aflagt en detailleret, med de oplyste, oprindelig af ham imod al Sandsynlighed benægtede Kjendsgjerninger stemmende Tilfælelse, da findes denne Tilfælelse om den bebrageriske Hensigt, uanset Arrestantens senere paa umotiverede Foregivender om ulovlig Evang støttede Tilbagekaldelser, efter Grundsetningen i L. 1—15—1 saameget mere at maatte gjælde for lovligt Beviismiddel imod ham, som Rigtigheden af de Kjendsgjerninger, af hvilke Spørgsmaalet om den bebrageriske Character væsentligen afhænger, edeligen er bekræftet af en stor Mængde Deponenter under mange forskellige Jurisdictioner, stundom af flere samstemmende lovfaste Vidner angaaende samme Handel. Som beviste Omstændigheder, der yderligere tjene til at styrke det ved Arrestantens egen Tilfælelse og Vidnesforklaringerne i og for sig tilveiebragte Beviis for, at Arrestanten maa antages at have handlet i bebragerisk Hensigt, skal endnu fremhæves, at Arrestanten forhen er dømt og straffet for Hæleri, at han af en Mængde forskellige eedfæstede Personer er betegnet som en Mand, der anfaaes som en Bebrager, at han i Begyndelsen af Undersøgelsen med Bestemthed og vedholdende har benægtet at fylde andre Poster end de saa, Undersøgelsesdommeren havde Midler ihænde til at overbevise ham, at han i flere enkelte Tilfælde baade inden- og ubeurets imod bebre Vidende

har nægtet at have kjøbt de Kreaturer og til de Priser, han dog virkelig senere er overbevist om at have kjøbt, f. Ex. ligeoverfor Møller Kasinus Nielsen af Gaarby med Hensyn til 3 Sviin, Pastor Meier i Benninge med Hensyn til en Ko, Proprietair Schrøll til Lykkensløde og Gaardmand Jens Andersen af Kinge med Hensyn til en Tyr, Steffen Nielsen af Gislev med Hensyn til en Tyr, Jens Hansen af Kinge med Hensyn til en Tyr, at han i enkelte Tilfælde isølge Vedkommendes edelige Udsagn har undveget, haanet eller fornægtet Sælgeren, f. Ex. da han flygtede for Gaardmand Jens Magnus Hansen af Marskegaard, udlo Procurator Hansen af Sødinge samt Gaardmand Lars Larsen Storm af Helnæs og nægtebe at have været i Jens Andersens Gaard i Kinge, at Arrestanten i det Hele har afgivet tilbageholdende, vakende og vittetlig usande Forklaringer.

Lovligt Beviis stjønnes saaledes tilveiebragt for, at Arrestanten Jens Christian Theodor Wøller i den Hensigt ikke at betale har stilt efternævnte Personer, med hvem han har handlet om Kreaturer, ved de vedtagne Summer:

Foruden disse Kreaturhandeler har Arrestanten Jens Christian Theodor Wøller isølge hvad der er beviist ved hans egen Tilstaelse, der tilstrækkelig bestrykes ved det iøvrigt Oplyste, endvidere taget Varer paa Credit og stiftet Pengelaan, blandt Andet i sølgende Tilfælde og det under saadanne Omstændigheder, at de maae ansees for indbragne under nærværende Action. Han har saaledes taget Varer paa Credit hos:

- 1) Skræddermester Duch af Odense for 97 Rd.,
- 2) Buntmager Andersen sammesteds for 43 Rd. og
- 3) Kjøbmand Weimann sammesteds for 33 Rd. 3 Mt.,

under Omstændigheder, der maae vække en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten har havt til Hensigt ikke at betale, idet han, isølge hvad der edeligen er forklaret af Vedkommende og i det Væsentlige er indrømmet af Arrestanten, har aabnet sig denne Credit ved at yde et Par første Afdrag meget prompt, og naar derpaa Vedkommende bevisgede den større Credit, har han ydubholdelig standset enhver Betaling og siden ikke af egen Drift foretaget noget som helst Skridt for at betale, undtagen forsaavidt han isølge Buntmager Andersens ved et andet Vidnes Udsagn bestrykede Forklaring har opfordret denne til at stryge hele sin Fordring imod en meget ringere content Ud-betaling, som han endda ikke har villet erlægge, hvorimod han meget mere efter Andersens Udsagn reent ud har erklæret denne, at han kunde gjøre, hvad han vilde, han stulde Intet faae.

Paa en noget lignende om end mindre graverende Maade har Arrestanten stillet sig overfor forstjellige andre Creditorer, hvoriblandt her skal fremhæves Enkemadam Drejer af Odense for 44 Rd. 93 f. Det stjønnes dog ikke, at der imod Arrestantens Benægtelse kan ansees for at være tilveiebragt aldeles tilstrækkelig Beviis for, at disse Gjældsposter ere stiftede i bedragerisk Hensigt. Dette er derimod af Arrestanten ubtrykkelig vedgaaet at have været Tilfældet, forsaavidt han har stiftet de efterfølgende Laan, nemlig hos

og da denne Tilstaafelses Rigtighed bestrykes ved, hvad der af flere af de Paa-
gjældende er forklaret, samt hvad der ellers er oplyst og ovenfor ubhøvet som
characteriserende Arrestantens bebrageriske Færd, skjønnes lovligt Devis, uanseet
Arrestantens senere Fragaafelse af at have listet Paaene i bebragerisk Hensigt,
efter L. 1-15-1 for disse Poster at være tilveiebragt, og vil han derfor
forinden Ansvar til Straf overeensstemmende med de neblagte Paaafande have
at tilsvare de Enhver især skyldige Beløb, hvorved bemærkes, at Erstatningsstraf
er frataget af Peter Sepsen og af Christian Hansen"

Nr. 245. Procurator **M. C. C. Swendsen** (Advocat Brock)
contra

Sukkeraffinabeur **H. P. Harboe** (Ingen),

betræffende en ved Kjøbecontract af 10de April 1867 mellem
Parterne affluttet Eiendomsandel.

Kronborg østre Virks Gjæsterets Dom af 23de December
1871: „Indstævnte, Procurator M. C. C. Swendsen af Frederiksh-
yndest i Åsmindeby Sogn hør til Citanten, Sukkeraffinabeur
H. P. Harboe af Kjøbenhavn betale 9062 Rd. 88 ß med Renter
5 pCt. fra den 26de August d. A., indtil Betaling skeer, samt
udrede Søgmaalets Omkostninger stadesløst. Det Ibømte at
udredes inden 3de Solemærker efter Dommens lovlige Forkyndelse
under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Mai
1872: „Underrettsdommen hør ved Magt at stande. Processens
Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Procurator M. C.
C. Swendsen af Frederikshyndest til Indstævnte, Sukkeraffinabeur
H. P. Harboe heraf Staden stadesløst. Til Underdommeren,
Indstævnte, Overauditeur F. Moltke betaler Citanten i Koft og
Tæring 12 Rd. Det Ibømte at udredes inden 8 Uger efter
denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
hvorved bemærkes, at Citantens for Overretten fremsatte subsidiaire
Paaafande ikke ere gjentagne for Høiesteret, samt da den Om-
stændighed, at Indstævnte og ikke en Trediemand ved Auktionen
den 26de Juli 1871 lod sig den under Sagen omhandlede

Eiendom tilslaae, hvorefter han afhændebe samme, ikke findes at kunne bevirke nogen Forandring eller Nedsættelse af det Citanten paahvilende Ansvar, maa det billiges, at han er tilpligtet at betale det paastævnte Restbeløb af Kjøbesummen og erstatte Indstævnte det Tab, der er foranlediget ved Kjøbecontractens Misligholdelse. I de Indstævnte ved de tidligere Instantser tilkjendte 9,062 Rb. 88 ø findes imidlertid efter en af Citanten for Høiesteret nedlagt subsidiair Paastand, der har Medhold i den tidligere Procedure, at maatte frabrages 3,318 Rb. 40 ø eller det Beløb, hvormed Indstævntes Auktionsbud oversteg Creditforeningens Forbring. Der bliver saaledes at tilkjende Indstævnte 5,744 Rb. 48 ø med Renter som paastaet. Med Hensyn til den Underdommeren tilkjendte Koft og Tæring vil Overrettens Dom være at stabsfæste. Processens Omkostninger for alle Retter findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte betale 5,744 Rb. 48 ø med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 26de August 1871, indtil Betaling skeer. I Henseende til den Underdommeren tillagte Koft og Tæring bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 5 Rb.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Kjøbecontract af 10de April 1867 folgte Indstævnte, Sulferraffinabeur S. P. Harboe til Citanten, Procurator M. C. C. Swendsen af Frederikshøi Eiendommen Matr.-Nr. 143 i udenbyes Vesterquarteer, Vesterbrogade Nr. 107 B for en Kjøbesum af 25,000 Rb. hvoraf er berigtiget:

ved Laan hos Nisternes Creditforening	13,000 Rb.
ved Transport af en Panteobligation	2,000 —
ved contant Betaling	500 —
ved Obligation med Pant i en Eiendom i Frederiksberg Sogn	1,500 —
	17,000 —
til Rest paa Kjøbesummen altsaa	8,000 Rb.

Da Renterne, hvis Udredelse fra Juni Termin f. A. efter Contracten paahvilede Kjøberen, ikke bleve betalte i 11te December Termin 1870 enten af de 13,000 Rd. eller af de 8000 Rd., blev Eiendommen efter foregaaende Udlæg ifølge Requisition af Bestyrelsen for Creditforeningen ved Auction bortsolgt den 26de Juli 1871.

Paa Grund heraf søgte Indskævnte Harboe ved Kronborg sine Virks Gæstheret Citanten til at betale fornævnte Restkjøbesum foruden at refundere ham, der ved bemeldte Auction købte Eiendommen for 15,900 Rd., de af ham betalte resterende Renter, Skatter og Auctionsomkostninger til Beløb 1645 Rd. 5 Mk. 6 ß, altsaa i Alt 9,645 Rd. 5 Mk. 6 ß med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Gæstheretsskævnings Dato den 26de August 1871, til Betaling stete, samt Sagens Omkostninger skadesløst.

Ved den den 23de December f. A. affagte Gæstheretsdom blev Citanten tilpligtet at betale Indskævnte Harboe:

Restkjøbesummen	8000 Rd. = Mk. = ß
med resterende Renter	336 — 4 — = -
hvorimod der af det øvrige Beløb ifkun tilkjendtes ham	726 — 1 — 8 -

følgelig i det Hele 9,062 Rd. 5 Mk. 8 ß med Renter og Sags Omkostninger som paastaet.

Denne Dom har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han, foruden principaliter og in subsidium at gjentage sine i 1ste Instants neblagte Paastande, der gif ud paa pure Frifindelse eller Frifindelse imod en af ham affagt Sed, mere og mest in subsidium har paastaet, at hans Forpligtelse til enten at udfste Obligationen for de 8000 Rd. eller at betale disse contant betingedes af, at der medbedstes ham Skjøde uden præjubicerende Tinglæsningsanmærkning paa den omhandlede Eiendom. Derhos har Citanten paastaet sig tilkjendt Processens Omkostninger i begge Instanter skadesløst samt Indskævnte Harboe — hvad ogsaa af Citanten var paastaet i 1ste Instants — anseet med Mulct for usødig Trætte. Fremdeles har Citanten paastaet sig hos Underdommeren, Overauditour F. Moltke, der er skævnet til at stande til Rette, tilkjendt en saadan Erstatning for ham ved den indankede Dom tilføiet Tab, Tort og Creditspilde, som uvillige Mænd maatte bestemme, hvorhos han har paastaet bemeldte Underdommer paalagt enten alene eller in solidum med Indskævnte Harboe at betale ham Appellens Omkostninger skadesløst.

Indskævnte Harboe procederer til Underrettsdommens Stadsfæstelse med Tilkjendelse af Appellens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkelig.

Fra den indskævnte Underdommers Side er der neblagt Paastand om Frifindelse samt om Tilkjendelse af Koft og Tæring eller skadesløse Processomkostninger hos Citanten.

I den ovennævnte Kjøbecontract's 7de Post Lit. c. bestemmes angaaende Restkjøbesummen, de forømmelste 8000 Rd.: at der for samme bliver at udfste formelig Obligation af Kjøberen, at Obligationen bliver at clausulere faaledes, at dens Paalydende forrentes af Kjøberen fra 11te Juni 1867 at

regne med 4 pCt. p. a., og „at den bliver uopfigelig fra Eier til Eier“ imod visse bestemte aarlige Afdrag, hvorhos tilføies, at Obligationen iøvrigt bliver at clausulere som Obligation for Umyndiges Midler, saaledes at navnlig Udeblivelse af Renter eller Afdrag eller Renter og Afdrag til de tidligere Prioritetshavere samt Paadrag af Stattefinansier har Capitalens Forfald til Følge.

Efter Citantens Formening gav bemeldte Bestemmelse om Obligationens Uopfigelighed fra Eier til Eier ham, uanset at han endnu ikke havde saet Selsøbe, Hjemmel til at overdrage de ham efter Kjøbecontracten tilkommende Rettigheder og Forpligtelser til Trebrøder, og dette effectuere han ved en mellem ham og Gaardeier Kjelbsen den 10de April 1870 oprettet Mageflistecontract, idet der i samme bestemmes, at Kjelbsen ganske indtræder i Citantens Retsforhold til Indstævnte Harboe navnlig med Hensyn til dennes tilgodehavende 8000 Rd., af hvilke han derhos er pligtig at svare Renterne fra 11te December 1869. Da nu endvidere Indstævnte Harboe, efter hvad Citanten paastaar, har været uvidende om denne Overdragelse til Kjelbsen og derefter har modtaget Renter af denne samt samtykket i, at Kjelbsen behæftede Eiendommen, formener Citanten, at Søgsmålet uretteligen er anlagt imod ham, isædelfor at det burde have været rettet imod Kjelbsen, hvoraf Følgen altsaa maa blive, at han som reus incompetens frifindes, hvilken Frifindelse Citanten antager ialfald at maatte gives ham, naar han edeligen benægter at have kjøbt Eiendommen paa anden Maade, end at en saadan Overdragelse, som skeet er, maatte kunne finde Sted, nemlig at han udtraadte, og at en af ham indfat Trebrøder indtraadte i hans Sted i Forholdet til Sælgeren.

Hvad Citanten saaledes har søgt at gjøre gjældende, skjønnes imidlertid ikke at kunne gives Medhold. Ligesom det nemlig ikke findes at være tvivlsomt, at Tilfagnet i Contracten om den udstedende Obligationens Uopfigelighed fra Eier til Eier efter Indholdet af Contractens Post 7 o i det Hele forudsætter, at Overdragelsen fra Kjøberen først vilde kunne skee, efterat Citanten var bleven Eier, eller ialfald, efterat Obligationen var udstedt enten af ham eller af den, til hvem Overdragelsen skulde skee, saaledes kan der af dette Tilfagn i alle Tilfælde ikke uledes, at Indstævnte Harboe — hvis Citanten uden hans særlige Samtykke skulde overbrage sit Forhold, Rettigheder og Forpligtelser, efter Contracten til Trebrøder, forinden Citantens Forpligtelser imod Sælgeren vare opfyldte — skulde have opgivet sin Ret efter Contracten ligeoverfor Citanten, saameget mindre som intet Skriftligt mellem Indstævnte Harboe og bemeldte Trebrøder enten ved udstedt Obligation eller paa anden Maade sees at foreligge, saa at sølgelig Indstævnte Harboe, naar Citantens Anskuelse lagdes til Grund, vilde savne en Medcontractant, hos hvem han i mulige Tilfælde kunde søge Erstatning for Misligholdelse, saaledes som Contractens Post 10 udtrykkelig hjemler ham. Ligesaa lidt findes der i den Omstændighed, at Indstævnte Harboe har modtaget Renter af Kjelbsen eller har tilladt denne at behæfte Eiendommen — hvilken Behæftelse derhos skulde gaae bag efter Harboes Forbring — at ligge videre, end at det var ham herved blevet bekendt, at Citanten og Kjelbsen havde Forhandlinger om Eiendommens

Overdragelse til Indstævnte, men deri indholdes ialfsld ingen Remuneration fra Indstævnte Harboes Side af — saalænge der ingen nærmere Henvendelse skete til ham — at holde sig til Citanten som den, med hvem han ene havde contraheret. Da Citanten saaledes ikke kan antages at være løst fra sine Forpligtelser som Kjøber efter Contracten af 10de April 1867, hvortil hører saavel at betale den resterende Deel af Kjøbesummen som at erstatte Sælgeren det Tab, han har havt paa Grund af Contractens Misligholdelse fra Kjøberens Side, samt da det selvfølgelig efter Sagens Betskaffenhed vilde komme i Strid med de i Processen gjældende Retsregler at tilstede Citanten ved sin Eed at afgjøre, hvorledes Parternes Contractsforhold maatte være at forstaae, kunne Citantens principale og subsidiaire Paastande ikke tages tilfølg.

Hvad Citantens mere og meest subsidiaire Paastande angaaer, da er der fra Indstævnte Harboes Side protesteret imod, at disse Paastande som nye for Overretten komme i Betragtning, og denne Protest findes ogsaa efter de gjældende Processregler at maatte gives Medhold.

Efter det saaledes Anførte og da Citanten ingen særlig Indsigelse har gjort imod det Indstævnte tilkjendte Erstatningsbeløb 9,062 Rd. 5 Mk. 8 S, vil Underrettsdommen være at stabsæste, hvorhos Citanten vil have at betale Indstævnte Processens Omkostninger for Overretten skabesløst.

Citantens Paastand paa, at Indstævnte Harboe anses med Muldt for unødigt Trætte, findes ubesøiet. Ligesaa ubesøiet findes den over Underdommeren, Indstævnte Moltke neblagte Paastand, og efter hvad denne Indstævnte har paaftaaet, vil Citanten have at betale ham Koft og Tæring, der findes at kunne bestemmes til 12 Rd.

Det fornødne stemplede Papiir er her for Retten forbrugt."

Nr. 315.

Abbovat Hansen
contra

Christian Peter Christensen (Defensor Levisen),

der tiltales for Utugt og uteerligt Forhold mod Pigebørn.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 24de October 1872: „Arrestanten Christian Peter Christensen bør straffes med Forbebringshuusarbejde i 1 Aar og udrede alle af denne Action lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Cancelliraad Borch og Procurator S. S. Hansen 6 Rd. til Enhver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te December 1872: „Arrestanten Christian Peter Christensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. 3 Henseende til Ac-

tionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Leth og S. Nyegaard betaler Arrestanten 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Ved de fremkomne Dplysninger findes der tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at Tilstalte i flere af de i Underrettsdommen anførte Tilfælde og navnlig med Hensyn til Pigen Josephine Wilhelmine Jensen har gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 176 sammenholdt med §§ 173 og 174. Da den ham herefter ved bemeldte Dom ikjendte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide findes passende, vil denne Dom i Henseende til Straffen være at stadfæste, medens Overrettens Dom bliver at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

3 Henseende til Straffen bør Byttingsdommen, men iøvrigt Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil Retten indankede Sag tiltales Arrestanten Christian Peter Christensen for Utugt og ueteeligt Forhold mod Pigebørn.

Ved det for Underretten Dplyste findes der vel at være tilveiebragt en ikke ringe Grad af Formodning for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det i Underrettsdommen nærmere omhandlede Forhold ligeoverfor de i samme nævnte 4 Pigebørn, der, da det Omsoflarede skal være passeret, være i en Alder af imellem 8 og 12 Aar, uden at der dog imod Arrestantens Benægtelse kan anses at være tilveiebragt Beviis herfor. Da Overretten fremdeles — saaledes som ogsaa ved Underrettsdommen statueret — maa antage, at der ikke imod Arrestantens Benægtelse er tilveiebragt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde paadrage ham Strafsansvar, ligeoverfor det femte i bemeldte Dom nævnte Pigebarn med Hensyn til det af hende Omsoflarede, der skal være passeret, da hun var omtrent 15 Aar gammel, vil der være at tillægge Arrestanten Frisindelse for Actors Tilstale.

I Overensstemmelse hermed vil Underretsbdommen, ved hvilken Arrestanten under Paaberaabelse af Straffelovens § 176 cfr. §§ 173, 174 og 57 er anseet med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, være at forandre, medens denne Dom, forsaavidt angaaer Actionens Omkostninger, der retteligen findes paalagte Arrestanten, vil være at stadfæste."

I Underretsbdommens Præmisser hedder det: „Følgte Ordre fra Tyens Stiftamt af 10de dennes tiltales under nærværende Sag Arrestanten Christian Peter Christensen for Ulugt og uteerligt Forhold mod Pigebørn, og ere Sagens nærmere Omstændigheder følgende:

Pigebarnet Hulda Frederikke Lindschou, der er født den 2den Juni 1860, har forklaret, at, da hun engang i sibstafvigte Foraar var bleven sendt til Arrestanten, har denne, idet han førte uanstændig Tale til hende og bl. A. fortalte, at han havde ligget hos Pigebarnet Wilhelmine Jensen, taget hende op under Klæderne og besøgt hendes Kjænsdeel samt senere lagt hende over en Stol, atter løftet hendes Klæder op og trukket sit Lem frem, men derpaa, da hun gav sig til at skrige, givet Slip paa hende, og overensstemmende hermed har Pigebarnet Wilhelmine Jensen, der er født den 19de Juli 1859, forklaret, at Arrestanten for et Aars Tid siden, da hun af sine Forældre ligeledes var bleven sendt i et Værelse til ham, har kastet hende over i Sengen, løftet hendes Klæder op og efter at have blottet sig selv lagt sig ovenpaa hende samt, idet han blev liggende ovenpaa hende i nogen Tid og gjorde nogle Bevægelser, bragt sit Lem i Berøring med hendes Kjænsdeel, uden at hun dog søgte nogen Smerte derved; endvidere har Pigebarnet Eleonora Mehlby, der er født den 11te September 1862, forklaret, at Arrestanten isjor Sommer 2 eller 3 Gange paa sit Kammer har behandlet hende ganske paa samme Maade, og vil hun, da Arrestanten bragte sit Lem i Berøring med hendes Kjænsdeel, have følt Smærter derved; fremdeles har Barnet Karen Marie Most, der er født den 1ste Juli 1860, angivet, at hun for 4 eller 5 Aar siden 1 Gang og for ca. 1½ Aar siden med korte Mellemrum 2 Gange har været Gjenstand for aldeles lignende utugtlig Behandling fra Arrestantens Side, og endelig har Pigen Pouline Schrøder, der er født den 10de December 1856, forklaret, at Arrestanten, da hun engang i Begyndelsen af indværende Aar besøgte ham, har grebet fat i hende og villet kaste hende over i Sengen, men at hun, som antog, at han vilde drive Ulugt med hende, gav sig til at skrige, hvorfor Arrestanten ikke foretog videre med hende.

Arrestanten har vedholdende og med den største Haardnakthed benægtet Rigtigheden af de mod ham som foransført fremsatte Sigtelser, idet han vel indrømmer, at Pigebørnene Hulda Lindschou, Wilhelmine Jensen, Karen Marie Most og Eleonora Mehlby have været hos ham til Tider, som kunne svare til deres Angivelser, men benægter at have tilladt sig nogenformelt Uanstændighed eller Uteerlighed imod dem; ligeledes indrømmer Arrestanten, at Pouline Schrøder til den af hende angivne Tid har besøgt ham, og at han muligén

ved denne Leilighed har grebet fat i hende, men han paastaar, at dette kun er skeet for Spøg og ingenkunde i den Hensigt at drive Utugt med hende.

I denne sidste Henseende have nu vel Poulina Schrøder og den ved samme Leilighed tilstedeværende Marie Mortenline Christensen overensstemmende og edelig forklaret, at det aabenbart var Arrestantens Hensigt at drive Utugt med Førsmænte, idet han samtibig med, at han greb fat i hende for at kaste hende over i Sengen, greb ned og vilde løfte hendes Klæder op, men desuagtet findes det dog, efter hvad der foreligger og med særligt Hensyn til, at Arrestanten ikke ved denne Leilighed var alene med Poulina Schrøder, betænkeligt at forlaste hans herom afgivne Forklaring som ganske utroværdig. Derimod findes Arrestantens Benægtelse ikke at kunne komme i Betragtning ligeoverfor de fire ovenfor nævnte Pigebørns bestemte Forklaring om den Udsærd, Arrestanten har udviist imod dem; thi skjøndt Børnens Forklaringer herom ere afgivne uafhængige og upaavirkede af hinanden, ere de dog i Enkelt- heberne saa overensstemmende med hinanden og derhos saa omstændelige, at det vilde være aldeles unaturligt at antage, at de ikke støttede sig til Noget, der virkelig er foregaaet, og hertil kommer endvidere, at de afgivne Forklaringers Rigtighed ogsaa hver for sig yderligere bekræftes ved forskjellige under Sagen oplyste Omstændigheder, af hvilke dog her særlig kun skal fremhæves, at Enken Most edelig har forklaret, at hun til en Tid, der stemmer med Datterens Angivelser, har paa hende seet Spor, som tyde paa en stedtuuden utærlig Behandling, og at Wilhelmine Jensens Forældre ligeledes edelig have forklaret, at deres nævnte Datter, da hun engang kom ud fra Arrestanten, har seet forgræbt og „forpludsket“ ud og senere har lidt af en Svaghed, som det ikke er usandsynligt er bleven bevirket ved den Behandling, Arrestanten har tilladt sig mod Barnet. Arrestanten maa som Følge heraf i Medfør af Frdn. 8de September 1841, indeholdende Bestemmelser om Bevist i criminelle Sager trods sin Benægtelse anses lovlig overbevist om at have gjort sig skyldig i utærligt Forhold imod Pigebørn i en Alder af 12 Aar og derunder, hvorimod Retten, navnlig naar hensees til Stadsrådens under Sagen afgivne Erklæring, ikke finder det antageligt, at Arrestanten har drevet egentlig Utugt med saadanne.

Hensees nu til, at Arrestanten, der er født den 10de Marts 1820, tidligere er straffet som følger

findes Arrestantens Straf i Medfør af Straffelovens § 176 jfr. §§ 173, 174 og 57 passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.“

Nr. 6. Gaardmand **Sans Larsen** (Udv. Klubien)

contra

Gaardmand **Morten Pedersen** (Ingen),

betræffende Titantens Ret til Nytte og Brug af et paa Indstævntes Løb beliggende Tørvemaal m. v.

Baag Herreds Rets Dom af 24de September 1869: „Indstævnte, Gaardmand Morten Pedersen af Haarby bør for Citanten, Gaardmand Hans Larsens Tiltale i denne Sag fri at være. Søgsmaalets Omkostninger ophæves.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de September 1870: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten hæves.“

Højesterets Dom.

De for Højesteret fremkomne nye Oplysninger udvise vel, at der, førend Udskiftningen af Haarby og Alkerup Byers Border i Aarene 1786—87 blev foretaget, har til Citantens Gaard hørt et Tørvestifte i den i den indankede Dom ommeldte saakaldte Hosssemose; men det er ikke oplyst, at dette Tørvestifte fandtes i den Deel af Mosen, som er indbefattet under den til Indstævntes Gaard hørende Bylod, og selv om dette antages at have været Tilfældet, fattes der i ethvert Fald Oplysning om, at samme Tørvestifte — overeensstemmende med en under Udskiftningsforhandlingerne tagen Bestemmelse om, at Lodsieierne skulde for vedkommende Landinspecteur opgive de Tørvemaal, som de ønskede reserverede fra den almindelige Delingsplan — er ved Udskiftningen blevet forbeholdt for Citantens Gaard, i hvilken Henseende særlig bemærkes, at det efter Proceduren for Højesteret maa antages, at de uthdelige Antydninger paa Udskiftningskortet kun betegne Mosens Deling før Udskiftningen. I Henhold til det Anførte og idet Højesteret forøvrigt billigere de Grunde, paa hvilke det ved Overrettsdommen antagne Resultat er støttet, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om de Dele af Citantens Paastand, som Overretten har fundet ikke at kunne tage under Paakjendelse, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Baag Herredsting hertil indankede Sag har Citanten, Gaardmand Hans Larsen af Haarby, der eier Matr.-Nr. 20 i Haarby, i 1ste Instants paa-
 staaet sig kjendt berettiget til nu og i Fremtiden nindskrænket at drage al mulig Nytte og Brug af et paa et under Sagen fremlagt Situationskort med Bogstaverne a, b, c, d, e, f, g, h, i betegnet Løvemaal i den saakaldte Høsse Mose, hvilket Løvemaal eller Løveffiste ligger i Indstævnte, Gaardmand Morten Pedersens Byslod Matr.-Nr. 19, have Sætterum paa selve Maalet og fri Afgang og Bei dertil over Indstævntes Lob, hvorhos Citanten paa-
 staaet indomt Voldsbøder og tilpligtet at betale i Erstatning 3 Rd. eller et af uvillige Mænd nærmere bestemt Betsløb, fordi han havde tilintetgjort nogle af Citantens skaarne Løv, samt at udrede Sagens Omkostninger. Indstævnte derimod paa-
 staaet Frisindelse med Tillæg af Procesomkostninger. Ved Herredstingsdommen af 24de September f. A. blev Indstævntes Paa-
 stand tagen tilfulde, dog at Sagens Omkostninger hævdes. Denne Dom har Citanten der-
 efter indanket her for Retten, hvor han har paa-
 staaet den forandret saaledes, at Citanten for sig og efterfølgende Ciere af Matricul-Nr. 20 kjendes berettiget til uhindret Løveffist paa ovennævnte Løveffiste samt til at have Sætterum paa selve Maalet og fri Afgang dertil over Indstævntes Lob, hvorhos han har paa-
 staaet Indstævnte tilpligtet at yde ommeldte Erstatning samt dømt til Straf efter Straffelovens §§ 116 og 296, Alt overensstemmende med den for Underretten nedlagte Paa-
 stand, og endelig sig tilkjendt Sagens Omkostninger for begge Instanser med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadsfæstelse og paa-
 staaer Citanten tilpligtet at betale Sagens Omkostninger stadesløst.

Paa-
 standen om Bei til Løvemaal over Indstævntes Lob og om Voldsbøder ligger udenfor Klagen til Forligelsescommissionen og kan saaledes ikke komme under Paa-
 kjendelse.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 43.

Den 7de Marts.

1873.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 11te Februar.

Nr. 6.

Gaardmand Hans Larsen
contra

Gaardmand Morten Beberfen (see forrige Nr.).

Citanten har assereret, at det omhandlede Tørveffiste ved den almindelige Udfgiftning af Gaarby Vos Jorder er blevet tillagt hans Eiendom Matr.=Nr. 20, men han har intet Beviis herfor ført. At det under Sagen fremlagte Situationskort ifølge vedkommende Landmaalers Attest paa samme er forfattet „paa Grundlag af Udfgiftningskortet“, oplyser Intet i fornævnte Henseende, aldenkund Kortet ikke indeholder noget om, at Tørveffistet ved Udfgiftningen er blevet tillagt Matr.=Nr. 20, eller at det overhovedet staaer i noget Forhold til bemeldte Matr.=Nr.

Citanten har dernæst gjort gjældende, at, selv om Tørvemaaket ikke ved Udfgiftningen maatte være tillagt Matr.=Nr. 20, have Citanten og tidligere Eiere af dette Matr.=Nr. ved i et Tidrum af 60—70 Aar uasbrudt hvert Aar at bruge og benytte Tørveffistet bundet Hævd paa Tørveffjær i samme. Heri kan der heller ikke gives Citanten Medhold. Ved det forinden Sagens Paa- kjendelse ved Underretten optagne Tingsvidne er kun beviist, at Eieren af Matr.=Nr. 20 i Aarene fra 1840 til 1850 af og til eller jevnlig har staaet Tørv i oftnævnte Tørveffiste, og hvad angaaer det efter Sagens Indblikning for Overretten optagne Tingsvidne, er ved samme alene beviist, at Citanten og en tidligere Besidder af hans Eiendom i et Tidrum af ca. 50 Aar jevnlig efter Behov have staaet Tørv i „Høse Mose“, men det er ikke oplyst, at denne Tørveffjæring har fundet Sted i den Deel af Mosen, hvorom her under Sagen er Spørgsmaal, nemlig det paa Situationskortet affatte Tørveffiste.

Endelig har Citanten paaberaabt sig en i Sagen fremlagt Udskrift af Matriculberegningen, hvifølge Eieren af Matr.=Nr. 20 har Rettigheder til

Lørbestjær i Høsmose Nr. 8 og i Hovedblokken Nr. 19, men foruden at saadanne Anmærkninger i Matriculen ikke kunne afgive Beviis i Retsfager, sees det heller ikke, om herved sigtes til det Lørbestjæfte, der er angivet paa Situationskortet, og hvorom der under nærværende Sag alene er Spørgsmaal.

I Henhold til Anførte vil den indankede Dom derfor være at stadfæste, og ligesom Sagens Omkostninger rettelig ere hævdede ved Underretten, findes de efter Omstændighederne ogsaa at maatte hævdes her for Retten.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen for Overretten."

Onsdagen den 12te Februar.

Nr. 333.

Advocat Nellesmann

contra

1) **Carl Petersen**, 2) **Lars Poulsen** og 3) **Niels Olsen** (Defensor Henriksen),

der tiltales for Bedrageri i Spil.

Criminal- og Politirettens Dom af 30te November 1872: „De Tiltalte Carl Petersen, Lars Poulsen og Niels Olsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Petersen i 3 Gange 5 Dage, Poulsen i 2 Gange 5 Dage og Olsen i 4 Gange 5 Dage. Saa tilsvare de og denne Sags Omkostninger, saaledes at Tiltalte Olsen heraf udreder Halvdelen, Tiltalte Petersen $\frac{2}{3}$, dog at Tiltalte Poulsen in solidum med ham heraf tilsvare $\frac{1}{3}$, og Tiltalte Poulsen $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Nellesmann og Henriksen tillægges i Salarium for Højesteret hver 10 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Sagens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilfaaelser ere de Tiltalte Carl Petersen og Lars Poulsen overbeviste at have i indværende Efteraar gjort sig skyldige i Bedrageri i Kortspil overfor Tjenestekarl Lars Olsen deels ved en og

samme Leilighed ifølge foregaaende Aftale og deels endnu Tiltalte Poulsen ved en og Tiltalte Peterfen ved tvende andre Leiligheder, uden at det har kunnet oplyses, hvor stor en Deel af den dem i Spillet tilfaldne Gevinst, som for Tiltalte Peterfen udgjorde ialt 9 Rd. og for Tiltalte Poulsen ialt 1 Rd. 2 Mk., der kan ansees indvundet ved deres fælste Spil.

Ligeledes er det ved den af Tiltalte Olsen afgivne, af det iøvrigt Oplyste tildeels bestyrkede Tilraaelse godtgjort, at han i Løbet af et Aarstid indtil hen i September Maaned dette Aar af og til har gjort sig skyldig i lige Bedrageri overfor forskjellige Personer, uden at Sørrelsen af det af ham her ved erhvervede Udbytte har været at oplyse.

Som Følge heraf ville de Tiltalte, der ere sødte, Peterfen den 27de Januar 1854, Poulsen den 26de Marts 1852 og Olsen den 8de September 1843, og af hvilke ingen tidligere er funden straffet, være at ansee efter Straffelovens § 255 efter Omstændighederne med Fængsel paa Bånd og Brød, Peterfen i 3 Gange 5 Dage, Poulsen i 2 Gange 5 Dage og Olsen i 4 Gange 5 Dage.“

Nr. 340.

Advocat Henriksen

contra

Christen Morten Jacobsen (Defensor Hindenburg
ved Nellesmann),

der tiltales for Opsætighed og Bولد mod en Sognefoged.

Han Herrebernes Extrarets Dom af 16de November 1872: „Tiltalte Christen Morten Jacobsen af Veistrup bør hensættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han ogsaa alle af denne Sag lobligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Mønsted 5 Rd. og Defensor, Procurator Esmann 4 Rd. Dommen at efterkommes under Afserd efter Loven.“

Viborg Landskoverrets Dom af 23de December 1872: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Cancelliraad Møller og Justitsraad Nellesmann betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven.“

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Uge 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiefsteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Huusmand Christen Morten Jacobsen for Opsætighed og Vold mod en Sognefoged, og maa det i denne Henseende ved Sognefoged Thomas Larsens Forklaring og flere Vidners edelige Udsagn ansees tilstrækkelig godtgjort, at, da bemeldte Sognefoged ved Fjerritslev Marked den 1ste October d. A. om Aftener omtrent Kl. 10 efter Anmodning kom tilstede i et Beværtningstelt, hvor Tiltalte havde gjort Spektakler og ikke paa Værtens Forlangende havde villet forlade Teltet, og, idet han foreviste sit Politistift, gjentagende opfordrede Tiltalte, der var noget beruset, til at forsøge sig bort, vægrede Tiltalte sig ved at efterkomme denne Opfordring, hvorhos han, da Sognefogden tog fat paa ham for at sætte ham ud, gjorde Mobstand, og efterat det var lykkes Sognefogden ved et Par af de Tilstedeværendes Hjælp at føre ham udenfor Teltet, og Sognefogden derpaa havde vendt sig om for at gaae bort, bidragte Tiltalte ham med en Stof et Slag i Hovedet, hvoraf der flød Blod. Efter sin Forklaring maatte Sognefogden den næste Dag holde Sengen som Følge af det ham tilføiede Slag, og ifølge vedkommende Districtslæges Erklæring fandtes der, da Lægen den 3die October tog ham under Behandling, paa hans Daghoved et Saar, omtrent 1 Tomme langt med tildeels sammentkæbede Kanter, hvorhos der var endeel Hævelse i Omfanget deraf i flere Tommers Afstand fra Saaret. I en senere Erklæring fra samme Læge af 7de November hedder det, at Saaret da neppe nok endnu var ganske helet, men dog syntes meget snart at ville blive det og ikke at frembyde nogen Fare eller Følger for Sognefogdens fremtidsige Helbred. Sognefogden har erklæret ikke at gjøre Forbring paa Erstatning i Anledning af den ham overgaaede Vold.

Tiltalte har ikke modsiget Rigtigheden af de afgivne Forklaringer, men isvrigt gjort gjældende, at han ikke har kjendt Sognefogden og derhos ved den paagjældende Leilighed har været saa beruset, at han ikke kan huske, hvad der passerede, og navnlig ikke, at der blev foreviist ham noget Politistift, eller at han har tilføiet Sognefogden noget Slag eller overhovedet viist sig opsættig mod Politiet. Efter Sagens Oplysninger er der imidlertid ingen Høie til at antage, at Tiltalte har været i den Grad beruset, at han ikke skulde have vidst, hvad han foretog sig, og han, der er født den 5te Juni 1822 og tidligere ved Høiefsteretsdom af 20de December 1844 har for Indbrudstyveri været idømt Straf af 6 Aars Fæstningsarbejde, hvilken Straf dog ved Kongl. Resolution af

22de Januar 1845 blev formildet til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, er derfor for sit ovenanførte Forhold ved Underretsbommen retteligen anseet efter Straffelovens § 100 cfr. § 98 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, mod hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger Intet findes at erindre, vil saaledes være at stadfæste."

Nr. 334.

Statsraad Bungen

contra

Carl Einar Robian (Defensor Brock),

der tiltales for Dvafsalveri.

Rjøbenhavns Amts nordre Virls Extrarets Dom af 24de Juli 1872: „Tiltalte, Examinatus pharmacix Carl Einar Robian bør straffes med simpelt Fængsel i een Maaned og tilsvare denne Actions Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator R. E. Sjørgensen 5 Rd. og til Defensor, Procurator N. P. Møller 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die December 1872: „Underretsbommen bør ved Mågt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Maag og Steinthal betaler Tiltalte, Examinatus pharmacix Carl Einar Robian 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

Da den Tiltalte ved den indankede Dom tilfundne Straf af simpelt Fængsel i 1 Maaned ikke har den Størrelse, at han efter Placaten angaaende Appellen i criminelle Sager af 23de Mai 1840 § 1 kunde være berettiget til at forlange Sagen indstævnet for Høiesteret, vil denne, der alene paa hans Begjæring er appelleret, blive at afvise. De Actor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salairer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Statsraad Bungen og Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Rjøbenhavns Amts nordre Virls Extraret hertil Retten indankede og imod

Tiltalte, Exam. pharmacis Carl Cinar Robian for Dvaffsalveri anlagte Sag maa det ved Tiltaltes egen Tilskaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, ansees tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forhold derved, at han har taget Huusmand i Husum Lars Haagensens Hustru Karen Hansbatter under Cuur og derfor modtaget Betaling. Patienten afgif ved Døden den 8de Mai d. A., uden at det dog tør statueres, at de af Tiltalte anvendte Midler have havt nogen skadelig Indflydelse paa hendes Selvbedstaaelse

Det maa derfor billiges, at Tiltalte, hvis opgivne Alder af 26 Aar er skjønnet at stemme med hans Udsende, og som tidligere ifølge Kjøbenhavns Amts nordre Virks Exrrets Dom af 22de September f. A. samt nærværende Rets Domme af 16de Januar og 2den April d. A. ifølge Frdn. 5te September 1794 § 5 cfr. Lov 3die Marts 1854 har været anseet med Bøder til Amtets Fattiglasse af henholdsvis 10, 20 og 50 Rd., paany er anseet efter bemeldte Lovbestemmelser, og da Straffen ved den indankede Dom findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 1 Maaned, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, der retteligen ere paalagte Tiltalte, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste."

Nr. 335.

Statsraad Bunken

contra

Carl Cinar Robian (Defensor Brod),

der tiltales for Dvaffsalveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Exrrets Dom af 19de October 1872: „Tiltalte, Examinatus pharmacis Carl Cinar Robian bør straffes med simpelt Fængsel i to Maaneder og udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator N. P. Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Diechmann 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de December 1872: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Ronge og M. Møller for Overretten betaler Tiltalte, Examinatus pharmacis Carl Cinar Robian 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Statsraad

Bunzen og Advocat Brock for Høiesteret betaler
Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Tilstalte, Exam. pharm. Carl Einar Robian, der er født i 1846, og som tidligere er dømt 4 Gange for Dvaalfalveri, senest ved den ved nærværende Rets Dom af 3die dennes stabsfæstede Kjøbenhavns Amts nordre Birketingsdom af 24de Juli d. A. til simpelt Fængsel i een Maaned, sigtes under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil inbankede Sag atter for samme Lovovertræbelse.

Om nu end Tilstalte ikke kan ansees for at have paadraget sig Ansvar ved den 7de August d. A. i Sørger Hansens Entes Gaard i Herlev, hvor en Dreng havde brækket det ene Kravebeen, at underbinde Armen og paalægge en Bandage, hvorefter Drengen blev sendt til Kjøbenhavn, hvor han havde hjemme, saa er Tilstalte overbeviist om paany at have befattet sig med uberettiget Lægepraxis, idet han, der har vedgaaet i Høier Petersens Boutik i Herlev at have opslaaet en Bekjendtgjørelse om sin Bopæl i den Hensigt at faae Folk til at søge hans Hjælp i Sygdomstilfælde, har taget en Pige i Chr. Hansens Gaard i Utterslev i Cuur for Krampetilsælde og blandt Andet ordineret Moschuspulvere, der efter hans Opskrift bleve hentede paa Apotheket, samt foreskrevet hende Brugen af Blanchards Piller for Blegspot, for hvilken Virksomhed han modtog 1 Rd., hvorhos han har behandlet en anden Patient for Rosen og foreskrevet Medicin, der skulde tages hver tredie Time, uden at han herfor modtog Betaling.

Det maa derfor billiges, at Tilstalte paany er anseet efter Frdn. 5te September 1794 cfr. Lov 3die Marts 1854, og da den valgte Straf af 2 Maaneders simpelt Fængsel findes passende, ligesom det billiges, at han er paalagt at betale Actionens Omkostninger, vil Dommen være at stabsfæste.“

Mandagen den 17de Februar.

Nr. 18. Huusmand **Niels Jensen, Jens Peder Nielsen**
m. Fl. (Advocat Henrichsen)

contra

Herredsfoged i Lyve Herred **Nybfahn** for Fælledsboet efter
afdøde Gaardmand **Christen Niilausen** og tidligere afdøde
Hustru **Karen Nielsdatter** m. Fl. (Advocat Nellesmann,
efter Ordre for Huusmand Peder Jensen og Jens Peder Pedersen),
betræffende Ghyldigheden af et af bemeldte Chr. Niilausen den
27de April 1869 oprettet Document m. v.

Løve Herreds Skifterets Decision af 23de Mai 1870: „Det af Peder Jensen paa Skiftet efter afdøde Christen Nilausen og Hustru fremlagte Document af 27de April 1869 kan ikke kjendes ghyldigt som Testament, og besaarfang kunne de i samme ommeldte 10 Tdr. Land ei udlægges ham af Voet. Det af Peder Jensen med Familie beboede Huus med Tilliggende 2 Ekpr. Land vil være at tilskjøde ham, dog paa hans egen Bekostning, og imod at han selv bekoster Jordtilliggendets Frastillelse, samt mod at han fremtidig selv udreder alle af Huset og Jordtilliggendet gaaende Skatter og Afgifter, deriblandt Arvafæsteafgift. Af de registrerede Kreaturer og Løspregjenstande ville de i Registreringsforretningen under Nr. 1, 6, 9, 11 anførte Kreaturer, en graa Hoppe, en rød Kvie, en rødhemlet Ko og en rød bo. samt 6 Faar og 9 Lam af de under Nr. 33 og 34 ommeldte Faarkreaturer samt det under Nr. 40 registrerede Værktøi være at udlevere Peder Jensen, og Erstatning for Kreaturerne's Afavn dog med Fradrag af Foderpenge efter uvillige, af Retten ubmeldte Mænds Skjøn være at udbetale ham af Voet, hvorimod Nr. 38 Bognen og Nr. 27 Seletstet blive at indbrage under Voet. Den af Peder Jensen paa hans Søns Jens Peder Pedersens Begne paastaade Udbetaling af Voet af en Børelgjæld stor 150 Rd. vil ikke kunne finde Steb. Statskassens Ret reserveres med Hensyn til, at det forommeldte Document af 27de April 1869 er skrevet paa ustemplet Papiir.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te Juli 1871: „Hovedcitanten Peder Jensen bør være berettiget til forlods af afdøde Christen Nilausens og tidligere afdøde Hustrus Karen Nielsdatters Do efter erhvervet Tilløbelse til Udparcellering at erholde et for enhver Pantegjæld frigjort og ubeheftet. Skjøde paa de i det omhandlede Testament af 27de April 1869 nærmere bestrevne 10 Tdr. Land eller ialfald paa andre 10 Tdr. Land af Gaardens bedste Jord, dog paa hans egen Bekostning samt mod, at han fremtidig udreder alle af bemeldte 10 Tdr. Land gaaende Skatter og Afgifter, deriblandt Arvafæsteafgift. Iøvrigt bør Skifte- decisionen ved Magt at stande. Processens Omkostninger saavel i Hoved- som Contrasøgsmaalet ophæves. Procurator Mundt forelægges en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afgivelse at regne

til at berigtige Stemplingen af den af ham den 8de Mai d. A. fremlagte Protocollation."

Høiesterets Dom.

Med Hensyn til den mod Paalideligheden af det under Sagen omhandlede Document af 27de April 1869 fremsatte Erindring, at Testamentsvidnerne manglede fornøden Skrivkyndighed, bemærkes, at, da bemeldte Document den nævnte Dag i disse Vidners Overværelse blev forelæst for Christen Nilausen og, umiddelbart forinden det af dem blev underskrevet, af ham anerkjendtes som indeholdende hans sidste Willie, uden at der efter samtlige Sagens Oplysninger er nogen Anledning til at antage, at han ikke tilstrækkelig skulde have opfattet Documentets Indhold, der stemmer med, hvad han samme Dag og senere overfor forskjellige andre Personer erklærede at være sin Willie, maa den ovennævnte Indsigelse efter de anførte Omstændigheder blive uden Betydning.

Ifølge heraf og iøvrigt i Henhold til, hvad i den indantebe Dom er anført, vil denne være at stabfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Advocat Nellemann tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Hovedcitanterne 5 Rb. og Contracitanten 1 Rb. Advocat Nellemann tillægges i Salarium for Høiesteret 80 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „I en Samling den 8de Mai 1869 i Løve Herreds Skifteret i Fælledsboet efter afsøde Gaardmand Christen Nilausen af Krænkerup og tidligere afsøde Hustru Karen Rielsdatter, der ikke efterlobe sig fælleds Børn, fremlagde Sidstnævntes Søn, Citanten Peder Jensen et paa ustemplet Papiir skrevet Document saaledes:

„I Overværelse af os Undertegnede, der af Gaardmand Christen Nilausen af Krænkerup vare blevne tilkaldte som Vidner med Hensyn til,

at han, der inat var bleven overfaldet af en betænkkelig Sygdom, søffede at tilkjendegive sin sidste Villie, har fornævnte Christen Relafen, der er os nøie personlig bekjendt, og som af os besandttes at være sin Fornuft fuldkommen mægtig, erklæret, at hans Stedsøn Peder Jensen efter hans dødelige Afgang foruden den Arv, der maatte tilfalde ham tilligemed hans Sødsfende efter hans afdøde Moder, forlovs skal udtage af den mig tilhørende Deel af Fælledsboet foruden det ham tilhørende Huus med tilliggende 2 Ekpr. Land 10, skriver ti, Tønder Land af den til min Gaard hørende Jord, der tildeels omgiver hans Huus, saaledes at den vestre Side af den Løb, der skal være hans, begrænses af en fra Hans Christophersens Løb tværs over Gaardens Bandsløb dragen Linie, medens der imod Sydvest fra Huset udtages et Stykke af Gaardens Marker langs med Skjellet mod Rasmus Sørensens Løb indtil et derfra kommende Bandsløb, eller i Mangel af, at den saaledes betegnede Jord ikke nsiagtigt skulde kunne udfindes, 10 andre Tønder af Gaardens bedste Jord.

Til Bekræftelse have vi underskrevet nærværende Document, efterat Testator havde vedkjendt sig sammes Indhold som sin sidste Villie.

Krænkerup den 27de April 1869.

Jens Hansen.

Niels Pedersen.

Peder Jensen angav derhos, at følgende bestrevne Gjenstande tilhørte ham og hans Børn, nemlig:

en graa Høppe,
 en rød Kvie,
 en rødhjelmst Ko,
 en rød Ko,
 et nyt Sæt Seletøi,
 6 Faar og 9 Lam,
 en Bogu med to Agerkole,
 4 Gæs,
 en Deel Bærtsøi,
 2 Sviin,

hvorhos under 27de September s. A. i Boet er anmeldt en til hans Søn, Citanten Jens Peder Pedersen den 14de Februar 1869 af afdøde Christen Nilansen udstedt 3 Maaneders Bærel til Beløb 150 Rd. med lovlige Renter fra Forsaldsdagen, til Betaling stæer."

I den i Boet i Anledning af disse Forbringer opstaaede Dispute med de øvrige Arvinger paastod Peder Jensen sig kjendt berettiget til forlovs af Boet samt efter lovlig Forbering og efter erhvervet Tilladelse til Udparcellering at erholde et fra enhver Pantegjæld frigjort og ubehestet Stjæde paa de i det ovenangførte Testament nærmere bestrevne 10 Tdr. Land med den derpaa værende Sæd og Afgrøde i Forbindelse med det af ham beboede Huus med Tilbehør og Tilliggende af ca. 2 Ekpr. Land eller ialtsald paa andre 10 Tdr. Land af Gaardens bedste Jord med Afgrøden eller sammes Bærbi foruden det

ham tilhørende Huus med Tilliggende eller sammes Værdi, samt at der af Boet ubleveres og stilles til hans Raadighed de ovenfor omtalte, ham tilhørende Kreaturer og Løssøregjensstande, idet han dog frasalbt Forbring paa Gjørsene og Svinene, samt nedlagde abstillige substdiaire Paastande, medens de øvrige Arvinger i Boet protesterede imod, at disse Paastande toges tilfølg, ligesom de have protesteret imod, at Værlen anerkjendes for gylbig.

Med Stiftetrettens Decision af 23de Mai f. A. blev eragtet:

„Det af Peder Jensen paa Stiftet efter afsøde Christen Nilausen og Hustru fremlagte Document af 27de April 1869 kan ikke kjendes gylbigt som Testament, og desaaarsag kunne de i samme ommeldte 10 Ldr. Land ei udlægges ham af Boet.

Det af Peder Jensen med Familie beboede Huus med tilliggende 2 Ekpr. Land vil være at tilkjøbe ham, dog paa hans egen Bekostning, og imod at han selv bekoster Jordtilliggendets Kraftstillelse, samt mod at han fremtidig selv udreder alle af Huset og Jordtilliggendets gaaende Skatter og Afgifter, deriblandt Arvefølgesteafgift.

Af de registrerede Kreaturer og Løssøregjensstande ville de i Registreringsforretningen under Nr. 1, 6, 9, 11 anførte Kreaturer, en graa Hoppe, en rød Kvie, en rødhjelmst Ko og en rød do. samt 6 Faar og 9 Lam af de under Nr. 33 og 34 ommeldte Faarkreaturer samt det under Nr. 40 registrerede Værkøi være at udlevere Peder Jensen, og Erstatning for Kreaturerne Af-savn, dog med Fradrag af Foderpenge, efter uwillige, af Retten udmeldte Mænds Skjøn være at udbetale ham af Boet, hvorimod Nr. 38 Bognen og Nr. 27 Seletøi blive at inddrage under Boet.

Den af Peder Jensen paa hans Søns Jens Peder Pedersens Vegne paaftaaede Udbetaling af Boet af en Værelsgjælb stor 150 Rd. vil ikke kunne finde Sted.

Statskassens Ret reserveres med Hensyn til, at det forommeldte Document af 27de April 1869 er skrevet paa ustemplet Papiir.“

Denne Decision have Peder Jensen og Jens Peder Pedersen, Førstnævnte tillige som Curator for Sidstnævnte inbanket her til Retten og paaftaaet den for saavidt forandret, at Documentet af 27de April 1869 kjendes gylbigt som Testament, og at de deri ommeldte 10 Ldr. Land forløbs udlægges Peder Jensen, at den under Nr. 38 registrerede Bogn samt det under Nr. 27 registrerede nye Sæt Seletøi ubleveres ham, at Jens Peder Pedersen erholber udbetalt sin Værelsfordring med lovlige Renter fra Forsalbsdagen, ialfald naar han beediger, at Christen Nilausen af ham har laant de ompurgte 150 Rd. og for disse egenhændig i hans Overværelse udstedt den fremlagte, den 14de Februar 1869 daterede Værl, og at Citanterne tillægges Appellens Omkostninger.

De øvrige Arvinger i Boet have derimod paaftaaet i Hovedsøgsmaalet principalt, at den inbankede Decision stadfæstes, forsaavidt det i samme er statueret,

1, at det af Peder Jensen fremlagte Document af 27de April 1869 er

ugyldigt som Testament, og at besaarfaag de 10 Edr. Land ikke blive at udlægge ham af Boet;

2, at af de registrerede Eiendele Nr. 38 Bognen og Nr. 27 Sefestøiet blive at indbrage under Boet;

3, at den af Peder Jensen paa hans Søns Jens Peder Pedersens Begne paaftaaede Udbetaling af Boet af en Bezelgjæld stor 150 Rd. ikke vil kunne finde Sted;

in subsidium med Hensyn til Documentet af 27de April 1869, at de 10 Edr. Land ikke udlægges Peder Jensen in natura, men at deres Værdi ansat ved uvillige Mænd udbetales ham efter Fradrag af Arveafgift og en forholdsmæssig Deel af Pantegjælden paa hele Gaarden eller dog af Arveafgiften alene, og

aldeles in subsidium, at de 10 Edr. Land udlægges uden Frugter efter at være udflykkede fra Gaarden paa Peder Jensens Beføstning, imod at han overtager en forholdsmæssig Deel af Arveafkastegiften og den paa Gaarden hvilende Pantegjæld eller af Arveafkastegiften alene, og imod at han selv udræder alle med Udlæget forbundne Omkostninger, deriblandt Arveafgiften, og

med Hensyn til Udbetalingen af Bezelgjælden, at denne ikke udbetales med Renter fra noget tidligere Tidspunkt end Anmeldelsesdagen,

samt under alle Omstændigheder, at Titanterne tillægges Hovedsøgsmaalets Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb;

men de have derhos efter ubtagen Contraappelsævning paaftaaet den indaukete Decision underkjendt og derhen forandret,

1, at det Huus med tilliggende 2 Edr. Land af afsøde Chr. Nilausens Gaards Jorber, hvilket Peder Jensen har paaftaaet at være sig tilhørende, ikke bliver at tilflyde ham, men at samme indbrages under Boet som dette tilhørende, og in subsidium, at dette Huus og dets Tilliggende, ikke over 2 Edr. Land flydes Peder Jensen paa hans egen Beføstning, efterat han har foranstaltet og betalt den fornødne Udflykning, friggjort Gaarden for en forholdsmæssig Deel af Arveafkastegiften og Prioritetsgjælden samt indbetalt i Boet Totalbeløbet af en forholdsmæssig Deel efter Hartforret af de af Gaarden siden 1856 inclusive erlagte Arveafkastegifter, Tiender, Statter samt offentlige eller kommunale Afgifter eller ialfald uden at overtage nogen Deel af Prioritetsgjælden og uden at indbetale nysnævnte Deel af Afgifter og Statter,

2, at af de registrerede Kreaturer de i Registreringsforretningen under Nr. 1, 6, 9, 11 anførte Kreaturer, en graa Hoppe, en rød Kvie, en rød-hjelmet Ko og en rød do. samt 6 Faar og 9 Lam af de under Nr. 33 og 34 ommeldte Faarkreaturer blive at indbrage under Boet som dette tilhørende, hvorhos de endelig have paaftaaet Contraappelsøgsmaalets Omkostninger sig tilfaldte skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb.

Med Hensyn til Documentet af 27de April 1869 bemærkes, at de 2de Bidners beebigede Forklaringer gaar ud paa, at, da de den 26de April om Aftenen vare tilfæde i Peder Jensens Huus, hvor afsøde Christen Nilausen boede, bleve de kaldte ind til denne, og at han, der vel var syg og senge-

liggende, men ved sin Fornufts fulde Brug, i deres, Peder Jensen og Søns, Nærværelse, dog paa Spørgsmaal af Peder Jensen, udtalte sig, som i Documentet anført, samt at de, efterat Peder Jensen samme Aften havde begibet sig til Slagelse deels for at hente en Læge deels for at saae Chr. Nilausens afgivne sidste Willieserklæring nedskreven hos en Sagsfører, næste Morgen atter bleve kaldte ind til Chr. Nilausen, hvem de da ogsaa fandt at være ved sin fulde Fornufts Brug, at Documentet derefter blev oplæst for ham af Lars Peder Pedersen og det ene Vidne, og at Nilausen derefter erklærede, at det indeholdt hans sidste Willie, hvorefter de, der havde forviøset sig om, at Indholdet nøie stemmede overens med, hvad de Aftenen forud havde hørt Afbøde yttre, understrevne Documentet.

Samme Dag, den 27de April har Nilausen efter 4 andre Vidners beebigede Forklaring, og af hvilke 3 samtidig vare hos ham, og som fandt ham ved sin Fornufts fulde Brug, erklæret, at Peder Jensen skulde tage 10 Lbr. Land af Gaardens Jorder i Arv efter ham, og for de 3 Vidner bestrevet disse 10 Lbr. Lands Veliggenhed saaledes som i Documentet anført, og et 5te Vidne har ligeledes beebiget at have hørt ham udtale sig om, at Peder Jensen af Gaarden skulde have 10 Lbr. Land, og endelig har Nilausens Sjælesørger attesteret, at han efter at have meddeelt Afbøde Naberens Sacramente har foreholdt ham, der var ved sin fulde Fornuft, Documentets Indhold, og at Afbøde da erklærede, at det var hans Willie, at Peder Jensen skulde tage de i Documentet bestrevne 10 Lbr. Land af Gaarden forlods af hans Wo.

Ligesom der nu ikke findes at kunne være nogen grundet Tvivl om, at Chr. Nilausen har villet skænke Peder Jensen 10 Lbr. Land af Gaardens Jorder i Arv efter ham, saaledes skjønnes ikke rettere end, at det ommeldte Document maa ansees som et efter Frdn. 21de Mai 1845 § 25 gylldigt Testament.

Vel have Contracitanterne paaberaabt, deels at Betingelserne i nysnævnte § for at gjøre mundtligt Testament ikke ere tilstede, idet der ikke skulde være paatømmet Chr. Nilausen en pludselig og betænkelig Sygdom, deels at han ikke var ved sin fulde Fornufts Brug, ei frivillig tilkjendegav sin Willie, men kun svarede paa Peder Jensen's Spørgsmaal, at Vidnerne vare inhabile, da de stode i P. Jensen's Arbejde, at det ene ikke var fuldmyndigt, at begge vare ustrivlyndige, det ene kun daarligt, det andet slet ikke kunde læse Skrift, saa at Vidnerne ikke selv strax kunde nedskrive den tilkjendegivne Willieserklæring, der derimod blev nedskreven af en Trediemand, uden at Vidnerne vare tilstede, at Testamentet ikke kan antages tydeligt og fuldstændigt den næste Dag at være oplæst for Chr. Nilausen, samt endelig at Documentet er maculeret, at Testators Navn er skrevet urigtigt, og at Vidnerne i deres Forklaringer have været uoverensstemmende.

Af de for Skifteretten fremlagte Lægeerklæringer sees det, at Districts-lægen ved sin Ankomst Natten mellem den 26de og 27de April fandt Chr. Nilausen lidende af en Lungebetændelse, og at saavel den Syge som hans Omgivelse forklærede, at han havde befundet sig ilde et Par Dage, men at Syg-

dommen den 26de om Aftenen havde antaget et farligt Udseende, samt at Lægen antager, at Sygdommen navnlig paa Grund af Chr. Nilausens Alder var saa farlig, at der nok kunde være Grund til at frygte for, at en Opfattelse vilde gjøre det umuligt for ham at gjøre Testament, samt at Nilausen saa Dage efter afgik ved Døden.

Herefter skjønnes ikke rettere, end at Sygdommen maatte ansees for pludselig og betænelig.

At Testator var ved sin fulde Fornufts Brug, da han tilkjendegav sin sidste Billie, og da han ratificerede Documentet næste Morgen, er af Testamentsvidnerne bekræftet, ligesom flere andre Vidner have bekræftet, at dette var Tilfældet, da han for dem omtalte, at P. Jensen skulde tage 10 Ldr. Land af Gaardens Sørder i Arv efter ham, og den Omstændighed, at han den 27de April for enkelte Vidner skal have ytret, at han var „forplumret i Hovedet“, kan ikke godtgjøre, at han ikke var ved sin fulde Fornuft navnlig til de 2de først ommeldte Tidspunkter.

De imod Vidnernes Habilitet gjorte Indsigelser findes heller ikke at være af nogen Betydning, idet Fuldmægtighed eller Skrivmægtighed eller, at de selv strax skulle nedskrive Testators tilkjendegivne Billie, ikke kan ansees som nødvendige Fordringer for Testamentsvidner, og efter Alt, hvad der er fremkommet ved Vidneforklaringerne, findes der ikke Anledning til at antage, at Chr. Nilausen ikke tilstrækkeligen har opfattet, hvad der oplæstes for ham, og at Documentet indeholdt hans sidste Billie, ligesom der ikke skjønnes at være Grund til at formode, at han ikke frivillig har tilkjendegivet denne sin Billie.

Hvad angaaer de paaberaabte Maculationer, der bestaae i, at Tallet „28“ i Datoen er rettet til „27“ og Ordet „idag“ til „inat“, den Omstændighed, at Testator er kaldet „Melasen“ istedetfor „Nilausen“, samt endelig den paaberaabte Uoverensstemmelse mellem Vidnernes Forklaringer, da findes disse ikke at være af nogen Betydning.

De omspurgte 10 Ldr. Land ville jaaledes være at tilkjøbe Peder Jensen, dog paa hans egen Bekostning, og mod at han af dem udreder alle Skatter og Afgifter, deriblandt Arveskæftaafgiften, hvorimod det ikke kan antages, at det skulde paahvile ham at overtage nogen Deel af Pantegjælden.

Paa Grund af den i Testamentet indeholdte Erkjendelse af af døbe Christen Nilausen af, at det omspurgte, af Peder Jensen med Familie i lang Tid beboede Huus med 2 Skpr. Land tilhører ham, samt de Erklæringer, Af døde i sin Tid har afgivet derom i det under Sagen fremsagte Forhør, findes det med Føie af Skifteretten antaget, at dette Huus med Tilliggende bliver P. Jensen at tilkjøbe paa den i Decisionen anførte Maade, ligesom det rettelig findes statueret, at de ombisputerede Kreaturer og Værtstiet blive ham at udlægge, da de paaberaabte Uoverensstemmelser mellem Vidneforklaringerne om disse Gjenstande findes uvæsentlige, og Peder Jensens Paastand om at tillægges Værtstiet for Skifteretten ikke specielt blev modsagt, hvorhos endelig Decisionens Bestemmelse med Hensyn til Vognen og Seletstiet, som det ikke er beviist tilhøre P. Jensen, maa bifalbes, og det Samme maa statueres med

Hensyn til Begjærfningen — der efter Proceduren for Skifteretten ikke kan ansees præcluseret — da der ikke er ført Beviis for Begjærens Ægthed eller for denne tilveiebragt en saadan Formodning, at der er Anledning til Anvendelse af Seb.

Overeensstemmende med det Anførte vil Skiftedecisionen saaledes deels være at forandre deels at stadfæste.

Sagens Omkostninger vilde efter Omstændighederne være at ophæve saavel i Hoved- som Contrasjøgsmålet.

Procurator Mundt vil være at foreslåge en Frist af 8 Dage fra denne Doms Affigelse at regne til at berigtige Stemplingen af den af ham den 8de Mai d. A. fremlagte Protocollation, der er at betragte som et Indlæg.

Svørigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen her for Retten.“

Nr. 116. Overamtsdommer **H. E. v. Buchwaldt** paa egne og Datters Vegne (Statsraad Bungen)

contra

Executor testamenti og Tilshjælværger. i Frøken **Sophie de Dreyers** Dødsbo, Kammerjunker, kongelig Fuldmægtig **F. Münter** (Bungen) og Sagførerfuldmægtig, Candidatus juris

B. Benzen (Advocat Henrichsen),

betræffende Spørgsmaalet om Udbetaling af 1000 Rb. af bemeldte Bo til Citantens Datter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissions Decision af 18de December 1871: „De af Overamtsdommer H. E. v. Buchwaldt paa egne og Datter Sophie Buchwaldts Vegne i nærværende Bo neblagte Paastande kunne ikke tages tilfølg.“

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten for Højesteret har frasaldet sine Paastande om ifølge afsbøde Frøken Sophie de Dreyers ældre Testamenter at anerkjendes berettiget til Arv efter hende, og isørigt i Henhold til de i den indantebe Decision anførte Grunde vil samme efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Skiftecommissions Decision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rb.

I den indankede Decisions Præmisser hedder det: „Ved Skrivelse af 16de forrige Maaned har Kammerjunker, lgl. Fuldmægtig F. Münter som executor testamenti efter afgangne Fruen Sophie Drejer ifølge allerhøieste Bevilling af 27de October 1870 tilfilleet Skiftecommissionen til Decisions Afgørelse en i bemeldte Bo mellem Overamtsdommer H. E. v. Buchwaldt i Kappel og den for de fraværende og umyndige Arvinger bestilte Tilfynsværge, Cand. juris, Sagsførerfuldmægtig B. Bentzen opstaaet Dispute angaaende forskellige af Førnævnte deels paa egne deels paa sin Datter Sophie Buchwaldts Vegne fremsatte Paastande paa Udlæg af Voets Mibler m. v.

Forsaaendit Overamtsdommer Buchwaldt har støttet de af ham paa egne Vegne fremsatte Paastande paa nogle af den Afsøbe den 30te Mai 1838 samt 14de og 15de October 1852 oprettede testamentariske Dispositioner, som han har forment at maatte gjælde ved Siden af det af den Afsøbe den 9de Juli 1865 oprettede og den 29de April 1868 for Notarius publicus heri Staden vedkjendte Testament, da de ikke udtrykkelig ere tilbagekaldte ved bemeldte Testament, saa at en Deling pro rata maatte finde Sted af den efterladte Formue til Udbedelsen af samtlige i de 4 Dispositioner nævnte Summer, vil han ikke kunne gives Medhold i, at de nævnte tidligere testamentariske Dispositioner, ved hvilke han var indsat til Arving, nu skulde hjemle ham nogen Ret, da de som uforenelige med det senere Testament af 1865 maae ansees tilbagekaldte ved dette, der efter sit Indhold fremtræder som en ny Bestemmelse af den Afsøbes sidste Villie uden at slutte sig til de tidligere Dispositioner, som den endog lader aldeles uomtalte, idet derhos de Summer, hvorover der disponeres, udtømme hele Capitalformuen. Af samme Grund vil den subsidiaire Paastand om Skifte efter de 3 ældre Dispositioner, idet Testamentet af 1865 skulde betragtes som ugyldigt, ikke kunne tages tilfølg, og medens den Omstændighed, at de ældre Dispositioner ere af den Afsøbe leverede i Amtsdommer Buchwaldts Børge, ikke er tilstrækkelig til at vise, at hun skulde have haft til Hensigt derved uigjensidelig at forpligte sig ligeoverfor ham, har han ikke mod Tilfynsværgens Benægtelse tilveiebragt noget Beviis for, at den Afsøbe, som af ham paaberaabt, skulde have frasagt sig Ret til uden hans Samtykke at træffe andre testamentariske Bestemmelser.

(Sluttes i næste Nr.).

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 44.

Den 14de Marts.

1873.

Tredie eller extraordinaire Sæffion.

Mandagen den 17de Februar.

Nr. 116. Oweramtsdommer H. E. v. Buchwalbt paa egne og
Datters Vegne
contra

Executor testamenti og Tilfynsbærgen i Frøken Sophie de
Dreyers Dødsbo, Kammerjunker, kongelig Fuldmægtig F. Münster
og Sagførerfuldmægtig, Candidatus juris B. Bentzen (see forrige Nr.).

Paa sin Datters Vegne har Oweramtsdommer Buchwalbt dernæst gjort Paaftand paa at erholde udbetalt af Boet en Sum af 1000 Rb., som skal være ffjænket hende af den Afsøde og bestemt til at ublaanes mod Sikkerhed i en ham selv tilhørende Villa ved Kappel. Ligesom der imidlertid ikke efter Indholdet af et Brev fra den Afsøde efter Angivende af 28de August 1868, hvorpaa han fornemlig støtter sin Paaftand om den ommeldte Livsgave, som han angiver i Egenftab af født Børge for sin Datter at have accepteret den 25de September s. A. i Overbærelse af en nabugiven Mand og derhos at have uderrettet Giverinden om Gavens Modtagelse, kan siges at foreligge et tilstrækkeligt bindende Tilfagn fra den Afsødes Side, idet Brevet ifkun gaaer ud paa, at hun ffjænkter sig med den Tanke og det Duffe under en vis Forudffætning at ffjænke hans Datter en Capital af 1000 Rb., af hvilken hun maatte forbeholde sig selv 5 pCt. Rente indtil sin Død, og beder ham lade hende vide, hvad han tænker derom, hvoraf tydelig fremgaaer, at den Afsøde forbeholdt sig en nærmere Bestemmelse i saa Henseende, saaledes fremgaaer det heller ikke af de fremlagte senere veglede Breve og førte Forhandlinger om Anbringelsen af Capitalen i hans Eiendom, at der handles om Fuldbyrðelsen af en Livsgave, men derimod snarere om en Datteren tiltænkt Capital, som først skulde tilfalde hende ved Giverindens Død. Forfaabibt det Sibfte har været Me-

ningen, maa det blive afgjørende for ikke at tillægge den Afkøbes formeentlige Billiæstillskjendegivelse i saa Henseende nogen Gyldighed mod Arvingernes Protest, at Testamentsformerne ikke med Hensyn til samme ere iagttagne i Overeensstemmelse med Frdn. af 21de Mai 1845 § 30.

Medens saaledes den af Overamtsdommer Buchwalbt paa hans Datters Begne fremsatte Paastand ikke vil kunne tages tilfølg, maa det Samme blive Tilfældet med Hensyn til hans Paastand om Skabesløsholbelse, fordi Laanet i hans Eiendom ikke er ubetalt til den aftalte Tid, da denne Paastand findes aldeles ubegrundet.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Disputen."

Tirsdagen den 18de Februar.

Nr. 225. **Handelshuset Heggum & Hansen**
 (Advocat Heinrichsen)

contra

Uldhandler **M. Knudsen** og Skolelærer **H. Chr. Crone**
 (Advocat Brod efter Ordre),

betræffende Berettigelsen af et efter Appellanternes Requisition over Indstævnte Knudsen affagt Fallitdecree.

Slagelse Kjøbstads Stifterets Decision af 10de Mai 1871:
 „Uldhandler M. Knudsens Bo bør at tages under Skiftebehandling paa Requirerternes Ansøgning og Tilsvær.“

Landsoversamt og Hof- og Stadsrettens Dom af 15de April 1872: „Den paaanførte Kjendelse af 10de Mai f. A., ifølge hvilken Citanten M. Knudsens Bo er taget under Behandling som fallit, ophæves, og bør bemeldte Citant være berettiget til paa de Indstævnte, Firmaet Heggum & Hansens Bekostning at erholde Voet ekstraderet til fri Raadighed. Saa bør og Indstævnte i Erstatning for den Citanten Knudsen ved Skiftebehandlingen tilføiede Tort og Creditspilbe samt Næringstab betale ham et saadant Beløb, som uvillige, inden Retten udmeldte Mænd maatte finde passende, dog at Erstatningen for Tort og Creditspilbe ikke overstiger 1000 Rd. og Erstatningen for Næringstab ikke 500 Rd., tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet fra den 26de Juni f. A. at regne, indtil Betaling skeer. Sagens Omkostninger for Overretten betale de nævnte Indstævnte til Citanterne, Uldhandler M. Knudsen i Slagelse og H. Chr. Crone i Langtved med 25 Rd.

At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige For-
kyndelse under Afsærb efter Loven."

Høiesteret's Dom.

Da det ved den i den indankede Dom ommeldte Executionss-
forretning havde vilst sig, at der ikke ad Executionens Vej kunde
erholdes Dækning for Citanternes Tilgodehavende hos Ind-
stævnte Knudsen, maatte disse, med Hensyn til hvis Fyldestgjørelse
det ikke efter de foreliggende Oplysninger kunde ansees givet, at de
ingen Interesse havde i, at Knudsens Bo blev taget under Skifte-
behandling som fallit, hvilket navnlig ikke kunde ulebes af be-
rørte, kort forinden afholdte Fogedforretning, være besøiede til at
forlange saadan Skiftebehandling; og den Kjendelse, hvorved dette
Forlangende toges tilfølge, kan ikke blive at ophæve, fordi der
ved den efter Kjendelsens Afvigelse foretagne Registrering af Boet
ifkun foresandtes Effecter af en Værdi, som ikke vilde være til-
strækkelig til at dække en Panteforbring, der angaves at have
Prioritet i Boet fremfor Citanternes Forbring, idet denne Om-
stændighed ialfald kun kunde medføre, at den paabegyndte Skifte-
behandling maatte sluttes som unyttig, men ikke, at den skulde
være at ansee som uretteligen begyndt.

Ifølge heraf vil efter Citanternes Paaastand bemeldte Kjendelse
være at stadfæste, og Citanterne være at frifinde for de Ind-
stævntes Tiltale. Processens Omkostninger for Overretten og
Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Skifterettens Kjendelse bør ved Magt at stande,
hvorhos Citanterne bør for de Indstævntes Til-
tale i denne Sag frie at være. Processens Omkost-
ninger for Overretten og Høiesteret ophæves.
Til Justitskassen betale de Indstævnte 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efterat de Indstævnte,
Firmaet Peggum & Hansen under 19de April f. A. havde ladet foretage
Execution hos Citanten, Udhandler M. Knudsen i Slagelse for et Tilgode-
havende ifølge Verel og Dom til Beløb med Omkostninger 328 Rd. 1 Mk.
8 S, men der under Forretningen kun blev bestrebet Løsøre til en Værdi af

319 Rd. 1 Mk., medens Titanten erklærede, at han ikke eiede mere, samt at hans Eiendele vare beheftede ved tingløste Pantebreve til et meget større Beløb, indgave de Indstævnte derpaa til vedkommende Skifteret en Requisition, hvori de androge paa, at Titanten Knudsens Bo maatte blive taget under Skifterettens Behandling som fallit. Imod denne Requisition blev der imidlertid fra Titanten Knudsens Side nedlagt Indsigelse, idet han blandt Andet gjorde gjældende, at han efter Obligation af 16de Januar 1867 skulde sin Svigerfader, Titanten, Skolelærer H. Chr. Erone i Langtved 600 Rd., hvorfor der var givet Prioritet i hans Indbo og Udbo m. v. næstefter 450 Rd., som tidligere skuldes til 2 andre Creditorer, men hvilken sidstnævnte Gjælden senere var indfriet, samt at Panteforbringen til Erone derfor maatte fyldestgøres, forinden Boet kunde tages under Fallitbehandling. Procurator Hartnaad, der gav Møde for de Indstævnte Heggum & Hansen, vedblev desuagtet Begjæringen, idet han fremsagde en Udskrift af Pantebogen af den til Titanten Erone udstede Obligation, men derhos bemærkede, at han dog ikke for Dels blifket kunde erkjende, at nogen Panteforbring rettelig paahvilede Boet, samt at Forbringen ialfald kun var sikret ved Prioritet næstefter 450 Rd., hvorfor de Indstævnte Heggum & Hansen som Udsæghavere formeentlig maatte have Krav paa Dækning forud for bemeldte Panteforbring. Ved den af Skifteretten under 10de Mai s. A. affagte Kjendelse blev det eragtet, at Titanten Knudsens Bo skulde tages under Skiftebehandling paa Requirerternes, de Indstævnte Heggum & Hansens Ansøgning og Tilsvær, og er denne Kjendelse støttet paa, at Titanten Erones Panteforbring paa 600 Rd. kun har Prioritet næstefter 450 Rd., uden at der er forbeholdt ham nogen Dyrkningsret, og at der som Følge heraf kunde opstaae Spørgsmaal om, hvem der var berettiget til at nyde fortrinlig Betaling af Provenuets af de i Boet foresundne Effecter indtil et Beløb af 450 Rd., hvilket Spørgsmaal ikkun skulde kunne afgjøres under en Skiftebehandling, som derfor ikke kunde nægtes, naar den stede paa Requirerternes Ansøgning og Tilsvær.

Denne Sag have nu Titanterne, Udhandler M. Knudsen i Slagelse og Skolelærer H. Chr. Erone i Langtved indbragt her for Retten, hvor de ifølge Stævning af 26de Juni s. A. til de Indstævnte, Firmaet Heggum & Hansen og til Justitsraad, Borgmester og Byfoged samt Raadsforfatter i Slagelse P. L. Benzon som Skifteforvalter i Boet have paastaet den affagte Kjendelse annulleret eller underkjendt og Titanten Knudsen kjendt berettiget til at erholde sit Bo ekstraderet til fri Raadighed paa det indstævnte Firma Heggum & Hansens Besiddelse, samt at bemeldte Firma tilpligtes at betale til Titanten Knudsen i Erstatning for den ham ved den paaanførte Kjendelse og Fallitbehandling tilføjede Tort og Creditspilte 1000 Rd. og i Erstatning for Næringsstab 500 Rd. tilligemed Renter 5 pCt. aarlig af disse Erstatningsbeløb fra Appelleringsdato, indtil Betaling stfer. Saa have Titanterne og paastaet sig hos det indstævnte Firma tilkjendt Appellens Omkostninger skadesløst.

Af de Indstævnte har kun Firmaet Heggum & Hansen givet Møde for

Overretten, hvor samme procederer til Stabsfæstelse af Skifterettens Kjendelse med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Under Proceduren herfor Retten ere Parterne enige i ikke at tillægge den i Kjendelsen ansøgte Grund for Boets Overgivelse til Skiftebehandling nogen Betydning, idet de navnlig begge gaae ud fra — hvad der jo ogsaa følger af Sagens Natur — at Titanten, Skolelærer Erone uden Hensyn til, at han kun har en secundair Panteret, samt at de tidligere Prioriteter ere indfrieede, maa for sin Forbring have Ret til forlods Fyldestgjørelse af Boets Provenu fremfor det indstævnte Firmas simpelt personlige Krav. Da der nu ved den efter Kjendelsens Afgielse i Boet foretagne Registrering kun er foresundbet Effecter til Værdi 359 Rbd. 5 Mk. 8 ß, der saaledes langtfra vilde tilstrække til Dækningen af Panteforbringene, samt da der isøvrigt ei heller imod dennes Gylbigheid er fremkommet nogen begrundet Indsigelse, maa det heraf blive en Følge, at det indstævnte Firma maa anses at have været uberettiget til at forlange Titantens Bo mod hans Protest taget under Behandling som fallit, hvori Firmaet ingen retlig Interesse havde, og den paaanlede Kjendelse vil derfor være at ophæve, saaledes at Titanten kjendes berettiget til at erholde sit Bo ekstraderet til fri Raadighed, og at Extraditionen stæer paa det indstævnte Firmas Besiddning. Hvad angaaer den nedlagte Erstatningspaaastand, er det dernæst vel fra det indstævnte Firmas Side anført, at det ikke ved den tidligere foretagne Execution, under hvilken Debitor ikke saaledes som ved en Skiftebehandling var pligtig at opgive samtlige sine Giendele, kunde blive konstateret, hvor meget der fandtes i Boet, og at Firmaet formeentlig derfor ikke kan have paadraget sig noget Ansvar ved at forbre Boet taget under Behandling. Det sfjønnes imidlertid ikke rettere end, at Firmaet, naar det imod Titantens Knudsens Protest har fremkaldt en Skiftebehandling af hans Bo, uanset at det allerede efter Executionens Udsald kunde forudsæes, at Firmaet ikke derved vilde kunne opnaae nogen Fyldestgjørelse, maa staae bemeldte Titant til Ansvar for et Retsskridt, som det uden nogen Nytte for sig selv, men alene til Skade for ham har ladet iværksette. Da forøvrigt Firmaets Formening om, at Titanten Knudsen, forbi hans Bo er pantsat, skulde mangle Credit, er ugrundet, samt da det er in confesso, at Titanten ialfald har lidt en midlertidig Stændning i sin Næringsdrift ved den indtraadte Skiftebehandling, vil han være at kjende berettiget til den ansøgte Erstatning, som imidlertid, da det indstævnte Firma har protesteret imod det paaastaaede Beløbs Størrelse, vil være at bestemme ved uwillige Mænds Skjøn indenfor de angivne Grændser.

Sagens Omkostninger for Overretten findes det indstævnte Firma efter Omstændighederne at burde betale til Titanterne med 25 Rbd."

Onsdagen den 19de Februar.

Nr. 59.

Advocat Levinsen

contra

Tobaksfabriker Færch og Enkefru Agerschou (Def. Bunken), der tiltales for Overtrædelse af Bestemmelserne i Forordningen 13de December 1793 § 51.

Holstebro Kjøbstads Politirets Dom af 7de Marts 1871: „Tiltalte, Tobaksfabrikant Færch af Holstebro bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte, Enkefru Agerschou af Grenaa bør til Holstebro Kjøbstads Politikasse betale en Mulct af 2 Rd. samt under Tvang af en Mulct af 1 Rd. til Ringkjøbing Amts Fattigkasse for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig, inden 14 Dage efter sammes lovlige Forskyndelse lade borttage det Plankværk, som findes opført paa Fortouget til Landeveisgaden ved den hende tilhørende Eiendom Matr. Nr. 1 paa Holstebro Kjøbstads Nørregade. Saa bør hun og betale samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven.“

Biborg Landsoverrets Dom af 31te Juli 1871: „De Tiltalte, Tobaksfabriker Færch i Holstebro og Enkefru Agerschou i Grenaa bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag frie at være. Sagens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting tillægges i Salair hver 5 Rd., udredes af det Offentlige.“

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Højesteret ved kongelig Ordre er benyttet til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Efter de foreliggende, tilbeels efter Overrettsdommens Afvigelse erhvervede Oplysninger kan det ikke ansees beviist, at Veivæsenet har nogen Ret til det Areal, hvorpaa det under Sagen omhandlede Plankværk er opført, og som Tiltalte, Agerschous Enke paastaar at være en Deel af den til hendes Eiendom hørende Grund, og da den Omstændighed, at Veivæsenet i sin Tid har brolagt bemeldte Plads, i og for sig ikke kan medføre, at de Tiltalte ved det ommeldte Foretagende skulde have paadraget sig

Strafsansvar efter Forordningen af 13de December 1793 § 81, maa der under nærværende Sag være at tillægge dem Frisindelse. Den indankede Dom, der har dette Resultat, og hvis Bestemmelser i Henseende til Sagens Omkostninger bifaldes, vil som Følge heraf være at stadfæste. De Actor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salarier blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocat Levinfen og Etatsraad Bunten tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag ere Tobaksfabrikur Færch i Hølstebro og Entefru Agerschou i Grenaa isølge Amtets Ordre satte under Tiltale ved Politiretten for ved Opspørelsen af et Plankeværk paa et formeentlig til Landeveisgaden i Hølstebro hørende Fortoug at have overtraadt Bestemmelserne i Frdn. 13de December 1793 § 81.

Tiltalte Færch har indrømmet, at han, der som Leier beboer en Medtaltte, Entefru Agerschou tilhørende Gaard ved Landeveisgaden i Hølstebro, har labet det paatalte Plankeværk opføre i Foraaret 1869 for at afbegne en udfør den af ham beboede Bygning liggende, tidligere aaben Plads fra Landeveisgaden, men han har derhos gjort gjældende, at, ligesom Bygningscommissionen og Communalbestyrelsen i sin Tid Intet havde fundet at erindre derimod, saaledes maa i hvert Fald Ansvar for Plankeværkets Anbringelse udelukkende paahvile Eierinden, og Sidstnævnte har ogsaa erkjendt, at Plankeværket — der maa antages at staa indenfor Randstenene ved Veien i Flugt med den mod Veien vendende Ende af hendes Bygning — er opført efter hendes Foranstaltning som Hegn for hendes Gaardsplads, hvorhos hun isvrigt har nægtet, at Veivæsenet har nogenformelt Ret til eller Raadighed over den Grund, hvorpaa Plankeværket er opført, eller at denne nogensinde er bleven expropriert eller af Veivæsenet har været benyttet som Fortoug.

Medens der nu efter den saaledes af Tiltalte, Entefru Agerschou afgivne Erklæring i intet Tilfælde kan blive Spørgsmaal om at drage Tiltalte Færch til Ansvar i Anledning af det ommeldte Plankeværks Opspørelse, bemærkes for Tiltalte, Entefru Agerschous Bedkommende, at det vel efter Sagens Oplysninger maa antages, at der, da den paagjældende Landeveisgade anlagdes i Aaret 1856 eller 1857, er af Veivæsenet lagt Steenbro paa det Sted, hvor Plankeværket er opført, og paa en Deel af den Grund, som ved Plankeværket er afhegnet fra Gaden eller Veien, uden at der dog i denne Anledning er

foretaget nogen Expropriation, idet Grunden efter vedkommende Beinspecteurs Formenting allerede tidligere skal have hørt til Beiarealet, men iøvrigt mangler der tilstrækkelig Oplysning saavel om Rigtigheden heraf som om, hvorvidt den udfor Plankeværket liggende Deel af Landeveisgaden oprindelig har udgjort en Deel af Kjøbstadgaden eller en Deel af den egentlige Hovedlandevei udenfor selve Kjøbstaden, og navnlig kan det ved de efter Overrettens Kjendelse erhvervede yderligere Oplysninger ikke ansees tilstrækkelig godtgjort, at den paagjældende Veistrækning ikke er at ansee som egentlig Kjøbstadgade, ligesom ogsaa Holstebro Byraad i forskjellige, i Anledning af Plankeværkets Ophørelse nedfundne Udtalelser er gaaet ud fra den Antagelse, at den udfor Plankeværket liggende Grund hører til selve Landeveisgaden, og at saaledes Ordningen af Skjellinien og Indbegningen mellem den tilstøbende private Grund og Fortouget ikke er underlagt Amtsveivæsenets Bestyrelse. Da det nu derhos efter Sagens Oplysninger maa antages, at vedkommende Bygningscommission i sin Tid har samtykket i Plankeværkets Anbringelse, maa Tiltalte, Enkfru Agerstjøn efter Alt, hvad der saaledes foreligger, i hvert Fald ansees at have havt saa megen Anledning til at formene sig berettiget til at opføre det ommeldte Plankeværk — om hvis borttagelse Byraadet har undslaaet sig for at give hende Paalæg — at der ikke er Føie til for hendes Forhold i denne Henseende at idømme hende Straf efter Frdn. 13de December 1793 § 81, og idet som Følge heraf Spørgsmaalet om den hende muligen paahvilende civilretlige Forpligtelse til at lade det paagjældende Plankeværk borttage ikke kan finde Afgjørelse under nærværende offentlige Sag, ville saaledes begge de Tiltalte være at frifinde for det Offentliges Tiltale, hvorhos Sagens Omkostninger, derunder indbefattet i Salair til Actor og Defensor for Overretten 5 Rd. til hver, efter Omstændighederne ville være at udrede af det Offentlige.“

Nr. 321.

Statsraad Bungen
contra

Sens Ole Pedersen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri, Ran, Løsgængereri og Bettleri.

Følgse Herreds Extrarets Dom af 15de October 1872: „Arrestanten Sens Ole Pedersen af Søllested bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt betale Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Roefoed 12 Rd. og til Defensor, Procurator Barfoed 8 Rd. foruden Diæter til Begge efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. Saa betaler Arrestanten og i Erstatning til Tjenestekarl Lars Nielsen af Krogholm 3 Rd. 5 Mk., til Restaurateur Hansen i Fredensborg 6 Rd. 4 Mk. 4 Sk og til Lømrer Jørgen Pedersen i Begebo 2 Rd. 3 Mk. Den

idsømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 17de December 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Steinthal og Mundt betaler Arrestanten Jens Ole Pedersen 10 Rd. til hver. Den idsømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiestrets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Etatsraad Bungen og Advocat Klubien for Høiestret betaler Tilkalte 20 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Jens Ole Pedersen for Tyveri, Ran, Løsgænger og Betleri.

Med Hensyn til Arrestantens foregaaende Levnet bemærkes, at han, der er født den 14de Mai 1846, tidligere 5 Gange er dømt for Tyveri, 4de Gang ifølge Hillersøb Kjøbstads Extrarets Dom af 4de April 1868 til 3 Aars Forbedringshuusarbeide og 5te Gang, da han, inden Executionen af denne Straf var begyndt, undveg fra Arresten og gjorde sig skyldig i et Indbrudstyveri, ifølge Kronborg østre Birk's Extrarets Dom af 18de Mai s. A. til at hensættes til 4 Aars Tugthuusarbeide, naar hiin første Straf var udstaaet, af hvilken samlede Straffetid dog den da resterende Deel blev ham estergiven ved allerhøieste Resolution af 9de Januar d. A.

3 hvad nærværende Action angaaer, er det ved Arrestantens med hvad der isøvrigt er fremkommet stemmende Tilstaelse oplyst, at han, efter i Midten af Januar fra Straffeanstalten i Viborg at være hjemkommen til Volland, er flakket om uden Erhverv, tilbeels ernærende sig ved Betleri, idet han snart udgav sig for en reisende Haandværksvend snart for en skibbruden Sømand, indtil han den 25de April blev anholdt og indsat i Arresten i Rødbby, ligesom og at han efter at være undvægen herfra den 28de Mai har fortsat dette omflakkende Liv i Volland-Gaflers Stift samt paa Møen og i Sjælland, indtil han den 18de Juni blev paagreben i Nærheden af Selsingør.

Paa samme Maade er det oplyst, at han 'efter Løsladelsen fra Straffe= anstalten har gjort sig stybbig i en Mængde, navnlig nebenslaaende Tyverier.

Da han den 21de Februar var kommen til Bullehavegaarden ved Rødby for at bette hos den der boende Forpagter Jørgensen, men ikke ved at aabne Dorene til 2de Værelser traf paa Nogen, bortstjal han af en her henstaaende Sekretair, i hvis Klap Nøglen sad, 2 Halvhundredebalersbiler, hvoraf Besjaaelse har erholdt Erstatning for 45 Rd. 8 f, men renunceret paa Resten.

Den 27de Mars har han frafjaalet Gartner Bøhy paa Peberstrup en til 12 Rd. vurderet Frakke, der hang i Entreen, hvortil Døren stod aaben; i Kommen paa Frakken, som er kommen tilstede og udleveret den Besjaaelse, var der et Cigarfonteral med Cigarer af Værdi 1 Mk.

Efter Undvigelsen fra Rødby Arrest den 28de Mai kom Arrestanten til Jørgen Nielsens Gaard i Østoftes-Langet og steg ind gennem et aabenslaaende Bindue i Storstuen, hvor han af et her henstaaende Klædestab tilsvendte sig forskjellige, Nielsen tilhørende Klædningsstykker af Værdi 28 Rd. 3 Mk., som imidlertid for den første Deel ere komne tilstede.

Han har derefter fra Haven til en ham ubekjendt Gaard fjaalet en til Tørring ophængt, af ham til 8 f vurderet Hue.

Da han den 1ste Juni om Aftenen Kl. 9—10 kom til Hans Klinkes Gaard i Krogholm, aabnede han en kun med et Klinkesalb lukket Dør til Karlekammeret, hvor han af et Klædestab, til hvilket Nøglen laa ovenpaa Skabet, borttog et Par Tjenestekarlen Lars Nielsen tilhørende, til 3 Rd. 3 Mk. vurderede Sko.

Efterat Arrestanten paa sin Omstakken den 10de j. M. var kommen til en Gaard i Gjerdrup ved Roeskilde og sammesteds havde tilbetet sig Fødevarer, tog han Dophold paa en Mark i Nærheden af Gaarden indtil om Aftenen Kl. 10—11, da han antog, at Behoerne vare gaaede tilfængs, gik nu tilbage, aabnede ved Hjælp af et Rnidsblad et Bindue i Borgstuen, steg ind igennem dette og tilsvendte sig en i et Klædestab liggende Portemonnaie med deri værende 7 Mk., ligesom han derefter omtrent paa samme Maade gennem et andet Bindue skaffede sig Afgang til Øverstestuen, hvor han bortstjal en Gaardens Eier Jensen, som her havde Natteleie, men ikke var hjemme, da Indsigningen skete, tilhørende Stjorte, som han fandt liggende paa Sen-gen. Stjorten af Værdi 2 Rd. er atter kommen tilstede saavel som den til 24 f vurderede Portemonnaie, hvorimod de deri værende Penge af Arrestanten ere forbrugte.

Den paafølgende Dag drog Arrestanten til Fredensborg, hvor han, efter indtil Midnat at have skjult sig i en i Nærheden af Restaurateur Hansens Huus værende Skov, begav sig hen til dette Huus og gennem et Bindue, hvis Hasper ikke vare paafatte, steg ind i et foran Gjæstestuen liggende Værelse, hvor han tømte Pengestuffen, hvis Indhold var 6 Rd. 68 f.

Da Arrestanten samme Nat kom forbi et Huus paa Begebo Mark, tilsvendte han sig 2 Stjorter, en Trøje og et Par Soller, der vare ophængte til Tørring, af hvilke Gjenstande til en samlet Værdi af 4 Rd. den ene Stjorte

og Søfterne ere komne tilstede og vurdere til 1 Rd. og ubleverede Besjtaalne, Lømrer Søren Pedersen.

Den 15de s. M. om Morgenen Kl. 3—4 aabnede Arrestanten paa Wiintappergaarden ved Lyngby med det ovennævnte Knivsblad et Bindue i Havestuen, fleg ind gjennem dette og undersøgte saavel denne som den tilstødende Stue uden dog at finde Andet end 2 Nøgler og en Kniv, hvilke han tilkendte sig for at benytte dem som Redskaber ved lignende Tyverier.

Endelig har han samme Dag omtrent paa samme Maade ved Indsigning gjennem et Bindue skaffet sig Afgang til et til Wiintappergaarden hørende Gartnerhuus, hvor han af 2 Klædefister, hvori Nøglerne sade, bortstjal endel Klædningsstykker m. m. til en samlet Værdi af 33 Rd. 5 Mk. 8 ß, hvoraf Køster af en Værdi 17 Rd. 8 ß ere komne tilstede.

Naar Arrestanten som ovenanført ogsaa er actioneret for Ran, da er han ligeledes overbevist at have gjort sig skyldig heri, idet han har vedgaaet den 28de Mai, da han undveg fra Arresten i Rødby uden nogen Hovedbedækning, at have snappet Huen af Hovedet paa en Dreng, han mødte paa Marken ved Østerkjørringe, hvilken til 16 ß vurdere Hue han dog et Par Dage senere bortkastede.

For de ovenfor omhandlede Tyverier samt for Ranforbrydelsen vil Arrestanten, der, som allerede anført, tidligere er dømt for 5te Gang begaaet Tyveri, nu være at ansee efter Straffelovens § 232 1ste og 2det Mbr. cfr. § 237, og maa det billiges, at Straffen ved den indtænkte, den 15de October d. A. affagte Dom er bestemt til 8 Aars Tugthuusarbejde, hvorved Straffen for det Arrestanten ogsaa overbeviste Løsgængereri og Betleri vil være absorberet. Da nu Underrettsdommens Bestemmelser i Hensende til Erstatning til de Besjtaalne samt Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.“

Torsdagen den 20de Februar.

Nr. 316.

Advocat Heinrichsen

contra

Carl Christian Jensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Nyhjåbing Herreds Extrarets Dom af 27de September 1872: „Arrestanterne Carl Christian Jensen og Hans Andersen, ogsaa kaldet Hans Andreas bør straffes med Forbedringshuusarbejde, Førstnævnte i 1 Aar og Sidstnævnte i 2 Aar samt Een for Begge og Begge for Een betale i Erstatning til Huusmand Peter Christensen Slaaning, Bøver Ole Frederik Marslet, Skolejordsforpagter Niels Johansen, Boelsmand Hans Christensen

Mads Jensens Enke, Træskomand Peder Jørgensen, Gaardmand Hans Pedersen, Huusmand Niels Nielsen og Høster Lars Jensen 5 Rd. til hver og til Aftægtsmand Rasmus Nielsen 3 Rd., hvorhos Ret til Erstatning hos Hans Andersen forbeholdes Pantelaaner Petersen for, hvad det koster at indløse en af ham pantsat Dyne. Saa betale Arresterne og Een for Begge og Begge for Een alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Procuratorerne, Kammerassessor Blæsberg og Cancelliraad Müller 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de November 1872: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaned. I Salarium til Procuratorerne Bloch og Myhlerk for Overretten betaler Arrestanten Carl Christian Jensen 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Klubien for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Nykjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag, der for Underretten tillige har angaaet en Medtalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Arrestanten Carl Christian Jensen for Bedrageri og Falsk, i hvilke Forbrydelser han ogsaa ved egen, med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaelfe er overbevist at have gjort sig skyldig.

Arrestanten har saaledes i indværende Aars Foraar og Sommer deels alene deels i Forening med den for Underretten Medtaltalte efter foregaaende Aftale med denne forskærbiget og afhændet, saaledes som i Underrettsdommen nærmere fremstillet, en stor Deel falske saakaltte Præmieobligationer, deels maalske deels kjøbenhavnske for Aaret 1866, hvilke Obligationer, der vare un-

derstrevne med et fingeret Navn, uanseet deres siensynlige Mangler af Arrestanten og Medtilltalte ere blevne affatte i et ikke ringe Antal til Folk paa Landet i det sydlige Sjælland og paa Falster, der loffedes til at kjøbe Obligationerne ved den Udfigt til store Gevinster, som efter Obligationernes Indhold og Arrestantens og Medtilltaltes Foregivende kunde vinde, naar Obligationerne bleve udtrukne, hvorimod Tabet i modsat Fald kun vilde blive meget ubetydeligt. Af de saakaldte kjøbenhavnste Præmieobligationer er der saaledes affat idetmindste 30 Stykker til en Priis af 5 Rd. for Stykket, ligesom Arrestanten og Medtilltalte ved Anholdelsen fandtes i Besiddelse af 3 sær-
bige og 2 paabegyndte Exemplarer af disse Obligationer, der ligeledes vare bestemte til Salg.

Fremdeles har Arrestanten vedgaaet i Aaret 1869 at have skrevet sin Svigerfaders Navn under et Beviis, der gik ud paa, at Svigerfaderen som Cautionist indstod for en sort Klædes Klædning, som Arrestanten havde modtaget af en Handlende i Ringsted. Ved Hjælp af dette Beviis fik Arrestanten ogsaa en Klædning til Værdi 26 Rd. ubleveret af en Handlende i Ringsted, idet en anden Person, der af Arrestanten modtog Cautionsbrevet til sin Sikkerhed, gik i Caution for Beløbet, som denne Person senere har betalt, og vil Arrestanten have godtgjort ham en Deel af Beløbet. Arrestanten har nu vel paaberaabt at have sin Svigermoders Tilladelse til at underskrive Svigerfaderens Navn, men ligesom Svigermoderen bestemt har nægtet dette, idet hendes Forklaring gaaer ud paa, at Arrestanten vel anmodede hende om at holde paa Pennen, medens han underskrev Brevet med hendes Mand's Navn, men at hun nægtede dette samt erklærede, at hun, der var overbeviist om, at hendes Mand ikke saaledes vilde forpligte sig, hverken kunde eller vilde give noget Samtykke paa hans Vegne, saaledes maatte Arrestanten ogsaa vide, at Svigermoderens Tilladelse ikke kunde være tilstrækkelig, og isvrigt har Svigerfaderen nægtet at have givet sit Samtykke til Underkristen eller nogenstunde at have lovet Arrestanten at ville gaae i Caution for ham for Klæder eller deslige, hvad isvrigt heller ikke af Arrestanten er paaberaabt.

Endelig har Arrestanten vedgaaet i 3 forskjellige Gange at have pantsat deels nogle leiede Sengklæder deels en ligeledes leiet Frakke til en samlet Værdi af 35 Rd. 3 Mk., og har han vel paaberaabt, at det har været hans Hensigt igjen at indløse det Pantsatte, men uden at han forinden sin Anholdelse sees at have gjort noget Skridt hertil.

Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanten, der er søbt i Aaret 1845 og ikke tidligere findes straffet, ved den inbanteede Dom er anseet for forfærdigelse og Afhændelse af de falske Obligationer efter Straffelovens § 269 cfr. § 275 og § 54 samt tildeels § 46, hvorhos dog tillige bliver at tage Hensyn til § 271, for den falske Underkrist paa Cautionsbrevet efter Straffelovens § 268 og for Pantsættelsen af de leiede Gjenstande efter Straffelovens § 253 cfr. § 251, hvorimod § 256 ikke findes at kunne komme til Anvendelse.

Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Forbedringshuusar-

beide i 1 Aar, findes derimod efter Omstændighederne at burde bestemmes til lige Arbeide i 18 Maaneder. Med denne Forandring i Henseende til Straffetiden vil Dommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, for Arrestantens Vedkommende være at stabsfæste, orsaaavidt paaantet er."

Nr. 343.

Advocat Revinsen

contra

Nicolai Hansen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 27de November 1872: „Arrestanten Nicolai Hansen bør at henfættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt betale 1 Rd. 18 β i Erstatning til Anders Jeppesens Enke Jacobine Severine Marie Jensebatter. Saa bør Arrestanten og at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Borch 5 Rd. og til Defensor, Kammerassessor, Procurator Jespersen 4 Rd. Det Idømte udredes og betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Januar 1873: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Maag og Ronge betaler Arrestanten Nicolai Hansen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven."

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

Levinfen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Nicolai Hansen for Tyveri, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligen oplyst, at han heri har gjort sig skyldig, idet han en Dag i afvigte November [October] Maaned, medens han boede i Brylle Fattighuus, har i den Hensigt at stjæle Vg fra en i samme Fattighuus boende og bemeldte Dag fraværende Enke banet sig Afgang til hendes aflaaede Leilighed ved med Hænderne at oplukke et til samme hørende Vindue, hvis Hæfter formeentlig ikke vare paafatte, og efter at være krøben igjennem Vinduet ind i Børesset tilsvendt sig 3 Snefe og 4 Strk. [3 à 4 Snefe] Vg af Værdi 1 Rd. 18 ß, hvilke Vg han samme Dag solgte.

Før dette Forhold findes Arrestanten, der er født den 15de April 1826 og tidligere oftere har været straffet, senest ifølge Høiesteretsdom af 17de Mai 1871 efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4 samt Lov af 3die Mars 1860 § 1 med 1 Aars Forbebringshuusarbejde, ved den indankede Dom retteligen at være anset efter Straffelovens § 230 2det Membrum jfr. § 229 Nr. 4, og da den valgte Straf af 2 Aars Forbebringshuusarbejde skønnes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hese være at stadfæste.“

Nr. 322.

Advocat Brod

contra

1) **Johannes Frederik Fønfs**, 2) **Carl Frederik Hansen** og 3) **Julius Ferdinand Stolzenbach**

(Def. Levinfen),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for Tyveri, Nr. 3 for Mebbeelagtighed i denne Forbrydelse.

Odense Herreds Extrarets Dom af 25de September 1872: „De Tiltalte Johannes Frederik Fønfs, Carl Frederik Hansen og Julius Ferdinand Stolzenbach hør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage. Saa bør de og Een for Alle og Alle for Een betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Tespersen 5 Rd. og til Defensor, Procurator S. S. Hansen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 22de November 1872: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Lange og Bøcher for Overretten betale de Tiltalte Johannes Frederik Fønss, Carl Frederik Hansen og Julius Ferdinand Stolzenbach Een for Alle og Alle for Een 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinson for Høiesteret betale de Tiltalte Een for Alle og Alle for Een 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende, fra Odense Herreds Extraret her for Retten indankede Sag actioneres de Tiltalte 1) Johannes Frederik Fønss, 2) Carl Frederik Hansen og 3) Julius Ferdinand Stolzenbach, de 2 Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Medbeefagtighed i denne Forbrydelse.

Forsaauidt denne Sag efter den flete Indsæbning foreligger Overretten til Paakjendelse, maa det ved egen Tilnaaelse og det isvrigt Oplyselse ansees tilstrækkeligt godtgiort, at Tiltalte Nr. 1 Johannes Frederik Fønss i Løbet af sidste Sommer 5 Gange har tilegnet sig Fisk, som fandtes i de i Slotshaven ved Odense Slot liggende 2 Damme eller Vandbeholdninger, samt at Tiltalte Nr. 2 Carl Frederik Hansen de 3 sidste Gange har deeltaget med førstnævnte Tiltalte i det ommeldte Fiskeri, ved hvilket der ialt maa antages at være fanget henved 900 Stkr. Karubjer, som bleve solgte til Tiltalte Nr. 3 Julius Ferdinand Stolzenbach for 3 à 4 Mk. pr. Hundrede. Gjerningen udførte de hbergang ved Nattetid, efter at de havde skaffet sig Afgang til Slotshaven ved at krybe over det samme omgivende Skift. Da det nu derhos er oplyst, at de ommeldte Damme ere indesluttede Fiskevande, der hverken have Afløb eller Tilløb, saa at de Fisk, der findes i samme, maae betragtes som værende i Eierens Besiddelse, findes de 2 førstnævnte Tiltaltes Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset som Tyveri, ligesom Tiltalte Nr. 3 Julius Ferdinand Stolzenbach, der har opfordret Tiltalte Fønss til at begaae Tyveriet og bringe ham de fangne Fisk samt forsynet ham med de til Fiskeriet fornødne Redstaber, maa ansees som medskyldig i denne Forbrydelse.

Tiltalte Fønss er født den 19de Juni 1831, Tiltalte Hansen den 6te Februar 1842 og Tiltalte Stolzenbach den 7de April 1836. De to Sidstnævnte findes ikke tidligere tiltalte eller straffede, hvorimod Førstnævnte ifølge Dønsse Herreds Extrarets Dom af 27de Februar d. A. er for Fornærmelser imod Politiet og for Væbteri anset med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, foruden at han tidligere som Militair er for Drukkenskab og Uorden i Quartieret straffet arbitrært med 24 Timers Krumslutning. De Tiltalte Fønss og Hansen findes nu ved Underretsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 228, og Tiltalte Stolzenbach efter samme § sammenholdt med § 52. Da derhos Straffen skønnes passende bestemt til 5 Dages Fængsel paa Band og Brød for hver, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, der ere paalagte de Tiltalte in solidum, bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.“

Nr. 336.

Advocat Klubien
contra

Hans Larsen (Defensor Hindenburg ved Levinson),
der tiltales for at have gjort sig skyldig i Vold paa Person og Legemsbestadigelser.

Ark og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 20de November 1872: „Tiltalte, Huusmand Hans Larsen af Ulstrup bør hensættes i simpelt Fængsel i 6 Uger. Saa bør han og udrede i Erstatning for Helbredelsesomkostninger, Næringsstab og Lidelser til Huusmand Niels Jensen af Ulstrup 37 Rd. 68 ß og til Gaardmand Mads Nielsen sammesteds 75 Rd. 12 ß samt udrede alle af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Mohr og Defensor, Precurator Duch 6 Rd. til hver. Det Ibømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die Januar 1873: „Tiltalte, Huusmand Hans Larsen af Ulstrup bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Jacobsen og M. Møller betaler Tiltalte 6 Rd. til hver. Den ibømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.“

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Advocaterne Klubien og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende, i Iste Instants ved Arz og Skippinge Herreders Extraret paakjendte Sag, hvor= under Tiltalte, Huusmand Hans Larsen af Ulstrup er actioneret for at have gjort sig stybtig i Vold paa Person og Legemsbestabigehser, maa det ved de afgivne Vidnesforklaringer og Sagens øvrige Omstændigheder ansees godtgjort, at Tiltalte om Aftenen den 4de September f. A. under et Ophold hos Huusmand Niels Jensen i Ulstrup, hos hvem der havde været Begravelsesgilde, har efter at være kommen i Ordstrid med ham grebet fat i ham og ved et Slag paa Rinden tilføiet ham en saa betydelig Contusion paa den høire Underkjæbe, at han i flere Dage ikke kunde aabne Munden, og at flere Tænder bleve løse, samt at Tiltalte efter at have forladt Niels Jensens Huus og nogle Skridt udenfor dette truffet Gaardmand Mads Nielsen har overfaldet denne og med en Kniv tilføiet ham et Saar i høire Arm, 3 Tommer nedensfor Albuen, noget over 1 Tomme langt, hvorved Pulsaaeren blev beskadiget, hvilket medførte en stærk Forblødning, og en Scene blev overfaaret. Medens Tiltalte brødes med Niels Jensen, er der tilføiet denne et stærkt blødende Saar paa Isen, uden at det dog har kunnet oplyses, om Tiltalte har bibragt ham dette.

Vedkommende Districtslæge har under 23de October erklæret, at det Saar, Niels Jensen har faaet i Isen, er helbredet og ikke vil efterlade skadelige Følger for hans Helbred, men at Contusionen paa den høire Underkjæbe har bevirket, at flere Tænder i Underkjæben slabit ere løse og ville vedblive at være det, og at der vil blive nogen Stivhed i Kæben, som i Forbindelse med Løsheden vil have en skadelig Indflydelse paa Tygningen, samt at Gaardmand Mads Nielsens Saar paa Armen omtrent er helet og om kort Tid i og for sig ikke længere som hidtil vil genere ham under Arbeidet, medens den stedfundne Læsion af en Muffelscene sandsynligviis vil bevirke nogen Mangel ved høire Tømmefingers Bevægelighed.

Tiltalte har vedholdende paastaet ved den omhandlede Leilighed at have været i en saadan Grad beruset, at han Intet erindrer om det Forefaldne, men efter hvad der er oplyst, kan han ikke antages at have været i nogen Tilregneligheden ubeslukkende Tilstand, men der findes at maatte tages Hensyn til, at der, førend han angreb Niels Jensen, var opstaaet Ordstrid imellem dem, og at Mads Nielsen, da Tiltalte først kom imod ham, der isvrigt ikke havde været

med til Gildet, støbte ham omkuld, og, efterat Tilstalte atter var kommen henimod ham, indløb sig i en Samtale med ham, hvis Indhold kan have virket irriterende paa ham.

Det maa derfor bifalbes, at Tilstalte, der er født den 10de Februar 1821 og ikke funden tidligere straffet, ved den indkomne Dom er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er bestemt til simpelt Fængsel i 6 Uger, findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vanb og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Dommen, hvis Bestemmelser om den Tilstalte paalagte Erstatning og Sagens Omkostninger billiges, vil saaledes med den deraf følgende Forandring blive at stadfæste.“

Hermed endte Høiesteretsaaet 1872.

Forlagt af den Gyldendalſke Boghandel (F. Høgel).
Hielſe & Sandrupſ Bogtrykkeri.

